

THIỆN LUƠNG TỬ THẦN

HỒI 4: CẬP HẾT

ĐOẠN 4

ĐIỀU: NGUYỄN VĂN

HOÀI: NGUYỄN VĂN

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Hàn Lãnh Tiếu Thành

>

Thiên Nguyên đại lục xưa có năm quốc gia, phân biệt là Thiên Kim đế quốc ở phía Bắc, Hoa Thịnh đế quốc phía Nam, Lạc Nhật đế quốc ở phía Tây, Tác Vực liên bang ở phía Đông, và một mảnh đất diện tích không lớn hình lục giác ở giữa tiếp giáp với bốn đại quốc nổi tiếng nhất ở Thiên Nguyên đại lục gọi là Thần Thánh giáo đình. Trong bốn đại vương quốc, ngoại trừ Lạc Nhật đế quốc và Hoa Thịnh đế quốc quan hệ không tốt, các quốc gia khác đều có thể chung sống hòa bình. Giáo đình nhờ tiền bảo hộ các quốc gia khác đến nộp thuế chi tiêu hàng năm.

Người Thiên Kim đế quốc hầu hết đều da trắng, bọn họ thân hình cao lớn, tóc vàng mắt xanh, người Lạc Nhật đế quốc và Hoa Thịnh đế quốc đều thuộc loại da vàng, mắt đen. Người ở Tác Vực liên bang tương đối phức tạp hơn, có người da trắng, người da vàng, cũng có người da đen thân thể cường tráng, và rất nhiều dị tộc khác cũng sinh sống tại liên bang. Nói về thực lực, Tác Vực liên bang do sáu tộc tạo thành nên cường đại nhất, ba quốc gia khác thực lực cũng không sai biệt bao nhiêu.

Cư trú trên đại lục thượng còn có một số chủng tộc khác ít nhân số hơn, như tộc Tinh Linh vốn lương thiện, tộc Ải Nhân táo bạo, tộc Dực Nhân giỏi ca múa, Bán Thú Nhân tộc chỉ sinh sống ở rừng rậm cùng với Âm Ma tộc rất thần bí và Long tộc trong truyền thuyết. Từ rất nhiều năm trước số chủng tộc thưa thớt này sống rải rác hòa mình giữa các đế quốc. Nhưng vì sinh hoạt thói quen khác biệt rất ít tiếp xúc với nhau.

Mặc dù Thần Thánh giáo đình chỉ chiếm cứ một diện tích rất nhỏ nhưng có địa vị rất cao trên đại lục. Ngoại trừ một số ít, gần như mọi người đều là

tín đồ trung thành của giáo đình. Tại thần thánh giáo đình, các tăng lữ (?) trong giáo đình đều rất được tôn kính, quyền uy cao nhất là giáo hoàng, dưới giáo hoàng có tứ đại hồng y tế tự trợ giúp giáo hoàng xử lý giáo đình sự vụ, bọn họ cũng có thể trở thành hồng y chủ giáo. Dưới hồng y tế tự là mười hai vị bạch y tế tự, Nếu hơn nửa hồng y tế tự và bạch y tế tự cho rằng giáo hoàng phạm sai lầm lớn, họ có thể tiến hành tố cáo giáo hoàng, bởi vì việc chọn giáo hoàng rất nghiêm ngặt, cho nên từ khi thành lập giáo đình tới nay, chưa có xuất hiện tình trạng tố cáo giáo hoàng. Dưới bạch y tế tự là cao cấp tế tự, trung cấp tế tự, phổ thông tế tự và dự bị tế tự, tế tự được gọi là tăng lữ hay thần nữ. Giáo đình không cấm các tăng lữ kết hôn, nhưng đối tượng kết hợp phải là tín đồ trung thành của giáo đình. Các tăng lữ tại giáo đình sở dĩ được tôn kính còn có một nguyên nhân khác, bởi vì bọn họ đều là ma pháp sư, để lên tới chức vị bạch y tế tự, các tăng lữ cần phải có đạo thuật cỡ ma đạo sĩ, mà trên đại lục chỉ có vài ba người đạo thuật đạt tới ma đạo sĩ. Đạo thuật của hồng y tế tự đích càng cao thâm không lường được, từng có truyền thuyết rằng, nếu bốn vị hồng y tế tự và mười hai vị bạch y tế tự của giáo đình đồng thời xuất thủ, kỳ quang ma pháp uy lực, có thể tương đương toàn bộ lực lượng của một nước hợp lại. Giáo hoàng đều là do các hồng y tế tự chọn ra, cần phải trải qua trình tự cực kỳ nghiêm ngặt, sau khi chọn giáo hoàng mới, lão giáo hoàng cử hành lễ truyền vị. Chưa ai thấy qua thực lực của Giáo hoàng, bởi vì gần ngàn năm nay, chưa từng có tình huống cần giáo hoàng xuất thủ. Các việc đối ngoại của Giáo đều do đoàn thẩm phán xử lý, chấp hành và kiểm soát, đoàn thẩm phán có quyền lực ngang các vị hồng y tế tự, những tăng lữ trong đoàn thẩm phán được gọi là phán quan, bọn họ là những tín giả rất điên cuồng tin tưởng trung thành với giáo đình, khi xử lý các giáo đồ phạm lỗi, cho tới bây giờ đều chỉ có một chữ-giết. Khác với các tăng lữ, các thành viên trong đoàn thẩm phán sở đều không có gì để lo lắng, hoàn toàn do đoàn thẩm phán khống chế mọi việc, đoàn thẩm phán chỉ trực tiếp báo cáo với giáo hoàng.

Tiền tệ trên đại lục có một thống nhất, tiền tệ phải do Thần Thánh giáo đình điều khắc chế ra. Thế lệ trao đổi tiền tệ cũng được giáo đình lập ra, 1 viên kim cương = 10 viên ngọc tím = 100 tiền vàng = 1000 tiền bạc =

10000 tiền đồng, một gia đình bình thường một năm thu nhập khoản năm mươi tiền vàng, để duy trì sinh hoạt một gia đình một năm, cần khoản ba mươi tiền vàng.

Bốn nước đều có tiếng nói thông dụng riêng, nhưng ở mỗi nước, tại một số thành thị lớn và các quý tộc đều thông dụng tiếng giáo đình. Câu chuyện xưa của chúng ta bắt đầu từ một tòa thành nhỏ ở phía bắc Thiên Kim đế quốc gọi là Ni Nặc.

Ni Nặc thành, là một tòa thành nhỏ phía bắc tỉnh Nặc Hành thuộc Thiên Kim đế quốc trên Thiên Nguyên đại lục, ngày ngắn đêm dài, thời tiết giá suốt năm. Ở đây mọi người đại đa số sinh sống bằng đánh cá ở cạnh một băng hải nhỏ. Băng hải hàng năm có rất nhiều tảng băng nổi, ở đó đầy đủ hải báo, hải sư mà nhiều nhà quý tộc thích.

Mây đen thông thả bay lượn trên bầu trời như sắp mang đến một cơn gió tuyết. Có một vài người quần áo rách rưới quy tụ trong một ngõ tắt âm u tại thành Ni Nặc. Trong đó một người trung niên trên trán có một vết sẹo đao đang cảm tức nhìn một bé gái khoảng 12, 13 tuổi mắt to đen, quần áo đơn bạc. Bé gái khá gầy, sắc mặt hơi vàng bị bộ tóc dài che mất phân nửa nên không thấy rõ dung mạo, toàn thân run run vì lạnh, mắt to sáng sợ hãi nhìn người trung niên.

"Bịch -" Người trung niên vung chưởng đánh ngã cô bé trên mặt đất, phần nộ mắng: "người, nha đầu đáng chết, đồ ngu si, chỉ một nhiệm vụ đơn giản cũng không hoàn thành, nếu không phải A Ngốc kéo người trở về, người chắc đã đi theo lão thái thái đó, ta lúc trước thật sự là bị mù mắt, mới thu lưu một phế vật như người, hàng ngày chỉ biết ăn, cái gì cũng không làm."

Một bé trai, cao hơn cô bé một chút, đứng cạnh người trung niên vội tiến lên đỡ cô bé đang run rẩy đứng lên, cẩn thận lau đi một tia máu đang chảy trên khóe miệng cô bé, nhìn người trung niên ngu ngơ nói: "Lê thúc, xin ngài tha thứ cho nha đầu lần đầu, đợi chút nữa thôi, tôi dắt thêm vài con cá nữa về."

Lê thúc hừ một tiếng, nhìn đứa bé trai gương mặt ngốc nghếch, cũng có đôi mắt to đen, thanh âm hòa hoãn một ít, nói: "A Ngốc, mỗi lần người đều

cầu xin cho nó, người phải dắt về thêm bao con cá thì mọi người mới có thể ăn cơm? Tại chỗ này, không ai được không công mà hưởng, nha đầu, hôm nay ta nể tình A Ngốc, nên bỏ qua cho người một lần, không có thêm lần nữa, hừ hừ. Chúng ta đi." Nói xong, mang theo mấy đứa bé không lớn tuổi lắm đi ra, Đi chưa tới đầu hẻm, Lê thúc quay đầu lại, mặt đánh lại nói với A Ngốc: "đừng quên lời người mới hứa, tốt nhất là dắt về vài con cá lớn, biết chưa?"

A Ngốc lẳng lặng gật gật đầu, Lê thúc lúc này mới hài lòng bỏ đi.

Nhóm người này, là nhóm đánh cắp nhỏ, thấp kém sinh hoạt tại thành Ni Nặc, không thể coi bọn họ là đạo tặc, bởi vì bọn họ chỉ dựa vào một ít vật đánh cắp để duy trì sinh hoạt. Cái gọi là dắt cá, là đánh cắp đồ vật, còn Lê thúc là đầu lĩnh của nhóm. Hắn có tổng cộng mười mấy đứa nhỏ làm thủ hạ, chỉ có nha đầu là con gái, tất cả đều là cô nhi trên đường cái hẳn chọn về. Trong mấy đứa nhỏ này, đứa bé trai kêu A Ngốc là có khả năng nhất. Lúc trước Lê thúc vì thích đôi tay tinh xảo, nhỏ bé của A Ngốc mà thu lưu nó, đứa bé này trông rất ngu khờ, đôi khi nói chuyện cũng không được lanh lẹ, hỏi gì nó cũng không biết, học kỹ xảo đánh cắp cũng rất chậm, đầu óc giống như không được nhanh nhẹn, cho nên tất cả mọi người gọi nó là A Ngốc. Có điều, A Ngốc mặc dù ngu ngốc, nhưng rất cần cù, trải qua mấy tháng được Lê thúc dạy và chính nó cần tu khổ luyện, rốt cục cũng nhớ kỹ được một chiêu thuận tay dắt dê này, hơn nữa đã đem chiêu này luyện tới mức lô hỏa thuần thanh, vì để luyện tập tốc độ xuất thủ, nó thậm chí tại đường cái lạnh lẽo, một mình dùng ngón tay đâm bông tuyết rơi trên mặt đất, bông tuyết thấm càng ít, chứng minh nhãn lực của nó càng tốt, biện pháp này mặc dù ngu ngốc, nhưng cũng có hiệu quả rất tốt, luyện tập mấy tháng, rốt cục A Ngốc cũng có bản lãnh dắt cá khá. Điều làm cho Lê thúc vui vẻ, là A Ngốc ngây ngốc, căn bản không biết cái gì kêu là sợ, cũng không rõ dắt cá là chuyện xấu, chỉ cần cho nó bánh bao ăn, nó nhất định theo lời phân phó đi làm.

Đi trên đường cái, ai cũng sẽ không chú ý đến một đứa bé tướng mạo không xuất chúng, ánh mắt luôn nhìn thẳng, nhưng chỉ cần một chút lơ là, túi tiền của bọn họ đã tới trong tay A Ngốc. Lê thúc lần đầu tiên thấy túi

tiền phình lên trong tay A Ngốc, đã kinh ngạc cười run cả hai tai, từ đó về sau, A Ngốc đã thành đứa nhỏ được sủng ái nhất trong nhóm, hẳn mỗi ngày tối thiểu đều có thể ăn đến hai bánh bao lạnh cứng, làm cho đồng bọn đều hâm mộ. A Ngốc mặc dù có chút ngu ngốc, nhưng làm người cũng rất tốt, mặc dù ăn chưa no, nó cũng thường đem thức ăn tặng cho mấy đứa trẻ khác một phần, có điều, đồng bọn cũng không vì nó lương thiện mà cảm kích, ngược lại thường xuyên trêu chọc nó, thậm chí còn giật thức ăn của nó.

Nha đầu là do Lê thúc một năm trước đem về từ một góc đường, nghe chính nha đầu kể lại, từ khi hiểu sự tới nay, vẫn luôn đi theo sinh sống với một vị lão thái, sinh hoạt mặc dù gian khổ, nhưng cũng được ăn no mặc ấm. Hơn một năm trước, vị lão thái ấy ngã bệnh chết đi, nha đầu từ đó sinh hoạt không được tốt, phải dựa vào thức ăn xin về miễn cưỡng qua ngày. Lê thúc sở dĩ thu dưỡng nha đầu, không phải vì thích nha đầu, cũng không phải vì thích vị lão thái kia, mà vì lão kia có lưu lại cho nha đầu một ngôi nhà cũ, tại Ni Nặc thành giá lạnh này, có gì tốt hơn một mái nhà che gió lạnh tuyết đây? Nha đầu và A Ngốc ngẫu nhiên tương phản, cô học gì đều học rất nhanh, bản lãnh của Lê thúc không đến một tháng đều bị nàng nắm giữ. Có điều, nha đầu cho đến nay là đứa nhỏ duy nhất không có dặt được con cá nào. Không phải vì bản lãnh cô kém, mà chủ yếu là bởi vì cô có tấm lòng thật sự lương thiện. Có một vài lần, cô vốn đã đắc thủ, nhưng vì thấy vẻ mặt lo âu của người chủ mất cá, cô không nhịn được đã trả cá lại. Vì thế, cô đã bị đánh nhiều lần, mà mỗi lần đều được a Ngốc cứu giúp. Hai đứa bé, một thông minh một ngu ngốc vì vậy tự nhiên trở thành bạn tốt. Bọn họ tại nhóm đánh cắp nhỏ này rất dễ phân biệt, bởi vì chỉ có bọn họ là người da vàng, có thể đây cũng chính là nguyên nhân làm cho A Ngốc và nha đầu sinh ra tình hữu nghị thâm hậu với nhau. Hôm nay, cũng bởi vì nha đầu mang cá đã tới tay trả lại cho một người phụ nữ, mà bị Lê thúc trách đánh.

Thân ảnh Lê thúc đột nhiên biến mất tại cuối con ngõ nhỏ, nha đầu phóng mạnh vào lòng A Ngốc khóc lớn. A Ngốc lặng lẽ nhìn thân thể gầy nhỏ trong lòng, lau sạch nước mắt, cẩn thận vỗ vai cô bé khuyên: "nha đầu, nín, đừng khóc. Đau lắm phải không?"

Sau một lúc lâu, nha đầu nín khóc, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh giá đỏ bừng lên, nhìn bé trai trước mặt, mắt đầy lệ mông lung nói: "A Ngốc ca ca, cuộc sống có phải thật rất khổ a!".

A Ngốc hiển nhiên không có hiểu được ý tứ của cô bé, từ trong lòng móc ra nửa bánh bao cứng như đá đưa qua nhẹ nhàng nói: "nha đầu, cho người ăn, ăn no sẽ không thống khổ."

Nha đầu lẳng lặng nhìn đứa bé trai ngu ngốc mà lại tràn ngập chân thành trước mắt, tiếp lấy bánh bao, vụt khóc vài tiếng, nói: "A Ngốc ca ca, người vì sao đối tốt với ta như thế?".

A Ngốc dìu nha đầu đến ngồi ở một góc đường, đem chiếc áo bông rách của mình khoát lên vai hai đứa, cùng nép người vào một chỗ, nói cộc lốc: "ta có đối tốt với người sao? Ăn bánh bao lên, ăn bánh bao sẽ hết lạnh. Ta chờ một chút rồi đi dắt cá." Vừa nói nó vừa nuốt nước miếng nhìn nửa cái bánh bao lạnh cứng như đá trong tay nha đầu.

Nha đầu nhìn khuôn mặt đôn hậu của A Ngốc, không nhịn được ngáy ra một chút, dùng sức hai tay bẻ nửa cái bánh bao nọ làm hai, đưa cho A Ngốc một phần.

A Ngốc nuốt nước bọt trong cổ họng, nói: "ta, ta không đói, người ăn lệ đi."

Nha đầu đem bánh bao nhét vào tay A Ngốc, nói: "ta khẩu vị nhỏ, ăn không được nhiều như vậy, chúng ta cùng ăn." Nói xong, bưng khối bánh bao trong tay lên dùng sức cắn một cái.

A Ngốc ừ một tiếng, bỏ khối bánh bao trong tay vào miệng nuốt ực xuống cổ họng, bởi vì ăn quá nhanh, nên bị nghẹn kêu "A, ô."

Nha đầu nhìn A Ngốc bị nghẹn đến đỏ mặt tía tai, không khỏi đặc ý cười khẻ một tiếng, một tay vỗ vỗ lưng giúp nó, một tay móc một nắm tuyết trên mặt đất nhét vào trong miệng A Ngốc.

A Ngốc cố gắng đem mớ tuyết đọng biến thành nước, sau một lúc lâu mới nuốt được khối bánh bao cứng xuống khỏi cổ họng, thở một hơi dài, vỗ vỗ ngực chính mình, nói: "cám ơn người a!"

Sau một lúc cố gắng, nha đầu rốt cục cũng ăn hết khối bánh bao của cô, đột nhiên hướng A Ngốc nói: "A Ngốc ca, chờ sau này ta lớn lên gả cho

người, được không?"

A Ngốc yên lặng, cố gắng nghĩ ra hàm nghĩa câu nha đầu nói, sau một lúc lâu ngây ngô hỏi: "cái gì kêu là gả?"

Nha đầu thầm than một tiếng, nói: "gả cho người, là ta muốn làm lão bà của người, chiếu cố người cả đời a! ta coi như người đáp ứng rồi, không được không giữ lời, bắt đầu từ bây giờ, nha đầu ta là vị hôn thê của A Ngốc người. Sau này người cần phải đối ta tốt hơn."

A Ngốc gật gật đầu, nói: "vị hôn thê? Ừ, được rồi, ta đây mỗi ngày chia người hơn một phần bánh bao."

Nha đầu mở to mắt nhí nó, yên lặng không nói gì.

Sau một lúc lâu, nhờ áo bông trợ giúp, nha đầu đã ấm hơn nhiều, cô đem áo bông khoát hết lên vai A Ngốc, vẫy tay nói: "A Ngốc ca ca, người nhanh đi bắt cá, nếu không Lê thúc lại mắng người. Ta, ta cùng đi với người."

A Ngốc gật đầu, giúp nha đầu đứng lên, hỏi: "Nha đầu, người kỹ thuật so với ta tốt hơn, vì sao mỗi lần đều đem cá hoàn trả cho người ta?"

Nha đầu thở dài nói: "A Ngốc ca, người chẳng lẽ không biết đánh cá là không đúng?"

A Ngốc lắc đầu, nói: "có điều, có điều không bắt cá chúng ta phải đói chết a!"

Nha đầu biết không thể trực tiếp giải thích rõ việc này với A Ngốc, nên không nói gì nữa, chỉ kéo A Ngốc ra khỏi con hẻm, hai đứa hướng khu vực phồn hoa nhứt Ni Nặc thành đi tới, chỉ ở tại nơi đó, mới có đối tượng tốt để hạ thủ, nha đầu âm thầm quyết định, hôm nay nhứt định phải giúp A Ngốc bắt được vài con cá lớn về, để báo đáp hân đối tốt chính mình.

Mới vừa đi được một lúc, sau lưng bọn họ đột nhiên truyền đến một tiếng gọi, "Tiểu cô nương, người đứng lại."

A Ngốc thất kinh, cùng nha đầu đồng thời xoay người lại, xuất hiện tại trước mặt bọn họ là một xe ngựa hoa lệ, một gương mặt phụ nữ khá già lộ ra từ một cửa sổ nhỏ trên xe ngựa, nha đầu nhận ra đúng là người cô hoàn trả túi tiền hôm nay.

"Tiểu cô nương, thật là người a?" người phụ nữ nọ trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ, nhờ người hầu trợ giúp từ cửa xe ngựa bước xuống, trên người quần

áo quý giá, làm từ chất liệu mà A Ngốc và nha đầu chưa bao giờ dám nghĩ đến, bên ngoài khoát một miếng da điêu.

Nha đầu có chút khiếp sợ nói: "Bà, bà có chuyện gì?"

A Ngốc nghĩ lão phụ này chắc muốn tìm nha đầu làm khó, vội vã kéo nha đầu ra phía sau che chở, nhìn lão phụ trước mặt đề phòng.

Lão phụ mỉm cười nói: "Các cháu, đừng sợ. Tiểu cô nương, chỉ một phút trước ngươi mang túi tiền trả lại cho ta, ta còn chưa có cảm ơn ngươi? Trời lạnh như thế này, ngươi sao lại ăn mặc đơn bạc như thế a!"

Nha đầu lắc đầu, nói: "không cần bà cảm ơn, túi tiền của bà vốn là ta đánh cắp."

A Ngốc cảm thấy sợ hãi, nó mặc dù ngu ngốc, nhưng cũng mười phần rõ ràng bị dắt cá dối tượng bắt được sẽ có kết quả thế nào, vội che miệng nha đầu, la lên: "nha đầu, ngươi đừng nói bậy."

Lão phụ không giống như A Ngốc nghĩ sẽ ra lệnh cho người hầu bắt đánh nha đầu, như trước mỉm cười nói: "Vậy ngươi vì cái gì mang túi tiền trả lại cho ta?"

Nha đầu giựt khỏi tay A Ngốc, cố lấy dũng khí nói: "ta, ta thấy bà lo lắng, nên trả lại cho bà. Bà đừng làm khó hửn, Muốn đánh nên đánh ta."

Lão phụ mỉm cười, nói: "Tốt, ngươi quả nhiên là một đứa nhỏ thành thật lương thiện, ta biết, ngươi đi đánh cắp nhất định không phải là ý nguyện chính mình, đúng không. Cha mẹ ngươi đâu?"

Nha đầu đỏ mắt, nói: "Ta không có cha mẹ, ta là cô nhi."

Lão phụ nhíu mày, thở dài nói: "Một đứa nhỏ tốt giống như ngươi không nên ở chỗ này chịu khổ, qua đây, cho bà xem." nói xong, bà hướng nha đầu vẫy tay.

A Ngốc sợ nha đầu bị hại, vội vã la lớn: "Chạy mau, nha đầu, chúng ta chạy mau."

Nha đầu không nghe tiếng A Ngốc dục, cô hình như cảm giác được lão phụ trước mặt có lẽ sẽ làm thay đổi cuộc đời mình. Cô cúi đầu đi tới trước người lão phụ, đứng đó run run.

Lão phụ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn dơ bẩn của nha đầu lên, vén mái tóc tán loạn của cô ra sau, từ trong lòng móc ra một chiếc khăn tay trắng tinh

xoa xoa trên mặt cô, gật đầu nói: "Tốt, cô bé, người nhất định đã chịu không ít khổ sở. Người có nguyện ý đi theo nãi nãi không? Nãi nãi có thể cung cấp cho người sinh hoạt tốt hơn, cho người được dạy dỗ đàng hoàng."

Mắt nha đầu sáng lên, cô quay đầu nhìn lại hướng A Ngốc, A Ngốc có vẻ có chút lo âu, lảng lạng đứng tại chỗ không động đậy.

Như thế nào? Cô bé, người không muốn đi cùng hòa ta sao? Trưởng phu của ta là Tổng đốc tỉnh Vân Mâu Hành, nơi đó ở gần Thần Thánh giáo đình, bốn mùa đều như xuân. Chỗ này, thật là lạnh quá."

Nha đầu quay người lại nhìn lão phụ y phục hoa lệ, hỏi dò: "nãi nãi, bà mang theo vị ca ca này đi cùng được không?"

Lão phụ nhìn về phía A Ngốc, đúng lúc A Ngốc đưa tay xoa hai hàng nước mũi trên gương mặt vàng, trông rất ngây ngốc. Mắt lão phụ lóe lên một cái, lắc đầu, nói: "không được, hắn chỉ một phút trước còn muốn lừa gạt ta, không phải là đứa nhỏ thành thật, ta chỉ có thể mang một mình người đi. Ngay lập tức quyết định, chỗ này thật lạnh quá."

Nha đầu do dự một chút, nhìn xe ngựa và lão phụ hoa lệ trước mắt, lại nhìn A Ngốc nghèo nàn, dứt khoát gật đầu nói: "được rồi, ta đi theo bà."

Lão phụ hài lòng mỉm cười nói: "Tốt, vậy mới là đứa trẻ nhu thuận, đi thôi, chúng ta lên xe ngựa, trước tiên tìm một chỗ giúp người thay đổi quần áo mới được, mặc ít như thế này sẽ bị cái lạnh gây hại."

Nha đầu nói: "Nãi nãi, bà chờ ta một chút." Nói xong, xoay người bước nhanh đến trước người A Ngốc, "A Ngốc ca, ta phải đi, đừng trách nha đầu? Ta thật sự không thể sinh hoạt thiếu thốn như thế này được nữa, A Ngốc ca, chúng ta vừa mới nói gì, người phải nhớ kỹ, chờ ta lớn lên, nhất định trở về tìm người."

A Ngốc nói: "Nha đầu, người phải đi thật sao? Lê thúc mà biết sẽ đánh đòn người."

Nha đầu, hai hàng nước mắt rơi xuống từ đôi mắt, nức nở: "A Ngốc ca, người yên tâm đi, từ nay hắn không còn cơ hội đánh ta nữa. Ta đi đây, nhớ kỹ chuyện chúng ta vừa nói. Có cơ hội, người cũng nên rời Lê thúc, hắn không phải là người tốt. Đừng đi đánh cắp nữa." Nói xong, không đợi A Ngốc hỏi không đánh cắp thì làm sao có bánh bao ăn, nha đầu đã xoay

người chạy tới lão phụ, Nhờ người hầu trợ giúp, lão phụ lên trước, nha đầu theo sau lên ngồi cạnh bên lão phụ trên chiếc xe ngựa hoa lệ đó. Trước khi màng xe phủ xuống, nha đầu hướng mắt đăm đăm nhìn A Ngốc, tựa như muốn nhớ kỹ dung mạo nó.

Xe ngựa từ từ biến mất, chỉ để lại A Ngốc lẳng lặng đứng yên tại chỗ, nhìn theo xe ngựa đi xa, A Ngốc tự nhiên cảm thấy lạc lõng. Đối với A Ngốc, tại trong lòng nó, chỉ duy nhất nha đầu là quan trọng hơn bánh bao.

"Cách -" Lê thúc vung tay tước hết mấy túi tiền nhỏ trong tay A Ngốc, mắng: "Người, đồ ngu ngốc, người sao có thể cho nha đầu đi theo người khác? Con mẹ nó, lão tử đã lãng phí nhiều lương thực, nha đầu dám chạy mất còn chưa có hồi báo gì lão tử, tức chết ta, thật là tức chết ta." Lê thúc đá A Ngốc một cái ngã trên mặt đất, không ngừng bước tới lui trong ngôi nhà gỗ.

A Ngốc thống khổ cuộn mình trên mặt đất, rút rít khóc: "Không, không phải ta để cô đi, là chính cô ta phải đi."

Lê thúc đang bực tức, nghe A Ngốc nói xong càng không chịu nổi, dùng sức đá A Ngốc vài cước, phẫn nộ mắng: "Nó phải đi thì người để cho nó đi à! Đồ ngu. Cho người ngu nè, cho người ngu nè." Nghe A Ngốc không ngừng kêu la thảm thiết, bọn trẻ đánh cặp đứng cạnh như được vui trong đau khổ của kẻ khác, tuy nhìn thấy hết trước mắt nhưng không có ai tới khuyên can.

Một lúc lâu sau, bốt tức giận nhiều, Lê thúc lúc này mới nhớ tới A Ngốc dù sao cũng là nguồn thu nhập chủ yếu của mình, nếu đánh chết nó, biết tìm đâu ra một thủ hạ chịu nghe lời như thế. Hầm hừ lợm mấy túi tiền trên mặt đất lên, hân vầy vầy A Ngốc hầm he: "Từ nay phải khôn hơn một chút cho ta." Nói xong một mình đi ra ngoài. Bọn trẻ đánh cặp đều biết, hẳn phải đi uống rượu.

A Ngốc toàn thân đau đớn co rút tại một góc nhà, nó như thế nào cũng không nghĩ ra, rõ ràng chuyện không liên quan tới mình, vì cái gì Lê thúc lại đánh nó. Lời nha đầu nói lúc gần đi thủy chung cứ xoay quanh trong đầu nó không đi.

Bọn trẻ đánh cắp khác mang ra cơm canh không biết Lê thúc mua ở quán ăn nào, vừa ăn vừa đùa về các việc xảy ra trong ngày. Khi A Ngốc nhớ tới mình cả ngày chưa có ăn gì thì đã không còn gì, kể cả một ít cặn bả. Như có cái gì đè nặng trong lòng, nó càng lúc càng nhớ nha đầu mảnh liệt hơn, nha đầu từng nói, cuộc sống thật rất thống khổ a!

Sáng sớm hôm sau, Lê thúc đại phát từ bi ném cho A Ngốc một cái bánh bao, sau khi nó ăn ngấu nghiến xong lại bị phái đi ra ngoài bắt đầu một ngày hành động dắt cá.

Bông tuyết rơi lất đát từ trên bầu trời xuống mang lại sự lạnh lẽo nhẹ nhàng tới khách qua đường. Đi thong thả trên đường, A Ngốc thầm nghĩ lúc nào cũng có thể xuất hiện một lão phụ mang mình đi như vậy! Lúc nào cũng có bánh bao để ăn no. Nha đầu không biết thế nào? Cô đi cùng lão phụ đó, có phải mỗi ngày đều có bánh bao để ăn?

Đang suy nghĩ, nó đột nhiên thấy phía trước có một người cao lớn vận quần áo kỳ quái, nó sờ dĩ cảm thấy kỳ quái bởi vì toàn thân người đó được bao phủ trong một chiếc áo choàng rất lớn, căn bản thấy không rõ tướng mạo từ bên ngoài. dưới áo choàng tựa hồ có nổi lên một túi tiền đang đưa theo nhịp chân, A Ngốc quyết định lấy người này làm mục tiêu dắt cá hôm nay. Nghĩ vậy, A Ngốc lặng lẽ đi theo, sờ trong mình móc ra một miếng dao mỏng, chờ cơ hội hạ thủ. Việc A Ngốc sờ dĩ có thể thường xuyên thành công dắt cá, rất có quan hệ tới tính nhẫn nại của nó, mỗi khi nó đã quyết định con mồi thì nhất định theo sát đối phương cho đến khi đắc thủ mới thôi.

Nó theo sau quái nhân khoát áo choàng đi vào một quán cơm hào hoa, quán cơm được xây bằng ngọc bích, mái ngói lưu ly huy hoàng. A Ngốc nghĩ thầm, người này đến nơi này ăn cơm túi trong túi nhứt định có không ít tiền. Nghĩ đến đây, nó không khỏi âm thầm trở nên vui vẻ, nếu dắt được nhiều cá về, nói không chừng Lê thúc sẽ cho mình ăn bánh bao no. Nó đến một góc cạnh cửa quán cơm kiên nhẫn chờ đợi.

"Đi, đi, đi, tiểu khát cái ở đâu tới, hãy đi chỗ khác xin ăn." Đứa bé giữ cửa quán cơm đá A Ngốc một cái, hung ác nhìn nó quát.

A Ngốc đã quen với những chuyện đối xử như thế, vội vã cúi đầu chạy xa một chút, tìm một góc tối có thể che gió tuyết ngồi xuống.

Cầm miếng dao mỏng trong tay chơi đùa, A Ngốc kiên nhẫn chờ đợi, nó một chút nóng nảy cũng không có, ăn cơm mà, ăn xong sẽ ra thôi.

Gần một giờ sau, quái nhân khoát áo choàng rốt cục cũng đi ra. Cái làm A Ngốc không thôi hưng phấn chính là người kia hướng chỗ nó ngồi đi thẳng tới. Đúng là cơ hội tốt nhất để hạ thủ. Nó vội vã đứng lên, ổn định lại tâm tình, hướng người nọ đâm đầu đi tới. Người nọ rất cao, A Ngốc đứng chỉ đến khoảng bụng hân, khoảng cách hai người không ngừng kéo gần lại, A Ngốc dùng bàn tay phải ghim miếng dao mỏng trên tóc, đến lúc hai người cách nhau khoảng một thước, A Ngốc như vấp chân lão đảo đưng phải người nọ một chút.

A Ngốc nhất thời cảm giác được chính mình tựa hồ đưng phải một tấm thiết bản, toàn thân đau đớn nói không nên lời, nó trong lúc vô tình ngước đầu lên ngẫu nhiên thấy được dung mạo người kia. Đó là một dung mạo già nua, trên mặt có vô số nếp nhăn, nhìn qua tựa hồ có đến bảy, tám mươi tuổi.

"Xin lỗi, xin lỗi, ta không phải cố ý." A Ngốc vội tránh qua một bên.

Lão nhân chỉ hừ một tiếng, cũng không có nói gì, tiếp tục đi về phía trước, chẳng biết áo choàng đã bị cắt một khe hở, túi tiền bên hông đã không cánh mà bay mất.

Thấy đối phương không làm khó mình, A Ngốc hưng phấn chạy về phía trước, không cẩn thận trượt chân một chút trên đất tuyết, ngã chống cả bốn chân lên trời, làm động đến các vết thương bị Lê thúc đánh hôm qua, khiến nó không ngừng chấn động. Nhưng dù như thế, cũng khó kiềm chế hưng phấn trong lòng A Ngốc, nó phát hiện túi tiền tới tay rất nặng, cho dù bên trong không phải hoàn toàn tiền đồng, thành quả hôm nay cũng không kém. động người đứng lên, nó chạy nhanh đến trong một ngỏ tắt nhỏ. Quay đầu nhìn không thấy người đuổi theo, nó không khỏi đắc ý thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực mình, ngồi xuống. Nhưng A Ngốc không biết đối tượng nó vừa tiến hành dặt cá chính là Luyện Kim Thuật Sĩ, một loại chức nghiệp đặc thù ở đại lục.

Trên đại lục, Thần Thánh giáo đình tăng lữ là chức nghiệp được sùng bái nhất, ngoài giáo đình tăng lữ, ở các nước còn có vài loại chức nghiệp được coi trọng hơn những người lao động bình thường, mấy loại chức nghiệp này đã tự tổ chức thành những công hội riêng biệt, trở nên các thế lực đặc thù trên đại lục.

Dong Binh (lính thuê) công hội nhân số nhiều nhất, gọi là Dong Binh vì các chức nghiệp được yêu cầu chấp hành một ít nhiệm vụ đơn giản hoặc khó khăn. Tùy vào mức khó khăn của nhiệm vụ và khả năng mà họ được phân tán vào các phân hội thích đáng, và đây cũng là địa phương thích hợp để bọn họ tiếp nhận nhiệm vụ. Dong Binh công hội đương nhiên không phải phục vụ không, bọn họ dựa theo mức độ khó khăn của nhiệm vụ mà thu thù lao thích hợp. Khi có một ít việc hoàn thành khó khăn, cố chủ đều thích tìm thực lực to lớn Dong Binh công hội chấp hành, dù trả thù lao nhiều cũng không tiếc. Dong Binh công hội chia làm sáu cấp, thấp nhất Dong Binh cấp bốn hoặc Dong Binh đoàn, kể đến là Dong Binh cấp ba, Dong Binh cấp hai, Dong Binh cấp một, Dong Binh đặc cấp và cấp bậc cao nhất là Dong Binh siêu cấp. Vì Dong Binh công hội nhân số rất đông, nên muốn tăng cấp rất khó. Cấp bậc khác biệt đều được Dong Binh công hội ban phát huy chương khác biệt, trong tổ chức Dong Binh, Dong Binh cấp bậc cao rất được Dong Binh cấp bậc thấp hơn tôn kính.

Ma Pháp Sư công hội, ở đại lục Ma Pháp Sư chức nghiệp chỉ dưới giáo đình tăng lữ, vì tu luyện ma pháp cần có thể chất và yêu cầu cực cao nên số lượng Ma Pháp Sư không nhiều, việc tu luyện ma pháp gần như được hợp nhất bởi Thần Thánh giáo đình, vì vậy Ma Pháp Sư rất được quý trọng, gần như tất cả Ma Pháp Sư từ trung cấp trở lên được các vương quốc sắc phong thành quý tộc. Ma Pháp Sư chia làm sơ cấp Ma Pháp Sư, trung cấp Ma Pháp Sư, cao cấp Ma Pháp Sư, đại Ma Pháp Sư, ma đạo sĩ và ma đạo sư. Bọn họ còn là nguồn kinh tế chủ yếu quốc gia. Các Ma Pháp Sư, sau khi trải qua các cuộc khảo hạch, đều được Ma Pháp Sư công hội cấp huy chương tương ứng với cấp bậc. Ma Pháp Sư công hội cũng là công hội duy nhất không cần đóng lệ phí công hội.

Luyện Kim Thuật Sĩ công hội, mặc dù nhân số không nhiều lắm nhưng đều được các đế quốc tôn trọng và thu nạp. Vũ khí luyện ra Luyện Kim Thuật Sĩ tốt hơn rất nhiều so với thợ rèn thông thường, là trang bị cao cấp tốt nhất cho quân đội lựa chọn. Thiên Kim đế quốc sở dĩ nổi tiếng bởi vì bọn họ được Luyện Kim Thuật Sĩ công hội lớn nhất ủng hộ. Luyện Kim Thuật Sĩ kỳ thật cũng là Ma Pháp Sư, bọn họ phần lớn am hiểu ma pháp, lại nhận biết các quặng mỏ và dược vật, cường đại Luyện Kim Thuật Sĩ thường có thể làm ra thần binh cao cấp, các thần binh này gần như vô giá, các quốc vương, thậm chí Thần Thánh giáo đình đều ưa thích. Luyện Kim Thuật Sĩ ngoài sát thủ hội cũng là một tổ chức có nhiều cấp bậc. Luyện Kim Thuật Sĩ chia làm kiến tập, sơ cấp, trung cấp, cao cấp, đặc cấp và đại sư cấp. Luyện Kim Thuật Sĩ mặc dù cũng có huy chương phân biệt cấp bậc, nhưng các Luyện Kim Thuật Sĩ cao cấp thường không coi trọng việc nhận lĩnh huy chương lắm.

Sát thủ công hội, nhân số ít nhất cũng là công hội thần bí nhất đại lục, cũng có người gọi bọn họ là tập đoàn sát thủ. Sát thủ công hội mặc dù số lượng nhân viên không nhiều lắm nhưng đều có năng lực rất cao, bọn họ nhận nhiệm vụ giết người qua các thông tin bí mật mà lấy thù lao cao. Công hội tổ chức cực kỳ nghiêm mật, muốn gia nhập chỉ có cách, thứ nhất, là trải qua đủ loại khảo nghiệm gian nan, thứ hai, hàng năm sát thủ công hội công bố một nhiệm vụ rất gian nan và có thể mất mạng, chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ này, sẽ được sát thủ công hội tiếp nhận thành hội viên. Vì việc đấu tranh quyền lợi trên đại lục lúc nào cũng có nên sát thủ công hội thủy chung có thể sinh tồn. Sát thủ cũng phân chia cấp bậc rõ ràng, từ thấp đến cao chia làm thích khách, ám sát, nhẫn sát và diệt sát giả. Các sát thủ này do sát thủ công hội thống nhất quản lý, thân phận đều cực kỳ bí mật, không để người ngoài nhận biết. Bọn họ không thuộc quốc gia nào, nhân số không quá một trăm, nhưng là một lực lượng rất đáng sợ. Sát thủ hội gần như không có Ma Pháp Sư tham gia.

Đạo tặc công hội, nói trắng ra là công hội của những kẻ đánh cắp. Không phải mỗi kẻ đánh cắp đều có thể tham gia Đạo tặc công hội, mặc dù thành viên không bị yêu cầu nghiêm mật như sát thủ công hội, nhưng cũng

cần trải qua đủ loại khảo hạch, chỉ tiếp nhận người có tố chất và kĩ năng chuyên nghiệp đạo tặc cao siêu. Đạo tặc cấp bậc được chia làm đạo tặc, cao cấp đạo tặc và thu hoạch giả, ai bản năng nhiều lần lấy được trân bảo giá trị liên thành mới có vinh dự đạt tới thu hoạch giả trình độ, bọn họ cũng là nhóm người đại đa số quý tộc rất sợ hãi. Một quý tộc thấy thích một món đồ quý của một quý tộc khác đều có thể thuê đạo tặc công hội đánh cắp. Đạo tặc công hội có một quy định nghiêm khắc là tuyệt đối không cho phép giết người. Cũng bởi vì thế, bọn họ không có bị quân đội các đế quốc tìm tiêu diệt. Để có thể hoàn thành tốt nhiệm vụ cố chủ giao phó, đạo tặc công hội tin tức rất linh thông. Như sát thủ công hội, đạo tặc công hội cũng là một thế lực thần bí trên đại lục.

Móc túi tiền nặng ra, A Ngốc trong lòng tràn ngập vui sướng. Túi tiền rất tinh xảo, làm bằng da thú, mặt trên có một đường kim tuyến khâu thành ngôi sao lục giác. A Ngốc cho tới bây giờ chưa từng thấy qua túi tiền xinh đẹp như thế, nó cuống quýt mở dây buộc miệng túi, cho tay vào sờ sờ, nó mơ mộng, nếu trong túi tiền có một viên ngọc tím trong suốt là tuyệt vời nhất a!, từ khi vào nghề đã hơn một năm tới nay, nó đã đánh cắp được một viên ngọc tím trong suốt, nó nhớ kỹ lúc đó Lê thúc hưng phấn phi thường đã thưởng cho nó một đùi gà lớn, làm đồng bọn đều hâm mộ. Nó, cho tới lúc chưa từng nếm qua mùi vị ngon như vậy, cuối cùng cùng nha đầu phân hưởng, cả xương cũng cho bụng. Mùi vị tuyệt vời đó, đến nay nó vẫn còn nhớ.

A Ngốc kinh ngạc đứng yên khi nó sờ hết qua đồ trong túi. Trong túi tiền không chỉ có một đùi gà nó hằng tưởng nhớ mà vài chục tiền vàng, thậm chí còn có một ánh sáng ngọc quang mang, màu xanh tiền mà nó cho tới bây giờ chưa có thấy qua. Đồng tiền này chắc cũng đủ mười mấy "đùi gà" a! "Có thể ăn no, ta rốt cục có thể ăn no." A Ngốc hưng phấn kêu to.

Đang lúc nó hưng phấn không thôi, ngôi sao lục giác màu vàng trên túi tiền đột nhiên sáng lên một chút, ngay sau đó một thanh âm già nua vang lên bên tai nó, "Người chưa từng được ăn no sao?"

A Ngốc toàn thân chấn động, túi tiền trong tay không khỏi rơi vãi trên mặt đất, thanh âm, thanh âm này từ nơi nào tới? Nó nhìn quanh mọi nơi

cũng không thấy ai, "thiên thần phù hộ, thiên thần phù hộ." A Ngốc hai tay tạo thành chữ thập trước ngực, không ngừng lẩm bẩm niệm.

"Người tưởng rằng thiên thần sẽ phù hộ tên đánh cắp nhỏ người sao?" Thanh âm già nua lại vang lên, lúc này A Ngốc nghe rõ thanh âm như là từ trong cái túi tiền xinh đẹp phát ra.

"A -" A Ngốc kinh hô một tiếng, ném túi tiền ra xa, toàn thân không khỏi run lên nhẹ nhẹ, chuyện quỷ dị như thế nó cũng là lần đầu tiên gặp được, nó dù sao cũng là một đứa nhỏ, từ đáy mắt lộ ra vẻ sợ hãi. Bông tuyết vẫn như cũ không ngừng lát đất rơi xuống, bầu trời cũng vẫn âm u như thế, tại thời khắc này chiếc áo bông rách choàng trên người tựa hồ không thể mang đến ấm áp cho A Ngốc, một cỗ hàn khí nhanh chóng trôi lên từ đáy lòng nó.

Túi tiền rơi xuống cách đó không xa vẫn phát ra quang mang nhàn nhạt, ngôi sao lục giác màu vàng xinh đẹp tựa như cũng lóe ra kim quang nhàn nhạt, dưới cái nhìn chăm chú hải sợ của A Ngốc, kim mang đột nhiên đậm dần, một bóng người mơ hồ xuất hiện trên túi tiền, bóng người dần dần hiện rõ, đúng là lão nhân khoát áo choàng lớn vài phút trước đó.

Thanh âm trầm thấp cổ quái không ngừng từ trong áo choàng truyền ra, nếu là Lê thúc, nhất định nhận ra lão nhân đang ngâm xướng ma pháp chú ngữ. Bóng người rốt cục cũng hợp thành thật thể, nhẹ nhàng đáp trên mặt đất.

Lão nhân hạ xuống bên cạnh túi tiền, chậm rãi cong lưng, eo lượm túi tiền lên, thở dài: "đã lâu không dùng chú ngữ này, thật là có chút xa lạ a!"

Thấy tình cảnh dặt dẹo cổ chủ xuất hiện quái dị như thế, A Ngốc dù ngu ngốc cũng biết chính mình đại nạn [trước mắt. Nó như thế nào cũng không nghĩ tới, đã bốn tháng chưa từng thất bại, thế nhưng ở tình huống sắp thành công dặt được con cá thiệt lớn, lại bị cổ chủ bắt được. Nó cuộn mình thành một đống trên mặt đất, thân thể không ngừng run rẩy, nó nghĩ, sắp gặp phải một trận đòn tựa cuồng phong bão tố, tình huống như thế nó không phải gặp lần đầu. Khi bị bắt lần trước, đại hán nọ thiếu chút nữa cắt đứt tay nó, nếu không phải Lê thúc kịp thời xuất hiện dọa đi đối phương, sợ rằng nó đã sớm không năng lực dặt cá, đã không còn khả năng ăn bánh bao nó thích.

Lão nhân ném túi tiền trước người A Ngốc, nhẹ nhàng nói: "Lượm lên mang lại cho ta."

"Hay, hay thiệt." A Ngốc cẩn thận lượm túi tiền nắm chặt trong tay, nhìn thoáng qua ngôi sao lục giác kim tuyến trên túi tiền, nó không sao hiểu được tại sao một người có thể hiện ra từ túi tiền như thế. "Đi ra? Nó toàn thân run rẩy, cẩn thận lượm từng khối ngọc xanh tím bỏ vào lại túi tiền, quá trình này tốn không ít thời gian. Kỳ quái là lão nhân cũng không có thúc giục nó, đôi mắt từ dưới áo choàng vẫn lóe ra tinh quang không ngừng quan sát đánh giá A Ngốc."

"Tốt, tốt lắm, đây, đây ngài." A Ngốc tận lực tỏ ra tự ti một chút, hai tay vương xa bưng túi tiền đưa tới trước mặt lão nhân, chờ trận đòn đánh tới. Nó nghĩ đứng xa lão nhân một chút khi bị đòn sẽ nhẹ hơn. A Ngốc chưa từng nghĩ tới phản kháng, qua bao "kinh nghiệm phong sương", nó sao có thể phản kháng? Cho dù đối phương là một lão nhân.

Lão nhân tiếp nhận túi tiền, đã không có động thủ, cũng không có ý buông tha A Ngốc, vẫn đứng nhìn đưa nhỏ gầy gò trước mặt như trước.

A Ngốc cúi đầu xuống, hai tay ôm đầu, tận lực toàn thân cuộn mình lại, chờ đợi dông tố kéo đến.

"Tốt, đôi tay nhìn tốt lắm, mười ngón tay thon dài, lòng bàn tay rộng, không trách cả ta cũng bị đánh cắp. Người còn chưa trả lời câu ta vừa hỏi?"

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Luyện Kim Thuật Sĩ (Phần Thượng)

>

A Ngốc từ từ lấy lại tiềm thức, ngẩng đầu lên, một lần nữa nhìn thấy gương mặt đầy vết nhăn của lão nhân nọ đang nhìn kỹ nó, "Ông vừa hỏi chuyện gì?"

Lão nhân khẽ cau mày, nghĩ thầm, nguyên lai là một tiểu tử ngu ngốc, ngốc một chút cũng tốt, như thế càng thích hợp. "Ta chỉ một phút trước hỏi người, người chưa từng được ăn no sao?"

A Ngốc gật đầu, nó cảm giác tựa hồ lão nhân này không có ý ra tay, lá gan không khỏi lớn hơn một chút, nói: "Là, đúng vậy, ta biết ông nhất định rất tức giận, nếu ông không định đánh ta, có thể cho ta đi không?" Mặc dù lần này dắt cá thất bại, nhưng thời gian một ngày dù sao cũng còn dài, A Ngốc hiểu mình còn có cơ hội hoàn thành nhiệm vụ, nó chưa bao giờ vì một lần dắt cá thất bại mà nổi giận, vì bánh bao yêu dấu, nó nhứt định tiếp tục cố gắng làm tốt vai trò của mình.

Lão nhân thông thả nhúc nhích khóe miệng, nói: "Ta có nói qua không đánh người sao? Người đánh cắp túi tiền của ta, ta dù có đánh người cũng là chuyện bình thường."

Khuôn mặt A Ngốc vừa mới nhẹ nhàng một chút lại bị sụp xuống, khôi phục tư thế hai tay ôm đầu, cúi đầu nói: "Vậy, vậy, ông có thể đừng đánh tay của ta không."

Lão nhân có chút kinh ngạc hỏi: "Vì sao?"

A Ngốc nhỏ giọng: "Bởi vì ta còn muốn dắt cá, nếu tay bị hư, sẽ không dắt cá được, không dắt cá sẽ không có bánh bao ăn, còn có thể bị Lê thúc đánh."

"Dắt cá? Lê thúc?" Lão nhân chỉ nghĩ một chút, hiểu được dắt cá là cái gì, cũng hiểu được Lê thúc đúng là đầu đàn của tên tiểu tặc ngơ ngác trước mắt này. Lão sinh ra một ít cảm giác buồn cười trong lòng, tên đánh cắp nhỏ bị chủ sự bắt được, lại yêu cầu người ta đừng đánh tay nó, tiểu tử trước mặt thật sự là ngu ngốc a!

"Đánh người vẫn còn nhẹ, lấy thân phận của ta, cho dù giết người cũng không có người dám tìm ta gây chuyện, người có tin không."

A Ngốc sừng sờ: "Giết ta? Giết ta, ta đã chết chưa? Chết có tư vị gì, ông nói cho ta biết trước được không? Chết có phải là rất đau, chết rồi có bánh bao ăn không."

Lão nhân đột nhiên hiểu được việc tiểu tử ngốc này nói, tâm tình tựa hồ rõ ràng hơn nhiều. Nhưng lão nhân như thế nào cũng không có khả năng nghĩ đến tên tiểu tử ngu ngốc, gầy nhỏ trước mắt này, hơn mười năm sau, lại trở thành một "tử thần" kêu gió gọi mây trên đại lục, mang đến tử vong cho người khác.

"Người muốn ăn no?" Lão nhân quyết định không tiếp tục từ từ mài dũa A Ngốc, trực tiếp đi vào điểm chính.

Nghe đến ăn, A Ngốc trở nên phấn chấn tinh thần, cái bánh bao ăn buổi sáng vì thời tiết giá lạnh đã tiêu hóa mất, bụng nó đang kêu càu nhàu, ngược đầu lên, khát vọng nhìn lão nhân nói: "Muốn a! Ta rất muốn ăn no. Nếu không, nếu không ông cho ta một đồng tiền màu tím, chỉ cần một là đủ rồi." Nghĩ đến đùi gà, nước miếng theo khóe miệng A Ngốc chảy ra.

Lão nhân nói: "Ta sẽ không cho người tiền, nếu người muốn ăn no, thì đi theo ta thôi, ta sẽ cho người ăn no, hơn nữa ta sẽ không đánh người."

A Ngốc hai mắt sáng lên, buổi sáng nó vừa muốn được người mang đi như nha đầu, nguyện vọng có thể thực hiện, nó cẩn thận hỏi: "Thật, thật ta có thể ăn no?"

Lão nhân gật đầu: "Người có yêu cầu gì khác cũng có thể đề ra, ta sẽ tận lực thỏa mãn người, nhưng đi lần này có thể rất lâu sẽ không trở lại, người đã rõ ràng chứ." Lão không hy vọng điều này có thể làm đưa nhỏ theo mình hàng ngày khóc lóc đòi trở về, đến lúc đó giết nó, lại phải tìm một đứa khác.

A Ngốc lắc đầu, nói: "Ta nguyện ý đi theo ông, chỉ cần cho ta ăn no là được, ta không có yêu cầu khác."

Lão nhân hài lòng gật đầu: "Có điều đi theo ta phải làm việc, người có sợ gian khổ không."

"Làm việc? Làm việc gì?" A Ngốc thấp giọng hỏi.

Lão nhân nói: "Như thế nào so với việc người đi đánh cướp cũng tốt hơn, ít nhất ta sẽ không đánh người, nhất định không? Ta có thể dạy dỗ người."

A Ngốc cúi đầu: "Có điều, có điều, ta rất ngu dốt, bọn họ đều nói ta ngu, ta có thể học sao?"

Lão nhân như không nhin được nói: "Ta nói người học được là có thể học được, theo ta đi thôi." nói xong, xoay người từ con hẻm đi ra.

A Ngốc đồng ý một tiếng, theo sát lão nhân đi ra ngoài, đi chưa được mấy bước, lão nhân đột nhiên ngừng lại, A Ngốc không để ý, ngẫu nhiên va vào sau lưng lão nhân, "Ai u." A Ngốc bùm mũi, đau quá hô lớn, nhìn lão nhân không hiểu.

Lão nhân quay đầu, hỏi: "Người tên gì?"

A Ngốc nói: "Ta kêu A Ngốc."

Lão nhân đùa cợt nói: "A Ngốc? Quả nhiên là người cũng như tên! nhớ kỹ, ta kêu Ca Lí Tư, là Luyện Kim Thuật Sĩ, bắt đầu từ bây giờ, người đúng là học trò của ta."

A Ngốc gật đầu, sợ mình quên, lặp đi lặp lại: "Ca lí tử, ca lí tử,"

Lão nhân cao tiếng nói: "Ta gọi Ca Lí Tư, không phải ca lí tử, người nhớ rõ rồi chứ. Người sau này nên gọi ta sư phụ."

"Vâng, vâng, ta biết rồi, lão, sư phụ. có điều, sư phụ là cái gì?."

Ca Lí Tư cảm giác mình thật sự bị tiểu tử này đánh bại, bất đắc dĩ giải thích: "sư phụ, đúng là người dạy người cái này cái kia." Nói xong, quay đầu đi ra con hẻm. Tên Ca Lí Tư này, cho dù là hội trưởng Luyện Kim Thuật Sĩ công hội nghe được, mặt cũng sẽ toát ra vẻ tôn kính, mặc dù lão hi vọng không chừng, nhưng là một trong không nhiều lắm cấp bậc đại sư Luyện Kim Thuật Sĩ.

A Ngốc đột nhiên nhớ đến biểu hiện của Lê thúc ngày hôm qua sau khi nha đầu bỏ đi, vội vã tiến tới trước, nói: "sư phụ, ông có thể theo ta đi gặp

Lê thúc nói một tiếng không, hăn cho ta ăn bánh bao một thời gian dài, ta phải đi, thế nào cũng nên nói cho hăn biết, nếu không, hăn sẽ tức giận."

Ca Lí Tư ngẫm nghĩ một chút, gật đầu: "Được rồi, dẫn đường." Vốn lão không cần đi cùng A Ngốc, nhưng để hoàn thành kế hoạch, phải làm cho A Ngốc một lòng theo mình, nên lão mới đồng ý đề nghị của A Ngốc.

A Ngốc đi phía trước dẫn đường, sau bảy tám vòng, mang Ca Lí Tư đi tới ngôi nhà ở phía nam, nơi nó ở hơn năm nay, đại đa số đứa trẻ đều bị Lê thúc phái đi ra ngoài, không có tiếng ồn ào truyền ra. Ca Lí Tư nhú mào, nói: "Đúng là chỗ này?"

A Ngốc gật đầu, cẩn thận đẩy cửa gỗ xiêu vẹo ra, đi vào trước.

Lê thúc đang trong nhà ôm một bầu rượu nhỏ uống, từ lúc trình độ đắt cá của A Ngốc càng lúc càng cao, thu nhập của hăn cũng dần dần tăng lên, không cần tự mình ra ngoài kiếm sống, hăn đang ảo tưởng chỉ vài năm nữa, có tiền nhiều hơn, là có thể sinh hoạt thoải mái, thậm chí có thể lấy một người đàn bà về làm vợ, làm một đại gia hưởng phước, không cần về lại cái lò mục nát, khó chịu này. Đang mơ màng trong men rượu, đột nhiên cửa mở, thân ảnh nhỏ gầy của A Ngốc xuất hiện trước mắt.

"Ân? Người sao trở về sớm như thế, đã bắt được vài cá à?"

A Ngốc nói có chút sợ hãi: "Lê thúc, ta, ta không có bắt cá về."

Nghe được A Ngốc trở về tay không, Lê thúc thanh âm chợt trở nên bén nhọn, mở to mắt hung tợn, "không có bắt cá về? không có bắt cá người trở về làm gì? Có phải người lại ngứa mình không?."

A Ngốc run sợ nói: "ta, ta là trở về cáo biệt ngài."

Lê thúc nhất thời kinh ngạc, mắng một tiếng từ trên giường nhảy xuống, "người còn muốn chạy? ăn cơm của ta bao lâu nay, người nghĩ có thể đi sao, có phải muốn ăn đòn không?" Hăn sao có thể để cây tiền này bỏ đi được, nha đầu đi hăn không quan tâm lắm, cho dù giữ lại, nó cũng không thể bắt về vậy chỉ lãng phí lương thực, cho dù bán cho tay buôn nô lệ, sợ cũng không được bao nhiêu tiền. A Ngốc không giống với nha đầu đó, bây giờ gần như hơn phân nửa thu nhập đều là A Ngốc mang đến, hăn như thế nào cũng sẽ không để cây tiền rời đi. Lê thúc cố gắng kềm nén thanh âm, nói nhu hòa một chút: "có phải lại đói không, ta cho người cái bánh bao ăn

tốt lắm, sau đó lại đi dắt cá cho ta, đừng nghĩ bậy bạ, nếu không, hừ hừ." hần giờ giờ nắm tay, nhìn A Ngốc uy hiếp.

Sau thời gian dài bị ảnh hưởng bởi uy lực khiến A Ngốc bất giác trở nên lưỡng lự, được ăn nhiều bánh bao cũng là việc tốt a! Nó đang do dự không biết nên nói cái gì, thanh âm Ca Lí Tư đích vang lên, "nếu không người làm gì nó?" tiếp theo tiếng bước chân vang lên, thân ảnh Ca Lí Tư cao lớn xuất hiện bên cạnh A Ngốc, Lê thúc ở trước mặt lão, có vẻ khiếm nhã và nhỏ bé.

"Người, người là ai?" Lê thúc nghiêm mặt hỏi.

Ca Lí Tư nhàn nhạt nói: "ta là ai người không cần quản, ta và A Ngốc tới nơi này, chỉ là vì nói cho người một tiếng, ta muốn dẫn nói đi, từ nay về sau, nó không còn là đứa nhỏ đánh cắp thủ hạ người."

Lòng Lê thúc có chút ớn lạnh, người thấy không rõ diện mạo trước mặt tựa hồ có một áp lực vô hình cổ quái khiến cho hắn không thể thở, nhưng ích lợi dù sao cũng nặng hơn, hắn cố lấy dũng khí, nói: "không được, người không thể dẫn nó đi, không trách nó dám rời khỏi ta, nguyên lai là có hậu thuẫn. Ta, con mẹ nó, đánh chết người." Nói xong, đánh một quyền tới ngực A Ngốc.

A Ngốc trong lòng sụp xuống, chờ đợi đau đớn xảy ra, nhưng sau một lúc cũng không có động tĩnh. A Ngốc mở to mắt, mới phát hiện, nắm tay Lê thúc không có đánh tới nó, mà dừng lại tại giữa không trung, cổ tay bị một bàn tay khô gầy nắm giữ, mồ hôi lạnh cứ từ trên trán Lê thúc chảy xuống.

"Ta nói rồi, nó bây giờ là học trò của ta, người không có quyền đánh nó." Ca Lí Tư tiện tay hất Lê thúc một cái, lão thân thể yếu ớt như vậy có thể không giống Ma Pháp Sư bình thường, mặc dù không thấy chiêu thức uy vũ, nhưng trong mắt Lê thúc thì khác xa.

Lê thúc ôm cổ tay, nổi giận mắng: "Người, người, hỗn đản, người muốn cướp người sao?"

Ca Lí Tư cười lạnh một tiếng: "Cạn bả giống như người vậy, nên bị thiên thần trừng phạt từ trước, còn dây dưa, ta sẽ cho người xuống địa ngục." Vừa nói, lão vừa vươn bàn tay phải gầy gò nắm Lê thúc lúc trước, truyền đến vài câu chú ngữ cổ quái mơ hồ, một ngọn lửa màu đen đột nhiên

xuất hiện trên bàn tay Ca Lí Tư, ngọn lửa lóe ra quang mang yêu dị, Ca Lí Tư tiện tay hất một cái, ngọn lửa đen hóa làm một dây lửa hạ xuống cái bàn cây ba chân duy nhứt trong phòng. Không một tiếng động, không có dấu hiệu thiêu đốt, cái bàn như thể biến mất, cả một chút tro tàn cũng không có để lại, chỉ lưu lại trong không khí một ít mùi vị khó ngửi.

A Ngốc và Lê thúc đứng lặng kinh sợ, A Ngốc nói: "Sư phụ, ông biết ma thuật à? Cái bàn đâu mất rồi?"

Ca Lí Tư trừng mắt nhìn nó, nói: "Cái này không phải là ma thuật, mà là ma pháp." Nếu một trung cấp Ma Pháp Sư trở lên mà thấy tình cảnh một phút trước đó nhứt định sẽ giết mình hoảng sợ, ngọn lửa Ca Lí Tư sử dụng là ma pháp kết hợp giữa hắc Âm Ma pháp và hỏa hệ ma pháp.

Hai hàm răng Lê thúc không ngừng va chạm vào nhau, "Người, người, người là Ma Pháp Sư. Ma Pháp Sư đại nhân, đừng, đừng giết ta." Hắn biết rất rõ ràng hắn chỉ là một nhân vật nhỏ bé, nếu người trước mắt này muốn giết mình, dễ dàng tựa như bóp chết một con kiến vậy, không ai sẽ quan tâm đến sống chết của một kẻ đánh cắp nhỏ bé. Huống chi, ngoại trừ Thần Thánh giáo đình và Tác Vực liên bang, Ma Pháp Sư vô luận là ở quốc gia nào, chỉ cần người bị giết không phải quý tộc, đều được quyền miễn xá. Không có ai nguyện ý đắc tội bọn họ.

Ca Lí Tư quay đầu vẫy A Ngốc nói: "Đã làm rõ rồi, chúng ta đi thôi."

A Ngốc nhìn về phía Lê thúc sắc mặt trắng bệch ngã ngồi ở đó không nói tiếng nào, dù sao, sanh mạng so với kim tiền tựa hồ vẫn trọng yếu hơn một chút.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Luyện Kim Thuật Sĩ (phần Trung)

>

"Lê, Lê thúc, ta đi đây." A Ngốc để lại một câu, vội vã chạy ra ngoài, ra khỏi cửa, nó tựa hồ cảm giác được toàn thân nhẹ nhàng hơn nhiều, chỉ một khoảnh khắc trước Ca Lí Tư ném Lê thúc sang một bên, từ sâu trong nội tâm nó sinh ra một sự khoan khoái nói không nên lời, Lê thúc so với bánh bao, hình như bánh bao vẫn trọng yếu hơn, huống chi Ca Lí Tư nói qua, sẽ không đánh nó. Không có ai nguyện ý bị đánh, cảm giác đau đớn toàn thân dù sao cũng khó có thể chịu được, ở cùng một chỗ với lão cái gì thuật sĩ này, nhứt định phải tốt hơn ở cùng một chỗ với Lê thúc.

Kỳ thật, chính A Ngốc cũng không phát hiện, nó sở dĩ lựa chọn ở cùng một chỗ với Ca Lí Tư, nguyên nhân chính yếu là do nha đầu lúc gần đi dặn dò.

Ca Lí Tư đi không lẹ để A Ngốc có thể theo kịp dễ dàng, mặc dù bầu trời vẫn u ám như cũ, nhưng A Ngốc lại cảm thấy trong sáng hơn nhiều, "Sư phụ, chúng ta đi đâu vậy?"

Ca Lí Tư dừng lại cước bộ, nhìn A Ngốc lạnh lùng nói: "Không nên hỏi nhiều, cứ theo sau ta là được."

Thanh âm lạnh như băng làm A Ngốc sợ hãi, sau thời gian dài sống hèn yếu nhu nhược làm cho trong đầu nó căn bản không có một chút ý niệm phản kháng, "Vâng, xin lỗi sư phụ."

Ca Lí Tư xoay người tiếp tục đi về phía trước, trong lòng lão rất vừa lòng, đứa nhỏ này mặc dù ngu ngơ một ít, nhưng cũng rất nghe lời, sau một năm có thể hoàn thành tâm nguyện nhiều năm của mình! Nghĩ đến chỗ này, trên gương mặt già nua của Ca Lí Tư không khỏi toát ra một nụ cười khiến

người không lạnh mà run. Nếu A Ngốc nhìn thấy nụ cười này, sợ rằng quyết tâm rời đi của nó sẽ bị dao động. Nhưng nó không nhìn thấy, cũng là vì cùng Ca Lí Tư đồng thời rời Ni Nặc thành, đời nó mới trải qua kinh nghiệm không tầm thường.

Đi không lâu, Ca Lí Tư mang A Ngốc tới trước một lỗ điểm to lớn như cung điện, lão ngẩng đầu đi vào, hai đứa bé giữ cửa vội vã mở cửa lớn ra, cung kính đón lão vào.

A Ngốc nhìn cái cửa lớn bằng vàng trước mặt, miệng không khỏi nuốt nước bọt, địa phương này nó rất quen thuộc, bởi vì nó từng dặt cá ở chỗ này vài lần, Lê thúc từng nói qua với nó, chỗ này là lỗ điểm lớn nhất Ni Nặc thành, kêu là Khải Luân đại tửu điểm. Sư phụ ở chỗ này sao? Nó theo tiềm thức đi theo vào.

"Đi, đi, đi, ăn mày con ở đâu tới, cút mau." Đứa trẻ cao lớn giữ cửa chặn A Ngốc lại, đuổi nó đi giống như đuổi ruồi nhặng. A Ngốc bị sợ hãi, vội vã đáp lời, hướng một bên đi ra, đi được vài bước, nó ngừng lại, nghĩ thầm: "không đúng, ta đi theo sư phụ tới đây, sư phụ đã đi vào, ta đây cũng phải đi vào." Nghĩ đến chỗ này, nó lại đi trở vào, khách khí nói với đứa bé giữ cửa: "Ta đi theo sư phụ tới đây, xin cho ta đi vào?"

Đứa bé giữ cửa phì phì bộ lễ phục mới trên người, nhìn thân hình dơ bẩn của A Ngốc, trên mặt toát ra thần sắc hung ác, khinh thường nói: "Người nào là sư phụ mày, cút xa một chút, đừng làm ô uế chỗ này, đồ ăn mày con, còn muốn vào tửu điểm, sao không nhìn lại bản thân."

A Ngốc có chút khẩn trương, mặc dù đầu óc chậm một chút, nhưng nó cũng biết, bây giờ đã không thể quay đầu lại, tuyệt đối không thể trở về chỗ Lê thúc, chỉ có theo sau Ca Lí Tư mới ăn được bánh bao yêu dấu. "Xin, Xin cho ta vào, ta muốn tìm sư phụ của ta." Nó lại khẩn cầu một lần nữa, vẻ lo âu hiện ra trong mắt.

Đứa bé giữ cửa không muốn tiếp tục dây dưa cùng tên ăn mày con trước mặt nữa nên hung ác đi tới A Ngốc, "Con mẹ nó, đồ trơ trên, đại gia phải ra tay thôi." Xoay tay phát chưởng muốn đánh tới A Ngốc, ăn mày con giống như vậy hắn đã thấy nhiều, tại Thiên Kim đế quốc, dù đánh chết vài đứa cũng không có người đến tìm hắn làm phiền.

"Chậm đã, nó theo ta tới." Thanh âm Ca Lí Tư vang lên đúng lúc. Kỳ thật, lúc lão vừa tiến vào tửu điểm cũng biết A Ngốc không thể dễ dàng được cho vào, nhưng để xem A Ngốc có một lòng theo mình, nên Ca Lí Tư vẫn không ra can thiệp, rốt cục đứa bé giữ cửa không nhìn được xuất thủ, lão mới kịp thời ngăn cản.

Đứa bé giữ cửa dừng một chút, thu hồi bàn tay lại, nghi hoặc nhìn Ca Lí Tư hỏi: "Tiên sinh, nó thật sự là đi với ngài tới đây?"

Ca Lí Tư từ từ ngẩng đầu, hai đạo hào quang từ dưới áo choàng xạ ra, đứa bé giữ cửa nhất thời rung mình, toàn thân phát run, vội chạy ra: "Xin lỗi tiên sinh, là ta lỗ mãng, xin mời." Đã từng gặp qua nên hẳn tự nhiên biết không nên vây vào vị Ma Pháp Sư trước mặt này, vội vã tạ lỗi, đưa tay thủ thế mời A Ngốc vào.

A Ngốc bước nhanh lên, tới trước mặt Ca Lí Tư, "xin lỗi, sư phụ, ta, ta"

"Đi thôi." Ca Lí Tư đã thấy được điều mình muốn từ trong đáy mắt A Ngốc. Nói xong, lão xoay người đi trước, lần này A Ngốc rốt cục cũng lạnh lợi một chút, liền đi theo sát bên cạnh Ca Lí Tư, bị nhiều ánh mắt bén nhọn nhìn trên người khiến A Ngốc cảm giác không được tự nhiên, co người, cúi đầu, yên lặng bước theo Ca Lí Tư đi về phía trước.

Ca Lí Tư mang theo A Ngốc đi tới trước một cánh cửa lớn, vừa đẩy cửa bước vào là bị ngay hơi nước nồng nặc đập vào mặt, hơi ẩm xuyên qua toàn thân A Ngốc khiến nó không tự giác kêu lên: "Ấm quá a!" Chỗ này, phần đông là phòng tắm công cộng của Khải Luân đại tửu điểm, lúc này không có khách, họ thường chỉ tới buổi tối, lúc đó mới có người đến phòng tắm công cộng ngâm nước nóng.

"Tiên sinh ngài vẫn khỏe, có gì có thể phục vụ ngài?" Một người trung niên tới gần Ca Lí Tư vừa khách khí nói, vừa đưa khước mắt nhìn A Ngốc vài lần đánh giá.

Ca Lí Tư móc từ túi tiền một viên ngọc tím trong suốt, ném cho người trung niên, nói: "Mang đứa nhỏ này đi tắm sạch, tẩy sạch hết dơ bẩn trên người, sau đó mua cho nó một bộ quần áo, nguyên bộ đơn giản, hiệu chưa? Còn thừa bao nhiêu cho người xài."

Trung niên là người phụ trách phòng tắm, mặc dù mùi vị trên người A Ngốc làm hắn cảm thấy rất khó chịu, nhưng vì Ca Lí Tư ra tay rộng rãi, nhất thời khiến hắn mặt mày tươi rói, phải biết rằng, tiền lương một năm của hắn cũng bất quá là năm viên ngọc tím mà thôi, tối thiểu có thể còn thừa một nửa viên ngọc tím này a! "Là, là, tiên sinh, ngài yên tâm, nhất định làm ngài hài lòng. Tam hào, Tứ hào, mau dẫn vị tiểu thiếu gia này đi tắm rửa." Hai gã tráng niên tắm công chạy ra theo tiếng gọi của hắn.

A Ngốc tránh ra phía sau Ca Lí Tư, có chút sợ hãi nhìn hai gã đại hán trước mặt, Ca Lí Tư nói: "Theo chân bọn họ đi tắm, học trò của ta không thể toàn thân dơ bẩn."

Tắm rửa? Từ khi có trí nhớ tới nay, nó cho tới bây giờ đều không có trải qua sự kiện như vậy, chỉ là trước kia từng thấy Lê thúc ở trong phòng tắm qua, chính mình chà lưng cho hãni, vẻ mặt hắn ngay lúc đó hình như rất thoải mái. Tắm sạch không phải là chuyện xấu gì. Nghĩ đến chỗ này, A Ngốc đồng ý một tiếng, theo sau hai gã tắm công đi.

Người trung niên lại gọi một thủ hạ, phân phó hắn đi mua quần áo, sau đó tự mình châm một chén trà thơm bưng đến trước mặt Ca Lí Tư, nói: "Tiên sinh, xin phiền ngài đợi trong chốc lát."

Ca Lí Tư cảm ơn một tiếng, ngồi yên lặng trên chiếc ghế lớn mềm mại thoải mái.

Người trung niên định tìm cách tới gần làm quen, nhưng thấy Ca Lí Tư như không dễ dàng tiếp cận, nên từ bỏ, đặt chén trà lên bàn rồi lui về phía sau.

Khoảng một giờ sau, cửa phòng tắm bên trong rốt cục được mở ra, Ca Lí Tư ngẩng đầu nhìn lại, chính mình cũng lấy làm kinh ngạc, đã không thấy tên ăn mày con dơ bẩn, thay vào đó, tiểu nam hài sạch sẽ với mái tóc đen không dài không ngắn vén phía sau, mặc dù hơi gầy nhưng rất trắng trẻo, bộ dáng bình thường, đầy cảm giác ôn hậu, chất phác, nếu không phải có đôi mắt to đen, rất có khả năng bị nhận thành người Thiên Kim, lúc giơ tay nhắc chân lịch sự nhẹ nhàng, ánh mắt cũng không lảo liên giống kẻ trộm, nhưng cũng rất ngây ngô. Ca Lí Tư cũng là từ hình dáng ngây ngô mà nhận ra, đây chính là đứa học trò mình mới thu nhận.

A Ngốc không thoải mái thao trác quần áo mới trên người, vải bố màu xám mặc dù không phải rất tốt, nhưng mặc vào cũng rất thoải mái, bên ngoài lại lót bông nên cực kỳ ấm áp, nếu soi gương, kể cả nó cũng không nhận ra đứa tiểu hài trong gương chính là nó.

"Tiên sinh, ngài có vừa lòng không?" người trung niên cười hỏi Ca Lí Tư.

Ca Lí Tư gật đầu, vậy A Ngốc nói: "Chúng ta đi."

A Ngốc gật đầu, bước nhanh theo Ca Lí Tư, hai người đi khỏi phòng tắm.

Nhìn bọn họ rời đi, một đại hán giúp việc tắm rửa vọt tới bên người trung niên nói: "Lão đại, thật sự là quá kinh khủng, đất trên người đứa nhỏ đó nặng chừng vài cân, ta chưa từng có tắm rửa cho ai như thế, mỗi lần kỳ đều có thể được một lượng lớn bùn đất, sướng, thật sự là sướng quá."

Một đại hán giúp việc tắm rửa khác đồng ý nói: "Đúng vậy, thật là sướng quá, đáng tiếc chỉ là mùi vị hơi kém."

Người trung niên không tức giận, cười nói: "Nếu các người thích kỳ cọ như vậy, đi ra ngoài tìm vài tên khất cái chà xát! bùn đất trên người bọn ăn mày này cũng không ít hơn tên tiểu tử kia." hắn vừa nói, vừa cầm viên ngọc tím chơi đùa, trong lòng đã sớm tấu nhạc, hôm nay thu được thêm chút ít, buổi tối có thể đi ra ngoài dạo chơi.

Ca Lí Tư mang A Ngốc trở lại phòng. Phòng vốn có hai giường, sở dĩ lão mang A Ngốc đi tắm là sợ mình không chịu được mùi hôi trên người A Ngốc. Trang trí hoa lệ trong phòng khiến A Ngốc dừng chân ngoài cửa, nó nghi hoặc hỏi chính mình, ta thật sự có thể đi vào sao? "Vào đi." Thanh âm Ca Lí Tư vang lên trả lời chuyện nó tự hỏi.

"Ừ ừ." vừa vào cửa phòng, bụng A Ngốc kêu lên. Ca Lí Tư quay đầu lại trừng mắt nhìn nó, cởi áo choàng trên người xuống, hỏi: "Người đói à?"

A Ngốc lúc này mới thấy rõ ràng hình dáng Ca Lí Tư, lão và nó khá giống nhau, cũng rất gầy, chỉ là bộ xương Ca Lí Tư rất lớn, có thể chôn được nguyên bộ quần áo, tóc bạc đầy đầu và nhiều nếp nhăn cho biết lão không còn nhỏ tuổi, đôi mắt xanh thâm thúy khiến A Ngốc có chút sợ hãi.

"Trả lời câu hỏi của ta." Ca Lí Tư không tha nói.

"Đúng vậy, ta đói. Ta hôm nay chỉ nếm qua một cái bánh bao." A Ngốc đứng dựa vào tường, cẩn thận trả lời.

Ca Lí Tư ngồi trên mép giường cởi giày ra, lão móc từ trong lòng ra một hoàn thuốc, do dự một chút mới ném cho A Ngốc, nói: "Ăn nó."

"Vâng" A Ngốc đáp ứng một tiếng, trực tiếp ném hoàn thuốc vào trong miệng, nó không rõ, viên thuốc nhỏ màu trắng này có tác dụng gì. Hoàn thuốc vừa vào miệng, nó đã bị Ca Lí Tư đánh một chưởng sau ót, đau quá kêu lên một tiếng nôn ra hoàn thuốc. A Ngốc xoa xoa đầu, hỏi: "Sư phụ, sao vậy?"

Ca Lí Tư biết rất nhanh lại bị tên học trò ngu đánh bại, lão lần nữa cầm hoàn thuốc đưa qua, nói: "Bốc vỏ sáo bên ngoài rồi ăn, cả thuốc người cũng chưa từng nếm qua sao?"

A Ngốc nhìn hoàn thuốc tròn trịa, không dám tới nhận lại, hỏi dò: "Sư phụ, ta, ta thật không có nếm qua, cái gì gọi là vỏ sáo?"

Ca Lí Tư thở dài, bốc vỏ sáo bên ngoài hoàn thuốc, từ bên trong lấy ra một hoàn thuốc màu đỏ, mùi thơm ngát nhất thời tỏa khắp phòng, lão một tay kẹp cằm A Ngốc, tay kia cầm hoàn thuốc bỏ vào miệng nó.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Luyện Kim Thuật Sĩ (phần Hạ)

>

Chỉ một phút sau, A Ngốc cảm giác được hoàn thuốc đã hóa thành một chất lỏng dọc theo cổ họng chảy vào thân thể, những chỗ nó đi qua đều có cảm giác mát lạnh.

"Vào nhà xí cởi quần ra ngồi chồm hổm xuống, đi sang mé trái qua một cái cửa đó là cửa nhà xí, nhanh lên." Ca Lí Tư không thể không nói rõ ràng một chút, nếu không tên ngốc tử này có thể để nguyên quần mà ỉa, lão không muốn tự tìm thêm phiền toái nữa.

A Ngốc mặc dù không biết sư phụ vì sao kêu nó ngồi chồm hổm trên hầm xí, nhưng vẫn nghe lời chạy vào.

Chỉ một chút sau, trong nhà xí truyền đến hàng loạt âm thanh giống như pháo nổ cùng tiếng rên rỉ thoải mái của A Ngốc. Ca Lí Tư cho A Ngốc ăn chính là cửu chuyển dịch tủy hoàn do lão đặc chế. Để bào chế cửu chuyển dịch tủy hoàn này lão đã dùng hơn mười năm thời gian, đi khắp đại lục thu thập hơn trăm loại thảo dược trân quý, dùng phương pháp đặc biệt, trải qua chín lần chưng phơi, cuối cùng lại dùng lửa cao độ để tinh luyện ra, tất cả chỉ được năm viên, chính lão đã ăn một viên, bán cho vương thất ba viên mỗi viên một ngàn viên ngọc quý, viên còn lại chỉ một khoảnh khắc trước đã cho A Ngốc dùng. Công hiệu chủ yếu của cửu chuyển dịch tủy hoàn là khử trừ tạp chất trong cơ thể, làm thông suốt kinh mạch, kéo dài tuổi thọ. Là cái những người luyện võ đều mơ tưởng tới.

Ca Lí Tư thở dài, lão rồi cuộc cũng đã mang viên cửu chuyển dịch tủy cuối cùng cho nó ăn, không thể hối hận, thân thể A Ngốc trải qua sự cải thiện của dược lực, lại qua một thời gian điều dưỡng nhất định, có thể đạt

tới trình độ lão kì vọng, chỉ cần chuẩn bị hoàn thiện, cuối cùng tất nhiên có thể hoàn thành tâm nguyện. Bắt đầu từ bây giờ, tiểu tử này đúng là bảo bối của mình, bất luận thế nào, phải mang nó theo bên người mới được.

Một lúc lâu sau, trong nhà xí rốt cục không còn âm thanh truyền ra, nhưng lại qua nửa ngày, A Ngốc vẫn không có bước ra, Ca Lí Tư trong lòng thất kinh, chẳng lẽ đứa nhỏ này thân thể quá yếu, kiềm chế không nổi được lực? Việc này có thể trở nên xấu, nếu nó chết đi, có phải đã lãng phí viên cứu chuyển dịch tủy hoàn duy nhất, mình còn có thể tìm đâu ra một bảo bối để điều chỉnh thân thể a! Nghĩ đến chỗ này, Ca Lí Tư bước nhanh tới trước cửa nhà xí, đẩy mạnh cửa ra. Đập vào mặt là một mùi hôi thúi nồng nặc, Ca Lí Tư vội vã bịt mũi, mặt mày nhăn nhó.

A Ngốc vẫn còn ngồi ở đó, đột nhiên thấy sư phụ xông tới, ngu ngơ không biết làm sao.

Ca Lí Tư thấy A Ngốc không có gì, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, giận dữ: "Người kéo xong chưa?"

A Ngốc gật đầu: "Kéo xong rồi."

"Kéo xong rồi sao còn còn không ra? Người muốn ở tại trong này luôn a!" Đã thật lâu không ai dám làm Ca Lí Tư tức giận, bởi vì những người làm lão tức giận đều đã biến thành tro tàn, có điều lão không thể làm vậy với đứa nhỏ trước mặt.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Sơ Ngộ Ma Pháp (phần Thượng)

>

A Ngốc ủy khuất nói: "Ngài, Ngài không có cho ta đi ra ngoài! Ngài không phải nói ta mọi chuyện đều phải nghe theo ngài sao?"

Ca Lí Tư thở một hơi dài, quay đầu đi vào phòng, mở cửa sổ, đem không khí trong sạch bên ngoài làm loãng bớt khí ô nhiễm trong phòng. Lão lại có cảm giác mình thật sự đã bị tiểu tử ngu ngốc này đánh bại, hít sâu vào một ngụm không khí trong lành, hướng nhà xí hô lớn: "Lau sạch mong đích người, rồi đi ra."

Mặc quần vào, A Ngốc từ trong nhà xí đi ra, nó đột nhiên cảm thấy như mình có chút thay đổi, toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái nói không nên lời, tựa hồ trong một thoáng đã vứt bỏ bao quần áo nặng nề, toàn thân nhẹ như lông, cả đại não mờ đục cũng rõ ràng một chút, toàn thân tràn ngập sức sống. "Sư phụ, ngài vừa cho ta ăn cái gì?"

Ca Lí Tư không nhịn được nói: "Cửu chuyển dịch tủy hoàn."

"Cửu chuyển dịch tủy hoàn? Đó là cái gì vậy?"

"Đừng hỏi nhiều, ngồi xuống đây." Ca Lí Tư chỉ vào cái ghế kế bên, "ta muốn hỏi người mấy vấn đề, sau đó sẽ mang người đi ăn cơm."

Nghe được ăn cơm hai chữ này, trong mắt A Ngốc liền hiện lên ngọn lửa hưng phấn, ngoan ngoãn đến ngồi trên cái ghế, chờ Ca Lí Tư hỏi.

"A Ngốc, người còn có tên khác không? Người là người Lạc Nhật hay Hoa Thịnh?"

A Ngốc lắc đầu: "Không có, ta không có tên khác. Người Lạc Nhật hay Hoa Thịnh là cái gì?"

Ca Lí Tư nói: "Lạc Nhật và Hoa Thịnh là tên hai đế quốc khác ở đại lục, nhìn con mắt màu đen của người, phải là hậu duệ một trong hai nước này."

"Ừm, ta cũng không biết mình là người ở nơi nào. Lạc Nhật và Hoa Thịnh hai quốc gia này trước kia ta dường như có nghe nói qua, nhưng không có ấn tượng gì."

Ca Lí Tư lần nữa ngồi trên giường, nhìn sắc mặt đã hồng hào hơn nhiều của A Ngốc, nói: "Người có biết cha mẹ là ai không?"

A Ngốc mờ mịt lắc đầu, nói: "Ta chỉ nhớ rõ mình vẫn đang xin ăn ở trên đường. Có một ngày Lê Thúc tới, hắn nói sẽ cho ta ăn, nên ta đi theo hắn."

"Vậy người năm nay bao nhiêu tuổi?"

A Ngốc nghĩ một chút: "Mười hai, ừm, không, mười ba tuổi." Nó quá thật cũng không rõ mình được bao nhiêu tuổi, nhưng đứa nhỏ bên Lê Thúc và nó không sai biệt lắm đều là khoảng mười hai mười ba tuổi, cho nên nó nghĩ mình cũng phải tuổi này mới đúng.

Mười hai, mười ba tuổi, tốt, cũng tương đối thích hợp, Ca Lí Tư tiếp tục hỏi: "Người có biết là sinh năm nào tháng nào không?" Hỏi xong rồi lão mới hồi hận, tiểu tử ngu ngốc trước mặt không biết mình cả mình bao nhiêu tuổi, thì làm sao biết mình sinh năm tháng nào.

Nhưng thật là bất ngờ, A Ngốc thốt ra, "Thần Thánh lịch năm chín bảy bảy tháng ba ngày hai mươi mốt." Nói xong, kể cả chính nó cũng đứng yên lặng.

Ca Lí Tư mắt lóe lên một tia lạnh lẽo, nói: "Người không phải nói không biết mình bao nhiêu tuổi sao? Sao lại nói ra như thế."

A Ngốc há mồm cứng lưỡi nói: "Ta, ta cũng không biết, chỉ là vừa đột nhiên nghĩ đến cái này, nên nói ra."

Ca Lí Tư nhíu mày, âm thầm tính toán, bây giờ là Thần Thánh lịch năm chín tám tám tháng tư, nói như vậy A Ngốc trước mặt phải là mười một tuổi mới đúng, nhưng biểu hiện vừa rồi của A Ngốc khiến lão cảm thấy có chút quái dị, nên lạnh lùng nói: "Tiểu tử, người có phải muốn đùa giỡn với ta."

A Ngốc rúc người nói: "Không, sẽ không a!"

"Người qua đây." Ca Lí Tư vẫy vẫy A Ngốc.

A Ngốc có chút không tình nguyện đi tới trước Ca Lí Tư, Ca Lí Tư vương tay nắm lấy bả vai A Ngốc, cúi xuống niệm vài câu, một cỗ nhiệt lưu lập tức theo bả vai A Ngốc chảy vào thân thể nó. Lúc bắt đầu, A Ngốc có cảm giác rất thoải mái, nhưng chỉ một lát sau, nhiệt lưu Ca Lí Tư truyền tới càng lúc càng mạnh, A Ngốc dần dần không còn chịu đựng nổi, nó muốn giãy dụa, nhưng phát hiện đã không thể khống chế thân thể, khí lưu nóng cháy, không ngừng lưu động chung quanh trong cơ thể, tựa hồ đốt cháy ngũ tạng lục phủ nó. Xương cốt A Ngốc bắt đầu kêu răng rắc, đau đớn kịch liệt khiến cho nó không nhịn được kêu lên thảm thiết.

"A -, sư phụ, ta chịu không nổi, ngài tha cho ta, đau quá, đau quá!"

Ca Lí Tư nhíu mày, nhắc tay lên, một vầng quang mang màu xanh bao phủ thân thể A Ngốc, hoàn toàn ngăn cách âm thanh.

Thật lâu sau, khi thân thể A Ngốc đích đã có chút xụi lơ, Ca Lí Tư rút cục buông tay ra, lão thở ra một hơi dài, tự nhủ: "không ngờ căn cốt tiểu tử này lại tốt như vậy, rất thích hợp tu luyện ma pháp, và cũng thích hợp tu luyện võ công, rốt cuộc không có hao phí một viên cửu chuyển dịch tủy hoàn của ta, như vậy cũng tốt lắm, đến lúc đó" nghĩ đến chỗ này, lão đột nhiên ngừng lại, cẩn thận đưa mắt nhìn A Ngốc. Ca Lí Tư lắc đầu: "Đáng tiếc, đầu óc nó hình như bị thương nặng, cho dù là hiệu lực của cửu chuyển dịch tủy hoàn cũng không thể loại trừ cổ khí u ám, nhưng vậy cũng tốt, việc này không ảnh hưởng thực nghiệm của ta."

Nhiệt lưu rốt cục biến mất, A Ngốc cả người toàn thân vô lực co quắp ngã trên mặt đất, nó không biết Ca Lí Tư vì cái gì đối xử nó như vậy, nước mắt không tự giác chảy ra.

Ca Lí Tư đỡ A Ngốc từ mặt đất đứng lên, lạnh lùng nói: "Không được khóc, ta chỉ vừa thử coi ngươi có đủ thực lực để làm việc giúp ta, ngươi hiểu chưa? Không phải đánh ngươi. Làn nước tụ trong bàn tay ta, có thể làm dịu sanh linh." Trong tay Ca Lí Tư phát ra quang mang màu lam, giống như con suối nhỏ dung nhập thân thể A Ngốc. Đây là một ma thuật tạo nước bình thường, Ca Lí Tư dùng làm A Ngốc hết hoang mang trong lòng, lão không thể không giúp nó khôi phục thể lực.

A Ngốc cảm giác được một luồng khí lưu như nước mát lạnh từ trong tay Ca Lí Tư không ngừng truyền ra, khí lực mất đi đang từ từ khôi phục, đau đớn tạo thành bởi khí nóng lúc trước đã hoàn toàn biến mất, không khỏi có vài phần tin tưởng đối với lời Ca Lí Tư.

Ca Lí Tư mang A Ngốc đặt trên ghế, quay lưng về phía nó nói: "Người phải nhớ kỹ, chỉ có cường đại nhân tài mới sống tốt, hèn yếu, nhút nhát bị người khi dễ, nước mắt không giải quyết được chuyện gì."

A Ngốc cảm giác như đã từng có nghe qua lời Ca Lí Tư vừa nói, nhưng nó lại không nhớ được rõ ràng, nó lau nước mắt trên mặt, lo sợ nói: "Là, sư phụ, ta biết rồi."

Ca Lí Tư gật đầu: "Tốt, vậy người nói cho ta biết, người thích ăn cái gì nhất? Muốn làm gì nhất?"

A Ngốc thành thật nói: "Ta rất thích ăn bánh bao, còn, còn có đùi gà, muốn làm gì nhất? Ta, ta cũng không biết."

Ca Lí Tư thầm nghĩ trong lòng, thật sự là tiểu tử ngu ngốc, nhưng như vậy cũng tốt, đối với hành động của mình sau này sẽ rất có lợi, "Vậy được rồi, bắt đầu từ bây giờ, người cứ theo ta, ta cam đoan người mỗi ngày có thể ăn no, nếu người dám tự trốn chạy, hãy nhớ kỹ tới cái bàn hôm nay? Cũng chính là kết cuộc của người."

Uy hiếp của Ca Lí Tư hình như đối với A Ngốc cũng không có tác dụng gì, nó nói: "Chỉ cần ngài cho ta ăn no, ta sao chạy trốn? Có điều, có điều?"

"Có điều cái gì?" Ca Lí Tư thành tình quay lại.

A Ngốc nhìn khuôn mặt già nua của Ca Lí Tư, nhỏ nhẹ nói: "Có điều, ngài nói muốn chết, ta sẽ ăn cái gì?" Nó rõ ràng nhớ kỹ, lời nha đầu nói qua lúc trước, nãi nãi là vì lớn tuổi mà chết, mà sau khi nãi nãi chết, nha đầu mới bị luân lạc xin ăn.

Ca Lí Tư nghe A Ngốc nói tức giận đến toàn thân run rẩy, lão đưa tay lên vài lần, nhưng đều buông xuống, nhớ tới kế hoạch vĩ đại của mình, lão quyết định nhẫn nhịn. Không tức giận nói: "Yên tâm đi, cho dù người chết, ta cũng sẽ không chết. Đi thôi, ta mang người đi ăn cơm."

"Tốt a! sư phụ, ngài thật sự là rất vĩ đại."

"Hừ! Sự vĩ đại của ta, người có thể biết sao?"

Hai ngày sau, khi Ca Lí Tư hiểu rõ hơn thân thể A Ngốc mới dẫn hắn rời Ni Nặc thành. Hôm nay thời tiết tươi sáng thần kỳ, tựa hồ biểu thị khởi điểm A Ngốc đi vào nhân sinh.

"Sư phụ, sau này ta còn có thể trở về không?" A Ngốc vừa nhìn ngôi thành nhỏ sinh sống nhiều năm phía sau, vừa hỏi.

Ca Lí Tư nhìn A Ngốc, nói: "Có thể, nếu sau này có cơ hội. Như thế nào? Người còn nghĩ tới điều gì?"

A Ngốc lắc đầu: "Không có, không có." Đây là lần đầu tiên nó nói dối trước mặt Ca Lí Tư, kỳ thật, trong lòng nó còn nhớ nha đầu nói sau này sẽ trở về tìm nó. Nhưng nó cũng không có nói ra. Mặc dù Ca Lí Tư mấy ngày nay vẫn đối nó không tệ, mỗi buổi cơm đều cho nó ăn no, cho nó ăn rất nhiều mỹ thực mà trước kia đều không dám nghĩ tới, nhưng trong lòng A Ngốc luôn ngấm cảm thấy, so với Lê Thúc, vị Ca Lí Tư sư phụ này hình như còn nguy hiểm hơn.

Ca Lí Tư cũng không có để ý đến lời A Ngốc, mang nó tiếp tục đi về phía trước.

Đi khoảng hơn một giờ bọn họ tới bến tàu không xa thành Ni Nặc, trước đây A Ngốc đã từng tới chỗ này vài lần, nó rất thích biển, thích cái cảm giác bao la bát ngát. Nó thích đứng yên nhìn chân trời xa tít, lắng nghe tiếng sóng vỗ đì đùn.

"Lẹ lên, chúng ta cần đuổi kịp chiếc thuyền sắp rời bến này." Ca Lí Tư quay đầu lại đối diện A Ngốc khi nó còn đang yên lặng ngắm biển.

A Ngốc hưng phấn: "Thuyền? Sư phụ, ngài nói chúng ta muốn làm thuyền?" Nó thường mơ tưởng được như ngư dân ngồi thuyền gỗ lênh đênh trên biển.

"Ừm, chúng ta cần đi tỉnh Ngõa Lương Hành, ngồi thuyền sẽ nhanh hơn." Ca Lí Tư lạnh nhạt đáp.

"Tốt quá, thật là tốt quá, ta muốn ngồi thuyền, ta muốn ngồi thuyền." A Ngốc hưng phấn nhảy dựng lên.

Ca Lí Tư nhú mày mắng: "Người im lặng một chút cho ta, nếu muốn ngồi thuyền thì đi lẹ lên."

Hai người đi nhanh đến bến tàu, Khi A Ngốc nhìn thấy chiếc thuyền chở khách dài hơn trăm thước, rộng hơn hai chục thước, ba tầng cao to lớn, nó há to miệng, si ngốc nói: "Này, đây là thuyền chúng ta ngồi sao? Nó lớn quá a!" Chiếc thuyền sơn trắng trước mặt này không đáng mang ra so với những hạm thuyền to lớn.

Ca Lí Tư hừ một tiếng: "Lớn cái gì? Ta còn hiềm nó quá nhỏ, lên thuyền."

Đi qua sàn thuyền rộng lớn có tên Bái Thần, A Ngốc theo sau Ca Lí Tư lên khoang thuyền giành cho hai người Cá Lí Tư mướn trên đỉnh thuyền. Ngay khi lên thuyền, Ca Lí Tư đã cảm thấy không được tự nhiên, sờ đi lão vừa nói với A Ngốc chiếc thuyền này nhỏ chính vì lão có bệnh say sóng. Nếu không phải muốn sớm trở về để bắt đầu chuẩn bị kế hoạch, lão đã không chọn ngồi thuyền.

A Ngốc hưng phấn không ngừng đi lại trong khoang thuyền, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài từ vòng tròn pha lê. Không lâu sau, chiếc thuyền trương buồm rộng lớn, từ từ khởi hành. Vì chỗ biển sâu này có nhiều băng sơn, nên lúc mới khởi hành thuyền Bái Thần đi dọc theo bờ biển, tìm khu nước ấm mới có thể nhập vào biển sau lướt nhanh tới trước.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Sơ Ngộ Ma Pháp (hạ)

>

"Di chuyển, di chuyển, sư phụ, thuyền di chuyển rồi."

Ca Lí Tư kéo A Ngốc tới trước mặt, trừng mắt nhìn nó: "Người còn nhớ cái ta dạy ngày hôm qua không?"

A Ngốc nháy nháy mắt, xấu hổ nói: "Ta, ta đã quên." Hai ngày nay, Ca Lí Tư tận lực dạy A Ngốc học tập một ít tri thức về Luyện Kim Thuật Sĩ, đáng tiếc A Ngốc đầu ọc chậm chạp, cả mấy thuật ngữ đơn giản nhất cũng không ghi nhớ được.

"Hừ. Chỉ biết người lại quên. Ta nhìn người chắc cũng không còn nhớ cái gì? Người ngồi xếp bằng trên giường."

"Vâng." A Ngốc đồng ý theo lời Ca Lí Tư ngồi lên giường. Ca Lí Tư đứng bên cạnh nó, trầm giọng nói: "Chờ trở về đó người lại tiếp tục học thuật ngữ, trong khoảng thời gian ở trên thuyền này, trước tiên ta cho người cảm thụ một chút về ma pháp. Ma pháp là lấy lực lượng tinh thần chính mình giao tiếp với với các nguyên tố trong thiên địa, dựa vào lực lượng tinh thần thúc đẩy chúng làm việc mình muốn làm. Ta không kì vọng người hiểu được ngay, bây giờ ta đem sức mạnh ma pháp trút vào thân thể người, nhắm mắt lại, sau đó nói cho ta biết người có cảm giác gì."

A Ngốc gật gật đầu, nhắm mắt lại nói: "Được rồi sư phụ."

Ca Lí Tư: "Ta yêu cầu người trong vòng ba tháng, tối thiểu phải học hiểu thuật làm quả cầu lửa, thuật phát lửa thuật này là một trong hai ma pháp đơn giản nhất, nếu không, ta sẽ không cho người ăn cơm. Tốt lắm, thu nhiếp tâm thần, dùng tâm cảm thụ lực lượng ta truyền ra." Nói xong, lão vươn tay phải đặt trên vai A Ngốc, cúi đầu niệm vài tiếng chú ngữ.

Khi đầu vai phát nóng, A Ngốc nhất thời toàn thân chấn động nhớ tới cảm giác bị giày vò ngày đó tại lữ điếm.

"Bài trừ tạp niệm." Ca Lí Tư trầm giọng nói.

Nhiệt lưu thông qua bả vai truyền vào trong cơ thể, nhiệt độ như không có dấu hiệu gia tăng, chỉ là không ngừng tuần hoàn trong cơ thể. A Ngốc hơi yên lòng, trong đầu vốn không tạp niệm, tiếp nhận nhiệt lưu phát ra từ Ca Lí Tư chỉ chốc lát là chìm vào giấc ngủ mê mông lung.

Lúc đầu Ca Lí Tư còn tưởng rằng A Ngốc bị say mê chìm đắm trong các phần tử của ma pháp, nhưng qua nửa ngày, nó thủy chung cũng không có động tĩnh, nhưng cách truyền ma pháp lực này chỉ có thể mang ma pháp trong cơ thể truyền mình vào cơ thể đối phương mà không thể gọi về các phần tử ma pháp trong không khí, cho nên, với trình độ ma pháp như Ca Lí Tư cũng bắt đầu cảm thấy kiệt sức. Lão chậm rãi thu tay lại, nói: "Nói cho ta biết, ngươi nhìn thấy gì? A Ngốc, A Ngốc. Hừ, tốt a, ngươi này, tiểu tử, lại ngủ, ta lại lãng phí nhiều tinh lực, tức chết ta."

Một trái cầu nước không lớn nổ tung trên mặt làm A Ngốc tỉnh lại từ giấc mộng đẹp, "A! Tuyết rơi, tuyết rơi."

Ca Lí Tư tức giận vội vàng gõ trên đầu A Ngốc một cái, nói: "Rơi cái đầu ngươi, ta vừa bảo ngươi làm gì? Ngươi lại đã làm gì?"

A Ngốc lúc này mới rõ tình cảnh mình, cũng nhớ lại một ít chuyện trước đó, cúi đầu nói: "Sư phụ, xin lỗi, vừa rồi, vừa rồi thoải mái quá nên con ngủ quên."

Ca Lí Tư miễn cưỡng ức chế lửa giận trong lòng, lạnh lùng nói: "Nói cho ta biết, ngươi vừa nhìn thấy gì? Đừng nói cái gì cũng không biết, nếu ngươi không biết, vậy hôm nay không được ăn cơm."

Nghe đến cơm, A Ngốc phấn chấn tinh thần một ít, nó gãi đầu nghĩ thầm, vừa rồi ta cái gì cũng không thấy a! Trả lời như thế nào đây. Có điều, cơm đích thực hấp dẫn quá, A Ngốc vừa nghĩ vừa quyết định mang mộng đẹp mới thấy nói ra, xem có thể may mắn được thông qua hay không, nghĩ đến đây, nó nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Ca Lí Tư, nói: "Con, con vừa rồi cảm thấy toàn thân nóng lên, sau đó thì mơ hồ, rồi có nhiều đứa bé đến chơi đùa cùng con, bọn họ mỗi đứa trên tay đều cầm một cái bánh bao nhỏ màu

đỏ, tựa như muốn đưa cho con, con nhận nhận, ai đưa cũng nhận. Con cũng muốn lấy gì đó cho bọn họ, có điều, trên người con không có cái gì nên đành từ bỏ. Tiếp đó, sư phụ kêu con tỉnh lại."

Ca Lí Tư nghe nói thầm kinh ngạc, lão làm sao không rõ những điều A Ngốc nói vì chính lão cũng đã mơ thấy cảnh giống vậy. Mặc dù A Ngốc đã ngủ, nhưng cái nó miêu tả lại có quan hệ đến các phần tử tạo nên lửa, việc nó chơi đùa cũng đám trẻ con trong mộng hoàn toàn là do nó phán đoán, những quả cầu nhỏ màu đỏ chính là các phần tử lửa trong thiên địa! Những phần tử lửa vì sao đều dập dờn quanh nó? Trừ phi thể chất của nó bẩm sinh hợp với lửa, nhưng chính lão đã kiểm tra qua nó vốn không phải! Nhớ lúc trước, khi lão học tập hỏa hệ ma pháp, cũng chỉ có thể cảm nhận được có phần tử lửa tồn tại chung quanh mà thôi.

A Ngốc lo lắng không yên nhìn Ca Lí Tư, nó không biết việc nói dối cảm giác trong mộng có thể cho nó được ăn cơm không.

Ca Lí Tư đưa tay phải nói: "Niệm theo ta. Hỡi các phần tử lửa tràn ngập trong thiên địa! Hãy ban cho ta lực lượng ấm áp của các người, ngưng tụ thành quả cầu, hiện ở tay ta." Sau một tiếng hô lớn, trên tay Ca Lí Tư xuất hiện một quả cầu lửa đường kính hơn mười phân, không khí chung quanh nhất thời trở nên nóng rực.

A Ngốc mặc dù không rõ ý tứ Ca Lí Tư, nhưng cũng hiểu được đó là thuật ngữ, học theo điệu bộ Ca Lí Tư, niệm: "Niệm theo ta a, câu này không cần niệm. Hỡi các phần tử lửa tràn ngập trong thiên địa! Hãy ban cho ta lực lượng ấm áp của các người, ngưng tụ thành quả cầu, hiện ở tay ta." Niệm xong chú ngữ, A Ngốc đột nhiên cảm giác được chung quanh tựa hồ có cái gì chạm lòng bàn tay, hô lớn một tiếng, trên lòng bàn tay đã có một quả cầu lửa nhỏ đường kính chỉ một li, A Ngốc kinh hãi sợ bị lửa đốt tới, nhất thời hoảng hốt làm quả cầu lửa biến mất.

Ca Lí Tư yên lặng nhìn A Ngốc, thật lâu không có phản ứng, chỉ thấy sát khí ẩn hiện trong đáy mắt, lão làm sao cũng không có nghĩ đến tiểu tử ngu ngốc trước mắt lại có thiên phú luyện ma pháp tốt như thế, lúc trước lão lần đầu tiên ngâm chú ngữ hỏa cầu thuật này cũng chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng lên mà thôi, nhưng sư phụ lão đã kinh ngạc đánh giá lão rất cao, tiểu

tử này dung mạo bình thường, lại có chút si ngốc, lại có thể làm ra quả cầu lửa nhỏ, thật là không thể tưởng tượng ra.

A Ngốc si ngốc nhìn bàn tay, cũng không rõ vì sao trên tay nó xuất hiện quả cầu lửa nhỏ, hai người cứ thế đứng trong phòng yên lặng.

Một lúc lâu sau, Ca Lí Tư dập tan quả cầu lửa trên tay, nói: "Tốt lắm, hôm nay đến đây là đủ, chúng ta nghỉ hơi một chút, người nhớ rõ chú ngữ khi nãy rồi chứ. Hỏa cầu do chính người thả ra trên tay sẽ không làm thương tổn đến người, giờ người cứ ngồi trên giường yên lặng ngẫm nghĩ về quả cầu màu đỏ đó, biết chưa."

A Ngốc gật đầu, cố gắng nhớ lại chú ngữ, không nhìn ra biển nữa, đối với một đứa nhỏ mười một tuổi, ngữ pháp biến ra hỏa cầu bây giờ mang đến nhiều tò mò cho nó hơn biển cả.

Ca Lí Tư nằm trên giường nhắm mắt dưỡng thần không để ý tới nó, còn may thời tiết hôm nay rất tốt, mặt biển gió êm sóng lặng, thân thuyền cũng không bị chấn động nhiều, nên chứng say sóng của lão cũng không ảnh hưởng nhiều. Lão nghĩ, nếu các Ma Pháp Sư nhìn thấy biểu hiện vừa rồi của A Ngốc, nhất định hoan hỉ thu nó làm đồ đệ. Quả thật có thiên phú tốt, tuổi mình cũng lớn, có phải nên truyền hết sở học cho nó. Ca Lí Tư lắc đầu, không, lẽ nào chỉ vì nó có thiên phú tốt mà hủy bỏ kế hoạch của mình? Chỉ cần tiến hành được thí nghiệm cuối cùng, đứa nhỏ này tất nhiên sẽ chết, học nhiều có gì hữu dụng?

Một ngày sau.

A Ngốc đang ngồi thẳng trên giường, nhắm mắt chơi đùa với bánh bao nhỏ màu đỏ, thì bị Ca Lí Tư đột nhiên đánh thức. "Sư phụ."

"Được rồi, đem chú ngữ ta dạy người hôm qua thử lại một lần."

"Ồ, Hỡi các phần tử lửa tràn ngập trong thiên địa! Xin cho, Xin cho. Ai u." A Ngốc cố gắng cũng chỉ nhớ một câu đầu mà thôi.

Ca Lí Tư thu hồi bàn tay đánh A Ngốc lại, tiểu tử ngốc này trí nhớ thật quá kém, "Ta nói cho người một lần cuối cùng, nếu người còn không ghi nhớ, thì trước khi lên bờ không được ăn cơm. Hỡi các phần tử lửa tràn ngập trong thiên địa! Hãy ban cho ta lực lượng ấm áp của các người, ngưng tụ thành quả cầu, hiện ở tay ta."

Ăn cơm đối A Ngốc mà nói là uy hiếp tốt nhất, nó cố gắng nhớ rõ mỗi một chữ, "lực lượng ầm áp ngưng tụ thành quả cầu, hiện ở tay ta." Nó cố gắng nhớ phần chú ngữ không quen thuộc phía sau, ngồi trên giường, không ngừng niệm lăm băm, một lần lại một lần. Chú ngữ đơn giản như thế, người thường chỉ cần đọc một lần là có thể hoàn toàn nhớ kỹ, A Ngốc cần hơn nửa ngày mới miễn cưỡng không quên.

"Sư phụ, sư phụ, con, con đã nhớ kỹ." A Ngốc vô ý lay tỉnh Ca Lí Tư vừa mới thiếp.

Hôm nay sóng gió lớn hơn so với hôm qua một ít, Ca Lí Tư vốn định ngủ để xóa đi ác cảm lại bị đánh thức. Tức giận vội vàng hét: "Chuyện gì?"

A Ngốc bị dọa, sợ hãi lui từng bước ra phía sau, nói: "con, con đã nhớ kỹ chú ngữ đó."

Ca Lí Tư hừ nói: "Người là người ngốc như ta gặp qua, phải cần thời gian hơn nửa ngày để ghi nhớ một chú ngữ đơn giản như thế, đâu phải chuyện tốt gì, niệm một lần ta nghe."

Niềm tin A Ngốc vất vả tạo nên nhất thời bị Ca Lí Tư đả kích, nó cúi đầu, vươn tay phải, nhỏ giọng: "Hỡi các phần tử lửa tràn ngập trong thiên địa! Hãy ban cho ta lực lượng ầm áp của các người, ngưng tụ thành quả cầu, hiện ở tay ta." Hoàn thành chú ngữ, nó lại một lần nữa cảm giác ngưng tụ được lực lượng không biết tên, hơn nữa, so với lần trước lần này tới mãnh liệt hơn một chút]. Hô lớn một tiếng, một hỏa cầu nhỏ đường kính khoảng ba li nhất thời xuất hiện tại lòng bàn tay nó. Có kinh nghiệm lần trước, A Ngốc lúc này cũng không có kinh hoảng, cẩn thận nhìn ngọn lửa tròn màu đỏ, trên tay cảm thấy ầm áp, không nóng rát. A Ngốc nâng hỏa cầu lên trước mặt, nhìn kỹ, nhất thời không cẩn thận tóc trên trán bị cháy hết một dúm, "A!" Trong tiếng kinh hô, tinh thần A Ngốc lập tức xuống dốc, hỏa cầu trên tay cũng biến mất, một mùi khét khó ngửi tràn ngập khoang thuyền. A Ngốc liều lĩnh vuốt tóc, ngọn lửa nhỏ lúc này mới bị dập tắt, mái tóc đen không dài không ngắn đáng thương lúc này thiếu mất một mảng.

Nhìn hình dáng đau khổ của A Ngốc, Ca Lí Tư không nhịn nổi cười, "nước lửa vô tình, tay không bị gì, cũng không có nghĩa là những chỗ khác

cũng không bị gì. Cái này kêu là dẫn hỏa tự thiêu. Sau này nên cẩn thận hơn.

A Ngốc không ngừng thở hào hển, mặc dù tình cảnh vừa rồi làm nó đau đớn không chịu nổi, nhưng hỏa cầu xuất hiện cũng khiến cho đầu óc non nớt của nó tràn đầy vui sướng. Lần đầu tiên, nó có cảm giác tôn kính Ca Lí Tư, "Lão, sư phụ, xin lỗi, con quá ngu ngốc. Kể cả một ma pháp nhỏ cũng không sử dụng tốt."

Ca Lí Tư thầm nghĩ trong lòng, ta đây so với người không phải càn khôn hơn. Lão chưa từng thấy qua người nào chỉ luyện hai ngày mà có phát ra hỏa cầu tới trình độ này. "Tốt lắm, không nên nói nhiều, sau này cẩn thận một chút là được, đừng quên chú ngữ."

A Ngốc gật đầu, kiên định nói: "Con, con nhất định sẽ không quên, sư phụ." Hỏa cầu thuật là ma pháp A Ngốc học tập đầu tiên, nên nó đối với hỏa cầu rất yêu thích. Nó ngồi xuống cạnh Ca Lí Tư tiếp tục học thuộc chú ngữ.

Lại qua hai ngày, việc luyện tập hỏa cầu tiến vào giai đoạn cuối cùng, mấy ngày nay Ca Lí Tư vẫn không dám ra khỏi cửa phòng vì sợ nhìn thấy biến cả làm nôn mửa. Ăn uống đều bảo A Ngốc gọi người hầu đưa vào trong phòng, chín phần mười thức ăn đều vào bụng A Ngốc. A Ngốc là đứa trẻ rất nhu thuận, trong ba ngày nay, nó ngoài việc kiên trì học thuộc hỏa cầu thuật chú ngữ, là ở tại giường suy nghĩ tu luyện. Đúng là cần cù bù ngu ngốc, chỉ ba ngày thời gian, nó đã nắm vững hỏa cầu thuật, có thể thả ra hỏa cầu đường kính đạt tới năm li. Ca Lí Tư thỉnh thoảng cũng chỉ điểm nó một ít cách sử dụng hỏa cầu, làm sao làm hỏa cầu nóng hơn, lớn hơn, làm sao khống chế hỏa cầu bay lượn tại không trung. Thành linh, một A Ngốc luôn ngu ngốc lại học biết, nắm giữ phương pháp sử dụng hỏa cầu rất nhanh lẹ.

A Ngốc khống chế xoay hỏa cầu lượn quanh thân thể, nó nghĩ thầm cho dù sau này sư phụ có chết, nó cũng không còn sợ lạnh, có cảm giác với hỏa cầu ấm áp cũng tốt. Cũng may ma pháp Ca Lí Tư hiểu biết không có độc tâm thuật, nếu không, không thể không xuất huyết thất khiếu.

"Sư phụ, con muốn ra cửa cho thoáng." Ở chung vài ngày, A Ngốc không còn sợ Ca Lí Tư nữa, dù sao Ca Lí Tư cũng không có đánh qua nó, còn cho nó ăn no mỗi buổi cơm.

Ca Lí Tư liếc nó, nói: "Người thu hồi hỏa cầu, ra cửa, đừng đi quá xa."

A Ngốc hưng phấn nói: "Hay, sư phụ." Nói xong, nó tiện tay phát trên không một cái đập tắc hỏa cầu, hưng phấn đi tới mở cửa phòng ra bên ngoài. A Ngốc đứng dựa lan can ở hành lang ngoài khoang thuyền, ánh nắng ấm áp chiếu lên trên người khiến nó thật thoải mái, nó hít một thật sâu một hơi không khí mát mẻ, mê đắm nhìn chân trời xa xa.

"Chao? Cái gì vậy?" Đang say mê A Ngốc đột nhiên phát hiện trên mặt biển có một điểm đen từ phía trước di động về hướng khách thuyền, tốc độ hình như rất nhanh, điểm đen lớn dần.

Chỉ chốc lát, hình dáng điểm đen trở nên rõ ràng, thì ra cũng là một chiếc thuyền, thuyền màu đen, lớn cỡ khách thuyền, sàng thuyền chỉ có một tầng. Trên chiếc buồm đen thật to có vẽ một cái xương đầu màu trắng phía dưới có hai đường gạch chéo. A Ngốc hỏi thầm vì sao màu sắc hai chiếc thuyền lại không giống?

Khi chiếc thuyền lớn màu đen tới gần, những người khác trên khách thuyền cũng phát hiện, tiếp theo là tiếng kinh hô không ngừng truyền đến: "Hải tặc, a! Có hải tặc."

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Hải Tặc Đột Kích (Thượng)

>

A Ngốc gãi gãi đầu, nó chưa từng có ấn tượng gì với hai chữ hải tặc này nên quyết định trở về phòng thỉnh giáo Ca Lí Tư. Đối với nó mà nói, thế giới thật là mới lạ, gặp được cái gì nó đều có hứng thú tìm hiểu, cho dù không nhớ cũng không sao.

"Sư phụ, sư phụ, bên ngoài tới một chiếc thuyền lớn, có nhiều người kêu cái gì hải tặc, hải tặc. Hải tặc là nghĩa gì!" Về đến phòng, A Ngốc còn chưa đứng vững đã hưng phấn hỏi.

Ca Lí Tư thất kinh, từ trên giường ngồi dậy, hỏi: "Người nói cái gì? Hải tặc tới."

A Ngốc đáp: "Là một chiếc thuyền lớn màu đen, buồm vẽ đầu lâu. có người trên thuyền chúng ta hô hải tặc, con cũng không biết có phải hay không."

Ca Lí Tư nhíu mày, mặc dù lão không sợ hải tặc, cũng không muốn xung đột cùng họ dưới tình huống không thích hợp này. Hi vọng thủy thủ trên khách thuyền ứng phó được.

A Ngốc hỏi dồn: "Sư phụ, hải tặc rốt cuộc có nghĩa gì!"

Ca Lí Tư trầm ngâm nói: "Hải tặc là những người cướp bóc, bọn họ đôi khi cũng giết người."

Nghe Ca Lí Tư giải thích xong, A Ngốc thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Vậy thì không sợ, con không có gì cho bọn họ cướp. A! Sư phụ, ông phải cẩn thận, trên người ông nhiều tiền vàng và ngọc tím, sợ bọn họ sẽ cướp, chúng ta nên tìm chỗ trốn. Trốn chỗ nào tốt đây?" Vừa nói, A Ngốc vừa ngó quanh khoang thuyền tìm một chỗ bí mật.

Nghe A Ngốc nói xong, trong lòng Ca Lí Tư dâng lên một luồng khí ấm không tên, nó thật sự quan tâm ta? Ca Lí Tư thầm nghĩ. Không biết đã bao lâu không có cảm giác được quan tâm. Ca Lí Tư lắc lắc đầu có chút kích động, nằm vai A Ngốc mang nó để trên giường, "Người im lặng chút cho ta."

A Ngốc không rõ vì sao sư phụ tức giận, ngồi yên lặng trên giường không dám hàng thanh.

Đinh, đinh, đinh, đinh một loạt âm thanh truyền đến không ngừng, khách thuyền bị chấn động mạnh, Ca Lí Tư đang đứng vội vã chống vào vách tường bên cạnh mới giữ vững thân hình, lão biết hải tặc đang tới đánh cướp, âm thanh vừa rồi là do cái neo móc vào thân thuyền phát ra. Âm thanh hỗn loạn bên ngoài không ngừng truyền đến, Ca Lí Tư càng thêm kích động, việc rung chuyển vừa rồi khiến cho ác tâm lão tăng lên không ít, nước chua trong dạ dày không ngừng vọt lên, cảm giác say sóng thật là khó chịu.

"Người trên thuyền nghe đây, chúng ta là hải tặc, các người ngay lập tức mang tiền bạc và đồ đạc giá trị giao ra đây, nếu không nghe, đừng trách vũ khí trong tay chúng ta uống máu." Thanh âm kêu gọi hung ác từ bên ngoài vọng vào cho thấy bọn hải tặc đã bắt đầu hành động. Ca Lí Tư biết hải tặc không có tốt như lời nói, cho dù mang tiền giao ra, đối phương cũng vị tất buông tha sanh mệnh trên thuyền. Dù sao, mỗi một hải tặc đều không hi vọng mình bị thuyền đội Thiên Kim đế quốc vây tiêu diệt, mà biện pháp tốt nhất để bảo thủ bí mật là đem người bọn chúng gặp biến thành xác chết. Nhận đấm thuyền là cách bọn họ thường làm, vừa gọn ghẽ lại tốn ít thời gian. Ca Lí Tư nghĩ thầm: Xem ra, mình không ra tay không được, bởi lợi thì mình không có khả năng.

Ca Lí Tư vừa đẩy cửa bước ra ngoài bị ánh sáng mặt trời phản xạ trên mặt biển nhất thời làm cho chói mắt. Lão nhắm vội lan can, nôn mửa.

Một đôi tay nhỏ bé xuất hiện sau lưng Ca Lí Tư, vỗ nhẹ nhàng. Mưa một ngụm cuối cùng xuống sàn thuyền, Ca Lí Tư lập tức cảm thấy thoải mái hơn, lão quay đầu nhìn lại chỉ thấy A Ngốc đang lo âu nhìn lão.

"Trở về phòng. Nhanh lên một chút." Ca Lí Tư lớn tiếng quát.

Mặc dù thanh âm Ca Lí Tư đích rất thô bạo, nhưng trong thanh âm không có lạnh lùng như trước, ngược lại còn có chút quan tâm. A Ngốc không có di động, cùng Ca Lí Tư đối mắt, một già, một bé cứ nhìn nhau như vậy. Sau một lúc, Ca Lí Tư như ý thức được mình thất thố, nắm lấy A Ngốc, đẩy nó vào phòng, "Không được ra." Nói xong, lão đi xuống tầng dưới còn đang hỗn loạn.

Nhóm hải tặc này hiển nhiên đã từng cướp bóc, mồn tên đều có thân thủ không kém, bọn chúng đã kéo khách thuyền tới cạnh thuyền chúng, có mấy mươi tên hải tặc đã nhảy lên khách thuyền, khoa binh khí trong tay, không ngừng la hét. thuyền trưởng khách thuyền tập hợp thủy thủ chiếm ở trước thuyền, hơn hai mươi thủy thủ đại đa số trên mặt đều lộ thần sắc kinh hoàng lo sợ.

Một hải tặc một mắt dẫn hơn mười hải tặc khác đang nói chuyện cùng thuyền trưởng, Ca Lí Tư thi triển một loại ma pháp gọi là phong hệ khoách âm (phóng lớn âm phong), tiếng thuyền trưởng nói chuyện cùng đám hải tặc đều lọt vào tai lão rõ ràng.

"Vị đại ca này, tôi, chúng tôi nguyện ý đem lợi nhuận buôn bán lần này giao cho các người, xin các người tha thuyền đi, tôi cam đoan không báo lên trên, được không?" Thuyền trưởng hiển nhiên biết hải tặc sẽ ra tay hành động, khúm núm nói.

Tên hải tặc cười to: "Ha ha, lợi nhuận? Các người có thể có bao nhiêu lợi nhuận, lão đừng ở chỗ này giả ngốc, bớt lo chuyện không đâu, không chừng đại gia đây tâm tình tốt, sẽ cho các người một con đường sống. nếu còn giở trò, vậy đừng trách ta hạ thủ vô tình." Nói xong, hắn đột nhiên đưa loan đao trong tay bổ về phía mạn thuyền. Doanh, mạn thuyền lập tức vỡ ra một đường dài. Ca Lí Tư kinh ngạc một ít, tên hải tặc thủ lĩnh này công phu cũng không kém! một kích vừa rồi nhìn như đơn giản nhưng ẩn chứa sát cơ của bậc cao, tuy mũi đao không chạm phải mạn thuyền nhưng cũng tạo thành thương tổn không nhỏ.

Thuyền trưởng và đám thủy thủ quả nhiên bị khí thế một đao uy mãnh dọa đứng yên, không dám lên tiếng.

Tên hải tặc một mắt vọt đến gần một thủ hạ hô lớn: "Tiểu, hành động mau lên, xong việc ở đây chúng ta trở về uống rượu ăn thịt." Bọn hải tặc lập tức theo lời hăn tiến lên các khách phòng ở tầng thứ nhất, lừa lừa khách ra sàn thuyền tiến hành hành động cướp bóc. Một ít lừa khách phản kháng, lập tức bị một trận đấm đá. Nhất thời mọi người đều hoảng sợ, một vài lừa khách đã chủ động mang tài vật ra hiến cho hải tặc để được bình an tạm thời.

Ca Lí Tư biết là đã tới lúc mình nên xuất thủ, lão không coi đám hải tặc này ra gì, chỉ sợ đối phương làm đắm thuyền. Lão thi triển phong hệ khoách âm ma pháp mang âm thanh truyền ra ngoài, "Tất cả dừng tay cho ta." Thanh âm trầm thấp nhưng tất cả mọi người trên thuyền hải tặc và khách thuyền thượng đều nghe được rõ ràng.

Tên thủ lĩnh hải tặc biến sắc, nhìn lại hướng âm thanh phát ra, chỉ thấy Ca Lí Tư không nhanh không chậm theo thang lầu đi xuống, hăn thầm nghĩ trong lòng, không xui như vậy chứ, chẳng lẽ gặp phải Ma Pháp Sư? hô lớn: "Mọi người dừng tay." Bọn hải tặc hiển nhiên nhè ra thủ lĩnh do dự, đều đến tụ họp đả bên người hăn, nhất thời, trên trăm ánh mắt đồng thời tập trung trên người Ca Lí Tư.

Ca Lí Tư ho hai tiếng, cố gắng ức chế cảm giác chóng mặt, hướng hải tặc thủ lĩnh nói: "Lập tức rời thuyền này."

Đám hải tặc nhìn nhau, cùng đợi thủ lĩnh lên tiếng, tên hải tặc một mắt nhìn từ trên xuống dưới Ca Lí Tư, hăn trong lòng như đánh trống, nhóm hải tặc bọn họ đã rất lâu không gặp gió thu, lần này vất vả chọn trúng một con cá lớn, làm sao buông tay dễ dàng. Có điều, cá nhân trước mắt này tựa hồ đúng là một Ma Pháp Sư cấp bậc không thấp, Ma Pháp Sư kinh khủng thế nào hăn cũng rõ ràng, "Tiên sinh, ông là Ma Pháp Sư?" Hăn hỏi dò.

Ca Lí Tư không có trả lời câu hăn hỏi, chỉ hừ lạnh: "Ta lập lại một lần, lập tức rời thuyền này."

Không chờ tên hải tặc một mắt lên tiếng, một hải tặc to lớn khỏe mạnh đứng cạnh không nhin được tiến lên một bước, múa lang nha bổng trong tay, nói: "Lão già kia, ta xem người chắc chán sống rồi." Hai tay cầm lang nha bổng chừng năm mươi cân hướng Ca Lí Tư đánh tới.

Trước lúc xuống đây, Ca Lí Tư sớm đã thi triển thêm phong hệ ma pháp lên thân thể, đương nhiên sẽ không bị đại hán hung mãnh trước mắt dọa ngã, thông thả rút người một cái đã bay ra sau ngoài ba thước. Trong tiếng ầm ầm, lang nha bổng trong tay đại hán đã đập thật sâu vào sàn thuyền gỗ.

Ca Lí Tư vươn tay phải, năm ngón tay từ từ phóng ra một đạo phần mỏng màu xanh nhạt, chuẩn xác rơi trên trên lang nha bổng của đại hán.

Phốc phốc, lang nha bổng trong tay đại hán đột nhiên nóng lên, hấn sợ hải buông tay thì phát hiện cây lang nha bổng chế tạo bằng tinh thiết của mình đang dần dần tan chảy biến thành vũng nước màu đen khó ngửi. Đại hán hung mãnh hoảng sợ lùi về phía sau vài bước, Chỉ vào Ca Lí Tư: "Lão, Lão rốt cuộc là ai."

Bột phần màu xanh Ca Lí Tư vừa thi triển chính là dung kim phần do chính lão luyện chế, gần như có thể đốt chảy hết thủy kim loại.

Tên hải tặc thủ lĩnh tiến lên vài bước kéo đại hán thô lỗ về, khách khí nói với Ca Lí Tư: "Vị tiên sinh này, ngài nhất định là Luyện Kim Thuật Sĩ. Tại hạ xin ra mắt."

Ca Lí Tư vươn tay phải ra, cúi thấp niêm vài câu chú ngữ, ngọn lửa đốt màu đen cháy cái bàn cây của Lê Thúc lúc trước lại xuất hiện trong lòng bàn tay lão, dưới ánh mặt trời, ngọn lửa màu đen nhìn thấy hết sức quý dị, tên hải tặc thủ lĩnh sợ hãi, hơi ngần người nhìn Ca Lí Tư.

Ca Lí Tư lạnh lùng nói: "Chẳng lẽ còn muốn ta mời đi lần thứ ba?"

Đang lúc tên thủ lĩnh hải tặc không biết làm sao, một âm thanh hùng mạnh vang lên, "Ta tưởng là ai đến chặn đường phát tài của ta, nguyên lai là đỉnh đỉnh đại danh ma viêm (bốc cháy) thuật sĩ Ca Lí Tư a!"

Ca Lí Tư trong lòng kinh hải, âm thanh này tựa hồ là từ bốn phương tám hướng truyền đến, khiến cho lão không thể tìm ra vị trí của đối phương, việc này có thể nói là điều tối kỵ đối với các Ma Pháp Sư không am hiểu cận chiến, lão càng kinh ngạc là bởi vì người vừa đến biết rõ thân phận lão. Lão vội niêm nhanh chú ngữ, một tầng khói đen từ trong cơ thể phát ra bao phủ hoàn toàn chung quanh trong vòng ba thước.

"Đừng khẩn trương, ta làm sao dám động thủ Ca Lí Tư đại sư." Một thân ảnh màu đen từ trên thuyền hải tặc thượng loáng ra, nhẹ nhàng hạ

xuống trước mặt Ca Lí Tư.

Ca Lí Tư xuyên qua hắc vụ đánh giá người này, người này ăn vận cũng không khác lão lắm, cũng dùng một cái áo choàng màu đen lớn che toàn thân, người rất cao, thân hình trắng kiện ẩn hiện dưới áo choàng. Nhưng Ca Lí Tư cảm giác được rõ ràng, người này trên người không có phần tử ma pháp dao động cũng không phải là Ma Pháp Sư, hắc dùng áo choàng như chỉ để che dấu thân phận mà thôi.

"Lão Đại." Tất cả bọn hải tặc đồng thời tiến đến người vừa đến cung kính hành lễ.

Hắc y nhân đưa tay lên, bọn hải tặc lập tức im lặng, hăn nhìn Ca Lí Tư nói: "Ca Lí Tư đại sư, người ta nước giếng không phạm nước sông, Chúng ta hà tất phải xích mích. Như vậy nhe, đợi chúng tôi cướp xong chỗ này, rồi đâm thuyền. Sau đó ngài lên thuyền chúng tôi, muốn đi đâu, chúng tôi cam đoan đưa đến ngài đến địa phương đó. Như thế nào?"

Ca Lí Tư nghĩ thầm: Người cho ta là đứa ngốc sao? Lên thuyền của các người, cũng giống như cho các người giam cầm. Ta không ngu như vậy. "Không cần phiền thế, ta vẫn câu nói kia, lập tức rời thuyền này."

Hắc y nhân tiến lên một bước, nói: "Đại sư sao quá chấp nhất, vậy để huynh đệ giải thích rõ mới được." Nói xong, như tia chớp phòng người tới Ca Lí Tư, vài đạo ánh sáng đen từ dưới áo choàng hướng Ca Lí Tư nhanh chóng vạch tới.. Hắc khí bảo vệ Ca Lí Tư vừa thi triển hình như không có làm giảm bớt tốc độ đối phương, tia chớp đen vẫn hướng bản thể Ca Lí Tư bay tới.

Ca Lí Tư ma pháp mặc dù rất mạnh, nhưng lão dù sao cũng chỉ là Luyện Kim Thuật Sĩ, lão không nghĩ tới dưới tình huống lão đã thi triển hắc khí phòng ngự, đối phương còn dám tiến công. Nhất thời sợ hãi, mặc dù trong nguy hiểm lão cũng cố che dấu khuyết điểm, bắn nhanh một vật móc ra từ trong lòng.

Tia sáng đen kích trúng thân thể Ca Lí Tư, nhưng Hắc y nhân lại kinh hải vì hăn cảm giác được rõ ràng mình không có kích trúng người lão. Hăn giật mình quát: "Kính ảnh thuật khá lắm."

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Hải Tặc Đột Kích (Hạ)

>

Ca Lí Tư sử dụng vừa rồi cũng không phải kính ảnh thuật, bởi vì tốc độ hắc y nhân quá nhanh, nên lão căn bản không có đủ thời gian niệm chú ngữ, lão chỉ ném ra một cuộn kính ảnh do chính lão chế tạo, cuộn kính ảnh này trong thời gian ngắn có thể phát huy hoàn toàn ma pháp ẩn dấu bên trong, nó là một trong các pháp bảo cứu mạng của Ca Lí Tư. Bản thân Ca Lí Tư sớm đã bay ra ngoài xa ba trượng.

Tình huống vừa rồi khiến toàn thân Ca Lí Tư xuất mồ hôi lạnh, nếu lão phản ứng chậm một chút, sợ rằng bây giờ đã bị đối phương phá vỡ lồng ngực. Đối phương công kích đã khơi lên lửa giận trong lòng lão. Ca Lí Tư vẽ trên không một cái, bầu trời trên đầu lão liền xuất hiện một lăng nứt nhỏ, trên tay có thêm một cây gậy đen dài khoảng một thước, không phải làm bằng kim loại hay gỗ, nhìn không ra là bằng chất gì, đầu gậy có một viên bảo thạch màu đỏ đường kính khoảng một li. Ca Lí Tư tay cầm gậy, không ngừng ngâm xướng chú ngữ.

Hắc y nhân biết rất rõ nếu để Ca Lí Tư mang ma pháp hoàn toàn phát huy ra, hẳn nhất định không phải là đối thủ, trong khi Ca Lí Tư vừa mới cầm gậy đã tấn công lần thứ hai. Dưới áo choàng tung ra vô số đạo ô quang, hóa thành một tấm lưới ánh sáng thật lớn chụp tới Ca Lí Tư.

Ca Lí Tư vẫn không ngừng niệm chú ngữ, trong thiên không gian xuất hiện vô số Ca Lí Tư ảo ảnh, Hắc y nhân nhất thời không thấy mục tiêu chuẩn xác để công kích, đại đa số ảo ảnh đều bị đánh trúng tan biến, nhưng vẫn không chạm được thân thể Ca Lí Tư.

"Hắc diễm luyện hồn, đi." Cây gậy trên tay Ca Lí Tư phát ra một ngọn lửa màu đen hướng đám hải tặc đánh tới.

Hắc y nhân chấn động, hắn không nghĩ bản lãnh Ca Lí Tư lại lợi hại đến thế, một lần có thể dung hợp hắc ám và lửa phát ra nhiều như thế. Mặc dù hắn không sợ, nhưng đám thủ hạ này chỉ cần nhiễm một chút là xong đời. Nghĩ đến đây, hắn không thể che giấu thực lực được nữa, hét lớn một tiếng, "địa ngục sanh huy." Ô quang được phát ra từ dưới áo choàng càng thêm dày đặc, ở giữa ẩn ẩn hiện hiện một ít khí tà ác.

Hắc diễm luyện hồn của Ca Lí Tư và địa ngục sanh huy của hắc y nhân đích chọt va chạm, sau một loạt tiếng nổ phốc phốc, sàng thuyền trước mặt hai người đã bị đánh thủng một lỗ lớn.

Người Ca Lí Tư run nhẹ, qua chiêu đối phương vừa triển lão đã xác nhận được thân phận đối phương, đồng thời cũng hiểu được vì sao hắc khí phòng ngự không có hiệu lực với đối phương, hắc diễm luyện hồn đối phương cũng có thể tiếp được. Nhưng lão cũng không có hô lên vì lão biết rõ ràng thân phận là cấm kỵ lớn nhất của hắc y nhân, một khi lão nói ra, đối phương khẳng định không chết không thôi, trên thuyền sẽ không còn ai sống. Nếu ở trạng thái tốt nhất, Ca Lí Tư đương nhiên không e ngại đối phương, nhưng liên tục mấy ngày nay lão bị say sóng, thể lực kém rất nhiều, nếu thật sự liều mạng, mặc dù có thể thắng nhưng cũng sẽ bị thương nặng.

Trong khi Ca Lí Tư đang do dự là cùng đối phương đàm phán hay vẫn tiếp tục động thủ, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một hỏa cầu không lớn lắm, hỏa cầu hóa thành một chuỗi vòng cung đẹp đẽ hướng hắc y nhân đánh tới, hắc y nhân lấy làm kinh hải, hắn còn chưa có hoàn toàn khôi phục sau va chạm vừa rồi. Chỉ xuất một đạo ô quang đón chặn hỏa cầu.

Ầm một tiếng, hỏa cầu vì vậy bị vỡ, một vài hỏa sao rơi trên áo choàng của hắc y nhân đốt cháy mấy lỗ nhỏ, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, một ít quang mang nhàn nhạt ẩn hiện bên trong áo choàng.

Hắc y nhân trong lòng run sợ, hét lớn một tiếng "Chúng ta đi", đoạn nhày trước về thuyền hải tặc. Hỏa cầu vừa rồi mặc dù uy lực không lớn, nhưng trong đó ngầm chứa phần tử lửa nhu hòa giống như do tăng lữ phát

ra, hắn không dám đối đầu cùng giáo đình, nói cho cùng, chỉ mình Ca Lí Tư hắn đã không đối phó được, nếu có thêm một tăng lữ..., có lẽ chạy giữ mạng là quan trọng hơn hết. Có điều, hắn làm sao biết, có thể phát ra ma pháp hòa hòa như thế, ngoài tăng lữ còn có một trường hợp khác, chính là người mới luyện tập ma pháp.

Ca Lí Tư không để ý đến bọn hải tặc chạy thoát, ánh mắt lão nhìn về phía tầng ba khách thuyền, vị trí đó đúng là phòng lão đang trú, và người khống chế chuẩn xác hỏa cầu

"Đại pháp sư, cảm ơn ngài, cảm ơn ngài cứu mọi người trên thuyền." Thuyền trưởng chạy đến bên cạnh Ca Lí Tư cảm tạ.

Ca Lí Tư nhìn hắn, nói: "Đừng cho người đến làm phiền ta." Nói xong, không để ý tới thuyền trưởng nữa, quay đầu đi lên tầng cao nhất khách thuyền. Đối với lão mà nói, hỏa cầu năm li vừa rồi quá quen thuộc.

Bọn hải tặc đến thì uy phong, đi như chó nhà tan, mặt biển sau một trận nhộn nhạo đã khôi phục lại sự yên tĩnh nguyên thủy.

Ca Lí Tư đi rất nhanh về tầng thứ ba, quả nhiên không ngoài sở liệu của lão, Ngốc với thân thể gầy nhỏ bị ném ngã nhào trên sàn thuyền, lão tiến đến nâng người A Ngốc lên, vận ma pháp lực kiểm tra thân thể nó, kỳ thật không cần kiểm tra lão cũng A Ngốc là bị lực phản của ma pháp chấn thương. Hắc y nhân vừa rồi công lực cao cường, làm sao A Ngốc có khả năng chống lại sau chỉ ba ngày luyện ma pháp. Hỏa cầu tuy được phóng ra, nhưng vì A Ngốc phải dùng tinh thần lực chính mình để khống chế, cho nên lúc hỏa cầu bị phá, tinh thần của nó cũng bị chấn động kịch liệt không thể bảo vệ chính mình, A Ngốc tự nhiên đã bị phản lực chấn mê. Còn may khi đó hắc y nhân không phải trong trạng thái tốt nhất, nếu không, tinh thần A Ngốc có thể bị thác loạn.

Ca Lí Tư mang A Ngốc trở lại giường, A Ngốc bây giờ cần nhứt là nghỉ ngơi. Lão nhìn gương mặt thô lỗ trước mắt, trong lòng không khỏi sinh ra một ít tâm trạng quái dị.

Đêm đó, sau khi trải qua phong ba hải tặc khách thuyền rốt cục thành công đến nơi dự định - hải cảng thành Phi thuộc Tư tỉnh Hi Nhĩ Hành, Ca

Lí Tư cư trú tại tỉnh Ngõa Lương Hành tiếp giáp tỉnh Hi Nhĩ Hành, từ thành Phi Tư đến tỉnh Ngõa Lương Hành chỉ cần khoản ba ngày hành trình.

Khi lên bờ, thuyền trưởng vô cùng cảm ơn đích thân hộ tống Ca Lí Tư và A Ngốc lên bờ, còn mang lệ phí trả lại Ca Lí Tư, Ca Lí Tư không muốn dây dưa nên đã nhận lấy. Mang theo A Ngốc tiến vào thành Phi Tư. Chỗ này đã cách xa khu cực bắc, mặc dù là buổi tối, nhưng cũng ấm hơn nhiều so với thành Ni Nặc.

A Ngốc đuổi lưng, hôm nay bị thương tinh thần nó đến bây giờ cũng chưa có hoàn toàn khôi phục, còn cảm thấy rất mệt mỏi, bất luận ngâm xướng chú ngữ thế nào, hỏa cầu cũng không xuất hiện. "Sư phụ, chúng ta bây giờ đi đâu?"

Ca Lí Tư trả lời: "Tìm một chỗ nghỉ ngơi một đêm, ngày mai đi xe ngựa về chỗ ta ở. Ân? Đã nói với người, không nên hỏi nhiều?"

A Ngốc yên lặng không nói gì. Sau khi tỉnh lại, nó cảm thấy đầu óc hình như lại sáng suốt hơn một chút, nhớ rõ ràng hết thấy việc phát sinh lúc trước, Ca Lí Tư vẫn bên cạnh chăm sóc, thấy nó tỉnh lại, đôi mày thư thả rất nhiều, nó phát hiện, vị sư phụ này cũng có cảm tình, hình như thân thiết hơn nhiều, nó vì vậy không còn sợ hãi.

Sắc đêm đêm nay rất đẹp, trăng sáng sao thưa, đi ở trên đường cũng không thấy tối, Ca Lí Tư đột nhiên hỏi: "A Ngốc, ban ngày người vì sao dùng hỏa cầu đánh hắc y nhân đó?"

A Ngốc thành thật đáp: "Con cảm thấy người đó là người xấu, người xấu đánh sư phụ, con đương nhiên phải giúp ông. Ông không phải nói qua, hỏa cầu cũng có lực công kích nhất định?"

Ca Lí Tư cười nhạo nói: "Không biết tự lượng sức mình, người tưởng dùng hỏa cầu nhỏ đó là có thể giúp ta sao? Nếu hắc y nhân đó ở trạng thái bình thường, tinh thần lực của người tất nhiên bị hắc đánh tan nát, người cũng biến thành phế nhân, thành si khờ. Đồ khờ, người sau này động thủ nên lượng sức, đối phương công lực rõ ràng cao hơn người mấy bậc, người dùng ma pháp sẽ không tác dụng gì, chỉ chống chết mà thôi."

A Ngốc ngây ngốc gật đầu: "Vâng, nguyên lai ma pháp cũng có hạn chế!"

Nhớ tới hắc y nhân lúc ban ngày, Ca Lí Tư không khỏi lắc đầu nói: "Người hôm nay là người Ám Ma, hơn nữa còn là cao thủ của Ám Ma tộc, bọn họ bẩm sinh có năng lực chống đỡ ám hệ ma pháp, kể cả hắc viêm của ta cũng vì tính tương khắc nên không có phát huy hết uy lực, người Ám Ma bản tính hung tàn, nếu không phải kiêng kỵ thân phận hắc, ta đã giết hắc. Người nhớ kỹ, sau này nếu gặp được quái nhân da tay xanh biếc, hai tay dài nhọn thì nên tránh cho xa, hiểu chưa? Aa, ta nói với người cái này làm gì?" Ca Lí Tư cảm thấy có chút đau đầu, ở cùng chỗ với tiểu tử ngốc này mấy ngày, chính mình tựa như có chút thay đổi.

A Ngốc rất khoan khoái nói: "Cám ơn sư phụ, con biết rồi, sau này có gặp được người da tay xanh biếc, bàn tay nhọn sắc thì bỏ chạy."

Ca Lí Tư không có ý kiến gì, chỉ vào một lỗ điếm phía trước, nói: "chúng ta vào ở đó."

Hai người vừa định đi vào lỗ điếm, A Ngốc đột nhiên kêu lên: "Sư phụ, ông xem, người kia thật kỳ quái! sao lại ăn mặc như vậy."

Ca Lí Tư nhìn theo ngón tay A Ngốc chỉ thấy nam tử cao lớn cũng hướng lỗ điếm đi tới, nam tử mặc một bộ trường bào trắng, trước ngực có một phù hiệu lục giác màu vàng, tóc vàng dài phủ vai, toàn thân ẩn lộ một cỗ khí Thần Thánh. Lão không khỏi run sợ trong lòng, nam tử này đúng là Thần Thánh giáo đình tăng lữ, mà tăng lữ cũng đang là chính khách tinh của lão. Ca Lí Tư tu luyện ma pháp ám hệ chính là để phù trợ hỏa hệ, mà quang minh ma pháp của các tăng lữ vì được giáo đình cao cấp tế tự chúc phúc, trong đó ẩn chứa khí tức thần thánh rất mạnh, cho nên bọn họ là những người Ca Lí Tư rất không muốn gặp.

Tăng lữ kia lúc này đi tới trước mặt bọn họ, hắc gật đầu nhìn A Ngốc, lại nhìn nhìn Ca Lí Tư, mỉm cười thiện ý, thông thả gật đầu, đi vào lỗ điếm.

A Ngốc hỏi: "Sư phụ, hắc nhìn chúng ta cười, nụ cười của hắc rất ôn hòa. Hắc vì sao lại cười?"

Mặc dù chỉ lướt qua, nhưng hơi thở Thần Thánh phát ra trên người tăng lữ cũng làm Ca Lí Tư cảm thấy không thoải mái, hừ, nói: "Tên kia là Thần Thánh giáo đình tăng lữ, phải là cấp thấp hoặc là trung cấp đích tế tự, đi mau, người không đối sao?"

"Đói, con đói quá! sư phụ, hôm nay chúng ta ăn cái gì?"

"Ăn cái gì? Để ta nghĩ coi" vài ngày trên thuyền khiến Ca Lí Tư ăn không ngon ngủ cũng không yên giấc, quả thật cần phải bổ sung thể lực một chút. Nhưng lão cũng không có phát giác, thái độ A Ngốc đối với lão hình như phóng túng hơn nhiều.

Sau khi ăn xong, Ca Lí Tư cùng A Ngốc về lại phòng ngủ một giấc ngon lành.

Sáng sớm ngày thứ hai, Ca Lí Tư cảm thấy khôi phục lại nhiều, mà tinh thần A Ngốc cũng tốt hơn không ít, tựa như tinh thần bị thương ngày hôm qua đã khang phục. Khả năng khôi phục sức lực của đứa bé đúng là mạnh!

Ca Lí Tư mở cửa phòng, gọi người hầu tới, ném cho hắn một đồng tiền bạc, kêu hắn đi mượn một cỗ xe ngựa.

"Sư phụ, chúng ta thật sự ngồi xe ngựa?"

Ca Lí Tư nhú mày: "Người sao hỏi nhiều chuyện, im lặng chút. Hãy đọc thuộc chú ngữ."

"Vâng." A Ngốc đáp lời, ngồi xuống một bên cố nhớ lại hỏa diễm thuật chú ngữ Ca Lí Tư vừa mới dạy cho nó, hỏa diễm thuật và hỏa cầu thuật có chút khác biệt, lực công kích của hỏa cầu thuật mặc dù mạnh một chút, nhưng chỉ công kích một diện tích rất nhỏ, lực công kích của hỏa diễm thuật mặc dù hơi yếu hơn, chú ngữ ngâm xướng cũng tương đối dài hơn, nhưng diện tích công kích lại lớn hơn rất nhiều.

"Hỏi các phần tử lửa tràn ngập trong thiên địa! Hãy ban cho ta lực lượng thiêu đốt của các người, lấy tên ta, cho ta mượn sức mạnh của các người, xuất hiện, ngọn lửa nóng cháy." Theo chú ngữ ngâm xướng, trên tay A Ngốc xuất hiện một mầm lửa nhỏ, mầm lửa đu đưa nhẹ nhàng, độ ẩm chung quanh nhất thời tăng lên không ít.

"Sư phụ, sư phụ, con thành công rồi." A Ngốc hưng phấn kêu lên.

Ca Lí Tư không có tức giận nói: "Có gì để hưng phấn, chỉ là một hỏa hệ ma pháp thuộc loại thấp mà thôi. Không được quên chú ngữ. Hãy đọc thuộc lòng vài lần nữa, trong khi đọc thuộc lòng, không được bỏ sót chữ nào, các ma pháp cấp thấp này, chỉ cần chú ngữ không đúng, tùy lúc có thể gặp trở

ngại. Người ma pháp lực còn yếu, nên tập dợt nhiều lần, nếu không lại quên đi."

"Vâng, con biết." A Ngốc như trước siêng năng đọc thuộc lòng ma pháp chú ngữ, một lúc sau, người hầu trở lại, nói cho bọn họ xe ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng.

Ngồi trên xe ngựa, A Ngốc còn không dám tin rằng mình cũng có thể ngồi xe ngựa hưởng thụ như thế, cái ghế dày êm diu khiến nó toàn thân thư thả, hưng phấn nhìn đông ngó tây. Ngồi trên xe ngựa, nó tự nhiên lại nhớ tới nha đầu, không biết nha đầu bây giờ thế nào. Lão phụ đó nên đối xử tốt với nàng.

Trải qua ba ngày hành trình, Ca Lí Tư và A Ngốc rốt cục tiến vào tỉnh Ngõa Lương Hành, dọc theo đường đi, A Ngốc kiến thức được rất nhiều điều chưa thấy qua trước kia, mặc dù Ca Lí Tư không chịu được phần lớn câu nó hỏi, nhưng cũng đều trả lời từng câu.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Vãng Sanh Thần Quả (phần Thượng)

>

Đi tới một khu rừng rậm ở phía tây bắc tỉnh Ngõa Lương Hành, Ca Lí Tư kêu xa phu ngừng lại, trả tiền xe và cho xa phu đi.

Ca Lí Tư nhìn khu rừng lớn trước mặt tâm tình rất tốt, chỉ có trở lại chỗ này lão mới có thể sinh ra cảm giác thỏa mãn. Ba mươi năm trước, lão thiên cư đến chỗ này chủ yếu là mấy loại thuốc cùng quặng mỏ quý giá trong khu rừng mù sương này, ở lâu thành quen. Ba mươi năm nay, ngoại trừ thỉnh thoảng đi ra ngoài chọn mua một ít vật phẩm cần thiết cho sinh hoạt, lão rất ít rời xa chỗ này. Trải qua ba mươi năm thí nghiệm, lão rất cục nẫm chắc có thể hoàn thành tâm nguyện nhiều năm trước. Mà mấu chốt để hoàn thành tâm nguyện nằm trên người A Ngốc khờ khạo.

"Đi thôi, khoảng đường còn lại chúng ta đi bộ." Ca Lí Tư nhàn nhạt nói.

A Ngốc chưa từng gặp qua một khu rừng lớn như thế, hưng phấn nói: "Sư phụ, ông ở chỗ này sao? Chỗ này không khí tốt quá!"

Ca Lí Tư không để ý đến A Ngốc, một mình hướng khu rừng đi vào, A Ngốc vội vã đi sát theo phía sau Ca Lí Tư.

Khu rừng này sở dĩ trở thành âm u, nguyên nhân chính yếu là vì trong rừng căn bản không có sự sống, phần đông cây cối sinh trưởng, khiến con người rất khó phân biệt phương hướng, hơn nữa địa thế lại cao, thỉnh thoảng thổi tới nhiều sương mù tạo nên một cảm giác thần bí, cho dù là người cư trú ở phụ cận, cũng rất ít ai dám đi vào, do sợ không thể trở ra. Sau khi Ca Lí Tư tới đây, đã bố trí tại trong rừng rất nhiều ma pháp, cơ quan, đặc biệt là cơ quan hấp dẫn sương mù mà lão rất đặc ý.

Đi được nửa ngày, A Ngốc vừa mệt vừa đói, cắn răng đi theo phía sau Ca Lí Tư, chung quanh mập mờ, không thể nhìn thấy quá ba thước, cảm giác sợ hãi bị rơi lại phía sau không thể thấy Ca Lí Tư kích phát tiềm lực trong cơ thể khiến nó thủy chung vẫn theo sát phía sau.

Từ sau khi tiến vào khu rừng Ca Lí Tư không nói tiếng nào, sương mù nồng nặc chung quanh khiến lão có cảm giác rất thoải mái, người luyện tập hắc ám ma pháp đều không thích ánh mặt trời, Ca Lí Tư bằng vào ma pháp trận do lão bố trí ở đây nên căn bản không cần phân biệt phương hướng.

A Ngốc đang cố gắng bám theo Ca Lí Tư, đột nhiên dưới chân không biết bị vấp cái gì bị ngã sấp trên mặt đất. Ca Lí Tư như không phát giác, vẫn đi về phía trước như cũ.

Đau quá! A Ngốc chống tay ngồi dậy, đi suốt buổi sáng khiến cho nó không thể duy trì được nữa, trước mắt trở nên đen tối khiến nó trở nên mê muội, nó định kêu gọi Ca Lí Tư, nhưng cố gắng thế nào cũng gọi không ra tiếng. A Ngốc rốt cuộc không chống đỡ nổi, ngất gục trên mặt đất.

Trước mắt sáng lên, tất cả cảnh vật đều trở nên rõ ràng, mấy gian phòng nhỏ xuất hiện trước mặt Ca Lí Tư.

"Tốt, rốt cục đã trở lại." Ca Lí Tư nhìn mấy gian phòng nhỏ trước mặt, ai có thể nghĩ đến chỗ này lại là phòng thí nghiệm của ma viêm thuật sĩ Ca Lí Tư lão. Cúi đầu nhìn xuống A Ngốc đang bị kẹp tại, toàn thân Ca Lí Tư tràn ngập hưng phấn, rốt cục cuối cùng cũng có thể tiến hành thí nghiệm đã chuẩn bị nhiều năm, cố gắng nhiều năm rốt cuộc có thể chánh thức thực hiện trong vòng một năm.

Sau khi tiến vào khu rừng, Ca Lí Tư cố ý không để ý tới A Ngốc, xem nó có cầu xin mình hay không, có điều A Ngốc thật cứng cỏi khiến lão kinh ngạc, có thể kiên trì hơn phân nửa lộ trình mới ngã, nó mới ngần ấy tuổi, cho dù có ăn cửu chuyển dịch tùy hoàn, để làm được chuyện như thế cũng đã không dễ dàng. Tốt, tính cách cứng cỏi một chút cũng tốt. Ca Lí Tư mang A Ngốc đi vào một gian nhà gỗ ở phía nam, trong nhà trống rỗng, chỉ có một cái giường và một cái ghế. Để A Ngốc trên giường, Ca Lí Tư ngồi một bên, duỗi tay tại không trung xuất ra một ngôi sao sáu cánh, quang mang từ từ sáng đỏ lên, lão nhắm mắt yên lặng cảm giác phần tử ma pháp

dao động. Thật lâu sau, Ca Lí Tư mở mắt ra mỉm cười hài lòng. Vừa rồi thông qua ma pháp điều tra ma pháp trận bố trí chung quanh, lão cảm giác được trong khoảng thời gian lão rời đi không có người đến đây.

Ca Lí Tư niệm chú ngữ, tại không trung xuất hiện một vết nứt nhỏ, trong vết nứt có một cây trúc màu xanh, đây là cây trúc lão mua tại Ni Nặc thành. Lúc đó lão rời đi tìm kiếm một đối tượng thích hợp, không có địa điểm nhất định, nhắm hướng bắc đi tới, vô tình đi tới Ni Nặc thành, lão sợ dĩ chọn A Ngốc cho dù phẩm chất nó không tốt lắm, là vì cảm thấy có thể khống chế được nó. A Ngốc khờ khạo, nếu không cam tâm phối hợp làm thí nghiệm, có thể lừa nó dễ dàng.

Ca Lí Tư mang cây trúc xanh đi tới một góc rừng có nhiều cây trái cách nhà gỗ không xa mấy, trong rừng có rất nhiều loại cây trái, lúc trước Ca Lí Tư phải trải qua một thời gian rất lâu mới phân loại số trái cây này, loại nào có thể ăn, loại nào không thể ăn. Hái một ít trái cây có thể dùng đỡ đói, lão trở lại nhà gỗ, tùy tiện ăn vài trái, sau đó ngồi xếp bằng suy nghĩ.

Mãi đến tối A Ngốc mới tỉnh lại, toàn thân đau đớn cùng cảnh vật xa lạ chung quanh làm nó cảm thấy sợ hãi. Sau khi chống tay cố gắng ngồi dậy nó không khỏi thở phào nhẹ nhõm vì thấy Ca Lí Tư đang ngồi trầm tư ở cuối giường. Nó không đến quấy rầy Ca Lí Tư mà chỉ ngắm nhìn mọi nơi chung quanh, ở đây không rộng lắm chỉ nhìn một cái là thấy được hết, bốn phía không có cái gì đặc thù, rất nhanh ánh mắt nó đã bị cái ghế bên cạnh Ca Lí Tư hấp dẫn, không, phải nói là bị cái giỏ trái cây trên chiếc ghế đó hấp dẫn.

Chân phải vừa chạm đất, toàn thân đau đớn khiến A Ngốc suýt la to một tiếng. Có điều, nó cố nén đau đớn vì giỏ trái cây quá hấp dẫn, cẩn thận khập khiễng di động tới trước cái ghế, nhìn thoáng qua Ca Lí Tư đang hít thở đều đều, lặng lẽ nhắc lên cái giỏ trở về bên giường. Nó cẩn thận đếm trái cây, tổng cộng còn có mười bảy trái màu sắc khác nhau. Bụng đói quá khiến A Ngốc từ bỏ hết thái độ băn khoăn, cầm lấy một trái màu hồng dùng lực cắn mạnh, nước nhựa ngọt ngào theo cổ họng chảy xuống khiến A Ngốc cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái nói không nên lời, kể cả chân như cũng không còn đau nữa.

A Ngốc liên tục ăn hết tám trái mới ngừng lại, mặc dù ăn chưa no, nhưng nó cũng cẩn thận đem số trái cây còn lại để lại chỗ cũ. Mở chốt cửa, A Ngốc đi ra bên ngoài, rơi vào tầm mắt là một khoảng mù sương, kể cả cái nhà gỗ nó vừa đi ra, chỗ này tổng cộng có ba gian nhà, nhà ở phía bắc là lớn nhất, nhìn qua chừng năm, sáu mươi thước. Chung quanh nhà trong vòng ba chục thước không có sương mù hay cây cối, ngoài ba mươi thước hoàn toàn bị sương mù bao phủ, chỉ có thể mơ hồ thấy rất nhiều cây cao lớn, ở trên cũng bị sương mù bao phủ, không thể thấy ánh mặt trời. Bây giờ đã là ban đêm, sắc trời tối cộng với sương mù dày đặc tạo ra một cảm giác quỷ dị chung quanh. Đây là nhà của sư phụ sao?

Khi A Ngốc đi ra ngoài Ca Lí Tư đã mở mắt, lão đã sớm tỉnh lại từ lúc A Ngốc xuống giường, hết thấy việc A Ngốc làm lão đều biết rõ ràng, nhìn chín trái cây còn lại trước mặt, nội tâm Ca Lí Tư không ngừng biến hóa.

Ca Lí Tư nhẹ nhàng đứng lên, thở dài, đi ra cửa nhà, lão nhìn thấy A Ngốc đang đứng yên lặng ở đó.

"A Ngốc."

"A! Sư phụ, ông đã tỉnh. Con, con vừa ăn mấy trái cây của ông." A Ngốc cúi đầu.

Ca Lí Tư ôn hòa nói: "Số trái cây nợ vốn là chuẩn bị cho người. Chỗ này đúng là nhà sư phụ, sau này cũng là nhà người."

A Ngốc đột nhiên bị sợ hãi vì sự ôn hòa của Ca Lí Tư, trong ấn tượng, nó cho tới bây giờ chưa thấy qua vẻ mặt như thế của Ca Lí Tư. Chiếc áo choàng vẫn che bên ngoài đã được lão lấy xuống, khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn lộ một chút cười. "Lão, sư phụ, con phải giúp ông làm cái gì?"

Ca Lí Tư hạ thấp giọng, nói: "Hôm nay cái gì cũng không cần làm, bắt đầu từ ngày mai, người bắt đầu giúp ta. Sư phụ muốn tiến hành một ít thí nghiệm."

"Vâng, được rồi."

Sáng sớm ngày thứ hai, trời còn chưa sáng hẳn, A Ngốc đã bị Ca Lí Tư kêu dậy. Mặc xong quần áo, Ca Lí Tư mang nó đi tới mé rừng chỗ hái trái cây ngày hôm qua, nói: "Chỗ này trồng sinh trưởng cây trái chúng ta dùng

sau này, người phải nhớ kỹ, khi đến chỗ này hái, nhất định không nên đi xa, nếu không sẽ không thể phân biệt phương hướng. Hiểu chưa?"

A Ngốc gật đầu, nhìn cái cây thật lớn trước mặt, nhớ lại tư vị tuyệt vời ngày hôm qua, nước miếng tự nhiên chảy ra.

Ca Lí Tư tiện tay hái mấy trái cây màu đỏ đưa cho A Ngốc, nói: "đây là trái mễ tư (?), ăn nó có thể cung cấp phần lớn chất bổ cho cơ thể, cũng là thực vật chủ yếu sau này của chúng ta, người phải nhớ rõ ràng hình dáng nó. Trong cánh rừng này mặc dù nhiều cây trái, nhưng không phải tất cả đều có thể ăn được, một ít lại chứa chất độc, sau này ta sẽ từ từ nói cho người rõ. Nhiệm vụ của người hôm nay là nhớ kỹ hình dáng loại trái này, hiểu chưa?"

A Ngốc cẩn thận nhìn trái cây màu đỏ hình dáng giống như cái hồ lô trong tay, cẩn thận nhớ kỹ đặc điểm của nó.

"Ăn đi, đây là điểm tâm của người. Khi về chúng ta còn có rất nhiều việc cần hoàn thành."

Sau điểm tâm, Ca Lí Tư mang theo A Ngốc đi vào trong gian nhà gỗ lớn nhất ở phía bắc, A Ngốc đứng trong kinh ngạc, căn nhà này lớn hơn căn hôm qua rất nhiều, bên trong chứa rất nhiều đồ vật kỳ lạ. Làm cho nó cảm thấy kỳ quái là chung quanh sát vách có một vòng tủ lớn, phần đông tủ lớn đều là do các ngăn kéo nhỏ tạo thành, trên các ngăn kéo đều có nhãn hiệu, mặc dù vậy, đối với A Ngốc cũng không có tác dụng gì vì nó căn bản không thể nhận biết.

Ca Lí Tư nhìn các công cụ thí nghiệm quen thuộc này, thở dài một cái, nói: "Bắt đầu từ bây giờ, người mỗi ngày phải nhớ kỹ tên mấy thứ, ngày thứ hai ta sẽ kiểm tra người, nếu không còn nhớ, ta sẽ phạt người ăn ít một bữa cơm. Hôm nay người phải nhớ kỹ, đúng là tất cả nhãn hiệu trên các tủ này." Nói xong, Ca Lí Tư đi tới cái tủ bên trái, chỉ vào nhãn hiệu trên ngăn kéo cao nhất nói: "hai chữ trên mặt này tiêu thạch, tiêu thạch là một loại luyện kim thuật sĩ chúng ta thường xuyên cần dùng. Tất cả các ngăn kéo ở đây đều cất giữ các loại vật phẩm khác biệt."

"Tiêu thạch? Tiêu thạch." A Ngốc không ngừng lẩm bẩm niệm.

Ca Lí Tư đem nhãn hiệu của tất cả các ngăn kéo ở cái tủ bên trái này từ trên xuống dưới nói qua một lần, A Ngốc theo sau đọc thuộc lòng, Ca Lí Tư để nó ở lại chỗ này, tự mình qua một bên bắt đầu chuẩn bị công việc.

Khả năng ghi nhớ A Ngốc thật sự là kém, suốt ngày đó đã hỏi tới hỏi lui Ca Lí Tư hơn ba mươi lần mới miễn cưỡng nhớ kỹ tên mười nhãn hiệu. Bắt đầu từ hôm nay, A Ngốc cũng bắt đầu quá trình luyện trí nhớ. Khi vừa mới bắt đầu, những cái nó ghi nhớ ngày hôm trước, ngày hôm sau đã quên hết, Ca Lí Tư mặc dù ngoài miệng nói không để cho nó ăn cơm, nhưng vài giây sau luôn cho nó một ít trái cây. A Ngốc cảm nhận được sự quan tâm Ca Lí Tư, càng thêm siêng năng học nhớ những văn tự trước kia chưa từng có gặp qua. Nhiệm vụ mỗi ngày của nó đúng là hái trái cây và ghi nhớ các nhãn hiệu này. Ca Lí Tư hàng ngày đều thí nghiệm khí cụ, lợi dụng ma pháp không ngừng sắp đặt cái gì đó. Buổi tối, Ca Lí Tư không cho A Ngốc đi ngủ, mà bắt nó ngồi xuống ngẫm nghĩ. Lúc đầu A Ngốc hoàn toàn không thích ứng được, thường thường ngủ gục trong khi ngẫm nhớ nhãn hiệu trong ngày thứ hai, nhưng chỉ qua một thời gian ngắn sau đó, A Ngốc tinh thần càng lúc càng tốt, ngẫm nghĩ cũng không làm nó buồn ngủ, ngồi một buổi tối, có thể làm cho tinh thần nó tốt gấp trăm lần. A Ngốc duy nhất cảm thấy tiếc nuối là đến chỗ này cho tới bây giờ, Ca Lí Tư không có dạy nó ma pháp chú ngữ. trong khi nhàn rỗi vô sự, nó chỉ có thể dùng hỏa cầu nhỏ và hỏa diễm thuật để giải muộn, thỉnh thoảng Ca Lí Tư nổi hứng, cũng dạy nó một ít văn tự đơn giản.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Vãng Sanh Thần Quả (Phần Hạ)

>

Sau ba tháng trải qua những cố gắng không ngừng A Ngốc rốt cục cũng nhớ kỹ hết tên nhãn hiệu và trái cây trong rừng. Mặc dù nó chậm nhớ, nhưng một khi đã hoàn toàn nhớ điều gì đều không quên. Bất luận Ca Lí Tư nói ra tên nhãn hiệu nào, nó đều có thể lập tức tìm được ngăn kéo tương ứng.

"Tốt lắm, bắt đầu từ hôm nay, người chánh thức trở thành học trò của ta, giúp ta làm thí nghiệm." Ca Lí Tư nhàn nhạt nói.

"Vâng, sư phụ." Ba tháng nay, thái độ của Ca Lí Tư đối với A Ngốc thủy chung là không nóng không lạnh, hết thấy việc nhà đều do A Ngốc làm, Ca Lí Tư ngoại trừ ngồi đả tọa buổi tối, toàn bộ thời gian đều ở lại trong phòng thí nghiệm.

Ca Lí Tư đứng trước một cái đỉnh nhỏ, trầm giọng: "Một khối tiêu thạch, một cân ngân đỉnh, ba muống hoa thiên phong."

"Vâng, sư phụ." A Ngốc rất nhanh mang các thứ Ca Lí Tư cần đưa tới tay lão. Ca Lí Tư đem số vật phẩm này để vào trong cái đỉnh nhỏ, tiếp theo hô: "Một cân hồng miên, một chậu nước trong, nhanh lên."

Ca Lí Tư tiếp lấy tất cả các thứ A Ngốc mang tới bỏ vào trong cái đỉnh, sau đó nhìn thẳng A Ngốc, nói: "Người dùng hỏa diễm thuật đốt nóng cái đỉnh, chưa có lệnh của ta không được ngừng."

"Vâng, sư phụ, hỡi các phần tử lửa tràn ngập trong thiên địa! Hãy ban cho ta lực lượng thiêu đốt của các người, lấy tên ta, cho ta mượn sức mạnh của các người, xuất hiện, ngọn lửa nóng bỏng." Theo sau tiếng hô của nó,

một ngọn lửa xanh nhỏ từ từ xuất hiện trên tay A Ngốc, nó cẩn thận duỗi tay để dưới cái đỉnh, tập trung tinh thần, khống chế ngọn lửa.

Nhìn thấy ngọn lửa xanh bừng sáng, Ca Lí Tư không khỏi lạng người, A Ngốc phóng ra ngọn lửa đã đạt tới trình độ ma pháp sơ cấp, chỉ mới ba tháng thời gian, lão như thế nào cũng không nghĩ tới ma pháp lực của tên tiểu tử khờ khạo đáng chết này lại tiến bộ nhanh như thế.

Việc xảy ra sau đó càng khiến Ca Lí Tư kinh ngạc hơn, lão vốn tưởng rằng, A Ngốc có thể kiên trì mười phút đã là không tệ Nhưng qua hơn hai mươi phút, nước trong đỉnh đã sôi cạn, trên trán mồ hôi nhễ nhại, mà A Ngốc vẫn còn giữ ngọn lửa trên tay cháy đỏ. Ca Lí Tư căn bản không nghĩ tới nó có thể duy trì lâu như thế, sát khí lại hiện ra từ trong mắt Ca Lí Tư, lão nghĩ thầm, nếu thật sự dạy dỗ tiểu tử này, nói không chừng không quá mười năm, là nó có thể đạt tới, thậm chí vượt qua trình độ của mình bây giờ.

"Tốt lắm, người dập tắt ngọn lửa, đi mang thêm một chậu nước trong tới đây, sau đó lấy một cân bột thủy tinh."

"Vâng, sư phụ." A Ngốc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sự dụng hỏa diễm thuật một thời gian dài khiến nó cảm thấy chóng mặt, nó đương nhiên không rõ, nguyên nhân là vì ma pháp lực tiêu hao quá nhiều tinh lực. Kiên trì hai mươi mấy phút là giới hạn bây giờ của nó. Xoa nước mồ hôi trên trán, nó vội vã mang các thứ Ca Lí Tư cần đến bên cạnh lão.

Ca Lí Tư phóng ra lửa đen trên tay thay thế lửa xanh của A Ngốc tiếp tục đốt nóng cái đỉnh, một vài loại vật phẩm trong đỉnh đã hoàn toàn bị nấu chảy sền sệt, trở nên xanh biếc. Ca Lí Tư hít một nắm bột thủy tinh từ trong cái lọ trên tay A Ngốc, rải đều vào cái đỉnh nhỏ trước mặt, xèo một tiếng, một ngọn lửa xanh biếc tỏa lên cao, khi ngọn lửa biến mất, một mùi thơm ngát thoảng qua trong không khí.

Ở cùng Ca Lí Tư ba tháng, A Ngốc đã sớm không còn bị cảnh tượng dị thường như thế làm giật mình, bình tĩnh đứng một bên xem. Nhìn một vật thể tròn ngưng kết trong cái đỉnh, Ca Lí Tư nhú mày, thở dài: "vẫn chưa được, xem ra, không có cở huân phong là không luyện được."

Cỏ huân phong, A Ngốc biết một ngăn kéo trên tủ có, chỉ là thứ cỏ nhỏ, màu lam nhạt bên trong đó đã bị dùng hết.

Ca Lí Tư đẩy lại cái đỉnh, quay đầu nói với A Ngốc: "A Ngốc, ta cần phải rời đi một thời gian ngắn tìm ít cỏ huân phong về. Chỉ có Hoa Thịnh đế quốc mới có cỏ huân phong, thật là phiền toái. Trong khoảng thời gian ta đi này, người ở chỗ này coi chừng nhà tốt, hiểu chưa?"

Nghe được Ca Lí Tư phải đi, trong lòng A Ngốc đột nhiên sinh ra một loại cảm giác hiu quạnh, "sư phụ, ông cần đi bao lâu?"

Ca Lí Tư đạo: "Nhanh thì hơn một tháng, chậm sợ phải tới hai tháng. Người đói thì ăn trái cây trong rừng, khát thì uống nước suối sau núi. Nhớ kỹ, nhất định không được đi qua sâu trong rừng, nếu không, lạc đường, người sẽ bị đói chết ở trong đó, biết chưa?"

A Ngốc gật gật đầu: "Sư phụ, ông trở về nhanh một chút."

Ca Lí Tư trong lòng ấm áp, ba tháng nay, vô luận mình đối xử như thế nào với A Ngốc, nó đều vui vẻ chịu đựng, sai làm gì nó đều lập tức đi làm, đôi khi mình chỉ cần đưa tay ra là nó đã biết mình muốn cái gì, học trò nhu thuận như thế đi tìm ở đâu a! Nhưng vì thí nghiệm cuối cùng đó, thật không thể nhưng Ca Lí Tư dùng sức lắc lắc đầu, mang ý nghĩ tốt của mình bỏ ra ngoài cơ thể, lạnh lùng nói: "Tốt lắm, người đi nghỉ, sáng mai ta sẽ đi."

"Vâng, sư phụ." Vừa rời liên tục sử dụng hỏa diễm thuật một thời gian dài quả thật khiến A Ngốc cảm thấy rất mệt mỏi, một mình trở về phòng ngồi xuống đã tọa.

Sáng sớm ngày thứ hai, Ca Lí Tư thu thập một ít hành trang đơn giản, chuẩn bị xuất phát.

"A Ngốc, đừng quên lời ta nói với người ngày hôm qua, nhớ đấy, cái này cho người." Ca Lí Tư lấy ra một quyển sách dày không tính toán đưa cho A Ngốc.

A Ngốc kinh ngạc: "Sư phụ, đây là cái gì?"

Ca Lí Tư nhìn nó bằng ánh mắt phức tạp, nói: "Đây là quyển bút ký về thí nghiệm của ta, bên trong chia làm ba phần riêng biệt, là phương pháp luyện chế dược phẩm, độc dược, và phương pháp luyện chế binh khí."

Người có thể xem khi buồn chán, phía trước là các từ cơ bản, đại đa số các từ ngữ đơn giản này người đều có thể xem hiểu. Nhưng người phải nhớ kỹ, đọc sách là đọc sách thôi, người tuyệt đối không vào phòng thí nghiệm tự làm thí nghiệm, hiểu chưa? Có thể xem hiểu bao nhiêu, coi như là phần số của người."

A Ngốc cầm lấy cuốn sách bằng da này, cặp mắt đỏ lên, chân thành nói: "Cám ơn sư phụ, ông nhất định đi nhanh về sớm, A Ngốc luôn nhớ ông." Nó chưa từng có nghĩ đến, một ngày nào đó chính nó cũng có thể đọc sách,

Ca Lí Tư yên lặng một chút, sau đó quay đầu, lạnh lùng nói: "Ta làm gì không cần người nghĩ, học thuộc quyển sách, khi trở về ta sẽ kiểm tra người. Biết không?" Nói xong, đi không quay đầu lại.

A Ngốc ôm chặt quyển sách trong lồng ngực mình, nước mắt theo hai má chảy xuống, tại trong lòng nó lại có một người quan trọng hơn bánh bao.

Sau khi Ca Lí Tư rời đi, vì để không làm sư phụ thất vọng A Ngốc mỗi ngày ngoại trừ đá tọa và ăn trái cây đều cố gắng ghi nhớ nội dung quyển bút ký. Những điều Ca Lí Tư viết trong sách đều rất dễ hiểu, hơn nữa sau thời gian dài ở chung, A Ngốc trên cơ bản có thể hiểu được ý tứ theo như ghi chép trong đó, càng xem, nó càng bị những ghi chép kỳ lạ bên trong hấp dẫn. Nhưng nó là một đứa nhỏ rất nghe lời, cho dù rất tò mò nhưng cũng không có đi vào phòng thí nghiệm thử qua.

Hôm nay, sáng sớm nó đã rời giường, trước hết đọc qua bút ký một lần, Ca Lí Tư rời đi đã hơn một tháng, hơn một tháng thời gian không ngừng cố gắng rốt cục cũng có hồi báo, nó đã đem toàn bộ nội dung quyển bút ký ghi tạc bên trong đầu. Khi đọc đến phần cuối cùng, nó phát hiện một trang bút ký cuối cùng dường như là bị xé mất. Nó không có nghĩ nhiều, chỉ tưởng Ca Lí Tư thấy nội dung quá sâu xa sợ nó đọc không hiểu nên xé đi.

Sau khi nhớ kỹ nội dung quyển bút ký một lần nữa, A Ngốc đi vào khu rừng nhiều cây trái, chuẩn bị hái trái cây cho ba bữa ăn hôm nay, vừa bước vào rừng, nó đột nhiên ngửi thấy một mùi thơm ngào ngạt lạ thường, sau khi nhận rõ phương hướng mùi thơm truyền đến, nó không tự chủ được từ

từ đi qua, góc rừng trái cây này từng rất quen thuộc, cho dù là nhắm mắt lại, nó cũng có thể đi ra ngoài được.

Hương thơm là từ một chỗ sâu trong góc rừng trái cây truyền đến, mùi thơm ngào ngạt không ngừng kích thích khứu giác A Ngốc. Mùi thơm quá! Không biết là cái gì đây.

Sau một lúc không ngừng tìm tòi, A Ngốc rốt cục cũng tìm được nơi phát ra hương thơm, đó là một cây nhỏ đỏ như lửa, cây nhỏ này trước kia không có ở đây, như là mới mọc ra trong một đêm. Cây con không có lá, thân cây đỏ như lửa và trong suốt giống như thủy tinh, trên ngọn có một trái màu trắng như sữa, dưới da như có nhiều luồng ánh sáng không ngừng lưu chuyển. Mùi thơm ngào ngạt chính là truyền ra từ trong trái cây này, A Ngốc ngồi chồm hổm xuống, cẩn thận ngắm trái cây trước mắt, cố nhớ xem trong bút ký có đoạn nào nói về giống cây này không, có điều cả ba phương pháp luyện được, độc lẫn binh khí đều không có nhắc tới loại cây trái này.

Rốt cuộc là trái gì đây? Nó thật là thơm quá! A Ngốc cẩn thận dùng ngón tay nhẹ nhàng gọt trái cây một cái, trái cây màu sữa trắng vì sự va chạm của nó mà từ trên cây rơi xuống, A Ngốc kinh hãi, tự nhiên đưa tay ra hứng lấy trái cây. Một cảm giác ấm áp từ trong quả truyền sang nó, mùi thơm càng thêm ngào ngạt. Sau khi trái cây nhỏ rơi xuống, cây màu đỏ dần dần khô héo, gần như chỉ là trong vài giây, cái cây nhỏ màu đỏ đã hoàn toàn khô héo rút xuống dưới đất.

Mặc dù không biết là trái gì, nhưng sáng sớm đói quá làm nó thêm thèm ăn, giữ trái cây trước mặt, A Ngốc cẩn thận nhìn. Trái cây thơm thế này thường không có độc. Nghĩ đến đây, không thể kìm được lửa đói trong bụng, A Ngốc cắn trái cây một ngụm lớn, một dòng nước mát lạnh lập tức chảy vào trong miệng nó, nước trái cây không có mùi vị gì, A Ngốc nuốt nó xuống cổ họng. Một cảm giác mát lạnh chạy thẳng vào phế phủ, thoải mái quá! Sau hai ba lần nuốt, toàn bộ trái cây trắng đã bị nó ăn hết.

A Ngốc vừa định đứng lên trở lại nhà gỗ, đột nhiên, từ nhỏ trong bụng dâng lên một luồng khí lạnh, luồng khí lạnh nhanh chóng lan ra, trong khoảnh khắc đã lấp đầy kinh mạch. Lạnh, lạnh quá, A Ngốc không ngớt run rẩy, luân hàn khí sinh ra từ trong cơ thể khiến cho nó không thể đứng

thăng, ngã nhào trên mặt đất, luồng hàn khí lạnh buốt như xâm nhập cốt tủy không ngừng kích động thần trí A Ngốc. A Ngốc thầm nghĩ, xong rồi, xong rồi, vì nhất thời tham ăn háo uống, xem ra sẽ bị đông lạnh chết.

Trên da tay A Ngốc dần dần đông kết một làn sương lạnh, trước mắt hết thấy trở nên mơ hồ, đột nhiên, trong mơ hồ nó tựa hồ phát hiện nơi vừa xuất hiện cái cây khô héo nhỏ màu đỏ có một vùng ánh sáng màu đỏ không ngừng lóe ra. Nó toàn thân run rẩy, vô tình giơ tay nắm được một trái cây màu đỏ mềm mại, nó cảm thấy một sức nóng như lửa truyền từ trong trái cây sang bàn tay, bàn tay A Ngốc đang bị lạnh cứng nhất thời linh hoạt một chút, A Ngốc trong lòng hoan hỉ, cũng bất chấp trái cây này có độc hay không, thừa lúc thân thể còn có thể cử động, nhét trái cây màu đỏ vào miệng.

Luồng nhiệt lưu theo cổ họng trong phút chốc đổ vào trong cơ thể và phế phủ nó, cảm giác lạnh như băng lúc trước nhất thời giảm bớt không ít.

A Ngốc vừa mới thở phào nhẹ nhõm, trong bụng đột nhiên trở nên đau đớn kịch liệt, hai luồng khí một lạnh một nóng đột nhiên chia làm hai bên rõ ràng, không ngừng công kích nhau trong ngũ tạng lục phủ của nó, tựa như muốn xé nát tất cả.

"A -" A Ngốc đau đớn lăn lộn trên mặt đất, không ngừng thống khổ rên rỉ. Có điều, chỗ này trong rừng rậm âm u, làm gì có ai sẽ đến cứu nó. Mồ hôi lạnh không ngừng nhỏ xuống, gương mặt A Ngốc thoát đỏ thoát trắng, hai luồng khí nóng lạnh cứ chạy loạn khiến thân thể nó không ngừng chấn động. Kỳ thật, nó không biết là nếu không được Ca Lí Tư cho ăn cửu chuyển dịch tủy hoàn cải thiện kinh mạch lúc trước, đã bị hai luồng khí nóng lạnh cường đại này phá tan kinh mạch mà chết.

Hai trái cây A Ngốc ăn, cho dù Ca Lí Tư tự nhìn thấy cũng không nhận biết, bằng vào sự cẩn thận của mình Ca Lí Tư tuyệt đối sẽ không tùy tiện ăn những trái cây không nhận ra. Hai trái cây là do hấp thụ tinh hoa trong thiên địa mà sinh ra, phải qua hơn ngàn năm mới chín, có tên là vãng sanh quả. Phải có đủ hai quả đỏ trắng mới phát huy được công hiệu lớn nhất, nhưng được lực vì vậy cũng rất bá đạo, ai ăn được chúng và có thể hấp thụ hoàn toàn được lực, sanh mệnh lực trong cơ thể sẽ không ngừng mở rộng,

sinh cơ trở nên cuộn cuộn không dứt, là chí bảo trong mắt giáo đình tăng lữ. Chỗ tốt nhất của vãng sanh quả là có thể làm cho cơ thể sinh ra một loại sanh mệnh năng lượng, có thể làm nhẹ tổn hại do năng lượng hắc ám tạo thành.

Trong thời gian hai luồng năng lượng xung kích nhau, da tay A Ngốc dần dần bị rỉ máu, một thời gian dài chống chọi với thống khổ kịch liệt khiến A Ngốc không nhìn được phun ra một ngụm máu tươi, máu tươi phun lên cái cây bên cạnh, cái cây, trong nháy mắt một bên khô héo, mà bên kia kết băng sương.

Mãi đến tối, hai luồng năng lượng trong cơ thể A Ngốc rốt cục dung hợp làm một, hóa thành một luồng khí âm áp bắt đầu không ngừng vận hành.

A Ngốc thở ra một hơi dài, quần áo trên người sớm đã bị mồ hôi thấm ướt hoàn toàn, cảm giác hết tối lại sáng làm toàn thân nó như nhũn ra, nó giật mình phát hiện da tay như ngấm phát ra quang mang màu trắng. Nơi luồng khí âm áp đi qua lập tức cảm thấy ấm áp thoải mái. Nó nằm trên mặt đất nhìn lên trời, trong đầu thanh tịnh dị thường, bút ký độc thuộc lòng khi trước không ngừng hiện lên. A Ngốc thầm nghĩ trong lòng, rốt cục kết thúc, ta không bị chết? Sau này không ăn loạn nữa.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Lại Phân Ly (Phần Thượng)

>

Một lúc lâu sau, A Ngốc chống tay đứng lên, vàng sáng trên người đã dần dần biến mất, luồng khí lưu ấm áp phân tán trong kinh mạch rốt cuộc cũng không thấy tái hiện, ngoại trừ trên người dính dính khó chịu, hết thấy đều như trước kia tựa như không có thay đổi gì. Nó lê tấm thân mỗi một trở về nhà gỗ, lấy một ít nước suối tắm lên quần áo dơ bẩn, rửa qua loa rồi về phòng ngủ.

Sáng sớm hôm sau, A Ngốc từ trên giường ngồi lên cảm thấy tinh thần đã khôi phục hoàn toàn, tối hôm qua là đêm duy nhất nó không có ngồi đả tọa sau ngày Ca Lí Tư đi, bút ký đã học thuộc lòng, nó quyết định ngồi đả tọa để giết thời gian. A Ngốc bây giờ cảm thấy rất hứng thú với đả tọa, mấy ngày nay, nó đã có thể phóng ra ngọn lửa màu xanh, còn hỏa cầu cũng có đường kính hơn mười li. Nó không biết là ma pháp lực của nó bây giờ đã có thể so với ma pháp sư sơ cấp.

Sau hai tháng ly khai, Ca Lí Tư rốt cục cũng về tới. Lần đi này lão tiến hành không được thuận lợi lắm, phải dùng rất nhiều thời gian mới tìm được đủ số cỏ huân phong. Lão thấy chung quanh nhà gỗ vẫn yên tĩnh so với lúc trước khi đi cũng không có gì thay đổi.

"A Ngốc, A Ngốc" Ca Lí Tư gọi nhanh vài tiếng. Không biết vì cái gì, trong khoảng thời gian rời đi đó, lão lại thường xuyên nhớ tới tiểu tử khờ khạo này.

"A! sư phụ, ông rốt cục đã trở lại." A Ngốc từ trong phòng chạy nhanh ra, nhảy mạnh vào trong lòng Ca Lí Tư, ngôn từ, cử chỉ biểu hiện đầy vui sướng.

Ca Lí Tư cẩn thận nhìn A Ngốc, hai tháng không thấy, tiểu tử này thân thể hình như khỏe mạnh hơn nhiều, da tay trắng hồng, dáng vẻ mặc dù vẫn còn ngây ngốc, nhưng cũng coi thuận mắt hơn. Ca Lí Tư cố đè nén tâm tình có chút kích động, nói: "ta rất mệt mỏi, người đi hái vài trái cây cho ta ăn. Ta muốn nghỉ ngơi trước một chút."

"Vâng." A Ngốc vui vẻ đáp lời, về phòng cầm lấy cây trúc màu xanh chạy ra góc rừng trái cây. Khi trở lại nhà gỗ, nó phát hiện trên ghế có một cái túi bố, còn Ca Lí Tư thì đang ngồi một bên nhắm mắt dưỡng thần. "Sư phụ, trái cây tới. Có phải đây là cỏ huân phong ông tìm về không? Để con đem bỏ chúng vào ngăn kéo."

Ca Lí Tư mở to mắt nhìn A Ngốc, có chút ngạc nhiên nói: "người, tiểu tử này, đã học được thông minh chút. Cái này không phải cỏ huân phong, là cho người đó."

A Ngốc kinh ngạc, chỉ vào mũi mình: "Cho con?"

Ca Lí Tư gật đầu nói: "mở ra xem đi."

"Cám ơn sư phụ." A Ngốc hưng phấn ôm cái túi nặng trong lòng, đây là lần đầu tiên nó nhận được quà tặng, trong lòng hưng phấn khiến cho thân thể nó run rẩy. Nó chậm rãi mở cái túi, nhìn quà tặng trong túi khiến nó kinh ngạc nói không nên lời. Trong túi cũng không phải là vật phẩm trân quý gì, cũng không phải là vật gì mới lạ, nhưng đối với A Ngốc mà nói, vật phẩm trong túi làm nó cao hứng, cảm động không gì so sánh được. Bởi vì, đó là một đồng bánh bao trắng toát. Bánh bao mặc dù hơi lạnh, nhưng cũng không cứng. A Ngốc ngửi mùi bánh bao, hai hàng nước mắt theo khóe mắt chảy xuống. Nó nghẹn ngào nhìn Ca Lí Tư: "Sư phụ, cám ơn, cám ơn ông."

Ca Lí Tư làm như không có chuyện gì ngồi ăn trái cây, nói: "Có gì để cảm tạ, chỉ là một ít bánh bao không đáng giá mà thôi, ta vốn định mang về cho người vài cái đùi gà, nhưng thứ đó dễ bị hư, nên không có mang về. A Ngốc, người xem bút ký ta đưa thế nào?"

A Ngốc lấy bút ký nó bảo quản thật tốt từ trong lòng đưa cho cấp Ca Lí Tư: "sư phụ, con đã nhớ kỹ tất cả."

Ca Lí Tư kinh ngạc: "Tất cả đều nhớ kỹ? Nếu nói dối, đừng trách ta trừng phạt người."

A Ngốc kiên định nói: "Sư phụ, con không có nói dối, con thật sự nhớ kỹ tất cả. Ông có thể tùy tiện kiểm tra."

Ca Lí Tư nói: "Tốt lắm, vậy ta hỏi ngươi, dùng kim loại nào có thể luyện được binh khí tốt nhất."

A Ngốc đáp không chút do dự: "Muốn luyện được binh khí tốt nhất, phải có ba điều kiện, thứ nhất, là phải có nguyên liệu tốt, nguyên liệu căn cứ theo đặc tính kim loại chia làm quang minh, hắc ám, thủy, hỏa, địa, phong sáu loại khác biệt. Quang minh và hắc ám là hai trong các loại kim loại quý nhất. Thứ hai, muốn luyện ra binh khí tốt nhất, cần phải có độ nóng ổn định, độ nóng càng cao, binh khí luyện ra càng ít tạp chất, ngọn lửa màu đen sư phụ sử dụng cơ bản đã có độ nóng cao nhất, nhưng vì ngọn lửa màu đen do ma pháp phát ra nên không thể kiên trì thời gian dài, cho nên chỉ có thể luyện chế một ít binh khí nhỏ. Thứ ba, muốn luyện chế binh khí có linh tính, phải căn cứ vào thiên thời, địa lợi mới tạo thành, kim loại và ngọn lửa, tại địa phương khác biệt và dưới thời tiết khác biệt, binh khí luyện chế ra chất lượng cũng không giống nhau, nếu, trời nắng tại địa thế cao luyện"

Ca Lí Tư yên lặng nghe A Ngốc mang phần luyện binh khí trong quyển bút ký của mình đọc ra không sai một chữ, trong lòng kinh ngạc căn bản không thể diễn tả bằng ngôn từ, với trí nhớ của A Ngốc, không biết nó đã hao phí bao nhiêu thời gian mới có thể học thuộc lòng hết quyển bút ký này!

"Tốt lắm, dừng lại được rồi, ta tin rằng ngươi đã hoàn toàn thuộc lòng. Bắt đầu từ ngày mai, ngươi tiếp tục giúp ta làm thí nghiệm giống như trước. Ta bây giờ muốn nghỉ ngơi."

"Tốt lắm, sư phụ." A Ngốc vui vẻ đáp lời. Nó ôm lấy đồng bánh bao ngồi trên giường, cầm lấy một cái, dùng sức cắn một ngụm, đã năm tháng nó không có ăn lại món yêu nhất

Bắt đầu ngày thứ hai, Ca Lí Tư không ngừng dùng cái đỉnh nhỏ bắt đầu luyện chế, vì A Ngốc đã thuộc lòng quyển bút ký, căn cứ nguyên liệu Ca Lí Tư sử dụng, nó đều có thể đoán biết kết quả rõ ràng, quá trình luyện chế của Ca Lí Tư vì vậy cũng như quá trình thí nghiệm của A Ngốc. Việc làm

A Ngốc tương đối kỳ quái chính là Ca Lí Tư đều luyện chế một ít hỗn hợp kim loại, đặc tính của hỗn hợp kim loại này không đồng nhất, nhưng đều rất trân quý, A Ngốc từ nội dung trong bút kí biết, mấy hỗn hợp kim loại ấy đều có thể làm thành binh khí rất tốt. Ca Lí Tư cẩn thận luyện chế mấy hỗn hợp kim loại quý này không biết để làm gì.

Hôm nay, A Ngốc lại giúp Ca Lí Tư luyện chế một khối kim loại tốt. Ca Lí Tư trở về phòng đá tọa còn nó thì đứng ở cửa phòng luyện tập hỏa cầu thuật và hỏa diễm thuật.

"Hê? Tiểu quỷ làm gì ở đây." Một âm thanh hài hước vang lên.

A Ngốc giật mình phát hiện một hồng y quái nhân đi ra từ trong sương mù. Người này ăn mặc rất giống Ca Lí Tư, cũng áo choàng lớn màu đỏ bao phủ toàn thân, thấy không rõ diện mạo. Tay cầm một cái trượng gỗ thật dài, tựa như muốn khoe mình to lớn.

A Ngốc có chút hoảng sợ lui ra phía sau hai bước, chất vấn: "Ông, ông là ai?"

Hồng y quái nhân ngạo nghễ nói: "Ta, ta một ma pháp sư vĩ đại." vừa nói, lão vừa vươn tay phải khô gầy như Ca Lí Tư ra, niệm nhỏ mấy chú ngữ, một hỏa cầu thật lớn đường kính nửa thước màu tím xuất hiện trên tay, ngọn lửa nóng cháy cho dù cách hơn mười thước vẫn làm cho A Ngốc cảm thấy nóng rực. Nhìn hỏa cầu nhỏ trên tay mình, lại nhìn hỏa cầu tím to lớn trên tay hồng y quái nhân, A Ngốc tự thẹn thu hồi ma pháp.

"Ha ha, thế nào, đã biết cái gì là ma pháp sư vĩ đại chưa. Ha ha ha ha."

"Hừ, uy phong gì trước một tiểu hài tử mà khoe khoang." Một hỏa cầu đồng dạng đường kính nửa thước màu đen từ trong phòng gỗ bay thẳng tới hồng y quái nhân.

Hồng y quái nhân sợ hãi, lùi ra sau một bước, hét lớn một tiếng, hỏa cầu tím trong tay bay lên đón chặn hỏa cầu đen đang bay tới. Hỏa cầu Hồng y quái nhân phát ra là thuần hỏa hệ ma pháp, còn hỏa cầu từ trong phòng bay ra đúng là hắc ám chi viêm do Ca Lí Tư dung hợp hắc Ám Ma pháp và hỏa hệ ma pháp luyện ra, nói về đặc tính, hồng y quái nhân kém một chút, nhưng về năng lượng thì lão kém hơn rất nhiều.

A Ngốc chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, một luồng gió nhẹ mang nó ra ngoài mười thước. Trong tiếng ầm ầm, sao lửa bay đầy trời, hồng y quái nhân không tự chủ được thối về sau một bước. Lão quái kêu lên: "Oa, là ta đại ca, đệ đệ đi thật xa thăm huynh, huynh sao có thể đối đãi ta như thế!"

Ca Lí Tư từ trong phòng đi ra, hừ một tiếng, nói: "Người đến thăm ta? Ta thấy người như con chồn đến bắt gà lúc đầu năm. Thấy điệu bộ kiêu căng của người là ta có ác cảm ngay. Ca Lí Tùng, có chuyện gì nói mau, ta không có cái gì tốt để khoản đãi người ở đây."

Hồng y nhân Ca Lí Tùng cười khở một tiếng, nói: "Đại ca, nói sao ta cũng là thân đệ huynh, huynh sao có thể đối đệ như thế? À đúng..., nó là ai vậy?" Vừa nói, vừa dùng một trượng chỉ chỉ A Ngốc.

Ca Lí Tư không vui nói: "Nó là học trò của ta. Có chuyện gì?"

Ca Lí Tùng cười hắc hắc, nói: "không nghĩ tới đại ca huynh cũng thu học trò, cái này không giống phong cách huynh! Nhìn tiểu tử vừa sử dụng hỏa cầu thuật, có thể xếp ngang sơ cấp Ma Pháp Sư. Lão Đại, huynh từ đâu kiếm được một tiểu tử tốt như thế, nhường cho đệ đi. Đệ đến bây giờ còn chưa có đồ đệ."

Ca Lí Tư hừ lạnh nói: "Người nên biết tiểu tử này rất quan trọng đối với ta, nó ngoại trừ là học trò của ta, còn có tác dụng rất trọng yếu."

"A! Lão đại, huynh, huynh không thể ..."

Ca Lí Tư hừ một tiếng, cắt ngang: "Vào phòng rồi nói. A Ngốc, người coi chừng ở ngoài này, không có lệnh của ta không được vào."

A Ngốc đồng ý một tiếng, yên lặng nhìn Ca Lí Tư cùng Ca Lí Tùng đi vào nhà gỗ, trong lòng thầm nghĩ, bọn họ gì ta đều nghe không hiểu! hồng y quái nhân có thật sự là đệ đệ của sư phụ?

Trong phòng.

Ca Lí Tùng: "Đại ca, chẳng lẽ tiểu tử đó đúng là huynh kiếm về để làm thí nghiệm cuối cùng đó?"

Ca Lí Tư hừ một tiếng, nói: "người nói chuyện cẩn thận một chút, biết chưa?"

Ca Lí Tùng thở dài, nói: "đại ca, huynh thật là nhẫn tâm a! không hổ là ma viêm thuật sĩ. đệ thấy đứa nhỏ đó hình dáng khờ khạo đáng yêu. Huynh

hà tất phải"

Ca Lí Tư đột nhiên trở nên xúc động, "Việc của ta người không cần lo, có chuyện gì nói mau, nếu người đúng là tới đây có ý xấu, cút mau cho ta."

Ca Lí Tùng cười hắc hắc, vẫn không có tức giận vì lời nói của Ca Lí Tư, "tính ra, tính ra, đệ rất lười lo chuyện của huynh. Đáng tiếc một mầm non ưu tú a! Đệ lần này tới đây, chủ yếu là có việc cầu huynh, hi vọng huynh có thể đáp ứng." Vừa nói, vừa dùng một trượng vẽ lên không một cái, một cái khe xuất hiện trong không gian, Ca Lí Tùng niệm vài câu chú ngữ, một cái túi vải bay ra rơi trên mặt đất. "đây là vàng chủ thượng cho huynh, hẳn muốn kết quả thí nghiệm của huynh." Túi vải tự động mở ra, bên trong đầy ngọc quý, ước chừng hơn một ngàn viên.

Ca Lí Tư giống như không thấy gì, hừ lạnh một tiếng, nói: "Muốn kết quả thí nghiệm của ta? Đừng có nằm mộng, ta ai cũng sẽ không cho."

Ca Lí Tùng thở dài: "đại ca, không phải đệ khuyên huynh, huynh giữ mấy bảo bối này để làm gì? Nhất là kết quả thí nghiệm cuối cùng, huynh làm ra nó không phải là vì danh truyền hậu thế sao? Hà tất giữ kín... Sao huynh không như đệ làm"

Ca Lí Tư cắt ngang lời Ca Lí Tùng, phản nộ quát: "Bớt nói nhảm, mang mấy cái này về đi, đã nói không bán tức là không bán."

Ca Lí Tùng trầm mặc trong chốc lát, mới nói: "Tính ra, từ lâu huynh đã không muốn bán đệ có cưỡng cầu huynh cũng không có ý nghĩa gì. Đệ sẽ giải thích rõ với chủ thượng. Chỉ, đứa nhỏ đó tựa hồ rất có thiên phú với ma pháp, huynh cũng nên nghĩ lại. Không nên vì một thí nghiệm mà lãng phí một sinh mệnh, huynh biết giá trị của nó mà?"

Ca Lí Tư không chút do dự nói: "Giá trị. Để hoàn thành thí nghiệm này, cho dù chết hơn ngàn nhân mạng cũng đáng giá."

Ca Lí Tùng cười khổ nói: "Huynh nói như vậy từ lâu, đệ cũng không muốn khuyên huynh nữa. Tốt lắm, đại ca, huynh bảo trọng, đệ đi đây. Nếu huynh thay đổi chủ ý, có thể dùng cách cũ cho đệ biết." Nói xong, Ca Lí Tùng đi nhanh ra cửa.

"Chờ một chút." Ca Lí Tư ngồi đó kêu Ca Lí Tùng lại, "Thí nghiệm của ta cũng không nhất định thành công, nếu thành công sẽ cho người biết.

Người cũng nên cẩn thận hơn."

Ca Lí Tùng nhìn Ca Lí Tư một lúc lâu mới rời khỏi nhà gỗ, Ca Lí Tư ngồi tại chỗ không có đứng lên tiễn.

Ca Lí Tùng đi ra cửa phòng, nhìn A Ngốc một cái, thở dài nói: "tiểu tử, người tự cầu phúc." Nói xong, lão niệm chú ngữ, không khí chung quanh trở nên xao động, nâng Ca Lí Tùng nhẹ như lông bay vào sương mù nồng đặc.

A Ngốc yên lặng nhìn thân ảnh Ca Lí Tùng biến mất, lâu lắm không nói gì.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Lại Phân Ly (Phần Hạ)

>

"A Ngốc, người không mau luyện tập hỏa diễm thuật, đứng yên lặng ở đó làm gì?"

"Dạ. Hỡi các phần tử lửa tràn ngập trong thiên địa! Hãy ban cho ta lực lượng thiêu đốt của các người..."

Thời gian ba tháng nữa đi qua, mặc dù Ca Lí Tư không có chính thức dạy, nhưng A Ngốc cũng học không ít kiến thức về luyện kim thuật từ trên người lão, bây giờ A Ngốc đã không giống như trước nghe gì cũng đều không hiểu, ở trong mắt Ca Lí Tư, nó hoàn toàn đủ tư cách làm học trò lão, cũng vì có A Ngốc trợ giúp, Ca Lí Tư đều tiến hành thí nghiệm thuận lợi dị thường, nhanh hơn dự tính của lão lúc trước.

A Ngốc vì ăn nhầm vãng sanh quả lúc trước bị thống khổ quá lớn nên cũng không có nói ra. Nó sợ Ca Lí Tư biết mình ăn loạn mà tức giận, bây giờ ở trong mắt A Ngốc, Ca Lí Tư tuyệt đối là người quan trọng nhất. Nhờ Ca Lí Tư mang nó khỏi Ni Nặc thành lạnh lẽo, nó mới có thể ăn no mặc ấm, có thể học được nhiều điều mới mẻ kỳ lạ. Ca Lí Tư ở trong mắt nó, bây giờ hoàn toàn là một vị trường giả hiền lành, A Ngốc đối với lão tôn kính sâu đậm. Ở chỗ sâu trong nội tâm nó đã sớm xem Ca Lí Tư giống như cha.

Theo thời gian trôi qua, sự đấu tranh trong nội tâm Ca Lí Tư cũng càng lúc càng mãnh liệt, lão biết rất rõ ràng A Ngốc là mấu chốt để hoàn thành tâm nguyện đó của mình, có điều, nếu thí nghiệm thành công, A Ngốc tất nhiên vì vậy mà chết. Ở chung một thời gian dài, Ca Lí Tư bất tri bất giác đã có chút yêu thích tiểu tử ngốc này, khiến người luôn tâm ngoan thủ lạt như lão trở nên do dự.

Nhưng mị lực của thí nghiệm làm Ca Lí Tư rốt cục từ bỏ hết cố kị, cái tâm nguyện đó đối với lão quá quan trọng, có thể nói, lão nghiên cứu cả đời cũng chỉ vì để thực hiện lần luyện chế cuối cùng này, đó là thiên tượng ngàn năm mới xuất hiện một lần! Một cơ hội này, có biết bao Luyện Kim Thuật Sĩ cho dù đợi cả đời cũng không gặp được. Dục vọng rốt cuộc chiến thắng cảm tình, Ca Lí Tư quyết định tiến hành mọi việc như dự định, khi ngày đó tới lão sẽ bắt đầu thực hiện thí nghiệm cuối cùng.

Hôm nay, Ca Lí Tư kêu A Ngốc tới bên cạnh, nhìn nó nói: "A Ngốc, người đến nơi này cũng có hơn tám tháng."

A Ngốc dùng ngón tay tính toán, gật đầu: "đúng vậy, sư phụ, con tới đây có tám tháng."

Ca Lí Tư: "Tay ngày mai sẽ rời khỏi đây đi tìm một nguyên liệu rất quan trọng, chỗ này cũng do người trong coi."

A Ngốc kinh hãi, thất thanh: "Cái gì? sư phụ ông lại phải đi a!"

Ca Lí Tư trịnh trọng nói: "Nguyên liệu này ta cần phải tìm về, nó rất quan trọng với thí nghiệm, người cần phải coi nhà cho tốt, ta phỏng chừng phải đi ba tháng mới có thể trở về."

A Ngốc cố gắng vang nài, "sư phụ, sư phụ ông có thể mang theo con đi cùng không?"

Ca Lí Tư nhìn ánh mắt tràn ngập kì vọng của A Ngốc, thầm than trong lòng, ta làm sao có thể mang người cùng đi, ta sợ dĩ rồi đi là vì muốn lánh xa người, như vậy cuối cùng ta mới có thể nhẫn tâm dùng người để làm thí nghiệm. Nghĩ đến đây, Ca Lí Tư cắn răng, nói: "Tốt lắm, đừng có thái độ như nữ nhân, ta cũng không phải không trở lại."

A Ngốc nghẹn ngào nói: "sư phụ, sư phụ, ông phải trở về nhanh một chút! A Ngốc rất nhớ ông."

Ca Lí Tư gật đầu, nói: "Trước khi đi ta ta muốn dạy người một cách sử dụng hỏa diễm ma pháp, người nên luyện tập cho tốt. tám tháng nay, ma pháp lực của người tiến bộ coi như không chậm, đã có thể sử dụng ma pháp này."

Bình thường nếu Ca Lí Tư nói muốn dạy nó ma pháp, A Ngốc nhất định hưng phấn nhảy dựng lên, có điều, hôm nay hơi khác biệt, nó quan tâm

nhiều đến chuyện Ca Lí Tư đi xa hơn học tập ma pháp.

Ca Lí Tư không nhìn thấy thần sắc cao hứng từ trong ánh mắt A Ngốc, không khỏi kinh ngạc, tám tháng nay A Ngốc từng có vài lần cầu lão chỉ dạy nó mấy chiêu ma pháp nhưng lão đều không có đồng ý, lần này chủ động đề ra, nó sao lại không có hứng phấn? Lão không nhịn được hỏi: "Sao? người không thích học sao?"

A Ngốc lắc đầu: "Không, con thích học, có điều, con muốn ông ở lại]. A Ngốc muốn ở cùng một chỗ với sư phụ."

Ca Lí Tư trong lòng nóng lên, thiếu chút nữa lên tiếng đáp ứng nó nhưng đã kịp thời dừng lại. Một già một trẻ cứ đứng yên lặng như vậy một lúc lâu.

"A Ngốc, sư phụ đáp ứng người, sau khi trở về lần này sẽ không đi nữa" Ca Lí Tư ôn hòa nói. Lão hiểu rất rõ ràng, nếu không nhanh rời khai chỗ này, lão sợ không thể nhẫn tâm dùng A Ngốc làm thí nghiệm. Cho nên lão đành nói dối.

Mắt A Ngốc lập tức sáng lên "Thật vậy chẳng? sư phụ. Vậy con chờ ông trở về."

Ca Lí Tư gật đầu, nói: "Tốt lắm, bây giờ ta dạy người hỏa lưu tinh ma pháp. Ma pháp này là trụ cột của hỏa cầu thuật và hỏa diễm thuật. Người nên chăm chú nghe, có gì không hiểu, phải hỏi ta ngay lập tức hôm nay, biết chưa?"

A Ngốc gật đầu. Tập trung tinh thần lắng nghe Ca Lí Tư giảng giải.

Hỏa lưu tinh kỳ thật một ma pháp sơ cấp trong hỏa hệ có diện tích công kích lớn hơn hỏa cầu, đặc điểm lớn nhất của ma pháp này là theo pháp lực mạnh yếu mà sinh ra uy lực khác biệt. Giống như Ca Lí Tư nếu sử dụng có thể phóng ra hỏa diễm màu đen chứa nhiều hỏa lưu tinh uy lực to lớn, có thể đạt tới cấp bậc ma pháp cao cấp.

"Trước khi sử dụng ma pháp hỏa lưu tinh này, người phải dung hợp lại hỏa diễm thuật và hỏa cầu thuật, người nhìn, người bây giờ sử dụng hỏa diễm thuật đã có thể phát ra ngọn lửa màu xanh, nhưng người vẫn còn phát ra hỏa cầu màu đỏ như cũ, vậy là không được. Người phải nên" giảng giải suốt buổi sáng, A Ngốc mới miễn cưỡng ghi nhớ được nguyên lý sử

dụng hỏa lưu tinh ma pháp. Ca Lí Tư vì sợ nó quên nên bắt A Ngốc luyện tập liền. A Ngốc luyện tập có nghi vấn gì đều được Ca Lí Tư ở cạnh cực kỳ ôn hòa, không ngại phiền hà, tận tâm giảng giải. Tốt cực đến tối A Ngốc đã có thể phát ra hỏa lưu tinh ma pháp, phải nói là, nó đã có thể phát ra một mảnh hỏa tinh, uy lực vì vậy chỉ có thể thiêu cháy được lá cây mà thôi. Ca Lí Tư nói với nó, hi vọng khi lão trở về, có thể thấy nó phát ra một mảnh hỏa tinh màu xanh đường kính một li.

Sáng sớm ngày thứ hai, Ca Lí Tư thu thập một ít hành trang đơn giản lạng lẹ rời đi trước khi A Ngốc thức dậy. Lão muốn tìm một chỗ để tĩnh tâm, chuẩn bị chu đáo cho thí nghiệm cuối cùng.

Sau khi Ca Lí Tư đi, A Ngốc cảm thấy vô cùng tịch mịch, so với lần đầu tiên đến đây, tư niệm của nó đối với Ca Lí Tư càng thêm tha thiết, nó thường một mình ngồi ngẩn người trước nhà gỗ nhìn về hướng Ca Lí Tư sẽ về. Hỏa lưu tinh ma pháp này rất cao thâm đối với A Ngốc, mặc dù nó không ngừng cố gắng luyện tập, nhưng hiệu quả cũng rất nhỏ, uy lực căn bản không đáng nói tới.

Thời gian hai tháng trôi qua rất nhanh. Hôm nay, A Ngốc sau khi ăn sáng xong lại bắt đầu tu luyện ma pháp. Ngồi trước nhà gỗ, nó cẩn thận móc ra một cái bánh bao bằng bạc lóng lánh, cầu mong Ca Lí Tư trở về nhanh hơn. Bánh bao Ca Lí Tư mang về cho nó đều ăn hết, chỉ chừa lại một cái, thừa dịp Ca Lí Tư đi tắm rửa, nó lén vào phòng thí nghiệm sử dụng phép luyện binh khí bao ở bên ngoài bánh bao một lớp bạc. Phép luyện chế này Ca Lí Tư gọi là bảo tiên, cũng là thí nghiệm thứ nhất A Ngốc hoàn thành. Ca Lí Tư đương nhiên biết A Ngốc làm cái gì? Nhưng lão cứ giả vờ không biết, cũng không có vạch trần nó ra. A Ngốc làm vậy cũng đã để lại một dấu vết thật sâu trong lòng Ca Lí Tư.

Vuốt ve bánh bao bạc, A Ngốc si ngốc lắm bầm, "sư phụ, đã hai tháng rồi, ông nên nhanh về. Ông trở về nhanh! A Ngốc rất tưởng nhớ ông."

"Linh, linh, linh. Linh, linh, linh" Cái chuông treo ở trên mái hiên đột nhiên vang lên. A Ngốc trong lòng kinh hải đứng lên. Cái chuông này là do Ca Lí Tư bố trí lúc trước, trong đó có trang bị ma pháp đặc biệt, chỉ cần có người xâm nhập vào phương viên ba dặm của nhà gỗ là chuông sẽ]vang

lên. Kỳ diệu nhất là trong ma pháp trần có thiết trí cơ quan có thể phân biệt sự khác nhau giữa người và thú, Nói cách khác, nếu dã thú tiến vào trong phạm vi này, linh đan sẽ không ngân lên. Ca Lí Tư có bố trí khác trong phạm vi một dặm chung quanh nhà gỗ, dã thú không thể vượt qua. Cho nên tới nay, chỗ này chưa từng có dã thú nào lọt vào tập kích.

A Ngốc biết người đến bên ngoài nhất định không phải là Ca Lí Tư, bởi vì lộ tuyến Ca Lí Tư trở về nhất định sẽ không làm động trang bị cảnh báo. Chẳng lẽ, chẳng lẽ là người ngoài đến? Ai lại tới nơi này? Mặc dù Ca Lí Tư có bố trí đủ loại cơ quan chung quanh, nhưng A Ngốc cũng trở nên khẩn trương. Nó dựa theo phương pháp Ca Lí Tư dạy lúc trước, phân biệt phương hướng tiếng chuông, nó phát hiện, ngoại nhân làm động trang bị ở hướng bắc, hướng đó cũng đúng là phương hướng Ca Lí Tư trở về.

Thường nói quá lo lắng sẽ bị loạn, A Ngốc nghĩ chẳng lẽ, chẳng lẽ là Ca Lí Tư sư phụ đã trở lại, không cẩn thận làm phát động cơ quan? Đúng rồi? Nhất định là sư phụ? Tới nơi này hơn mười tháng, A Ngốc sớm đã rõ ràng hết thảy chung quanh, mặc dù nó còn chưa biết cách đi ra khỏi khu rừng âm u, nhưng phương viên mười dặm phụ cận đều có thể phân biệt phương hướng rõ ràng. Ở ngoài ba dặm mặc dù cũng có sương mù, nhưng thừa thốt hơn nhiều.

Không được, Ca Lí Tư sư phụ có lẽ đã bị thương, nhất định là Ca Lí Tư sư phụ, ta phải đi tiếp ông. Cảm giác nhớ nhung mãnh liệt thúc giục A Ngốc chạy ra ngoài, nhảy vào trong sương mù.

A Ngốc liều mạng phân biệt phương hướng không ngừng phóng đi, nó sớm đã quên Ca Lí Tư dặn không cho đi ra quá xa. Đối với thân thể khỏe mạnh của A Ngốc, ba dặm đường cũng không là bao, rất nhanh, nó đã chạy ra khỏi khu sương mù.

"Đình, đình, a a!" Âm thanh binh khí va chạm và tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền đến, trong lòng A Ngốc càng gấp, cứ hướng nơi phát ra âm thanh chạy tới. Từ xa nó đã thấy hơn mười đạo thân ảnh nhảy lên hạ xuống liều mạng đánh nhau, trên mặt đất còn có một cỗ thi thể. Nó cẩn thận tới núp phía sau một cây đại thụ, nhìn xem có thân ảnh Ca Lí Tư ở đó hay không.

Sau một lúc lâu không có phát hiện hình dáng quen thuộc của Ca Lí Tư nó không khỏi có chút thất vọng. Qua quan sát nó phát hiện nhóm người này chia làm hai phe, tổng cộng có mười hai người, trong đó mười một hắc y cùng một phe, bọn họ đang vây công nam nhân cao lớn sử dụng một thanh kiếm bằng to. Bởi vì khoảng cách không gần nên A Ngốc không thấy rõ bọn họ. Nó chỉ có thể từ quần áo mà nhận ra, người bị vây công rõ ràng mặc đồ trắng. Các loại quang mang không ngừng lóe ra từ trên người nhóm người này. Cây cối chung quanh bị đầu khí cuồng bạo đánh phá thành từng mảnh nhỏ. Mặc dù ở ngoài hơn trăm thước, A Ngốc cũng có thể cảm giác được sự đáng sợ của đám người này, kinh khí phát ra khiến cho chung quanh tràn ngập sát khí. Trong mắt nó, những người này bất luận là ai, cũng có thể so với tên hải tặc đầu đảng Ám ma nhân gặp được ở trên thuyền lúc trước. Đặc biệt là bạch y nhân thân hình cao lớn, hãn cao chừng một thước chín, vai hùm lưng gấu, tay huy động trọng kiếm dễ dàng giống như múa một sợi lông chim.

Mặc dù lấy đông đánh ít, nhưng nam tử bạch y bị vây công hình như cũng không có thua kém bao nhiêu, quang mang màu trắng lóe ra từ kiếm bằng to không ngừng hóa giải công kích từ mười một người kia, Kiếm pháp của hắn đại khai đại hợp, khí thế sung mãn chưa từng thấy từ trước đến nay. Mười một người kia đều dùng trách (bằng hẹp) kiếm, Thân kiếm cũng màu đen giống như quần áo của bọn họ, nếu là ban đêm rất khó nhìn thấy mũi kiếm. Mười một thanh trách kiếm giống như mười một con rắn độc không ngừng tìm sơ hở trên người bạch y nhân.

Đột nhiên, một độc xà nhân cơ hội bạch y nhân như chậm lại một chút kích vào đầu vai hắn. Trên người bạch y nhân chợt phát ra quang mang màu trắng mãnh liệt, chuyển qua cầm chặt kiếm bằng to bằng hai tay, đánh ra ba đạo quang mang cầu vòng mãnh liệt, mặc dù độc xà không có cản trướng vai hắn, nhưng kiếm khí bén nhọn cũng làm rách quần áo hắn.

Mười một hắc y nhân đột nhiên đồng thời nhảy ra ngoài hơn mười thước, chỉ xéo trách kiếm xuống đất, ngưng thần chú ý nhìn bạch y nhân trước mặt.

Một hắc y nhân mở miệng, thanh âm trầm thấp khàn khàn: "Minh vương lão đại, coi như chấm dứt ở đây, không cần tiếp tục nữa. Nếu người bị vây trong trạng thái tốt nhất, chúng ta tuyệt đối sẽ không đến tìm chết, có điều, bây giờ người đã trúng phải vô nhị thánh thủy kịch độc, có thể kiên trì đến chỗ này đã không kém. Đi theo chúng ta trở về. Dùng địa vị của người tại tổ chức, nếu thừa nhận sai lầm với chủ thượng, hẳn nhất định sẽ tha thứ người."

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Minh Vương Nhất Thiểm (Thượng)

>

Bạch y nhân hừ lạnh, cất tiếng khàn khàn, "Người cho ta là đứa bé năm ba tuổi sao? Cho dù ta theo các người trở về thì thế nào. Người cho là tên cầm thú đó sẽ có thuốc giải vô nhị thánh thủy sao? Người đừng quên, vô nhị thánh thủy chính là thiên hạ đệ nhất kỳ độc, không có thuốc giải. Cho dù hắc có thuốc giải, ta cũng tuyệt đối sẽ không trở về luồng cúi hắc nữa, ta hận không thể ăn thịt, uống máu hắc, ta chỉ là tự mình hối hận tại sao lại ngu ngốc vậy, đến lúc đó mới nhìn rõ chân diện mục của hắc. Các người đi đi, thấy các người theo ta lâu như vậy, ta cho các người một con đường sống. Diệt thập nhất đã chết, chẳng lẽ các người nguyện ý cùng làm oan hồn như hắc sao?"

Bởi vì bọn họ đều đình chỉ hành động, đứng tại chỗ, A Ngốc miễn cưỡng có thể thấy rõ, Nhóm người này trên mặt đều có mang một cái khăn che mặt, kể cả Bạch y nhân được gọi là Minh Vương, không thể nhìn thấy dung mạo. Nó không khỏi chấn động khi nghe được tên vô nhị thánh thủy, đó là độc dược duy nhất không có thuốc giải ghi trên quyển bút ký của Ca Lí Tư. Mấy ngày trước Ca Lí Tư từng có nói qua, lão từng chuyên tâm nghiên cứu vô nhị thánh thủy một thời gian rất lâu, vô nhị thánh thủy trân quý phi thường, chỉ hoàng cung Thiên Kim đế quốc mới còn có một ít, chỉ được hoàng đế sử dụng xử tử trọng thần. Trong bút ký, Ca Lí Tư rất quý trọng vô nhị thánh thủy, lão còn nói, tên vô nhị thánh thủy còn ám chỉ là độc dược độc nhất vô nhị, phương pháp chế ra đã bị thất truyền, vô nhị thánh thủy còn lại rất ít trên đại lục, một giọt trị giá tới một ngàn viên kim cương. Nếu nhỏ một giọt vô nhị thánh thủy vào trong nước, độc tính có thể

làm cho một nửa dân ở một thành lớn biến thành vong hồn. Người nhiệm phải vô nhị thánh thủy, chỉ có thể áp chế bằng công lực, nhưng cũng không có cách nào ép hết ra ngoài, một khi công lực tiêu hao, sẽ bị độc khí công tâm mà chết, toàn thân, kể cả bộ xương ở bên trong hóa thành một vũng nước độc màu lam.

Hắc y nhân nói: "Lão Đại, nói thật nhe, chúng ta đều rất phục người, mặc dù chưa từng chánh thức thấy mặt nhau, chúng ta căn bản không địch nổi Minh Vương kiếm của người, Diệt nhất ta dám nói, ở đại lục người có thể đối kháng cùng lão Đại người rất ít. Nhưng người bây giờ dùng hơn phân nửa công lực để áp chế hiệu lực của thánh thủy, tuyệt đối không thể nào kiên trì thời gian quá dài, người không thể sử dụng Minh Vương kiếm, làm sao có thể giết hết chúng ta. Người nói thật không sai, thánh thủy quả thật không có giải dược, nhưng với công lực của người, chỉ cần có chúng ta ở một bên hỗ trợ, áp chế vài năm chắc là không có vấn đề gì. Người cần gì phải chịu chết. Chúng ta không biết chuyện gì xảy ra giữa người và chủ thượng lúc đó, giờ cũng không muốn biết, chúng ta chỉ muốn mang người về. Lão Đại, người phải biết tính tình của chủ thượng, nếu chúng ta tay không trở về, chúng ta nhất định sẽ bị hình phạt, so với cái chết còn đáng sợ hơn."

"Minh Vương" đột nhiên thở dài một cái, nói: "Nếu các người cứ chấp mê không tỉnh như thế, vậy đừng trách ta lòng dạ độc ác." Hắc tiện tay đâm thanh kiếm to bằng vào mặt đất, hơn nửa thân kiếm không tiếng động cắm vào trong mặt đất. Tay phải đặt trên ngực, lẳng lặng nhìn mười một hắc y nhân trước mặt.

Mặc dù chỉ là một động tác đơn giản, nhưng lại khiến mười một hắc y nhân nọ kiêng kỵ dị thường, đồng thời lui về phía sau ba bước, giờ] liễu trách kiếm trong tay lên. Trong mắt toát ra thần sắc hoảng sợ, tựa như nhìn thấy gì một việc rất đáng sợ.

Bạch y nhân sậm mặt nói: "Các người tưởng rằng vì vô nhị thánh thủy ta không thể sử dụng Minh Vương kiếm sao? Nếu các người bức người quá đáng, thì đừng trách ta không khách khí."

"Chờ một chút. Minh Vương lão Đại, người thật sự còn có năng lực sử dụng Minh Vương kiếm sao?"

Bạch y nhân hừ lạnh một tiếng, một cỗ khí tà ác vô cùng lạnh lẽo từ người hắn nhanh chóng lan ra, cây cối trong phương viên trăm thước chung quanh cũng có chút run rẩy, tiếng lá cây kêu sột soạt như rên rỉ.

Mười một gã Hắc y đồng thời ngưng tụ trạch kiếm, mắt lóe quang mang như cùng đợi cái gì.

A Ngốc đột nhiên cảm thấy toàn thân phát lãnh, khí băng hàn tà ác nộ thông qua lỗ chân lông không ngừng nhập vào trong cơ thể. Tự nhiên nó thấy rung mình, thầm nghĩ trong lòng, người này thật là khủng khiếp! Lúc đó tà khí ngập trời, A Ngốc toàn thân không ngừng run rẩy, ngay khi nó nhận không được muốn kêu to lên, trong cơ thể đột nhiên dâng lên một cỗ hòa khí khu trục tà khí khiến cơ thể nó thở nên ấm áp, thư thái hơn nhiên.

Mười một gã Hắc y đồng thời đứng lên, trạch kiếm trên tay phát ra quang mang mãnh liệt, cùng hướng ngược Bạch y nhân công tới.

"Minh Vương nhứt thiết thiên - địa - động -." Thân ảnh Bạch y nhân đột nhiên lóe lên rồi biến mất. Một điểm quang mang màu lam từ thân ảnh hắn vừa hiện ra đã biến mất. Khí tà ác từ trên người hắn chợt bùng lên bao phủ hoàn toàn thể công của đám Hắc y nhân ở bên trong.

Khi tà khí được thu lại, đám Hắc y nhân đã trở lại vị trí vừa rồi, Bạch y nhân cũng như trước đứng phía sau thanh kiếm báng to, bọn họ như không hề di động.

Bịch, bịch. Không có tiếng bước trước, hai gã Hắc y ở ngoài cùng bên phải không một tiếng động ngã xuống. Thân thể bọn họ phảng phất như bị hấp khô, trong nháy mắt biến thành một xác chết khô héo.

Thanh âm Diệt nhất trầm thấp như trước, nhưng hơi run rẩy, "Người, người, Minh Vương kiếm, có phải là Minh Vương nhứt thiết không?" Thế công kích hủy diệt địa vực vừa rồi sớm đã đoạt đi tâm trí hắn, khí tà ác lạnh như băng không ngừng đánh vào kinh mạch trong cơ thể hắn. Hắn đã không còn tin tưởng có thể chống lại người trước mặt nữa. Hắn tuy không sợ chết, nhưng không muốn hy sinh vô ích.

Tay phải Bạch y nhân vẫn đang đặt ở trước ngực, lạnh nhạt nói: "Lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên có người chứng kiến Minh Vương kiếm còn có thể sống. Niệm tình ngày xưa chúng ta từng ở chung, các người đi đi. Trở về hẳn là có thể ăn nói. Ta hôm nay không muốn giết người nữa."

Diệt nhất liếc nhìn thi thể Diệt lục và Diệt thập, cắn răng căm hận nói: "Mang thi thể bọn họ. Chúng ta đi." Hắc chia xuống đất một chân, nhảy đến mang xác Diệt thập nhất trước mặt Bạch y nhân lên. Đám Hắc y nhân còn lại cũng không ai nói gì, hai người trong số mang xác Diệt lục và Diệt thập dưới nách, chín người còn lại vẫn duy trì đội hình chỉnh tề, từ từ lui về phía sau, biến mất trong sương mù.

Bạch y nhân mỉm cười tự giễu: "Không ngờ, 'Minh Vương' ta cũng có một ngày phải dựa vào mưu kế để bảo vệ tánh mạng." Hắc nhoáng người lên một chút, nắm lấy thanh kiếm bằng to cầm trước mặt mới ổn định được thân thể, "Vô nhị thánh thủy thật là lợi hại! Ta phải chết ở chỗ này sao?" Thân thể hắc mềm nhũn, ngã xuống một bên.

Bạch y nhân vốn miễn cưỡng bằng vào chân khí tinh thuần của mình ngăn chặn độc tính vô nhị thần thủy, nhưng vì để đuổi đi đám Hắc y nhân kia, không thể không thúc dục chân khí sử dụng tuyệt học, nên không cách nào áp chế độc tính, hắc rốt cục cũng không còn kiên trì được nữa.

A Ngốc lẳng lặng nhìn hết thấy mọi việc phát sinh trước mắt, xoa xoa hai mắt, màn kịch vừa rồi như không phải thật, khí tà ác dị thường nọ vẫn còn lưu lại dấu vết trong nội tâm nó, nó cho tới bây giờ chưa từng nghĩ qua có người có thể phát ra công kích cường đại như thế. Tà khí hắc viêm sư phụ Ca Lí Tư sử dụng căn bản không thể nào so sánh với Bạch y nhân trước mặt này. Nếu không phải Bạch y nhân nọ đang té xỉu sờ sờ cách đó không xa trước mặt, nó nhất định tưởng rằng đang nằm mơ. Nhưng nó lại không biết, chính nó vừa lượm lại được một cái mạng, tà khí tản ra từ trên người Bạch y nhân kể cả cao thủ như Diệt nhất còn bị ảnh hưởng, huống chi thân thể đơn bạc như A Ngốc, nếu không phải nhờ sinh cơ không dứt vãng sanh quả giúp nó xua đi khí tà ác, nó bây giờ đã sớm chết vì kinh mạch thác loạn.

Một lúc lâu sau A Ngốc từ từ tỉnh táo lại, nó chậm rãi đứng lên, từng bước đi về phía Bạch y nhân nọ. Nó muốn nhìn một chút xem người ăn phải vô nhị thánh thủy Ca Lí Tư sùng bái rốt cuộc phát sinh tình huống gì.

Khoảng cách trăm thước gần gũi nhưng A Ngốc lại đi năm phút mới tới, có thể nghe được trống ngực rõ ràng, dù sao nó cũng chỉ là một đứa bé chưa tới mười hai tuổi, việc xảy ra vừa rồi chỉ có thể dùng hai từ kinh khủng để hình dung. Ba tánh mạng đang sống sờ sờ, đã dễ dàng tiêu mất.

A Ngốc rốt cục cũng đi tới bên cạnh Bạch y nhân, nó ngồi xổm xuống cẩn thận nhìn Bạch y nhân. Trên mặt Bạch y nhân vẫn bị che bằng cái khăn trắng, chỉ lộ ra hai con mắt. Người hắc như đang run rẩy một chút.

"Chưa chết." A Ngốc bị dọa té ngồi trên mặt đất, người này còn chưa có chết?

Bạch y nhân cũng không có động đậy, vẫn hơi run rẩy như cũ. A Ngốc chột nghĩ thầm, theo lời sư phụ Ca Lí Tư người này phải có công lực thâm hậu. Hắc nhất định là dùng công lực ngăn chặn độc tính vô nhị thánh thủy trong cơ thể mới có thể kiên trì cho đến bây giờ. Mặc dù Ca Lí Tư sư phụ không tìm được vô nhị thánh thủy giải được, nhưng đã nghĩ ra một phương pháp có thể tạm thời khắc chế độc tính, chỉ là không tìm được vô nhị thánh thủy nên chưa thí nghiệm qua. Ca Lí Tư từng nói nếu có thể chết dưới vô nhị thánh thủy coi như là một loại phúc khí, lão thường tiếc nuối vì chưa thí nghiệm ra phương pháp chính thức ức chế độc tính.

Cứu hắc không? thiện niệm trong lòng A Ngốc từ từ dâng lên, hắc cẩn thận gỡ cái khăn che mặt Bạch y nhân. Hiện ra trước mắt nó là gương mặt một trung niên gầy, anh tuấn. Da Bạch y nhân khá trắng, hai hàng lông mày kiếm xéo lên tận thái dương, mũi thẳng miệng rộng, trên mặt có một lớp khí màu xanh nhàn nhạt, làn khí màu xanh vẫn không ngừng bay lên, Bạch y nhân cắn chặt hàm răng, như đang bị hãm trong thống khổ vô tận.

A Ngốc nhìn phải nhìn trái, làm sao cũng nhìn không ra nam tử trung niên trước mặt này là người xấu, hắc còn ngây thơ nghĩ rằng bọn người mặc quần áo đen vừa rồi nhất định là người xấu, mà Bạch y nhân này vì tự vệ mới giết người. Cứu hắc, thuận tiện giúp Ca Lí Tư sư phụ thí nghiệm coi phương pháp ức chế vô nhị thánh thủy có hữu hiệu hay không. Nhưng nó

không nghĩ qua, nếu Bạch y nhân tỉnh lại, có thể gây bất lợi cho nó hay không.

Nghĩ tới đây, A Ngốc không còn do dự, hẳn biết rất rõ ràng nếu chờ lâu hơn, người trước mặt này không thể cứu được nữa. Nó cố gắng kéo cánh tay Bạch y nhân để lên trên đôi vai nhỏ của nó.

Nặng quá! A Ngốc đem hết toàn lực kéo, nhưng chỉ di chuyển Bạch y nhân một chút, nó thử lại vài lần, nhưng vẫn như cũ không có cách nào di động người hẳn xa. Làm sao bây giờ? A Ngốc ngồi chồm hổm lau mồ hôi trên trán bên cạnh Bạch y nhân, yên lặng hồi lâu không biết làm sao.

A! Không thể kéo hẳn về, cứu hẳn ở chỗ này cũng tốt. Ta thật sự là một ngốc tử. A Ngốc tự gõ đầu một cái rồi xoay người chạy về nhà gỗ.

Trở về nhà gỗ, A Ngốc chạy thẳng vào phòng thí nghiệm của Ca Lí Tư, sớm đã thuộc lòng quyển bút ký nó biết rõ phải dùng được liệu gì để áp chế vô nhị thánh thủy.

"Tốt, ngân mẫu ba lượng, thủy tinh phấn một lượng, diệt tâm thảo nửa lượng, ôi chao, sư phụ có nói diệt tâm thảo này rất độc, sao lại dùng tới nửa lượng nhiều vậy, mặc kệ, dù sao sư phụ nhất định đúng. thanh ky sương một lượng bốn phân, huân phong thảo một lượng ba phân," A Ngốc cẩn thận tìm đủ được liệu ghi trong bút ký, bỏ chúng vào trong cái tiểu đỉnh. Kế đến cho thêm vào một ít nước trong, sau đó trộn vài cái.

"Sư phụ, ông quay lại cũng không nên trách A Ngốc! Con vì cứu người mới dùng đồ của ông." A Ngốc đôn hậu không bao giờ quên lời Ca Lí Tư dặn dò lúc trước.

Xoa xoa hai tay, A Ngốc có chút hưng phấn tự nhủ: "Tốt lắm, ta nên bắt đầu. Hỡi các phần tử lửa tràn ngập trong thiên địa! Hãy ban cho ta lực lượng thiêu đốt của các người, lấy tên ta, cho ta mượn sức mạnh của các người, xuất hiện, ngọn lửa nóng bỏng." Theo sau tiếng hô của nó, một ngọn lửa xanh nhỏ từ từ xuất hiện trên tay A Ngốc, nó cẩn thận duỗi tay để dưới cái đỉnh, tập trung tinh thần, khống chế ngọn lửa không ngừng đun nóng tiểu đỉnh.

Vì luyện tập không ngừng, A Ngốc bây giờ đã tương đối thuần thục Hỏa Diễm thuật, ngồi tọa hơn mười tháng nó đã có thể dễ dàng khống chế độ

nóng ngọn lửa, chỉ trong chốc lát nước trong tiểu đỉnh đã sôi ùn ục. A Ngốc biết, trong số dược liệu này, chỉ có ngân mẫu là rất khó nấu chảy, cho nên nó đã để một ít tấc dong phấn (phấn trợ nấu chảy) Ca Lí Tư đặc chế trên ngân mẫu. Dù vậy cũng hao phí hết một giờ mới dung hợp hoàn toàn các dược liệu.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Minh Vương Nhứt Thiểm (Hạ)

>

A Ngốc dùng tay kia lau một chút mồ hôi trên đầu, thở một hơi dài, với trình độ ma pháp lực của nó hiện tại, sử dụng Hỏa Diễm thuật cả một giờ đã là giới hạn. Hơi nước bốc lên rất cực cũng đông lại, A Ngốc hài lòng nhìn chất lỏng sền sệt màu bạc trước mắt, lấy ra từ trong tủ một cái khuôn bạc, sau đó cẩn thận đổ chất lỏng trong tiểu đỉnh vào trong cái khuôn đó.

A Ngốc cẩn thận để cái khuôn bạc đã trở nên nóng vì chất lỏng vào trong một chậu nước được chuẩn bị trước, phèo -, một làn khói trắng từ khuôn can thoát ra, A Ngốc thở phào nhẹ nhõm, biết cái mình muốn làm đã hoàn thành.

Một lúc sau khuôn bạc đã hoàn toàn nguội lại, A Ngốc cẩn thận đem cái khuôn ra để trên bàn, mười viên thuốc màu bạc xuất hiện trong tầm mắt. Thuốc bạc lan ra hương khí nhàn nhạt, a! Thật tốt quá, thành công rồi. Nó cầm lấy một viên thuốc màu bạc chạy nhanh ra ngoài. Qua hơn một giờ, không biết Bạch y nhân kia ra sao.

Khi A Ngốc chạy về chỗ cũ đã không còn nhìn thấy Bạch y nhân, kể cả thanh kiếm bằng to cắm dưới đất cũng biến mất. A Ngốc đứng yên lặng tại chỗ không biết làm sao.

Đột nhiên, nó cảm thấy trên cổ hơi lạnh, một mũi kiếm thật lớn đã xuất hiện ở đó, trên vai như bị một sức nặng ngàn cân đè ép không thể động đậy.

"Người là ai." Một giọng nói trầm thấp từ phía sau vang lên, đúng là giọng nói của Bạch y nhân nọ.

A Ngốc định xoay người lại, sức nặng trên mũi kiếm đột nhiên tăng lên, ép nó té ngã trên mặt đất.

Bạch y nhân chia mũi kiếm trước ngực A Ngốc, lập lại: "Người là ai?" Nguyên lai, trước khi A Ngốc bỏ đi, Bạch y nhân đã tỉnh lại, nhưng vì phải đem tất cả [công lực dùng để áp chế Vô Nhị Thánh Thủy độc tính, nên hẳn lúc ấy không có chút khí lực để phản kháng. Hẳn chỉ biết là bên cạnh [còn có một người khác tồn tại, mà người này tựa hồ không có ý làm hại hẳn, chỉ lôi kéo hẳn hai ba lần. Sau khi A Ngốc rời đi, hẳn thật vất vả mới khống chế lại được độc tính, nhưng hẳn biết với thể lực bây giờ hẳn không thể chạy trốn xa được, hẳn đành rút thanh kiếm bằng to ra khỏi mặt đất trốn ở một bên. Khi A Ngốc trở lại, hẳn nhìn thấy chỉ là một tiểu hài tử gầy vẹo mặt hưng phấn, hơn nữa còn không có công phu gì, lòng cảnh giác không khỏi lơ đãng.

"Ta, ta là A Ngốc." A Ngốc rụt rè nói.

A Ngốc? Còn có tên như vậy sao? Bạch y nhân không khỏi ngạc nhiên, "Tại sao người lại ở chỗ này, vừa rồi người đi làm gì?"

"Ta, ta cư ngụ ở gần đây! Vừa rồi đi làm thuốc, người trúng phải độc Vô Nhị Thánh Thủy, phải được cứu trị nhanh."

Nghe A Ngốc nói xong, Bạch y nhân không khỏi chấn động, thất thanh nói: "Cái gì? Người giải được tuyệt độc Vô Nhị Thánh Thủy?"

A Ngốc lắc đầu, thành thật nói: "ta không giải được, nhưng sư phụ ta có một phương pháp có thể tạm thời khống chế độc tính, khiến cho nó không thể phát tác."

Sự vui mừng vừa lóe từ ánh mắt Bạch y nhân biến mất, lạnh lùng nói: "Nói như vậy, ta cùng đám người đó đối thoại lúc trước người đều nghe được. Người tại sao muốn cứu ta." Sát khí từ trong cơ thể hẳn tán phát ra, mặc dù bị Vô Nhị Thánh Thủy làm hại, nhưng hẳn vẫn đang có thể dễ dàng giết chết tánh mạng nhỏ yếu trước mắt này.

A Ngốc gãi gãi đầu, mặc dù sát khí từ trên người Bạch y nhân phát ra làm nó không thoải mái, nhưng nó lại cảm giác được đối phương tựa hồ cũng không có ác ý, "Cứu người cũng phải có lý do sao?"

Bạch y nhân nó chất vấn, nghiêm giọng nói: "Người thật sự muốn giúp ta khống chế Vô Nhị Thánh Thủy độc tính?" Hẳn bây giờ đã là sức cùng

lực cạn, cơ hồ tất cả chân khí đều dùng để áp chế độc tính, thanh kiếm bằng to rất nặng, Cánh tay hắc hiện tại đã thấy run nhè nhẹ.

A Ngốc gật đầu: "đúng vậy!"

Bạch y nhân hỏi tiếp: "vậy người có nắm chắc không?"

A Ngốc lắc đầu, nói: "không có. Đây là ta lần đầu tiên chế thuốc, trước kia ta có xem qua sư phụ chế thuốc, hơn nữa, ta hoàn toàn dựa theo cách điều chế ghi trên bút kí của sư phụ mà làm, sư phụ ta chính là Luyện Kim Thuật Sĩ thật vĩ đại."

Bạch y nhân trong lòng cả kinh, Luyện Kim Thuật Sĩ? Xem ra, đứa nhỏ này thật sự không phải là người của chủ thượng. Hắc buông tay, ném thanh kiếm bằng to qua một bên, lạnh lùng nhìn A Ngốc, nói: "ta tạm thời tin tưởng người, thuốc đâu? Đưa đây." Hắc nghĩ thầm, dù sao cũng không còn chịu nổi, không bằng thử một lần, có lẽ gặp mai mắn cũng không chừng, tối đa thì chết mà thôi.

A Ngốc kêu ô một tiếng, đưa viên thuốc màu bạc qua.

Bạch y nhân tiếp lấy viên thuốc, không khỏi sửng người, vật nặng như vậy cũng có thể ăn sao? Vội hỏi: "Cái này đúng là thuốc?"

A Ngốc gật đầu, nói: "đúng vậy, đây là thuốc, trên bút kí sư phụ nói, thuốc này chỉ thích hợp dùng cho người công lực cao thâm, sau khi nuốt vào, phần lớn chất độc Vô Nhị Thánh Thủy tự động bám vào chung quanh viên thuốc màu bạc, khiến nó không khuếch tán thêm, bất quá vì trong đó có ngân mẫu, vì không để nó ảnh hưởng tới nội tạng, phải cần chân khí giữ lại trong cơ thể, đáng tiếc vật này không thể hấp thụ hoàn toàn Vô Nhị Thánh Thủy độc tính, nếu không đã có thể thật sự giải hết độc. Vô Nhị Thánh Thủy độc tính mặc dù bị hấp thụ lại một chỗ, nhưng nó vẫn từ từ ngấm vào cơ thể người, cho nên nói, phương pháp này chỉ có thể tạm thời khống chế độc tính mà thôi."

Nghe A Ngốc giải thích xong, Bạch y nhân không khỏi tin lại vài phần. Hắc cắn răng, nuốt nhanh viên thuốc vào trong bụng.

A Ngốc nói: "được rồi, sau khi nuốt viên thuốc, người phải sử dụng chân khí đem độc tính quy tụ lại, như vậy viên thuốc mới có thể hạn chế độc tính ở trong một phạm vi nhất định."

Bạch y nhân ngồi khoanh chân trên mặt đất, bán tín bán nghi dựa theo phương pháp A Ngốc nói thúc dục chân khí. Nếu đúng như lời A Ngốc, độc khí bị viên thuốc hút giữ lại trong một phạm vi nhỏ nào đó, hẳn không cần liều mạng đem hết toàn lực áp chế. Hẳn sử dụng chân khí chí cường gồm độc khí lại, theo lời A Ngốc bao bên ngoài một lớp chân khí, theo lý, Vô Nhị Thánh Thủy độc tính không thể uy hiếp hẳn nữa. Nhưng hẳn cũng biết rõ ràng, có năm phần công lực dùng để khống chế viên thuốc bao vây độc tính, sau này không thể toàn lực chiến đấu.

Thở ra một hơi dài, Bạch y nhân mở hai mắt tỉnh lại, A Ngốc vội vàng hỏi: "Thế nào? Thế nào? Phương pháp của sư phụ ta có hữu hiệu không?"

Sắc mặt Bạch y nhân hòa hoãn hơn nhiều, hơi gật đầu, nói: "Đã tốt hơn, cảm ơn người, tiểu bằng hữu."

A Ngốc cười cộc lốc, nói: "Đừng khách sáo, không cần cảm ơn, hữu hiệu là được rồi. Tuy nhiên, sau này người cần phải liên tục duy trì viên thuốc trong cơ thể, nếu độc khí khuếch tán, có thể gặp nguy hiểm. Ta đi đây, hẹn gặp lại." Nói xong, A Ngốc thỏa mãn đứng lên, xoa xoa bả vai hơi đau, xoay người đi vào trong sương mù.

"Chờ một chút." Bạch y nhân gọi A Ngốc lại. "Người kêu A Ngốc là sao, tiểu bằng hữu, người đã cứu ta, có yêu cầu gì?" Bản thân là 'Minh Vương' cao ngạo, không cho phép hẳn nợ ân tình của kẻ dưới, đồng thời, hẳn cũng muốn thử một chút, coi đứa nhỏ trước mặt này còn có mục đích khác hay không.

A Ngốc lắc đầu: "Ta không có yêu cầu gì, bất quá, người sau này có thể ít giết người hay không. Mặc dù là người xấu, người nếu giết bọn họ, bọn họ không ăn được bánh bao nữa."

Bạch y nhân mỉm cười: "Người làm sao biết bọn họ là người xấu, lại làm sao biết ta là người tốt?"

A Ngốc gãi gãi đầu, nói: "Ta cũng không nói được, có thể là bởi vì người không giống người xấu, mà mấy người áo đen lại không giống người tốt. Bất quá, lúc người giết người thật là khủng khiếp, chung quanh thật là lạnh lẽo."

Bạch y nhân thần sắc chấn động, trong đáy mắt chợt lóe ra vẻ kinh ngạc, "Nói như vậy, khi chúng ta động thủ người ở ngay một bên. Thân thể người không có gì không tốt."

A Ngốc lắc đầu, nói: "Không có gì không tốt! Được rồi, ta phải đi, phòng thí nghiệm của sư phụ đã bị ta làm rối loạn, ta phải mau trở về thu dọn lại một chút mới được, nếu không, qua ít ngày ông trở về, nhất định sẽ mắng ta." Nói xong, xoay người hướng nhà gỗ đi đến.

Bạch y nhân do dự một chút, lại gọi A Ngốc trở lại, rồi nói: "Người có thể mang theo ta về đó nghỉ ngơi một chút, thể lực ta bị tiêu hao quá nhiều, phải ăn một ít đồ, nghỉ ngơi tốt một chút, nếu không công lực không đủ không thể nào kiềm chế độc tính."

A Ngốc suy nghĩ một chút, nói: "Không, ta không thể mang người đi theo, nếu sư phụ biết sẽ không vui."

Bạch y nhân mỉm cười, nói: "Sẽ không, sư phụ người nếu biết người cứu người, khen người còn không kịp. Huống chi, người muốn cứu người thì nên cứu tới cùng, người bỏ ta ở chỗ này, nếu mấy người xấu đó trở lại, ta chắc phải chết a!"

Bạch y nhân tươi cười ôn hòa đả động A Ngốc, nó do dự một hồi lâu, nói: "Được rồi, bất quá, người nghỉ ngơi một chút rồi mau đi mau nhe, không lâu sư phụ ta có thể sẽ trở về. Sư phụ không thích người lạ."

"Tốt, ta nghỉ ngơi một chút rồi đi ngay." Bạch y nhân cũng muốn nhìn xem chỗ ở của hài tử gọi là A Ngốc, nhà của Luyện Kim Thuật Sĩ cũng có sức hấp dẫn nhất định đối với hắn. Điều quan trọng hơn là hắn muốn hiểu rõ một chút, tại sao hài tử này có thể không sợ khí tà ác do Minh Vương kiểm soát ra.

Bạch y nhân dù sao công lực rất tinh thâm, mặc dù bị Vô Nhị Thánh Thủy hành hạ nhiều ngày, nhưng bây giờ thánh thủy độc tính đã bị viên thuốc màu bạc A Ngốc chế ra hút lấy, hắn đã có thể tự hành tẩu, ngoài phần công lực dùng khống chế viên thuốc, hắn vẫn còn có hai, ba thành công lực.

A Ngốc mang theo Bạch y nhân "Minh Vương" đi nhanh trở lại nhà gỗ, "Minh Vương" chứng kiến hết thấy trước mắt, không khỏi thở dài, "Những

cái này đều là do sư phụ người làm sao? Hẳn nhất định là cấp bậc đại sư Luyện Kim Thuật Sĩ. Tốt, ma pháp trận xếp đặt rất tinh xảo!"

Ca Lí Tư chưa từng nói qua với A Ngốc về ma pháp trận, A Ngốc chỉ nghe Bạch y nhân khen sư phụ mình, nhất thời cười nói: "Đúng vậy, sư phụ ta rất là lợi hại. Người đã mệt mỏi, ta trước tiên để người nghỉ ngơi, sau đó đi tìm cho người vài thứ để ăn. Ngủ một giấc có lẽ sẽ tốt hơn."

"Minh Vương" gật đầu, cùng A Ngốc đồng thời đi tới căn nhà gỗ bố trí đơn giản. "Minh Vương" cũng không khách khí, khoanh chân ngồi trên giường, ngưng thần bắt đầu hành công, mấy ngày nay tinh thần luôn ở trong trạng thái khẩn trương, cơ thể lại liên tục bị Vô Nhị Thánh Thủy hành hạ, hẳn quả thật cần phải điều tức tốt một chút. A Ngốc cũng không quấy rầy hắn, đi vào rừng cây chọn hái một giỏ trái cây đặt bên cạnh "Minh Vương", rồi lặng lẽ đi ra ngoài. Đến bây giờ, nó còn đang hưng phấn không thôi vì hôm nay thành công luyện chế viên thuốc bạc giúp "Minh Vương" khắc chế Vô Nhị Thánh Thủy cự độc. Kỳ thật, nó đâu biết rằng, Ca Lí Tư lúc nghiên cứu phương pháp này, không tin tưởng lắm sẽ thành công, Bởi vì phương pháp này phải ở trong tình trạng lý tưởng mới có khả năng thực hiện. Quan trọng nhất là người trúng độc phải có chân khí thâm hậu phi thường mới được. Nếu là người bình thường bị trúng Vô Nhị Thánh Thủy, đã sớm chết toàn thân hóa thành một bãi nước màu xanh, cho dù là tu luyện cỡ Ma Pháp Sư, cũng căn bản không sao kháng cự lại chất độc nổi danh hạng nhất đại lục này. Mà người được gọi là "Minh Vương" trước mặt A Ngốc này tuyệt đối là cao thủ số một số hai trên đại lục, cũng chỉ có người công lực cỡ hắn mới có đủ tình trạng lý tưởng để thực hiện phương pháp do Ca Lí Tư nghĩ ra, sử dụng một phần chân khí luôn luôn khống chế viên thuốc và độc khí, khiến cho nó không thể khuếch tán. Nhưng dù vậy, vì để khống chế viên thuốc bạc "Minh Vương" cũng hao phí đến gần năm thành công lực.

Rời khỏi nhà gỗ, A Ngốc trước tiên đến phòng thí nghiệm thu dọn khôi phục lại nguyên trạng, sau đó ở ngoài phòng tập trung tinh thần luyện tập Hỏa lưu tinh thuật. Bây giờ A Ngốc cơ hồ đã có thể khống chế hoàn toàn ma pháp này, Chỉ là ma pháp uy lực còn quá nhỏ, cho dù đánh trúng, cũng

rất khó tạo thành tổn hại gì. Mỗi một Hỏa lưu tinh chỉ lớn như hỏa cầu nhỏ, ngoại trừ lá cây, sợ rằng kể cả da thường cũng không thiêu cháy được.

Hỏa lưu tinh dù sao cũng đã đến gần trung cấp ma pháp, hơn nữa hôm nay A Ngốc đã dùng một thời gian rất lâu cho Hỏa Diễm thuật, tu luyện một hồi đã cảm thấy rất mệt mỏi. Nó ngồi ở một bên cửa nhà gỗ, không tự chủ được rơi vào giấc ngủ.

"A Ngốc, tỉnh lại, tỉnh lại." Không biết qua bao lâu, A Ngốc cảm thấy có người đang vỗ nhẹ gương mặt khiến nó mơ mơ màng màng tỉnh lại. Vừa trợn mắt nhìn thấy đúng là Bạch y nhân "Minh Vương" do chính nó cứu về, hẳn lúc này khí sắc đã tốt hơn rất nhiều, làn khí màu xanh trên mặt đã biến mất, hiển nhiên đã hoàn toàn không chế được Vô Nhị Thánh Thủy độc tính.

"A! Đại thúc, ông nghỉ ngơi tốt không?"

"Minh Vương" gật đầu, nói: "Đúng vậy! Người mệt quá sao không về phòng ngủ đi. Trời cũng đã tối rồi."

A Ngốc lúc này mới chú ý tới, trời cũng đã tối, màn đêm che phủ hơi nước nồng đậm chung quanh tạo ra một quang cảnh khá thần bí. A Ngốc đứng dậy, hoạt động cơ thể một chút, sau đó đi vào phòng trong, nó vốn nghĩ rằng đợi Bạch y nhân nghỉ ngơi tốt sẽ lập tức bảo hắn đi. Nhưng nó vừa nhìn thấy trời tối như vậy nên bỏ đi ý niệm trong đầu này, dù sao đi đêm ở trong rừng rậm sẽ dễ dàng bị lạc đường. Để hắn ở chỗ này một đêm nữa rồi sẽ tính.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Bị Bức Đi (Phần Thượng)

>

Trở lại phòng, A Ngốc thấy trái cây trong vỏ trúc xanh chỉ vơi đi một một nửa nên quay đầu lại hỏi Bạch y nhân: "đại thúc, ông sao không ăn nhiều hơn, có phải trái cây này ăn không ngon?"

Bạch y nhân mỉm cười: "Không, trái cây này rất thơm, ta ăn cảm thấy rất ngon ngọt. Chỉ là ta không quen ăn nhiều, nửa giỏ trái cây đã quá đủ cho ta. Người cũng ăn chút đi." Hắc càn xem A Ngốc, càng cảm thấy hài tử ngơ ngáo hồ đồ trước mặt này rất là đáng yêu, nếu không nhờ nó, chỉ sợ hắc càn đã không thể khắc chế độc tính Vô Nhị Thánh Thủy được nữa, có lẽ đang trên đường xuống địa ngục gặp Diêm Vương. Đã giết nhiều người như vậy, hắc càn không dám nghĩ hắc càn có thể lên thiên đường.

A Ngốc cũng không khách khí, cầm lấy giỏ trái cây lên ăn, chỉ trong chốc lát, số trái cây còn thừa đã bị nó dọn sạch. Có thức ăn trong bụng, A Ngốc nhất thời thấy khỏe hơn nhiều. Nhìn người trung niên dung mạo anh tuấn, trên mặt luôn lộ nụ cười ôn hòa, nó không nhịn được hỏi: "đại thúc, những người đó tại sao truy giết ngài! lại còn cho ngài ăn Vô Nhị Thánh Thủy, sư phụ nói Vô Nhị Thánh Thủy rất đáng tiền. Nhóm người truy giết ngài có phải có rất nhiều tiền không?"

Bạch y nhân gật đầu, nói: "đúng vậy, bọn họ quả thật có rất nhiều tiền, hơn nữa không phải là chỉ có tiền bình thường. Thúc thúc không cần thận bị bọn họ hạ độc. Nếu không, bọn họ cũng không dám phái vài người đi truy đuổi ta." Vừa nói, hắc càn vừa sờ ngực, trong mắt lóe lên một ít hàn quang lạnh lẽo.

A Ngốc gật đầu nói: "Bọn họ thật xấu! Thành linh cho đại thúc ăn cự độc như thế, nếu đại thúc bị độc chết, không thể ăn bánh bao nữa. Đại thúc, ngài phải cẩn thận hơn!"

Bạch y nhân nhìn ánh mắt của A Ngốc trong suốt, trong lòng thấy ấm hơn, đã nhiều năm nay, hắn toàn nhìn thấy giả dối lừa đảo, mỗi một khắc đều phải đề phòng người chung quanh. Nhưng đối mặt hài tử tốt lòng trước mắt này, hắn thật sự bỏ hết căng thẳng, có thể làm lại chính hắn. "Tiểu bằng hữu, người luyện chế được ngân cầu khắc chế Vô Nhị Thánh Thủy, sư phụ người nhất định là người rất tài giỏi, có thể nói cho ta biết tên ông ta không?"

A Ngốc sáng khoái nói: "đương nhiên có thể, sư phụ của ta gọi là Ca Lí Tư."

Bạch y nhân hơi giật mình, "Ca Lí Tư? Ma viêm thuật sĩ Ca Lí Tư." Người này hắn đương nhiên biết, là một trong vài đại sư Luyện Kim Thuật Sĩ thuộc Thiên Kim Đế Quốc, nhưng trong ấn tượng của hắn, Ca Lí Tư này cũng không phải là người tốt. Mặc dù không có nghe nói hắn đã làm chuyện tà ác gì, nhưng hắn tu luyện hắc Ám Ma pháp, mà người tu luyện hắc Ám Ma pháp, đại khái tâm tánh đều âm u.

A Ngốc cao hứng nói: "Đúng vậy, đúng là Ca Lí Tư sư phụ, đại thúc, ngài nhận biết sư phụ sao?"

Bạch y nhân lắc đầu: "ta không quen biết sư phụ người, chỉ là có nghe nói qua tên ông ta, ông ta quả thật là một vị Luyện Kim Thuật Sĩ có tiếng. Ông ta sao không có ở đây?"

A Ngốc kiêu hãnh nói: "Đúng vậy! sư phụ rất nổi tiếng." A Ngốc hơi buồn bã tiếp tục nói: "đáng tiếc sư phụ đã ra đi tìm một ít vật liệu đặc biệt. Sư phụ dường như không thích người lạ, đại thúc, sáng mai ngài nên rời đi. Vô Nhị Thánh Thủy kịch độc đã có ngân cầu khống chế, chỉ cần ngài tiếp tục duy trì chân khí, trong vài năm chắc là không có chuyện gì."

Bạch y nhân mỉm cười: "Sáng mai ta sẽ rời đi. A Ngốc, người ở với sư phụ đã lâu chưa, ông ta đối với người có tốt không?"

A Ngốc nói: "Đã gần một năm, sư phụ cứu ta từ Ni Nặc thành về đây, ông đối với ta rất tốt, từ lúc theo sư phụ, A Ngốc không bị đói qua, bây giờ

mỗi ngày đều được ăn trái cây ngon, sau này sư phụ đi ra ngoài còn mang bánh bao về cho A Ngốc."

Nhìn vẻ mặt thỏa mãn của A Ngốc, Bạch y nhân nói: "Được rồi, A Ngốc, người theo sư phụ học cái gì?"

A Ngốc nói: "Ma pháp! Sư phụ dạy ta ma pháp thuật." Với tâm tính một tiểu hài tử, A Ngốc lập tức niệm chú Hỏa Diễm thuật, từ lòng bàn tay nó dấy lên một ngọn lửa màu lam, nhất thời làm căn phòng bừng sáng lên.

Bạch y nhân gật đầu nói: "Tốt lắm, người tu luyện chỉ một năm mà ma pháp đã như vậy thật không phải dễ, có thể xem như sơ cấp Ma Pháp Sư." Hắn vừa nói vừa nghĩ thầm trong lòng, nếu chỉ là tu luyện ma pháp, trên lý thuyết nó không thể có năng lực kháng cự khí tà ác Minh Vương kiếm, nhưng sự thật xảy ra trước mắt, tà khí cũng không có tạo nên một chút thương tổn cho A Ngốc. Minh Vương kiếm có thể nói là vũ khí tà ác nhất ở đại lục, không bị nó làm thương tổn, tất nhiên phải có nguyên nhân khác. Nghĩ tới đây, hắn hỏi tiếp: "A Ngốc, ngoài ma pháp, người còn học qua cái gì đặc biệt nữa không?"

A Ngốc thu hồi ngọn lửa, suy nghĩ một chút, nói: "Có, ta còn có học thuộc lòng hết quyển bút ký về Luyện Kim Thuật do sư phụ ghi lại. Nếu không, hôm nay cũng không thể luyện ra ngân cầu cứu đại thúc. Ngoài ra ta không có học qua cái gì khác, A Ngốc ngu lắm." Nó vừa nói vừa cúi đầu.

Bạch y nhân biết hài tử trước mắt này căn bản không nói dối, không thể dựa vào lời nó nói tìm được chút gì về việc nó có năng lực chống lại tà khí, "Trước khi gặp được Ca Lí Tư, người ở đâu và làm gì?" Hắn vẫn không bỏ qua, tiếp tục dò hỏi A Ngốc.

A Ngốc cúi đầu, nó mặc dù đầu óc chậm chạp, nhưng cũng hiểu được làm một tên móc túi cũng không phải là việc quang vinh, lầm bầm một hồi lâu, mới đem tao ngộ trước kia nói qua một lần.

Nghe A Ngốc tự thuật xong, Bạch y nhân cảm thấy hơi nghi ngờ, dựa vào tiêu chuẩn làm người của ma viêm thuật sĩ Ca Lí Tư, lão căn bản không có hảo tâm thu lưu A Ngốc, lại còn lấy cớ chuyển dịch tủy hoàn trân quý vô cùng cho nó ăn, Ca Lí Tư này nhất định là có mục đích khác. Mà cửu chuyển dịch tủy hoàn cũng chỉ dùng để khu trừ tạp chất trong cơ

thể và củng cố kinh mạch, không thể chống lại tà khí. Dù Thần Thánh Giáo Đình tăng lữ bình thường cũng rất khó chống đỡ tà khí phát ra từ Minh Vương kiếm. Mà A Ngốc còn nhỏ như vậy, lại càng không thể!

"A Ngốc, người qua đây cho thúc thúc nhìn."

Vâng, A Ngốc cũng không suy nghĩ nhiều, đi vài bước tới trước mặt Bạch y nhân. Bạch y nhân vươn tay nắm mạch môn A Ngốc. A Ngốc lập tức cảm giác được một luồng khí nhu hòa ấm áp đưa vào trong cơ thể, toàn thân ấm lên, thoải mái nói không nên lời.

"A! Cái này, cái này sao có thể, A Ngốc, thân thể người sao lại có tánh mạng lực cường đại như thế." Cho dù phải đổi mặt "Minh Vương" cũng không bị ảnh hưởng. Bạch y nhân bị nguồn hạo nhiên chánh khí nguyên chất trong cơ thể A Ngốc làm kinh ngạc. Trong cơ thể A Ngốc có ẩn hàm bùng bùng sinh cơ, nó còn nhỏ như vậy, căn bản không thể luyện được nguồn sinh lực như vậy.

A Ngốc gãi gãi đầu, nói: "Tánh mạng lực? Tánh mạng lực là cái gì? Ta không biết!"

Bạch y nhân vội vàng nói: "A Ngốc, người nhanh nói cho thúc thúc nghe, người có phải đã ăn qua thiên tài địa bảo gì đó không. Ca Lí Tư còn cho người ăn cái gì đặc biệt khác không?"

A Ngốc suy nghĩ một chút, nói: "Không có! Ta mỗi ngày chỉ ăn ít trái cây, sư phụ còn mang về cho ta một số bánh bao, tối nay không có ăn cái gì khác."

Bạch y nhân trong lòng chợt động, nói: "A Ngốc, người dẫn ta đi xem rừng trái cây một chút có được hay không." Trong nội tâm hắn bây giờ vô cùng kích động, Việc trong cơ thể A Ngốc có ẩn tàng tánh mạng lực khổng lồ đối với hắn thật sự rất trọng yếu. Mặc dù tính mệnh hắn đã được bảo vệ, nhưng cho dù lúc hoàn toàn khỏe mạnh hắn cũng không dám chắc có thể thắng địch nhân không, huống chi lúc này nhiều nhứt chỉ có thể phát huy một nửa công lực! Thù không thể không trả, đối hắn mà nói, đó là cừu hận khắc cốt铭心, chỉ có thể dùng máu tươi mới rửa được, hắn tưởng đã mất đi bản lĩnh báo thù. Nhưng khi hắn đã tuyệt vọng, trước mặt lại xuất hiện một khối ngọc tinh khiết chưa mài dũa như thế, hắn tin tưởng, nếu hạo

nhiên chánh khí trong cơ thể A Ngốc không biến mất, bằng vào năng lực của hắn, chỉ cần trải qua một thời gian dạy dỗ, A Ngốc có thể biến thành Minh Vương thứ hai, hoàn thành tâm nguyện thể hắn. Hắn không lo lắng chút nào về tâm tính A Ngốc, hài tử trước mặt này, hắn nhìn thấy quá lương thiện, điều hắn biết là nguồn gốc phát ra nguồn sinh cơ lực bùng bùng trong cơ thể A Ngốc.

A Ngốc do dự: "Nhưng đại thúc, bây giờ trời đã tối rồi, sáng mai ta đưa ngài đi có được không."

Bạch y nhân lắc đầu, kiên trì nói: "Không, người nên đưa ta đi bây giờ, việc này rất quan trọng đối với đại thúc. Người không phải đã nói, sáng mai đại thúc phải đi sao?"

A Ngốc suy nghĩ một chút, nói: "Vậy được rồi, chúng ta đi bây giờ."

Hai người ra khỏi nhà gỗ, dưới sự hướng dẫn của A Ngốc, trực tiếp đi tới bên ngoài khu rừng trái cây, bởi vì chung quanh đều bị sương mù bao phủ, ánh trăng rất khó chiếu tới nên quanh khu rừng tối đen, chỉ có thể thấy được sự vật trong vòng hai thước. A Ngốc cẩn thận thả ra một ngọn lửa, ma phát lực của nó bây giờ cũng có thể duy trì một lúc lâu. "Đại thúc, sau khi tiến vào trung rừng, ngài nên theo sát ta, bên trong rất tối dễ dàng bị lạc đường."

Sau khi vào trong rừng trái cây, Bạch y nhân không ngừng dò hỏi công hiệu của mọi loại trái cây, nhưng sau một giờ hắn cũng không có phát hiện điều mình muốn tìm nên không khỏi có chút thất vọng.

"Bỏ đi, A Ngốc, chúng ta trở về đi." Bọn họ đã đi vào khá sâu trong rừng, dù với công lực của Bạch y nhân cũng rất khó phân biệt được phương hướng.

A Ngốc gật đầu, ngáp một cái, nói: "Mệt quá! Về ngủ một giấc cho khỏe. Đại thúc, ngài đừng tùy tiện hái trái cây ăn, ở đây có rất nhiều trái cây độc. Hôm trước ta không cẩn thận ăn nhầm hai trái, đau bụng một thời gian dài, chột nóng chột lạnh, thật vất vả mới khỏe lại."

Bạch y nhân run lên trong lòng, hỏi: "A Ngốc, người có biết đã ăn phải trái cây gì không?"

A Ngốc lắc đầu, nói: "Không biết, ngày đó ta vốn là muốn đến đây hái trái cây về dùng, vừa tiến vào rừng, đã ngửi thấy một mùi thơm ngát đặc biệt. Sáng sớm, ta thường hay bị đói, nên theo mùi thơm đi tìm," A Ngốc đem tao ngộ hôm nói ra, mặc dù nó biểu đạt không được rõ ràng, nhưng Bạch y nhân cũng có thể nghe hiểu được hết.

Nghe xong A Ngốc tự thuật, Bạch y nhân kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, một lúc lâu mới thở dài nói: "Thiên ý, đúng là thiên ý! Không ngờ Vãng Sanh quả ta bỏ công tìm kiếm nhiều năm lại chui tọt vào bụng người."

A Ngốc hỏi: "Đại thúc, trái cây ta ăn kêu là Vãng Sanh quả sao? Trong bút ký của Ca Lí Tư sư phụ cũng không có ghi lại, nguyên lai là ngài biết. Vãng Sanh quả có tốt không! Sao ta ăn vào bị đau bụng như vậy?"

Bạch y nhân cười khở nói: "Điều này không có thể giải thích bằng một hai câu, đi thôi, chúng ta đi về trước đã." Vãng Sanh quả, Vãng Sanh quả, nếu trước khi bị trúng độc mà ta tìm được người, có lẽ ta đã có thể đột phá chướng ngại sư phụ nói lúc trước, vậy ta đâu còn phải sợ ai. Aaa, thật không nghĩ tới, Vãng Sanh quả đoạt thiên tạo địa không ngờ lại sinh trưởng ở chỗ này.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Bị Bức Đi (Phần Hạ)

>

Trở lại nhà gỗ, A Ngốc ngồi khoanh chân trên một cái ghế lớn, nhìn Bạch y nhân nói: "Đại thúc, ta muốn đả tọa. Ngài cũng nên nghỉ ngơi sớm."

Bạch y nhân nói: "A Ngốc, người chờ một chút, đại thúc có điều muốn nói với người."

A Ngốc lo lắng hỏi: "Đại thúc, ngài sao vậy, sắc mặt sao kém như thế! Có phải độc tính Vô Nhị Thánh Thủy lại phát tác."

Bạch y nhân lắc đầu, thở dài một hơi, nói: "Không phải độc Thánh Thủy phát tác. A Ngốc, đại thúc tên là Âu Văn, người phải nhớ kỹ. Vãng Sanh qua người ăn hôm trước rất quan trọng với đại thúc. Nhưng, ôi, nó đã bị người ăn, đại thúc hy vọng có thể nhận người làm đồ đệ, bởi vì môn chân khí đại thúc tu luyện cần Vãng Sanh quả mới có luyện thành tột đỉnh. Người có nguyện ý cùng đại thúc đi khỏi nơi này không? Đại thúc có rất nhiều tâm nguyện phải hoàn thành, nhưng người cũng biết, công lực đại thúc bây giờ đã bị Vô Nhị Thánh Thủy hạn chế, căn bản không cách nào hoàn thành những tâm nguyện này nữa, nên đại thúc hy vọng người có thể kế thừa y bát của ta, sau này giúp đại thúc hoàn thành những tâm nguyện này. Người có nguyện ý không?"

A Ngốc vội lắc đầu: "Không, đại thúc, ta không thể đi theo ngài. Nếu ta đi, chỉ còn lại một mình sư phụ sẽ buồn hơn! Đáng tiếc cái trái đó ta đã ăn, không thể nhả ra. Hay là ngày mai chúng ta lại đi vào trong rừng tìm kiếm, có lẽ còn có nữa?"

Âu Văn không khỏi ngậm cười khổ, thiên tài địa bảo như Vãng Sanh quả này, nếu có thể tùy tiện gặp phải cũng sẽ không có trân quý như thế.

Hắn không nghĩ tới có người lại cự tuyệt thỉnh cầu ý thu đồ đệ của hắn. Cái mà bao nhiêu người cầu cũng cầu không được! Nhưng hy vọng của hắn hoàn toàn ký thác trên người hài tử trước mắt này, nếu nó không đi theo hắn, hắn mặc dù có thể sống sót, nhưng tâm nguyện của hắn lại thủy chung không cách nào hoàn thành, "A Ngốc, người hãy suy nghĩ lại một chút?"

A Ngốc lắc đầu, nói: "Không, ta không cần nghĩ thêm, đại thúc, ta tuyệt đối sẽ không rời bỏ Ca Lí Tư sư phụ, sư phụ tốt với ta như thế, ta làm sao có thể ra đi bỏ lại ông một mình." Mặc dù nó rất có hảo cảm đối với trung niên nhân tên Âu Văn đối diện trước mặt này, nhưng nó cũng tuyệt đối sẽ không vì một ít hảo cảm này mà rời xa sư phụ của nó.

Âu Văn sắc mặt hơi đổi, trên mặt nhất thời phủ lên một tầng sương lạnh, "A Ngốc, ta hỏi người một vấn đề, người xem là ta lợi hại hay Ca Lí Tư sư phụ người lợi hại hơn."

Trước mắt A Ngốc nhất thời hiện lên tình cảnh hai gã Hắc y nhân biến thành xác khô trong rừng hôm qua, thân thể nó không khỏi run lên, nói: "Dường như, dường như là ngài lợi hại hơn một chút."

Âu Văn hừ lạnh một tiếng, nói: "Ta thẳng thắn nói cho người biết, danh hiệu Minh Vương của ta cũng không phải tự nhiên mà có, người chết ở trên tay ta không có một ngàn cũng có tám trăm, mặc dù ta vì khắc chế Vô Nhị Thánh Thủy cự độc, không thể phát huy toàn bộ công lực, nhưng để đối phó ma pháp sư như Ca Lí Tư sư phụ người, một chiêu là đủ rồi. Người có tin không?" Hắn tiện tay vung lên, một đấu khí màu trắng chợt lóe lên rồi biến mất, cái ghế bên cạnh không một tiếng động đã mất đi một góc.

A Ngốc từ trên ghế đứng lên, run sợ nhìn Âu Văn trước mặt, lui về phía sau vài bước, nói: "Đại, đại thúc, ngài, ngài muốn làm gì?"

Âu Văn đưa tay phải khe khẽ vuốt ngực, nghiêm nghị nói: "Ta không muốn làm gì. Nếu người không cùng ta đi, ta nghĩ, Ca Lí Tư sư phụ người sợ rằng cũng sẽ biến thành cây khô như Diệt Lục và Diệt Thập vậy. A Ngốc, người muốn đi theo ta, hay là muốn nhìn thấy Ca Lí Tư sư phụ người bỏ mạng." Âu Văn nhìn ra, địa vị Ca Lí Tư rất quang trọng trong lòng đứa nhỏ trước mắt này, hắn cũng là vạn bất đắc dĩ mới dọa A Ngốc, hài tử này đối hắn thật sự là quá trọng yếu.

A Ngốc đứng yên lặng một chút, hai mắt chợt đỏ lên, khóc lớn một tiếng rồi quỳ xuống trên mặt đất, cầu khẩn: "đại thúc, đại thúc, ngài đừng giết Ca Lí Tư sư phụ, A Ngốc van cầu ngài. Ngài muốn A Ngốc làm cái gì cũng được, xin đừng giết sư phụ, có được không." A Ngốc vốn tâm tính thuần khiết chất phác, sao đâu lại "Minh Vương" Âu Văn này.

Âu Văn mừng thầm trong lòng, vẻ căng thẳng trên mặt nhất thời giảm xuống, nói: "A Ngốc, thúc thúc tuyệt đối sẽ không hại người, cũng không muốn giết Ca Lí Tư sư phụ người. Chỉ cần người đi theo ta, đại thúc cam đoan, Ca Lí Tư sư phụ người nhất định có thể sống bình an. mặc dù tạm thời người cùng Ca Lí Tư tách ra, nhưng sau này người học xong bản lĩnh của đại thúc, cũng có thể trở về tìm ông!"

A Ngốc ủy khuất cúi đầu, nó thật sự không nguyện ý cùng Ca Lí Tư tách ra, khóc lóc một hồi lâu, mới nói: "Đại thúc, ta đi với người, nhưng người nhất định không được thương tổn sư phụ, được không?"

Âu Văn có chút không đành lòng, hẳn thật không nghĩ ra, với tâm tính ma viêm thuật sĩ, sao có thể làm cho hài tử này một lòng đối với ông ta như vậy. chỉ là hẳn không rõ, A Ngốc từ nhỏ thụ quá nhiều khổ sở, chỉ cần người khác đối với nó tốt một chút, nó cũng ghi tạc thật sâu trong lòng. Âu Văn gật đầu nói: "Ta chưa từng nói không giữ lời, người yên tâm đi. Huống chi, chỉ cần người cùng đi theo ta, chúng ta mỗi ngày ở cùng một chỗ, người cần gì phải lo lắng. Bất quá, ta có chuyện quan trọng cần nói với người trước, nếu người nửa đường trốn đi, ta sẽ trực tiếp trở lại nơi này, Ca Lí Tư sư phụ người có kết quả gì, không cần ta nói người cũng rõ."

A Ngốc nức nở nói: "Ta, ta nhất định sẽ không trốn đi, đại thúc, chờ ta học xong cái gì đó ngài dạy, ngài thật sự sẽ cho ta quay lại đây không?"

Âu Văn ôn hòa nói: "Vâng, ta vừa nói qua, ta chưa từng có thói quen nói dối. Về phần người chừng nào thì đạt tới yêu cầu của ta, cần phải xem sự cố gắng của bản thân người."

A Ngốc gật đầu nói: "Ta, ta nhất định học tốt. Ta" Nó vừa nói vừa nghĩ có một thời gian rất lâu không thể cùng một chỗ với Ca Lí Tư, không khỏi khóc rống lên.

Âu Văn cũng không có khuyên can, để A Ngốc tùy ý ngồi trên đất phát tiết, không biết qua bao lâu, A Ngốc như thấm mệt, cứ ngồi như vậy dựa tường, đi vào mộng đẹp, trên mặt nó vẫn còn đọng vài giọt nước mắt trong suốt. Âu Văn than nhẹ một tiếng, ôm A Ngốc đến để trên giường, cười cười tự giễu, ta Âu Văn có lúc cũng phải giả dọa một tiểu hài tử. Chủ thượng, tất cả đều là tại người! Người chờ đó, khi đồ đệ ta A Ngốc bước vào xã hội, cũng là lúc tử kỳ người không còn xa. Ly Ly, người hãy yên nghỉ, đại ca nhất định sẽ thay người báo thù.

Sáng sớm hôm sau, sau khi ngũ dậy A Ngốc không có khóc nữa, nó chỉ yên lặng thu nhặt vài thứ quân áo Ca Lí Tư mua cho nó lúc mới tới đây làm thành một cái bọc nhỏ, mang mười một thuốc màu bạc luyện ra ngày hôm qua còn thừa bỏ vào trong bao, lại hái thêm một giỏ trái cây, ngồi một bên lẳng lặng ăn.

Âu Văn phá vỡ yên lặng, nhìn A Ngốc nói: "Bắt người đi theo ta, có phải làm khó người?"

A Ngốc đưa mắt nhìn Âu Văn, lắc đầu, thấp giọng nói: "Đại thúc, chúng ta lúc nào thì đi."

Âu Văn hít một hơi không khí, đem thanh kiếm bằng to mang sau lưng, nói: "Chúng ta đi bây giờ. Ta biết người hận ta phá hủy cuộc sống an bình của người, nhưng ta cũng chỉ là bắt đắc dĩ."

A Ngốc đưa mắt nhìn Âu Văn, hình tượng tốt về Âu Văn đã không còn tồn tại trong tâm linh nhỏ của nó nữa, nó bây giờ đối với Âu Văn chỉ có lòng căm ghét như với Lê Thúc lúc trước. "Đại thúc, ngày có thể cho ta lưu lại cho sư phụ một phong thơ?"

Âu Văn gật đầu nói: "Có thể, ta cũng muốn lưu lại cho sư phụ người một phong thơ, người tìm giấy bút mang lại cho ta."

A Ngốc mặc dù trong lòng có hơi không rõ, nhưng nó vẫn rất nhanh mang giấy bút tới cho Âu Văn, rồi ngồi bên cạnh Âu Văn bắt đầu viết thư cho Ca Lí Tư.

Âu Văn trầm ngâm một chút, sau khi viết xong một phong thư ngắn, đặt bức thư trên đầu giường và dẫn lại bằng một tảng đá mang từ bên ngoài vào, "A Ngốc, viết xong chưa, chúng ta đi được rồi, sư phụ người nhìn thấy

phong thư này sẽ biết người được an toàn. Nếu nhanh, có lẽ chỉ vài năm sau là người có thể quay lại đoàn tụ cùng ông ta."

A Ngốc cúi đầu không nói gì, cầm bức thư trong tay đặt dưới tảng đá, vài giọt nước mắt nhất thời rơi xuống thấm ướt bức thư, sau đó mang bọc hành lý nhỏ trên lưng đi ra khỏi phòng. Âu Văn đi theo ra ngoài, chỉ thấy A Ngốc đứng yên lặng trước nhà gỗ, trong lòng hẫng không khỏi xót xa, nhưng được rèn luyện nhiều năm dài khiến hẫng rất kiên định, hẫng, tuyệt đối sẽ không bởi vì mềm lòng nhất thời mà có quyết định sai lầm. "Tốt lắm, A Ngốc, chúng ta nên đi nhân lúc trời còn sớm."

A Ngốc vâng một tiếng, sờ bánh bao bằng bạc trong lòng, nhìn nhà gỗ nói lớn: "Sư phụ, A Ngốc đi đây, ngài nên khá bảo trọng! A Ngốc nhất định sẽ nhanh quay lại với ngài." Nói xong, nó quỳ trên mặt đất, cung kính hướng nhà gỗ [dập đầu lạy ba cái mới đứng lên.

"Đại thúc, ta, ta không biết đường đi ra khỏi khu rừng, từ khi tới nơi này, ta chưa từng đi ra ngoài."

Âu Văn mỉm cười, nói: "Chỉ cần người mang ta trở lại chỗ người cứu ta lúc trước, ta tự nhiên có biện pháp mang người đi ra ngoài."

Chút hy vọng cuối cùng của A Ngốc cũng đã biến mất, nó chỉ đành hy vọng Ca Lí Tư có thể trở về nhanh một chút để cứu nó, nhưng lại sợ Ca Lí Tư bị Âu Văn giết chết. Nó mang theo Âu Văn tiến vào trong sương mù dày đặc. Nó sao cũng không nghĩ đến, từ nay về sau, nó cũng không còn nhìn thấy sư phụ - ma viêm thuật sĩ Ca Lí Tư nữa.

Ra khỏi khu sương mù, A Ngốc mới cảm giác được nó thật sự lưu luyến cuộc sống nơi này, ở chỗ này không cần đi bắt cá, mỗi ngày đều có thể ăn trái cây ngon, Ca Lí Tư sư phụ lại "quan tâm" tới nó, tất cả sự vật nơi này đều được khắc thật sâu trong đầu nó.

Âu Văn quả nhiên giữ lời, khi A Ngốc dẫn hẫng đi tới nơi lúc trước hẫng cùng đám Hắc y nhân đánh nhau chết sống, hẫng nhanh chóng nhận rõ phương hướng, qua nửa ngày đã mang theo ra khỏi khu rừng rậm. Ra khỏi rừng rậm, A Ngốc lại thấy được ánh mặt trời lần nữa, ánh sáng mãnh liệt làm nó có chút không thích nghi được, mặc dù thân thể bị ánh nắng chiếu vào trở nên ấm áp, nhưng trong lòng nó lại lạnh như băng.

Năm ngày sau khi Âu Văn cùng A Ngốc rời đi.

Đây là một phòng lớn âm u, ánh sáng hôn ám khác thường, khiến rất khó thấy rõ cảnh vật trước mặt ngoài một thước. Trong phòng có chín người đứng, đúng là chín người còn sót lại trong đám Hắc y nhân đuổi giết "Minh Vương" Âu Văn lúc trước. Bọn họ đứng lẳng lặng ở giữa phòng, cúi đầu, không ai động đậy chút nào. Cả phòng tràn ngập không khí quỷ dị.

Một thanh âm hư vô mờ ảo phảng phất từ bốn phương tám hướng truyền đến "Diệt Nhất, các người đã hoàn thành nhiệm vụ chưa? Diệt Lục, Diệt Thập, Diệt Thập Nhứt có phải đã chết không?"

Diệt Nhất đáp với thanh âm trầm thấp: "Hồi bẩm chủ thượng, nhiệm vụ đã thất bại, mặc dù 'Minh Vương' bị trúng Vô Nhị Thánh Thủy kịch độc, nhưng hãn vẫn có thể phát ra Minh Vương kiếm, chúng tôi không phải là đối thủ."

"Hừ? Nếu các người không phải là đối thủ của hãn, tại sao có thể còn sống trở về, chưa từng có người sống sót dưới Minh Vương kiếm."

Thanh âm nọ mặc dù vẫn hư vô mờ ảo như cũ, nhưng trên người Diệt Nhất đã ướm đầm mồ hôi lạnh, hãn cố gắng bảo trì thanh âm, giải thích: "Chủ thượng, 'Minh Vương' dù sao cũng là người chỉ huy chúng tôi trước kia, hãn nói vì nghĩ tình trước kia nên tha cho chúng tôi một lần, cho nên chúng tôi mới có thể còn sống quay lại đây."

"Vậy sao? Người đem cả quá trình nói cho ta nghe."

"Dạ, chủ thượng, vốn chúng tôi đuổi giết 'Minh Vương' đến tận một khu rừng rậm ngoài tỉnh Ngõa Lương, đã chiếm được thượng phong, ngay khi chúng tôi sắp đắc thủ," Diệt Nhất đem cả quá trình xảy ra hôm đó kể lại một lần. "Thì thể Diệt Lục, Diệt Thập và Diệt Thập Nhứt còn để bên ngoài."

"A -, Diệt Nhất, thời gian người nhập hội cũng không ngắn, việc này không giống người lúc bình thường! Làm một sát thủ, nên bình tĩnh phân tích tình thế. Ta hiểu được ý người, không muốn hy sinh không ý nghĩa, nhưng người có nghĩ tới không, theo tâm tính của 'Minh Vương', hãn sao lưu lại các người về đây báo tin? Nếu hãn lúc đó có năng lực giết các người, các người cũng đã biến thành xác khô dưới Minh Vương kiếm."

Người trúng phải Vô Nhị Thánh Thủy sẽ có kết quả gì chẳng lẽ người còn không rõ sao? Mặc dù 'Minh Vương' công lực cao thâm, nhưng bị đại lực đệ nhất kịch độc ăn mòn cơ thể, hẳn còn có thể đối phó các người dễ dàng như thế sao? Người chớ quên, các người thuộc tổ Diệt Sát chính là tinh anh của tổ chức. Có lẽ, sau khi các người đi khỏi, 'Minh Vương' đã không còn chống chọi nổi kịch độc trong cơ thể. Nếu các người chịu kiên trì trong chốc lát, có lẽ đã có thể mang hắn trở về. Diệt Nhất, các người đã phạm sai lầm quá lớn."

Mồ hôi không ngừng từ trên trán chảy xuống, sau một lúc lâu Diệt Nhất mới nói: "Chủ thượng, ta, ta biết lỗi rồi, Xin ngài cho chúng tôi một cơ hội lập công chuộc tội, để chúng tôi trở lại khu rừng rậm, nhất định mang 'Minh Vương' trở về gặp ngài." Thủ đoạn của chủ thượng hẳn từng thấy qua, bọn họ dù không sợ chết, nhưng cũng rất sợ hãi mấy hình phạt này.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Thạch Đường Tiểu Trấn (Thượng)

>

Không cần đi nữa! 'Minh Vương' hẳn sẽ không đứng đó mà chờ các người quay lại nữa đâu, các người hãy nhớ kỹ, từ nay về sau, vạn sự phải tỉnh táo. Sự việc lần này ta bỏ qua, vì dù sao Minh Vương vẫn còn là lãnh đạo của các người, cố nhiên các người đối với hắn có phần úy kỵ. Nhưng nếu trong quá trình chấp hành nhiệm vụ, còn xảy ra sự tình tương tự, hậu quả ra sao, các người đều có thể minh bạch.

Biết ý tứ của Chủ Thượng không trừng phạt nhóm người của mình, diệt nhất trong lòng mừng rỡ, cung kính đáp "Tạ ơn chủ thượng đã khoan thứ chi ân."

9 người của Diệt sát tổ đồng thời quỳ xuống đất, thở phào nhẹ nhõm.

"Tốt, các người hãy trở về đi! Trong vòng 1 năm, các người không được rời khỏi tổng bộ, dù chỉ nửa bước. Các người hãy nhìn lại thân phận để có lý do xử lý thỏa đáng, tổ chức bây giờ thiếu 'Minh Vương'. Các người cần phải cố gắng tu luyện để nâng cao thực lực. Diệt Nhất, người tạm thời tiếp quản chức vị 'Minh Vương', đồng thời là diệt sát tổ tổ trưởng, từ nay về sau, nếu có gì thay đổi, ta sẽ thông tri cho các người hay!"

"Vâng, Chủ Thượng!". 9 thành viên Diệt sát tổ đồng thời cung kính hướng đến vùng tối hành lễ rồi lui ra ngoài.

Căn phòng yên tĩnh trở lại. Một hồi lâu sau, vang lên một thanh âm:

"Chủ Thượng, cái này hình như không đúng với quy củ, ngài định tha cho bọn chúng sao?"

Một thanh âm hư ảo cất lên:

"người thật sự không hiểu, diệt sát tổ vì tổ chức cũng có không ít công lao, hơn nữa, để bồi dưỡng nên một sát thủ có cấp bậc, chắc tốn không ít thời gian, tiền bạc và tâm tư, chẳng nhẽ người không hiểu lý lo đó ư?"

Diệt Nhất bọn chúng chín người, mặc dù chưa thể so ra cùng với đại lục đệ nhất sát thủ Minh Vương cấp bậc, nhưng để ám sát Ma Pháp sư cao cấp thì tuyệt đối không có vấn đề gì. Ta vốn rất coi trọng Minh Vương, đáng tiếc hẳn lại không đạt đến được 'sát thủ tối cao cảnh giới- vô tình vô dục. '

Theo mệnh lệnh của ta, xuất kim tệ đưa sang bên đạo tặc công hội để tìm ra chốn ẩn náu của Minh Vương, sống phải thấy người, chết phải thấy thân, đồng thời truyền xuống cửu tinh diệt sát lệnh, nguyên sát tổ nhất thời đợi lệnh, một khi tìm thấy Minh Vương, lập tức xuất động, nhất quyết không để hãn sống sót. Vô nhị thánh thủy chi độc trên người Minh vương chắc đã được chấn nhiếp, nên không còn tác dụng nữa rồi."

vâng, Chủ Thượng! trong phòng bất chợt lóe lên ánh hồng quang, rồi đột nhiên biến mất

Chủ thượng lẩm bẩm: ' Minh Vương! Người nghĩ có thể đấu lại ta sao, người còn thua xa lắm."

Âu Văn cùng A Ngốc rời khỏi mê huyễn chi sâm một tháng sau, thì ma viêm thuật sĩ Ca Lí Tư mới trở lại. Tâm tình của hãn dị thường trầm trọng, thời gian cũng sắp tới, cho dù đã qua 3 tháng suy nghĩ kỹ lưỡng, nhưng hãn vẫn không thể ra tay được.

Nơi vắng vẻ hoang vu này chỉ có mình hãn, từ khi a ngốc tới đây cuộc sống của hãn càng thêm nhiều sắc thái. A Ngốc lương thiện, chất phác, khiến hãn rất cảm động. Thí nghiệm vẫn phải làm, tâm nguyện trong mười năm ấp ủ, hãn đâu dễ gì buông tay. Hãn trở về với tâm trạng mâu thuẫn đan xen. Qua 1 tháng, chính là thần thánh lịch tháng 4 năm 989, theo tính toán của Ca Lí Tư, dịp đó là một cơ hội rất tốt. Từ bây giờ cho đến lúc đó còn một tháng nữa, hãn phải ngoan tâm thủ lạt mới có thể hoàn thành được tâm nguyện của nhiều năm về trước.

"A ngốc, A Ngốc, ta đã về. ", Ca Lí Tư hướng về phòng gỗ (mộc ốc) cao giọng gọi. Mặc dù trong thâm tâm hãn không muốn thừa nhận, nhưng quả thật hãn rất nhớ A Ngốc.

Gọi mấy tiếng mà không có đáp trả, Ca Lí Tư trong lòng cả kinh, bước nhanh tới mộc ốc của A Ngốc, tất cả mọi thứ đều y nguyên, chỉ là không thấy A Ngốc đâu cả. Đi tới trước giường, hắn đặt hòn đá sang một bên, cầm lên 2 phong thư. Chợt có cảm giác rất xấu, hắn vội vàng mở một phong thư, những dòng chữ rồng bay phượng múa trong đó lại không phải của A Ngốc.

Ca Lí Tư huynh, người tốt chứ !! . Mặc dù chúng ta chưa từng gặp mặt, nhưng nghe danh đã lâu, khi trước ta bị truy sát tới nơi này, lại được lệnh đồ cứu giúp, thâm tâm ta vô cùng cảm kích. Những nghiên cứu của người khiến ta vô cùng bội phục. Từ những nghiên cứu của người, mà A Ngốc đã tìm đã phương pháp cứu chữa, nên tạm thời chấn nhiếp kịch độc của vô nhị thánh thủy trong người ta.

Tuy nhiên ta phát hiện ra, trong cơ thể A Ngốc có ẩn chứa một loại sanh mệnh lực cường đại dị thường, phi thường thích hợp để luyện tập công phu của ta. Bởi công lực của ta đã bị giảm sút trầm trọng, trên vai đặt nặng huyết hải thâm cừ, bất đắc dĩ, ta mang sinh mệnh huynh ra bắt A Ngốc phải rời khỏi nơi này.

Đến khi A Ngốc tự thành, ta tất để cho hắn tự do, cùng huynh sum hợp. Có sao viết vậy, mong huynh nhã giám, nay lưu thư làm tin, huynh không nên lo lắng. Thư dừng tại đây, Minh Vương thủ bút.”

Đôi bàn tay của Ca Lí Tư run rẩy, “là Minh Vương, Minh Vương ư !!! . Hắn mặc dù ít tiếp xúc với thế sự thường ngày, nhưng bài danh này thì lại thập phần quen thuộc.

Minh Vương thành danh ở 30 năm trước, nổi tiếng với danh hiệu đại lục đệ nhất sát thủ. Minh Vương đã chấm người nào, người đó ắt hẳn phải chết không sai. Minh Vương cả đời ra tay, chưa một lần thất thủ - “Minh Vương nhất thiên thiên địa động, Minh Vương tái thiên quỷ thần kinh”

Càng hình dung, lại càng nằm ngoài sức tưởng tượng, không một ai có khả năng đào thoát khỏi sự truy sát của Minh Vương. Hắn tại sát thủ công hội lãnh bài vị Vương Bài, hơn 30 năm trôi qua, cấp bậc của hắn đã đạt tới cấp bậc Diệt sát giả.

Hắn, như thế nào lại là hắn? A Ngốc bị 'Minh Vương' mang đi. Tại trong lòng của Ca Lí Tư, 'Minh Vương' tuyệt đối biểu thị cho sự tà ác, tâm tư lo lắng tràn ngập trong ngực hắn. Trong đầu Ca Lí Tư lóe lên hàng loạt những nghi vấn,” vì cái gì mà Minh Vương lại tới nơi này, cho dù hắn bị truy sát cũng không có gì là kỳ quái” ,” tất sát đa nhân, tất nhiên cừu gia mãn thiên hạ - tạm dịch: giết nhiều người, đương nhiên cừu nhân sẽ ở khắp mọi nơi trong thiên hạ” .” Vậy cho nên, ai có năng lực có thể hạ độc Vô Nhị thánh thủy kịch độc trên người Minh Vương đây? . Đã là sát thủ, thần kinh phải cực kỳ vững chắc, hơn nữa, vì cái gì mà Minh Vương bắt A Ngốc đi? Theo những gì viết trong thư, tựa hồ hắn đối với A ngốc không hề có ác ý, mà ngược lại, còn đem sở học cả đời truyền thụ lại cho A Ngốc “

. Trong lòng Ca Lí Tư lúc này tràn ngập nỗi niềm lo lắng đến sự an toàn của A ngốc, thế nhưng, hắn một chút cũng không hề nghĩ tới, thực nghiệm của hắn đối với A ngốc hoàn toàn đã tan tành theo mây khói.

Vạn phần nghi hoặc, Ca Lí Tư mở phong thư còn lại, hắn liếc mắt một cái liền nhận ra ngay, bút tích cẩn thận nắn nót này ngoài của A Ngốc ra còn lẫn vào được của ai khác, nội dung mạch lạc rõ ràng, tôn kính trên dưới trước sau, ý tứ đại khái:

"sư phụ, ta là A Ngốc a! ngày hôm qua ta cứu một người, sau đó hắn muốn mang ta đi, nói là muốn truyền cho ta công phu gì đó.

Ta thực sự không có muốn đi! sư phụ, ta tốt nhất nên ở lại, không có muốn đi a. A ngốc nguyện ý ở cùng với ngài. Trên thế giới này, ngài đối với ta là.. tốt nhất.

Cái người mà ta cứu có nói, nếu ta không đi, hắn sẽ giết ngài. A ngốc mặc dù không muốn rời xa sư phụ, nhưng A ngốc càng không muốn nhìn thấy sư phụ chết.

Sư phụ, A ngốc kính yêu ngài tận đáy lòng, vì lo cho sự bình an của ngài, a ngốc chỉ có thể cùng hắn ra đi.

Sư phụ, theo phương thức của ngài, ta đã ức chế thành công vô nhị thánh thủy kịch độc, tính mạng của cái người mà ta cứu tạm thời đã qua giai đoạn nguy hiểm. Sư phụ, có một ngày thừa dịp ngài không để ý, ta đã lén dung thử một ít ngân tích. Lúc trước ngài trở về, ngài có mua bánh bao

cho ta ăn, ta vẫn còn giữ lại một chiếc, mỗi khi ta nhớ đến ngài, ta mang nó ra xem. Sư phụ, nếu ngài nhớ đến ta, ngài cất tiếng gọi to, a ngốc nhất định nghe thấy.

Sư phụ, người kia nói sẽ cho ta học tập toàn bộ công phu của hắc, sau này sẽ để ta trở về. Ngài nhất định bảo trọng thân thể a! . Mai này A Ngốc trở về, nhất định sẽ ở lại hầu hạ ngài.

Sư phụ ., Sư phụ, quần áo của ngài ta đã giặt sạch sẽ, ta cất chúng trong phòng của ngài rồi. Vì phải cứu người kia, nên ta đã lấy của ngài một chút nguyên liệu, mong ngài tha thứ.

Trong lúc thực nghiệm, ngài không được quên, phải ăn thủy quả nhé. Ngài cũng đã có tuổi rồi, bỏ bữa thất thường không tốt đâu. Sư phụ, ta phải đi rồi, ngài ráng chờ ta, nhất định A Ngốc sẽ trở về. Sau khi ta quay lại, ngài nhất định dạy cho ta ma pháp a! Sư phụ, tái kiến. A ngốc đi đây, ngài nhớ bảo trọng thân thể. !!” .

Cuối bức thư, có một hàng chữ bên trái: A Ngốc vĩnh viễn ... vĩnh viễn nhớ đến ngài. bên phải phía trên của phong thư có vài chấm của vết nước đã khô. Ca lí tử đương nhiên hiểu được, đó là nước mắt của A Ngốc. Mặc dù ngôn ngữ chính tả trong thư vô cùng lủng củng hỗn độn, nhưng với một câu sư phụ, một tiếng sư phụ, cùng với cả gian nhà, đều tràn ngập dòng tưởng niệm vô tận của hắc đối với A Ngốc.

Phong thư trong tay rơi xuống đất, hai bên nước mắt như thể cứ tuôn rơi mà không cần kìm nén. Hắc tận bây giờ vẫn không có nghĩ đến, một tên tiểu tử ngốc ở cùng mình chưa tới một năm, nhưng lại có cảm tình thâm hậu với mình như thế! Ca Lí Tử khóc, nước mắt của Ca Lí Tử là nước mắt của hối hận. Tại giờ khắc này, tâm nguyện bao nhiêu năm bấy lâu của hắc dường như đã không còn quan trọng. Hắc đột nhiên chạy ra khỏi phòng, lớn tiếng hét:

“A Ngốc, người phải trở về, người nhất định phải trở về a! sư phụ sẽ dạy người ma pháp, sư phụ sẽ dạy người luyện kim thuật, người phải trở về, sư phụ không mang người ra thực nghiệm nữa đâu.”

Hắc đã hối hận, hắc trong lòng thực sự rất hối hận. Vì cái gì mà mình rời khỏi nơi này, vì cái gì mà mình tự tư ích kỷ đến vậy. A Ngốc thiết tình

chỉ là một hảo tiểu hài tử a! Ca Lí Tư cho đến tận bây giờ, cũng chưa có ai đối xử tốt với hắn như A Ngốc đến vậy.

Ca Lí Tư lão ngồi trên mặt đất, hắn đang ngồi ở chỗ này, đúng là chỗ mà A Ngốc chờ đợi hắn mỗi ngày. Suốt một ngày, Ca Lí Tư gần như không có di động, chung quanh như thế bị luồng vụ khí che phủ, ngày đã gần tàn, Ca Lí Tư suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều. Khi màn đêm phủ xuống, hắn tựa lưng lên tường gỗ, chậm chạp đứng lên, thân thể cứng ngắt khiến hắn bỗng chốc trở nên thêm già nua

"A ngốc, người phải nhanh trở về a! Sư phụ đã quyết định, lúc người trở về, cũng là lúc người chính thức trở thành đệ tử của ta."

Tận sâu thẳm trong nội tâm của Ca Lí Tư nổi lên những cơn dày vò thống khổ, cho dù là thân đệ đệ của chính mình cũng chưa từng có loại cảm giác thế, loại tư niệm này thật khó diễn tả, "Sư phụ đã cho người quá ít rồi, chỉ cần người trở về, người muốn xem sư phụ làm gì, sư phụ cho người xem đến già" .

Ca Lí Tư tập tễnh xoay người đi vào trong mộc ốc (phòng gỗ - nhà gỗ), thân ảnh cô độc, bóng lưng lẻ loi đơn bạc. Cả đời lão chỉ có biết đến duy nhất Luyện Kim Thuật, rốt cuộc lão cũng đã hiểu ra, thế nào là chân tình.

Trong 1 tháng, Âu Văn cùng A Ngốc trải qua quãng đường dài từ Tây Đại Lục hướng về phía đông của Tác Vực Liên Bang, rốt cuộc cả hai đã đến Hải Tân tiểu trấn –Thạch Đường Trấn.

Tác Vực Liên Bang có cả thảy 6 đại chủng tộc, trong đó Tây Ba Tộc là tiểu nhược hơn cả.

Từ khoảng 1 tháng dặm trường cho tới nay, Âu Văn đã mua một thớt tuấn mã, mọi sinh hoạt đều trên lưng ngựa, ngày đi đêm nghỉ, tận lực hành tẩu trên những tiểu lộ, cứ qua mỗi một thành thị là một lần đổi ngựa.

Cuối cùng sau 30 ngày hành trình trên lưng ngựa trải xuyên lục địa rộng lớn, hai người đã đến được mục tiêu.

Trong 6 đại chủng tộc của Tác Vực Liên Bang, cường đại nhất chính thị du mục chi tộc – Á Liễn Tộc. Á Liễn tộc được hình thành bởi những nhóm người da đen. Mặc dù người da đen tại đại lục bị bài xích, kỳ thị, nhưng

không thể phủ nhận, người da đen có cơ thể cường hãn và nghị lực phi thường.

Sở dĩ là dân du mục, bọn họ chính là đại lục đệ nhất kỵ binh. Á Liên Tộc tại Tác Vực Liên Bang chiếm cứ một phần ba bình nguyên, bọn họ có địa vị chủ đạo trong liên bang. Khu vực của bọn họ giáp gianh với Tây Đại Lục, phía Bắc giáp với Thiên Kim Đế Quốc, phía Nam giáp với Hoa Thịnh đế quốc, phía Tây gần với Thần Thánh giáo đình.

Phía đông nam của Á Liên Tộc, cùng giáp với Hoa Thịnh đế quốc còn có Thiên Nguyên Tộc, nơi này phần lớn do những dân tộc thiểu số tạo nên. Chính vì thế, bọn họ so với các tộc khác của đại lục sống theo hình thái tập chung, tự tạo thành một tộc cho chính mình, lấy tên là Thiên Nguyên. Khu vực của Thiên Nguyên tộc có địa hình rất phức tạp, không có bình nguyên, lại còn nhiều núi cao, rừng rậm. Ải nhân tộc, Tinh Linh tộc, Cánh nhân tộc cùng Bán Thú nhân tộc cùng chung sống tại nơi này, tuy nhiên thực lực của bọn họ lại không hề kém.

Ải nhân có đầu óc tính toán. Tinh Linh tộc thiên phú cung tiễn thủ. Cánh nhân tộc cùng Bán Thú nhân tộc sở hữu năng lực phi hành cực tốc. Bọn họ tự hình thành liên quân, là một trong những đạo quân tinh nhuệ của Tác Vực Liên Bang.

Lấy tên Thiên Nguyên Tộc, đại sự đều do tứ đại chủng tộc cộng đồng hiệp thương giải quyết.

Phía đông bắc của Á Liên tộc là nơi sinh sống của người da trắng, tạo thành Á Kim tộc. Đại bộ phận người ở nơi này đều từ Thiên Kim đế quốc và Tác Vực Liên Bang di cư đến, trải qua bao năm, rốt cục hình thành nên quy mô như bây giờ.

Khu vực của Á Kim Tộc rất giống với Thiên Kim đế quốc, đều là những đô thị phồn hoa, bọn họ là một chủng tộc giàu mạnh nhất của Tác Vực Liên Bang. Phía đông của Á Liên Tộc là đại chủng tộc thứ hai của Liên Bang - Phổ Nham Tộc, tộc này là chủng tộc thần bí nhất, không có liên hệ buôn bán với các tộc khác, trừ phi Tác Vực Liên bang phát sinh đại sự, còn không cuộc sống của bọn họ đều tự cung tự cấp. Phổ Nham tộc lấy việc sản xuất vũ khí là chính, làm nguồn thu chủ yếu cho cả tộc.

Hồng Cự Tộc nằm ở phái Bắc biên giới Phổ Nham Tộc. Thân thể của Hồng Cự Tộc dân cường hãn to lớn, đặc điểm chủ yếu của tộc này là mọi người dân đều có làn da màu hồng.

Dong binh công hội của Hồng Cự tộc phát triển mạnh mẽ, là một trong những dong binh đoàn lớn mạnh nhất của đại lục.

Âu Văn cùng với A Ngốc đi về phía đông của Liên Bang, cũng là phía đông của đại lục – Tây Ba Tộc. Tây Ba Tộc là một tiểu tộc (dân tộc nhỏ), dân cư hiền lành, chất phác. Tộc nhân mưu sinh bằng nghề đánh cá, thế nhưng bọn họ có thể dựa vào thực lực của chính mình mà chống lại cả một thuyền đội quốc gia.

Tác Vực Liên bang 6 đại chủng tộc, chỉ có Tây Ba Tộc tiếp nhận tiếp tế, nếu không, chỉ bằng lực tộc khả dĩ không thể duy trì những đội thuyền lớn được. Cho nên, khu vực của Tây Ba Tộc cũng xuất hiện các Liên Bang tộc dân của A Ngốc.

Hết chương 9 (thượng)

(dịch giả: hì! quên ko chú thích, chỗ đoạn dưới này ko phải thuộc về chương 9, mà phần này chắc khi convert bị nhầm nhọt lộn tùng phèo. Khi dịch, mình có để dấu sao làm ký hiệu, đến lúc dịch xong rồi, copy lên đây mà quên ko viết chú thích)

Đôi mắt to của A Ngốc bất ngờ sáng lên, thần thái không còn như ban đầu, “ thật sao, Su Phụ, vậy là ngài đã trở về !” .

Ca Lí Tư gật đầu đáp:

“ tốt lắm! ta sẽ dạy ngươi ma pháp hỏa Lưu Tinh. Cơ sở của ma pháp này là từ hỏa cầu thuật cùng hỏa diễm thuật. Ngươi hãy lắng nghe cho kỹ đây, nếu có gì không hiểu phải hỏi ta ngay lập tức, biết chưa ?”

A Ngốc gật đầu, tập chung lắng nghe Ca Lí Tư giảng giải.

Hỏa Lưu Tinh là một sơ cấp hỏa hệ ma pháp, bao gồm những hỏa cầu cường đại để công kích địch nhân ở diện rộng. Ma Pháp này tùy theo trình độ ma pháp lực mà phát ra uy lực lớn hay nhỏ. Ca Lí Tư có thể sử dụng

Hỏa Lưu Tinh xuất ra hắc sắc hỏa diễm, uy lực cường đại, đạt tới chuẩn cao cấp ma pháp.

“Muốn sử dụng được hỏa Lưu Tinh, người phải dung hợp hỏa diễm thuật cùng hỏa cầu thuật lại với nhau, thấy chưa, người sử dụng hỏa diễm thuật có thể xuất ra thanh lam sắc hỏa diễm (lửa màu xanh lam) , nhưng hỏa cầu người phát ra vẫn hồng sắc như cũ. Vẫn chưa được a, người làm lại đi.”

Giảng giải kỹ lại một hồi, A Ngốc mới miễn cưỡng sử dụng được nguyên lý vận hành của Hỏa Lưu Tinh được bảy tám phần. Ca Lí Tư sợ hấn quên, nên để lại phương pháp sử dụng Hỏa Lưu Tinh cho A Ngốc luyện tập.

Buổi chiều, A Ngốc bắt đầu cố gắng luyện tập, có gì không hiểu đều hỏi Ca Lí Tư. Ca Lí Tư nhất nhất ôn hòa, không ngừng nhẫn nại giải thích, cuối cùng A Ngốc có thể phát xuất Hỏa Lưu Tinh. Nói đúng hơn, hấn chỉ có thể xuất ra một phiến Hỏa Lưu Tinh đủ để thiêu xuyên qua lá cây mà thôi.

Ca Lí Tư nói, khi hấn trở về, hấn hi vọng thấy được A Ngốc xuất ra một phiến Hỏa Lưu Tinh thanh sắc có đường kính 1 thước.

Sáng hôm sau, Ca Lí Tư chỉ thu thập lại một chút đồ lặt vặt, tâm tình phức tạp đan xen, lặng lẽ rời đi trước khi A Ngốc tỉnh giấc. Hấn muốn tìm một chỗ tĩnh tâm, chuẩn bị tâm lý thật tốt cho thực nghiệm cuối cùng.

Từ lúc Ca Lí Tư dời đi, tâm tình A Ngốc càng trở nên trống vắng, tịch mịch. So với lần đầu trở lại, tư niệm của hấn đối với Ca Lí Tư càng thêm da diết. Hấn thường ngồi trước mộc ốc (phòng gỗ) , ngắm người nhìn về hướng Ca Lí Tư trở về.

Đối với A Ngốc mà nói, ma pháp Hỏa Lưu Tinh rất thâm ảo. Mặc dù không ngừng nghỉ cố gắng luyện tập, nhưng hiệu quả rất thấp, căn bản chẳng có phát ra tí tẹo uy lực gì.

Thời gian 2 tháng trôi qua rất nhanh, ngày này A Ngốc tiến vào vùng Mê Vụ (sương mù) , ngắt quả tử làm bữa ăn sáng, sau đó bắt đầu chăm chú tập luyện.

ngồi xuống trước Mộc Ốc, thò tay vào trong tay áo, móc ra một chiếc bánh bao màu trắng, mong muốn Ca Lí Tư mau mau chóng chóng trở về.

Lần trước, khi về Ca Lí Tư có mua bánh bao cho A Ngốc, món ăn mà A Ngốc ưa thích. Hăn liền để dành lại 1 cái, khi lúc Ca Lí Tư vắng mặt, hăn trộm tới nghiệm thất, sử dụng luyện khí chi pháp, bao quanh cái bánh bao mà hăn để dành một tầng ngân tích.

Loại ngân tích mà Ca Lí Tư luyện chế có đặc tính bảo vệ, mà A Ngốc là người đầu tiên một mình thực nghiệm thành công.

Ca Lí Tư đương nhiên biết chuyện đó, nhưng tảng lờ không biết, cũng không tra hỏi hăn. Hành động đó của A Ngốc cũng lưu lại trong tâm tư Ca Lí Tư một kỷ niệm sâu sắc.

Cầm trên tay cái bánh bao có phủ lớp ngân tích bên ngoài, A Ngốc si ngốc tâm niệm, “ đã 2 tháng rồi, sư phụ, ngài trở về nhanh nhé, ngài trở về nhanh a, A Ngốc rất nhớ ngài !”

Linh, linh, linh. Linh, - tiếng của cái chuông - (dịch giả: tạm gọi là cái chuông vì cái này thường treo trên cửa sổ hoặc mái hiên, mỗi khi gió thổi qua kêu đing đong, vì dịch giả hông biết tên nó là sao, nên tạm gọi là chuông, trong bản convert thì nó tên là LINH) – treo trên mái hiên đột nhiên cất lên. A Ngốc trong lòng cả kinh, tức thì đứng dậy.

Cái chuông này được Ca Lí Tư Bố trí, có trang bị ma pháp đặc thù. Khi có người khác xâm nhập trong vòng 3 dặm phương viên của Mộc Ốc, chuông sẽ tự động vang lên.

Tầng trang bị cao nhất của nơi này, nhờ vào một ma pháp trận, có thể phân biệt được người và thú. Nói cách khác, khi dã thú xâm nhập vào vào trong, chuông sẽ không kêu. 1 dặm xung quanh bên trong mộc ốc, Ca Lí Tư bố trí bầy thú, chính vì thế cho tới nay, vẫn chưa có dã thú nào lọt vào tập kích được.

A Ngốc biết người này tuyệt đối không phải là Ca Lí Tư, bởi Ca Lí Tư trở về theo một lộ tuyến cố định, sẽ không đụng vào trang bị cảnh báo. Lẽ nào lại là ngoại nhân?

Mặc dù nơi này Ca Lí Tư bố trí đầy rẫy cơ quan, nhưng A Ngốc vẫn rất khẩn trương.

Theo như phương pháp của Ca Lí Tư dặn dò trước lúc đi, hăn phát hiện ra hành tung của ngoại nhân, mà phương hướng lại trùng với hướng về của

Ca Lí Tư.

Sở vị quan tâm tắc loạn (mình dịch theo ý tứ, ko theo ngôn từ - tạm dịch: không nhắc đến thì thôi, nhắc đến lại càng đau đầu) . A Ngốc nghĩ chẳng lẽ sư phụ quay lại, chắc sư phụ không cẩn thận, chẳng may đụng phải cơ quan. Chắc vậy! chắc là sư phụ rồi. Phạm vi bên ngoài 3 dặm, mặc dù có vụ khí. nhưng không dày đặc. A Ngốc tới nơi này được 10 tháng, đã quan sát mọi thứ xung quanh, mặc dù chưa biết lối ra khỏi Mê Huyền chi sâm, nhưng phụ cận phương viên 10 dặm, hăn nắm rất rõ rang phương hướng.

“Không được rồi, chắc Ca Lí Tư sư phụ bị thương, nhất định sư phụ muốn ta đi giúp “, tâm tư thôi thúc mãnh liệt, khiến A Ngốc phải chạy ra ngoài.

Khu Vực Mê vụ (Vùng Sương Mù)

A ngốc liều mạng chạy vào bên trong. Hăn đã quên lời dặn dò của Ca Lí Tư, không cho hăn chạy đi quá xa. Dọc đường đi, hăn tìm phương hướng, không ngừng đi tới. Đối với thân thể khỏe mạnh của A Ngốc mà nói, 3 dặm đường vẫn không là cái gì. Thật nhanh, hăn thoát ra khỏi tầng sương mù.

Đinh, đinh, a! Tiếng binh khí va chạm cùng với những thanh âm kêu gào thảm thiết không ngừng truyền đến. A Ngốc trong lòng quỳnh quáng, vội hướng đó chạy đến.

Ở đằng xa, hăn thấy hơn 10 đạo thân ảnh chớp nhoáng ẩn hiện, một cỗ tử thi đang nằm trên mặt đất.

Hăn vội nép mình vào một cây đại thụ, quan sát xem có thân ảnh của Ca Lí Tư trong nhóm người đó hay không.

Quan sát nửa ngày, hăn không phát hiện thấy thân ảnh quen thuộc của Ca Lí Tư, khiến hăn không khỏi cảm thấy thất vọng. Trong lúc quan sát, hăn phát hiện ra, hồi chém giết chia ra làm 2 nhóm, tổng cộng 12 người.

11 hắc y nhân (người mặc áo đen) đang vây công người cầm thanh trọng kiếm. Người này là một nam nhân, có thân hình to lớn.

Vì khoảng cách không gần, A Ngốc khó có thể nhìn rõ bộ dạng bọn họ, chỉ có thể từ màu sắc y phục để phân biệt. Người bị vây công có y phục rõ ràng nhất, toàn một màu trắng.

Mọi loại màu sắc quang mang trên người bọn họ không ngừng lấp lánh. Chung quanh, hàng loạt cây to bị đấu khí cường hãn oanh tạc, nghiền nát tan tành.

Cho dù ở ngoài 200 thước hơn, A Ngốc vẫn cảm giác được đám người này thật đáng sợ. Kinh khí mệnh mông trái khắp, khiến nơi này tràn ngập sát khí ghê rợn.

Trong mắt hắc lúc này, tùy tiện chọn ra bất kỳ người nào ở đây, so với tên trùm hải tặc mà theo Ca Lí Tư nói là ma nhân lúc ở trên thuyền, hắc lợi hại hơn nhiều.

Bạch Y Nhân thân hình to lớn, khoảng thước 9 có dư (dịch giả loạn đàm chơi: không biết bao nhiêu chắc 1m 9 cm a a...a !), ánh mắt tóe lên vẻ lạnh lùng, tay nắm chặt thanh trọng kiếm. Thân hình phẳng phất ung dung tự tại.

Tuy bị vây công, nhưng vị Bạch Y nam tử vẫn không có chút sợ hãi, một luồng bạch sắc quang mang lóe ra từ thanh trọng kiếm, đồng thời hóa giải công kích của 11 hắc y nhân.

Kiểm pháp của Bạch Y Nhân nọ đại khai đại hợp, khí thể tràn ngập. Ngoại trừ người đó, 11 người kia đều sử dụng nhuuyến kiếm, thân kiếm cũng giống như y phục, đều một màu đen. Nếu là ban đêm, chắc khó có thể nhận ra mũi kiếm.

11 thanh kiếm giống như 11 con độc xà, không ngừng uốn lượn, tìm chỗ sơ hở của Bạch Y nam tử mà công tới. Tuy nhiên Bạch Y nhân nọ vẫn không có hoảng hốt, không để cho đám “độc xà” chạm tới người. Bất chợt trên người của Bạch Y Nhân tỏa ra bạch sắc quang mang, đôi tay nắm chặt thanh trọng kiếm, mạnh mẽ khởi động 3 đạo quang mang, mặc dù “độc xà” là những kiếm khí bén nhọn mổ tới, nhưng y phục của người nọ vẫn không hề suy chuyển.

11 hắc y nhân bất chợt phát động luồng năng lượng khổng lồ, quét tay về phía trước, rồi bay ra ngoài 10 thước, nhuuyến kiếm chỉ xéo qua mặt đất, hướng về Bạch Y Nhân nhìn chăm chăm.

Một người trong nhóm hắc y mở miệng, thanh âm của hắc trầm thấp lạnh lùng: “

Minh Vương Lão Đại, chịu trời đi, đừng chống cự. Nếu người trong trạng thái tốt nhất mà cùng chúng ta giao đấu, chúng ta tuyệt đối là đi tìm đường chết. Thế nhưng người bị trúng phải Vô Nhị Thánh Thủy cực độc, kiên trì ở đây cho tới bây giờ đã tốt lắm rồi, theo chúng ta trở về đi. Người - trong tổ chức có địa vị, chỉ cần người nhận sai lầm với Chủ Thượng, Người nhất định tha thứ cho người.”

Tuy thanh âm hư vô mờ ảo vẫn bình thản như cũ, nhưng Diệt Nhất vẫn toát ra mồ hôi lạnh, ướt đầm người. Hắn tận lực, bảo trì thanh âm phát ra rõ ràng, giải thích:

“Chủ Thượng! Minh Vương dù sao cũng là thủ lĩnh trước kia của chúng tôi. Hắn nói, đã cùng đồng cam cộng khổ, nên phóng chúng tôi một ngựa, cho chúng tôi một mạng trở về.”

“Như vậy ư ?! người thuật lại hết đi! “.

“Vâng! Chủ Thượng! Vốn chúng tôi truy sát Minh Vương đến một đại sâm lâm trong khu vực Ngõa Lương, đã chiếm được thể thượng phong, tưởng rằng ra tay đắc thủ ...”

Diệt Nhất thuật lại quá trình sự việc khi đó: “ còn bây giờ thì! thi thể của Diệt Lục, Diệt Thập, và Diệt Thập Nhất vẫn dang ở bên ngoài !”

“Ai! Diệt Nhất, người gia nhập hội, thời gian cũng không có ngắn, thật không giống với người lúc bình thường a. Đã là một sát thủ, cần nhất phải tỉnh táo, phân chia thể cuộc nặng nhẹ rõ ràng. Ta cũng hiểu được ý nghĩ trong nội tâm của người, hy sinh một cách vô ích cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Nhưng người lại không lường được tâm tính của Minh Vương, như thế nào mà hắn lại để các người quay trở về báo tin. Nếu hắn lúc đó có khả năng giết được các người, chắc bây giờ các người đã thành những cỗ thây khô. Kiếm của Minh Vương đã xuất ra, cho gà cũng không chừa.

Vô Nhị Thánh Thủy có tác dụng ra sao, chẳng lẽ các người còn phải chờ ta nhắc? Mặc dù Minh Vương có công lực cao thâm, nhưng bị đại lục đệ nhất kịch độc ăn mòn cơ thể. Hắn còn có thể đối phó dễ dàng với các người sao?

Người nên nhớ! Diệt sát tổ các người là tinh anh trong tổ chức. Có lẽ, sau khi các người rời đi, Minh Vương chắc đã hôn mê vì không cầm cự nổi chất kịch độc trong cơ thể. Nếu các người kiên trì thêm chốc lát, đã có thể dẫn hắn trở về rồi. Diệt Nhất! lúc này các người đã phạm phải một sai lầm rất lớn. “

Mồ hôi không ngừng chảy xuống từ trên trán, hồi lâu sau, Diệt Nhất mới nói:

“Chủ Thượng! ta.. ! ta đã biết sai rồi! Mong ngài tha thứ, cho ta cơ hội đoái công chuộc tội. Chúng ta lập tức quay trở lại phiến sâm lâm, bắt Minh Vương trở về gặp ngài “

Thủ đoạn của Chủ Thượng, bọn hắn đã từng chứng kiến, dù cho bọn hắn đối mặt với cái chết cũng không sợ, nhưng lại rất sợ hãi trước vị Chủ Thượng thâm sâu này.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Thạch Đường Tiểu Trấn (Hạ)

>

Nhìn về phía đại hải mênh mông, Âu Văn hướng A Ngốc nói:
“từ bây giờ chúng ta ở chỗ này, người biết đây là đâu không ?”

A Ngốc lắc đầu trả lời:

“Ta không biết.!”

Từ khi đó cho tới bây giờ, hắn vẫn một mực lặng thinh, trầm mặc. Khi cùng với Âu Văn ngồi trên lưng ngựa, mặt hắn còn ngẩn ngơ phát ngốc. Cứ ngày qua ngày, Âu Văn bắt đầu để ý, thấy hắn chả có hỏi han gì đến mình. Trừ phi Âu Văn hỏi hắn, bằng không hắn rất ít khi chủ động nói chuyện.

Âu Văn cũng phát hiện ra, so với trước kia, A Ngốc trầm đi rất nhiều, Âu Văn cũng thập phần hiểu được nguyên nhân là vì cái gì! Nhưng hắn vẫn không có gan hỏi A Ngốc. Hắn tin tưởng, sau 1 đoạn thời gian, A Ngốc sẽ thích ứng được với cuộc sống nơi này.

Thạch Đường trấn thuộc về Tây Ba Tộc, là một trong hơn 10 trấn nhỏ của của Hải Tân trấn

, người nơi này phần lớn đều từ Hoa Thịnh đế quốc di cư sang, cho nên màu tóc của A Ngốc cũng cùng màu tóc đen giống của bọn họ, cũng không như tại Thiên Kim đế quốc, chỉ có nơi này, A Ngốc mới có thêm một chút ít cảm giác thân thuộc. Dọc đường, Âu Văn có thể nói là thập phần quan tâm tới A Ngốc, Âu Văn đã mua cho hắn một đôi nhuyến điểm tử (tạm dịch: giày vải mềm) , để hắn có thể trụ được trên đoạn đường dài.

Mặc dù câu trả lời của A Ngốc luôn luôn là những cái lắc đầu, nhưng Âu Văn cơ hồ đều hỏi hắn dăm ba câu mỗi ngày. “ Có mệt không, có muốn ăn chút gì không ?”

Mặc dù A Ngốc từng chút từng chút một không còn trầm mặc như hồi mới rời khỏi Mê Huyền chi sâm, nhưng với Âu Văn, hẳn vẫn còn một khoảng cách khá sâu.

Âu Văn cùng A Ngốc tiến vào bên trong Thạch Đường trấn, Vào ngày dài, trai tráng trong thôn không có quãng lười đánh cá mà làm việc trong xưởng đóng tàu của Tây Ba Tộc, trên những con đường nhỏ chỉ còn lại một số lão ấu, trẻ con, thi thoảng thì thấy vài người phụ nữ đang giặt quần áo, cùng với con cái nô đùa.

Vì không muốn hù dọa dân thôn, nên Âu Văn trước đó đã giấu thanh trọng kiếm dưới những dải đá ngầm gần bờ biển, ngựa đem đi bán, còn bản thân thay đổi lại trang phục thường nhân,

Cho dù như vậy, hai người với vóc dáng to lớn cũng khiến cho dân thôn sẫm soi, nghi vấn. Một người đàn ông khoảng 50 tuổi đến trước bọn họ, nghi hoặc hỏi:

“các người không phải người nơi đây, tới nơi này làm gì?”

Ngôn ngữ của Tác Vực Liên Bang bất đồng so với ngôn ngữ của Thiên Kim đế quốc. Mà cho dù trong Liên Bang, thì 6 đại chủng tộc cũng có giọng nói đặc biệt khác nhau, nếu không quen thuộc, chưa chắc nghe mà đã hiểu được.

Chẳng qua trên đường đi mỗi ngày, Âu Văn đều dạy cho A Ngốc một chút ngôn ngữ có phát âm kỳ lạ, giải thích mọi sự rắc rối trong từng ngôn ngữ đó.

Bởi vì đầu óc chậm chạp, nên A Ngốc cũng học được một số từ đơn giản. A Ngốc cho đến tận bây giờ mới hiểu được nguyên nhân mà Âu Văn dạy ngôn ngữ cho mình, chính để dùng cho những địa phương có thổ ngữ đặc biệt. Miễn cưỡng ra thì A Ngốc cũng tạm thời nghe, hiểu được.

Âu văn nở một nụ cười trên môi, sử dụng ngôn ngữ thuần Tây Ba Tộc trong Liên Bang nói:

“Chào ngài, ngài khỏe chứ, ta vốn được sinh ra tại nơi này. Ta bỏ đi đã lâu mà không có quay trở lại.”

Nghe thấy người có ngôn ngữ giống của mình, thần sắc của đối phương có thêm một chút tươi tỉnh hỏi:

“Người là người của tiểu trấn phải không, như thế nào mà ta lại không có nhận ra nhỉ ?”

Âu Văn chăm chú quan sát, thầm đánh giá đối phương vài lần, rồi thảng thốt reo lên:

“ A! Đây có đúng là Tịch Nhĩ huynh đệ không ?”

Tịch Nhĩ ngẩn ngơ hỏi:

“Người như thế nào lại biết tên ta, người.. người rốt cuộc là ai, tại sao ta lại không có một chút ấn tượng gì về người nhỉ ?”

Âu Văn hưng phấn trả lời:

“Tịch Nhĩ, là ta! ta đây, ta là Âu Văn đây, người không nhận ra sao? ! Ta rời đi khoảng hơn 50 năm trước. Hồi bé chúng ta thường nghịch đất, rồi tiểu tiện vào bùn để đắp tượng, rồi cùng ta cùng đập vỡ nó đi. Người chẳng lẽ quên hết rồi sao? “

Tịch Nhĩ mắt chữ A, mồm chữ O, ngốc trứ nhìn Âu Văn hồi lâu rồi hỏi:

“Người.. người là Âu Văn đại ca ư? . Tại sao người còn trẻ như vậy ?!”

Âu Văn xắn ống tay áo, để lộ cánh tay dài trắng nõn - trên cánh tay có một vết sẹo dài màu tím – rồi nói:

“Người nhìn kỹ đi, hồi xưa vì cứu người, bị mỏ neo của thuyền móc phải, người đã nhớ lại chưa ?”

A Ngốc lẳng lặng đứng một bên, nhìn Âu Văn và Tịch Nhĩ. Bởi vì hai người nói chuyện rất nhanh, nên hẳn chỉ miễn cưỡng hiểu loáng thoáng một chút ít mà thôi.

Tịch Nhĩ nắm lấy cánh tay của Âu Văn, cẩn thận nhìn, nói:

“A! Người đúng là Âu Văn đại ca, nếu không có người khi đó, chắc ta đã bỏ mạng trên biển rồi. Mà sao trông người còn trẻ vậy, nếu ta không nhớ nhầm, người lớn hơn ta 2 tuổi mà. Ta năm nay 56 tuổi, còn người sinh vào thần thánh lịch tháng 2 năm 931, như vậy người đã 58 tuổi rồi mà. Đúng là nhìn không ra, thật sự nhìn không có ra a! “

Âu Văn mỉm cười nói:

“ Thật ra cũng chẳng có gì, sống tại sâm lâm, làm bạn với thiên nhiên, hấp thụ nhiều linh khí tự nhiên, cho nên trông ta có vẻ trẻ ra một chút. Tịch Nhĩ, chúng ta đã trở về nhà !”

Tịch Nhĩ gật đầu nói:

“Đi nào, ta dẫn người đi xem. Ta tiếp quản chức vị của cha ta cũng đã hơn 10 năm. Dựa vào quan hệ của chúng ta, cũng không có ai dám động tới nhà của người. Nhưng bây giờ thì rách nát lắm, nếu muốn ở lại, cần phải sửa sang lại. Đại ca! lần này người trở về, người còn muốn bỏ đi nữa không?”

Âu Văn lắc đầu thở dài nói:

“Ai! Không đi nữa! Ở bên ngoài đã quá nửa đời người rồi, lá rụng nên về cội a. À, còn vị huynh đệ này là người thân duy nhất của ta. Chúng ta sẽ định cư tại đây, còn ta ư, ta sẽ ở lại đây cho tới lúc chết.”

Tịch Nhĩ cười to sáng khoái nói:

“Đại ca, bình thường, ta đang lo không có ai bồi tiếp cùng ta, từ nay về sau, chúng ta có thể chung sống cùng nhau. Đi nào, ta dẫn người đi xem nhà, chờ mấy tên tiểu tử của ta về, chúng nó sẽ giúp người sửa sang lại nhà cửa.”

Tịch Nhĩ nhiệt tình đi trước, dẫn Âu Văn cùng A Ngốc đi về phía đông của Thạch Đường trấn, hướng đến một tòa tiểu viện. Tiểu Viện này so với các căn hộ của cư dân ở đây thực là có khoảng cách. Tới trước tiểu Viện, mắt Âu Văn nhất thời sang lên, dù sao, đây cũng là nơi chứa đầy tuổi thơ của hắn.

Tịch Nhĩ vỗ vào bả vai của Âu Văn thân thiết nói:

“Sao chứ, lại nhớ tới Bá Phụ, Bá Mẫu nữa phải không! Cơn song thần năm đó thật sự đã chết không ít người a.”

Âu Văn liếc mắt nhìn Tịch nhĩ, đáp:

“Đã nhiều năm như vậy rồi, tưởng nhớ liệu có tác dụng gì chứ !”

Rồi hắn lấy ra từ trong ngực áo vài kim tệ, nhét vào tay Tịch Nhĩ nói:

“Huynh đệ, ta đã nhiều năm không trở về, mọi thứ đều rất xa lạ, còn phiền toái người giúp ta sửa chữa lại nhà cửa cho hắn hồi lại ,!”

Tịch Nhĩ vội vàng nói:

“Đại ca người làm gì vậy, không cần phải khách khí thế. Người vất vả trở về, ta giúp người là chuyện nên làm. Người cứ yên tâm đi, ở chỗ này, tiếng nói của ta cũng có phân lượng. Chờ mấy nhi tử của ta trở về. Bảo bọn

chúng sửa sang nhà cửa, tu chỉnh mọi thứ lại cho đẹp đẽ. Người nha, đừng cho ta tiền, nếu không ta sẽ giận đó.”

Âu Văn đáp:

“Phải phiền toái người như vậy, người không nhận khiến ta áy náy. Người cứ cầm đi, nếu không lấy, ta không dám nhờ người nữa đâu.”

Hai người dằng co đưa đẩy một hồi lâu, cuối cùng Tịch Nhĩ bất đắc dĩ phải nhận

Tịch Nhĩ nói:

“Đại ca, người dạo một vòng, xem xét lại tiểu viện đi. Trưa hôm nay qua ta ăn cơm, ta nhất định bồi rượu người. Nhớ lại năm xưa, ta uống cũng được lắm đó. “

Đoạn Tịch Nhĩ quay đầu trở lại thôn. Nhìn bóng lưng Tịch Nhĩ dần dần biến mất. Lúc đó Âu Văn mới quay sang A Ngốc dặn dò:

“Từ nay về sau, nhìn thấy hắc, người gọi hắc là Tịch Nhĩ đại thúc, gọi ta là thúc thúc, người rõ chưa? . Từ bây giờ, chúng ta sống ở nơi này.”

A Ngốc gật đầu hỏi:

“Thúc thúc bao giờ dạy ta công phu.?”

Âu Văn mỉm cười nói:

“đừng có nóng nảy, ta biết người muốn nhanh nhanh quay trở về bên sự phụ của người. Nhưng việc học công phu đâu chỉ có một hai ngày. Chúng ta cần phải chuẩn bị mọi thứ thật tốt, sau đó mới có thể bắt đầu, không phải sao? . Đi nào, ta dẫn người đi xem xung quanh, ta đã không trở lại chỗ này hơn 40 năm rồi đấy.”

A Ngốc nghe cuộc nói chuyện của Tịch Nhĩ và Âu Văn khi này, nghi hoặc hỏi:

“Thúc thúc, người thật sự 58 tuổi ư?”

Âu Văn liếc mắt nhìn hắc, ôn hòa nói:

“ đúng vậy, 58 tuổi. Ta nhìn bề ngoài tưởng còn trẻ là nhờ vào công pháp tu luyện làm giảm quá trình lão hóa. Chính vì thế trông ta chỉ khoảng 40 mà thôi. Khi nào chúng ta yên ổn, thúc thúc sẽ truyền thụ công phu này cho người. “

Mở một cánh cửa to không có khóa, một luồng xú khí đập thẳng vào mặt hai người. Âu Văn nhíu mày, dẫn A Ngốc vào. Khu vườn của tiểu viện độ khoảng 10 m trống trơ, bên trong trống rỗng, chẳng có một chút gì. Hai người nhìn cảnh quan bên ngoài tòa nhà lợp ngói bị mạng nhện giăng đầy, bởi vì chỗ này ở gần bờ biển, là vùng đất ngập mặn, nên không có rong rêu, chứ bằng không rất khó khăn để lau chùi quét dọn.

Hai ngày sau, nhờ sự trợ giúp tận tình của Tịch Nhĩ, nơi của Âu Văn đã được trùng tu lại khang trang, tất nhiên là cũng phải mua không ít đồ đạc sử dụng. Có sự hỗ trợ của trưởng thôn Tịch Nhĩ, mọi người trong này dần dần chấp nhận Âu Văn cùng A Ngốc.

Tâm tình của A Ngốc cũng thoải mái lên rất nhiều, so sánh khi còn ở Mê Huyền chi sâm, mọi người nơi này đều đối đãi với hắn cực kỳ thân thiện. Hắn biết được, Tịch Nhĩ có 3 người con trai, con đầu của Tịch Nhĩ nhìn qua so với Âu Văn không sai biệt la mấy. Khi tịch Nhĩ nói, Âu Văn lớn tuổi hơn mình, thì người trong gia đình hắn thập phần không dám tin.

3 người con trai của Tịch Nhĩ đã kết hôn, cháu gái đầu của hắn cũng chỉ nhỏ hơn A Ngốc 2 tuổi mà thôi, hắn còn có 2 người cháu nữa, một đứa 7 tuổi, đứa còn lại 3 tuổi.

Chiều xuống, sau khi tiễn Tịch Nhĩ ra khỏi cửa, Âu Văn đứng bên trong tiểu viện, thở dài một hơi rồi nói:

“A Ngốc, người tới đây !”

A Ngốc đang dọn dẹp đồ đạc, vội bỏ đấy, đến bên cạnh: “ thúc thúc!”

Âu Văn quay người lại, nhìn đối diện vào A Ngốc nói:

“ A Ngốc! ta biết ngươi rất hận ta, hận ta vì đã bắt buộc ngươi phải rời khỏi sự phụ thuộc, nhưng mà từ đêm nay trở đi, ta bắt đầu truyền thụ sở học cả đời của ta cho ngươi. Hi vọng ngươi cố gắng chăm chỉ học tập. Nếu muốn gặp lại sự phụ của ngươi, ngươi phải học hết công phu của ta mới được rời đi, ngươi hiểu ý ta chứ ?”

A Ngốc gật gật đầu hồi đáp: “Ta biết rồi”

Ngoài miệng hắn trả lời như vậy, nhưng trong thâm tâm thầm nghĩ “ không biết giờ này sự phụ Ca lí Tư đã trở về hay chưa.”

Âu Văn nói tiếp:

“Từ hôm nay trở đi, người không được luyện tập tiếp ma pháp của sư phụ người nữa, vì như vậy sẽ khiến người phân tâm. Ma pháp ở tiểu trấn này rất hiếm thấy, mấy cái hỏa hệ ma pháp cũng không được sử dụng ở đây, người hiểu chứ ?”

A Ngốc ngược đầu lên, nhìn chăm chăm Âu Văn, kiên quyết nói:

“ Nhưng ta vẫn phải luyện tập ma pháp, sư phụ dạy ta ma pháp, ta lẽ nào lại quên.”

Âu Văn ngạc nhiên vì đây là lần đầu tiên mà A Ngốc phản bác lại điều mà anh nói, nhưng hắn vẫn không vì thế mà tức giận nói:

“Hài tử, người nên biết, ma pháp và võ kỹ không thể học được cùng một lúc. Kinh nghiệm, cuộc sống có hạn, hai chức nghiệp này có thể đồng thời đạt tới đỉnh phong thật không dễ dàng. Mà huống chi, nếu người là kiếm giả mạnh mẽ, sư phụ Ca Lí Tư của người cũng sẽ không trách người đâu. “

A Ngốc quật cường lắc đầu nói:

“Không được, ta nhất định phải luyện ma pháp. Mặc dù ta không ở bên Người, nhưng ta vẫn phải luyện tập.”

Âu Văn suy suy nghĩ nghĩ, nói:

“Vậy cũng được, nếu người kiên trì như thế, ta cho phép người luyện tập một chút buổi tối, nhưng không vì luyện tập ma pháp mà ảnh hưởng tu luyện võ kỹ. Người làm được không? . Nếu không được, người phải bỏ tập ma pháp !”

A Ngốc gật đầu đồng ý:

“ta.. ta nhất định làm được.”

Âu Văn đứng thẳng nói:

“tốt, hôm nay ta sẽ dạy người phương pháp hành công chi pháp. Sở tu của ta là đấu khí, có tên là Sanh Sanh Quyết, ‘thủ sanh sanh bất tức chi ý’ - chủ yếu là tự đề thăng cường độ sinh mệnh lực, rồi chuyển hóa thành thần thánh khí cũng tức là đấu khí. Có thể nói, Sanh Sanh Quyết là đại lục đệ nhất chánh tông tu luyện đấu khí phương pháp, nó cũng là phương pháp dưỡng sinh tốt nhất, bởi thế mà ta nhìn trẻ trung thế này đây. Vận hành Sanh Sanh Quyết trong cơ thể, thì theo như lời sư phụ của người Ca Lí Tư

có nói đến, chính là chân khí, mà dụng năng lượng phóng ra ngoài để công kích, gọi là đấu khí.

Bởi vì người đã ăn vãng sanh quả, tu luyện sẽ thuận lợi, tiến bộ sẽ rất nhanh. Đi nào, chúng ta trở lại phòng, ta truyền thụ khẩu quyết cho người.”

Trở lại phòng, Âu Văn nghiêm giọng nói:

“Sanh Sanh Quyết tổng cương chỉ có 4 chữ. Sanh Sanh Bất Tức.

Chỉ có chân khí của Sanh Sanh Bất Tức thì thân thể của người thủy chung mới phát ra được năng lực đấu khí.”

Lúc trước, cũng bởi vì sanh sanh quyết sản sinh ra sanh sanh chân khí, Âu Văn mới duy trì được thể cục, thoát khỏi nhóm người truy sát.

“Khẩu quyết đầu tiên này, người phải ghi nhớ cho kỹ, phải là ‘khí tùy niệm động, khí do tâm sanh, luyện tinh hóa khí, sanh sanh bất tức’.

Tăng tu luyện thứ nhất gọi là Trúc cơ giai đoạn, cũng là cơ sở của Sanh Sanh Quyết. Tốt! bây giờ chúng ta bắt đầu. “

A Ngốc ngồi khoanh chân trên giường, Âu văn ngồi sau hắn, hữu chưởng đặt lên lưng A ngốc, nói:

“Nhắm mắt, niệm khẩu quyết. ý tứ khẩu quyết đã rõ ràng, người phải dụng tâm thần cảm ứng một luồng khí lưu ấm áp chảy qua phương vị này, chính là phương vị này, người nhớ cho kỹ, chúng ta bắt đầu nào.”

Hết chương 9 (hạ)

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Huyết Nhật Hàng Lâm (Thượng) *

>

Dòng khí lưu từ lòng bàn tay của Âu Văn chảy vào trong cơ thể A Ngốc. Âu Văn biết A Ngốc tiếp thu rất chậm, cho nên hẩn để cho luồng chân khí dịch chuyển từ từ. Phải mất một đêm hành công theo một chu thiên lộ tuyến, Âu Văn đã tương trợ A Ngốc tiến vào trạng thái nhập định. Dòng khí lưu mà Âu Văn truyền vào trong cơ thể A Ngốc cùng với Vãng Sanh quả dần dần dung hợp lại với nhau phát sinh ra trăm mạch sinh cơ, từ từ vận chuyển. A Ngốc cảm giác toàn thân như trong một cái lò thật lớn, thư thái khó nói nên lời.

Không còn theo sự khống chế của Âu Văn, A Ngốc tăng dần tốc độ hành công, qua 7 chu thiên thời gian, hẩn mới tỉnh lại.

“Thế nào? cảm giác thế nào?”

Buổi sáng, sau khi Âu Văn trợ giúp A Ngốc hành công xong, chính mình cũng tự điều tức trong chốc lát, rồi phong tỏa khu tiểu viện. Đợi một ngày sau, Âu Văn mới hỏi A Ngốc về cảm giác trước đó. Dĩ nhiên Âu Văn hiểu được, lần đầu tiên tu luyện Sanh Sanh Quyết tối phi thường trọng yếu, nên A Ngốc không thể bị quấy rầy.

A Ngốc từ trên giường, nhìn ra khí sắc bên ngoài, chợt phát hiện ra là trời đã tối. Mặc dù mới chỉ nhập định một ngày một đêm, thế nhưng huyết mạch của A Ngốc thần kỳ thông suốt.

“Thúc thúc, ta cảm thấy rất nhẹ nhàng, tựa hồ như có một cái gì đó lưu chuyển khắp mọi nơi trong cơ thể, tạo nên cảm giác vô cùng thoải mái.”

Âu Văn hài lòng, gật đầu nói:

“Một ngày hành công phát sinh ra đặc điểm như vậy thì quả không sai, ta nhớ lần đầu tu luyện, cũng phải mất bảy ngày mới đạt tới trình độ như người bây giờ. Có thể thấy được tác dụng của Vãng Sanh quả đối với công pháp tu luyện thập phần bổ ích.

Tốt lắm, người nghỉ ngơi một lát, rồi ăn một chút. Đồ ăn ta đã chuẩn bị rồi. Sau khi ăn xong, cho người 2 giờ để luyện tập ma pháp. Để tránh cho mọi người phải hoảng sợ, người chỉ có thể ở tại phòng mà luyện tập thôi, nhưng ngàn vạn lần đừng có thiêu rụi phòng đấy.”

Nguyên nhân Âu Văn đồng ý để A Ngốc tiếp tục luyện tập ma pháp, hẳn rõ ràng hiểu được. Công phu của mình đại lục là đệ nhất lưu. Nhưng 10 năm làm sát thủ, hẳn kết thù kết oán rất nhiều. Nếu mà A Ngốc có thêm một thân phận khác, tương lai có thể giảm bớt phiền toái khi đi báo thù cho hắn.

Một ngày tu luyện làm tâm tình A Ngốc tốt lên rất nhiều. Hắn ửng hồng mặt, nói:

“thức thức yên tâm, ta không có đốt cháy phòng đâu, ta đi ăn cơm đây.”, đoạn bước nhanh ra ngoài. Hắn đột nhiên phát hiện, vị thức thức này tựa hồ không có đáng ghét cho lắm.

Sau khi ăn xong, A Ngốc tranh thủ thời gian, không nghỉ ngơi mà lập tức tu luyện ma pháp. Bởi vì thời gian tu luyện ngắn, hơn nữa hắn cũng chỉ có thể trong phòng sử dụng phương pháp minh tư (tạm dịch: nhập tọa) để nâng cao tinh thần lực của chính mình. Minh tư rất khác biệt so với tu luyện chân khí. Minh tư chính là lấy tinh thần lực của bản thân ngưng tụ lại, nhưng lại không sợ bị quấy rầy, tùy thời đều có thể tỉnh táo trở lại. Còn tu luyện đấu khí chính là tu luyện lực lượng của bản thân, phải hoàn thành hết cả chu thiên mới có thể xả công. Bởi thế, tu luyện đấu khí kỳ nhất chính là bị quấy rầy, một khi bị kinh nhiễu, dễ dàng dẫn tới tẩu hỏa nhập ma.

2 giờ sau, Âu Văn mới gọi hắn trở lại:

“ A Ngốc, nếu như người đơn giản chỉ tu luyện tinh thần lực, chẳng những đối với tu luyện sanh sanh quyết không có ảnh hưởng, ngược lại càng làm cho tinh thần lực ngày càng mạnh, chân khí trong cơ thể cũng dễ dàng khống chế hơn. Ta thấy biện pháp này có vẻ đúng đấy. Cơ bản của ma

pháp là ma pháp lực, cũng là tinh thần lực. Như vậy đi, từ nay về sau, ta cấp cho người mỗi ngày 3 giờ để minh tư, ở giai đoạn hiện nay, người luyện tập bảy chu thiên mỗi ngày là đủ. Thời gian còn lại, ta sẽ chỉ điểm thêm cho người một chút ít kiến thức.

A Ngốc nghi hoặc hỏi:

“ nếu chỉ dùng minh tư để đề cao ma pháp lực mà không luyện tập ma pháp, hỏa điểm ma pháp có bị ảnh hưởng khi sử dụng hay không a ?”

Âu Văn cười đáp:

“cái tên tiểu tử người trở nên thông minh từ khi nào thế. Tất nhiên là minh tư ảnh hưởng tới khống chế ma pháp, nhưng người có biết, ma pháp lực là cơ sở của ma pháp. Khi ma pháp lực được đề thăng mới phát huy được ma pháp cường đại, không phải sao !! . Chờ người luyện tập Sanh Sanh quyết đến một trình độ nhất định, ma pháp sẽ không còn tác dụng lớn nữa đâu. Đối với ta mà nói, trừ phi là Ma đạo sĩ cấp bậc, nếu không rất khó tạo thương tổn cho ta.

Đặc điểm lớn nhất của Sanh Sanh quyết chính là có thể khắc chế được hết tà khí ác chi khí, bởi vì Sanh Sanh Quyết là thần thánh đấu khí chánh tông mà. Nếu đấu khí cường độ vượt qua ma pháp công kích cường độ, thì ma pháp vô phương tạo thành thương tổn. Có lẽ người hiện tại còn nhiều điều không rõ, từ nay về sau, người sẽ tự hiểu ra lý lẽ đó.

A ngốc gãi gãi đầu nói:

“Ta minh tư đã xong rồi, thúc thúc, chúng ta bắt đầu tiếp được chưa ?”

Âu Văn gật đầu đáp:

“Nền tảng ban đầu rất trọng yếu, sanh sanh quyết chia làm chín trọng, khi người đạt tới đệ tam trọng, ta mới dạy người những thứ khác. Bây giờ người ngồi xuống đi. Hôm nay ta sẽ không tương trợ người, người phải dựa theo quá trình vận hành lộ tuyến như ngày hôm qua mà tu luyện, cho đến khi dòng khí lưu yếu ớt trong cơ thể người được bao phủ bảy tầng, người mới có thể dừng lại.

A Ngốc ngồi trên giường, nhờ Âu Văn giúp đỡ, xuất thành tư thế “ngũ tâm triêu thiên ”. Âu Văn cũng chuẩn bị vận công, A Ngốc đột nhiên mở mắt.

“Có chuyện gì vậy A Ngốc, có gì không thoải mái ư?” Âu Văn quan tâm hỏi

Mặc dù sanh sanh quyết là phương pháp tu luyện chánh tông, nhưng tu luyện lệch lạc sai lầm cũng rất dễ dàng.

A Ngốc đỏ mặt đáp:

“thúc thúc, khẩu quyết mà ngài dạy hôm qua, ta đã quên mất rồi. Hơn nữa, ta cũng không có tìm thấy lộ tuyến của dòng khí lưu.”

Âu Văn thiếu chút nữa thì ngã lăn ra đất, cả buổi tối hôm qua chuyên chỉ niệm khẩu quyết, tốc độ hành công cũng không có nhanh, tại sao lại có thể quên được chứ.

A Ngốc gờ đầu nói: “Có phải A Ngốc rất kém không”

Âu Văn trầm nghĩ ,” quả thực là rất kém, rất ngốc a !” . Hắn đi tới bên người A Ngốc nói:

“Ta hướng dẫn người tu luyện lại một lần nữa, bất quá tốc độ của ta lần này sẽ nhanh hơn, người nhớ cho kỹ.”

Nói xong, hắn vừa niệm khẩu quyết, đồng thời thúc giục A Ngốc vận hành chân khí trong cơ thể. Sau một chu thiên, A Ngốc nhanh chóng tiến vào trạng thái nhập định, sang đến bình minh ngày thứ hai, đã vận hành thành công thất biến sanh sanh quyết.

Từ đó trở đi, A Ngốc tiến vào trạng thái sinh hoạt theo một quy luật. Buổi sáng tỉnh dậy, Âu Văn dạy hắn ngôn ngữ Tây Ba Tộc của Tác Vực Liên Bang, mặc dù A Ngốc học rất chậm, nhưng hắn cũng vẫn kiên nhẫn, trong tình huống này, hắn phải cần thời gian gấp 3 lần người bình thường mới có thể nhớ kỹ được. Buổi chiều, Âu Văn cấp cho hắn vài giờ tự do hoạt động, khi đó hắn thường cùng với mấy người cháu của Tịch Nhĩ nô đùa, sống cùng với bọn họ một khoảng thời gian, A Ngốc cũng dần hoạt bát hẳn lên. Đến tối, sau khi ăn cơm xong, A Ngốc bắt đầu minh tư, đến khi dân trong thôn đi vào giấc ngủ, Âu Văn đánh thức hắn dậy, luyện tập sanh sanh quyết.

Khi mới bắt đầu, A Ngốc thường xuyên quên khẩu quyết cùng với lộ tuyến hành công phức tạp. Cùng với Âu Văn tu luyện gần 1 tháng, hắn mới miễn cưỡng nhớ hết.

Âu Văn nói với Tịch Nhĩ, cũng đã dành dụm được chút ít để dưỡng già ở đây, cho nên căn bản bây giờ Âu Văn không cần phải làm việc nữa. Nghề sát thủ tuy không tích lũy để có thể sống tốt ở nơi này, nhưng cuộc sống của hắn và cũng A Ngốc cũng tạm thời đầy đủ.

Thời còn niên thiếu, Âu Văn chưa từng có khoảng thời gian nhàn hạ, nhưng một tháng này, hắn tựa hồ quên đi thân phận của mình, hoàn toàn hòa nhập vào cuộc sống với người dân của Thạch Đường trấn.

Thần thánh lịch –ngày 14, tháng 4 năm 989

Sáng sớm này, Âu Văn cùng A Ngốc cảm nhận được một bầu không khí khác thường đang tồn tại. Đứng trong viện, Âu Văn ngược mắt nhìn trời, lúc này mặt trời đã lên khá cao, nhưng là hôm nay dường như có vẻ u ám, từng đám mây đen che lấp ánh mặt trời. Bầu trời dị thường một màu đen kịt, từng cơn gió lạnh thổi qua.

Đứng bên cạnh Âu Văn, A Ngốc không khỏi rung mình. Hắn đột nhiên có một dự cảm rất xấu, nhưng không rõ rốt cuộc là vì sao!

Âu Văn nhíu mày nói: “hôm nay là ngày gì, sao bầu trời âm u thế này!”

A Ngốc đáp: “đúng thế, cảm giác vô cùng không thoải mái, thúc thúc có biết chuyện gì xảy ra hay không? A! Thúc thúc nhìn kia, mây đen như thế nào lại biến thành màu đỏ thế kia.”

Âu Văn kinh hãi, ngừng đầu nhìn lên, quả nhiên vốn đang mây đen, bỗng chốc trở thành màu đỏ. Hiện tượng kỳ quái này làm hắn bất chợt nhớ đến một cái gì đó, Đột nhiên, đám mây màu đỏ dần dần tan đi, mặt trời xuất hiện lại, nhưng lần này không tỏa ra ánh nắng chói chang màu vàng, thay thế vào đó toàn một màu máu. Cả vùng trời nhuộm thành một màn huyết sắc.

Âu Văn thất thanh thét: “huyết nhật lâm thiên” *

A Ngốc đứng yên lặng hỏi :” thúc thúc, cái này là sao vậy a !?”

Âu Văn lắc đầu, không có trả lời, trong lòng có một cảm giác cực kỳ quái dị. ‘Huyết Nhật Lâm Thiên’*, hắn cũng chỉ nghe nói qua, ngàn năm mới xuất hiện một lần vào lúc ngày gần tàn là lúc tà khí trong ngày trời dậy mạnh mẽ nhất.

Âu Văn sờ tay lên ngực, lực lượng tà ác tràn ngập toàn thân, hần miễn cưỡng thúc dục sanh sanh chân khí đè nén cảm giác tà ác xuống, rồi nói:

“A Ngốc, thúc thúc cần tọa tĩnh lại trong chốc lát, người tốt nhất nên ra ngoài. Từ hôm nay ở nhà, luyện tập ma pháp, buổi tối vận công theo chín lần chu thiên.”

Nói xong, Âu Văn chạy nhanh về phòng, hần phải nhanh chóng vận dụng sanh sanh quyết để áp chế cỗ mệnh môn tà khí đang tuôn chảy trong cơ thể.

Thần Thánh giáo đình, Kì Thần điện.

4 người mặc áo choàng đỏ đang đứng trên tầng đài cao, nằm ở chính giữa thần điện. Bọn họ là tứ đại hồng y tế tự chuyên việc xử lý mọi sự vụ của Thần Thánh giáo đình. Ở giữa đài, là một lão nhân râu tóc bạc trắng, một tay nắm vào, tay kia đặt trên trán, khoác trên người bộ bào tế tự màu vàng, trên đầu đội vương miện vàng, hiển nhiên thân phận cao quý.

Tại bậc đài phía dưới, 12 người mặc bạch bào tế tự ngồi khoanh chân xung quanh. Chú ngữ vang lên khắp đại điện, thần thánh khí tức không ngừng phát tán ra từ Kì Thần Điện.

Bên ngoài Kì Thần Điện, hơn 1800 cao cấp tăng lữ cùng thần nữ cùng ngâm xướng thần chú, thanh âm vang vọng chân trời.

Phạm vi chung quanh Kì Thần điện tỏa ra khí tức thần thánh. Thánh lực mệnh môn hướng lên trời cao. Trên không trung, bầu trời đỏ lôm một màu máu phát ra yêu dị chi khí đối chọi với Thần Thánh chi khí.

Âm thanh ngâm xướng không hề bị đứt đoạn, trong lúc ngâm xướng, bầu trời đột nhiên đổ xuống cơn mưa màu hồng. Mặc dù hồng vũ (mưa màu hồng) đổ xuống không lớn, nhưng những người mặc bạch bào tế tự tại Tế Tự Môn đều bị nhuộm thành màu hồng sắc.

Kì Thần Điện, âm thanh ngâm xướng ngừng lại, lão nhân ở giữa đài cao thở dài một tiếng:

“huyết nhật đương không, tất xuất yêu nghiệt, huyết vũ tát thế, kiếp nan dĩ thành (tạm dịch: ngày máu trên trời cao, xuất ra yêu nghiệt, mưa máu rơi xuống. kiếp nạn khó tránh), xem ra ý trời khó cưỡng lại được.”

Một hồng y tế tự nói:

“Giáo Hoàng đại nhân, chúng ta đã làm hết sức của mình rồi. Vài chục năm sau, chỉ cần thuận lợi vượt qua kiếp nạn, thì ngàn năm kiếp nạn sau cũng sẽ qua đi.”

Kim Y lão giả (lão nhân mặc đồ vàng) gật đầu đồng ý:

“từ bây giờ, mệnh lệnh các thần chức nhân viên chuẩn bị chiến đấu. Đồng thời 4 người các người bắt đầu chuẩn bị kế hoạch cứu thế. Đại kiếp ngàn năm có quan hệ tới tình thế của cả đại lục. Theo như giáo đình thánh kinh có ghi chép lại, ngàn năm đại kiếp khiến cho sinh linh đồ than.

Hi vọng lúc này đây, cố gắng thuận lợi vượt qua. Chỉ cần chúng ta tìm được người chủ cứu thế, chúng ta lúc đó đối phó mới dễ dàng hơn, cho nên các người phải nhanh chóng đi tìm!”

Trong lòng khê thở dài, chính vì hạo kiếp phủ xuống ngàn năm trước, mới có giáo đình ngày hôm nay. Lúc đó trường hạo kiếp xảy ra trên khắp lục địa. Các chủng loại sinh linh tử thương vô số.

Tại thời khắc cuối cùng, thiên thần hiến thế, hóa thành chủ cứu thế, tiến tới nhân gian, diệt sạch hoàn toàn tà ác. Cũng chính ngày đó, ra đời thần thánh lịch năm đầu tiên, vị cứu thế chủ cũng trở thành đệ nhất giáo hoàng.

Trước khi lâm chung, người đó tiên đoán kiếp nạn sẽ xảy ra vào ngàn năm sau. Hôm nay, huyết nhật chi triệu (ngày máu trở lại) , ứng nghiệm với lời tiên đoán của vị cứu thế chủ.

11 năm sau, thần thánh lịch năm thứ 1000 là lúc kiếp nạn lại giáng xuống nhân gian. Không biết giáo hoàng hiện tại có đủ thần lực để giải trừ kiếp nạn, hay là hi vọng chỉ có thể tìm được ra vị cứu thế chủ mới.

4 vị hồng y tế tự đồng thời khom người: “ Vâng! giáo hoàng đại nhân!”

Giáo hoàng đảo mắt một vòng, ngâm xướng lên một tiếng:

“cầu nguyện tới đức chúa trời”

Quang mang chợt lóe lên, rồi biến mất trên chính giữa đài cao. 4 hồng y tế tự thôi động pháp lực, bay xuống dưới đài. Đột nhiên, chạy ra một tiểu cô nương, trạc khoảng 10 tuổi, mặc bộ y phục màu trắng, nắm chặt lấy một vị hồng y tế tự có thân hình to lớn, rồi hỏi:

“ Ba ba, ba ba (cha) , các người vừa nãy làm gì a !?”

Vị hồng y tế tự bế cô bé lên, thấp giọng nói:

“Nguyệt Nguyệt, sao người tới đây, không phải ta nói người ở nhà chờ ta sao?”

Nguyệt Nguyệt chau cái miệng nhỏ nhắn lên đáp:

“Ba ba cùng mẹ mẹ (mẹ) ra ngoài, nguyệt nguyệt ở nhà một mình thấy nhàm chán lắm.”

3 vị ông y tế tự đã rời khỏi, 10 người bạch y tế tự đứng lên, liền đó, một nữ bạch y tế tự đi đến đón lấy Nguyệt Nguyệt, thấp giọng nói:

“Nguyệt Nguyệt, mẹ mẹ bây giờ dẫn con trở về.”

Vị hồng y tế tự lắc lắc cái đầu, hẳn biết, đối với nữ nhân này, hẳn một chút biện pháp cũng không có.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Huyết Nhật Hàng Lâm (Hạ)

>

Trời máu cùng mưa máu cùng xuất hiện đồng thời trong một ngày, rồi lần lượt tiêu tán, hết thấy đều trở lại hiện trạng bình thường. A Ngốc thủy chung cũng không được vui, cũng không có tâm tình để tu luyện ma pháp, không hiểu vì cái gì, hẳn luôn cảm thấy bức rứt, khó chịu.

Trời máu cùng mưa máu biến mất, Âu Văn mới tỉnh táo nhập định trở lại, chèn ép lực lượng tà ác thể khiến Âu Văn dị thường mỗi một.

“Thúc thúc, người đã tọa công xong rồi ư?”

Âu Văn gật đầu thừa nhận:

“Lực lượng tà ác thật mạnh a! xem ra kiếp nạn trong truyền thuyết là có thật a. !”

A Ngốc hiển nhiên không hiểu được những gì mà Âu Văn thuyết, nói:

“Tịch Nhĩ thúc thúc có qua đây một lúc. Ta nói là người đang bị bệnh, đang nghỉ ngơi. Tịch Nhĩ thúc thúc nói, tất cả ngư dân hôm nay đều không ra khơi đánh cá. Tịch Nhĩ thúc thúc còn muốn hỏi người có biết chuyện gì đang xảy ra hay không !”

Âu Văn nhu thuận, gật đầu nói: “ tốt, bây giờ chúng ta ăn chút gì đi.!”

Hai người ăn uống qua loa rồi Âu Văn đi ra ngoài, còn A Ngốc ở nhà bắt đầu minh tư.

Khi mà khí tượng đột biến quái dị, làm hết thấy người dân trong đại lục nháo nhào, có người thì vui ra mặt, có người thì trầm mặc buồn rầu. Nhưng không ai nói được tại ngày đó, bầu trời lại biến thành màu đỏ máu như vậy. Mấy tháng sau cái ngày đầy máu trên bầu trời, lòng người mới ổn định trở lại.

Đại lục tứ quốc không ngừng thực thi chính sách an dân. Có điều, Thần thánh giáo đình cho tới lúc này vẫn một mực tĩnh lặng, không có chút ý kiến gì về vụ việc kỳ dị đã xảy ra. Trong khoảng thời gian ngắn cũng khó tránh khỏi có vài lời bàn tán bất mãn về thái độ của giáo đình.

Phải một năm sau, sự ảnh hưởng của hiện tượng trời máu cùng với mưa máu trong lòng mọi người mới hoàn toàn biến mất. Nhưng trên đại lục lúc này, bắt đầu xuất hiện một tia hào khí quý dị.

Thần thánh lịch tháng 5 năm 999, A Ngốc ở Thạch Đường trấn đã được 1 năm lẻ 2 tháng.

“A Ngốc ca ca, người so với khi trước, đã cao lên rất nhiều a!”

Ở tuổi 13, A Ngốc nhìn vào tiểu cô nương kém mình 2 tuổi – Tịch Phi, nói:

“Phải như vậy không! dạo này ăn cũng nhiều hơn, chắc cao lên không ít.”

A Ngốc 13 tuổi, thân cao 1 thước 6, so với những đứa trẻ đồng lứa tuổi đúng là rất cao lớn.

Trong 1 năm nay, ngoại trừ hướng dẫn luyện tập sinh sinh quyết, Âu Văn không có dạy cho A Ngốc công phu. 1 năm đã qua, A Ngốc có thể nắm vững ngôn ngữ của Tác Vực Liên Bang. Bởi vì 6 đại chủng tộc của liên bang chỉ có giọng nói khác nhau, cho nên Âu Văn chỉ dạy cho A Ngốc Tây Ba Tộc ngữ, cũng chính là ngôn ngữ của Tác Vực Liên Bang.

A Ngốc tu luyện dị thường cố gắng. Sau những nỗ lực không mệt mỏi, bây giờ mỗi tối, A Ngốc có thể vận hành 27 chu thiên, sinh sinh quyết cũng đã tu luyện tới đệ nhị trọng.

A Ngốc cũng đã từng hỏi Âu Văn, tu luyện tới trình độ nào mới có thể rời đi. Âu Văn không có trả lời trực tiếp, mà chỉ nói, nếu muốn học tốt, cần phải nỗ lực phi thường mới được.

Bây giờ Âu Văn mới bắt đầu dạy A Ngốc ngôn ngữ của giáo đình, dù sao thì đó cũng là ngôn ngữ thông dụng của đại lục. A Ngốc phải học theo một khóa trình.

Hôm nay, sau khi học xong giáo đình ngữ, A Ngốc cùng cháu gái của Tịch Nhĩ ra ngoài bờ biển chơi. Một năm hơn tu luyện sinh sinh quyết,

thân thể của A Ngốc so với trước khi rời khỏi Ni Nặc thành đã cường tráng hơn, mặc dù diện mạo không có anh tuấn khôi ngô, nhưng khi chất thật thà hiền hậu của hắn khiến người dân thôn này rất yêu mến.

“A ngốc ca ca, chúng ta đi bơi được không !” Cháu trai của Tịch Nhĩ năm nay mới 8 tuổi, tên là Tịch Phong hỏi.

Lúc này đã bước vào tháng năm, đối với những đứa trẻ sinh sống ở gần bờ biển thì thời gian này có thể bắt đầu bơi lội.

Dựa theo bối phận mà nói, bọn nhỏ phải gọi A Ngốc là ‘thúc thúc’, nhưng vì tuổi tác cách biệt không lớn, lại không có người lớn bên cạnh, bọn chúng đều gọi A ngốc là ‘Ca ca’.

A ngốc bơi lội cũng không tốt cho lắm, chỉ là mới được cha của Tịch Phi hướng dẫn vài lần, do dự một hồi, hắn cúi đầu nói :” các người đi đi, ta bơi không tốt lắm đâu.”

Mới chỉ có 4 tuổi, cháu út của Tịch Nhĩ là Tịch Lô reo lên: “ ta đi, ta đi nữa !”

Tịch Phi nói: “không được, người còn quá nhỏ, mau trở về nhà đi, chỉ có người lớn bọn ta đi bơi, người đi không được.”

A Ngốc bế Tịch Lô lên ngực mình nói:

“ Tịch Lô, người ở trong nước biển nguy hiểm lắm, người còn nhỏ, không thể ra ngoài bơi được đâu, ta cũng không có bơi, chúng ta chơi trò đắp cát được không ?”

Tịch Lô nhìn A ngốc gật đầu đáp:

“được rồi, nhưng mà A Ngốc ca ca phải đắp cho ta một tòa thành lớn mới được đó nha.”

A Ngốc gật gật đầu, nhìn quả Tịch Phi nói:

“Phi nhi muội muội, người đi bơi cùng Tiểu Phong đi, ta chơi với Tiểu Lô ở chỗ này. Bất quá, các người không được ra chỗ sâu, rất nguy hiểm a.!”

Tịch Phi cùng Tịch Phong cởi bỏ áo khoác ngoài, chạy nhanh ra biển, bọn chúng đã được cha dạy cho cách bơi lội, những đợt sóng nhỏ căn bản chẳng có là gì. Trong chốc lát, đã không thấy bóng dáng bọn chúng trên bờ

biển đâu nữa. A Ngốc và Tịch Lô chơi đùa bên bờ biển, tuy mới chỉ có 4 tuổi, nhưng Tịch Lô cũng phi thường cao hứng nô đùa.

Đột nhiên, bầu trời vốn tĩnh lặng, kéo đến mây đen trùng trùng, gió lớn bắt đầu thổi mạnh trên mặt biển, kéo theo từng đợt sóng cao dồn dập.

A Ngốc đứng lên, nhìn về mặt biển phía đằng xa, nhưng hăn tịnh không có nhìn thấy thân ảnh của Tịch Phi tử đệ, thì thầm tự nói:

“giờ này sao không có quay lại, lâu như thế sẽ rất nguy hiểm.”

Tịch Lô lắc lắc cánh tay của A Ngốc hỏi:

“A Ngốc ca ca, tử tử bọn họ không có việc gì chứ?”

Mưa đổ xuống, kéo theo từng đợt gió lạnh, A Ngốc đi về phía bờ biển, đôi nhìn về phía xa xa, vẫn không thấy bóng dáng chị em Tịch Phi, hăn quay đầu nói với Tịch Lô:

“Lôi Lôi! trời mưa rồi, người về nhà trước đi, nói cho gia gia người, bảo bọn họ nhanh tới đây ngay, Phi nhi muội muội và tiểu Phong chưa có trở về, ta ở chỗ này chờ!”

Tịch Lô gật đầu, quay người chạy về phía tiểu thôn chạy đi. Gió thổi càng mạnh, mưa mỗi lúc một nặng hạt, nhưng bong dáng của Tịch Phong và Tịch Phi vẫn chưa thấy. Bọn họ đều là bạn tốt của A Ngốc, trong lòng A Ngốc, bọn họ như người thân của mình. Lo lắng đi tới bờ biển, không quản từng đợt sóng nước quật vào thân thể.

“Không được, không có thể nào a! Nếu Tịch Phi và Tịch Phong có xảy ra điều gì bất trắc, mình phải đối mặt với Tịch Nhĩ thúc thúc thế nào đây. “

Nghĩ vậy, A Ngốc cởi bỏ áo ngoài, rất nhanh nhảy xuống biển. Mặc dù kỹ thuật bơi lội của hăn không tốt cho lắm, nhưng tu luyện sinh sinh quyết, khiến thân thể hăn phi thường tráng kiện. Điều chỉnh lại hơi thở, ngực không ngừng phập phồng, trong một thoáng công phu, hăn đã bị sóng nước đẩy ra chỗ sâu của biển, bờ biển trở thành một đường thẳng tắp, mơ hồ hăn vừa nhìn vừa cất giọng gọi to tên của Tịch Phi và Tịch Phong. Nhưng tiếng gọi của hăn hoàn toàn bị tiếng sóng biển lấn áp. Tại đây, trên mặt biển sóng nước mờ mịt, không có biết mình đang ở đâu, hăn cho tới bây giờ vẫn chưa ý thức được, mình đang lâm vào tình trạng nguy hiểm.

Bởi vì thủy triều lên, 3 người con trai của Tịch Nhĩ đều thu thu thuyền trở về nhà. Vừa bước đến cửa, bọn họ nhận được hồi báo của Tịch Lô, không có nghĩ ngợi, lập tức chạy ra phía bờ biển.

Tịch Lô kêu lên :” Ba ba, người xem, không phải kia là ca ca và tỷ tỷ sao?”

Tịch Phi cũng thấy được bọn họ, phấn khởi chạy đến kêu lên:

“ba ba, nhị thúc, tam thúc, các người tại sao tới đây thế !”

Cha của Tịch phi là Tịch Trung trầm giọng nói:

“ Gan các người cũng lớn lắm, song lớn như thế mà cũng ra ngoài biển bơi, nếu để cho nước cuốn trôi đi thì làm thế nào !”

Tịch Phi thè lưỡi, kéo tay cha mình, dịu dàng nũng nịu:

“Ba Ba không cần lo lắng, tài nghệ bơi lội của ta và tiểu Phong rất tốt, có thể xảy ra chuyện gì chứ. Chẳng qua bão tới quá nhanh, khiến bọn ta có chút kinh hoàng thôi “, rồi nhìn sang Tịch Lô hỏi:

“ Tiểu Lô, A ngốc ca ca đâu, không phải người ở cùng một chỗ với ca ca sao !”

Tịch Lô nhìn về phía cha mình đáp:

“A ngốc ca ca không phải ở bờ biển chờ các người sao? tại sao không có thấy đâu nữa ?”

Tịch Trung nhìn lại hai người huynh đệ của mình rồi nói:

“Mọi người chớ nóng vội, A ngốc nhất định sẽ không bỏ lại Phi Nhi và Phong Nhi để về trước đâu, chắc hẳn đang ở đâu đó xung quanh đây thôi.”

Mặc dù ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng hẳn chợt nhói lên một dự cảm chẳng lành. Bãi biển thẳng dài như thế, lại không có vật gì cản mắt, nếu là đang đứng ở đây, bọn họ liếc mắt đã có thể thấy được mới đúng.

Tịch Phong thốt nhiên hỏi:

“ba ba, đại bá, tam thúc, các người nhìn đi, đây không phải áo khoác ngoài của A Ngốc ca ca sao ?”

Tịch Trung, Tịch Phát, Tịch Bạch chạy tới chỗ gần đó, quả nhiên áo khoác ngoài của A Ngốc đang nằm trên mặt cát, đã bị nước mưa thấm ướt. Ba người đột nhiên biến đổi sắc mặt:

“không tốt rồi, nhất định là A Ngốc bơi ra ngoài biển tìm các người, ở dưới nước, khả năng bơi lội của hần không tốt, sợ rằng rất khó trở về. Lão tam, người mau thông tri cho Âu Văn thúc thúc, lão nhị, chúng ta cùng ra ngoài biển tìm kiếm.”

Lúc này, A Ngốc không còn nhìn thấy bờ biển đâu nữa, từng đám mây đen kịt bầu trời, mưa gió không ngừng quất vào thân thể của hần. Lấy tay vuốt nước trên mặt, A Ngốc lo lắng nhìn về 4 phía:

“Phi Nhi, Tiểu Phong, các người ở nơi nào “

Trong thâm tâm, hần rất lo lắng cho Tịch Phi và Tịch phong, nhất thời làm hần uống vài ngụm nước biển. Ở tình thế này, hần dĩ thường khó chịu, càng ngày càng xuống sức, cơ thể A Ngốc mỗi lúc thêm đuối dần.

Đang trên mặt biển, tự nhiên A Ngốc có cảm giác dưới chân mình truyền đến một cơn đau đớn, tựa hồ như có cái gì chạm phải chính mình. Hô to một tiếng, A Ngốc khu động thân thể. Tiềm thức ẩn sâu bỗng chốc trở dậy mãnh liệt, cơ nhục toàn thân mạnh mẽ hoạt động, máu huyết từ thân chảy ra đỏ ối mặt biển xung quanh. A Ngốc dùng hai tay giữ cân bằng cho thân thể, cố hết sức bạt ngang sang 2 bên, quấy đuôi bên phải, máu lưu chuyển xuống dưới, A Ngốc hấp một ngụm lương khí, sanh sanh chân khí trong cơ thể tự động chuyển qua miệng vết thương, tự động phong bế huyết mạch, không làm cho máu chảy ra nữa.

Nước biển không ngừng đập vào vết thương, khiến A Ngốc suýt chút nữa thì ngất đi. Hai tay giữ thân thể cân bằng, đột nhiên vặn vẹo, tựa như đôi tay không phải của chính mình, A Ngốc di chuyển thân thể trên mặt nước, nhìn thấy một con quái ngư màu vàng dài hai thước. So với những con cá khác mà A Ngốc đã từng thấy qua, màu sắc của con quái Ngư này hoàn toàn khác biệt, hơn nữa trong miệng nó phát ra những luồng kim quang lờ lờ, rồi nó há miệng tấp vào đuôi của A Ngốc.

A Ngốc một tay nắm chặt miệng con quái ngư, một tay nắm lấy đuôi, cứ thế bồng bênh trên mặt biển, để nước cuốn đi. Bởi vì mất đi không ít máu, nên hần mê man đi một trận, cảm giác thấy song biển không ngừng ập lên người. Quái Ngư dấy dựa một hồi, vẫn không thoát khỏi hai bàn tay của A Ngốc.

A Ngốc vẫn nhìn vào con quái ngư nói:

“ người, người vì cái gì mà tấn công ta.”

Quái Ngư quấy động toàn thân, nước trên mắt không ngừng rơi xuống, giống như đang khóc, hai mắt lóe ra kim quang, trừng trừng nhìn A ngốc ai oán, tựa hồ muốn cầu xin A Ngốc thả mình ra.

A Ngốc mềm lòng nói:

“Ta thả ngươi ra, bắt quá người không được cần ta. Từ nay về sau, người không được tấn công người khác nữa.”

Nói xong, đoạn ném Quái Ngư ra xa, kim quang tan biến dần vào trong nước, Quái Ngư lặn đi, không thấy đâu nữa.

A Ngốc cẩn thận xem xét vết thương đã ngừng máu trên đùi, tiếp tục hô to:

“Phỉ Nhi, Tiểu Phong, các người ở đâu, ta là A ngốc đây !”

Gọi lên vài tiếng, giọng của A Ngốc yếu dần, nước biển không ngừng ập vào miệng hắn. Ý thức của A Ngốc càng lúc càng mơ hồ. Vừa lúc A Ngốc sắp buông rơi thân thể, thì một luồng kim quang chợt lóe lên, con Quái Ngư quay trở lại, há miệng ngậm lấy A Ngốc, trên miệng có giữ một cái gì đó.

A ngốc vốc nước lên mặt, thở hổn hển hỏi: “ cho ta ư?”

Quái Ngư tựa hồ hiểu được, gật gật đầu. A Ngốc lấy từ miệng con Quái Ngư xuống cái bạch sắc ngọc thạch giới chỉ (nhẫn ngọc thạch màu trắng) . Nhìn bề ngoài cũng không có gì đặc biệt. A Ngốc nhìn giới chỉ mỏng lung, miễn cưỡng đeo vào ngón trỏ của tay trái. Bất ngờ, một cơn sóng lớn ập đến, hắn nhất thời mê man bất tỉnh.

Tịch Bạch dẫn đầu nhóm người, Âu Văn rất lo lắng cho A Ngốc chạy nhanh ra hướng biển. Từng đợt sóng lớn không ngừng đánh vào bờ cát. Tịch Phỉ, Tịch Phong cùng Tịch Lôi vẫn đứng ở đó. Tịch Phỉ và Tịch Phong biết mình đã gây ra đại họa, cúi đầu không lên tiếng, Âu Văn vội vàng hỏi:

“Phỉ Nhi, ba ba người cùng với hai thúc thúc của người đã tìm thấy được A Ngốc chưa ?”

Hết chương 10 (hạ)

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Kim Sắc Quái Ngư (Thượng)

>

Tịch Phi lắc lắc cái đầu rồi trả lời:

„Ba ba bọn họ còn chưa có trở về, Âu Văn gia gia, là bọn ta không tốt, nếu ta cùng Phong đệ không bơi ra ngoài biển thì A Ngốc ca ca cũng sẽ không ra ngoài đó tìm. “

Tâm trạng Âu Văn lúc này tràn ngập lo lắng, hẳn cũng chẳng buồn phải giận giữ làm gì, hiện tại tâm tư của hắn đã ngóng ra phía biển cả mênh mông. Ở cùng với A Ngốc hơn 1 năm nay, Âu Văn rất thích tính tình thiện lương của đứa nhỏ này. Dù đã 1 năm trôi qua, nhưng không lúc nào A Ngốc không ngừng nhớ tới Ca Lí Tư sư phụ, cái bánh bao bọc một lớp ngân tích được đặt cẩn thận trên đầu giường, hằng sáng A Ngốc đều ngắm nghía nó trong chốc lát rồi lẩm bẩm một mình. A Ngốc hết thấy bốn tính hướng thiện – „đứa nhỏ nhà người vạn lần đừng có xảy ra chuyện gì nha! “. Bởi vì lúc này, A Ngốc đã ở ngoài biển một khoảng thời gian khá lâu.

Lúc này thì hướng bờ biển xuất hiện 2 đạo thân ảnh, chính là Tịch Trung và Tịch Phát, Âu Văn bước vội tới bên hai người hỏi:

„Có tìm thấy A Ngốc không? “

Tịch Trung cùng Tịch Phát liếc nhìn nhau, trên mặt thần sắc ảm đạm, Tịch Trung trả lời:

“Âu Văn thúc thúc, song biển quá lớn, bọn ta không dám tiến ra xa, sợ rằng A Ngốc đã bị sóng biển cuốn đi mất rồi, chúng ta thật sự tìm không ra được hắn !”

Ánh mắt Âu Văn chợt lóe hàn quang, nếu là trước kia, hẳn Âu Văn không ngần ngại mà giết sạch bọn người đứng trước mặt cho hả cơn giận,

nhưng tình thế hiện tại thì không thể, hẩn lạnh nhạt nói:

“Các người đã cố gắng rồi, hãy về nhà sớm đi, đừng có nói lại sự việc này cho Tịch Nhĩ biết, còn ta đi tìm A Ngốc !”

Tịch Phát trả lời: “ Âu Văn thúc thúc, việc này e rất khó, ngoài biển mưa to sóng lớn, thật sự không tốt a.”

Âu Văn táo bạo ngắt lời:

“không tốt cũng phải đi tìm, A Ngốc là thân nhân duy nhất của ta, chẳng lẽ cứ vậy mà nhìn hẩn chết sao. Thôi các người về trước đi !”

Tịch Trung 3 huynh đệ đồng thời đứng lặng thinh, bình thường Âu Văn thúc thúc luôn ôn văn nhã nhĩ, đột nhiên trở nên táo bạo thế này. 3 người lần lượt dắt theo đứa nhỏ của mình đi trở về trấn.

Với thời tiết như bây giờ, ngoại trừ thuyền lớn của Tây Ba hạm đội, còn các loại ngư thuyền khác, căn bản không trụ nổi với sóng to gió lớn trên biển cả mênh mông.

Âu Văn hít vào một luồng lương khí, điều tức một chút sanh sanh chân khí trong cơ thể, ổn định lại lớp ngân cầu của Vô Nhị thánh thủy độc khí, thét lên một tiếng rồi phóng người lên cao, bay ra hướng sóng biển, mỗi lần nhảy áng chừng khoảng 10 trượng, hẩn không có để ý tới phương hướng, tiếp tục tiến vào lớp sóng lớn, xâm nhập vào trong biển rộng. Sanh sanh chân khí không ngừng vận chuyển tuần hoàn, trong 1 thoáng công phu, Âu Văn đã không còn nhìn thấy đường bờ biển đâu nữa. Chân khí trong người hẩn không ngừng hao tổn, nếu không phải sanh sanh chân khí không ngừng vận chuyển sinh lực, hẩn căn bản không thể duy trì được trong khoảng thời gian dài. Tìm một người trong biển cả mênh mông thật sự quá khó khăn. Chân khí trong người Âu Văn không ngừng suy yếu, nhưng vẫn chưa phát hiện ra vết tích của A Ngốc.

Đột nhiên, từ trong làn sóng xuất hiện một đạo kim quang, luồng kim quang này lan rất nhanh ra bề mặt biển, trong lòng Âu Văn vừa động, vội hướng kim quang tiến đến, độ khoảng 5 phân công phu, hẩn rốt cuộc đã thấy A Ngốc đang lênh bênh trên mặt biển. Niềm vui sướng mãnh liệt, khiến tiềm lực trong cơ thể Âu Văn trỗi dậy, hẩn đột nhiên hét ra một tiếng, chém ra hữu chưởng, hiện ra một luồng bạch quang, thân thủ dội ngược vào

từng lớp sóng lớn, hướng tới A Ngốc, rồi đặt A Ngốc vào trong lòng. Vừa chạm vào cơ thể A Ngốc, hẳn biết A Ngốc vẫn còn sống, chẳng qua chỉ là uống không ít nước biển mà thôi.

Âu văn xốc A Ngốc lên, ngừng thần tụ khí, hướng về phía bờ biển vọt đi, hẳn để cho sanh sanh chân khí bên trong cơ thể không ngừng tuần hoàn vận chuyển, nhưng vẫn không đủ bù vào chỗ năng lượng thiếu hụt, đường bờ biển đã trong tầm mắt, nhưng sanh sanh chân khí trong người Âu Văn chỉ còn lại 5 thành, hẳn không thể tiếp tục sử dụng nếu không Vô Nhị thánh thủy kích độc sẽ phát tác trong cơ thể hẳn. Nhưng chẳng qua chỉ là đang ở trên biển, vả lại từ nhỏ đến lớn, hẳn đã trưởng thành trên biển, mặc dù đã lâu rồi chưa từng du qua, nhưng căn bản thủy tính vẫn còn. Sau khi sử dụng hết sức lực, rốt cuộc Âu văn cũng kéo được A Ngốc lên bờ.

“Âu Văn đại ca !” –âm thanh của Tịch Nhĩ truyền đến. Hẳn cùng với 3 người con trai đang lo lắng đứng ở bờ biển chờ đợi. Vừa nhìn thấy Âu Văn mang A Ngốc trở về, 4 người lập tức chạy ra đón. Tịch Trung đón lấy A Ngốc, tịch phát cùng tịch bạch giúp đỡ âu văn. Nguyên văn Tịch Trung 3 huynh đệ trở về nhà, sợ cha trách mắng, không nghe lời Âu Văn dặn dò, thuật lại toàn bộ sự việc cho Tịch Nhĩ, Tịch Nhĩ nhất thời giận dữ, không kịp giáo huấn cháu trai, cháu gái mình, vội vàng mang theo 3 người con trai chạy ra bờ biển.

“Âu Văn đại ca, người thế nào rồi !” – Tịch Nhĩ vội vàng hỏi

Âu Văn thở hỗn hà hỗn hển, sanh sanh chân khí không ngừng vận chuyển trong cơ thể, tự động khôi phục sức lực, Rốt cuộc đã cứu A Ngốc trở lại, tâm tình hẳn lúc này cũng hạ đi rất nhiều :” Tịch Nhĩ, ta không việc gì, chỉ là A Ngốc uống không ít nước biển, Tịch Trung, người mau giúp hẳn ộc nước biển ra đi. Tịch Nhĩ, người đừng nên trách cứ bọn nhỏ, chẳng qua A ngốc không tự lượng sức mình mà thôi.”

Tịch Nhĩ trừng mắt về phía ba người con của mình quát:

“ Các người sinh ra hảo nhi tử, hảo nữ nhi a.” – “đại ca, ta đưa người trở về, A ngốc thật sự là đứa trẻ tốt a !”

A Ngốc mông lung mở to đôi mắt, mồm miệng khô khốc, toàn thân suy yếu, mỗi mệt, bụng trống rỗng “ta đã chết rồi ư!”

Thanh âm của Âu Văn truyền đến “nếu ta đến chậm chút nữa, e rằng người đã táng thân dưới biển rồi, biết bản thân mình bơi không có giỏi mà còn ra khơi cứu người. Người nha, giỏi thật đấy, nào hãy uống chén thuốc khử lạnh đi nào (dịch giả: nguyên văn là: hát khẩu khương thang khu khu hàn)

A Ngốc giúp A Ngốc ngồi dậy, để chén thuốc lên miệng hẳn. A ngốc trông thấy Âu Văn thì đôi mắt đỏ ửng, cố gắng uống lấy nhum thuốc (dịch giả: nguyên văn: cố bất thượng hát khương thang) , ôm lấy cổ Âu Văn khóc ;” thúc thúc, thúc thúc, A Ngốc đã chết, A Ngốc đã chết !”

Đôi mắt của Âu văn cũng rơm rớm ửng đỏ, đặt bát thuốc ra một bên, vỗ vỗ lưng A Ngốc, nhẹ nhàng an ủi :” A ngốc là không có chết! thúc thúc cứu người trở về rồi, trước tiên uống hết chén thuốc đi nào.”

A ngốc ghen ngào buông hai tay ra, ánh mắt nhìn Âu Văn tràn ngập thương yêu :” thúc thúc, thật sự là ta chưa có chết !”

Âu Văn mỉm cười, lấy tay nhéo lấy A Ngốc rồi hỏi: “ đau chứ?”

A Ngốc khẽ nhăn mặt, nhếch miệng đáp: “đau”

Âu Văn cười nói :” đau là đúng, đau đớn chính là cảm giác, mà có cảm giác thì tất nhiên không thể là đã chết được, người thực là làm thân thúc thúc ta lo lắng. Bây giờ hãy uống chén thuốc này, sau đó nghỉ ngơi cho tốt, tựu ngày mai sẽ không còn việc gì nữa !” . đoạn hẳn đưa chén thuốc lên miệng thổi, rồi chậm rãi để A ngốc nhấp từng ngụm một.

Uống xong thang thuốc, thân thể A Ngốc cảm giác ấm áp hẳn lên, nhìn Âu Văn với ánh mắt thân thiết, tâm hẳn giờ cũng trở nên lạ thường ấm áp, tại giờ khắc này, hẳn bất giác thấy mình cũng bắt đầu thích vị thúc thúc anh tuấn này.

Âu Văn dịch sang một bên, giúp A Ngốc nằm xuống, khuyên bảo: A ngốc, việc lần này hết sức nguy hiểm, nếu không phải trong cơ thể người có sinh cơ bất diệt, sợ rằng sớm đã chết từ lâu, từ nay về sau, bất kể chuyện gì cũng đừng nên quá thái xúc động, cứu người mặc dù là chuyện tốt, nhưng cũng phải xem sức lực của mình đến đâu đã rồi mới hành động.”

A Ngốc lập tức bật dậy vội la lớn :”

“thúc thúc, thúc thúc mau đi cứu Phỉ nhi cùng tiểu Phong đi, ta ở trên biển không có tìm thấy bọn họ, bọn họ đang bị nguy hiểm a !”

Âu Văn không có tức giận nói :” sỏ tiểu tử ngươi, thân mình còn chưa lo xong, còn bao đồng chuyện người khác. Bọn chúng giỏi thủy tính, đã sớm lên bờ từ lâu rồi. Thôi, nằm xuống đi.!”

Nghe đến Tịch Phỉ cùng Tịch Phong không xảy ra chuyện gì, A Ngốc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nằm lại xuống giường, tự nhủ với bản thân :” không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi !”

Âu văn hỏi :” À mà, do đâu mà trên đùi ngươi lại bị vết thương vậy, tựa như có gì cắn phải !”

A ngốc đáp: “ là do một con quái ngư cắn phải.. “ rồi hắn mang chuyện gặp được quái Ngư ra sao thuật lại một hồi

Âu Văn giật mình nói: “trách không được, trong khi tìm người, ta có thấy một luồng kim quang, như vậy là nó dẫn ta đến tìm được người, như thế thì quái ngư kia cũng đã cứu người một mạng, nếu là người lương thiện thì trời cũng không phụ bạc a, là chính tính tình thiện lương của người đã tự cứu người trở về từ cõi chết.!”

A Ngốc đột nhiên nhớ tới một cái gì đó, đưa tay trái lên nói: “ thúc thúc người xem, đây là cái mà quái ngư đưa cho ta.

Âu Văn nhìn kỹ lại, chỉ thấy một ngọc thạch giới chỉ toàn một màu trắng tuyết, bề mặt ngoài tịnh không có gì đặc biệt. Nhưng Âu Văn khước ý hiểu được, trong giới chỉ tựa hồ ẩn chứa một nguồn năng lượng không bình thường. Hắn cẩn thận lấy giới chỉ từ trong tay A ngốc, nắm chặt lấy ngọc thạch, thúc dục sanh sanh chân khí vào bên trong đó, dường như bên trong giới chỉ có một cỗ năng lượng không ngừng tự vận chuyển bài xích chân khí của Âu Văn. Nhìn lại một hồi lâu, Âu Văn đưa trả lại vào tay A Ngốc giới chỉ, nói: “giới chỉ này ngươi giữ cho tốt, có thể sau này có tác dụng gì thì sao !”

A ngốc chỉ gật đầu, đối với chiếc nhẫn ngọc trắng này, hắn cũng phi thường thích thú.

Âu văn nói: “ thôi ngủ đi nào, bây giờ ngươi chưa thể ăn gì được, sang ngày mai thúc thúc cho ngươi thả phanh.”

A Ngốc nói: “thúc thúc, hôm nay ta còn chưa có tu luyện gì!” Từ lúc tới nơi này, không tới nào, mà A ngốc không minh tư, đột nhiên hôm nay đình chỉ, hẳn ngược lại có cảm giác không quen.

Âu Văn cười nói: “hôm nay cho dù tu luyện, luyện công tất nhiên không thể nóng vội nhất thời, ngại mai mới nói đi ha. Thúc thúc cũng muốn nghỉ ngơi nữa, vì cứu tr tử người, mà ta cũng sắp đứt hơi rồi đây này.” Nói xong, hắt tắt ngọn đèn, rồi bước ra. Ở bên ngoài, mưa đã tạnh, gió đã ngừng, A ngốc cũng không xảy ra chuyện gì, trong lòng Âu Văn cao hứng không nói nên lời.

Sau khi Âu Văn rời đi, A Ngốc ngồi bật dậy, vết thương trên đùi bỗng nhiên nhói lên, làm A Ngốc toàn thân đau đớn một trận. Mặc dù A Ngốc rất kém, nhưng cũng hiểu được sự kỳ vọng của Âu Văn đặt vào mình rất cao,” thúc thúc đối đãi với ta tốt như vậy, lẽ nào lại để thúc thúc thất vọng” . Ở chung với nhau đã được hơn 1 năm, A Ngốc thiện lương đã quên đi thù hận lúc trước. Thâm hấp khẩu khí, hẳn bắt đầu vận hành sanh sanh chân khí còn lại chút ít trong cơ thể.

Nghỉ ngơi được 10 ngày, A Ngốc mới khôi phục lại, ngoại trừ Tịch Lôi tới thăm, còn Tịch Phi cùng Tịch Phong không có đến gặp hẳn. Lí do của bọn họ là bởi vì nguyên nhân bởi A ngốc, mà bọn họ bị ông nội trách phạt, trong lòng A ngốc mặc dù cũng phiền muộn, nhưng chẳng còn cách nào khác, chỉ phải dùng tất cả thời gian để luyện công.

Xuân khứ thu lai, thấm thoát đã 2 năm qua đi, sanh sanh chân quyết của A ngốc đã tu luyện tới cảnh giới tứ trọng, tăng được một tầng sanh sanh quyết đều thập phần khó khăn, nếu không phải A Ngốc đã từng ăn vãng sanh quả, sợ rằng 10 năm cũng không thể đạt tới cảnh giới như bây giờ. Mặc dù đạt tới tầng thứ tư, nhưng uy lực của sanh sanh chân khí vẫn chưa biểu hiện ra. Âu Văn đã từng nói với A Ngốc, sanh sanh quyết tu luyện tới tầng thứ năm mới biểu hiện ra rõ ràng, mà Âu Văn ở độ tuổi 28 mới đạt tới cảnh giới đó. Cứ như thế, sanh sanh chân khí của A Ngốc có thể hóa thành dấu khí hiện ra bên ngoài cơ thể. Bây giờ cứ mỗi lần tu luyện, đều có bạch quang nhàn nhạt hiện ra xung quanh cơ thể của hẳn. A ngốc đã 15 tuổi, thân cao thước tám. Mặc dù bình thường làm gì đều không có dụng thể lực,

nhưng thân thể dị thường phát triển. 3 năm nay, dù chỉ để ra vài chích tiểu thì thời gian mỗi ngày để minh tư, nhưng hỏa thuật của A Ngốc cũng có thể thả ra lam sắc hỏa, hẳn cũng đã từng thử thả trộm ra lưu tinh hỏa thuật, thả ra hỏa cầu có độ lớn với đường kính là 3 li, hơn nữa lại là lam sắc hỏa cầu. Mỗi ngày, ngoại trừ để cho hẳn một mình tự minh tư, Âu Văn đều giảng cho hẳn một chút ít thể cục của đại lục, kể hẳn nghe về phong tục cổ xưa của các quốc gia, giáo đình ngữ của A ngốc có thể cùng với Âu Văn đối thoại lưu loát, 2 năm qua hẳn đã học xong một ít Hoa Thịnh ngữ. Bây giờ hẳn có thể nắm vững giáo đình, thiên kim đế quốc, hoa thịnh đế quốc cùng với tác vực liên bang 4 loại ngôn ngữ. Cũng bởi vì trường kỳ tu luyện sinh sinh quyết, nên trí nhớ lực của A ngốc càng lúc càng tiến triển.

A Ngốc vẫn thường thường nhớ tới Ca Lí Tư, nhớ tới sư phụ ở phương xa, nhưng sự quan tâm của Âu Văn cũng khiến hẳn phi thường cảm động, tự nhiên từ lúc nào, hẳn cũng đã coi Âu Văn như một thân thúc thúc thực sự (dịch giả: nhiều lúc mình dịch, có chêm. thêm vài từ mượn Hán Việt cho nó giống hành văn kiếm hiệp – thân thúc thúc: người chú ruột.. nôm na thể cho dễ hiểu nhé).

Thần thánh lịch, mùa xuân năm 992

“Đi nào A Ngốc, thúc thúc đưa ngươi tới chỗ này, từ hôm nay bắt đầu, ngươi muốn học hết sở học của ta phải không nào !” Âu Văn nghiêm túc hướng về A ngốc nói

A Ngốc đứng lặng một hồi rồi hỏi “có phải thúc thúc sẽ dạy công phu cho ta ư?”

Âu Văn mỉm cười nói: “thúc thúc sẽ không có vội vàng, mà từ từ từ thấp tới cao, từ nay về sau, ngươi đều có thể làm được. Ngươi tới đây đã được 3 năm, so với ta dự tưởng thì tiến bộ không ít, vốn ta nghĩ ngươi phải mất thời gian 5 năm mới có thể đạt tới cảnh giới như bây giờ. Dĩ nhiên ngươi tu luyện sinh sinh quyết tới tầng thứ tư, nền tảng đã vững chắc, có thể tiến hành từng bước một tu luyện. Bây giờ ngươi phải lấy thể chất là trụ cột cùng với đối kháng huấn luyện, thúc thúc cũng đã chú ý suy nghĩ tốt, mấy ngày trước đã chuẩn bị kỹ lưỡng, bây giờ dẫn ngươi đi.

“Hào a!” – A Ngốc sáng khoái đáp lời, 3 năm nay, mỗi ngày đều nhập định mình tư nhàm chán, mặc dù ý chí của A Ngốc rất kiên định, tọa nhập minh tư khiến hắn có cảm giác sung sướng, nhưng dù sao A Ngốc vẫn còn là một đứa nhỏ thích cái mới lạ, thử cái gì đó khác, hắn tất nhiên nguyện ý.

Rời khỏi tòa tiêu viện bên bờ biển, Âu Văn dẫn A Ngốc dọc theo bờ biển hướng về phía Nam đi tới, độ khoảng nửa thì công phu, 2 người đi tới một bãi đá ngầm lớn.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Quái Vật Biển Màu Vàng

>

A Ngốc, nơi này ta phát hiện không lâu, là chỗ thích hợp để người luyện tập, thật sự trời giúp ta a. Đi nào, chúng ta tới đó.! “ Nói xong, đoạn choàng tay qua hông A Ngốc, khinh phiêu phiêu hạ xuống một khối tiểu thạch lớn nhất, âm thanh sóng nước đánh vào bãi đá ngầm không ngừng oanh oanh truyền tới. Không khí hôm nay mặc dù tĩnh lặng, nhưng sóng biển ở đây lại dị thường cường đại.

„A ngốc, bãi đá ngầm nơi đây khá đặc biệt, do thiên nhiên tạo thành. Sau khi sóng biển không ngừng xâm nhập vào bên trong bãi đá, cũng không biết tại sao nó lại tạo nên một lực lớn cường đại đánh sâu đến như vậy. Tại chỗ đó ta có lập nên một cây gỗ chắn, đến thời điểm thích hợp, ta sẽ đưa người lên trên tấm gỗ đó, ta cũng sẽ không ra tay, người cần phải vận chân khí trong cơ thể theo phương pháp mà ta giảng giải lần trước mà hóa thành đầu khí, đối kháng với lớp sóng biển, tận lực để nó không đánh vào được cơ thể, người đã hiểu chưa? . Như vậy vừa để rèn luyện thân thể, lại có thể tu luyện sinh sinh quyết. Người xem, là chỗ đó đó! “, -vừa nói, Âu văn vừa chỉ tay về phía dưới xa.

A ngốc nhìn theo hướng Âu văn chỉ, quả nhiên, trong một khu vực đá ngầm rộng lớn, có một chỗ trũng tại bờ biển, sóng biển sau khi vượt qua những tầng lớp đá to, tại nơi đó tạo thành một lực lượng cường đại đánh sâu hẳn vào bên trong, do thường xuyên bị tầng lớp sóng biển không ngừng đánh vào, nên những dải đá ngầm gần mặt biển bị mòn đi, tạo nên một đường rãnh trũng xuống. Ở trung tâm của vùng trũng đó có cắm một cây gỗ

với đường kính 1 thước, bất luận sóng biển có đánh mạnh vào cỡ nào, cây gỗ này vẫn may mắn không suy chuyển.

A Ngốc có chút chần chờ hỏi :” thúc thúc ngài làm cách nào mà để cây gỗ ở đó được ?”

Âu Văn mỉm cười, thần bí nói: “ ở dưới lớp nước cũng có một tầng đá ngầm, chẳng qua thúc thúc chỉ sử dụng sanh sanh chân khí đóng chặt cây gỗ lớn đó xuống dải đá ngầm, tự nhiên là xong thôi. Hôm nay là lần đầu tiên, người phải cố gắng, nếu người không thể đối kháng lại lớp sóng biển, thì cũng chỉ bị nước biển đập vào người mà thôi, sau 2 tiểu thì thời gian ta sẽ để người xuống dưới đó. “

Nói xong, Âu Văn mang theo A Ngốc nhảy xuống, một nửa khối gỗ lớn nổi lên khỏi mặt nước, vừa lúc để A Ngốc đặt chân lên đó. Âu Văn đã chuẩn bị từ trước một sợi dây, quấn chặt A Ngốc cố định vào cây gỗ, một bên đánh chường ra phía sau ngăn chặn nước biển. Mặc dù cường độ sóng biển đánh vào khá mạnh, nhưng trong vòng 3 thước cũng không chạm tới được thân thể 2 người.

„A Ngốc đã nhìn thấy rõ ràng, thúc thúc đã ra tay như thế nào, người chính mình cũng nên thử dần là vừa, sau 2 tiểu thì thời gian, ta sẽ mang người ra“, nói xong, Âu Văn đập cước vào thân gỗ rồi lấy đà phóng vọt lên trên cao, hướng sang một bên, về phía tiểu thạch, sau một hai vòng bay người, đã tiêu thất khỏi trước mắt A Ngốc.

Oanh! Một lớp sóng thật lớn đột ngột ập tới, đánh vào thân thể A ngốc. A ngốc có cảm giác tựa như có vật gì đè nặng trước ngực, nhất thời bị uống một ngụm lớn nước biển, hắt nhanh chóng điều tức lại, liền vận khí xuất chường. Bình thường A Ngốc có rất ít cơ hội vận dụng sanh sanh đấu khí, một tia kinh nghiệm nhỏ cũng không có. Đấu khí hắt phát ra tản mát mà không có tụ lại, chỉ có thể làm chậm lại cường độ sóng biển cực lớn đánh vào, khước không thể ngăn cản được. Cũng may là sóng biển không phải là liên tục không ngừng. Sau một số đợt sóng lớn, nước tụ lại trong chốc lát mới có thể tiếp tục đánh vào, và đây cũng là cơ hội của A Ngốc. Song chường của A Ngốc không ngừng chém ra, lớp sóng biển cũng giống như một tuyệt thế cao thủ, không ngừng giúp A ngốc tu luyện sanh sanh đấu

khí. Hai tiểu thì thời gian đối với A Ngốc lúc này mà nói, thật sự quá dài, mặc dù hắn không thể ngăn cản sóng biển đánh vào thân thể chính mình, nhưng hắn vẫn như mọi lần, cố gắng liều mạng chống trả, một lần rồi lại một lần, A Ngốc suýt chút nữa bị cường lực nước biển đánh ngất, nhưng hắn vẫn một mực kiên trì như cũ, âm thanh nước biển âm ầm, rớt cuộc chân khí trong cơ thể A ngốc cạn kiệt, chỉ có thể đưa tay lên che trước mặt, tùy ý để sóng biển đập vào cơ thể.

Âu Văn cũng không có đi đâu xa, hắn nép mình sau một khối tiểu thạch, nhìn A Ngốc không ngừng đối kháng với sóng nước, biểu hiện của A Ngốc khiến hắn không hài lòng, „sanh sanh đấu khí cảnh giới hiện tại của A Ngốc hoàn toàn có thể phát ra rất tốt, nhưng phương pháp đưa nhỏ này vận dụng lại không hẵn tốt, ngộ tính của đứa nhỏ này thật sự hơi kém! . “ Thở dài, Âu Văn đứng thẳng dậy, lộn người vài vòng bay tới chỗ cây gỗ lớn, đặt A Ngốc – trong lúc này tinh thần đã trong tình trạng mơ hồ - lên vai, lượn người rồi phiêu trên một tiểu thạch.

Mặt trời lên cao tới đỉnh, Âu văn đặt A Ngốc nằm xuống một chỗ khá bình thản, song thủ nhất hấp, đặt lên nửa trên cơ thể A Ngốc, bàn tay đặt lên vai hắn, thúc dục sanh sanh đấu khí đưa vào cơ thể A ngốc. Có ngoại lực tác động, nhất thời chấn động đến tinh thần của hắn, khiến A ngốc tỉnh lại, Âu Văn trầm giọng nói: “ngưng thần vận khí, dồn khí đan điền, công hành trăm mạch. “

A ngốc cảm giác toàn thân như rời ra thành từng khúc, khó chịu nói không nên lời, thân thể mềm nhũn không phát ra chút khí lực nào. Song thủ của Âu Văn không ngừng truyền đến dòng khí ấm áp, lúc này mới thư thái lên một chút, A Ngốc miễn cưỡng hấp thụ sanh sanh chân khí mà Âu Văn truyền cho, dần ổn định năng lượng còn sót lại trong cơ thể rồi tiến vào nhập định.

Thẳng đến buổi chiều, A Ngốc mới thanh tỉnh lại, Âu Văn vẫn một mực thủ hộ ở bên cạnh hắn, âm thanh sóng biển không ngừng vang lên đỉnh tai nhức óc. “tỉnh dậy đi, ăn chút gì trước đi.. “- rồi đưa cho A Ngốc bánh bao hấp và cá mặn. Trải qua mấy tiểu thì điều tức, sanh sanh chân khí trong cơ thể A Ngốc cơ bản đã hồi phục, chỉ là cơ nhục toàn thân vẫn còn yếu như

cũ, tình không phát ra được chút lực nào. Tiếp nhận lấy mẫu bánh mỳ, A Ngốc ăn như sói nuốt hổ vồ, ăn ư, đó là việc mà A Ngốc thích nhất, cũng là phương pháp bổ sung năng lượng tốt nhất. Âu Văn đợi cho A Ngốc ăn xong mới nói: “biểu hiện của ngươi hôm nay khiến cho thúc thúc ta rất thất vọng, ngươi biết không? Công lực của ngươi thực ra có thể trụ nổi đến 2 thì tiểu thời gian, căn bản không cần phải đối phó chặt vật đến như vậy. Ngươi đã quên ta đã từng dạy gì rồi sao? Dù núi cao đến đâu thì lòng cũng không sòn, mặt không biến sắc, vững chãi mà bước, chỉ là bị sóng biển đập vào thì ngươi cái gì cũng quên sạch, khi mới bắt đầu, ngươi đã tiêu hao lãng phí rất nhiều công lực, hơn nữa ngươi tưởng rằng, bằng ngươi bây giờ, có thể bình bình đối kháng với sóng biển ư, áp chế chúng xuống ư? Đấu khí ngươi phát ra phân tán, như thế nào có thể ngăn cản được cường lực của sóng đánh vào. Nếu xác định được điểm cần phát kích (thấu điểm nhất kích), tối thiểu có thể ngăn trở sóng biển hướng về phía ngươi, hơn nữa còn có thể giảm tối thiểu công lực thất thoát. Hôm nay kết thúc ở đây, ngươi hãy tự mình ngẫm lại cho tốt đi. “ Nói xong, Âu Văn cầm lấy giỏ đồ ăn, rời đi mà không hề ngoái đầu lại.

A Ngốc ngồi yên trên mỏm tiều thạch, trong miệng vẫn còn ngậm bánh bao và cá mặn, từ lúc trước cho tới tận bây giờ, Âu Văn rất hiếm có trường hợp nào đối với hắn mà tức giận đến như vậy. Cho dù là hắn có không đúng, Âu Văn vẫn kiên nhẫn chỉ đạo, bỗng nhiên nộ hỏa, khiến cho A Ngốc nhất thời khó lòng chấp nhận. Tự gõ vào đầu mình, A Ngốc tự nhủ: “xem ra ta thật quá ngu ngốc. Thấu điểm nhất kích (chọn kỹ điểm cần đánh một phát) có ý tứ gì chứ, có phải là công lực toàn thân ngưng tụ rồi cùng phát ra một chỗ chẳng.? “ A ngốc không ngừng suy nghĩ về hàm nghĩa của ,thấu điểm nhất kích‘ cho đến khi bầu trời tối đen mới chịu quay trở về nhà. Âu Văn lúc đó đã chuẩn bị cơm chiều, khi thấy A Ngốc trở về thì chỉ nói một câu: “ta đi coi Tịch Nhĩ thúc thúc ngươi“, nói xong liền rời khỏi.

A Ngốc biết Âu Văn có sức khỏe không tốt, cũng bởi suy yếu về thể trạng của Âu Văn còn có nhiều điều khó nói, cho nên hắn âm thầm thề, nhất định đạt tới tiêu chuẩn mà Âu Văn đã yêu cầu. Sau khi ăn xong, hắn một khắc cũng không chậm trễ, không có minh tư, lập tức ngồi xuống tiến

nhập trạng thái nhập định, một mặt tu luyện sanh sanh đấu khí, một mặt cảm thụ hàm nghĩa của ,thấu điểm nhất kích‘

Ngày thứ 2, lúc bình minh còn chưa ló rạng, A Ngốc tỉnh dậy, chuẩn bị tốt bữa điểm tâm, rồi chạy sang phòng của Âu Văn“phanh phanh phanh, thúc thúc, người dậy đi, điểm tâm ta làm tốt lắm! “. Cửa mở, Âu Văn khoác áo ngoài đi ra „sao lại sớm vậy a, A Ngốc“. A Ngốc đáp: “thúc thúc, buổi tối ngày hôm qua ta không có minh tư, trực tiếp nhập định, ta đã hoàn thành rất nhanh 27 chu thiên. Chúng ta ăn cơm nhanh, rồi ngài đưa tối ra bãi đá ngầm, ta muốn thử xem ,thấu điểm nhất kích‘ mà ngài nói là gì! “Âu Văn mỉm cười: “tốt, trước hết chúng ta đi ăn cơm, luyện công cũng không phải cứ khổ luyện là có thể tiến bộ vượt bậc được, bởi ngộ tính cũng rất trong yếu, đúng là ,cần cù bù thông minh (dịch giả: nguyên văn cần tuy năng bổ chuyết) , nhưng cũng không khiến người thành cao thủ nhất lưu ngay được. Trong khi lúc bình thường không có việc gì, người cứ vận dụng đấu khí ứng dụng vào, đối với người rất có ích. “

A Ngốc cúi đầu trả lời: “thúc thúc, A Ngốc biết mình rất ngốc, bất quá ta sẽ nỗ lực cố gắng, không để ngài thất vọng“. Âu Văn vỗ vỗ vào bả vai A Ngốc „tốt lắm, ngày hôm qua ta cũng không có được khỏe, cũng không thể trách người, dù sao hôm qua cũng là lần đầu tiên người đối mặt với kiểu luyện tập thể này, bây giờ người còn cảm thấy đau trong người không? “. A Ngốc thì thào nói: “bả vai còn có chút đau, còn những nơi khác đều hoàn hảo. “. Âu Văn mỉm cười đạo: “nếu không phải sanh sanh chân khí khiến năng lượng khôi phục nhanh chóng, sợ rằng, hôm nay người chắc không có được rồi. Sáng khoái, nào trước tiên chúng ta đi ăn cơm, rồi sau đó xuất phát. “

Mặc dù đã vào tháng 5, nhưng sáng sớm bên bờ biển vẫn còn hàn khí (khí lạnh) , cuốn theo những luồng gió biển quất vào thân thể của Âu Văn cùng A Ngốc. Âu Văn quay đầu về phía A Ngốc nói: “khí giới có chút lạnh lạnh, người thụ có được không? Nhớ kỹ, sức mạnh tâm phân thu, thất phân phát (dịch giả: 3 thu 7 phát) , vì vậy trước khi kết thúc kích đầu, đến kích thứ hai thì lực lượng đã ngưng sung mãn mới có thể làm được sanh sanh bất tức, chu kỳ tuần không ngừng. “

A Ngốc đứng lặng, tam phân thu thất phân phát, cái này hôm qua không phải mình đã nghĩ như vậy a! “thúc thúc , ý tứ của thẩu điểm nhất kích không phải là lấy tiềm lực toàn thân, ngưng tụ cùng một chỗ, sau đó phát ra toàn bộ sao? Như thế nào lại thành 3 phần thu, 7 phần phát! “ Âu Văn cũng đứng yên lặng một hồi, hắc hộc không có nghĩ tới A Ngốc lại giải thích như vậy, mà cách giải thích của A Ngốc cũng có đạo lý, hắc mím cười đạo: “người nói, xuất toàn lực nhất kích, không phải thẩu điểm công kích. A Ngốc thực sự có tiến bộ, bây giờ người hỏi, ta sẽ trả lời cho người hay. Thẩu điểm nhất kích và toàn lực một kích mà người nói thật ra không có sai biệt là bao. Điểm bất đồng ở chỗ, thẩu điểm công kích không phải đem hết toàn lực, mà chỉ cần phát ra lực lượng vừa phải để giải quyết vấn đề là đủ rồi! “ Còn chỗ giống nhau chính là ở điểm, đều áp dụng sanh sanh chân khí trong cơ thể ngưng tụ một chỗ, tận lực đè nén, sau đó phát ra bên ngoài cơ thể, vô hình chung tạo thành sanh sanh đấu khí. A Ngốc đứng ngây ngốc nhìn Âu Văn rồi gãi gãi đầu mình. Âu Văn tiếp tục nói: “A Ngốc người phải nhớ kỹ toàn lực xuất kích không phải phát ra dễ dàng, bởi vì người một khi mang toàn bộ công lực cùng tiềm lực xuất ra một kích, mà không thể khiến địch nhân bị thương nặng, tất nhiên chính bản thân sẽ không còn thời gian ngưng nghỉ, để cùng địch nhân đối kháng tiếp được, chỉ còn cách bị kẻ địch giày xéo mà thôi. Chính bởi vậy, vạn bất đắc dĩ, không nên áp dụng như vậy, người hiểu rồi chứ? “

Lúc này, 2 người bọn họ đã tới bãi đá ngầm, gió biển giờ này mạnh lên rất nhiều. A Ngốc nói: “ thúc thúc, chúng ta bây giờ đi xuống, ngài cột ta lại vào thành gỗ, để ta thử lại xem! “. Âu Văn lắc đầu trả lời: “ gió biển rất mạnh, hơn nữa nước biển vào buổi sáng rất lạnh, như vậy đi, người áp dụng lại phương pháp toàn lực xuất một kích mà người nghĩ hôm qua, diễn lại cho thúc thúc xem. “

Ngày hôm qua, hắc đã nhìn ra, A Ngốc một mực nghĩ cái gì, hắc sờ dĩ vờ không để ý tới A Ngốc, chính là để cho A Ngốc có một khoảng thời gian suy ngẫm, hôm nay chính là hắc muốn kiểm nghiệm thành quả đó. A Ngốc hỏi: “ thúc thúc, không phải người nói toàn lực nhất kích không có hữu dụng ư? Vậy ta còn tu luyện làm gì nữa! “

Âu Văn mỉm cười: „không phải vô dụng, toàn lực nhất kích mà người nói chính là cơ sở của thấu điểm nhất kích, chỉ là ứng dụng đấu khí có điểm bất đồng mà thôi, người trước tiên hãy thể hiện một lần toàn lực xuất kích cho thúc thúc xem, sau đó sẽ giúp người chỉnh lại cho đúng. Phát huy hết nội lực của người, sanh sanh chân quyết cả người đã tu luyện tới đệ tứ trọng, nên nhất định sẽ có chút uy lực. Mục tiêu chính là khối tiểu thạch phía trước. “ Vừa nói Âu Văn vừa chỉ tay về phía một khối đá không có lớn lắm. Khoảng cách của bọn họ tới tảng đá đó khoảng 3 thước tả hữu, mặt bên kia của tảng đá chính là biên cả mệnh môn.

A Ngốc gật gật đầu, tiến lên vài bước, đi tới bên bờ của dải đá ngầm, hồi tưởng lại những suy nghĩ của mình của ngày hôm qua, thâm hấp khẩu khí, 2 mắt nhắm lại, thúc dục sanh sanh chân khí trong cơ thể vận hành lên. Một màn quang mang nhàn nhạt màu trắng xuất hiện chung quanh thân thể A Ngốc. A Ngốc trầm ổn trung bình tấn, 2 tay nắm thành quyền thu tại bên hông, dụng tinh thần lực của chính mình khống chế đan điền, đấu khí chậm rãi thượng hành, xuất toàn bộ công lực, ngưng tụ tại đôi tay, hần bất chấp hậu quả, thúc dục sanh sanh chân khí trong cơ thể, không ngừng ngừng kết, hần thu liễm lại tầng quang mang màu trắng tại chung quanh thân. Một bên, Âu Văn có thể rõ ràng nhìn thấy, chân khí của A Ngốc từ hướng bộ vị ngực di chuyển tới đôi bàn tay. Đôi tay của A Ngốc sáng lên, sanh sanh chân khí toàn thân hoàn toàn ngưng kết, hần thâm hấp khẩu khí, dụng sức mạnh tinh thần vào đôi tay, tụ tập sanh sanh chân khí, tiến hành đè nén lại, quang mang mặc dù ảm đạm bớt đi, nhưng Âu Văn vẫn giật mình phát hiện, đôi tay của A Ngốc có chứa sức công phá rất lớn mạnh.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Tử Vong Nguy Ky (Thượng)

>

A Ngốc! mau dừng lại“ âu văn thất thanh hô lớn, chắc có lẽ bởi vì chân khí bị nén khá dày đặc khiến đôi tay của A Ngốc nứt toạc ra. Nhưng A Ngốc đã không thể đình chỉ lại được nữa, chân khí của hắn sau khi được nén lại thì năng lượng đã không thể vận hành nhu hòa trở lại, a ngốc mở to đôi mắt, hô lớn: „A“ -hữu quyền đột nhiên hướng về phía đối diện của tảng tiều thạch mà chém ra. Một cổ bạch sắc quang trụ được xuất ra với đường kính khoảng 5 li, sau khi đánh ra bạch sắc quang trụ (cột sáng màu trắng) , A Ngốc toàn thân mềm nhũn, nhất thời ngã ra mặt đất.

„oanh oanh! “ hai tiếng nổ liên tiếp khiến Âu văn phải há hốc miệng, cho dù chỉ một quyền mà A Ngốc đánh nát khối đá này, cũng không thể khiến hắn giật mình như thế, nhưng dị tượng (hiện tượng kỳ dị) làm hắn vô pháp tin được. Tảng tiều thạch lớn bị sanh sanh đấu khí của A Ngốc xuyên thủng ở giữa, đấu khí xuyên thủng tảng tiều thạch rồi oanh kích mãnh liệt lên bề mặt biển tạo nên cột nước cao 10 thước. Chung quanh chỗ thủng của tảng tiều thạch cũng không hề có vết nứt nào, có thể thấy được công lực được tập chung cao độ tới cỡ nào.

Âu văn ngơ ngác đứng một hồi lâu mới phản ứng trở lại, một kích vừa rồi của A ngốc tương đương với năm thành công lực của hắn. A! A Ngốc, Âu Văn về phía A Ngốc từng bước một, ôm lấy A Ngốc vào lòng ngực, vươn tay phải đặt tại đan điền của A Ngốc, kiểm tra lại trạng thái cơ thể hắn. Tại đan điền của A Ngốc, một tia đấu khí cũng không có, toàn thân mềm nhũn, rõ ràng là đấu hiệu bị thoát lực, Âu Văn cười khổ nói: „không còn giữ lại chút nào cả, đúng là toàn lực nhất kích a, tên tiểu tử này! “

Giữ lấy A Ngốc, Âu Văn không ngừng mang sanh sanh chân khí truyền sang cơ thể hắn, trong một chốc lát công phu, A Ngốc mơ hồ tỉnh lại. Vừa rồi, trong khi phát ra toàn lực nhất kích, hắn cảm giác được thân thể chính mình như bị nén lại rồi bị bạo tạc bởi nguồn năng lượng của sanh sanh đấu khí.

„thúc thúc, toàn lực nhất kích của ta có thành công không? “

Âu Văn gật đầu cười khổ đáp: “người nha, thật sự lỗ mãng quá mà, nếu sử dụng một chiêu này mà mang ra đối địch, sợ rằng 1 tình kỳ sau (1 tuần sau) cũng vô phương hồi phục. 2 00/ 100 lực lượng quả thật khủng bố a! A ngốc, người nén lại sanh sanh đấu khí kiểu gì mà khiến nó nổ dữ dội thế chứ? “

A Ngốc đáp: “ta cũng không biết, ngày hôm qua ta đã nghĩ lại những gì ngài nói về ‘thấu điểm nhất kích’, tất nhiên để cho lực lượng ngưng tụ càng nhỏ càng tốt, cho nên ta tận lực ép xuống sanh sanh chân khí tới trạng thái nhỏ nhất, rồi phóng nó ra ngoài, sau đó thì ta không còn biết gì nữa, vậy là chân khí cũng bạo tạc cường đại hay sao? “

Âu Văn đáp: “tất nhiên rồi, dưới tình huống này, chân khí quá dày đặc, bộc phát ra năng lượng mãnh liệt, trước kia cũng đã từng có cao thủ vì nén chân khí quá nhiều, nên bạo thể (cơ thể nổ tung) mà chết. Có lẽ Vãng Sanh quả cùng với thành quả mình tư mấy năm gần đây đã tạo nên tinh thần lực lượng đã tự cứu chính người đấy. Từ nay về sau, trừ trường hợp vạn bất đắc dĩ ra, ngàn vạn lần cũng không được sử dụng nữa, quá là nguy hiểm đi.! “

A Ngốc gật đầu trả lời: “ thúc thúc, cơ thể ta hiện thời trống rỗng, rất khó chịu a! Ngài không phải nói, sanh sanh chân khí cuộn cuộn không dứt mà? Làm thế nào mà ta lại sử dụng hết, tựa như không còn lại gì nữa! “

Âu Văn tịnh không có chút tức giận đáp: “sanh sanh chân khí không ngừng cũng bởi do nguồn, nhưng đến ngay cả lực lượng nguồn của nó mà người còn sử dụng hết, thì khôi phục sao được. Chúng ta trước tiên trở về, ta giúp người khôi phục công lực rồi chúng ta nói chuyện tiếp. “

Cho dù Âu Văn trợ giúp sanh sanh chân khí, nhưng cũng phải 2 ngày công phu, A Ngốc mới hoàn toàn bình phục như trạng thái trước kia. 2 ngày qua, Âu Văn chỉ điểm rất nhiều về phương pháp vận khí hành công,

cùng với cách có thể phát huy sinh sinh đấu khí với hiệu quả cao nhất, mà thể lực lại tiêu hao ít nhất.

„Công lực của người đã khôi phục lại rồi! Hôm nay đứng lại lên trên cây gỗ, nhớ kỹ những gì mà ta đã chỉ dẫn, ‘thất phân phát, tam phân lưu‘ (7 phần phân ra, 3 phần lưu lại) , đừng có sử dụng lại toàn lực nhất kích nữa, năng lượng tiêu hao quá lớn sẽ bất lợi cho việc tu luyện của người sau này!“

A Ngốc trong lòng vẫn còn sợ hãi, hơn hai ngày công phu a, chân khí trong cơ thể hẳn mới hồi phục lại về thể trạng như ban đầu. Tự như vậy, dựa vào lực sóng biển đánh vào, A ngốc bắt đầu tìm ra phương pháp tu luyện, bây giờ lực lượng của những cơn sóng đã không còn uy hiếp đối với hắn, mỗi ngày không ngừng ứng dụng làm cho A Ngốc tiến bộ thần tốc. Từ 3 tháng sau này, hắn đã có thể chống đỡ hẳn nguyên một ngày mà không bị sóng biển đánh vào thân thể. Mỗi ngày chiến đấu cùng sóng biển làm cơ thể A Ngốc càng thêm cường kiện, bị nước biển cùng với ánh mặt trời chói chang khiến da thịt trắng nõn của A Ngốc biến thành làn da ngăm đen khỏe mạnh, từ ánh mắt ngốc trệ ban đầu xuất thành những tia hàn mang lợi hại.

Âu Văn đứng trên một tảng tiều thạch, hài lòng nhìn A Ngốc, cứ một quyền rồi lại một quyền đánh lui lớp sóng biển, hắn gật gật đầu, thì thào nói: “tiến bộ thật nhanh a! mặc dù vắng sinh sinh quả có hiệu lực phi phạm, nhưng đứa nhỏ này quả thật cũng rất cố gắng!“

Khổ cực cùng sóng biển đối kháng không phải người bình thường có thể tưởng tượng được, bây giờ A Ngốc cũng không còn học trí thức nữa, thời gian mỗi ngày dùng để đối kháng cùng sóng biển, minh tư, luyện công, nhưng mà cho tới tận bây giờ hắn vẫn chưa kêu qua một tiếng „Khô!“

Giữa ngày, Âu Văn mang A Ngốc ra khỏi cây gỗ lớn để nghỉ ngơi ăn uống, sau khi ăn xong, A Ngốc định trở lại cây gỗ thì Âu Văn gọi lại: “chúng ta bắt đầu thêm một khóa tập nữa, sinh sinh chân khí trong cơ thể người đã vận dụng không còn sai nữa rồi!“ Âu Văn chỉ vào đôi tay thon dài của A Ngốc nói: “tay người so với tay thúc thúc còn đẹp hơn, người biết sao không? Công phu của thúc thúc đều tại trên thân kiếm. Từ hôm nay trở đi, người hãy tự học hỏi về đặc tính của kiếm đi, về điểm này thì ta

không có gì để dạy cho người, tất cả đều do tự bản thân người tự lĩnh ngộ lấy, chỉ khi nào biến kiếm trở thành bằng hữu, người mới có thể phát xuất ra uy lực ,bách binh chi vương‘, hắc tử trong lớp đá ngầm lấy ra một thanh khoát kiếm, bởi vì mấy năm nay không có dùng đến, nên thân kiếm đã trở nên gỉ sét. “Bạn già a! đã quên người mất rồi! “Ánh mắt Âu Văn mê mẩn nhìn thanh khoát kiếm trên tay, thanh kiếm này đã theo hắn đã được 30 năm a. Hắn một tay cầm kiếm, một tay xuất ra bạch sắc sanh sanh chân khí, hắn truyền luồng sáng màu trắng vào thân kiếm, những chỗ gỉ sét dần biến mất, lóe ra quang mang mở phần mũi kiếm.

„A Ngốc thanh khoát kiếm này đã làm bạn với ta được 30 năm rồi, từ hôm nay trở đi, nó sẽ là bạn của người. Kiếm dài 5 thước 6 tấc, chuôi dài 1 thước 2 tấc, mũi kiếm dài 4 thước 4 tấc, to khoảng nửa thước, dày khoảng 3 tấc, trọng lượng 76 cân (dzodzuyengood: í ẹ, tương đương khoảng 3 bao rưỡi gạo, MY GOD) , tên kiếm là Thiên Cương. “

A Ngốc ngạc nhiên: “76 cân, thúc thúc, ngài không nói sai đấy chứ! cho dù là thợ rèn ở thị trấn cũng chỉ rèn thiết chùy có đến 20 cân mà thôi a! “

Âu Văn giơ thân kiếm lên, chỉ khẽ động một ngón tay múa tít thanh kiếm, thanh trọng kiếm nặng 76 cân trong ta hắn tựa như một sợi lông ngỗng mỏng nhẹ. Âu Văn để thanh kiếm ra phía trước, vuốt ve thân kiếm rồi thở dài đạo: “rất nặng ư? Có thể ban đầu thì người nghĩ vậy, nhưng khi cảm giác của người đã kết hợp cùng với kiếm, người ắt sẽ không thấy kiếm nặng nữa đâu! “

A ngốc nhìn thấy thanh Thiên Cương kiếm này so với mình còn dài hơn, trong lòng không nhận được niềm hưng phấn đang trào dâng, tiến lên vài bước trước mặt Âu Văn nói: “thúc thúc, ta có thể thử chút được không?! “

Âu Văn xoay tay một cái, hướng mũi kiếm xuống dưới, hướng chuôi kiếm lên trên. Khi A Ngốc nắm được chuôi kiếm, Âu Văn buông tay, A Ngốc cảm thấy đôi tay như trũng xuống, mặc dù có sự chuẩn bị từ trước cho dù không có chắc chắn, một âm thanh đột ngột vang lên, thanh kiếm đã rơi ngay xuống đất. Âu Văn cười mắng: “tên tiểu tử ngốc nhà người, luyện sanh sanh chân khí để làm gì chứ? dùng khí ngự kiếm đi! “

A Ngốc thè đầu lưỡi ra, thâm hấp khẩu khí, thúc dục sanh sanh chân khí trong cơ thể, toàn thân tán phát ra bạch sắc quang mang, hai tay dùng sức, nâng thanh Thiên Cương lên, sanh sanh chân khí quả nhiên có tác dụng mang lại cảm giác của kiếm không ít, nhưng múa kiếm thì quả có khó khăn, nếu không phải từng nhiều ngày ứng dụng đấu khí, thì hẳn ngay cả vũ động thanh kiếm cũng không nổi. Âu Văn trầm giọng nói: “dồn khí đan điền, bình ổn cước hạ (vững ở dưới chân), mang sanh sanh chân khí vận chuyển tới vùng eo, ‘ dĩ yêu đái bối , dĩ bối đái kiên , dĩ kiên đái tí , dĩ tí đái trửu , dĩ trửu đái oản , dĩ oản đái thủ , dĩ thủ đái chỉ ‘ (tạm dịch: truyền tới phần lưng, tới phần vai , rồi tới phần cánh tay, tới cổ tay...rồi tới ngón tay). Đây là cơ sở để sử dụng kiếm. Thiên cương kiếm pháp vốn có 36 thức, nhưng chiêu thức lại biến hóa khôn lường, sợ rằng người rất khó nhớ kỹ, ta đơn giản hóa lại thành có 9 chiêu mà thôi, hãy nhìn đây, chiêu thứ nhất: ,trường hồng quán nhật‘ ,,

A Ngốc thấy hoa mắt một cái, thanh Thiên Cương kiếm đang từ trên tay, bỗng nhiên ở trên tay Âu Văn. Thân thể Âu Văn chợt lóe lên trên không trung, hợp với thân kiếm làm một. Phủ trên thân Thiên Cương kiếm luồng bạch mang tuôn ra rồi thu vào, tràn ngập khí thể chưa từng có từ trước tới nay, hạ người xuống đất, Âu Văn hỏi: “người thấy rõ rồi chứ? Nhìn qua tưởng chỉ đơn giản 1 chiêu, nhưng nhất nhất yêu cầu ,tay, mắt, tâm pháp phải phối hợp đồng đều, bây giờ người chưa cần phải luyện kiếm vội, trước hết hãy luyện tập 3 phương pháp cơ sở là chém, đưa, đỡ“ nói xong, hẳn mang những điểm chủ yếu của 3 tư thế giảng giải 1 lượt, rồi giao thanh thiên cương kiếm cho A Ngốc, đoạn lượn người bay đi.

„ta chém, ta chém! “ vừa lúc mặt trời xuống núi là lúc A Ngốc đã luyện tập khiến toàn thân rã rời không thôi. Mặc dù chỉ là 3 tư thế giản đơn, nhưng hẳn khước vẫn chưa tìm được thấy cảm giác.

„tập luyện thế nào rồi! “ thân ảnh Âu Văn đột ngột xuất hiện bên bãi đá ngầm, tay đang cầm một nhánh cây. A Ngốc gãi gãi cái đầu trả lời: “ta cũng không biết nữa, nhưng cảm giác của ta so với cái cảm giác mà ngày nói hình như rất khác xa. “

Âu Văn nhìn lại những vết chém lưu lại trên tiều thạch nói: “ chém phải có khí thế, mặc dù lực lượng biến chiêu chỉ phát ra 7 phần, giữ lại 3 phần, nhưng khí thế phải cao mới chèn ép được đối phương, hãy xem này „. Hắn 2 tay cầm nhánh cây giơ lên cao, xung quanh dường như gió biến trở nên ngừng trệ, không hề chạm đến được người A Ngốc, một luồng áp lực dị thường khiến hắn không tự chủ được, lui về phía sau vài bước, giật mình nhìn nhánh cây trên tay Âu Văn. Áp lực đột nhiên biến mất, khiến A Ngốc có cảm giác đang lưu chuyển trong cơ thể. Âu Văn nói: “thấy rõ rồi chứ, bây giờ người chém lại cho ta xem, nếu người làm cho ta di động khỏi chỗ đang đứng, tức là người đã thành công. “

A Ngốc gật gật đầu, bắt chước dáng điệu của Âu Văn, hai tay giơ cao thanh thiên cương kiếm, nói to “thúc thúc cẩn thận! “, đấu khí quán nhập vào bên trong mũi kiếm, rồi đánh xuống. Mặc dù không có khí thế giống Âu Văn, nhưng trên thân thanh thiên cương kiếm tản mát ra quang mang nhàn nhạt.

Trên mặt Âu Văn toát ra vẻ cười tươi, lúc thanh thiên cương kiếm bổ tới liền lấy nhánh cây nhẹ nhàng gạt ra, hất đường kiếm sanh một bên. A Ngốc cảm giác được thanh kiếm trên đôi tay bị hăng đi, một âm thanh dội lên, thanh kiếm chém xuống mặt đất ghim sâu cả mũi kiếm xuống.

Âu Văn nói: “đấu khí ép mà không phát, hoặc bất chợt phát ra, nếu quả như người vừa rồi không mang đấu khí phát tán hoàn toàn, ta sẽ không dễ dàng để giảm bớt lực lại“ Cứ như vậy, một già một trẻ không ngừng cùng tu luyện tại bãi đá ngầm, A Ngốc tay múa thanh trọng kiếm duy trì sanh sanh đấu khí không ngừng, cho đến lúc đêm khuya, hắn cuối cùng có thể ngạch đấu trực tiếp với Âu Văn, bức bách Âu Văn phải dốc toàn lực đỡ trả, mặc dù không có bức lui Âu Văn, nhưng Âu Văn đã phi thường hài lòng. Vì A Ngốc đã nắm vững trọng yếu kiếm quyết, lĩnh hội được điểm chủ yếu của kiếm ý. Bắt đầu từ ngày thứ 2, A Ngốc vẫn bị buộc trên thanh gỗ như cũ, nhưng bất đồng ở chỗ, A Ngốc phải dụng kiếm chém sóng. Thời gian vùn vụt trôi nhanh, thấm thoát, Âu Văn đã cùng với A Ngốc ở trọng trấn đã được 6 năm.

Trên bãi đá ngầm, quang mang không ngừng lóe ra, đó là lúc A Ngốc luyện tập thiên cương kiếm pháp, thiên cương 36 thức kiếm pháp tại đại lục là một trong những bộ kiếm pháp phổ cập nhất, mặc dù uy lực không phải quá lớn, nhưng lại có thể đại khai khí thế, rất phù hợp sử dụng trong chiến trường. Tuy Âu Văn mang bộ kiếm pháp này giản hóa đi, nhưng cho dù vậy khí thế vẫn không một mảy may hao bớt. Trong thời gian dài luyện tập A Ngốc có thể thúc dục sanh sanh đấu khí khổng chế thanh thiên cương kiếm một cách thuần thục. Bởi vì vài năm trước, có sanh sanh đấu khí làm cơ sở, A Ngốc ban đầu học cái gì cũng chậm, nhưng dần nhanh đều lên, nhanh rất nhiều. Từ 3 năm nay, Âu Văn mang sở học cả đời của mình mà truyền thụ lại, mặc dù A Ngốc có chút khó tiếp thu, nhưng hẩn lại luyện tập rất khắc khổ để đền bù vào phần này. Sanh sanh đấu khí của hẩn đã tiến vào đệ ngũ trọng cảnh giới, thân pháp cùng kiếm pháp đều có bước tiến dài rõ rệt. Dưới tình huống Âu Văn sử dụng nhánh cây, cũng có thể chống đỡ lại được 10 chiêu không thua. Âu Văn đứng một bên nhìn A Ngốc múa kiếm, nở ra nụ cười hài lòng. Qua đi một đoạn thời gian, khi sanh sanh quyết của A Ngốc vượt qua tầng thứ 5, thì hẩn sẽ đem bí kỹ (kỹ thuật bí truyền) mà truyền thụ lại cho A Ngốc.

A Ngốc đã 18 tuổi, cao ngang với Âu Văn, kiên ngoan bối khoáng, ngoại trừ trông vẻ mặt bề ngoài vẫn còn non nớt trẻ con, còn lại thì đã ra dáng ra một người trưởng thành chững chạc. “tốt lắm, A Ngốc, mau trở về đi! “ Âu Văn cao giọng hét lên. A Ngốc đề khí khinh thân, cầm theo thanh thiên cương kiếm hạ xuống bên cạnh Âu Văn „thúc thúc, lại học cái gì mới à! “

Âu Văn lắc lắc đầu trả lời: “trong mấy năm này, mọi thứ cơ bản người đã học hết rồi, thúc thúc rất hài lòng, sau một đoạn thời gian, chờ sanh sanh quyết của người đạt tới đệ ngũ trọng cảnh giới, thúc thúc sẽ dạy người mình vương kiếm pháp nổi tiếng trên đại lục. Đây mới chính là bốn sự của thúc thúc. Đi thôi, sáng sớm hôm nay, Tịch Nhĩ thúc thúc tới tìm ta, bảo ta giữa trưa chúng ta cùng qua ăn cua biển. Tiểu tử nhà người không phải rất thích ăn hay sao! “

Vừa nói đến ăn, hai mắt A Ngốc sáng lên, giống như một đứa trẻ cười cười nói: „tốt a, A Ngốc thích nhất là ăn cua biển! “

Hai người vừa cười vừa nói quay trở lại Thạch Đường trấn, thanh thiên cương kiếm được giấu trong bãi đá ngầm. Mấy năm nay, gia đình Tịch Nhĩ một nhà mặc dù vẫn qua lại thân thiết với Âu Văn, nhưng vẫn không biết Âu Văn và A Ngốc đều có một thân công phu. Âu Văn chỉ nói cho bọn họ, A Ngốc đang tuổi lớn, phải ra ngoài học tập làm việc.

Có đôi lời tới bạn đọc: nói thật ra thì mình không chuyên về dịch truyện, chẳng qua đọc thấy hay nên dịch cùng để mọi người gần xa đọc giải trí.

Mình trước khi nhận truyện thì làm ca ngày, đến khi nhận truyện được vài chương thì bị chuyển sang làm ca đêm.

Thú thật thì không những dịch truyện, mình còn viết source codes cho mã nguồn phpbb, mình hiện đang viết vài MODs (modifications) cho cộng đồng mã nguồn mở phpbb. com và phpbb. de, đồng thời cũng đang ráo riết mở lại trang web cá nhân của mình. Cho nên như các bạn đã thấy, mình đưa truyện lên càng ngày càng ít dần.

Nói không mệt mỏi cũng không phải, nhưng mình dại, nên ôm đồm nhiều việc quá, thành ra thời gian đưa truyện cứ bị kéo dài.

Từ chương này trở đi, mình sẽ lược giản đi giai đoạn biên dịch và biên tập, tức là sẽ biên tập cũng như biên dịch sơ sài đi.

Nếu đang thưởng thức mà các bạn cần phải sạn, mong mọi người thông cảm, mọi góp ý, hay những chương truyện mà mình dịch có sạn, hoặc những chương mà các bạn biên tập (biên dịch) lại, mong các bạn gửi qua PM cho mình.

Cám ơn các bạn ủng hộ bộ truyện mình đang dịch! Mời các bạn thưởng thức với tần suất khoảng 1, 5 ngày 1 chương nhé.

Lèm bèm quá rồi, : cute:...

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Tử Vong Nguy Ky (Hạ)

>

Âu Văn gia gia, ngài đã tới, mời ngài vào bên trong. Tịch Phi lúc này đã 16 tuổi dẫn Âu Văn cùng A Ngốc vào trong sân, nàng đã trưởng thành ra dáng một cô nương. Trong Thạch Đường trấn, nàng là một trong những đệ nhất mỹ nữ. Tịch Phi liếc nhìn A Ngốc một cái, sắc mặt nhất thời hồng lên, xoay người vào bên trong mời gia gia ra.

“đại ca! người đã tới, hôm nay chúng ta phải uống thật say mới thôi”

Âu Văn haha cười nói:” ta há sợ người sao, lúc trước kia uống rượu, người chẳng phải cam bái hạ phong hay sao ?! thế còn Tịch Trung, Tịch Phát, Tịch Bạch, sao không thấy 3 người bọn họ đâu !”

Tịch Nhĩ cười nói:” hôm nay thời tiết tốt, bọn họ cùng với vợ ra ngoài đánh cá rồi, sợ rằng trời tối mới trở về được. Phi Phi, mang cua và rau lên đi!”

“Vânng!” Tịch Phi dạ lên một tiếng, cùng với đệ đệ Tịch Phong chạy đến phòng bếp bưng thức ăn ra.

Tịch Nhĩ nói:” đại ca! Phi Nhi của chúng ta ngày càng nấu ăn khéo tay, mùi của nàng bây giờ nhàn rồi, thức ăn trong nhà bây giờ toàn do một tay nàng đảm nhiệm thôi!”

Âu Văn gật đầu trả lời:” tiểu nha đầu đã lớn thật rồi, mai sau ai cưới được nàng là có phúc phận lớn đấy!”

Tịch NHĩ thần thần bí bí ghé sát bên người Âu Văn nói:” đại ca, ta hôm nay gọi người lại, chính bởi thương lượng về hôn sự của Phi nhi đấy. A! Người có thể làm mai cho Phi nhi không đây!”

ÂU Văn ngạc nhiên nói :” ta lại thế nào chứ, người đã chấm được đĩa nhỏ nào chưa?”

Tịch Nhĩ liếc mắt tới A Ngốc nói:” A Ngốc đĩa nhỏ này, ta đã khán từ nhỏ tới lớn, thuần phác thiện lương, ở thôn này thì tuổi của tiểu tử cũng phù hợp, chỉ có thể mang A Ngốc gả cho Phỉ Nhi ta mới thái yên tâm mà thôi a! đại ca, thế nào, chúng ta mang Phỉ Nhi gá cho A Ngốc, hẳn quá tiện nghi rồi còn gì nữa, ha ha ha!”

(dịch giả: nếu phải mình thì Hề hề)

ÂU Văn trong lòng cả kinh, nhìn trân trân vào A Ngốc nói:” huynh đệ, bối phận bọn chúng bất đồng, hơn nữa 2 đứa chúng nó tuổi còn nhỏ, thêm vài năm nữa mới nói chuyện này đi ha!”

Tịch NHĩ aa cười nói:” chúng ta là trưởng bối của bọn chúng nó, nói về chuyện này cũng có sao đâu, ai dám nói gì nào. Hai người chúng nó, một người đã 18, một người 16, cũng không còn nhỏ nữa. Thế nào, Phỉ Nhi của chúng ta không xứng với tên tiểu tử ngốc này hay sao? , A Ngốc, người nói, người có thích Phỉ Nhi hay không?”

Trong đầu A Ngốc lúc này đang hiện ra hình ảnh dung mạo của nha đầu lúc trước

“A ngốc ca, chờ ta lớn lên, từ nay về sau, ta sẽ gả cho người, được không?”

“từ bây giờ trở đi, nha đầu ta chính là hôn thê của người, từ nay trở về sau, người cần phải đối đãi tốt với ta đấy nhé!”

Tư niệm của nha đầu này tràn ngập trong lòng A Ngốc, cho đến khi Tịch Nhĩ ho lên vài tiếng, hẳn mới hồi phục lại tinh thần, “A !! Tịch Nhĩ thúc thúc, ngài nói cái gì?”

Tịch Nhĩ tịnh không có tức giận nói:” tiểu tử nhà người, ngần ngơ cái gì vậy chứ, ta hỏi người, người có thích Phỉ Nhi không?”

A Ngốc gật đầu trả lời :” thích a, Phỉ Nhi muội muội là một cô gái tốt”

Tịch Nhĩ liếc mắt nhìn Âu Văn, đặc ý cười nói: “người xem, hai đứa nhỏ đều đồng ý rồi đó, bên gia đình ta cũng không có phản đối. A Ngốc, ta mang Phỉ Nhi giao cho người, từ nay về sau, người cần phải đối đãi với nàng cho thật tốt nghe không!”

Âu Văn nhíu mày, bây giờ là lúc A Ngốc tu luyện tới phần quan yếu, như thế nào lại kết hôn? Huống chi, vẫn còn nhiều chuyện mà A Ngốc phải đi làm, nhưng là Tịch Nhĩ một nhà luôn đối đãi với hai người thập phần chiều cố, hẳn thế nào lại cự tuyệt hảo ý của Tịch Nhĩ cho được.

Nhưng đang trong lúc Âu Văn lâm vào tình thế khó xử. đột ngột A Ngốc cuống quýt nói:” nhưng mà Tịch Nhĩ thúc thúc, việc này không thể a!”

Tịch Nhĩ trừng hai mắt hỏi:” như thế nào lại không được?”

A ngốc cúi đầu thì thào nói :” Ta đã có vị hôn thê rồi!”

Những lời này của hắn vừa nói ra, không chỉ riêng Tịch Nhĩ ngây ngốc, ngay cả Âu Văn cũng kinh hãi. Cho tới tận bây giờ, hắn vẫn chưa từng nghe qua, A Ngốc có một người hôn thê.

Vừa lúc Tịch Phi từ trong bếp đi ra, nghe được những lời A Ngốc nói, khay đồ ăn đựng cua từ trên tay nàng rơi ngay xuống đất, hai tròng mắt đỏ ửng, ươn ướt nhìn A Ngốc, một lúc sau, nghẹn giọng :” xú A Ngốc (A Ngốc xấu xí) , ta hận ngươi !” , rồi xoay người chạy về phòng mình, Nguyên lai, khi trước Tịch Phi nhớ lại hồi xưa A Ngốc vì cứu bọn họ mà suýt chết, lại bị ông nội trách phạt, một đoạn sau đó rất lâu, nàng đã không để ý đến bốn sự đó nữa. Nàng dần dần thích thân thể cao lớn cũng như tính tình chất phác của A Ngốc. Nên hôm nay khiến gia gia nàng thử Âu Văn, để Tịch Nhĩ tác chủ, hơn nữa chính bản thân nàng rất thích A Ngốc, bởi vậy nàng nghĩ đến vấn đề hôn sự, thành ra mới có màn như vậy.

Âu Văn kéo A Ngốc thở dài, thấp giọng nói :” huynh đệ, xin lỗi, A Ngốc quả thật từ nhỏ đã có hôn ước trong mình, chứ không phải A Ngốc không phục đâu!” Nói đoạn kéo A Ngốc ngây ngốc rời khỏi Tịch gia. Tịch Nhĩ môn phen kinh ngạc, nhất thời ngồi ngây một chỗ, ngay cả tổng tiền cũng quên luôn mất, tùy ý để bọn họ rời khỏi.

Ra khỏi cửa, Âu Văn thở phào nhẹ nhõm, nhìn A Ngốc thấp giọng nói: tên tiểu tử ngươi, từ lúc nào mà đã học cách nói dối rồi. Bất quá, nếu không có những lời nói đó, nhất định tên Tịch Nhĩ kia sẽ mang cháu gái hắn gả cho ngươi đó. A Ngốc, có phải thúc thúc quá tự tư cho bản thân không đây!”

A Ngốc lắc lắc cái đầu nói :” thúc thúc, như thế nào lại tự tư cho bản thân chứ? A ngốc không giỏi giang gì, căn bản sẽ chiếu cố không tốt cho Phỉ nhi muội muội. Canh hưởng chi, A Ngốc không có nói dối, ta quả thật có một vị hôn thê.” .

Tại Âu Văn đồn dập hỏi han, A Ngốc mang truyện xưa từ đầu tới cuối thuật lại một lượt

(dzodzuyengood: nếu bạn nào không nhớ, mời đọc lại via chương đầu tiên nhé,)

Âu văn cười nói: “ nguyên văn là như vậy a! ta không từng nghĩ tới, tên sỏ tiểu tử người lại có không ít người để ý tới. Bất quá không lại, nam tử hán đại trượng phu, trước tiên lo sự nghiệp làm trọng, mới có thể thành gia lập thất, người hiểu chưa? Ai – huyết hải thâm cừ của thúc thúc đặt hy vọng hết lên vai người đó !”

A Ngốc đứng yên nói :” thúc thúc có cừ hận gì? chả lẽ với thân công phu của ngài, không thể báo thù được sao?” . A Ngốc cũng biết, mặc dù đã đi theo Âu Văn học tập công phu được năm năm, nhưng nếu Âu Văn toàn lực xuất kích, nói một chiêu ngay bản thân mình cũng đỡ không được. Huống chi tại Mê Huyền chi sâm, hãn từng khắc sâu tận óc lực lượng công kích của Âu Văn thật không thể chống đỡ lại a!

Mi Mắt Âu Văn lóe lên tia hàn mang “ bây giờ không phải lúc để người biết đến chuyện này, cừ nhân của ta có lực lượng cường đại, căn bản người không thể tưởng tượng nổi đâu, nếu ta không bị nhiễm phải kịch độc Vô Nhị thánh thủy, có lẽ còn có thể liều mạng, cho nên thể trạng ta bây giờ không còn hi vọng gì. Hài tử, tâm nguyện của ta tựu ký thác vào người.”

Hai người vừa nói, vừa đi tới trước cửa nhà, sắc mặt Âu Văn chợt biến đổi, một tay giữ chặt A Ngốc, nghiêm nghị hỏi: “ người nào! đi ra đi!”

Một âm thanh từ trong viện vang lên “ÂN, không hổ Minh Vương, cho dù chúng ta rất cẩn thận, vẫn bị người phát hiện. Bóng người chợt lóe lên, 7 người toàn thân vận hắc y xuất hiện trước mặt Âu Văn và A Ngốc, trong tay bọn họ đều cầm một thanh trạch kiếm. 14 đôi mắt lóe ra hàn quang nhìn chăm chăm vào Âu Văn

A Ngốc trong lòng cả kinh, bởi vì hắn nhận ra, bởi 7 người này lúc trước đã từng đuổi giết Âu Văn ở Mê huyệt chi sâm.

Người ở giữa, trên ngực có gắn một khóa khô lâu kim sắc, sáu người còn lại trên ngực chỉ có ngân sắc khô lâu có kích cỡ nhỏ hơn.

Âu Văn đảo hấp một ngụm lương khí ,” Phó hội trưởng, nguyên sát tổ!”

Người ở giữa hừ lên một tiếng, lạnh giọng nói :” nguyên lai, đệ nhất sát thủ vẫn còn nhận ra chúng ta. Người cũng rất lợi hại, đã trúng phải Vô Nhị thánh thủy kịch độc, thế nhưng vẫn có thể kiên trì cho tới tận bây giờ. Mau theo ta trở về đi. Người nên biết, cho dù không có trúng độc, người cũng chưa chắc có thể cùng chúng ta cầm cự được đâu. Chúng ta đã tìm người rất lâu a !”

Thần sắc trong mắt Âu Văn lóe ra phức tạp, thật lâu sau, hắn liếc mắt sang A Ngốc thờ dài nói: “ các người quả lợi hại, như thế mà cũng có thể tìm được ta, ta có thể cùng các người trở về

Nhưng mà đứa nhỏ này thì cái gì cũng đều không biết, các người hãy buông tha cho hắn đi” . Tại giờ khắc này, Âu Văn vạn niệm muốn bảo toàn tính mạng A Ngốc, hắn phi thường hiểu rõ thực lực của Nguyên sát tổ, hướng chi đối phó với phó hội trưởng thật thái nan (khó khăn). Tâm nguyện duy nhất của hắn bây giờ chính là bảo trụ được tính mạng A Ngốc. Cho nên tại đây, trước mặt đám sát thủ tâm ngoan thủ lạt, tình huống thế nào thật khó nói a!

Phó hội trưởng nhìn A Ngốc, lạnh lung nói: “Minh Vương, quy định của tổ chức ra sao, người thập phần hiểu rõ chứ !”

Âu Văn lạnh lung nói:” Phó hội trưởng không nên ép người quá đáng, tay hắn áp vào huyệt ngực phải, sanh sanh đấu khí từ cơ thể dần dần phát ra.

Phó hội trưởng cười lạnh một tiếng đáp trả:” người vẫn còn có thể xuất Minh Vương kiếm sao? Ta muốn mở mang kiến thức một chút xem thế nào “

Âu Văn quay đầu lại phía A Ngốc nói:” Người chạy mau! Rời xa khỏi nơi này, hãy tìm về với sư phụ người đi !”

A Ngốc kiên định nói:” không! thúc thúc, có chết chúng ta cũng phải chết một chỗ, ta tuyệt sẽ không rời bỏ ngài mà đi đâu!”

Âu Văn trong lòng dần khẩn trương, tâm tính của A Ngốc hẳn thế nào mà lại không có hiểu chú, đoạn cười to một tiếng nói:” tốt lắm, người tại chỗ này nhìn thúc thúc giết đám súc sinh này như thế nào nhé !” tay trái chem. Ra, luồng sanh sanh đấu khí nhu hòa truyền vào cơ thể A Ngốc, đẩy A Ngốc ra ngoài, trong mắt hẳn, hàn quang tăng vọt, sát khí tràn ngập toàn thân. Hẳn hiểu được, chỉ có liều mạng, mới có một đường sinh cơ. Hướng Âu Văn làm trung tâm, tà ác chi khí đã 6 năm qua chưa từng một lần xuất hiện, nay mệnh môn lan tỏa, bao phủ lấy bảy người trước mặt.

Ánh mắt của phó hội trưởng toát lên vẻ kinh ngạc, tầm giọng nói :” Âu Văn, người liều chết phản kháng hay sao? Thiên hạ chỉ tà Minh Vương kiếm, tốt, ta muốn khan xem, người xuất ra được mấy chiêu đây. Lên!” Sau hi phát ra mệnh lệnh, sau gã trong nguyên sát tổ cầm trong tay 6 thanh trách kiếm như sau con độc xà, quỹ dị lao về hướng Âu Văn

Thật đáng tiếc, Âu văn không có mang theo kiếm, không còn cách nào khác, lấy thân thể tạo thành kiếm khí, lao qua một bên, khinh phiêu phiêu lướt người như chiếc lá rụng. Nhưng những người mà hẳn đối mặt lại là những sát thủ có cấp bậc cao nhất trong công hội. Mặc dù có thể đỡ được mặt trước, nhưng bả vai và sau lưng lổm đổm vài vết máu bị chem. .

Tà ác chi khí không ngừng cường đại xuất ra, bầu trời như thêm phảng phất âm u, sau gã thành viên nguyên sát tổ không ngừng nối nhau công kích. Vết thương trên người Âu văn không ngừng tăng lên, trong chốc lát công phu, Âu văn đã biến thành một huyết nhân. Nếu không phải đại bộ phận tinh lực dụng để đối kháng tà ác chi khí, sợ rằng Âu Văn đã không chống nổi đến tận lúc này.

A Ngốc đứng ở một bên, lo lắng theo dõi, thân thể hướng tới nhóm tham chiến phóng tới, hữu quyền đột ngột chem. Ra, một cổ bạch sắc đấu khí mệnh môn phát ra, chàng hướng về một gã hắc ý trong đó kích tới.

Hắc y nhân cũng không có quay đầu lại, thanh trách kiếm trong tay hẳn hướng về phía A Ngốc đâm tới, đấu khí mà A Ngốc phát ra nhất thời vô hình biến mất. Trách kiếm phảng phất như độc xà, hướng về vùng tiểu phúc

của hắc ám tới. A Ngốc căn bản không thể né tránh, nhìn kiếm phóng tới bên người. A Ngốc thế nào lại hiểu được, bây giờ những người đối diện đối với hắc chênh lệch cỡ nào, nhưng lúc này đã muộn. Hắc nhắm mắt chờ đợi cái chết đến, thì đột nhiên Âu Văn xuất hiện che chắn trước người hắc, nhất thời xuất cước đá văng thanh trạch kiếm sanh một bên, nhưng vẫn để lại trên phần eo A Ngốc một vết máu. Âu Văn cũng vì nỗ lực bảo vệ A Ngốc, nên lãnh ngay một đường kiếm xuyên thủng vai trái. Âu Văn quát to lên một tiếng, tà ác chi khí chợt phát, một tia quang ảnh u lam toát ra, sáu gã sát thủ đồng thời bị kiếm hãm, lợi dụng cơ hội này, Âu Văn tung một cước đá văng A Ngốc ra ngoài vòng chiến, hét lớn:” đừng có xông vào đây, hãy ở ngoài đợi ta!”

Không khí chung quanh tràn ngập tà khí, dĩ biến thành hắc sắc. Y Phục màu trắng trên cơ thể Âu Văn nhuộm một màu đỏ huyết. Luồng hắc sắc phảng phất trong không khí như ác quỷ, Âu Văn thê lương hô lớn :” các người tưởng rằng, nguyên sát tổ có thể quật khởi (vùng dậy) sao?. Tại Minh Vương ta trong mắt, các người chỉ là một lũ súc sinh, một lũ chó cắn càn mà thôi. Ta sẽ cho các người mở to mắt mà xem, tử vong chi lực chân chính là thế nào –‘Minh vương nhất thiêm thiên địa động –‘ Luồng quang mang u lam phảng phất như từ địa ngục trời dậy xuất ra khỏi lồng ngực Âu Văn, không khí xung quanh trong nháy mắt bị tiến nhập vào vòng u lam quang mang tà khí. Một tiếng hét thảm thiết vang lên, một gã sát thủ nguyên sát tổ ngã xuống, trên mi tâm của hắc xuất hiện một cái lỗ nhỏ, thân hắc khô teo đi. Động tác của Âu Văn cũng không có đình chỉ lại, thân ảnh đã trở nên mơ hồ, u lam quang mang lóe sáng ‘minh vương tái thiêm quỷ thần kinh’, lam sắc quang mang hóa thành đạo quang ảnh, rồi thêm 2 tiếng kêu thảm thiết, 2 gã sát thủ lão đảo gục ngay tại chỗ. Từ luồng u lam chi quang xuất ra tiếng kêu khoan khoái, hấp thụ lấy máu huyết của 2 gã đó, quang mang sau đó thêm một cường đại phóng xuất.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Minh Tự Cừ Quyết (1)

>

Đấu khí phát tán mệnh môn càng lúc càng lớn trong tràng đấu. Vừa rồi A Ngốc bị Âu Văn đẩy ra xa 50 thước, trước mắt hắn là một màn chém giết mà hắn vĩnh viễn không bao giờ quên.

Phó hội trưởng quát to :” hắn bắt đầu liều mạng đấy, mọi người hợp lực công kích!” . Hắn đã không thể đứng ngoài cuộc được nữa, thoáng chớp thân một cái, xuất ra trảo hình đấu khí kim sắc hướng tới thân ảnh của Âu Văn trên không trung.

Âu Văn cười to thảm thiết, u lam chi quang đột nhiên đại thịnh “Minh Vương hóa nhậm-trảm lập quyết” tất cả quang ảnh hợp lại làm một cự đại lam sắc quang nhận chém xuống kim sắc trảo hình đấu khí, tức thì kim sắc đấu khí tiêu thất không còn lại dấu vết. Quang nhận vừa chậm lại một chút, nhưng cũng mang theo tính mạng của một gã sát thủ, ngay đến cả thân thể của gã sát thủ đó cũng hoàn toàn biến mất như thể tan biến trong không khí.

Phó hội trưởng hoảng hốt trong lòng, hắn khi trước đã từng nghe qua 2 chiêu của Minh Vương kiếm, phân biệt gồm: minh vương nhất thiểm thiên địa động cùng với minh vương tái thiểm quỷ thần kinh. Bản thân hắn tự cho rằng có thể ứng phó được với 2 chiêu đầy uy lực đó, nên mới không sợ Âu Văn phản kháng lại. Cho nên, tới tận bây giờ, hắn vẫn chưa từng nghe nói đến Minh vương kiếm pháp-đệ tam chiêu xuất hiện, chính điều này khiến hắn chấn động trong lòng, nếu không phải thủ hạ dưới tay của mình dùng tính chính mạng của gã để hóa giải chiêu công kích quỷ dị vừa rồi của Âu Văn, hắn cũng không nắm chắc bản thân có thể chống đỡ lại được hay không. Phó hội trưởng không còn bảo lưu thực lực nữa, toàn thân kim

mang đại phát, xuất ra vô số trảo ảnh hướng tới Âu Văn phóng tới. Trong nguyên sát tổ của gã hiện thời chỉ còn lại 2 gã sát thủ đứng đó, mặc dù phải đối mặt với địch nhân cường đại như thế, nhưng chúng vẫn không mấy may dao động tâm chí. Âu văn thoát khỏi vòng công kích, quát to :” tự đi tìm chết, ’minh vương phân thân ảnh – vô tẫn’” , tức thì vô số quang ảnh u lam sắc từ trên người hãn phiêu sái phóng ra nghênh đón tên phó đội trưởng đang ở trên không trung.

Phó hội trưởng kinh hô:” đây là?” trước mắt hãn là một luồng lam quang cường đại mang theo tử vong khí tức đổ ập đến thẳng vào mặt hãn. Đấu khí hãn phát ra chống trả lại đều bị thôn phệ, hoàn toàn chẳng có chút uy lực nào. Nếu đã không thể chống đỡ nổi, thì trước tiên nên bảo toàn tính mạng, hai tay phó đội trưởng dang ra, tóm lấy 2 gã sát thủ đang đứng cạnh đó làm bia chắn trước người, vận khởi công lực toàn thân, ném 2 gã sát thủ đó vào trong luồng u lam cường đại đó. Hai gã sát thủ còn chưa kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết thì đã vô tung tiêu thất trong không khí, luồng u lam sắc cường đại vẫn cuồn cuộn như cũ cuốn phăng cánh tay bên trái của tên phó hội trưởng. Hãn có cảm giác máu huyết từ cánh tay bị mất trong cơ thể dần biến mất, sinh cơ càng lúc càng hẹp trước mắt hãn. Không còn gì để mất, cũng không do dự, hãn nắm chặt vào chỗ bị thương bên tay trái, rồi nương lực phóng vút ra xa, tiêu thất trong không trung.

Âu văn vẫn không buông tha, hướng phó hội trưởng hét lớn :” Minh Vương”

Chỉ nghe được 2 chữ, phó hội trưởng kinh hãi giống như chim sợ mũi tên (kinh cung chi điểu) , toàn lực xuất ra một kích hướng trên mặt đất, âm thanh nổ âm âm, trên mặt đất xuất hiện một cái hố to cỡ 3 thước, còn hãn nương theo lực, giống như một ngôi sao biến mất tại phương xa.

Tất cả sự việc này đều xảy ra trong vài cái nháy mắt, đến khi A Ngốc chạy đến chỗ chiến tràng thì tất cả đều kết thúc. Âu Văn nửa quỳ trên mặt đất, thở hổn hển không ngừng, A Ngốc nhào tới bên người hãn, phấn khích hô lớn :” thúc thúc, thúc thúc người thật lợi hại a! bọn người xấu bị ngài đánh chạy tóe lóe hết cả rồi !”

Âu Văn cũng không có trả lời lại, vẫn thở hỗn hỗn càng lúc càng mạnh, hắt chạy qua lưng Âu Văn, truyền sang sanh sanh chân khí tinh thuần thâm nhập vào cơ thể Âu Văn. Bởi sự trợ giúp của A Ngốc, nên trông Âu Văn có vẻ thư thái lại đôi chút, thở ra một hơi, quay đầu sang A Ngốc nói ::” Nhanh, đưa ta trở về phòng!”. Tiếp tục đưa chân khí của người vào cơ thể ta, đừng có đình chỉ !”

A Ngốc giật mình phát hiện, đôi mắt của Âu Văn đã biến thành màu đỏ, vô cùng khẩn trương, trên khuôn mặt xuất ra tia lam khí nhàn nhạt, trông Âu Văn lúc này giống như một huyết nhân. A ngốc giúp Âu Văn đứng lên, lấy một tay của Âu Văn đặt lên bả vai của mình, tay của hắt giữ chặt bả vai của Âu Văn, tay kia đặt ra sau lưng Âu Văn, không ngừng dụng ssanh sanh chân khí truyền sang.

Trở lại phòng, A Ngốc giúp Âu Văn nằm xuống giường, một tay đặt tại tiểu phúc chỗ đan điền của hắt, thúc dục sanh sanh chân khí của bản thân. Nhưng hắt phát hiện, chân khí trong cơ thể Âu Văn dị thường nhiễu loạn. Chân khí khắp mọi nơi trong cơ thể Âu Văn phân tỏa toán loạn, sắc mặt Âu Văn lúc hồng lúc trắng, lam sắc chi khí mặc dù không có gia tăng thêm, nhưng vẫn không có dấu hiệu rút đi.

“tốt lắm, A ngốc! người không nên đưa vào một lúc nhiều chân khí như vậy, chỉ cần bảo trì một chút là được !” Âu Văn mở to đôi mắt đỏ, thở hào hứng nói.

“thúc thúc, ngài đừng khẩn trương, ngài phải nghỉ ngơi thật tốt, cũng đừng có nói nhiều nữa, rồi ngài nhất định sẽ khỏe lại thôi.” A Ngốc nói với giọng đầy quan tâm.

Âu Văn nhẹ nhàng lắc đầu nói ::” A Ngốc, người hãy nghe thúc thúc nói đây, thúc thúc còn rất nhiều điều muốn thuật lại cho người hay, cũng đừng có hỏi gì nữa, không còn kịp nữa rồi!”

Đôi dòng lệ chảy ra không ngừng từ khóe mắt của A Ngốc, hắt dụng sức lắc lắc cái đầu ::” không, không, thúc thúc, ngài nhất định không xảy ra gì đâu, ngài sẽ khỏe lại mà !”

Trên mặt Âu Văn toát ra một tia mỉm cười ::” hài tử của ta, sống chết đều có số, thúc thúc đã hơn 60 tuổi rồi, có chết đi cũng không bị tính là yếu

mệnh, nhưng bởi thúc thúc vẫn còn nặng gánh rất nhiều tâm nguyện, hi vọng người giúp thúc thúc hoàn thành những tâm nguyện cuối cùng này a !”

A Ngốc nghẹn giọng trả lời :” thúc thúc ngài nói đi, A Ngốc cố gắng, nhất định hoàn thành tâm nguyện của ngài !”

Âu Văn thở dài một tiếng nói:” thúc thúc cả đời này, thật sự chẳng ra gì, tất cả đều hoang đường, khi tuổi còn trẻ, bông bột nhưng lại một thân công phu không kém tại đại lục. Vì muốn có nhiều tài phú, nên ta đã gia nhập tổ chức sát thủ, cũng chính là đại lục sát thủ công hội. Khi đó ta tuổi còn nhỏ mà cuồng ngạo, căn bản không biết phải trái, làm nên vài vụ đại án có tiếng một thời. Nhưng bởi vì do sơ xuất, thân phận bị bại lộ, trở thành tội phạm chung của tứ đại đế quốc, cũng từ lúc đó, ta không còn có được cuộc sống bình thường nữa, hơn nữa thân trong công hội ssats thủ , thân bất vô kỹ, không còn kiềm chế được bản thân mình nữa. Năm ấy, ta đạt tới cấp bậc diệt sát giả ở tuổi 27, đến năm ta 37 tuổi, ta trở thành tổ trưởng diệt sát tổ trong sát thủ công hội. Sát thủ trong sát thủ công hội mặc dù không nhiều lắm, nhưng người nào cũng có một thân công phu tuyệt học, hơn nữa bọn họ đều ẩn dấu hành tung, cùng với ám sát. Tổng cộng có 4 tiểu tổ, phân biệt cấp cao nhất là diệt sát tổ, tiếp theo là nhẫn sát tổ, ám sát tổ và thứ sát tổ!”

Âu Văn ho vài tiếng, A Ngốc mang sanh ssanh chân khí tiếp vào trong cơ thể hần, Âu Văn liếc mắt nhìn A Ngốc, đôi mắt màu đỏ toát lên vài phần bi ý.

“thúc thúc, ngài nghỉ ngơi chốc lát đi, trước tiên đừng có nói gì nữa cả.”

Âu Văn lắc lắc đầu đáp:” nếu bây giờ không nói, sợ mai sau không còn cơ hội. Sau khi ta nói xong, người phải thật nhanh rời khỏi nơi này, ta cũng không cầu người phải nhớ kỹ mỗi câu, mỗi lời ta nói, nhưng người nhất định phải chăm chú lắng nghe, việc này quan hệ đến tương lai sau này của người. Sát thủ công hội ngoại trừ 4 tiểu tổ cố định chấp hành nhiệm vụ, còn có một tiểu tổ thần bí khác nữa, vừa rồi bọn tập kích chúng ta có huy hiệu hình ngân sắc khô lâu gắn trên ngực, chính thuộc tiểu tổ đó, bọn chúng được tổ chức gọi là nguyên sát giả. Mỗi nguyên sát giả chính là nguyên lão cấp bậc của diệt sát giả (dịch giả: cấp bậc cao nhất là diệt sát giả, thế cao

hơn diệt sát giả là nguyên sát giả) , tuổi của bọn chúng đều vượt quá 60. Sau khi sát thủ đạt tới cấp bậc diệt sát giả, đều hồi chức khi đã về già. Tuy nhiên, bọn họ chẳng những kinh nghiệm sát thủ phong phú, hơn nữa một thân công lực trác tuyệt, nếu gặp phải một số nhiệm vụ đặc thù, bọn chúng đồng thời đều xuất thủ. Những nguyên sát giả này trong tổ chức có địa vị cực kỳ cao, chỉ dưới địa vị của Chủ Thượng mà thôi a! Mà cũng chỉ có hội trưởng của sát thủ công hội mới có quyền điều động bọn chúng mà thôi, nhân số bọn chúng ta cũng không có nắm rõ, nhưng chắc cũng không có nhiều đâu. Hôm nay ta giết 6 mạng, chắc cũng chỉ còn lại 6 tên mà thôi. còn tên có đính huy hiệu kim sắc khô lâu, chính là phó hội trưởng của sát thủ công hội. Thân công lực của hắn, người đã thấy qua. Nếu không có sử dụng Minh Vương kiếm pháp, ta căn bản không phải là đối thủ của hắn.”

A Ngốc hỏi :” thúc thúc! tên phó hội trưởng kia là cừu địch của ngài phải không?”

Đôi mắt đỏ của Âu Văn mở to, giọng đầy phẫn uất nói:” hắn chỉ là một trong số đó mà thôi, còn có một tên nữa, chính là hội trưởng của sát thủ công hội, tên mà tất cả các sát thủ phải xưng hô là Chủ Thượng. Ta ở trong tổ chức ngây ngô ngớ ngẩn lâu đến như vậy, cũng không có biết được thân phận thật của hắn. Chính hắn là người đã phá vỡ cuộc sống bình yên của ta, phá hủy cuộc đời ta !” Rồi thân thể Âu Văn rung lên một hồi, đôi mắt mở trừng trừng, toàn thân tản mát ra hận ý tràn ngập. Một hồi lâu sau, Âu Văn mới tiếp tục :” Nói đến người này, ta phải kể cho người nghe về bí mật của ta, A ngốc người cời cho ta nút áo trước ngực ra được không !”

A Ngốc nhất lắng, nhưng cũng làm theo. Hắn cẩn thận cời nút áo đã nhiễm huyết trên người Âu văn, để thoáng cổ áo, thấy loáng thoáng trong đó có một cái gì đó. Âu văn thâm hấp khẩu khí, luồng bạch quang từ trên mặt chợt lóe qua, hắn miễn cưỡng lấy tay dựng lưng lên thành giường một chút, thò tay vào ngực, cẩn thận lấy ra một vật.

Đó là một cái bì nang (cuộn da) màu đen, chiếc bì đai (cây gỗ tròn dài làm thân cuộn bì nang) dài xuyên qua từ đầu đến cuối lớp bì nang. Bì nang này dài cỡ 5 tấc. Từ lớp bì nang lộ ra hắc sắc chuôi kiếm. Trên chuôi kiếm

có điêu khắc những hình họa phức tạp. Ở cuối chuôi kiếm có gắn một viên hắc sắc bảo thạch.

Quang mang của bảo thạch lưu chuyển tà ác chi khí nhàn nhạt, không ngừng phát tán.

Âu văn si mê nhìn lên bề ngoài của chuôi kiếm, thở dài nói :” đây là thanh minh vương kiếm mà thúc thúc đã thành danh trên đại lục” Đoạn hắc nãi lấy chuôi kiếm, rút Minh Vương kiếm từ trong cuốn bì nang ra, trên vỏ kiếm màu đen có khắc hình giống như một con rồng trắng, không có lân phiến, chỉ có bộ xương đang giương nanh múa vuốt, nhìn qua dị thường quý dị, đặc biệt là ở phần mắt của cốt long (xương rồng) , đôi mắt giống như bảo thạch ở cuối chuôi kiếm phát ra u lam chi quang. Được lấy ra từ trong bì nang, dù chưa được rút ra khỏi vỏ, nhưng tà ác chi khí chợt đại thịnh, cho dù có sanh sanh chân khí hộ thể, bất giác A Ngốc vẫn cảm thấy rùng mình.

“Cuộn bì nang này đã gần 40 năm nay chưa rời khỏi thân thể ta dù lấy một bước. Danh thị Minh vương của ta cũng do bởi thanh kiếm này mà nên. Thanh kiếm này trong thiên hạ là vật chí tà. Mặc dù nó mang đến cho ta thực lực kinh khủng, nhưng cũng gián tiếp hủy hoại sức khỏe của ta. Năm ấy, ta 27 tuổi bởi vì luyện tập võ nghệ khắc khổ từ nhỏ, đã trở thành một cao thủ chân chính. Ta năm đó tuổi nhỏ mà cao ngạo, thích mạo hiểm, thành lập nhóm du thủ du thực (dịch giả: tức là du đãng) trên đại lục. Rồi có cơ hội ngẫu nhiên, bọn ta tiến vào một mật tàng viển cổ, mặc dù nơi đó cơ quan trùng trùng, nhưng khiến chúng ta tràn ngập hứng thú. Trải qua gần 1 tháng đầy cố gắng, chúng ta rốt cuộc đã tiến vào bên trong được tàng thất. Nơi đó không có bảo tàng như chúng ta từng tưởng tượng, mà đón chúng ta trong đó chỉ có một phong ma trận pháp lớn. Mà thanh Minh Vương kiếm này lại ở trong trận đó. Ta cũng là sau này mới hiểu được, mục đích của phong ma trận chính là để phong ấn tà ác chi khí của Minh Vương kiếm. Chúng ta sử dụng rất nhiều biện pháp để dò xét, nhưng tựu không có thành công phá giải phong ma trận. Đối với bọn người thích mạo hiểm như chúng ta mà nói, lẽ nào lại bỏ cuộc ngang xương như vậy ư!

Rốt cuộc trải qua hơn 1 tháng cố gắng, điểm cốt lõi của phong ma trận đã được chúng ta tìm ra, khi chúng ta vừa phá giải điểm yếu của trận đó, trong nháy mắt tà ác chi khí thôn phệ tánh mạng của đồng bọn chúng ta. Mà ta bởi vì từ nhỏ tu luyện, có trong người khí tức thần thánh của sanh sanh quyết, nên may mắn thoát khỏi cái chết. Minh Vương kiếm phảng phất như linh khí có hồn, bay xuống trước mặt ta. Trong nội tâm ta, đồng bọn tất cả đều đã chết khiến ta xúc động, vội cầm lấy thanh Minh Vương kiếm ném trở lại vào trong Phong ma trận, đáng tiếc trận pháp đã bị phá, không có khả năng hồi phục nữa. Trong khi đó, phía huyết động truyền đến một thanh âm, thanh âm đó cho đến tận bây giờ ta vẫn còn nhớ rõ, chính là phương pháp cao cấp ma pháp dùng để truyền thanh. Âm Thanh đó tự xưng là giáo hoàng đời thứ 4, lúc trước do vô tình phát hiện Minh Vương kiếm, suýt nữa bị tà ác chi khí cường đại thôn phệ. Tuy năng lực có thể, nhưng không đủ để hủy diệt thanh kiếm này, chỉ phải cùng với vài vị hồng y giáo chủ bố trí phong ma trận, mang Minh Vương kiếm phong ấn vào trong đó.

Hắn cũng nói, nếu ai phá hỏng trận này, sẽ là tội nhân của thiên hạ, nhất định không được để cho lực lượng tà ác của Minh Vương kiếm hoạt động trở lại, phải trở thành người trông coi Minh Vương kiếm. Giáo hoàng trong khi tìm được Minh Vương kiếm, cũng thấy được 2 quyển trục, một cái trong đó là phương pháp sử dụng Minh Vương kiếm, mà quyển kia, cho dù hắn cố gắng suy xét cũng không thể nào hiểu thấu. Ta khi có được thanh kiếm này, ta cũng ước tính thời gian, thanh Minh Vương kiếm cũng phải đến mấy ngàn năm lịch sử. Người bây giờ phải biết, giáo hoàng bây giờ đã là giáo hoàng thứ 28 rồi đó thôi.”

Âu Văn kích động nhìn tà ác chi kiếm trong tay, buồn bã lắc lắc cái đầu. Chuyện xưa về Minh Vương kiếm khiến A Ngốc nổi lên hứng thú, hắn một bên mang tà khí chèn ép ra ngoài, một bên không nhịn được hỏi :” thanh kiếm này nếu đã tà ác như vậy, sao thúc thúc còn sử dụng nó ?”

Âu Văn cười khổ nói: “ đây là dục vọng của mỗi con người trong chúng ta. Minh Vương kiếm mặc dù tà ác, nhưng nó cũng ẩn chứa lực lượng phi thường cường đại, nhờ vào lực lượng này, có thể biến một người thành tuyệt thế cao thủ. Mà một người đam mê võ kỹ như ta, như thế nào lại

không cảm thụ được lực hấp dẫn lớn như vậy chứ. Tại huyết động, ta đã mở phương pháp sử dụng Minh Vương kiếm ra xem, dựa vào phần miêu tả trong đó, ta học xong 2 chiêu, sau đó ta không thể tiến thêm được nữa. Theo như lời giáo hoàng, ta mang thanh Minh Vương kiếm cất đi, không để kẻ nào thấy được. Chiếc bì nang này chính do một tay giáo hoàng làm nên, có thể ức chế công hiệu tà khí, cho nên khi kiếm còn trong bì nang, thì tà ác chi khí cũng không có hiện ra rõ ràng “ Vừa nói, hắn vừa cất thanh kiếm vào trong bì nang, tà ác chi khí lập tức thu liễm. A ngốc nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Lúc này, trên mặt Âu Văn càng lúc càng xám đen lại, thân thể hắn không ngừng run rẩy, hiển nhiên chất kịch độc Vô Nhị thánh thủy bắt đầu có dấu hiệu phát tác.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Minh Tự Cứu Quyết Phần 2

>

“thúc thúc, thánh thủy kịch độc bắt đầu phát tác, ngài trước tiên hãy nghỉ ngơi 1 chút, ta giúp ngài dụng sanh sanh đấu khí ép nó xuống ,”

Âu Văn lắc lắc đầu:” không cần phải làm gì nữa, bệnh đã trong cốt tủy, sống chết bởi số trời, ta không thể cứu được nữa rồi, người hãy để ta nói cho bằng hết, nếu không, dù có chết cũng không nhắm mắt. Trong lòng ta hiện tại đang có mối để tâm lớn. Năm ta 27 tuổi, đã tu luyện tới đệ ngũ trọng cảnh giới, chính là cảnh giới mà người đã đạt được rất nhanh, tuy công lực không phải thấp, nhưng nếu đối kháng với cao thủ chân chính, ta cũng chưa chắc đã cầm cự nổi. Ta từ nhỏ đã mất đi song thân, bọn họ đều chết thảm trong một cơn bão biển. Đang trong lúc lưu lạc, ta được sư phụ khi đó giang tay thu nhận. Sư phụ ta chính là một trong 5 vị kiếm thánh nổi danh hàng đầu trên đại lục bây giờ, đã đạt tới cảnh giới siêu phàm nhập thánh. Khi có được Minh Vương kiếm, ta đã muốn quay trở về lại bên sư phụ, tiếp tục khắc khổ tu luyện.

Nhưng trên đường trở về, ta gặp bọn thổ phỉ, bọn chúng lúc đó đang thám sát huyết tẩy một thôn trang nhỏ, bọn chúng khi đó giết người, cướp của, tội ác chất chồng. Ta khi đó cũng có lòng nghĩa hiệp, không nói hai lời phóng tới phía bọn chúng. Đang trong khi chém. giết bọn thổ phỉ, thì bọn cầm đầu xuất hiện, ta cũng thật không có ngờ ở cái vùng hẻo lánh vậy lại có cao thủ. Chỉ mười mấy hiệp, ta bị tên thủ lĩnh đánh trọng thương, hắn đã nhìn ra sư môn của ta, sợ sư phụ ta trả thù, hắn quyết định giết người diệt khẩu, tại thời khắc sinh tồn, ta chợt nhớ tới Minh Vương kiếm, chỉ với một chiêu ‘Minh Vương nhất thiểm thiên địa động’, lóe lên tia sáng được ta

phóng ra, cũng bởi do ta lần đầu tiên sử dụng, ta còn chưa có hoàn toàn khống chế, một chiêu kiếm không những giết chết đối thủ, hơn nữa Tà ác chi khí trong Minh Vương kiếm còn thôn phệ tính mạng của tất cả mọi người trong thôn đó.

Chính một lần vọng động Minh Vương kiếm, mà cuộc sống của ta đã thay đổi hoàn toàn “

Nói đến đó, trên khuôn mặt Âu Văn dần xuất ra sắc vẻ thống khổ

A Ngốc nhất lảng hỏi :” Toàn bộ thôn nhân đều đã chết ư?”

Âu Văn gật đầu thống khổ trả lời :” đúng vậy, đều đã chết, không còn một người nào sống sót, tất cả đều biến thành những bộ xác khô. Tà khí của Minh Vương kiếm quá thái bá đạo. Sau khi tỉnh dậy, ta phát hiện, tất cả mọi người đều biến thành những cái xác khô.

Ta trong tình cảnh đó, suýt chút nữa thì phát điên lên. Ta từ trước đó, chưa có từng một lượt giết nhiều người đến vậy.

Qua hơn 1 tháng công phu, ta mới khôi phục trở lại như cũ. Trên đường về với sư phụ, ta gặp được người của công hội sát thủ, không biết tại sao bọn chúng lại biết ta có mang Minh Vương kiếm bên người, bọn chúng lập tức quấn lấy ta, dụ dỗ ta gia nhập tổ chức, ta khi đó thuộc về đệ tử danh môn chánh phái, thế nào lại gia nhập vào tổ chức bọn chúng cho được, nên đã nhất quyết chối từ, đánh đuổi bọn chúng đi - ‘tri nhân tri diện bất tri âm, nam nhi đầu đội trời chân đạp đất, ta thà chết vinh còn hơn sống nhục ‘ -

(dịch giả: đoạn mình đánh dấu là có chút thêm thắt biến đổi cho phù hợp, nhưng ý tứ cũng không khác là bao. Nguyên văn chính thị: khả thù tri đạo , chánh thị nhân vi giá dạng , ngã tối ái đích nhân , tài thâm tao lãng nhục nhi tử) .

Âu văn gắt gao nắm chặt chuôi Minh Vương kiếm, toàn thân không ngừng run rẩy, hận ý từ trong cơ thể hân phát xuất tràn ngập, hai trong mắt hồng sắc lóe ra một tầng hắc khí.

Khoát tay lên, Âu Văn ra hiệu A Ngốc không được hỏi, tiếp tục nói:

“sư phụ của ta có 2 người con, một nam, một nữ. Con gái của sư phụ ta cũng chính là người mà ta thương yêu nhất. Mặc dù ta giống như một con ngựa hoang, luôn luôn lĩnh lãm bên ngoài, nhưng trong thâm tâm của ta,

nàng là người đàn bà mà ta vô cùng yêu thương. Khi ta trở về bên sư phụ, nghe được tin sư muội nàng đã chết, khiến lòng ta đau đớn quặn quại, chấn nhiếp tâm hồn ta, làm tinh thần ta choáng váng, không thể khống chế được bản thân mình nữa. Các sư huynh đệ đồng môn đều nói, nếu không vì ta, sư muội nàng sẽ không chết, nếu không vì ta, sư muội nàng thế nào mà lại xuống núi, nàng xuống để lịch lãm (học hỏi kinh nghiệm) ư? Hoàn toàn không phải, nàng xuống núi để tìm kiếm ta, kết quả tại một thành phố nhỏ, sư muội bị ám toán – Tiên Gian Hậu Sát (trước tiên là cưỡng hiếp, rồi sau đó giết) “ Hàm răng của Âu Văn nghiến kèn kẹt vào nhau, đôi tròng mắt màu đỏ đã dần biến thành khí hắc sắc nhàn nhạt. Nỗi oán hận kinh nhân, cộng với tà ác áp chế khiến A Ngốc suýt chút nữa đã không thở nổi.

Mãi một hồi sau, tâm tình của Âu Văn mới bình tĩnh trở lại, một dòng nước mắt màu đỏ dần dần chảy xuống má hằn “sư muội đã chết, ngay cả hung thủ là ai cũng không biết. Ta lúc đó như nổi điên lên, gặp ai cũng hỏi: có phải người đã giết sư muội ta không, trông ta lúc đó như một kẻ tâm thần, ta suy sụp hoàn toàn. Trong lúc ta yếu đuối nhất, là lúc sát thủ công hội tìm được ta.

Bọn chúng nói ch ta biết, nếu gia nhập vào tổ chức sát thủ, bọn chúng sẽ cho ta biết là ai đã giết sư muội của ta. Ta lúc đó đã khí nộ công tâm, không chút do dự đáp ứng liền.

Vì vậy, bọn chúng dẫn ta tìm ra được hung thủ sát hại sư muội. Tên hung thủ là một quý tộc của Lạc Nhật đế quốc. Hắn cũng không có che dấu mà thừa nhận luôn. Ta khi đó không có sử dụng Thiên Cương kiếm pháp do sư phụ truyền thụ, mà xuất ra thanh Minh Vương kiếm tà ác thông thiên. Đó là một đêm, bầu trời rải ngập máu tươi. Quý tộc nhất gia 123 nhân khẩu, ngoại trừ tên quý tộc hung thủ bị chết dưới lưỡi kiếm của ta, số còn lại bị tà ác chi khí của Minh vương kiếm phệ nhiếp linh hồn. Bị ảnh hưởng khí tà ác của Minh Vương kiếm, ta gia nhập tổ chức sát thủ công hội, trở thành một diệt sát giả.

Mười năm, trong suốt mười năm a! dựa vào sanh sanh quyết, ta dần hồi phục lại cơ trí, tinh thần sinh cơ dần khôi phục. Nhưng là ta đã không thể tự

khống chế, danh bài đại lục đệ nhất sát thủ đã gắn lên trên đầu ta. Vô luận thế nào, ta vẫn là một tên sát thủ, với đôi bàn tay nhiễm đầy máu huyết.

A Ngốc, thúc thúc có phải là người xấu, có phải rất xấu xa không? Thúc thúc đã từng giết rất nhiều, rất nhiều người !”

Tâm tình A Ngốc lúc này bị những cố sự (chuyện xưa) của Âu Văn làm khiếp sợ đến ngây dại, trong đầu hẫng không ngừng tự vấn, mờ mịt lắc đầu đáp: “ nhưng mà, ta thật sự không biết, ta không biết thật mà!”

Âu văn nói :” cả đời này của ta, thật sự là.. 30 năm với quá nửa đời người làm sát thủ, trước khi nhìn thấy người mấy tháng, ta có được một cơ hội ngẫu nhiên, ta nghe lén cuộc nói chuyện giữa Chủ Thượng và tên phó hội trưởng, qua bọn chúng, ta đã biết được sự thật khi xưa, đó chính là nguyên nhân cái chết của sư muội ta. Cũng chính một tay bọn chúng dựng nên màn kịch này để lôi kéo ta vào trong sát thủ công hội.

Ta hận, ta rất hận a! vì cái gì mà lúc ấy ta không có nghĩ ra, ta muốn lúc đó báo thù ngay tức khắc, nhưng kinh nghiệm làm sát thủ nhiều năm qua cho ta thấy, dù có phần nộ, cũng phải bảo trì tỉnh táo. Cho dù có sử dụng Minh Vương kiếm, chắc gì ta là đối thủ của bọn chúng, một khi Chủ Thượng và phó hội trưởng hợp công.

Vì vậy ta lựa chọn ám sát, ta chờ thời cơ, rồi đột nhiên tập kích bọn chúng, huyết hải thâm cừu, vì sư muội mà báo thù.”

A Ngốc giật mình nhìn Âu Văn thì thào hỏi: “âm mưu, hóa ra là âm mưu sao ?”

Âu văn thống khổ, gật gật đầu nói: đúng vậy, là âm mưu, A ngốc à, người lương thiện quá đấy, tại cái xã hội người ăn thịt người này, lương thiện sẽ bị người khác khi dễ. chắc có lẽ thần sắc ta có lộ ra sơ hở, khiến Chủ Thượng phát hiện rằng ta đã biết được cái bí mật này. Hẳn đương nhiên sẽ không để cho ta uy hiếp đến tính mạng của hẳn được. Dấu điểm khí sắc xuống, hẳn vui vẻ mời ta uống rượu. Từ lúc sư muội nàng chết đến nay, ngoại trừ ta a ngoài giết người ra, thì rượu đối với ta trở thành một phần không thể thiếu.

Ta uống chén rượu bồ đào tửu mà hẳn đưa, nhưng ta không có ngờ tới, trong rượu lại là đại lục đệ nhất kỳ độc: Vô Nhị thánh thủy.

Sauk hi ta uống xong chén rượu, hần căn bản không thêm che dấu nữa, mà nói sự tình khi trước lại cho ta nghe, hần cũng có nói qua, hần sẽ không giết ta, cho nên ta không cần phải lo lắng, nếu ta nguyện ý bỏ đi cừu hận cũ, hần sẽ cho ta thuốc giải của Vô Nhị Thánh Thủy !”

A Ngốc nhất lạng nói: “ không phải là Vô Nhị Thánh thủy không có giải được chứ !”

Âu Văn gật đầu đáp :” ta biết, nhưng trong tình huống này, ta chỉ còn biết đáp ứng, rồi sau này tìm cơ hội thoát khỏi. Nhưng tên súc sanh đó phái 12 diệt sát giả dưới tay ta khi xưa truy sát ta. Sau đó tại mê huyễn chi sâm xảy ra một màn mà người đã từng khán qua.

Suy nghĩ lại, có lẽ tên súc sinh cũng như người có phương pháp áp chế độc tính, nhưng là cho dù hần có khả năng giải được kịch độc trong người ta, ta thế nào trước mặt cừu nhân mà cúi đầu.

Dừng lại một chút, Âu Văn tiếp tục nói :” A Ngốc, người biết vì sao thúc thúc giết sạch những người đó không? chỉ có tên phó hội trưởng là chạy thoát !”

A Ngốc trả lời: “thúc thúc công lực cao thâm, bọn người xấu đương nhiên không phải là đối thủ của ngài rồi !”

Âu Văn lắc đầu nói: Không phải, công lực của ta lúc đó chỉ có thể đối phó với hai gã nguyên sát giả, cho dù công lực lúc đó toàn thịnh, sử dụng Minh vương kiếm cũng chỉ có thể duy trì giết được năm tên Nguyên sát giả. Người còn nhớ chiêu toàn lực nhất kích không? , chính là phương pháp mang tiềm lực toàn bộ nén lại rồi phát ra một kích. Hôm nay, phương pháp ta sử dụng chính là toàn lực nhất kích, không kể hậu quả mai sau thế nào, mang sanh sanh chân khí hết trong cơ thể nén lại hoàn toàn, lúc mới bắt đầu chiến đấu, ta không có phần công lại, chính là dung để đè nén chân khí, trong nháy mắt bộ phát ra năng lượng quả thật vô cùng cường đại, ta sử dụng thêm Minh Vương kiếm đệ tứ thức, đáng tiếc, trong khi chuẩn bị phát ra thức thứ 5 thì năng lượng bộ phát đã tiêu hao hết, là ý trời, ý trời a!!

Ta huy động toàn bộ lực lượng công lực trong người, tự nhiên không thể khống chế được độc khí trong cơ thể, sanh sanh chân khí trong cơ thể thúc thúc đã khô kiệt. Vô Nhị thánh thủy độc tính đã phát tác ra trong khi ta sử

dụng Minh Vương kiếm để xuất chiêu. Nếu không phải người vẫn sử dụng sanh sanh chân khí duy trì trong thân thể ta, ta chắc đã không được nữa rồi. Đáng tiếc a, không có giết được tên phó hội trưởng. Thanh Minh Vương kiếm này từ nay về sau thuộc về người. Xem như lễ vật cuối cùng mà thúc thúc tặng cho người.” Vừa nói, hắc hắc vừa đưa ra bì nang.

A Ngốc chợt nhớ tới khí tà ác của Minh Vương kiếm, có chút hoảng sợ nói: “nhưng mà, thúc thúc, ta không có muốn”

Âu Văn như thế nào lai nhìn không ra, trong lòng A Ngốc đang nghĩ cái gì, chỉ thở dài :” hài tử, kiếm vô tội, mặc dù minh vương kiếm ẩn chứa tà ác chi khí, nhưng sử dụng nó để thanh trừng kẻ xấu, cũng là thích hợp. Bất quá không lại, trải qua nhiều năm nghiên cứu, thúc thúc phát hiện, , sanh sanh chân khí là khắc tinh của cổ tà ác chi khí này.

Cũng bởi vì thúc thúc tu luyện sanh sanh chân khí, mới có thể không bị tà ác xâm nhập. Nếu người tu luyện sanh sanh quyết từ đệ bát trọng trở đi, có thể khống chế tà khí phát ra, sẽ không dễ dàng thương tổn đến người vô tội nữa đâu.” Rồi Âu Văn từ trong kiếm nang lấy ra 2 khối dương bì “đây là 2 khối dương bì, một khối là Minh Vương kiếm pháp, là phương pháp tu luyện Minh Tự Cửu Quyết, khối còn lại chính là lúc trước giáo hoàng cũng vô phương giải thích nổi. Người cứ nghiên cứu nó dần dần. Theo ta phỏng đoán, khối văn tự cổ ở thành dương bì có ẩn chứa ít nhiều bí mật về thanh minh vương kiếm. Minh tự cửu quyết, có thể nói là thiên hạ tối cường kiếm pháp, tổng cộng 9 chiêu, nó cần phải phối hợp với Minh Vương kiếm mới phát huy tối đa uy lực. Phương pháp tu luyện cụ thể, người từ nay về sau tự mình tìm tòi. Tu luyện không khó, cái khó chính là ở điểm mấu chốt phải khống chế tà ác chi khí không cho bản thân bị thương !”

Nói xong, hắc hắc cất thanh kiếm vào lại trong bì nang, lần thứ 2 đưa cho A Ngốc.

Nhìn sự kỳ vọng trong đôi mắt Âu Văn, đối diện với thanh kiếm tràn ngập khí tà ác này, A Ngốc mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn tiếp lấy.

Âu Văn thở dài nhẹ nhõm, thanh minh Vương này theo hắc hắc hơn 10 năm, đối với kiếm hắc hắc có tình cảm rất sâu đậm, mặc cho thanh kiếm này đã thay đổi hoàn toàn cuộc sống của hắc hắc.

Âu Văn cũng từ trong lồng ngực lấy ra một quyển sách mỏng, đưa cho A Ngốc nói :” Từ nay về sau, người chính là Minh Vương kiếm thủ hộ giả (người giữ kiếm) , Minh vương kiếm trong tay người chỉ có thể sát gian diệt ác, hiểu chưa? . Còn đây vốn là phần quan trọng phía sau của phương pháp tu luyện sanh sanh quyết. Người cầm lấy, nhất định phải nỗ lực tập luyện. Không có sự bảo vệ của sanh sanh quyết, người không được tùy tiện sử dụng Minh vương kiếm.

Sanh sanh quyết của thúc thúc đã tu luyện tới đệ bát trọng cảnh giới, khi công lực toàn thịnh, có thể nhiều lần sử dụng 2 chiêu đầu của Minh Tự cửu quyết. Nếu dốc hết toàn lực, có thể phát ra đến đệ tứ chiêu minh ảnh. 9 chiêu này, mỗi chiêu đều càng lúc càng mạnh tăng dần, chiêu thức cuối cùng, có lẽ đến cả thiên thần cũng chưa chắc có khả năng tiếp đỡ nổi. Chờ người đột phá đệ ngũ trọng cảnh giới trở về sau, có thể bắt đầu thử luyện tập chiêu đầu tiên: minh thiểm - minh vương nhất thiểm thiên địa động. Lúc trước, thúc thúc bằng vào chiêu này đã giết không biết bao nhiêu người. Sanh sanh quyết mỗi lúc tăng lên thêm một trọng, người có thể tiếp tục luyện tập thêm một chiêu minh tự cửu quyết. Chỉ có như vậy, sinh cơ trong cơ thể người không bị tà ác khí xâm phạm.

Cho tới bây giờ, thúc thúc cũng không hy vọng, người giúp thúc thúc báo thù, người quá thiện lương, như thế nào có thể đấu lại với lũ súc sinh này cơ chứ!

Với Minh Vương kiếm, trừ khi gặp phải nguy hiểm tới tính mạng, không nên sử dụng nó một cách tùy tiện. Một khi sử dụng, phải mang toàn bộ địch nhân mà giết hết, như thế mới bảo toàn tính mạng của chính mình, người hiểu rồi chứ !”

Có lẽ khi đạt tới đệ cửu trọng, học tới minh tự quyết đệ ngũ chiêu, may ra mới có thể chống lại tên súc sinh đó.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Cái Chết Của Minh Vương

>

Cảm giác lạnh lẽo không ngừng từ bên trong bì nang truyền đến cơ thể A Ngốc, kinh lịch cả đời thống khổ của Âu Văn đã làm rung động thật sâu tâm trí hắn. Hắn ngẫm hạ quyết định, bất luận như thế nào cũng phải báo thù cho thúc thúc :” Thúc thúc, vậy bốn chiêu cuối cùng của Minh Tự Cử Quyết có thể luyện được không ?”

Âu Văn nghiêm nghị nói :” Không được, tuyệt đối không được. Bốn chiêu cuối cùng đó có ẩn hàm khí tà ác cực độ. Nếu bị tà khí đó xâm nhập vào trong cơ thể, người sẽ bị thanh kiếm khống chế, tâm thần tiêu thất, trở thành con rối của nó – một ác ma chỉ biết giết người. Cho nên, người tuyệt đối không thể liều lĩnh sử dụng mấy chiêu cuối cùng đó. A Ngốc, con mắt của thúc thúc có phải là biến thành màu xám rồi không ?”

A Ngốc chết lặng, nhìn vào mắt Âu Văn. Quả nhiên, hai con mắt của hắn đều đã bị một màu xám bao phủ, nhìn qua quỷ dị phi thường.

Âu Văn thở dài đáp :” Đây là phản phệ từ việc sử dụng Minh Vương Kiếm, ta đã sắp chết, như thế nào cũng không thể biến thành ác ma giết người. Nhưng người thì nhất định phải cẩn thận, không thể dễ dàng sử dụng các chiêu thức phía sau. Mặc dù ta có năng lực sử dụng tới đệ tứ chiêu Minh Vương Kiếm Pháp, nhưng công lực thật sự không đủ để liên tục sử dụng Minh Thiểm – Minh Liên Thiểm – Minh Ảnh cùng Minh Trảm, khí tà ác đã hoàn toàn đồng hóa kinh mạch trong cơ thể ta, nếu không phải do nhiều năm khổ luyện Sanh Sanh chân khí sợ rằng đã thần chí tiêu thất. Hài tử, trên đời không có gì là tuyệt đối, dụng thiện chi thiện, dụng ác chi ác. Rồi có ngày người sẽ hiểu được đạo lý này. “ Câu này mới nói xong, trên

mặt Âu Văn lam quang đột nhiên đại thịnh, thần sắc hân hoan biến đổi, oa một tiếng phun ra một ngụm lớn máu tươi.

A Ngốc trong lòng khẩn trương, vội vàng đưa nốt lượng Sanh Sanh chân khí còn lại vào trong cơ thể Âu Văn. Âu Văn toàn thân run rẩy, tựa hồ như đang giãy dụa dưới độc lực của Vô Nhị Thánh Thủy. Thật lâu sâu, lồng ngực đang phập phồng mãnh liệt của hắn mới dần bình phục trở lại, nhưng ánh mắt đã ảm đạm đi rất nhiều, suy nhược nói :” A Ngốc, đem Minh Vương Kiếm đặt trên ngực người đi, mau.”

A Ngốc thiện lương nữ nào không nghe theo di nguyện cuối cùng của Âu Văn, hắn cởi áo choàng ngoài ra, dùng tay phải đem bì nang đặt trên ngực mình, buộc chặt miệng túi lại. Chuôi của Minh Vương Kiếm vừa tiếp xúc với một bộ vị trên ngực, một luồng năng lượng lạnh lẽo như băng truyền vào trong cơ thể hắn. A Ngốc tâm thần không khỏi run lên, Sanh Sanh chân khí trong cơ thể tựa hồ như bị thúc dục, năng lượng vốn sắp khô kiệt bỗng mạnh lên một chút.

Dưới sự duy trì của Sanh Sanh chân khí, Âu Văn miễn cưỡng nuốt xuống ngụm máu đang chực phun ra, hắn biết, cực độ trong cơ thể đã sớm không áp chế được, tử vong với chính mình đã ngày càng gần kề :” A Ngốc, người..... người phải... đáp ứngthúc thúc, nhất định..... không đượcbỏ..... Minh Vương Kiếm, mau chóng..... chóng..... học thành.....thức thứ nhất, như vậy người..... người mới..... có thể.....sinh tồn trên..... xã hội đầy..... gian trá này. Minh Tự Cử Quyết bốn chiêu cuối cùng, nếu..... nếu tánh mạng lực.....cùng thần thánh.... chi khí có thểvượt qua tầng chín Sanh Sanh Quyết, có lẽ cũng nên..... thử một chút. Bất quá..... nhất định phải..... cẩn thận, đừng để tà ác..... chi khí..... phản phệ. Ngàn vạn lầnđừng nên chọc vào..... sát thủ công hội, thế lực..... của bọn họ quá lớn, tâm tính thiện lươngnhư người..... không đấu lại bọn họ đâu. Còn còn nữa, ngân cầu.... lúc trước người..... giúp ta luyện..... chế để ức chế Vô Nhị..... Thánh Thủy, người hãy..... giữ lại. Mặc dùnó không thể tiêu trừVô Nhị Thánh Thủy, nhưng nếu chẳng may trúng phải..... độc dược, người có thể dùng phương pháp tương

tự..... ước chế lại khi vừa..... trúng phải, rồi dần dần..... ép nó ra ngoài. Đáng tiếc a..... ta công lực..... không đủ, nếu đạt tới..... tầng thứ chín.... Sanh Sanh cảnh giới, nói không chừng..... có thể đem..... đem toàn bộ..... độc được hóa tán đi. Sau khi..... thúc thúc chết, người..... hãy đem..... thi thể của thúc thúc..... cùng căn nhà này..... thiêu hủy hết đi, hãy dùng hỏa cầu thuật..... mà người vẫn..... hay luyện tập, đỡ để cho độc dịch..... trong người thúc thúcchảy ra ngoài gây hại cho người khác. Thúc thúc sanh ra tại nơi này, chết ở nơi này, ...cũng xem như.... là lạc diệp quy căn. Đứa nhỏ ngoan, đừng..... khóc, thúc thúc không thích..... thấy người khóc. Người..... là nam tử hán, nhất định..... phải kiên cường. Thúc thúc..... từ nay về sau không thể..... chiếu cố người rồi, người cố gắng.....cố gắng tự..... chăm..... sóc mình cho tốt.”

Nói đến đây, Âu Văn nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi, lam khí trên mặt hẩn trở nên đậm đặc. Chân khí tiêu hao quá nhiều, hơn nữa kích độc xâm nhập cơ thể cùng tà ác chi khí phản phệ, cho dù là thiên thần cũng vị tất có thể cứu hồi tánh mạng hẩn. Phun ra một ngụm máu tươi, tinh thần Âu Văn tựa hồ tốt hơn một ít, trên khuôn mặt nổi lên một tia huyết sắc.

Nước mắt của A Ngốc sớm đã chảy ướt ngực áo, hẩn rõ ràng đang cảm nhận được vị thúc thúc cùng sinh sống với mình nhiều năm nay, tánh mạng đang từng chút từng chút tiêu thất. Hẩn chỉ có thể không ngừng gật đầu đáp lại lời dặn dò cuối cùng của Âu Văn.

Âu Văn lại phun ra thêm một ngụm máu, yếu ớt vươn cánh tay đã biến thành màu lam sậm, nhẹ nhàng đặt lên khuôn mặt của A Ngốc. Hào quang phản chiếu lần cuối cùng đã khiến cho tinh thần hẩn tốt hơn không ít, mỉm cười nói :” Hài tử, người biết không? Năm năm sống cùng người cho đến bây giờ, cũng là năm năm yên bình và thỏa mãn nhất của thúc thúc. Người không nên lập tức rời khỏi nơi này, trước tiên hãy thu nhặt tất cả vật thực trong nhà rồi đến thạch đôn bên kia ở khoảng mười ngày đã, sau đó hẩn đi. Tổ chức đã không buông tha ta, từ nay về sau nhất định người cũng phải cẩn thận. A, còn nữa, ma pháp của người bây giờ tối thiểu cũng xấp xỉ sơ

cấp ma pháp sư, từ nơi này đi về hướng Tây, người có thể tới bên trong lãnh địa Hồng Cự Tộc. Tại nơi đó người sẽ tìm thấy một phân hội của Ma Pháp Sư công hội, sau khi lấy chứng chỉ ma pháp sư, mặc vào một cái ma pháp bào rộng thùng thình, bọn chúng sẽ không dễ dàng phát hiện ra người nữa. Hơn nữa, ma pháp sư có lương bổng hỗ trợ, cũng đủ để cho người sống cuộc sống bình thường. Thúc thúc lúc trước từ sát thủ công hội đào xuất quá nhanh, chưa kịp mang theo tài sản, từ nay về sau cũng chỉ có thể dựa vào chính người thôi. Người trở lại bên Ca Lý Tư sư phụ, tại nơi đó cố gắng tiềm tu một thời gian, tranh thủ luyện tập mấy chiêu Minh Tự Cửu Quyết sau đó hãy quay lại đại lục, như vậy mới an toàn. Người thúc thúc cảm thấy có lỗi nhất ngoại trừ sư muội ra, chính là sư phụ đã nuôi dưỡng ta khôn lớn. Từ nay về sau nếu có cơ hội người hãy đến Thiên Cương Kiếm Phái, có gặp người giống như người sử dụng đại cự kiếm, người đều phải nhường lễ ba phần.”

Hồng quang trên mặt Âu Văn dần trở nên âm đạm, huyết dịch màu lam không ngừng chảy ra từ thất khiếu, chút năng lượng đưa hãn hồi quang phản chiếu đã gần như khô cạn, hãn đã không còn duy trì nổi nữa, toàn thân run rẩy nói :” Nhớ kĩ, sống trên đại lục..... có ba..... loại người..... người không nên tiếp xúc. Loại đầu tiên..... chính là thần chức nhân viên của thần thánh giáo đình, bọn họ đa phần là thân mang chánh nghĩa. Nếu bị..... bọn họ phát hiện trên người người mang theo Minh.... Vương..... Kiếm, hậu quả thế nào..... không cần..... ta phải nói. Hai loại còn lại chính là..... Sát Thủ công hội..... cùng Đạo Tặc công hội. Thay ta..... nói với sư phụ Ca Lý Tưcủa người, ta..... xin lỗi hãn, ta bắt đệ tử của hãn..... đi mấy năm nay..... nhất định hãn..... rất hận ta. A Ngốc, Ca Lý Tư mặc dù..... không phải cái gì..... người xấu, nhưng thanh danh hãn trên đại lục..... cũng không phảilà tốt, người cần phải đề phòng hãn một chút, không nên..... đem sự tình..... Minh Vương Kiếm..... tiết lộ cho hãn. Thúc thúc..... không xong rồi, đem chân khí..... của người..... thu hồi đi, nhớ là.... nhất định phải hỏa thiêu.... thi thểra bên ngoài sau đó phải.....

rời đi thật nhanh. Gắng sống chothật tốt..... nhé. Thúc thúc..... đi rồi, người..... nhất định phải..... tự chiếu cố cho..... bản

Chữ “thân” cuối cùng cũng không nói được ra, “Minh Vương” Âu Văn tung hoành đại lục hơn mười năm cuối cũng đã ra đi. Trên mặt hãn thủy chung vẫn bảo trì vẻ quan hoài tha thiết, cho dù đã chết hãn vẫn còn đang lo lắng cho người thiếu niên trước mặt.

Bàn tay của Âu Văn từ từ trên mặt A Ngốc rơi xuống, A Ngốc biến thành chết lặng. Trong lòng hãn phảng phất như có một tảng đá lớn chặn lại, dị thường khó chịu, nước mắt không biết đã chảy ra bao nhiêu, tâm tư hãn từ chỗ khẩn trương đã biến thành lạnh như băng giá. Cho tới bây giờ, hãn mới cảm nhận được tình cảm của Âu Văn đối với mình cỡ nào thâm hậu, cho mình sự quan tâm vô hạn, còn đem một thân sở học cả đời ra truyền thụ, vị thúc thúc ấy đã cứ như vậy mà ra đi.

Thần thánh lịch tháng sáu năm 9945, vua sát thủ Minh Vương Âu Văn tung hoành đại lục hơn mười năm đã mang theo đầy thù hận cùng quan thiết, không cam lòng ra đi.

Thi thể của Âu Văn rất nhanh trở nên lạnh như băng, độc tính của Vô Nhị Thánh Thủy đã hoàn toàn phát huy, dần dần biến hãn thành một màu thâm tím, máu chảy ra từ thất khiếu bắt đầu đông lại, không còn lấy một tia sinh mạng. A Ngốc đứng lên, nước mắt đầm đìa rơi trên khuôn mặt. Mặc dù hãn không có muốn rời khỏi Âu Văn, nhưng thần trí hãn dưới sự tác động của cỗ năng lượng lạnh như băng từ Minh Vương Kiếm truyền vào vẫn đang rất thanh tỉnh, hãn biết thúc thúc cho đến khi chết điều không yên tâm nhất vẫn là bản thân mình, hãn không thể làm cho Âu Văn thất vọng. Nhất định phải sống sót, vì chỉ có sống sót mới có hi vọng báo thù cho thúc thúc.

Nghĩ như vậy, A Ngốc chạy về phòng mình, đem ngân cầu lúc trước luyện chế cùng vài món quần áo bỏ trong một cái bao, lại vào phòng bếp lấy một ít vật thực, lúc này mới trở lại bên thi hài Âu Văn. Lệ vẫn rơi nhò trên khuôn mặt hãn, người thân duy nhất của mình mất đi, đứa nhỏ mười bảy tuổi như hãn thế nào có thể thừa nhận.

Thân thể của Âu Văn đã chảy ra một tầng lam thủy, diện mạo vốn anh tuấn của hắn đã bị lam thủy của Vô Nhị Thánh Thủy hủ thực hoàn toàn. A Ngốc hét lớn một tiếng :” Không.....” Thúc thúc đã chết, hắn tuyệt không nghĩ đến thi thể của thúc thúc lại bị độc dịch tiêu hủy. Vạn phần gian nan, hắn ngâm xương chú ngữ nổi lên hỏa diễm thuật :” Hỏa nguyên tố tràn ngập trong thiên địa a. Thỉnh người cho ta lực lượng thiêu đốt, theo lệnh ta, xuất hiện đi hồi hỏa diễm chước nhiệt.” A Ngốc nghẹn ngào ngâm xương, một hỏa cầu màu thâm lam xuất hiện trong tay, hắn nhắm mắt cắn chặt răng, ngọn lửa phiêu sái phóng ra, đem thi thể của Âu Văn hoàn toàn nuốt lấy. Tại nhiệt độ cực cao của ngọn lửa màu lam đỏ, trong chốc lát công phu, thi thể của Âu Văn đã biến thành một đồng tro tàn.

A Ngốc quỳ trên mặt đất, thất thanh khóc rống lên. Một hồi sau hắn từ từ đứng dậy, dùng một cái bình nhỏ đem đồng tro cốt màu lam trên mặt đất đựng vào bên trong. Sau khi xong việc, hắn cẩn trọng để cái bình vào bên trong bao quần áo, đeo lên lưng rồi dứt khoát xoay người đi ra ngoài. Ba cỗ thi thể vẫn đang nằm tại chỗ, A Ngốc nhìn thật lâu vào nơi mình đã sinh sống năm năm nay, cắn răng lại, phóng ra một hỏa diễm thuật màu lam thật lớn. Dưới sự điều động của A Ngốc, ngọn lửa màu lam nóng rực kia lao thẳng vào căn nhà tranh, chỉ trong khoảng khắc, tiểu viện đã biến thành một biển lửa. A Ngốc dụng mũi chân tung cước, đá ba cỗ thi thể kia bay vào trong biển lửa, mang theo sự thù hận cùng bi thống, đi về phương xa.

Tịch Nhĩ lúc này đang sầu muộn ở nhà, A Ngốc công nhiên cự tuyệt làm cho hắn lần này cảm thấy thật mất mặt. Nói thế nào đi nữa, Phỉ nhi của mình mà đem gả cho tiểu tử ngốc kia cũng là tiện nghi cho hắn quá rồi a! Trước kia thế nào không có nghe hắn nói qua là đã có vị hôn thê, mà cũng chẳng biết Âu Văn đại ca nghĩ thế nào, lại từ chối một hảo sự tốt như thế. Cho đến giờ, Tịch Phỉ vẫn còn ở trong phòng khóc lóc không ngừng, càng làm cho hắn thêm phiền muộn.

“Phanh Phanh.... Phanh”, tiếng đập cửa kịch liệt vang lên, Tịch Nhĩ trong lòng đang có chuyện, nghe được tiếng đập cửa lập tức giận dữ quát lớn :” Bị điên à, gõ gõ như vậy, muốn đòi mạng à.”

“Cha, là con đây, người mau mở cửa nhanh.” Bên ngoài đúng là thanh âm của Tịch Trung.

Tịch Nhĩ trong lòng cả kinh, nhanh tiến đến mở cửa. Tịch Trung vẻ mặt lo lắng, thở hổn hển nói :” Cha, người mau đi xem đi, xảy ra chuyện lớn rồi.”

Tịch Nhĩ nhướng mày, nói :” Sợ hãi như vậy làm gì? Thị trấn của chúng ta nhỏ như vậy, có khả năng xuất ra cái gì đại sự ??”

Tịch Trung vội la lên :” Là Âu Văn thúc thúc, nhà Âu Văn thúc thúc không biết vì cái gì biến thành biển lửa. Con cùng nhị đệ, tam đệ đi đánh cá về đã tận mắt nhìn thấy, giờ bọn họ đang đi phát động dân chúng cứu hỏa.”

Tịch Nhĩ chấn động, thất thanh nói :” Người nói cái gì? Nhà Âu Văn đại ca phát hỏa ??? Mau! Chúng ta mau đi xem.”

Đến khi bọn họ tới được nhà của Âu Văn thì ngọn lửa đã bốc lên cao vút. Tại thị trấn nhỏ nơi bờ biển này, hải phong luôn thổi không ngừng, cộng thêm hỏa diễm thuật thâm hậu của A Ngốc phóng ra đã thiêu căn nhà đến ngôi tan gạch nát, thể lửa bốc lên cuộn cuộn.

Tịch Nhĩ ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt, vội kéo Tịch Phát đang lo cứu hỏa ra, hỏi :” Người đâu? Âu Văn thúc thúc của người cùng A Ngốc đâu? Sao không thấy bọn họ? “

Tịch Phát buồn bã lắc đầu nói :” Không thấy bọn họ đâu cả. Cha à, lửa lớn như vậy, nếu bọn họ còn ở bên trong, sợ rằng..... sợ rằng bọn họ lành ít dữ nhiều a.”

Trong lúc người nhà Tịch Nhĩ đang đau buồn vì bọn Âu Văn cùng A Ngốc, một đôi mắt lạnh như băng ẩn trong đám đông người đang lạnh lùng quan sát thật kỹ.

“Phó hội trưởng, vừa rồi chúng ta đã xem qua. Ngoại trừ mấy vị huynh đệ bị thiêu thành khô cốt, cũng không có phát hiện thi thể “Minh Vương” cùng đứa nhỏ mà ngài nói.”

Trong giọng nói âm dương quái khí cất lên tràn ngập hận ý :” Thật là tức chết ta rồi, thật không nghĩ đến tánh mạng lực của Minh Vương lại cường đại như vậy, trúng cực độc Vô Nhị Thánh Thủy còn có khả năng sử dụng Minh Vương Kiếm Pháp. Sớm biết vậy lúc trước đi cùng với tiểu đội của

các người thì đã có thể thu thập được hãn rồi. “Minh Vương” có thể đã chết, nhưng đưa nhỏ đi cùng hãn thì nhất định còn sống. Mau, các người phân tán đi tìm cho ta, cho dù là thi thể, cũng nhất định phải đem về. Minh Vương Kiếm nhất định không để rơi vào tay người khác được.”

“Vâng, phó hội trưởng.” Mấy đạo thân ảnh lặng lẽ biến mất bên trong đám đông, thế lửa cũng dần dần yếu bớt.

A Ngốc đứng tựa vào cột gỗ, liều mạng chống trả một ngọn sóng cao quá đầu người đang xộc vào. Nửa năm trước, Âu Văn đem cầm cái cột gỗ này để cho A Ngốc tựa vào chống chọi với thủy triều, mục đích là luyện tập cho hạ bàn của hãn có căn cơ vững chắc. Sóng biển đã bị Thiên Cương Kiếm trong tay A Ngốc chẻ ra làm hai, thân thể hãn cũng sớm bị nước biển đánh cho ướt hết. Hãn không ngừng phát tiết, nhưng bi ai trong lòng làm thế nào cũng không thể biến mất được.

“Oanh “, một ngọn sóng lớn đã đập thẳng vào cơ thể A Ngốc đang kiệt lực. Hãn không có tránh né, cũng không phản kháng, tùy ý để cho ngọn sóng lớn tẩy rửa hết thân thể cũng oán hận trong lòng.

“Vì cái gì? Vì cái gì các người lại hại chết Âu Văn thúc thúc của ta? Vì cái gì aaaaaaaaaa” A Ngốc ngửa mặt lên trời đau đớn gào lên, nhưng đáp lại chỉ có mệnh mông sóng biển, chung quy không có ai trả lời cho hãn câu hỏi này.

Mười ngày sau, A Ngốc đem theo bi thương từ cái chết của Âu Văn ra đi. Âu Văn chết đã tác động rất lớn vào trong tâm hồn hãn, vẻ mặt ngây thơ trước kia giờ tràn đầy oán hận. Ăn tạm một khối lương khô, A Ngốc đem bao quần áo cùng Thiên Cương Kiếm để bên người, sờ sờ Minh Vương Kiếm đang ở trước ngực, rời khỏi tiểu thạch quần, hướng về phía Tây lãnh địa Hồng Cự Tộc đi đến. Có lẽ cái chết của Âu Văn đã giáng cho hãn một đòn quá lớn, mỗi một câu nói trước khi chết của Âu Văn đều được cái đầu ngốc nghếch của hãn nhớ kỹ. Đó là di nguyện cuối cùng của thúc thúc, hãn vô luận thế nào cũng làm theo những di nguyện đó.

A Ngốc không hay biết chính những dẫn dò đó của Âu Văn đã cứu hãn một mạng, người của Sát Thủ công hội sau một ngày tìm kiếm mà không thấy bóng dáng của hãn đã rời đi.

Ba ngày, trải qua ba ngày, A Ngốc rốt cục cũng đi tới biên cảnh Hồng Cự Tộc, nhưng lương khô từ trong nhà mang theo hẵn cũng đã ăn hết. Suốt một ngày chỉ có uống nước lã mà đi, môi hẵn đã trở nên khô nứt nẻ, tinh thần mệt mỏi tiến vào thành thị trước mắt.

Trên đường cái, tùy ý cũng có thể thấy được những người ăn mặc theo lối dong binh đoàn, Âu Văn từng miêu tả cho hẵn trang phục của các loại chức nghiệp. Hẵn biết, Hồng Cự Tộc là nơi Dong Binh công hội vô cùng phát triển, nơi này tụ tập hầu hết dong binh cùng các dong binh đoàn. Mục tiêu của hẵn là tìm kiếm Ma Pháp Sư công hội, khi đó hẵn có thể có tiền để lo toan cuộc sống. Thành thị này rất phồn hoa, còn hơn cả Ni Đặc thành nơi hẵn sống hồi nhỏ. Đi được mấy bước, mùi màn thầu thơm phức ập vào mặt, A Ngốc toàn thân chấn động, không khỏi nhìn lại.

“Màn thầu.... màn thầu..... vừa thơm vừa ngon đây. Một đồng một cái.....ai mua dzô mua dzô.”

Nghe giọng rao mua màn thầu A Ngốc bất giác đi đến. Bán màn thầu là một người trung niên béo lùn ước chừng hơn bốn mươi tuổi, một đầu tóc đỏ đã rụng gần hết chỉ còn lơ thơ vài sợi vòng quanh. Mỗi một tiếng rao của hẵn đều làm cho những tảng thịt mỡ trên mặt không ngừng rung rinh, trước mặt hẵn là một lồng hấp màn thầu không ngừng tỏa hơi nghi ngút, hiển nhiên là mới ra lò. Hẵn thấy A Ngốc đi tới, vẻ mặt tươi cười nói “ Tiểu huynh đệ, muốn mua bánh phải không? Màn thầu của ta trứ danh thiên hạ, vừa thơm vừa mềm, người ăn một cái rồi lại muốn ăn cái thứ hai a.”

A Ngốc nhìn lão bán hàng mập mạp, trong lòng thầm nghĩ, màn thầu của hẵn nhất định là rất ngon rồi, nếu không hẵn ăn vào cũng sẽ không thể có một thân thể béo ục như thế. Màn thầu, luôn là thứ A Ngốc thích nhất, huống chi đã thật lâu hẵn không có nếm qua. Nhưng bây giờ trên người hẵn ngay cả một đồng tệ cũng không có, làm thế nào có thể thưởng thức được mỹ vị trước mặt đây.

Nuốt xuống một ngụm nước miếng, A Ngốc lắc lắc đầu.

Màn thầu lão bán hôm nay mới mở cửa hàng, cũng còn chưa có người mua, mặc dù tiểu tử trước mắt có chút ngốc nghếch cùng quần áo quê mùa, nhưng chỉ cần nhìn thanh đại cự kiếm sau lưng là biết hẵn có học vũ kỹ, mà

những người học võ kĩ có người nào lại không lăm tiền a, huống chi chỉ là mấy cái màn thầu nho nhỏ. Cho nên, khi hắn thấy A Ngốc lắc đầu, lập tức la lên :” Như thế nào? Tiểu huynh đệ, người đối với màn thầu của ta không hài lòng à? Mua hai cái đi, chỉ có một đồng một cái thôi. Nếu không, trước tiên cho người ăn thử một cái, cái này ta không thu tiền a.”

A Ngốc vừa nghe nói không lấy tiền, hai con mắt nhất thời sáng lên, vội vã gật đầu. Màn thầu lão bản từ trong lồng hấp bốc hơi nghi ngút lấy ra một cái màn thầu nóng hổi đưa cho hắn. A Ngốc hai tay tiếp lấy, ngoạm một miếng to mất một phần ba cái bánh, đã nửa tháng nay không có được ăn màn thầu ngon như vậy. Hắn ăn như hùm như hổ, cơ hồ chỉ trong một lát công phu đã đem cái màn thầu nuốt hết vào bụng. Màn thầu hương khí tràn ngập toàn thân, có cái bỏ vào bụng, A Ngốc nhất thời tinh thần tốt lên không ít :” Đại thúc, màn thầu của ngài ngon lắm, vừa thơm lại vừa mềm, ăn thật là ngon.”

Màn thầu lão bản vừa nghe A Ngốc khen bánh của hắn rất ngon, nhất thời mặt mày hớn hở, kiêu ngạo nói :” Đương nhiên, tiểu huynh đệ người chắc đã nghe qua, màn thầu của ta trên đường này có thể nói là thơm ngon đệ nhất. Mua một ít đi. Thậm chí khỏi cần ăn cơm, màn thầu của ta cũng phi thường ngon đó.”

A Ngốc cúi đầu, buồn bã nói :” Ta thật sự rất muốn ăn màn thầu của ngài, nhưng..... nhưng là..... ta không có tiền.”

Lão mập ngờ ngác, sau đó thấp giọng nói :” Không có tiền còn đến hàng ta làm gì? Còn ăn của ta một cái màn thầu nữa chứ. Màn thầu của ta dành cho những người có tiền, còn người là thứ gì? Định ăn quýt hả? Ai.... tính ra, xem như là ta xui xẻo, người cút mau, để cho ta còn làm ăn.”

A Ngốc cúi đầu đi sang một bên, hắn âm thầm nghĩ, khi nào có tiền nhất định đem lại trả cho cái bánh vừa rồi.

“ Chờ một chút.” Phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm của màn thầu lão bản. A Ngốc trong lòng cả kinh, chẳng lẽ lão bản đó lại muốn đuổi theo hắn đòi tiền? Xoay người lại, hắn đã thấy lão bản kia đang vẫy tay gọi, ý bảo mình đi tới. A Ngốc quay trở lại cửa hàng màn thầu, đầu vẫn cúi gằm

như trước, nói :” Lão bản, ta.....ta thật sự không có tiền, chờ khi ta có tiền nhất định sẽ quay lại hoàn trả cho ngài.”

Màn thầu lão bản ngẩng đầu nhìn A Ngốc, thở dài nói :” Tiểu tử, người từ nơi khác đến phải không? Nhất định là bị lạc tới nơi này, lại đây, mấy cái màn thầu này cho người.....ăn đi. Đều là vì miếng cơm manh áo cả, cũng chẳng dễ dàng gì, mau cầm lấy đi. “

A Ngốc chết lặng nhìn lão bản, hai mắt từ từ hồng lên, từ khi Âu Văn chết đến nay, người trước mắt này chính là người quan tâm đến mình nhất. Tâm tư hẳn vì cái chết của Âu Văn mà lạnh lẽo như băng, nay chợt ấm áp lên một chút, run giọng nói :” Cảm ơn.... cảm ơn ngài, lão bản. Ngài thực sự là người tốt.” Tiếp nhận mấy cái màn thầu, hắn lập tức đem ra nhai nuốt, thật sự là quá đói rồi.

Lão bản từ trong quán lấy ra một chén nước nóng, nói :” Tiểu huynh đệ, người ăn từ từ thôi, coi chừng nghẹn, uống nước đi.”

Trong chốc lát công phu, A Ngốc một hơi đem toàn bộ năm cái màn thầu tất cả nuốt xuống bụng, nhất thời tinh thần đại chấn. Uống xong bát nước nóng vào, toàn thân tràn ngập một cảm giác ấm áp, cảm kích nói :” Đại thúc, cảm ơn..... cảm ơn ngài, ngài thật sự là người tốt.”

Lão bản nheo đôi mắt ti hí lại, mỉm cười nói :” Cổ nhân nói thật chẳng sai. Năm đó ta cũng bị lạc, gặp được một người bán màn thầu. Trong đầu ta thì nghĩ muốn ăn, nhưng mà cũng giống người chẳng có xu nào trong túi. Sau đó, người bán hàng tốt bụng kia đã thu nhận ta, lại còn đem nữ nhi của mình gả cho ta làm lão bà, mới có ta ngày hôm này. Chúng ta cũng đều có thể tính là người lưu lạc, mấy cái màn thầu tính toán làm gì. Tiểu tử, người chuẩn bị đi đâu a? Trên người như thế nào lại chẳng đem theo tiền mà đã ra khỏi nhà. Nhìn thanh cự kiếm trên lưng người thì hình như người học võ kị ?”

Nhắc tới chuyện học võ, A Ngốc nhin không được lại nghĩ tới cái chết của Âu Văn, trong lòng buồn bã một trận :” Đại thúc, cảm ơn màn thầu của ngài. Ngài có thể nói cho ta biết, ma pháp sư công hội ở đâu không ?”

Màn thầu lão bản vừa nghe A Ngốc nhắc tới Ma Pháp Sư công hội, trên mặt nhất thời hiện lên thần sắc sùng kính, nói :” Ma pháp sư đều là cao

nhân có đại bốn sự, tại thành này đúng là có ma pháp sư công hội, có chuyện gì à? Người tới đó tìm người? Hay là có công chuyện ?”

A Ngốc gãi gãi đầu nói :” Là có công chuyện a.” Vừa được no bụng, lại hỏi thăm được tin tức về Ma Pháp Sư công hội, tâm tình bi thương của A Ngốc nhất thời cũng tốt lên nhiều.

Màn thầu lão bản nói :” Người đi theo con đường này về phía trước, tới ngã tư thứ hai thì rẽ trái, đi hết đường đó lại rẽ phải, qua thêm một đoạn đường nữa là có thể tới nơi. Ma Pháp Sư công hội cùng Dong Binh công hội đều ở tại đó. Ta xem chừng không bằng người đi làm dong binh đi, bây giờ trong thành không ít dong binh đoàn đang chiêu binh mãi mã, đãi ngộ cũng tương đối tốt, một tháng thế nào cũng thu được mấy kim tệ. Thật sự là tốt, người ở lại nơi này làm công, tuy rằng có điểm uy khuất, nhưng còn có khả năng kiếm được cơm ăn. Lão bà ta ở nhà trông đứa nhỏ, cũng chẳng giúp ta được cái gì, ở tại nơi này đều do ta tự mình bươn chải.”

A Ngốc cảm ơn hảo ý của màn thầu lão bản, dựa theo chỉ dẫn của hắn đi tới công hội Ma Pháp Sư. Di ngôn trước lúc chết của Âu Văn hấn nhất định sẽ hoàn thành, thúc thúc đã nói hắn đi làm ma pháp sư, nhất định là có đạo lý riêng của người.

Vòng qua mấy vòng, A Ngốc đi tới một con đường lớn, trên đường có rất nhiều người đi lại. Ở chỗ này, tùy ý có thể thấy mọi người đều mang trên mình binh khí hoặc trọng trang khái giáp, ngực đeo huy chương của những dong binh đoàn khác nhau. Tại nơi cách đó không xa, một tràng cao ốc thật lớn xuất hiện ngay trước mắt, trên nóc ngôi nhà đó có một tiêu chí vô cùng đặc trưng: một chiếc khiên cùng hai thanh trường kiếm bắt chéo, phía dưới là bốn chữ: Dong Binh Công Hội. Nơi đó không ngừng có người đi ra đi vào, nhìn qua náo nhiệt phi thường.

A Ngốc tò mò nhìn về đó vài lần, đang lúc muốn tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên có một thành viên của dong binh đoàn nào đó hướng về phía đi tới. Người này so với A Ngốc còn muốn cao hơn một ít, mái đầu toàn tóc ngắn màu đỏ dựng đứng lên, mặc một bộ tông sắc bì khái, lưng đeo trường kiếm, trên ngực có đeo huy hiệu dong binh đoàn khắc một đầu sư tử màu đỏ, nhìn qua thật là cường hãn.

“Này, vị tiểu huynh đệ xin đừng bước.” Đại hán chặn trước người A Ngốc.

A Ngốc ngơ ngác hỏi :” Ta à? Người có việc gì thế ?”

Đại hán ha hả cười, nói :” Tiểu huynh đệ, nhìn trang phục của người, nhất định là người tập võ, có phải là muốn gia nhập dong binh đoàn a! Chúng ta là Hồng Sư dong binh đoàn trong thành này rất có danh tiếng. Gia nhập với chúng ta đi, lương cơ bản mỗi tháng được ba kim tệ, nếu từ nay về sau dong binh cấp bậc của người tăng lên thì lương cũng tăng theo đó. Mỗi lần chấp hành nhiệm vụ nhất định đều được chia phần, cái này là đãi ngộ tốt nhất rồi đó.”

Đại hán nói rất nhanh, A Ngốc có chút không hiểu được ý tứ của hắn, lắc đầu nói :” Ta.....ta không muốn làm dong binh.”

Đại hán ngạc nhiên, nhíu mày nói :” Như thế nào? Không thể thế được, mặc dù nhìn người không giống người bản địa, nhưng những võ sĩ trẻ tuổi tại nơi này, có người nào lại không muốn trở thành một dong binh giống người đâu. Tiểu tử, cơ hội tốt như vậy nếu người không biết nắm chắc, từ nay về sau nhất định người sẽ hối hận.”

A Ngốc vẫn như trước lắc đầu, nói :” Xin lỗi, ta thật sự không muốn làm dong binh. Xin ngài hãy tránh ra.”

Đại hán hừ một tiếng, hắn học nói :” Tiểu tử không biết xấu tốt.” Nói xong, hắn xoay người hướng Dong Binh công hội đi đến.

A Ngốc trong lòng buồn bực, lẽ nào không gia nhập dong binh đoàn thì là ngu ngốc sao? Tính ra, thôi thì mặc kệ hắn, trước tiên cứ đến Ma Pháp Sư công hội nói chuyện đã. Nghĩ như vậy, hắn bước nhanh về phía trước.

Ma Pháp Sư công hội cũng đồng dạng là một tòa nhà cao lớn, ở bên cạnh Dong Binh công hội, nhưng rõ ràng là vắng vẻ hơn nhiều, có rất ít người ra vào trong đó. A Ngốc vừa muốn tiến vào, phía sau đột nhiên truyền đến một thanh âm :” Chờ một chút, tiểu huynh đệ.” A Ngốc quay đầu lại nhìn, chính là cái tên đại hán tóc đỏ ban nãy. Bên cạnh hắn còn có một người đi theo, người này thân cao xấp xỉ một thước tám, nhìn qua khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, mặt trắng không râu, một đầu tóc đen

bóng, khí độ ngưng trọng, chăm chú nhìn bộ dạng A Ngốc cùng Thiên Cương đại kiếm ở trên lưng.

A Ngốc ngơ ngác đứng ở đó, nhìn hai người đi tới trước mặt, đại hán tóc đỏ nói :” Tiểu huynh đệ, vị này là phó đoàn trưởng của Hồng Sư dong binh đoàn chúng ta, là sư môn trưởng bối của ngươi a.”

A Ngốc cả kinh, sư môn trưởng bối, lại nhìn thấy chuôi đại kiếm lộ ra trên vai đối phương, hăn nhất thời nhớ tới lời Âu Văn nói, giật mình nghĩ đến vị phó đoàn trưởng này nhất định là người của Thiên Cương Kiếm Phái. Thúc thúc có nói qua, gặp được người của Thiên Cương Kiếm phái nhất định phải tôn trọng, nghĩ vậy, hăn vội vã hành lễ nói :” Thúc thúc ngài hảo.”

Vị trung niên tóc đen mỉm cười, nói :” Tiểu huynh đệ, chẳng biết người là môn hạ của vị sư huynh nào a? Ta gọi là Phong Bình, trên bối phận có lẽ cũng là sư thúc của ngươi.”

Sư thúc? A Ngốc lắc đầu, nói :” Ta.... ta không có sư thúc, chỉ có sư phụ thôi.”

Phong Bình trong lòng không khỏi ngạc nhiên, tiểu tử ngốc này nhất định là chưa thấy qua thế sự, mới vừa tiến nhập đại lục. Vì vậy, hăn hòa hoãn hỏi :” Vậy sư phụ ngươi tên là gì? “

A Ngốc do dự một chút, nói :” Ta.....ta không thể nói.” Âu Văn có dặn dò qua hăn, hành tẩu bên ngoài nhất định phải cẩn thận, không thể tùy tiện để lộ thân phận. Tên của Âu Văn thúc thúc khẳng định không thể nói ra, tên của sư phụ Ca Lý Tư lại càng không thể cho hăn biết.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Ma Pháp Trắc Thí

>

Phong Bình tưởng rằng A Ngốc kị nói đến danh húy của sư phụ, cũng không có để ý thêm, cười nói :” Có tinh thần tôn sư trọng đạo, tiểu tử khá lắm, không hổ danh là môn hạ Thiên Cương Kiếm Phái ta. Qua đây, chúng ta đi tìm một chỗ tốt tốt nói chuyện. “ Nói xong, hắn kéo tay A Ngốc đi theo.

A Ngốc vốn không muốn đi cùng hắn, nhưng Âu Văn thúc thúc đã di nguyện, đối với người của Thiên Cương Kiếm Phái không thể thất lễ. Dưới sự lôi kéo của Phong Bình hắn đành phải bắt đắc dĩ rời đi, hướng phía sau Dong Binh công hội đi đến.

Đằng sau Dong Binh công hội là một diễn võ trường rất lớn, bình thường có rất đông những dong binh chưa có nhiệm vụ ở chỗ này diễn tập vũ kĩ. Đi vào bên trong võ trường, nơi giữa sân lúc này cũng có không ít người đang luyện tập công phu, nhìn thấy Phong Bình, rất nhiều người đều kêu một tiếng Phong đại ca hoặc Phó đoàn trưởng.

Phong Bình nhất nhất đáp lại sự tiếp đón của mọi người, sau đó dẫn A Ngốc đi tới trung tâm diễn võ trường, nói :” Tốt lắm, ở chỗ này đi.” Nói xong, hắn trở tay ra sau lưng rút Thiên Cương đại kiếm ra, mỉm cười nói :” Người không nói ra danh hiệu của sư phụ, làm cho thúc thúc đây cũng khó có thể nhận biết. Tuy nhiên chỉ cần người xuất ra vài chiêu Thiên Cương Kiếm Pháp, ta nhất định có khả năng biết được người là đệ tử của vị sư huynh nào.”

A Ngốc ngơ ngác đứng ở đó, không biết làm thế nào cho tốt, hắn vừa mới tiến nhập xã hội không lâu, tựa như là một đứa bé mới sinh, cái gì cũng

đều không hiểu.

Phong Bình nói :” Xuất kiếm đi, sư thúc sẽ chỉ điểm cho người mấy chiêu.” Nói đoạn, hắn hai tay nắm chặt kiếm, bạch quang nhàn nhật trong mũi kiếm từ từ vươn ra, đúng là Sanh Sanh đấu khí.

Thấy Phong Bình xuất ra Sanh Sanh đấu khí, A Ngốc trong lòng tự nhiên sinh ra một loại cảm giác thân thiết, phảng phất giống như khi còn sống Âu Văn thúc thúc so chiêu cùng với hắn. Thúc thúc của mình là môn nhân của Thiên Cương Kiếm Phái, vậy người trước mặt này nhất định là sư thúc của mình rồi. Trở tay ra sau lấy Thiên Cương Kiếm, A Ngốc cung kính nói :” Sư thúc, mời người chỉ giáo.” Tình cảnh Âu Văn dụng nhánh cây chỉ điểm cho hắn không ngừng thoáng qua trong đầu, hai mắt A Ngốc hồng lên, hai tay nắm chặt Thiên Cương Kiếm giơ cao lên trời, Sanh Sanh đấu khí mênh mông mang theo trận trận bạch sắc quang mang, giống như bình thường hắn chống chọi lại sóng biển, chợt bùng phát. Khí thế cuồng bạo mãnh liệt, nhất thời làm cho đại hán tóc đỏ phải lui đi vài bước.

Phong Bình hai mắt sáng ngời, quát to :” Hảo khí thế.” Song thủ hắn cầm Thiên Cương Kiếm dựng đứng lên, vừa lúc va chạm với kiếm phong của A Ngốc.

A Ngốc cảm giác được Sanh Sanh đấu khí trong cơ thể mình giống như sóng biển cuộn cuộn xuất ra, quang mang màu trắng nhất thời như những gợn sóng bàng bạc vây quanh thân thể. “Đang” một tiếng, hai thanh Thiên Cương Kiếm tại không trung va chạm vào nhau, lực phản chấn truyền đến làm A Ngốc phải lui về sau một bước. Nhưng hắn cảm giác được vị sư thúc này công lực tựa hồ không bằng Âu Văn thúc thúc.

Phong Bình liên tục lùi đến ba bước mới dừng lại được, trong lòng hoảng hốt, trên thân A Ngốc đúng là Sanh Sanh đấu khí - tuyệt học bất truyền của Thiên Cương Kiếm Phái, nhưng so với mình lại có điểm bất đồng. Một kiếm của tiểu tử này bổ xuống lại đồng thời phát ra ba đạo đấu khí, hơn nữa công lực thâm sâu khó dò, dường như còn cao hơn cả mình. Không biết vị sư huynh nào của mình có khả năng dạy dỗ ra một tên đệ tử xuất sắc như thế. Hắn lấy lùi làm tiến, toàn thân đấu khí chợt bùng phát hóa

thành màu đỏ, đánh về phía A Ngốc, đúng là một chiêu trong Thiên Cương Kiếm Pháp – Trường Hồng Quán Nhật.

Một chiêu đối kháng vừa rồi đã làm cho A Ngốc tự tin lên không ít, hăn lại hét lớn một tiếng, văng tung ra chiêu thức đơn giản nhất trong chín chiêu Thiên Cương Kiếm Pháp mình học được – Phách Trảm.

Phong Bình mắt nhìn Thiên Cương Kiếm của A Ngốc hướng đến thân mình, thầm kêu khổ vì không thể biến chiêu. Không biết vì cái gì, hăn cảm giác được một kiếm này của A Ngốc tựa hồ đã phong kín tất cả những góc độ xung quanh mình, chỉ còn nước đánh bừa một kiếm. “Đang”, một tiếng nhỏ vang lên, A Ngốc lui về phía sau một bước cũng đồng thời hóa giải luôn chiêu thức của Phong Bình. Bọn họ giao thủ nhất thời đưa đến không ít dong binh thích náo nhiệt. Những người này cấp bậc tương đối thấp, công phu cũng chẳng cao, chủ yếu đến là vì hiếu kì mà thôi.

Phong Bình hai chân lún xuống đất, hơi thở có chút không thông. Hăn giải tán đám dong binh đang đứng xung quanh, kéo A Ngốc tới một bên, tán thưởng nói :” Hảo kiếm pháp, tiểu tử, người khẳng định là đệ tử đời thứ tư mạnh nhất của Thiên Cương Kiếm Phái chúng ta. Mau nói cho ta biết, là vị sư huynh nào dạy dỗ người ?”

A Ngốc đem Thiên Cương Kiếm cất lại vào bì nang sau lưng, dụng cái đầu ngốc nghếch của mình nghĩ nghĩ một lát, nói :” Ta..... ta cũng không biết tên của sư phụ. Người chỉ dạy ta kiếm pháp thôi à.”

Phong Bình nói :” Vậy, người nói cho ta biết sư phụ người giờ đang ở nơi nào ?” Hăn thầm nghĩ, mấy vị sư huynh công phu tương đối cao thâm đều đang tiềm tu tại môn phái, chỉ cần tiểu tử trước mặt nói ra sư phụ hăn đang ở nơi nào, hăn nhất định có khả năng đoán ra người đó.

A Ngốc nhăn thần đỏ lên, run run nói :” Sư phụ ta..... người..... người đã chết rồi.” Nghĩ đến Âu Văn đã chết, A Ngốc không khỏi lại một trận đau lòng, hai hàng lệ chảy dài xuống má.

Phong Bình trong lòng cả kinh, thất thanh nói :” Người nói cái gì ?” Hăn không ngừng chất vấn A Ngốc về vấn đề này, A Ngốc dưới sự bắt bớ dĩ đành phải đem hình dáng của Âu Văn miêu tả qua một lần, làm cho Phong Bình vô luận như thế nào cũng không thể đoán ra vị sư huynh đệ đã chết đi

này là ai. Xem ra chỉ còn nước đợi khi trở về môn phái, tới hỏi sư phụ mà thôi.

“A Ngốc, sư phụ người thế nào mà chết ?”

A Ngốc biết mình không thể trả lời vấn đề này, do dự cả nửa ngày mới đáp :” Người bị một đám Hắc Y Nhân giết chết, ta cũng không biết vì cái gì. Sư phụ trước khi chết, bảo ta vào đại lục lịch lãm, ta mới đi tới đây.”

Phong Bình vỗ vỗ bả vai A Ngốc, nói :” Hảo hài tử, người cũng không nên buồn quá. Như vậy đi, vài ngày nữa người đi theo sư thúc

trở về núi, ta dẫn người đi gặp Thái Sư Tổ, người nhất định sẽ thay sư phụ người chủ trì công đạo.”

A Ngốc ngây ra, thầm nghĩ, chẳng lẽ sư phụ của thúc thúc lại còn có sư phụ nữa sao? Nhưng hắc cũng không có hỏi, đoạn nói :” Sư thúc, ta.....ta bây giờ không thể theo ngài về núi. Trước khi chết sư phụ có giao cho ta vài sự việc, chờ khi hoàn thành xong hết rồi ta sẽ theo ngài trở về. “ Hắc bây giờ việc trước mắt là cần phải trở thành một ma pháp sư. Việc còn lại chính là chạy thật nhanh về Mê Huyền Sâm Lâm gặp sư phụ Ca Lý Tư. Nếu theo Phong Bình quay trở về Thiên Cương Kiếm Pháp, tất sẽ chậm trễ không ít.

Phong Bình nhú mày nói :” Chuyện gì mà gấp như vậy, lại phải đi làm ngay ?”

A Ngốc cúi đầu nói :” Sư thúc, ngài đừng làm khó ta nữa. Đều là di nguyện của sư phụ, người trước khi chết có căn dặn ta phải nhanh chóng hoàn thành.”

Phong Bình thở dài :” Vậy được rồi, người theo ta qua đây.” Nói xong, hắc mang theo A Ngốc đi vào trong một tiểu phòng đằng sau Dong Bình công hội. Hồng Sư dong binh đoàn của Phong Bình là nhất cấp dong binh đoàn, trên đại lục cũng có chút tiếng tăm. Hắc vốn là muốn đem A Ngốc gia nhập vào đoàn, nhưng thấy hình dạng hắc bây giờ, cũng thôi luôn ý niệm này trong đầu.

Phong Bình từ trong quỹ tử xuất ra một túi tiền lớn, đưa cho A Ngốc nói :” Cầm lấy dùng trên đường đi, chờ người xong xuôi chuyện của sư phụ giao phó thì trở về nơi này tìm ta. Ta bình thường đều ở tại đây, cho dù có

vắng mặt thì trong vòng một tháng cũng nhất định sẽ trở lại. Khi đó, ta sẽ mang người về trên núi. Trên đường đi nhất định phải cẩn thận, đại lục bây giờ không phải là yên bình đâu.”

A Ngốc cầm túi tiền nặng trĩu, chỉ cần qua tiếp xúc bên ngoài cũng biết đây là một số tiền lớn :” Sư thúc, cảm ơn ngài, nhưng..... nhưng..... ta thế nào lại nhận tiền của ngài được ?”

Phong Bình sắc mặt trầm xuống, nói :” Đối với sư thúc còn khách khí cái gì, chúng ta đều là người một nhà, trợ giúp cho nhau là điều đương nhiên. A Ngốc, người không có tên thật sao ?”

A Ngốc lắc lắc đầu, nói :” Từ khi ta có trí nhớ tới nay, mọi người vẫn kêu là A Ngốc.”

Phong Bình thở dài nói :” Người khi còn nhỏ nhất định là đã chịu không ít khổ cực a. A Ngốc, vừa rồi ta chỉ giao thủ với người hai chiêu, nhưng cảm giác được Sanh Sanh đấu khí của người tịnh không kém gì ta, người hiện tại đã luyện đến tầng mấy rồi? Sanh Sanh chân khí liên miên bất tận của người, tựa hồ so với ta còn muốn cao hơn.”

A Ngốc gãi gãi đầu, nói :” Sanh Sanh chân khí ta đã tu luyện qua đệ tứ trọng, vừa mới đạt tới đệ ngũ trọng a.”

Phong Bình trong lòng cả kinh, bản thân hắn cũng là năm ngoài mới luyện thành đệ ngũ trọng, đứa nhỏ này nhìn qua ngốc nghếch vậy, như thế nào lại tiến bộ nhanh thế? Phải biết rằng Sanh Sanh Quyết từ tầng thứ ba trở đi, muốn tăng lên thêm một tầng đều phi thường khó khăn. Mấy vị sư phụ của mình cũng chỉ có hai người tu luyện tới tầng thứ tám thôi, tầng thứ chín cao nhất mới chỉ có sư tổ đạt được. Với tuổi tác của đứa nhỏ trước mặt mình nếu chỉ vừa mới tiến vào tầng thứ ba Sanh Sanh Quyết mà thôi, khẳng định sư phụ cũng rất hài lòng rồi.

“Tầng thứ năm? Giỏi lắm. Người nhất định phải cố gắng, sau này làm rạng danh Thiên Cương Kiếm Phái của chúng ta a.”

A Ngốc gật đầu, nói :” Sư thúc, ta nhất định làm được.” Hắn trong lòng đã sớm suy nghĩ, chỉ cần tìm được sư phụ Ca Lý Tư, từ này về sau sẽ chăm chỉ tu luyện mấy năm liền.

Phong Bình nói :” Bây giờ người có sứ mạng trên người, ta cũng không tiện giữ người lại. Từ nay về sau nếu có cơ hội, chúng ta lại gặp mặt. “ Phong Bình tiễn A Ngốc ra khỏi Dong Binh công hội, còn đứng lại quan hoài nhìn hắt một lúc thật lâu. A Ngốc không trực tiếp tiến vào Ma Pháp Sư công hội mà đi quá lên một quãng xa, sau nửa ngày mới quay lại. Cái này cũng không phải hắt thông minh sáng tỏ điều gì, mà là bản năng mách bảo cho hắt biết nếu để cho Phong Bình thấy mình tiến vào Ma Pháp Sư công hội, thủy chung có chút gì đó không ổn.

“Tiểu tử, người đi nhầm chỗ rồi.” Một thanh âm trầm thấp vang lên.

A Ngốc mới vừa tiến vào đại môn của Ma Pháp Sư công hội, trong lòng còn đang hồi tưởng về vị sư thúc nhiệt tình kia thì bị giọng nói đó dọa cho nhảy dựng lên. Hắt vội nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy đại sảnh ở giữa có họa một ma pháp lục mang tinh thật lớn, vách tường trước mặt còn có một mộc bản lớn màu trắng, trên đó có khắc hơn mười danh tự, theo sự phân loại danh xưng là Ma Đạo Sĩ. Dưới đó một chút không rõ là tên ai, bên phải khuyết mất hai chữ, phía dưới đề Đại Ma Pháp Sư. Còn lại bên dưới phân biệt là cao cấp ma pháp sư, trung cấp ma pháp sư cùng sơ cấp ma pháp sư. Danh tự sơ cấp ma pháp sư là nhiều nhất. Trong cả đại sảnh rộng lớn chỉ đặt có một cái quầy bên dưới mộc bản. Đằng sau quầy có một lão nhân mặc hoàng sắc ma pháp bào, thanh âm vừa rồi hiển nhiên chính là do vị lão ma pháp sư này phát ra.

A Ngốc gãi gãi đầu, hỏi :” Nơi này.... nơi này không phải Ma Pháp Sư công hội sao ?”

Lão ma pháp sư vẫn như cũ ngồi ở nơi đó, nói :” Không sai, nơi này chính là Ma Pháp Sư công hội. Mời người trở về đi, chúng ta nơi này không có ma pháp sư nguyện ý đi làm dong binh.”

A Ngốc ngơ ngác, vị lão ma pháp sư này hiển nhiên đã nhầm hắt thành người của dong binh đoàn nào đó, hắt vội vàng xua tay nói :” Không..... không..... ta không phải dong binh. Ta là tới trắc thí ma pháp sư cấp bậc để được nhận lương a.” Rốt cuộc cũng tìm được Ma Pháp Sư công hội, không biết chính mình mặc vào ma pháp bào thùng thình đó sẽ thành cái dạng gì a.

Lão ma pháp sư ngo ngo, nói :” Người không phải nói giỡn chứ, võ sĩ mà cũng học tập ma pháp sao? Thật sự là rất hiếm thấy.”

A Ngốc trong nhất thời hiểu ra, nói :” Võ sĩ vì cái gì không thể học tập ma pháp? Hơn nữa, ta quả thật là ma pháp sư a. Thúc thúc ta nói, ta như thế nào cũng có cấp bậc ma pháp sư sơ cấp.”

Vị lão ma pháp sư nhíu mày, tiểu tử mặc trang phục võ sĩ trước mắt này nhìn hình dáng dường như không giống, lại thấy thanh Thiên Cương cự kiếm đằng sau lưng hắn, chắc công phu cũng không kém a. Như thế nào lại có thể học tập ma pháp? Ma pháp không phải ai cũng có thể học, phải có thiên phú rất cao mới được. Chính bản thân mình đã luyện tập nhiều năm như vậy cũng chỉ mới là Thổ Hệ sơ cấp ma pháp sư, bởi vì không có thân phận quý tộc nên cũng chỉ có thể ở nơi này trông nhà mà thôi. Thấy tiểu tử trước mắt này dần dần ngốc ngốc, như thế nào lại mạnh hơn mình a. Hắn hướng A Ngốc ngoắc tay, có :” Người tới đây.”

A Ngốc tiến lên vài bước, đi tới trước mặt vị lão ma pháp sư. Lão ma pháp sư cẩn thận đánh giá hắn vài lần, nói :” Ta nhìn qua người, như thế nào cũng là một võ sĩ. Bất quá, người tự nguyện tham gia trắc thí, vậy trước tiên phải nộp lệ phí. Nếu người thông qua trắc thí, lệ phí này sẽ được hoàn lại cho người. Nếu không thông qua thì tự nhiên sẽ chuyển vào quỹ của công hội.”

A ngốc ngo ngo, thất thanh hỏi :” Trắc thí còn phải đóng tiền sao? Ta như thế nào không có nghe thúc thúc nói qua? Bao nhiêu tiền vậy ?”

Lão ma pháp sư vươn ra năm ngón tay, không chút vội vã, nói :” Không nhiều lắm, chỉ năm kim tệ mà thôi.”

Năm kim tệ, A Ngốc xòe ngón tay ra đếm đếm, một kim tệ bằng mười ngân tệ, bằng một trăm đồng tệ. Một đồng tệ có thể mua được hai cái màn thầu, vậy năm kim tệ này cũng có thể mua được cả ngàn cái. Một ngàn cái màn thầu a? Nhiều như vậy có thể ăn được mấy tháng đó. Hắn nhin không được có chút ảm ức nói :” Đại thúc, cái này..... có khả năng giảm được không ?”

Lão ma pháp sư khinh thường, hừ một tiếng nói :” Giảm? Như thế nào mà giảm? Đây là quy định, nếu người không có tiền thì mau cắt đi. Lúc nào

có tiền thì trở lại.”

A Ngốc sờ sờ túi tiền vừa rồi Phong Bình cho, căn rằng đem ra, hi vọng số tiền trong này miễn cưỡng đủ được năm kim tệ. Hắn đem bao tiền đặt trước mặt bàn, cởi miệng túi ra, liếc nhìn lão ma pháp sư rồi dứt khoát mở túi. “ Keng” một tiếng, A Ngốc cùng lão ma pháp sư đều chết lặng tại đó, bởi vì trong túi đầy nhúc nhúc những tử kim tệ, còn có tới bảy tám tử tinh tệ màu tím.

Lão ma pháp sư không nhịn được, nói :” Nhìn người một thân quần áo quê mùa ngốc nghếch, thật không ngờ có nhiều tiền vậy.”

A Ngốc tịnh không biết trong túi có bao nhiêu tiền, chỉ cần có đủ cho hắn tham gia ma pháp sư trắc thí là được, hoàn thành di nguyện của thúc thúc là hắn thỏa mãn rồi. Hắn xuất ra năm kim tệ đưa cho lão ma pháp sư, nói :” Bây giờ ta có thể nhận trắc thí được chưa ?”

Lão ma pháp sư hừ một tiếng, nói :” Nhìn không ra người như vậy mà lại có nhiều tiền thế, được rồi, người ở chỗ này chờ một chút.” Nói xong, hắn theo một cái cửa nhỏ đi vào hậu đường.

Trong chốc lát công phu, hắn cùng một vị lam bào ma pháp sư đi ra, nói :” Phân hội trưởng, chính là hắn. Ngài xem, hắn một thân trang phục võ sĩ, như thế nào có thể làm ma pháp sư a ?”

Lam bào ma pháp sư nhìn qua chỉ xấp xỉ khoảng bốn năm mươi tuổi, nghe vậy trừng mắt nhìn lão ma pháp sư, nói :” Lão hoàng, người bây giờ càng ngày càng phóng túng. Cho dù ma pháp sư chúng ta chức nghiệp cao quý, nhưng người cũng không thể đối đãi với người ngoài như thế a. Nếu để cho bên trên biết chúng ta làm xấu danh dự Ma Pháp Sư công hội, ta sẽ gặp phiền toái rất lớn. Người có phải là chưa nghĩ tới không ?”

Lão ma pháp sư vội vã cười trừ, nói :” Không...không, ta biết sai rồi, ta cam đoan chỉ là ngoại lệ thôi.”

Lam bào ma pháp sư hài lòng gật gật đầu, hướng A Ngốc đi tới. A Ngốc rõ ràng cảm giác được trên thân vị lam bào ma pháp sư trước mặt này có một luồng tinh thần lực ba động rất cường đại.

Lam bào ma pháp sư hòa ái hỏi :” Tiểu tử, là người muốn nhận trắc thí ma pháp phải không ?”

A Ngốc gật gật đầu, nói :” Đúng vậy, ta đã giao tiền rồi, có phải là nên bắt đầu không !” Tiền là Phong Bình cho hăn, hăn muốn nhanh chóng hoàn thành chuyện nơi này, sau đó quay lại cửa hàng màn thầu trả tiền cho lão bản. Người ấy đối với hăn thật là tốt, A Ngốc trong lòng luôn cảm kích lão thật nhiều.

Lam bào ma pháp sư mỉm cười, đưa tay ra trước mặt A Ngốc, nói :” Năm kim tệ này trước tiên người cầm về đã.”

A Ngốc ngơ ngác, vội la lên :” Ta...ta thật là ma pháp sư mà. Ta không cần tiền, ngài mau cho ta tiến hành trắc thí đi.”

Lam bào ma pháp sư mỉm cười, chỉ vào lão hoàng bào ma pháp sư nói :” Tiểu tử, ta thay hăn xin lỗi người chuyện vừa rồi, chúng ta tiến hành trắc thí ma pháp sư không có thu lệ phí. Là hăn nhìn người không giống ma pháp sư nên mới cố tình trêu chọc. Ta sẽ lập tức cho người tiến hành trắc thí ngay. “

A Ngốc lúc này mới tiếp nhận lại năm kim tệ trong tay lam bào ma pháp sư, cẩn thận cho vào túi rồi nhét trong người. Chờ hăn xong xuôi, vị lam bào ma pháp sư nói :” Người theo ta đến đây đi.” Dưới sự hướng dẫn của hăn, hai người tiến vào trong hậu đường.

Hậu đường là một gian phòng nho nhỏ, vừa tiến đến, A Ngốc cảm giác được bốn phía vách tường đều có ma pháp ba động rất mạnh.

Nhìn thấy nghi hoặc trong lòng A Ngốc, lam bào ma pháp sư nói :” Nơi này dùng để trắc thí ma pháp, cho nên trong vách tường đều gia tăng phòng ngự kết giới, người có thể tận lực thi triển bản lĩnh, không cần băn khoăn. Ta gọi là Cơ Cách, là phân hội trưởng của Ma Pháp Sư công hội trong thành này. Tốt lắm, người có thể bắt đầu.”

A Ngốc ngẩn ra, bắt đầu gì chứ? Mới lần đầu tiên hăn đi tới Ma Pháp Sư công hội này, như thế nào biết được tiến hành ma pháp trắc thí :” Cơ Cách đại thúc, ta..... ta bắt đầu thế nào ???”

Cơ Cách từ từ nhíu mày, hăn là gã đại ma pháp sư duy nhất trong thành này, bình thường mọi người nhìn thấy hăn đều tôn xưng một tiếng là đại ma pháp sư tiên sinh, nhưng tiểu tử ngốc này lại kêu mình cái gì đại thúc, hăn nhìn không được có chút khó chịu. Bất quá, địa vị như hăn cũng sẽ không

cùng một tiểu hài tử so đo, lạnh nhạt nói :” Người chỉ cần xuất ra ma pháp uy lực lớn nhất của mình là được. Người là ma pháp sư hệ gì? Sử dụng ma pháp gì ?”

“Uhm.....”, A Ngốc hiểu ra, ma pháp uy lực lớn nhất của mình chính là Hỏa Lưu Tinh a. Hồi tưởng một chút chú ngữ, hẳn vừa muốn niệm chú nhưng phát hiện Cơ Cách vẫn đang đứng ở trước mặt, thiện ý nói :” Cơ Cách đại thúc, ngài có thể tránh ra được không? Ta sợ ma pháp lực sẽ làm bị thương ngài.”

Cơ Cách mỉm cười nói :” Ma pháp của người không có khả năng thương tổn được ta, cứ yên tâm ra tay đi.” Trong lòng hẳn nghĩ, A Ngốc từng này tuổi nhiều nhất cũng là sơ cấp ma pháp sư mà thôi.

Trong khi A Ngốc chuẩn bị nhận trắc thí ma pháp sư cấp bậc, Phong Bình tại Dong Binh công hội đang hồi hận không thôi, không ngừng đi qua đi lại trong phòng, tự nhủ :” Ta thật sự là ngốc a! Như thế nào lại để cho tiểu tử A Ngốc kia đi chứ? Sư huynh đệ trong phái xảy ra đại sự như thế, dù sao cũng phải đòi lại công đạo mới được. Ai da.....thật là ngu chết đi thôi. Không được, ta phải lập tức trở về sơn môn hồi báo cho sư tổ, nếu không sau này truy cứu ra, trách nhiệm của ta sẽ càng lớn hơn. A Ngốc đã đi được một lát, dù không đuổi kịp hẳn, ta cũng phải về sư môn báo cáo sự tình.” Nghĩ vậy, Phong Bình đơn giản thu thập cho mình một chút hành lý, dặn dò thuộc hạ vài câu, lấy một khoái mã nhanh chóng hướng phía cửa thành chạy đi.

Hậu đường ma pháp sư công hội.

A Ngốc ngâm xướng nói :” Hồi hỏa nguyên tố đang tràn ngập thiên địa a! Thịnh người cho ta thiêu đốt lực lượng, nghe ta gọi, xuất hiện đi Hỏa Diễm Chúc Nhiệt.” Xích xích hai tiếng, hai đạo hỏa diễm màu thâm lam xuất hiện trong lòng bàn tay A Ngốc.

Cơ Cách bị dọa cho nhảy dựng lên, có thể phóng thích ra ngọn lửa màu lam, chứng tỏ ma pháp lực đã đạt tới xấp xỉ bậc trung cấp. Hẳn không dám coi thường, vội vã niệm động chú ngữ, tại trước mặt thả ra một cái Thủy Chi Thủ Hộ. Theo chú ngữ ngâm xướng, một tầng sóng gợn màu lam nhàn

nhật xuất hiện, nhiệt độ Hỏa Diễm Thuật của A Ngốc nhất thời bị ngăn cản ở bên ngoài.

Ma pháp chú ngữ của A Ngốc cũng chưa có hoàn thành, hai tay hắc chậm rãi hợp tại trung tâm, cao giọng ngâm xướng :” Cháy lên đi, Hỏa Diễm Chi Cầu.” Dưới tác dụng của tinh thần lực kinh người mạnh mẽ, ngọn lửa màu lam trên tay hắc không ngừng ngưng kết tạo thành một tiểu hỏa cầu đường kính xấp xỉ ba ly, phiêu phù tại không trung, A Ngốc tinh quang trong mắt chột lóe. Hỏa cầu màu lam phô thiên cái địa nhằm hướng Cơ Cách phóng đến.

Cơ Cách tán thưởng nói :” Hảo ma pháp, Hỏa Lưu Tinh thật có uy lực. Thủy Chi Thủ Hộ, nghe lệnh ta, tập hợp thiên địa nguyên tố, ngưng kết đi – Băng Bích.” Dưới tác dụng của chú ngữ, trong khoảng khắc trước mặt Cơ Cách dựng lên một tầng băng cứng thật dày màu trắng.

“Phách..... phách..... phách...” hỏa cầu màu lam của A Ngốc không ngừng trùng kích vào băng bích trước mặt, mỗi một lần đều để lại dấu vết thật sâu trên vách.

Vốn Cơ Cách tưởng rằng, Hỏa Lưu Tinh của tiểu tử này cùng lắm chỉ có uy lực công kích khoảng ba lần. Hắc thật không nghĩ tới, hỏa cầu kia cuồn cuộn không dứt, tại trước mặt hắc không ngừng oanh kích. Trong chốc lát công phu, trên vách băng bích xuất hiện từng đạo vết nứt, bắt đầu có dấu hiệu bị phá vỡ. Dưới sự bất đắc dĩ, Cơ Cách đành phải lui về sau hai bước, lại sử ra một cái băng bích nữa.

A Ngốc tịnh không có nghĩ đến phải đình chỉ Hỏa Lưu Tinh, hắc đang vạn phần lo lắng. Ma pháp lực trong cơ thể không ngừng tiêu hao, rất nhanh chóng sẽ cạn kiệt, hắc chỉ có thể nghĩ rằng không chế Hỏa Lưu Tinh công kích băng bích trước mặt. Vốn trong lòng hắc nghĩ phải công phá được phòng ngự của Cơ Cách mới có thể quá quan được.

Khi A Ngốc thành công phá tan hai đạo băng bích, tại ma pháp thứ ba do Cơ Cách thi phóng ra, cuối cùng ma pháp lực của hắc cũng tiêu hao hết, sắc mặt trở nên tái nhợt, ngọn lửa màu lam trong tay dần dần tắt ngấm. Toàn thân trở nên mềm nhũn, cảm giác mệt mỏi mãnh liệt khiến cho hắc

không ngừng thở hỗn hển. A Ngốc trong lòng dị thường đau khổ, vì cái gì? Vì cái gì ta ngay cả sơ cấp ma pháp trắc thí cũng không thể thông qua ??

Cơ Cách so với hắc còn kinh ngạc hơn, mặc dù đã tiêu hao hết ma pháp lực của A Ngốc, nhưng hắc ngăn cản cũng chẳng nhẹ nhàng gì. Đường nhiên, cái đó là do hắc chỉ thuần túy phòng ngự.

Thu hồi băng bích, Cơ Cách đi tới trước mặt A Ngốc, than vãn nói :” Tiểu tử ngươi thật sự rất khá, tuổi còn nhỏ như thế mà đã đạt trình độ này, tiền đồ của ngươi thật vô hạn lượng a. Với ma pháp lực của ngươi, vì sao lại không xuất ra ma pháp lớn hơn nữa? Hỏa Lưu Tinh mặc dù cường độ tăng cường theo ma pháp lực, nhưng nó dù sao cũng chỉ là trung cấp ma pháp, thủy chung không thể phát xuất uy lực quá lớn.”

A Ngốc cúi đầu, lí nhí nói :” Ta.... ta chỉ biết sử dụng mỗi Hỏa Lưu Tinh, đây là ma pháp ta am tường nhất. Ta..... ta đi trước đây.” Nói xong, hắc quay đầu hướng ra ngoài đi thẳng.

Cơ Cách vội vã kêu hắc lại, kinh ngạc nói :” Ngươi còn chưa có lĩnh huy hiệu ma pháp sư cùng lương bổng, làm gì đi nhanh như vậy.”

A Ngốc ngơ ngác, chỉ vào mũi mình nói :” Không có thông qua ma pháp trắc thí cũng có thể có huy hiệu ma pháp sư sao ?”

Cơ Cách giờ mới hiểu chuyện, nguyên lai tên tiểu tử ngốc nghếch trời sinh trước mặt này lại tưởng mình không có thông qua được trắc thí, mỉm cười nói :” Hài tử, biểu hiện của ngươi khá lắm, ma pháp lực đã hoàn toàn đạt đến trình độ trung cấp ma pháp sư. Nếu ngươi tu luyện thêm một chút nữa, nói không chừng ngay cả cảnh giới cao cấp ma pháp sư cũng có thể đạt tới. Từ nay về sau, khi trở về nên hướng sư phụ ngươi học hỏi nhiều hơn nữa, hi vọng lần tới ngươi trở lại trắc thí có thể đạt được phẩm hạch cao cấp ma pháp sư. Hài tử, bằng vào độ tuổi này của ngươi, ngoại trừ thần chức nhân viên ra, thật sự là có rất ít người đạt được trình độ như thế.”

A Ngốc trong lòng mừng rỡ, nói :” Ngài nói ta đã thông qua chứng nhận sơ cấp ma pháp sư sao ?”

Cơ Cách nói :” Không, là thông qua chứng nhận ma pháp sư trung cấp. Ngươi chờ một chút, ta ra đăng kí biểu đăng kí cho ngươi. Từ nay về sau, ngươi đã chính thức trở thành một vị trung cấp ma pháp sư.”

“Cám ơn, cám ơn ngài, Cơ Cách đại thúc.”

Cơ Cách nhú mày nói :” Từ nay về sau không nên gọi ta là đại thúc, phải gọi là Cơ Cách đại ma pháp sư.”

Thông qua được ma pháp trắc thí, A Ngốc trong lòng hoan hỉ vạn phần, rốt cuộc cũng hoàn thành được một tâm nguyện của Âu Văn thúc thúc. Hân hưng phấn nói :” Dạ, cám ơn ngài, Cơ Cách đại ma pháp sư.”

Cơ Cách thông thả đi tới sau bức tường, niệm vài câu chú ngữ ngắn gọn, một vầng sáng màu lam hiện lên, dưới sự kinh ngạc của A Ngốc hiện ra một cánh cửa nhỏ. Cơ Cách mở cửa đi vào trong.

A Ngốc vô cùng hâm mộ, nghĩ đến ma pháp của đại ma pháp sư Cơ Cách thật là cao thâm a. Không biết sư phụ Ca Lý Tư có loại thực lực này không, khi nào trở lại nơi đó, nhất định phải theo hân học tập ma pháp thật tốt. Trong lòng A Ngốc, ma pháp huyền ảo so với vũ kĩ khô khan thì hứng thú hơn nhiều.

Còn đang suy nghĩ, đại môn phía trước sảnh đường đột nhiên bật mở, lão hoàng bào ma pháp sư vừa rời vẻ mặt bối rối chạy đến, hân liếc nhìn A Ngốc, hỏi :” Tiểu tử, phân hội trưởng đâu ?”

A Ngốc thành thật đáp :” Hân nói ta đã thông qua trắc thí, đi lấy thứ gì đó rồi.”

Lão ma pháp sư ngây ra, có chút ghen tị hân học nói :” Không nghĩ ra người lại có thể thật sự thông qua trắc thí, tuổi còn nhỏ như vậy lại đòi học cả ma vũ song tu, coi chừng cuối cùng chẳng đạt được cái gì đó.”

A Ngốc vội vã gật đầu nói :” Đúng vậy, thúc thúc ta trước kia cũng có nói như thế, cám ơn ngài đã dạy bảo.”

A Ngốc khách khí, ngược lại làm cho lão ma pháp sư có chút xấu hổ, hân ho khan hai tiếng, không có nói thêm cái gì.

“Như thế nào lại chậm như vậy a! Ma Pháp Sư công hội các người làm việc đều chậm chạp như vậy sao ?” Thanh âm trong như tiếng chuông bạc của một người truyền đến từ đại sảnh.

A Ngốc mồm há hốc ra không ngậm lại được, thấy trước mắt mình chợt bùng lên rạng rỡ, tựa hồ như cả hậu đường đều vì sự tiến tới của người này mà sáng rực hân lên. Một tiểu cô nương khoảng chừng mười bốn, mười

lăm tuổi, giống như là thiên sứ đang đứng ở đó, mái tóc dài màu lam nhạt trên đầu tết thành hai bím rủ xuống, thân người cao cỡ một thước sáu, một thân y phục bạch sắc không nhiễm bụi trần, trên khuôn mặt trắng nõn lộ ra hai má núm đồng tiền, một đôi mắt to tròn linh động màu lam cực kì quyến rũ. Nàng đang giận tái mặt đi, một tay chống tại eo thon, tại kia vũ lòng một chiếc tiểu hình ma pháp trượng dài chừng một thước, bất mãn nhìn lão ma pháp sư. Ma pháp trượng vì đang vung vẩy trong tay nàng nên không thể thấy rõ hình dáng, nhưng A Ngốc ấn ước thấy được tuyệt đối không phải là một pháp trượng bình thường. Kì lạ nhất là trên người thiếu nữ lộ ra một hơi thở thần thánh nhàn nhạt, cảm giác như nàng giống một tiên nữ.

Con mắt A Ngốc hoàn toàn trọn trắng, hẳn có khi nào được thấy qua một mỹ nữ thoát tục thế này a! Tịch Phi mà đem so với nàng, quả thật là đóm tàn so cùng trăng sáng. Ánh mắt ngây ngốc của hắn nhất thời bị thiếu nữ phát hiện, nàng tức giận hừ một tiếng, dụng ma pháp trượng chỉ vào mũi hắn, nói :” Tiểu tử ngốc, người nhìn cái gì? Chưa thấy qua mỹ nữ bao giờ à ?”

A Ngốc gương mặt đỏ bừng, vội vã cúi đầu xuống, trong lòng thầm nghĩ, cô nương này mặc dù rất đẹp, nhưng tính tình bá đạo quá, so với Tịch Phi còn muốn hơn, cũng là nàng hay bắt nạt mình nhất.

Lão ma pháp sư cười trừ nói :” Tiểu nãi nãi à, người qua bên kia ngồi đợi một chút đi, phân hội trưởng đi lấy một thứ, rất nhanh sẽ trở về thôi.”

Thiếu nữ chu cái miệng nhỏ nhắn, nói :” Không, ta ở tại chỗ này chờ hắn, người bảo hắn mau ra đây cho ta, các người làm việc thật chậm chạp quá. Nếu không phải vì bốn cô nương chờ lấy tiền, cũng sẽ không ở lại cái nơi quỷ quái này đâu. “

Đúng lúc này, Cơ Cách rút cuộc từ cánh cửa trên tường đi ra, trong tay cầm một thứ gì đó. Vừa thấy tình hình trước mắt, nhìn tiểu cô nương đang tức giận kia, quay đầu hỏi :” Lão hoàng, sao lại thế này ?”

Lão ma pháp sư nhìn thấy Cơ Cách, thở phào nhẹ nhõm nói :” Hôm nay không biết là ngày gì, bình thường một tháng cũng chả có người tới trắc thí, không ngờ chỉ trong hôm nay lại có tới hai người. Là vị tiểu thư này cũng

đến tiến hành ma pháp trắc thí. Ngài ở đây, ta đi trước nhé.” Nói xong, hấn vội vàng lẩn ra ngoài.

Cơ Cách đưa thứ gì đó trong tay cho A Ngốc, nói :” Tiểu tử, bây giờ người chờ một chút. Ta cho vị cô nương này trắc thí xong rồi sẽ cho người đăng kí.”

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Điều Man Thiếu Nữ

>

A Ngốc vội vàng đáp ứng, dù sao ma pháp trắc thí mình cũng đã thông qua, chờ đợi một chút cũng chẳng tính toán gì.

Cơ Cách chuyển hướng qua thiếu nữ, mỉm cười nói :” Cô nương, nếu tại hạ đoán không lầm thì cô nương là người trong giáo đình đúng không ?”

Thiếu nữ ngơ ngác nói :” Làm sao ngươi biết ?”

Cơ Cách nói :” Tại hạ như thế nào cũng là một đại ma pháp sư, nếu ngay cả tối cao ma pháp chúc phúc – Quang Thần Hàng Lâm của giáo đình cũng không nhận ra, vậy thì thật không có mắt rồi. Không biết cô nương có phải thiên kim của vị đại tế tự kia không ?”

Thiếu nữ trong lòng cả kinh, nàng ngàn vạn lần không nghĩ đã chạy đến nơi này rồi mà còn bị nhận ra thân phận, chu miệng nói :” Ta tới nơi này để tiến hành ma pháp trắc thí, cũng không phải để cho người tra hộ khẩu. Người chính là phân hội trưởng phải không, mau..... mau cho ta tiến hành trắc thí.”

Cơ Cách trong lòng âm thầm kêu khổ, hắn khẳng định thiếu nữ trước mặt có lai lịch bất phàm. Tối cao chúc phúc ma pháp Quang Thần Hàng Lâm kia là phải do một vị quang hệ ma pháp sư thi triển trên hài nhi mang dòng máu của mình lúc mới sinh, làm cho đứa nhỏ từ khi ra đời đến sau này có được thể chất thần thánh, tương lai học tập quang hệ ma pháp sẽ có hiệu quả gấp đôi. Đồng thời ma pháp chúc phúc này cũng có khả năng khu trừ hết tất cả tà ác. Nói cách khác, trưởng bối của thiếu nữ này nhất định phải là một vị tế tự trong giáo đình. Mà có khả năng sử dụng ma pháp Quang Thần Hàng Lâm này, sợ rằng thực lực phải ít nhất từ bạch y tế tự trở

lên mới được. Ma pháp sư mặc dù tại đại lục có địa vị tôn cao, nhưng cùng với thần thánh giáo đình so sánh thì còn kém xa. Hơn nữa bởi vì cùng mang tín ngưỡng giống nhau, nên tất cả thần chức nhân viên đều có tình nghĩa thâm hậu. Hắn tuyệt không nghĩ tới việc đắc tội với vị cô nương trước mặt này để bị Thẩm Phán Sở đuổi giết. Vội vã cười trừ, hắn nói :” Cô nương là người của thần thánh giáo đình, cũng là một thần nữ phải không? Có gì lại phải chạy đến nơi này của chúng ta tiến hành trắc thí? Nếu ta cho cô nương trắc thí, sau này trường bối người trách tội xuống, ta thật không gánh nổi đâu a.”

Thiếu nữ tức giận hừ một tiếng, vung vẩy ma pháp trượng trong tay nói :” Ta mới không cần cái thứ thần nữ gì đó, bọn họ mỗi ngày trừ tu luyện ra thì chính là cầu nguyện, phiền đến chết đi được. Người mau cho ta tiến hành trắc thí đi, nếu không ta về kêu ba ba cắt hết kinh phí hoạt động nơi này của các người a.”

Nghe thiếu nữ nói xong, Cơ Cách trong lòng kinh hãi, hắn nhất thời ý thức được sự thể nghiêm trọng này. Xem ra, cha của thiếu nữ trước mặt này tại giáo đình là một nhân vật vô cùng quan trọng, nắm giữ quyền lực cực lớn. Cũng chỉ có bọn họ mới có quyền khống chế Ma Pháp Sư công hội thôi.

Khi cô gái mới xuất hiện thì mang đến cho A Ngốc ấn tượng thật là tốt, nhưng khi nghe nàng cùng Cơ Cách nói chuyện vài câu thì ấn tượng tốt biến mất không tăm tích. Một nữ hài tử điệu ngoa như thế, A Ngốc lần đầu tiên mới được nhìn thấy, hắn sợ đến thất sắc, vội vã chuồn sang một bên, lảng lảng nhìn xem Cơ Cách xử lý việc này thế nào.

Cơ Cách do dự cả nửa ngày mới nói :” Vậy được rồi, nếu người nguyện ý tiến hành trắc thí ma pháp, ta đây cũng không ngăn cản nữa. Bất quá từ nay về sau, nếu trường bối người trách tội xuống thì không liên quan đến ta.”

Thiếu nữ không nhịn được mỉm cười, nói :” Tốt lắm, tốt lắm! Mau bắt đầu đi. Trắc thí như thế nào ?”

Cơ Cách âm thầm cười khở, như thế nào hôm nay mấy kẻ tới trắc thí toàn là không biết gì thế này? Hắn đành phải giải thích lại một lượt :”

Người chỉ cần dụng ma pháp mạnh nhất công kích ta là được.”

Thiếu nữ hừ một tiếng nói :” Hào, vậy người chính mình cẩn thận nha.” Nói xong, nàng tay giơ ma pháp trường lên, miệng ngâm xướng :” Quang mang khu trừ tà ác, thần thánh chỉ dẫn mê man, phóng xuất đi, tự do nguyên tố đang phiêu đảng trong thiên địa – Quang Mang Thần Thánh.” Theo chú ngữ ngâm xướng, ma pháp trường trong tay thiếu nữ phát ra một tầng bạch quang nhàn nhạt, hơi thở thần thánh mãnh liệt tràn ngập trong hậu đường. Trên ma pháp trường quang mang dần dần mở rộng, trong khoảng khắc đã đem thiếu nữ bao trụ vào bên trong, khuôn mặt nàng hiện lên một tia cười mỉm, vung tay phát động ma pháp trường :” Quang Mang Thần Thánh, nghe ta chỉ huy, khu trừ hết tà ác.” Một luồng ánh sáng đường kính đạt tới nửa thước, theo sự huy động của pháp trường chợt hướng về phía Cơ Cách oanh kích.

Cơ Cách trong lòng thầm than, chính mình từ lúc nào lại biến thành tà ác lực lượng ??? Thiếu nữ sử dụng chính là ma pháp Quang Mang Thần Thánh, là một quang hệ cao cấp ma pháp. Trong các hệ ma pháp, ngoại trừ hắc ám hệ ra thì quang hệ ma pháp đối với các hệ khác đều có ít nhiều tác dụng. Loại ma pháp cao cấp này, chỉ có thể do đã qua lễ rửa tội của Hồng Y Tế Tự để trở thành Quang Minh Pháp Sư mới có thể sử dụng. Cơ Cách căn bản là không nắm chắc có thể tiếp thụ, huống chi, hắn còn không dám làm bị thương thiếu nữ trước mặt này. Dưới sự bất đắc dĩ, hắn đành phải nhân lúc thiếu nữ ngâm xướng chú ngữ thì chính mình ngưng tụ Thủy Chi Thủ Hộ đến cực hạn lớn nhất, đem ma pháp lực trong cơ thể ngưng tụ thành những gợn sóng, lợi dụng nguyên lý chiết xạ của nước, muốn đem Quang Mang Thần Thánh của thiếu nữ đẩy sang một bên. Nhưng hắn quên mất một điều, trong hậu đường không chỉ có hắn cùng thiếu nữ kia, mà còn có cả A Ngốc ngơ ngơ ngẩn ngẩn đang đứng đó.

A Ngốc sớm đã bị huyền lệ ma pháp của thiếu nữ làm cho sợ đến ngây người, cái gì Quang Mang Thần Thánh này so với Hỏa Lưu Tinh của mình còn lợi hại hơn gấp bội a. Nhìn qua nàng so với mình còn nhỏ hơn không ít, nhưng ma pháp thì lại cao hơn nhiều, không nhìn được trong lòng thầm bội phục. Kì thật hắn không biết, thiếu nữ nọ có thể phát xuất ma pháp Quang

Mang Thần Thánh, cố nhiên phải có quang hệ thể chất. nhưng điều chủ yếu nhất chính là dựa vào thần khí pháp trượng trên tay nàng.

Ánh sáng thần thánh bắn tới Thủy Chi Thủ Hộ của Cơ Cách, trên bề mặt nổi lên trùng trùng sóng gợn, quang mang chớp lóe, mồ hôi không ngừng chảy xuống từ trên trán Cơ Cách. Rốt cuộc đến khi vắt kiệt ma lực trong cơ thể, hắn đã đem được Quang Mang Thần Thánh kia chiết xạ bắn qua một bên, trùng hợp với một góc độ như vậy lại hướng ngay vào A Ngốc.

Ma pháp lực trong cơ thể A Ngốc vừa rồi đã sớm tiêu hao hết trong khi trắc thí, mắt nhìn thấy luồng ánh sáng chụp xuống đầu mình, căn bản vốn không kịp phản ứng. Quang mang chớp lóe, nhất thời thân thể hắn hoàn toàn bị bao phủ bên trong, một lực lượng cực kì cường đại đập thẳng vào ngực A Ngốc làm hắn bắn tung vào bức vách phía sau. Hơi thở thần thánh trong nháy mắt bộc phát, vật phẩm trong tay A Ngốc hoàn toàn biến thành tro bụi, đau đớn kịch liệt nháy mắt truyền đến. Trong lúc hung hiểm như vậy, Minh Vương Kiếm trước ngực đột nhiên phát ra một tầng lam quang nhàn nhạt, bảo vệ thân thể A Ngốc, cường đại tà ác chi khí đem ánh sáng thần thánh kia ngăn cản ở bên ngoài. Bạch ngọc giới chỉ trên tay trái A Ngốc đột nhiên sáng lên, quang mang chớp lóe, ánh sáng thần thánh nhất thời bị nó điên cuồng hấp thụ, A Ngốc toàn thân trở nên nhẹ nhõm, Minh Vương Kiếm cũng thu liễm tà ác chi khí quay về.

Thiếu nữ kinh hô một tiếng, nàng giật mình phát hiện ra ma pháp lực trong cơ thể mình vừa rồi bị bạch ngọc giới chỉ trong tay tên ngốc kia điên cuồng hấp thụ, cơ hồ chỉ trong chốc lát công phu, ma pháp lực cùng ánh sáng thần thánh trong cơ thể nàng đã hoàn toàn biến mất. Thiếu nữ toàn thân vô lực, suy yếu ngồi trên mặt đất, mắt mở to nhìn A Ngốc.

Bạch ngọc giới chỉ đã khôi phục nguyên trạng, A Ngốc cũng không rõ tại sao lại thế, đứng ngẩn ra đó không biết phải làm sao.

Cơ Cách cũng chết lặng, hắn ngạc nhiên nhìn A Ngốc chăm chăm, sau đó thúc dục ma pháp lực còn sót lại trong cơ thể cấp cho thiếu nữ một cái Thủy Linh Nguyên Khí thuật.

Dưới tác dụng trị liệu của ma pháp, thiếu nữ trên mặt hiện lên một tia hồng sắc, tinh thần nhất thời tốt lên nhiều. Nàng chống tay đứng lên, trùng

mắt lườm A Ngốc rồi từng bước từng bước một đi tới trước mặt hắn. Thiếu nữ giơ tay chỉ vào mũi hắn, nói :” Ta đang tiến hành ma pháp trắc thí, người cố gì lại xen vô? Đền cho ta, đền cho ta ma pháp lực đi.”

A Ngốc mặc dù không có bị thương tổn gì, nhưng sống lưng đã bắt đầu chảy mồ hôi lạnh. Khi thiếu nữ yếu ớt ngồi trên mặt đất hắn đã thấy, hắn cũng không rõ vì nguyên nhân gì giới chỉ trên tay lại hút hết ma pháp lực của nàng. Trong lòng tràn ngập hối hận, hắn vội nói :” Dạ..... dạ, xin lỗi tiểu thư. Ta..... ta không phải cố ý, phải bồi thường thế thế nào đây ?”

Đôi mắt to tròn của thiếu nữ chớp chớp, nói :” Là giới chỉ của người hút hết ma pháp lực của ta, người phải đem nó bồi thường cho ta.”

Vừa nghe cô gái nói đến giới chỉ của mình, A Ngốc vội vàng giấu tay trái ra sau lưng. Đó là lễ vật mà quái ngữ cho hắn, như thế nào lại cho đi được, líu ríu nói :” Không được a! Cái giới chỉ này đối với ta quan trọng lắm, không thể bồi thường cho người được, người chọn cách khác đi.”

Thiếu nữ kiên quyết nói :” Không được, ta chỉ thích cái giới chỉ đó thôi.” Nàng từ nhỏ đã được mọi người sủng ái, bất luận là ai nhìn thấy nàng cũng đều cung kính vạn phần, nàng muốn cái gì cũng chưa từng không đạt được.

Cơ Cách đi tới bên bọn họ, nhẹ nhàng nói :” Cô nương, ta xem tình hình vừa rồi, nếu không phải chiếc giới chỉ của vị huynh đệ này hút lấy ma pháp Quang Mang Thần Thánh, vậy sợ rằng hắn bây giờ đã”

Thiếu nữ trừng mắt lên, nói :” Người còn dám nói, đều là tại người, ai bảo người phản xạ lại Quang Mang Thần Thánh của ta. Ta còn không có tìm người tính toán, lại còn muốn làm người tốt à !”

Cơ Cách trong lòng thầm nghĩ, nếu không phải ta đem ma pháp của người phản xạ đi chỗ khác, sợ rằng bây giờ đã thật sự bị tịnh hóa mất rồi. Hắn thật không dám trêu chọc đến tiểu cô nương có lai lịch bất phàm này, chỉ đành lén lút thối lui sang một bên, chính mình không dám nhúng tay vào nữa. Tình hình này tự lo lấy thân là thượng sách.

A Ngốc nhìn Cơ Cách, lại nhìn thiếu nữ, nói :” Giới chỉ thật sự không thể cho người, nếu không ta sẽ cho người tiền nhé ?” Đáp ứng đưa tiền, đã là cực hạn của A Ngốc rồi. Đối với hắn mà nói, một kim tệ chính là hai

trăm cái màn thầu thơm ngon bốc hơi nghi ngút a! Vừa nói, A Ngốc vừa đưa ra túi tiền trước kia Phong Bình cho hẳn.

Thiếu nữ hừ một tiếng, nói :” Ai thèm lấy tiền của người. Hào, giới chỉ của người không đưa cho ta cũng được. Bất quá người phải đáp ứng ta một điều kiện.” Trong lòng nàng thầm nghĩ, mình mà không lừa được tiểu ngốc tử trước mắt này, vậy thì danh hiệu Tiểu Ma Nữ tại thần thánh giáo đình đem vứt đi cho rồi.

A Ngốc không khỏi thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không đòi lấy giới chỉ của hẳn, còn lại điều kiện gì cũng có khả năng đáp ứng. Hẳn vội vàng hỏi :” Điều kiện gì ?”

Đôi mắt to tròn của thiếu nữ ánh lên một tia giảo quyết, nói :” Bốn cô nương tại lục địa du ngoạn, đang muốn tìm một người hầu. Nhìn hình dáng của người tựa hồ cũng có vài phần bản sự. Như vậy đi, chỉ cần người đi theo làm người hầu cho bốn cô nương một năm, ta sẽ tha thứ cho người. Điều kiện này là rất rộng rãi rồi đó. Được theo hầu bốn cô nương chính là phúc khí ba đời của người a.”

A Ngốc quả quyết đáp :” Không được, điều kiện này ta không thể đáp ứng.” Hẳn đang muốn thật nhanh quay về bên sư phụ Ca Lý Tư, như thế nào lại có thể cùng với tiểu cô nương này đi du lịch được?

Thiếu nữ trợn mắt nhìn chăm chăm A Ngốc cả nửa ngày, chợt đôi mắt to tròn xinh đẹp của nàng hồng lên, thút thít vài cái nước mắt đã thi nhau chảy xuống :” Người..... người khi dễ người ta, người bắt nạt người ta..... Một đại nam nhân lại đi bắt nạt một tiểu cô nương, đồ không biết xấu hổ a.... a.. ÔÔ..... Ô...”

Thiếu nữ tự nhiên thất thanh khóc rống dọa cho A Ngốc nhảy dựng cả lên, nhất thời tay chân hoảng loạn. Trong ấn tượng của hẳn, chỉ có khi phải rời xa sư phụ Ca Lý Tư cùng cái chết của Âu Văn thúc thúc thì mới có thể làm cho hẳn khóc lớn như thế, chẳng lẽ.....chẳng lẽ mình vô ý hút đi ma pháp lực của thiếu nữ cũng làm cho nàng đau khổ đến thế sao? “A..... a, tiểu thư, người đừng khóc nữa, đều tại ta..... là do ta không tốt, người đừng khóc nữa mà.”

Dưới sự an ủi của A Ngốc, thiếu nữ khóc càng lợi hại hơn. Khóc một hồi có lẽ thấy mệt, nàng ngồi bệt xuống đất, thút thít nấc lên không ngừng nghỉ. A Ngốc nhìn về phía Cơ Cách xin viện trợ, nào ngờ Cơ Cách làm ra dấu bất đắc dĩ, tỏ vẻ chính mình cũng chẳng có cách nào. Gặp vấn đề như thế này, đại ma pháp sư hắc cũng không có khả năng giải quyết. Nếu bị người khác trông thấy đường đường trong Ma Pháp Sư công hội lừng danh đại lục có một tiểu cô nương khóc lóc thảm thiết như thế, sợ rằng sẽ làm người ta nghĩ tác phong mình có vấn đề. Hắc chỉ đành cầu mong thiếu nữ nhanh chóng rời đi thôi, bây giờ thật sự không có biện pháp.

A Ngốc đến bên cạnh thiếu nữ, bất đắc dĩ nói :” Được rồi, được rồi, người trước tiên đừng khóc nữa. Chúng ta thương lượng lại nhé, thế nào ?”

Thiếu nữ nước mắt đến mau mà đi cũng mau, vừa nghe A Ngốc hạ giọng, tức thì đình chỉ tiếng khóc, ngược bản mặt nhem nhuốc đáng thương lên, nhỏ giọng nói :” Vậy người nói đi, muốn đem giới chỉ cho ta hay là chịu làm người hầu cho ta một năm ?”

A Ngốc vẻ mặt đau khổ nói :” Có thể giảm bớt thời gian được không, một năm thật sự là dài quá. Ta còn có rất nhiều sự tình phải làm a.”

Thiếu nữ nấc lên vài tiếng, cái mũi nhỏ giật giật, nước mắt lại chực trào ra. A Ngốc vừa nhìn thấy vậy thì hồn vía bay lên mây, vội vã dùng tay áo lau sạch nước mắt cho nàng rồi nói :” Ta.....ta đáp ứng người là được, người..... người đừng khóc nữa mà.”

Thiếu nữ vừa thấy A Ngốc đáp ứng, nhất thời mỉm cười, nói :” Hào, đây là người nói đó nha. Nam tử hán đại trượng phu, làm được mới nói à.”

A Ngốc cúi đầu, mặt mày nhăn nhó khổ sở nói :” Đi theo người cũng được, bất quá người không được quản ta ăn cơm.”

Thiếu nữ lau nước mắt, nói :” Chỉ là ăn cơm thôi sao? Coi như thỏa thuận xong, nhưng người trong một năm nhất định phải nghe lời ta. Nếu không, ta..... ta lại khóc cho người xem.”

Cơ Cách đứng một bên trong lòng thầm thở dài, hoàn hảo là nha đầu kia không phải đối phó mình, nếu không chắc phải chịu khổ không ít a. Chỉ đáng thương cho tiểu tử ngốc này, chịu làm người hầu một năm? Sợ rằng

sống không nổi a. Có trời mới biết quỷ tinh linh này còn có thể đề xuất cái gì hoa dạng.

Thiếu nữ đứng lên, nhìn Cơ Cách sáng giọng nói :” Người còn đứng đó làm gì? Ta vừa rồi xem như đã thông qua trắc thí, thứ gì đó cho ta mau đem ra đây.”

A Ngốc vội nói :” Xin lỗi Cơ Cách đại ma pháp sư, vừa rồi thứ ngài đưa cho ta đã hỏng mất rồi.”

Cơ Cách hiện còn tâm trí nào mà nhớ đến thứ đó, chỉ cần có khả năng thoát khỏi tiểu ma nữ trước mặt này, hẳn đã vui mừng khôn kể rồi. Chỉ sợ nàng còn có yêu cầu gì cổ quái, hẳn vội nói :” Không sao, không sao, ta sẽ cho người bộ khác.” Nói xong, hẳn bước nhanh vào cánh cửa trên bức tường, thân hình chợt lóe lên rồi biến mất.

Thấy Cơ Cách đã đi, thiếu nữ cười hì hì nhìn A Ngốc nói :” Người còn chưa có cho ta biết, người tên là gì ?”

A Ngốc thật thà đáp :” Ta.....ta tên là A Ngốc.”

Thiếu nữ ngẩn người ra, sau cả nửa ngày mới phá lên cười, tiếng cười trong như chuông bạc lay động lòng người :” A..... A Ngốc? Ha ha ha ha, cười chết ta rồi, trên thế gian thật có loại tên này sao? A Ngốc..... cũng dễ gọi nhỉ, ôi.....ôi cười chết ta rồi.” Nàng ôm bụng cười ngặt nghẽo, cười đến nỗi không đứng nổi nữa.

A Ngốc ủy khuất nói :” Kêu là A Ngốc thì làm sao? Thật sự buồn cười vậy à ?”

Thiếu nữ thật lâu sau mới thở hắt hắt đứng thẳng lên được, vừa nhìn hình dạng A Ngốc lại không nhịn được phì cười một tiếng, châm chọc :” Người thật sự là người cũng như tên, cùng một bộ dạng ngốc nghếch a !”

A Ngốc nhú mày nói :” Giễu cợt người khác là hành vi không tốt.”

Thiếu nữ hiển nhiên tâm tình đang hết sức vui vẻ, nói :” Hào hảo, ta sẽ không giễu cợt người nữa, đã biết tên người rồi, ta cũng nói cho người biết tên ta nha. Ta gọi là Huyền Nguyệt, người có thể gọi là Nguyệt Nguyệt cũng được.”

A Ngốc lắc đầu đáp :” Vậy ta gọi người là Huyền Nguyệt đi, gọi là Nguyệt Nguyệt cảm giác là lạ thế nào ấy.”

Huyền Nguyệt hừ một tiếng nói :” Có cái gì mà lạ, người đừng quên người đang là người hầu của ta đó, cấm không cho người nghĩ bậy bạ nha.”

A Ngốc đối với Huyền Nguyệt, đừng có nói là suy nghĩ bậy bạ, đến sợ còn không kịp nữa là, hần bữu môi nói :” Ta không có nghĩ bậy bạ, hơn nữa người còn nhỏ mà.”

Huyền Nguyệt nghe vậy dùng dùng giận dữ, chỉ ngay vào bộ ngực mới phát triển của mình nói :” Ta nhỏ chỗ nào? Ta nhỏ chỗ nào? Ba tháng nữa là nhân gia mười lăm tuổi rồi Ta ghét nhất là bị người ta nói là còn nhỏ đó..”

A Ngốc nói thế nào cũng không lại nàng, hần lập tức đầu hàng nói :” Hảo, hảo, không nhỏ..... không nhỏ.” Hần quyết định từ nay về sau tận lực im miệng đối với vị điều man tiểu thư này, đỡ phải tự mình chạy trốn.

Huyền Nguyệt hài lòng hừ một tiếng, nói :” Vậy mới được chứ. Vừa rồi người đã thông qua kì khảo hạch ma pháp sư à ?”

A Ngốc cúi đầu nói :” Cơ Cách đại ma pháp sư nói ta đã đạt trình độ trung cấp ma pháp sư.”

Huyền Nguyệt khinh thường nói :” Mới có trung cấp thôi à. Xem ra sư phụ người cũng chẳng phải là người có bốn sự.”

Vừa nghe Huyền Nguyệt miệt thị sư phụ mình, A Ngốc nhất thời nổi giận nói :” Huyền Nguyệt tiểu thư, người không được vũ nhục sư phụ ta. Ma pháp của ta thấp như vậy là do tư chất ngốc nghếch, cùng sự dạy bảo của sư phụ không có quan hệ. Người.....nếu người còn vũ nhục sư phụ thì ta sẽ.....ta sẽ”

Huyền Nguyệt hừ một tiếng nói :” Làm gì? Người dám làm gì ta? Không nói thì không nói, nhìn người còn có chút kính trọng sư phụ, bốn cô nương tha cho lão. Bất quá, vừa rồi người đã phạm vào một sai lầm nghiêm trọng, có biết chưa ?”

A Ngốc ngơ ngác, nhả mặt nói :” Ta..... ta lại làm sao? Ta đâu có trêu chọc gì người a ?”

Huyền Nguyệt lạnh lùng :” Còn nói không có chọc ta, vừa rồi người gọi ta là cái gì ?”

A Ngốc nói :” Huyền Nguyệt tiểu thư, không phải sao? Người kêu là Huyền Nguyệt mà ?”

Huyền Nguyệt hừ một tiếng nói :” Cho nên ta mới hỏi, người kêu ta là cái gì. Ta bảo người gọi ta là Nguyệt Nguyệt. Cho người gọi như thế cũng là cho người mặt mũi, người khác muốn còn không được. Người nếu còn dám gọi ta là Huyền Nguyệt tiểu thư, ta sẽ gọi người là Ngốc Ngốc, hoặc tiểu Ngốc Ngốc, người thích không ?” Vừa nói, trên mặt Huyền Nguyệt liền toát ra vẻ “tà ác cực độ”.

A Ngốc cười khở đáp :” Không..... không, ta sẽ gọi người là Nguyệt Nguyệt. Vốn ta đã ngốc rồi, giờ người lại cho ta thêm một cái ngốc nữa, sợ ta chịu không nổi.”

Huyền Nguyệt cười hì hì nói :” Vậy mới phải chứ.”

Lúc này, Cơ Cách đã cầm trong tay hai thứ gì đó quay trở lại. Hắc chia làm hai phân biệt đưa cho Huyền Nguyệt và A Ngốc, nói :” Các người cho ta biết một chút về tên cùng quê quán để ta đi đăng kí.” Hắc đã thấy vẻ hưng phấn của Huyền Nguyệt nhìn thứ mình cầm trong tay, trong lòng thầm cầu nguyện tới các vị thần, hi vọng tiểu ma nữ này hài lòng rồi đi thật nhanh cho.

Huyền Nguyệt một bên thích thú cầm thứ đó trong tay, một bên nói :” Ta gọi là Huyền Nguyệt, quê quán thì người đã biết.”

A Ngốc nói :” Ta gọi là A Ngốc, quê quán.....quê quán tại Thạch Đường Trấn, Tây Ba Tộc.”

Cơ Cách gật đầu nói :” Hảo, Huyền Nguyệt tiểu thư, người vừa rồi đã thông qua chứng nhận cao cấp ma pháp sư. Ta nhân danh phân hội trưởng Ma Pháp Sư công hội trao cho người danh tự Quang Hệ Cao Cấp Ma Pháp Sư. A Ngốc, người thông qua chứng nhận trung cấp ma pháp sư, ta nhân danh phân hội trưởng Ma Pháp Sư công hội, trao cho người danh tự Hỏa Hệ Trung Cấp Ma Pháp Sư.”

Huyền Nguyệt sáng giọng :” Chờ một chút, ta như thế nào mới chỉ là cao cấp ma pháp sư a. Cho dù chưa đạt đến trình độ ma đạo sĩ, nhưng thế nào cũng phải là đại ma pháp sư. Người trắc thí kiểu gì vậy ?”

Cơ Cách vẻ mặt đau khổ nói :” Cô nương, ta không phải tự ý mình cho người chỉ thông qua chứng nhận đại ma pháp sư, mà là cấp bậc trên nữa thì chỉ có tổng bộ Ma Pháp Sư công hội tại Quang Minh Hành Tỉnh của Hoa Thịnh Đế Quốc mới có tư cách phân hạng, ta không đủ quyền lực a !”

Huyền Nguyệt bất mãn hừ một tiếng nói :” Được rồi, tạm tha cho người. Dù sao Quang Minh Hành Tỉnh cũng gần đây, ta đi qua đó chơi cũng tốt.”

Cơ Cách biết hai người trước mặt này đối với chứng nhận ma pháp sư đều một điểm cũng không biết, bèn giải thích :” Trong tay các người, phân biệt là một bộ ma pháp bào, một thanh ma pháp trượng bình thường bằng gỗ, có khả năng tăng một phần trăm ma pháp lực. Trên ma pháp bào có tiêu chí, có thể chứng minh cho thân phận của các người. Còn trên cái túi có thêu biểu tượng lục mang tinh kia là lương của các người tháng này. Cao cấp ma pháp sư một tháng được năm mươi kim tệ, trung cấp ma pháp sư được hai mươi kim tệ, mau thu lấy đi. Chờ một chút, ta sẽ đưa cho các người hai ma pháp tạp, trên đó có khắc tên và thân phận của các người. Bình thường các người dùng tạp phiến này để lĩnh lương hàng tháng, ngoài ra nếu ma pháp bào bị hỏng cũng có thể tới các ma pháp sư phân hội để lĩnh lại.” Nói xong, hắn không cho Huyền Nguyệt có cơ hội hỏi lại, chạy thật nhanh trốn vào phòng sau hậu diện.

Huyền Nguyệt đối với những thứ trong tay này so với Cơ Cách hiển nhiên hứng thú hơn nhiều. Nàng hưng phấn đem ma pháp bào mặc lên người, đó là một bộ y phục màu trắng có mũ trùm đầu, mặc lên người dường như bao phủ toàn bộ thân thể Huyền Nguyệt. Chỉ cần nàng hơi cúi xuống một chút, cho dù là người đối diện đi tới cũng không thể thấy được dung mạo của nàng.

A Ngốc tâm tính vẫn còn là thiếu niên, thấy Huyền Nguyệt đã mặc quần áo mới, cũng vội vã bỏ Thiên Cương Kiếm trên lưng xuống, đem ma pháp bào mặc lên người. Đó là một bộ ma pháp bào màu đỏ, bởi A Ngốc thân hình cao lớn nên có chút hơi chật, nhưng cũng tạm gọi là được. Hắn cầm lấy mộc trượng trong tay, nghiễm nhiên ra dáng một hỏa hệ ma pháp sư.

Huyền Nguyệt hưng phấn nhảy lên tại chỗ, nói :” Lúc này bọn họ đừng hòng tìm được ta, thật là tốt quá, ha ha ha. Bất quá mộc trượng này thật là

khó coi a. Chẳng thêm nữa.” Nói xong, nàng tiện tay quăng ma pháp trượng qua một bên. Cái này chỉ có thể tăng thêm một phần trăm hiệu quả ma pháp, căn bản đối với nàng mà nói là chẳng có tác dụng gì. Nhưng khi nàng vứt mộc trượng đi, ánh mắt chuyển xuống bên thấy ngay Thiên Cương Kiếm của A Ngốc đang ở trên mặt đất :” Người là ma pháp sư, thế nào lại còn có kiếm? Chẳng lẽ người còn học cả vũ kỹ? Kiếm to như vậy, người có sử dụng được không ?”

A Ngốc nói :” Đây là Thiên Cương Kiếm của ta, ta có học một chút kiếm pháp.”

Huyền Nguyệt đi tới bên cạnh Thiên Cương Kiếm, hiếu kì ngồi xổm xuống, vươn tay cầm lấy. Tuy nhiên với khí lực của nàng, làm sao có khả năng cầm được thanh cự kiếm này. Bất luận là nàng làm thế nào, nó vẫn y nguyên không hề dịch chuyển. Huyền Nguyệt nổi giận nói :” Đây là thứ quỷ quái gì vậy? Người qua đây, cầm lên cho ta xem.”

A Ngốc bất đắc dĩ, hắn bây giờ thật sự sợ tiểu cô nương này rồi. Thầm nghĩ tới ngày thoát khỏi một năm ước định, được trở về bên sư phụ Ca Lý Tư, hắn đành phải nghiêng răng cố gắng.

A Ngốc đi tới cầm Thiên Cương Kiếm lên, đưa đến trước mặt Huyền Nguyệt. Vị tiểu thư này hai tay nắm chặt chuôi kiếm, dùng sức phát động, nhưng qua cả nửa ngày nó vẫn cứ y nguyên trơ ra đó.

A Ngốc âm thầm cười, nói :” Thiên Cương Kiếm nặng hơn bảy mươi ba cân có lẽ, người là ma pháp sư không cầm nó được đâu.”

Huyền Nguyệt xuýt xoa vỗ hai tay vào nhau, gắt giọng nói :” Là người lại khi dễ người ta, mau sử hai chiêu kiếm pháp ra cho ta xem.”

A Ngốc nói :” Kiếm chỉ dùng để phòng thân, chứ không phải để cho người ta thường ngoạn a.”

Huyền Nguyệt kéo mũ trùm đầu xuống, cả giận nói :” Không được, bây giờ người là người hầu của ta, ta bảo người múa kiếm là múa kiếm, còn phải thật đẹp mắt cho ta. Nhanh nhanh lên một chút. Bằng không, ta lại..... ta lại khóc cho người xem.”

A Ngốc mặt mày nhăn nhó khổ sở nói :” Được, được, ta múa.....ta múa.” Hắn trở tay rút Thiên Cương Kiếm ra, nhìn nhìn chung quanh, vách

tường tựa hồ rất chắc chắn. Hắc thầm nghĩ, Cơ Cách đã từng nói qua, nơi này trên tường đều có gia tăng ma pháp kết giới, cho nên cực kì chắc chắn. Hắc phải biểu hiện thật tốt cho Huyền Nguyệt xem, bởi vì nếu vị điều man tiểu thư này mà không vừa ý, khẳng định sẽ không buông tha hắc. Nhưng hắc không biết nơi này là dành cho các vị ma pháp sư trắc thí, kết giới trên tường chỉ nhằm phòng hộ ma pháp công kích mà thôi.

Huyền Nguyệt hưng phấn chạy đến bên người A Ngốc, nói :” Người biểu diễn cho ta xem nhanh lên.”

A Ngốc liếc mắt nhìn nàng, nói :” Ta sẽ đánh thử lên tường một chút, người lùi ra xa đi, coi chừng lực phản chấn làm bị thương đó.”

Huyền Nguyệt trong mắt hiện lên một tia kỳ lạ nói :” Người cũng biết quan tâm người khác quá há ?” Vừa nói nàng vừa rời sang một bên vài bước.

Kì thật A Ngốc quan tâm không phải là nàng, mà là bản thân hắc. Hắc sợ làm cho nàng bị thương, nàng giận lên lại hành hạ hắc, bắt hắc làm người hầu thêm vài năm thì chắc chết. Cho nên hắc phải quan tâm là vậy.

A Ngốc hai tay cầm Thiên Cương Kiếm giơ cao quá đỉnh đầu, Sanh Sanh chân khí trong cơ thể tự nhiên điều động, bạch quang nhàn nhạt mang theo hơi thở thần thánh tán phát ra. Trên thân thể hắc cùng Thiên Cương Kiếm, quang mang đấu khí không ngừng lóe lên chớp tắt. A Ngốc chột tiến lên hét lớn một tiếng, Thiên Cương Kiếm mang theo Phách Trảm Thức bổ thẳng về vách tường trước mặt.

“Đừng làm thế” Một tiếng kinh hô truyền đến, nhưng A Ngốc khí thế đã đánh ra, không có khả năng thu hồi lại được. Trong tiếng nổ ầm ầm, trên vách tường hiện ra một vết cắt cực lớn đường kính tới hơn ba thước.

A Ngốc cùng Cơ Cách vừa mới cầm ma pháp tạp đi vào đều chết lặng. A Ngốc thì kinh ngạc mà Cơ Cách còn đau khổ hơn, kết giới trên tường này đã tốn của hắc không ít tâm huyết, nay lại bị hủy như vậy bảo sao hắc không đau lòng.

“Oa, tuyệt thật nha. Không nghĩ tới người còn có bản lĩnh như vậy, thật tốt quá. Từ nay về sau người chính là người hầu kiêm bảo tiêu của ta đó.”

Huyền Nguyệt nắm lấy tay A Ngốc hưng phấn lắc loạn lên, không hề chú ý tới hai vị nam nhân sắc mặt đã thật là khó coi.

A Ngốc không để ý tới Huyền Nguyệt, xoay người hướng về phía Cơ Cách thi lễ, áy náy nói :” Cơ Cách đại ma pháp sư, thật là xin lỗi. Ta không biết kết giới lại yếu như vậy, ta..... ta nguyện ý bồi thường cho ngài.”

Huyền Nguyệt lúc này mới chú ý đến Cơ Cách, sắc giọng nói :” Bồi cái gì mà bồi, là ta bảo hãn biểu diễn kiếm pháp cho ta xem đó. Người muốn bồi thường thì đến giáo đình kiếm lão ba ba ta nói đi. Người nói là do Huyền Nguyệt đã làm hỏng, khẳng định hãn sẽ bồi thường cho người.”

Cơ Cách miễn cưỡng nói :” Không sao, không sao. Cái cũ chưa đi, cái mới sẽ không đến. Đây là ma pháp tạp của các người, mau cầm lấy rồi đi đi.” Bọn họ còn không đi, sợ rằng cả công hội đều bị hủy trong tay họ quá.

Huyền Nguyệt cười hì hì, từ trong tay Cơ Cách lấy ra hai cái ma pháp tạp, nhưng lại đưa cho A Ngốc cái màu trắng, bản thân mình thì cầm cái màu đỏ cất vào trong áo. Nàng lôi kéo A Ngốc, nói :” Đi thôi, chúng ta ra ngoài du ngoạn nào.”

A Ngốc còn muốn hướng Cơ Cách nói gì đó, nhưng phát hiện sắc mặt Huyền Nguyệt bất hảo, cũng đành phải cúi đầu theo nàng rời khỏi Ma Pháp Sư công hội.

Phía sau bọn họ, Cơ Cách thì thầm nói :” Như thế nào lại xui xẻo vậy? Ài, thật là đáng thương cho ta a. Lão hoàng, nhanh đi mời các ma pháp sư trong thành lại đây, ta phải nhanh chóng sửa lại tường mới được.”

A Ngốc cùng Huyền Nguyệt vừa ra khỏi cửa Ma Pháp Sư công hội, nàng đã hoan hô lớn một tiếng :” A, ta là ma pháp sư rồi.” Thanh âm của nàng nhất thời thu hút ánh mắt của người đi đường, bọn họ thấy ma pháp bào trên người Huyền Nguyệt cùng A Ngốc, không hẹn mà cùng toát ra thần sắc hâm mộ cùng tôn kính. Trên đại lục ma pháp sư rất thưa thớt, có thể thấy bọn họ địa vị tôn quý đến mức nào.

Huyền Nguyệt nhìn A Ngốc bên cạnh, khéo léo dụng ma pháp trường gỗ vào đầu hãn một cái, nói :” Tên hũn Ngốc Ngốc, chúng ta bây giờ đi đâu chơi đây ?”

A Ngốc đối với đại lục căn bản là chẳng biết gì, mờ mịt nói :” Đi đâu ư? Người bảo là cho ta theo người đi du ngoạn cơ mà ?”

Huyền Nguyệt dương dương tự đắc nói :” Đương nhiên. Thật vất vả mới đến được đây, tất nhiên là phải đi chơi một hồi cho đã rồi. Di, bên kia làm gì mà tụ tập nhiều người vậy? Nhìn bọn họ đều giống người mang theo binh khí kìa.” Nàng chỉ vào bên Dong Binh Công Hội, tò mò hỏi.

A Ngốc nói :” Đó là Dong Binh Công Hội, là nơi có thật nhiều dong binh tiếp nhận nhiệm vụ a.”

Huyền Nguyệt hai mắt sáng ngời, nói :” Vậy chúng ta tới xem đi, nhất định là có thứ gì hay ho rồi.”

Nàng nói xong, chẳng ngại ngần gì kéo tay A Ngốc hướng về phía Dong Binh Công Hội chạy tới.

Ngọc thủ nhỏ bé của Huyền Nguyệt mềm mại nhu nhuyễn, nắm lấy đại thủ to đùng đầy chai sạn của A Ngốc, nhất thời một trận cảm giác khác thường truyền đi khắp toàn thân hắn. Nhưng lời Huyền Nguyệt nói làm cho hắn sợ nhảy dựng lên, cố gắng miễn cưỡng thoát khỏi cảm giác tiêu hồn trong ngọc thủ ôn nhu đó, vội vã đứng lại :” Đừng đừng, chúng ta đừng qua bên đó.” Hắn vừa mới rời khỏi Dong Binh Công Hội một thời gian không lâu, sợ bây giờ trở về lại bị người ở đó bám lấy. Huống chi, Phong Bình sư thúc nếu thấy hắn đi cùng một tiểu cô nương, không biết sẽ làm ra cái phản ứng gì.

Huyền Nguyệt dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương, A Ngốc vừa trụ lại thân hình, nàng nhất thời bị đứng giật lại, “ai u” kêu lên một tiếng, vung tay đánh cho A Ngốc một cái.

“ Người định làm gì? Đau chết nhân gia rồi a !”

A Ngốc vội vã bồi lễ, nói :” Nguyệt Nguyệt, chúng ta không nên tới đó. Ta..... ta còn có việc.”

Huyền Nguyệt hừ lên một tiếng, nói :” Người có việc? Còn ta không có việc sao? Đừng quên người bây giờ đang là người hầu của ta, phải nghe lời ta. Ta nói người đi đăng Đông là phải đi đăng Đông, mau, đi tới Dong Binh Công Hội. Sớm đã nghe lãnh địa Hồng Cự Tộc là nơi dong binh tụ hội, lúc

này nhất định phải mở mang kiến thức một chút. Người ta thích nhất là đi mạo hiểm a.”

A Ngốc vẽ mặt đau khổ nói :” Nguyệt Nguyệt, vậy người đi trước đi. Ta..... ta còn có chút việc, lát nữa sẽ đi tìm người.”

Huyền Nguyệt trợn mắt lườm A Ngốc, nghi hoặc hỏi :” Người có phải là muốn chạy trốn không? Phải nhớ cho ta à nha, người đã答应 làm người hầu cho ta một năm, nếu sai lời, đừng trách ta không khách khí đó.” Nàng nói xong, ma pháp trượng trong tay vung vẩy ra vẻ uy hiếp.

Ma pháp của Huyền Nguyệt thế nào A Ngốc đã từng kiến thức qua, hăn vội vã nói :” Không, ta sẽ không trốn đâu. Ta trước đây thiếu của màn thầu lão bản ít tiền, phải đi trả cho người ta mới được.”

Huyền Nguyệt nói :” Vậy được rồi, ta với người cùng đi. Sau khi trả lại tiền, chúng ta lập tức quay trở lại Dong Bình Công Hội.” Thật vất vả mới tìm được một tên hầu ngốc nghếch dễ bảo như vậy, nàng sẽ không để cho A Ngốc chạy mất.

A Ngốc còn muốn nói gì đó, nhưng thấy ma pháp trượng của Huyền Nguyệt bắt đầu sáng lên, cũng chỉ có thể đành nghe lời nàng. Hai người trên đường đi cực kì nổi bật, dù sao tại cái thành thị nho nhỏ này, ma pháp sư cũng là nhân vật rất hiếm thấy a.

Trong chốc lát công phu, A Ngốc đã dẫn theo Huyền Nguyệt quay trở lại hàng bán màn thầu kia. Bởi vì đã gần giữa trưa, sinh ý của cửa hàng đang lúc thịnh vượng, lão bản mập đang hối hả chạy đông chạy tây, từng lồng hấp màn thầu bốc hơi nghi ngút, truyền ra trận trận hương khí thơm nức lòng.

Huyền Nguyệt hít một khẩu hương khí, nhìn A Ngốc nói :” Nguyên lai màn thầu lại thơm như vậy a, ta cũng muốn ăn. A Ngốc, người mua cho ta đi.”

“Uh.” A Ngốc tiến lên phía trước, xếp hàng vào sau dòng người đang đứng đợi. Hăn còn đang chờ đến lượt, Huyền Nguyệt đã nhìn không nổi xăm xăm đi tới bên cạnh lão bản mập, cầm một cái màn thầu đưa lên miệng cắn. Nhai được vài cái, nàng cau đôi mày liễu lại, nói :” Cũng bình thường

thôi, chẳng có gì là đặc sắc cả.” Miệng vừa nói, dưới ánh mắt bất mãn của lão bản bên cạnh, nàng đem cái màn thầu ném thẳng xuống đất.

Hết thấy cảnh tượng này đập vào trong mắt A Ngốc, một cỗ hận ý mãnh liệt từ trong lồng ngực truyền tới, hắn bước nhanh về phía Huyền Nguyệt

.....

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Dĩ Tử Tương Hiệp

>

Huyền Nguyệt đi tới trước mặt A Ngốc, sáng giọng :” người muốn làm gì?”

A Ngốc hung hăng trừng mắt nhìn nàng, nén lửa giận trong lồng ngực, quay đầu về phía lão bản man đầu điểm (chủ cửa hàng bán bánh bao) nói :” ta thật lòng xin lỗi, còn đây là tiền bánh bao, ngài xem có đủ chưa!” . Hắn từ trong Nguyệt Phụng trung trảo lấy ra một kim tệ nhét vào tay lão bản, lão bản trong khi còn đứng lạng đó, khi nhìn rõ trên tay là một đồng kim tệ, tức thì kinh hãi nhảy dựng lên.

“Ma pháp sư tiên sinh, một cái bánh bao không có nhiều tiền như vậy, để ta thối lại cho ngài” . Mặc dù A Ngốc khoác trên người Ma pháp bào, sau lưng đeo thanh trọng kiếm Thiên Cương, nhưng hắn vẫn không có nhận ra, hắn là một người dân bình thường như thế nào mà hắn lại đắc tội với ma pháp sư được.

A ngốc hất mũ trùm đầu, nói :” đại thúc, là ta đây, ngài hãy cầm lấy đi!”

Lão bản bị dọa nhảy dựng lên, thất thanh :” A! Người, A ngốc, người như thế nào lại biến thành ma pháp sư !”

A ngốc gãi gãi đầu nói :” chỉ là một ma pháp sư phổ thông mà thôi, đại thúc, ngài phải bận rộn rồi, ta đi trước đây !” . Nhặt lên chiếc bánh bao bị Huyền Nguyệt ném trên mặt đất, A Ngốc bỏ đi cũng không quay đầu nhìn lại lần nữa.

“Uy, uy !” Huyền Nguyệt kêu lên 2 tiếng, nhưng A Ngốc tựa như không có nghe thấy, bóng dáng dần biến mất tại ngã tư đường. Hành động vừa rồi của Huyền Nguyệt với chiếc bánh bao thực sự đã chọc tức tới A Ngốc.

Huyền Nguyệt vốn từ nhỏ kiêu sanh quán dưỡng (sinh ra đã là đại tiểu thư, được nuôi nấng chiều chuộng) , lẽ nào lại chịu để như vậy, tức giận hừ một tiếng, vội đuổi theo. A Ngốc đi chưa được vài bước đã bị Huyền Nguyệt vượt qua, bước đến trước mặt ,” người làm gì, người đừng quên, người đã đáp ứng làm người hầu của ta rồi đó !” . Ở ma pháp sư công hội, sở dĩ Huyền nguyệt muốn A Ngốc làm người hầu của nàng chẳng qua vì muốn đùa giỡn mà thôi, nàng cảm giác thấy thất vọng về tên tiểu tử ngốc này, nàng là một người có ít bạn bè, có người hầu, tối thiểu là có người để nói chuyện, trong nội tâm của nàng cho tới tận bây giờ, chưa từng để A Ngốc trong mắt, tựa như sự khác nhau giữa quý tộc và bình dân, mà nàng dường như không thể bảo nổi tên bình dân này. Cũng bởi vì một chiếc bánh bao mà hấn lại không để ý tới nàng, bảo sao nàng không tức khí cho được.

A Ngốc lạnh nhạt hỏi :” người chặn ta lại có việc gì thế, từ bây giờ trở đi, ta sẽ không tiếp tục đi theo người nữa, cũng không phải là người hầu của người.”

Huyền Nguyệt căm tức nói: “người nói mà không giữ lời, người đã đồng ý làm người hầu của ta mà. Bất quá cũng vì một cái bánh bao bị hỏng thôi ư?!”

A Ngốc lạnh lùng nhìn nàng, phúi phúi lớp bụi trên bề mặt bánh bao nói :” trong lòng của ta, bánh bao so với người trọng yếu hơn nhiều.”

Những lời nói này của A Ngốc đã đả kích thật sâu vào lòng tự tôn của Huyền Nguyệt, nàng nhất thời giận giữ quát :” người muốn chết ư?” , tức thì pháp trượng trong tay vung lên, nhất thời năm khóa tiểu quang đạn hướng A Ngốc phóng đến.

Tinh quang trong mắt A Ngốc chột lóe, bạch sắc sanh sanh đấu khí từ trong cơ thể xuất ra, dụng sanh sanh đấu khí đối chọi lại với năm khóa quang đạn lan ra bên ngoài, vang lên tiếng nổ, A ngốc vẫn bất động đứng yên một chỗ, Huyền Nguyệt nhất thời toàn thân chấn động, lui về phía sau một bước. Hai người mới từ ma pháp sư công hội ra không lâu, ma pháp lực trên thân đều tiêu hao rất nhiều, với khoảng thời gian ngắn, căn bản không thể hồi phục nhanh đến vậy. Huống chi, với khoảng cách cấp bậc ma pháp sư không sai biệt cho lắm thì tuyệt đối đánh không lại võ sĩ.

Huyền Nguyệt giật mình nhìn trên người A Ngốc tản mát ra dấu khí, khí tức thần thánh trên thân thể A Ngốc tỏa ra thần uy lẫm lẫm, chứ không phải như tại ma pháp sư công hội tên sỏ tiểu tử này bị nàng khi dễ.” Người, người đã đánh ta, có tin ta gọi ba ba ta tới giết người hay không !”

A Ngốc trên mặt không lộ cảm xúc, hừ lên một tiếng nói:” vậy thì tốt nhất người nên đi tìm ba ba của người đi, quần quýt lấy ta làm gì, kể cho cha mẹ người về bốn sự gì gì đó của người đi. Ta nhắc lại lần nữa, ta không phải là người hầu của người, cũng sẽ không có đi theo người,” nói xong A Ngốc đi nhanh ngang qua Huyền Nguyệt, tiện tay vung tay lên đẩy nàng sang một bên, bỏ đi không có ngoái đầu lại.

Huyền Nguyệt ngơ ngác đứng yên tại chỗ, trong trí nhớ của nàng từ trước tới nay cho tới tận bây giờ, không có một ai đối xử với nàng với thái độ như vậy, lòng tự tôn bị tổn thương, nàng thế nào lại cam tâm cho được “ người, người đứng lại cho ta !”

A Ngốc dừng lại, cũng không quay đầu lại, từ tay giơ lên chiếc bánh bao nói :” người có biết bánh bao đối với ta trọng yếu cỡ nào không, nếu không có bánh bao, ta căn bản không thể sống tốt đến ngày hôm nay, trong lòng của ta, bánh bao như chính tánh mạng của ta vậy, mà người, Đại Tiểu Thư của thần thánh giáo đường, chính người vừa rồi đã vũ nhục đến tính mạng của ta, chúng ta xem như đường ai nấy đi !” . Lửa giận bốc lên, nhưng A Ngốc tự không có phát hiện ra, trong khi tức giận, những ý nghĩ của chính bản thân mình lại dị thường thanh tỉnh, nói ra hoàn toàn rõ ràng những suy nghĩ trong lòng.

“Người tốt lắm, người giỏi lắm, nếu người rời đi, ta sẽ chết cho người xem “. Huyền Nguyệt biết, chính tại lúc này, vô luận thế nào, mình cũng đánh không lại A Ngốc, chỉ có thể sử dụng chiêu cũ – dọa chết

Toàn thân A Ngốc chấn động, xoay người nhìn về phía Huyền Nguyệt đang tràn trụa nước mắt, nói :” người là tiểu thư của thần thánh giáo đình, cha người là tể tự đại nhân, vì cái gì mà người cứ quần quýt lấy tiểu nhân vật như ta đây, ta cũng đâu có tiếp xúc nhiều với người đâu, ta không tin, thân phận người tôn quý như vậy lại vì một tên bình dân bình thường như

ta mà làm nên cái gì đó bất lợi với tự bản thân người. Hẹn gặp lại, Nguyệt Nguyệt đại tiểu thư.”

Thái độ lạnh băng của A Ngốc khiến Huyền nguyệt tức khí đến độ toàn thân run rẩy, run giọng nói :” hảo! người không tin có phải không, được! nếu ta mà chết là do người làm hại !”

Nói xong, hai tay nắm lấy phần giữa của ma pháp trượng, giơ lên rồi đâm vào tiểu phúc của chính mình. Phần đuôi của ma pháp trượng trong tay nàng có hình kim tự tháp chống ngược rất bén nhọn (nguyên văn là tam lăng hình) , dưới ánh nắng mặt trời phản chiếu, khối hình tam lăng đó lóng lánh xuất ra một đạo quang huy.

A ngốc kinh hãi thất sắc, hắc thể nào cũng không tưởng tượng nổi, Huyền Nguyệt lại cư nhiên cương liệt đến vậy, rõ ràng động tác của nàng đã xuất toàn lực. Trong nháy mắt, sanh sanh đấu khí trong cơ thể thôi vận đến mức cực hạn, thân thể A Ngốc chợt lóe tới, tay của hắn hướng tới hai tay của Huyền Nguyệt, nhưng nàng một khi đã quyết tâm muốn chết, hơn nữa A Ngốc cách Huyền Nguyệt một đoạn khoảng cách. Đến khi A Ngốc nắm được 2 tay của nàng thì vùng đuôi của ma pháp trượng đã cắm một đoạn vào tiểu phúc của Huyền Nguyệt. Kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể Huyền Nguyệt chậm rãi ngã xuống đất.

A Ngốc giữ lấy thân thể Huyền Nguyệt, ý nghĩ muốn thanh minh trong đầu hắn nhất thời biến mất.

Gắt gao nắm lấy song thủ của huyền Nguyệt, hắn chẳng biết phải làm sao cho đúng khi nhìn thấy vẻ mặt đầy thống khổ vì đau đớn của Huyền Nguyệt.

Bên ngoài thành cách đó không xa, một cỗ xe ngựa hoa lệ, hai bên có khoảng trên 10 chiến sĩ hộ vệ mặc ngân sắc khải giáp đang chạy thật nhanh về phía tiểu thành. Trên người của những hộ vệ này tản ra trầm ngưng khí thế, vừa nhìn cũng biết những người này công lực cực kỳ thâm hậu. Ở trong xe, đột nhiên vang lên một thanh âm trầm thấp :” A! không tốt, Nguyệt Nguyệt bị thương rồi. Nào, đẩy nhanh tốc độ, ta đã cảm ứng được phương vị của nàng rồi. “

“ Vâng! giáo chủ đại nhân !”

A Ngốc đoạt lấy ma pháp trượng trong tay Huyền Nguyệt, khi rút ma pháp trượng ra khỏi cơ thể Huyền Nguyệt, thanh khiết bạch y của nàng nhất thời bị nhiễm tiên huyết loang ra một mảng. Nộ khí của A Ngốc đang hướng về Huyền Nguyệt, nên mang ma pháp trượng giắt ra phía hông, thúc dục sanh sanh chân khí trong cơ thể nhanh chóng che lại kinh mạch của Huyền Nguyệt không để nàng bị mất máu quá nhiều.

“nguyệt nguyệt, nguyệt nguyệt, người đừng chết a, ta, ta là người hầu của người được chữa, người không được chết a !”

Đau đớn ở vùng tiểu phúc của Huyền Nguyệt là sự đau đớn đầu tiên mà nàng phải trải qua, mặc dù rất đau, nhưng khi Huyền Nguyệt nghe được tiếng kêu gọi của A Ngốc thì trong lòng sinh ra một cổ khoái cảm trả thù. Nghĩ nàng thế nào lại chết dễ dàng vậy sao, ma pháp trượng căn bản không có tổn hại đến nội tạng của nàng, chỉ là bị chút thương ngoài da, cho dù A Ngốc không chạy đến ngăn cản nàng, nàng cũng không có việc gì. Huyền Nguyệt dù sao cũng là con gái của tế tự, mặc dù sở học không nhiều, nhưng sử dụng quang hệ ma pháp trị liệu, vết thương nho nhỏ có đáng là gì. Chậm rãi mở to mắt, nhìn thấy chính là ánh mắt đầy quan thiết của A Ngốc.

“A Ngốc, là ta trọng yếu hay bánh bao trọng yếu ?”

A Ngốc vội cản lại :” người trọng yếu, người trọng yếu, đừng có nói nữa, ta đã phong lại huyết mạch của người, chúng ta nhanh đến một chỗ chữa thương đi.”

Bởi vì do bị thương, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn (mũm mĩm) của Huyền Nguyệt trở nên tái nhợt, nhìn qua đáng vẻ đau đớn thật đáng thương, trong mắt A Ngốc bây giờ, nàng không còn là một tiểu thư ngỗ nghịch nữa.

Đột nhiên con mắt của Huyền Nguyệt vụt sang, thất thanh nói :” không tốt, ta cảm giác được hơi thở của ba ba, chúng ta chạy mau, nhất định vừa rồi ta sử dụng ma pháp trượng đâm vào người, đã bị hấn phát hiện rồi, mau lên, mau chạy đi.”

A Ngốc ôm lấy huyền nguyệt, nói: “thế bây giờ chúng ta đi đâu đây, người bị thương, cần phải kiểm tra và chữa trị khẩn cấp.”

Huyền nguyệt suy nghĩ rồi nói: “ quay lại ma pháp sư công hội, ở nơi đó có thể an toàn một chút !”

Khi Cơ Cách thấy A Ngốc dìu Huyền Nguyệt trở lại tới trước mặt mình, sắc mặt nhất thời trở nên tái nhợt, “ người, các người thế nào lại trở lại !” . Lão hoàng là người trông coi nơi này đã đi ra ngoài liên lạc với ma pháp sư. Bây giờ ở trong công hội cũng chỉ còn lại một mình hắn. Vừa rồi hắn còn lầm rầm cầu nguyện không muốn gặp lại Huyền Nguyệt tiểu ma nữ, thần chú còn chưa niệm xong, huyền nguyệt cùng A ngốc đã xuất hiện lại trước mặt hắn.

Huyền nguyệt cũng không có tức giận nói :” thế nào, không chào đón ư? . Ta hiện đang bị thương, nghĩ chắc sẽ ở tạm nơi này 2 ngày, người nghĩ sao?” , mặc dù là nhờ vả, nhưng ngữ khí của nàng cũng không có giống như đang hỏi.

Cơ Cách nhất kinh, lúc này mới nhìn xuống tiểu phúc của Huyền Nguyệt một vùng máu đỏ loang lổ, “cô nương, thế nào lại thành như vậy, không phải các người vừa mới rời khỏi đây hay sao? Chẳng lẽ, chẳng lẽ trong thành này dám có người bất kính với ma pháp sư ư? Là ai lớn mật đến như vậy, dám đụng chạm tới tôn nghiêm của ma pháp sư chúng ta, ta sẽ ra mặt giúp người.”

Mặt A Ngốc đỏ lên, vừa định giải thích, lại bị Huyền Nguyệt cản trước, “người đừng có hỏi tại sao, trước tiên hãy tìm cho ta một chỗ nghỉ ngơi, nếu ta mà chết, thì người mất ăn mất ngủ đấy.!”

“tốt tốt, các người hãy đi theo ta.” Cơ Cách mang theo hai người xuyên qua nội đường, thông qua ma pháp trên tường, đi tới một căn phòng cuối nơi hậu viện, bên trong căn phòng bày biện mặc dù không tính là hoa lệ, nhưng cũng đầy đủ, trong đó có một cái giường đôi lớn, giữa phòng bày một cái ghế bành cho 3 người ngồi, góc bên cạnh là cái bàn cùng vài cái ghế, bên trong cũng có một gian vệ sinh riêng biệt.

A ngốc cẩn thận đặt Huyền Nguyệt xuống giường lớn, xoay người về phía Cơ Cách nói: “ cảm ơn ngài, Cơ Cách đại ma pháp sư.”

Cơ Cách thầm nghĩ “các người không cần phải tạ ơn, chỉ cần các người mau mau chóng chóng rời khỏi nơi này là tốt rồi !”, hắn cười khổ nói :” các người trước tiên hãy nghỉ ngơi, ta sẽ bảo người mang đồ ăn tới !” . Nói xong hắn xoay người rời khỏi phòng.

“chờ một chút” Huyền Nguyệt gọi lại Cơ Cách, “ta cảnh cáo người, chốc lát nữa sẽ có người vào trong thành tìm ta, người không được tiết lộ chỗ ta đang ẩn thân !”

Cơ Cách kinh ngạc hỏi :” Cô nương, không phải là cô nương lén rời khỏi nhà sao ?”

Huyền Nguyệt cất lên khẩu khí chính trực nói :” lén ra khỏi nhà thì thế nào. Ta cũng không sợ nói cho người biết, cha ta là một trong những bốn đại hồng y tế tự trong giáo đình, nếu để cho hắc nhĩ thấy ta bị thương, nhất định hắc nhĩ sẽ rất tức giận, mà một khi ba ba ta mà nổi giận thì hậu quả vô cùng nghiêm trọng. Nếu hắc nhĩ tìm thấy ta ở chỗ này, ta sẽ nói cho hắc nhĩ biết, có một thủy hệ ma pháp sư tên là Cơ cách đã đánh ta bị thương. Còn kết quả như thế nào, người chắc hắc nhĩ biết rất rõ !” Vừa nói Huyền Nguyệt vừa nhìn Cơ Cách mỉm cười.

Nụ cười của Huyền Nguyệt giống như đóa hoa nở vào mùa xuân, tuyệt vời xinh đẹp, nhưng nụ cười đó ở trong mắt Cơ Cách lúc này như một nụ cười tà ác, y phục hắc nhĩ đã đầm ướt mồ hôi lạnh, Hồng y tế tự biểu thị cho cái gì chứ, hắc nhĩ quá hiểu rất rõ, đối nghịch lại với hồng y tế tự, hắc nhĩ có chết vạn lần cũng chưa chắc có thể giải quyết hết chuyện. Vì cái gì? Đây là vì cái gì a! , ta khi bình thường cũng không có tụng niệm thiếu kinh thánh a! “. Tâm niệm Cơ Cách thay đổi thật nhanh, tới bước này thì chỉ còn 2 phương pháp bảo toàn được an toàn của chính mình,

Một là lập tức mang 2 người trước mặt đem giết đi, sau đó hủy thi diệt tích, nhưng cái này phải xem lại, công lực vũ kỹ của A Ngốc rốt cuộc đạt tới trình độ nào, mà lương tâm của chính mình cũng không thể cho phép làm như vậy. Còn phương pháp thứ 2 chính là hành động theo những gì mà Huyền Nguyệt vừa nói, bất luận thế nào cũng không cho kẻ nào biết nàng đang ở chỗ này.

“được rồi, ta nhận thua, Cả đời Cơ Cách ta chưa từng làm chuyện xấu, như thế nào mà lại gặp phải tiểu ma nữ như người cơ chứ !”

Huyền Nguyệt ngạc nhiên hỏi :” Ấy! thế nào mà người lại biết ngoại hiệu của ta tại giáo đình chứ, chẳng lẽ người đã biết ta là ai ?”

Cơ Cách cười khở một tiếng trả lời :” ta làm sao có thể quên người cho được, nếu có thể cũng không muốn vĩnh viễn nhận ra người là may mắn của ta rồi. Thôi các người nghỉ ngơi đi ha, ta không quấy rầy nữa !”

Nói xong, quay đầu ra khỏi phòng. Có các vàng hăn cũng không dám nấn ná ở lại lâu thêm nữa, vì biết đâu Huyền Nguyệt lại hí lộng hăn chuyện gì nữa thì sao. Cơ Cách cũng biết, che dấu cho Huyền Nguyệt cũng giống như tạc đạn đang chờ cơ hội bộc phát.

Sau khi thấy Cơ Cách đi ra ngoài, Huyền Nguyệt vui vẻ nở nụ cười, nàng chính là dạng người thích nhất được nói chuyện mà. “Ai ui !” tiếng cười khiến miệng vết thương phía bụng bị bực ra, khiến Huyền Nguyệt không khỏi đau đớn thốt lên một tiếng.

A Ngốc bị dọa nhảy dựng lên hỏi :” nguyệt nguyệt, người sao vậy, người thực sự vừa rồi muốn tự sát ư?”

Huyền Nguyệt hừ lạnh một tiếng, trả lời :” cũng bởi do người, ta vừa rồi có nghe thấy, người đã đáp ứng không li khai khỏi ta, tiếp tục làm người hầu của ta, người bây giờ không hối hận chứ !”

A Ngốc gật đầu đáp :” Ân, ta không rời khỏi người, nhưng từ nay về sau người không được lãng phí đồ ăn nữa nhé !”

Huyền Nguyệt chợt nhớ tới những lời nói khi trước của A Ngốc, hỏi :” Bánh bao đối với người quan trọng thế sao ?”

A Ngốc thở dài, nhẹ nhàng gật gật cái đầu trả lời :” trước tiên ta giúp người đóng kín lại vết thương, nếu để nó ác hóa thì không tốt đâu.” vừa nói, A Ngốc liền cởi quần của Huyền Nguyệt ra, căn bản trong lòng của A Ngốc không có quan niệm nam nữ chi biệt, hăn chỉ thầm nghĩ, xem xem vết thương của Huyền Nguyệt có nghiêm trọng hay không mà thôi.

Huyền Nguyệt mặc dù mới chỉ có 15 tuổi, nhưng nữ hài tử dù sao cũng tương đối hiểu chuyện, mặt nàng đỏ lên, hất tay A Ngốc ra, sảng giọng :” người làm cái gì? chán ghét, người ra ngoài trước đi, ta tự làm một mình được rồi !”

A Ngốc ngăn người nói: “ người làm được một mình ư? Là ta cũng muốn giúp người mà !”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Huyền Nguyệt nhất thời ửng hồng như quả táo đỏ, “ngươi, ngươi, ra ngoài cho ta. Thân thể của nữ nhân thế nào mà lại tùy tiện cho người xem, ta tự xem xét được rồi.”

A Ngốc gãi gãi đầu, hiển nhiên vẫn chưa có hiểu được cái gì là ý tứ, thì thào :” trước kia Tiểu Mĩ cũng bị thương, cũng đều do một tay ta băng bó a! , thân thể của nàng ta đều thấy mỗi ngày mà !”

Huyền Nguyệt sững người hỏi lại :” Tiểu Mĩ là ai ?”

A Ngốc trả lời :” Tiểu Mĩ là con chó nhỏ của gia đình Tịch Nhĩ thúc thúc, cũng là chó cái, do không cẩn thận bị thương.”

Huyền Nguyệt thiếu chút nữa bị A Ngốc làm cho tức chết, cư nhiên dám so sánh mình với con chó nhỏ, tiện tay nàng xuất ra một quang cầu tạc đến A Ngốc, cả giận quát :” cút ra ngoài nhanh cho ta !”

A Ngốc bị dọa nhảy dựng lên, bính phát sanh sanh đầu khí hóa giải công kích của quang đạn, Huyền Nguyệt đã bị thương, hăn cũng không dám true chọc vào vị đại tiểu thư này, rồi hăn chạy thực mạng ra khỏi phòng.

Sau khi nhìn thấy A Ngốc đóng cửa phòng lại, Huyền Nguyệt mới thở phào nhẹ nhõm, sờ sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn đã ửng hồng, tự nhủ :” trách không được bị người khác gọi là A Ngốc, thật khờ chết ta.”

Thương thế của mình thì mình tự biết, Huyền Nguyệt cẩn thận cởi bỏ quần áo, vừa khi cởi được lớp áo đầu tiên thì A ngốc đột nhiên thò đầu vào nói:” nếu ngươi cảm thấy không được, hãy gọi ta !”

Huyền Nguyệt thoáng giật mình, cài lại y phục, cả giận quát :” ra ngoài cho ta, không có được nhìn ngó, nếu không ta tự tử lần nữa cho người xem !”

A ngốc bị dọa lập tức chạy thật nhanh ra khỏi phòng, không biết vì sao, khi hăn thấy gương mặt ửng hồng của Huyền Nguyệt thì cảm thấy, hình dáng của nàng so với tính tình thì quả thật rất đẹp. Dựa vào tường bên ngoài cửa phòng, A ngốc nhớ tới việc Huyền Nguyệt tự sát thì vẻ mặt và trong lòng hăn bất chợt trở nên trầm xuống, từ trong ngực áo lấy ra chiếc bánh bao bị Huyền Nguyệt vứt bỏ, hăn đưa lên miệng nhai.

Bánh bao còn chưa có ăn xong, thì trong phòng truyền đến tiếng gọi của Huyền Nguyệt :” A Ngốc, người vào đi.”

A Ngốc đáp ứng một tiếng đẩy cửa mà vào, sắc mặt của Huyền Nguyệt lúc này xinh tươi lên rất nhiều, ma pháp bào cởi bỏ ở một bên, cái chân được đỡ quanh chân, một đôi mắt to đang nhìn chăm chăm vào hắn.

Nguyệt Nguyệt, vết thương đỡ rồi chứ? cũng không có nghiêm trọng quá chứ !” A Ngốc quan thiết hỏi

Huyền Nguyệt cũng không có tức giận nói :” không chết được đâu, người tới đây đi !”

A ngốc đi tới cạnh bên người nàng :” nguyệt nguyệt, từ nay về sau, không nên dễ dàng xúc động như vậy nữa, đâm một chút nhưng đau rất nhiều a.” vừa nói dứt lời cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Huyền nguyệt, nàng muốn gạt ra cũng không kịp. Nàng vừa định phát hỏa khí, thì từ trong tay A ngốc đột nhiên truyền đến một cỗ khí lưu ấm áp làm dịu đi kinh mạch trong nội thể của nàng. Mặt nàng hồng lên, hiểu được hảo ý của a ngốc, nên cũng không có cự nự cái gì nữa.

A Ngốc thôi vận sanh sanh chân khí trong cơ thể kiểm tra lại kinh mạch của Huyền Nguyệt, thương thế vốn đã được nàng sử dụng thuật trị liệu nên sớm đã khôi phục, đương nhiên A Ngốc tra không ra được gì. Thở phào nhẹ nhõm, A Ngốc nói :” thật sự là không có việc gì, nguyệt nguyệt, người như thế nào mà tự điều trị tốt đến nhường vậy.”

Huyền Nguyệt nhìn A Ngốc với ánh mắt đầy quan tâm, trong lòng bất chợt tràn ngập niềm ấm áp, đối với tên tiểu tử ngốc này, nàng càng thêm phần hảo cảm, “ ta không phải từng nói với người sao, ta đâu có việc gì đâu, có phải là người rất khó chịu phải không, bây giờ người thề đi !”

“ người đã khá lên rất nhiều, ta cao hứng còn không kịp chứ sao lại khó chịu! mà thề ư? thề cái gì?

Huyền Nguyệt trả lời :” người thề làm người hầu của ta 1 năm, chứ nếu không lần sau, người hối hận có muốn cũng không dễ đâu!”

A ngốc cúi đầu đáp: “ ta, bởi vì ta..” . Lấy lại dũng khí, A Ngốc ngược đầu lên :” người có thể nói cho ta biết, ta phải phát thệ như thế nào bây giờ !”

Nhìn hình dáng ngây ngốc của A ngốc, Huyền Nguyệt buột miệng cười :” hay là lấy bánh bao mà thề đi, không phải bánh bao đối với người rất

quan trọng sao? nào, học theo ta – ta thề - bắt đầu từ hôm nay sẽ trở thành người hầu 1 năm cho Huyền Nguyệt tiểu thư, không được tự phép li khai, nếu vi phạm lời thề, vĩnh viễn không được ăn bánh bao.!”

“A!” A Ngốc gật gật đầu, suy nghĩ trong chốc lát, phát thệ :” ta A Ngốc thề, bắt đầu từ hôm nay sẽ trở thành người hầu một năm cho Huyền Nguyệt tiểu thư, không được tự phép li khai, nếu vi phạm lời thề, vĩnh viễn không được ăn bánh bao. Như vậy đã được chưa !”

Huyền Nguyệt đáp :” như thế được rồi. À mà, người ra ngoài thử xem, nếu trông thấy nhóm kỹ sĩ mặc ngân sắc khôi giáp, thì chạy nhanh trở lại đây báo cho ta biết.”

A Ngốc hỏi :” nguyệt nguyệt, là cha người đi tìm người đó, sao người không theo cha người trở về, chẳng lẽ hăn đối với người không tốt ư?”

Huyền Nguyệt lắc lắc đầu, thấp giọng nói :” không phải không tốt, mà chính là cuộc sống trong giáo đình quá tẻ nhạt, ta chốn ra ngoài chỉ muốn tìm vui vẻ, chờ thương thế ta lành lại, chúng ta đi làm dong binh vài ngày được không !”

A Ngốc liếc mắt nhìn Huyền Nguyệt, nghĩ thầm “nếu ta cũng có người cha quan tâm đến mình, thì thật tuyệt vời biết bao! “, nghĩ đến cha, hăn lại không khỏi nghĩ tới cái chết của Âu Văn, nhân quyền đỏ lên, suýt nữa rơi nước mắt.

“A ngốc, người làm sao vậy “ Huyền Nguyệt cầm lấy tay A Ngốc, kinh ngạc hỏi.

Bàn tay mềm mại nhỏ bé của Huyền Nguyệt làm cho A Ngốc cảm giác rất thoải mái, trong lòng cũng tốt lên rất nhiều, lắc lắc đầu trả lời :” ta không có gì! ta đi ra ngoài xem có ngân giáp kỵ sĩ như người nói hay không.” . Nói xong, gỡ tay của Huyền Nguyệt ra, đặt bao quần áo của mình trên bàn, cầm lấy thanh Thiên Cương kiếm rồi đi ra ngoài. Vừa rồi được nàng cầm tay, trong lòng A Ngốc dấy lên cảm giác ôn nhu thật lâu không dứt.

Khi A Ngốc rời khỏi phòng, Huyền Nguyệt thì thào :” xem ra tên sỏ tiểu tử này trên người có không ít bí mật a! hi hi dò được bí mật của người khác, xem rất là thích a!”

A Ngốc vừa mới đi tới nội đường, đột nhiên rung mình một cái, thôi vịn một chút sanh sanh chân khí trong cơ thể để kiểm tra cũng không thấy có gì bất thường, nên cũng không có quá để ý.

Trong nội đường, khoảng bảy tám gã ma pháp sư đang theo Cơ Cách chỉ huy thi phóng ma pháp kết giới để tân cấp, một ít công nhân đang tu bổ lại bức tường bị A ngốc phá hỏng.

Khi thấy A Ngốc đi tới, Cơ Cách ra đón, thấp giọng hỏi :” tiểu ma nữ kia thế nào rồi ?”

A ngốc lắc lắc đầu trả lời :” Cơ Cách đại ma pháp sư, ngài cứ yên tâm đi, nguyệt nguyệt không có việc gì đâu !”

Cơ Cách thở phào nhẹ nhõm, nói :” không có việc gì là tốt rồi, nàng mà ở chỗ này sẽ mang lại cho ta nhiều phiền toái lắm. A ngốc, ta xem người cũng là tiểu tử lương thiện, thật là một đứa nhỏ tốt. Bất quá, lương thiện quá sẽ bị người khác khi dễ, người biết không? Ta nghĩ, người nên giữ khoảng cách với tiểu ma nữ một chút thì tốt hơn. Người có biết hồng y tế tự là gì không! . Giáo đình là lực lượng mạnh nhất trong đại lục này. Nếu người sau này đắc tội với tiểu ma nữ này, sợ rằng cuộc sống của người sẽ không còn được yên ổn đâu.

A Ngốc gật đầu: “ cảm ơn ngài, Cơ Cách đại ma pháp sư, bây giờ Nguyệt Nguyệt đang bị thương, hơn nữa ta đã đáp ứng làm người hầu của nàng trong 1 năm, nói thì không thể nuốt lời a !”

Cơ Cách thở dài, nói :” người ra ngoài nhớ cẩn thận, chuyện Huyền Nguyệt cô nương đang ở chỗ ta, người ngàn vạn lần không được nói ra. Tuy nơi đây chỉ là Thiên Tích tiểu thành của Hồng Cự tộc nhân, nhưng thế lực của giáo hội vẫn rất lớn, ta không nghĩ được là Hồng Y tế tự có thể tìm được tới nơi này.

“ta biết rồi !” A ngốc lên tiếng, quay đầu đi ra. Còn chưa ra tới cửa, chợt bên ngoài có tiếng hô :” Cơ Cách đại ma pháp sư có mặt ở đây không ?”

Thanh âm từ xa vọng đến, khi câu cuối cùng chấm dứt thì cửa nội đường mở, một bóng người đi vào, người này ăn vận bạch sắc tế tự bào, nhìn qua khoảng trên 50 tuổi, thần thánh khí tức nhàn nhạt tỏa ra trên người hắn, vẻ mặt hắn nhất thời ngưng trọng.

Sắc mặt Cơ Cách hơi đổi, cười nói :” ta còn tưởng ai, nguyên lai là Cáp Thụy tế tự tới. Nào mời vào, mời an tọa !”

Cáp Thụy tế tự thờ dài đáp :” ta làm sao mà ngồi được, Cơ Cách! , người không biết, có đại sự gì xảy ra sao? Hồng y chủ giáo đại nhân đã tới thành nhỏ này của chúng ta rồi đó.”

Cơ Cách giả bộ kinh hãi hô :” cái gì? Chủ giáo đại nhân tới đây ư? , rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cáp Thụy lắc đầu: “ cụ thể chuyện gì thì ta không có rõ ràng cho lắm, chủ giáo đại nhân lần đầu tiên tới đây, mệnh lệnh cho tất cả thần chức nhân viên trong thành đi tìm một người, đó là một tiểu cô nương sinh đẹp, vận bạch y, trên đầu vấn hai cuộn tóc. Cơ Cách người đã gặp qua cô nương này chưa !?”

Cơ cách không có đổi giọng: “ đã gặp rồi!”

A Ngốc nghe Cơ Cách nói thế, giật nảy mình, nghĩ thầm “ chẳng lẽ Cơ Cách đại ma pháp sư muốn tiết lộ hành tung của Nguyệt Nguyệt hay sao ?”

Cáp Thụy mừng rỡ hỏi :” lão hữu, nói nhanh cho ta biết, người đã lập được đại công a!”

Cơ cách trả lời :” không lâu trước đây, có một cô nương vận bạch y tới đây tiến hành ma pháp trắc thí, khi trở thành cao cấp ma pháp sư, cô nương đó đã rời khỏi đây rồi.”

Cáp Thụy nhíu mày hỏi: người biết nàng đi đâu không ?”

Cơ Cách mờ mịt lắc đầu trả lời :” cũng không có rõ lắm, hình như là đi về hướng tây.” Ma pháp sư công hội gần với cửa thành phía tây, hẳn nói như vậy, là muốn để cho hồng y chủ giáo chuyển hướng tìm ra ngoài thành.

Cáp Thụy nói: “ tốt lắm, ta lập tức mang tin tức này báo lại cho chủ giáo đại nhân biết, cảm ơn người Cơ Cách lão hữu.” nói xong hẳn xoay người đi khỏi.

Vừa lúc Cáp Thụy mới đi ra nội đường, tất cả ma pháp sư, cả A Ngốc ở trong đó đồng thời toàn thân chấn động. Một cỗ năng lượng mênh mông trong nháy mắt tràn ngập khắp ma pháp sư công hội. Toàn thân A Ngốc cứng lại. Một loại khí tức áp bức như thế này cho dù A Ngốc đối mặt với Âu Văn cũng chưa từng có thấy qua. Khí tức thần thánh cường đại làm cho

người khác có cảm giác không thể kháng cự. Kể cả những công nhân đang thi công cũng bị khí tức thần thánh đó áp bách đến nỗi không thể thở nổi, nhất thời đều quỳ hết xuống mặt đất, thở hỗn hển không ngừng.

Cửa mở, Cáp Thụy lùi lại, hần chỉ liếc Cơ Cách một cái, rồi đứng sang một bên, cúi gập người, vẻ mặt thập phần cung kính :” Hồng Y chủ Giáo đại nhân tới !”

Toàn thân Cơ Cách run lên, tất cả các ma pháp sư đều nấp đằng sau lưng hần, mờ mịt chẳng biết phải làm sao. Những ma pháp sư bình thường tại tiểu thành đều được nhất nhất tôn kính, nhưng khi đối mặt với một trong thần thánh giáo đình tứ đại hồng y, bọn họ không dám có một chút thất lễ.

Rồi một chuỗi thân ảnh ngân sắc đi đến. A Ngốc tập chung nhìn vào, đúng như lời Huyền Nguyệt miêu tả, bọn họ chính là ngân giáp chiến sĩ, chiến giáp trên người bọn họ tỏa ra ánh sáng, tay trái nâng đầu khôi, thần sắc hờ hững, vừa mới bước vào cửa liền chia ra thành 2 hàng, đầu khí quang hoa nhàn nhạt không ngừng lưu chuyển xung quanh thân của mỗi người trong bọn họ, trên ngực trái của bọn họ có đeo huy hiệu màu vàng hình cây kiếm.

Ngân giáp chiến sĩ vừa mới dừng bước, thì 2 thân ảnh màu trắng nhẹ nhàng tiến tới, so sánh với Cáp Thụy tế tự, khí tức thần thánh hai người bọn họ dày và nhiều hơn. Bao phủ lấy thân thể 2 người là bạch sắc tú kim tế tự bào, vị bạch y tế tự bên trái dáng đi uyển chuyển, nhìn phát có thể nhận ra là nữ nhân. Bọn họ trong tay đều cầm ma pháp trượng được chế tạo từ gỗ, phần đầu ma pháp trượng có đính một viên bảo thạch hình tròn trong suốt, bảo thạch đó tản mát ra bạch sắc quang tuyến nhu hòa, thần thánh khí tức trên thân thể hai người dày đặc, khí tức thần thánh theo bọn họ trải ngập khắp trong nội đường..

Lúc mà thần thánh khí tức bao phủ, thì trong ngực A Ngốc xuất ra một cảm giác mát lạnh, tà ý của Minh Vương kiếm tựa như muốn xuất ra từ trong cơ thể hần. Hần giật nảy mình, vội vận dụng sanh sanh chân khí bao phủ hoàn toàn lấy tà ý của Minh Vương kiếm. Quang mang bạch sắc nhàn nhạt từ trong người A Ngốc phát ra, vị nữ bạch y tế tự thoáng liếc mắt qua A Ngốc, khiến hần có thấy đôi mắt màu lam của vị nữ tế tự này mang đến

cảm giác thư thái dị thường, phảng phất toàn thân hần đều được dần thả lỏng ra.

Một hồng sắc thân ảnh cao to đi vào cuối cùng, cũng cùng kiểu mũ trùm đầu đầu giống với tế tự, nhưng chỉ khác là hoàn toàn màu đỏ, phần trên được thêu với những sợi chỉ màu vàng, trên ngực người này có đeo một ma pháp lục mang tinh lớn, trong nháy mắt, hồng y nhân này tiến vào, khí tức thần thánh trên người hai vị bạch y tế tự nhất thời đại thịnh, hai người lui qua một bên. Hồng y tế tự thông thả bước tới vài bước, hai tay nắm lại để ra phía sau lưng, hần chậm rãi ngẩng đầu. Lưỡng đạo lãnh điện từ tế tự bào chột lóe rồi biến mất, chỉ trong nháy mắt công phu, kể cả A Ngốc ở bên trong đó, tất cả ma pháp sư đều có cảm giác như bị nhìn xuyên thấu qua người, dị thường khó chịu.

“Ai là chủ nhân nơi này ?” thanh âm trầm thấp mà tràn ngập từ trong hồng sắc tế tự bào truyền ra.

Cơ Cách toàn thân chấn động, có chút run rẩy tiến lên trước một bước trả lời :” Ngài tốt chứ! Chủ giáo đại nhân tôn kính, ta là phân hội trưởng nơi này.”

Hồng y chủ giáo thông thả hoàn lễ nói: “ thần phù hộ người! Phân hội trưởng tiên sinh, ta cảm giác được, khí tức của con gái ta đang ở phụ cận nơi này, nếu ta nói không sai, thì chắc là nàng đang ở chỗ của người !”

Căn bản Cơ Cách đứng trước mặt vị chủ giáo hồng y thần lực thông thiên này không thể che dấu được điều gì, chỉ là có chút hơi do dự, rồi từ từ gật đầu.

A Ngốc trong lòng cả kinh, bất quá suy nghĩ lại, những người này cũng không có nguy hại đến Huyền Nguyệt. Nội tâm biến hóa của hần dường như đã bị hồng y tế tự phát hiện, hần thông thả xoay người về phía A Ngốc nói :” đúng là chánh tông thần thánh đấu khí, tuổi còn nhỏ mà đã có thành tựu như vậy thật không dễ dàng. Vừa có thần thánh đấu khí, vừa là hỏa hệ ma pháp sư, quả thật rất có ý tứ. Người chắc biết nữ nhân của ta ở nơi nào, hãy dẫn ta đi !” . Ngữ điệu của hồng y chủ giáo chậm rãi, nhưng bao hàm một loại khí chất uy nghiêm.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Hồng Y Giáo Chủ

>

A Ngốc vừa định cự tuyệt, đột nhiên hần phát hiện thân thể chính mình đã không cách nào động đậy được, nhưng cũng không phải là cảm giác gì khó chịu, chỉ là năng lượng thần thánh khổng lồ kia đối với hần tạo thành sự uy hiếp mà thôi. Trong đầu hần mơ hồ một trận, bất tri bất giác hướng tới căn phòng nơi Huyền Nguyệt đang dưỡng thương đi đến. Hồng Y Giáo Chủ không có nói gì, cũng không hề để ý đến Cơ Cách đang toàn thân run rẩy, cùng hai bạch y tế tự và ngân giáp chiến sĩ hộ vệ chậm rãi đi theo A Ngốc. Tới trước cửa phòng A Ngốc mới chợt bừng tỉnh, hần đột nhiên xoay người lại nhìn về phía Hồng Y Giáo Chủ, giật mình nói :” Người..... người vừa làm gì ta ?”

Hồng Y Giáo Chủ nhàn nhạt nói :” Là thần thánh dẫn đường cho người, mở cửa đi.”

A Ngốc hiểu được, đã tới nước này rồi thì Huyền Nguyệt như thế nào cũng trốn không thoát. Dưới sự bất đắc dĩ, hần đành phải tiến lên mở cửa. Làm cho người ta ngạc nhiên chính là bên trong phòng không hề có người, chần gối trên giường ngoại trừ có chút hỗn loạn ra thì chỉ có một bộ ma pháp bào bị dính máu.

Hồng Y Giáo Chủ tựa hồ cũng không cảm thấy gì kì quái, chỉ là thở dài một tiếng nói :” Nha đầu này, thật sự là càng ngày càng ngoan cố a. Ai.....”

Vị nữ bạch y tế tự kia vội vàng bước lên hai bước, đi tới trước giường cầm bộ ma pháp bào có dính chút máu kia lên, run giọng nói :” A..... Nguyệt Nguyệt thật sự là bị thương rồi.” Thanh âm nàng nhu hòa phi

thường dễ nghe, tựa như đến từ tiên giới, cho dù là đang trong trạng thái lo lắng vẫn không hề giảm đi chút mị lực mê nhân nào.

Hồng Y Giáo Chủ nói :” Na Toa, nàng đừng khẩn trương như vậy, Nguyệt Nguyệt không có việc gì đâu. Chúng ta trước tiên qua bên kia đã.”

Vị nữ bạch y tế tự bước nhanh tới trước mặt Hồng Y Giáo Chủ, đưa tay hất mạnh chiếc mũ trùm đầu ra, cả giận nói :” Nó là nữ nhi của ta, ta có thể không nóng nảy được không? Người không phải là thần thông quảng đại sao, vậy mau đưa Nguyệt Nguyệt về đây cho ta. Nếu nó mà có gặp phải chuyện gì, ta cũng không muốn sống nữa.”

A Ngốc ngơ ngác nhìn vị nữ bạch y tế tự, chiếc mũ trùm đầu trong cơn tức giận rơi xuống làm mái tóc màu lam dài óng mượt của nàng xõa tung trước mặt mọi người, làn da trắng nõn điểm chút phấn hồng, một đôi mắt to tròn long lanh cũng màu lam giống hệt Huyền Nguyệt đang toát ra thần sắc lo lắng. Nhìn qua nàng mới chỉ khoảng hai tám hai chín tuổi, dung nhan tuyệt mỹ lộ vẻ ai oán, hàng mi cong vút mang theo nét sầu bi. Gương mặt này..... nhìn có chút quen quen a. Đúng rồi, Huyền Nguyệt và nàng cơ hồ giống nhau như đúc.

Hồng Y Giáo Chủ tựa hồ có chút xấu hổ ho khan một tiếng, tự mình đội lại mũ trùm đầu cho Na Toa :” Ta đã tính qua rồi, Nguyệt Nguyệt không có việc gì. Đây là ở bên ngoài, nàng đừng nên phóng túng quá.”

Na Toa tựa hồ như cũng biết vừa rồi chính mình có chút nóng nảy, cúi đầu im lặng không nói gì, chỉ là ngọc thủ nắm chặt lấy ma pháp bào đang run rẩy.

Hồng Y Giáo Chủ nhìn A Ngốc nói :” Tiểu bằng hữu, chúng ta qua bên kia đi, ta có chút chuyện muốn hỏi người.”

Dưới khí thế cường đại của bọn họ, A Ngốc căn bản không khơi dậy nổi một chút ý niệm phản kháng trong đầu, chỉ đành đi theo về phía hậu đường.

Bọn người Cơ Cách vẫn như cũ đứng im tại chỗ, thấy trong đoàn người trở về không có bóng dáng Huyền Nguyệt, sắc mặt nhất thời trở nên tái nhợt.

Hồng Y Giáo Chủ đi tới trước mặt Cơ Cách ngừng lại, hỏi :” Nói cho ta biết hết thấy mọi chuyện từ khi người gặp nữ nhi của ta.”

Cơ Cách cung kính cúi đầu, nói :” Vâng, thưa giáo chủ đại nhân. Tại buổi sáng hôm nay.....” Hắc không dám có chút sai lệch, đem chuyện Huyền Nguyệt tại sao đến nơi này, như thế nào tiến hành trắc thí ma pháp nhất nhất kể qua một lượt :”cuối cùng, lệnh thiên kim cùng vị tiểu huynh đệ này mới vừa rời khỏi lại quay trở về. Khi đó lệnh thiên kim đã bị thương.” Khi Hồng Y Giáo Chủ nghe được A Ngốc dụng giới chỉ hút lấy ma pháp lực của Huyền Nguyệt, không khỏi liếc mắt nhìn A Ngốc một cái. A Ngốc toàn thân chấn động, tựa hồ mới bị một cỗ năng lượng thần thánh cường đại đánh vào người. Đó chính là tinh thần lực của Hồng Y Giáo Chủ.

Hồng Y Giáo Chủ chuyển hướng qua A Ngốc, nhàn nhạt nói :” Cho ta biết quá trình các người ở bên ngoài, đừng nên có gì dối trá.”

A Ngốc ngẩn ra một chút, cảm thấy áp lực toàn thân tựa hồ giảm đi rất nhiều, đã có thể nhúc nhích một chút, nói :” Thúc thúc, ngài đừng lo lắng, thương thế của Nguyệt Nguyệt đã tốt hơn nhiều rồi, không có việc gì đâu. Có thể nàng vì không muốn gặp ngài nên mới bỏ trốn thôi.” Không biết vì cái gì, A Ngốc cảm giác được trên thân vị nữ bạch y tế tự dung nhan tuyệt mỹ kia một loại cảm giác rất thân thiết, mà hơi thở thần thánh cường đại trên thân vị Hồng Y Giáo Chủ này cũng làm cho hắc sinh ra lòng tôn kính.

Một gã ngân giáp chiến sĩ quát lớn :” To gan, ai cho phép người nói chuyện với giáo chủ đại nhân như vậy? Danh húy của tiểu thư là để cho người gọi sao ?”

Hồng Y Giáo Chủ nói :” Để cho hắc nói đi. Tiểu bằng hữu, người hãy đem tất cả những chuyện mình biết nói cho ta đi. Vì nha đầu này bọn ba đã mấy ngày nay rồi, ta rất muốn nhanh chóng tìm được nó.”

“Vâng.” A Ngốc ứng tiếng, đem chuyện Huyền Nguyệt như thế nào bắt mình làm người hầu, như thế nào cùng mình tới trả tiền cho lão bản màn thầu điếm, rồi sau cùng lại bị thương ra sao tất cả nói qua một lần.

Hồng Y Giáo Chủ thanh âm mang theo vài phần lạnh lẽo, nói :” Nói như vậy, nữ nhi của ta vì giận người nên mới tự làm nó bị thương ?”

A Ngốc gãi gãi đầu nói :” Đúng là như vậy.”

Hồng Y Giáo Chủ thở dài một tiếng, chậm chậm lắc đầu, nói :” Nha đầu này, thật sự là quá ương bướng, làm cho các người thêm phiền toái thật là xin lỗi. Cơ Cách tiên sinh, nếu sau này lại gặp nó, ta hi vọng người hãy lưu nó lại, rồi tìm cách thông báo cho giáo hội, được không ?”

Cơ Cách vội vàng đáp ứng, nói :” Đây là vinh dự của tại hạ.”

Hồng Y Giáo Chủ nhìn A Ngốc nói :” Lần này mọi chuyện là do tiểu nữ gây ra, người làm cha như ta tại đây xin người thứ lỗi.”

A Ngốc vội vàng nói :” Không cần xin lỗi, cũng là do ta không tốt. Nếu ta không giận nàng thì nàng cũng không tự làm bị thương mình như vậy !”

Hồng Y Giáo Chủ chợt thanh âm biến đổi, lạnh lùng nói :” Mặc dù nữ nhi của ta có lỗi, nhưng ta là cha nó, cũng quyết không để cho nó chịu một điểm ủy khuất. Người biết không? Đây là lần đầu nữ nhi của ta bị thương. Ta muốn thỉnh giáo người một chút, coi như là hoàn thành chức trách của người làm cha.”

Cơ Cách trong lòng kinh hãi, Hồng Y Giáo Chủ hướng tới A Ngốc “thỉnh giáo” ?? Vậy..... vậy không phải muốn lấy mạng hử sao :” Hồng Y Giáo Chủ đại nhân, A Ngốc vẫn còn là một đứa nhỏ. Hơn nữa cái đầu hử có chút không được nhanh nhẹn, mong ngài.....”

Lục mang tinh màu vàng trước ngực Hồng Y Giáo Chủ chợt sáng lên, một kết giới màu vàng thật lớn bao vây lấy A Ngốc vào bên trong, nói :” Hử còn không xứng cho ta ra tay. Mười năm rồi, ta không có động thủ với người ngoài. Ngân Tam, người ra thỉnh giáo hử ba chiêu. Tiểu bằng hữu, nếu người có thể tiếp được ba chiêu, chuyện lần này coi như cho qua.”

Năng lượng thần thánh khổng lồ áp chế thân thể A Ngốc đến không thể cử động được, hử giãy dụa nói :” Thúc thúc, ta.....ta không muốn cùng các người động thủ.” Hử thật không rõ, vừa rồi còn là vị Hồng Y Giáo Chủ hòa nhã, bây giờ vì cái gì mà lại trói buộc thân thể mình.

Ngân mang chợt lóe, một gã ngân giáp chiến sĩ đã nhảy vào trong kết giới. Hử rút trường kiếm ra, hướng về phía A Ngốc thi một lễ theo kiểu kỵ sĩ, nói :” Tiểu bằng hữu, xin chỉ giáo.”

Na Toa kéo ống tay áo Hồng Y Giáo Chủ, thấp giọng nói :” Tính ra chuyện cũng không thể trách hài tử này. Theo thiếp thấy, hử là người rất

thiện lương a.” Nàng không rõ, vì cái gì trượng phu của mình luôn luôn rất sáng suốt lại đi làm khó dễ một tiểu hài tử mới hơn mười tuổi đầu.

Thanh âm của Hồng Y Giáo Chủ chợt vang lên trong đầu nàng, nói :” Ta cũng biết hắc không phải người xấu xa, chỉ là muốn thử một chút, xem hắc có đủ tư cách trở thành dự bị thành viên của Thẩm Phán Sở hay không thôi !”

Nghe xong lý giải của Hồng Y Giáo Chủ, Na Toa giật mình hiểu ra, từ từ gạt đầu. Hồng Y Giáo Chủ nhẹ nhàng nắm lấy ngọc thủ của nàng :” Ta cũng đã cảm giác được vị trí của Nguyệt Nguyệt, bất quá lúc này ta lại không muốn bắt nó về. Nha đầu này thật sự là ương bướng quá thể, cũng nên để cho nó nếm qua chút khổ sở ở bên ngoài. Nếu không, nó không chịu tu luyện, sau này làm sao có thể kế thừa vị trí của ta được.” Trong lòng vị Hồng Y Giáo Chủ này, nữ nhi cùng thân tử của hắc so với sự nghiệp trong giáo đình còn quan trọng hơn nhiều.

Cảm nhận được sự ôn nhu của trượng phu mình, Na Toa tiến đến sát hơn một chút, ánh mắt bọn họ đều chăm chú hướng vào bên trong kết giới.

A Ngốc chợt thấy toàn thân nhẹ nhõm, tất cả áp lực đều biến mất, ngân giáp chiến sĩ trước mặt đang lãnh đạm nhìn mình, trường kiếm trong tay hắc tản ra ngân quang nhàn nhạt. Trở tay ra sau rút Thiên Cương Kiếm, A Ngốc nghĩ thầm hôm nay đã cùng Phong Bình đánh một trận, như thế nào bây giờ lại tiếp nữa? Xã hội bên ngoài thực là phức tạp, cũng chỉ có Thạch Đường Trấn cùng Mê Huyền Chi Sâm mới là tốt nhất. Chỉ có ở hai nơi ấy mới có được cuộc sống yên bình. Nguyệt Nguyệt a, người lại hại ta rồi!

Hồng Y Giáo Chủ thấy Thiên Cương Kiếm dài đến năm thước trong tay A Ngốc, kinh hãi nhìn Na Toa nói :” Thì ra hắc là đồ tử đồ tôn của Thiên Cương Kiếm Thánh, vậy thì về nhân phẩm có thể yên tâm được rồi.”

Ngân giáp chiến sĩ thanh âm lạnh lùng nói :” Mời.”

A Ngốc cũng không khách khí, hét lớn một tiếng, toàn thân Sanh Sanh đầu khí mau chóng vận chuyển, trên ma pháp bào màu đỏ nhất thời hiện lên một tầng bạch quang nhàn nhạt. Hai tay hắc nắm chặt Thiên Cương Kiếm giờ cao, phảng phất như trước mắt không còn cái gì ngoài ngân giáp chiến

sĩ, giống như những cơn sóng mãnh liệt trên biển rộng. Hắn lại dụng chiêu thức quen thuộc nhất – Phách Trảm,

Thiên Cương Cự Kiếm dài hơn năm thước quang mang đại phóng.

Ngân giáp chiến sĩ đột nhiên cảm thấy thiếu niên trước mặt cao lớn như một ngọn núi, khí thế không ngừng tích tụ trong không trung, đấu khí càng ngày càng thịnh. Với địa vị của hắn, đương nhiên không thể thừa dịp lúc này tiến hành công kích, hắn cũng không tin cái tên thiếu niên trước mặt bất quá mới hơn mười tuổi này lại có khả năng tạo thành cái gì uy hiếp đối với mình. Ngân kiếm trong tay hoa lên một cái, ngân quang đại phóng, toàn thân hắn tỏa ra chiến ý cường đại đối chọi lại với khí thế của A Ngốc.

Con mắt A Ngốc neho lại thành một khe hở, đột nhiên tinh quang đại phóng, Thiên Cương Cự Kiếm mang theo uy lực khai thiên tích địa cùng thân thể hắn vọt tới trước, khí thế vững vàng như một ngọn núi vây trụ lấy ngân giáp chiến sĩ, làm cho hắn không thể né tránh. Ngân giáp chiến sĩ không nhìn được tán thưởng nói :” Hảo khí thế.” Ngân kiếm trong tay hắn dựng đứng lên, trước sau tung ra hai mươi bảy điểm tinh quang không ngừng đối chọi với Thiên Cương Kiếm của A Ngốc. Từng đạo đấu khí giống như kim châm len lỏi chui vào trong cơ thể A Ngốc.

Sanh Sanh đấu khí của A Ngốc dù sao cũng là một trong những đệ nhất chánh tông thượng thừa tuyệt học. Đấu khí bén nhọn của Ngân Tam mặc dù có lực xuyên thấu rất mạnh, nhưng cứ đến trước thân thể A Ngốc là bị đấu khí tỏa ra trên thân Thiên Cương Kiếm hoàn toàn hóa giải. Đương nhiên, bởi vì phải hóa tán đi công kích của đối phương, Phách Trảm của A Ngốc nhất thời chậm đi một chút.

“Bang” – hai thanh kiếm một dài một ngắn, một nặng một nhẹ tại không trung va chạm vào nhau. Sức nặng của Thiên Cương Kiếm cùng với kinh lực của A Ngốc phát ra, cộng thêm đấu khí tạo nên một hiệu quả kinh người. Hơn nữa đây là do A Ngốc dưới sự nguy hiểm áp bức đã tung ra một kích toàn lực, tự nhiên phải tới một trăm hai mươi phần trăm lúc bình thường, so với lúc cùng Phong Bình tỷ thí thì phải tăng thêm ba phần uy lực. Thế nhưng thân thể ngân giáp chiến sĩ cũng chỉ hơi rung động một tí, mà A Ngốc cả người và kiếm cùng bị chấn hồi tại chỗ.

Chấn động mãnh liệt làm cho A Ngốc cảm thấy một trận khí huyết sôi trào, đối phương dưới tình huống bị động như thế vẫn có khả năng đem hắc chấn bay trở lại. Hắc biết, giữa mình cùng ngân giáp chiến sĩ kia có một khoảng cách rất lớn. A Ngốc trong lòng vừa động, miệng bắt đầu niệm chú ngữ hỏa diệm, Thiên Cương Kiếm trong tay lại giơ lên.

Kì thật, ngân giáp chiến sĩ kia cũng khó mà tiếp thụ. Công lực của hắc mặc dù so với A Ngốc cao hơn không ít, nhưng vừa rồi công kích của A Ngốc dù sao cũng ngoài ý liệu, trọng trọng đó phải mang hơn một ngàn cân lực lượng a. Đối với một người không phải chiến sĩ mà nói, đột nhiên đón đỡ một đòn như vậy tuyệt đối không phải là một sự tình dễ chịu. Thật vất vả mới đè nén được khí huyết đang sôi trào trong thân, hắc ngược lên giật mình phát hiện, thần thánh quang mang vốn màu trắng trên thân cự kiếm của A Ngốc đã hừng hực một ngọn lửa màu lam. Ngọn lửa tuyệt đối là do hỏa nguyên tố tinh khiết trong không khí ngưng tụ lại, còn màu thâm lam đại biểu cho nhiệt độ cực cao.

A Ngốc đã dốc toàn lực, ma pháp lực trong cơ thể hắc cũng chỉ còn đủ cho một kích này mà thôi. Nhưng vì khả năng sống sót, hắc cũng đành phải liều mạng.

Ngân giáp chiến sĩ sẽ không cấp cho A Ngốc một cơ hội đánh bừa lần nữa, lập tức nhân kiếm hợp nhất, toàn thân hóa thành một quang ảnh màu bạc, hướng tới A Ngốc công kích.

Nhiệt độ trên thân Thiên Cương Kiếm đang cực cao, A Ngốc đem Sanh Sanh đấu khí trong cơ thể hoàn toàn áp súc ở hai tay. Trước mặt hắc, ngân ảnh trùng trùng lớp lớp giống như những lần đối mặt cùng sóng biển, mặc dù khí thế mãnh liệt nhưng lực lượng không tập trung. Hắc không hề do dự lại tung ra chiêu Phách Trảm, chỉ có điều lần này trên Thiên Cương Kiếm ngoài bạch sắc còn có lam quang hỏa diễm.

Ngân giáp chiến sĩ lại một lần nữa rơi vào thất sách, hắc rõ ràng cảm giác được nếu chính mình xuyên thủng nơi yếu hại của A Ngốc thì thân thể mình cũng bị A Ngốc bổ trúng. Công kích mạnh mẽ như vậy không phải là thứ thân thể hắc có thể chịu được. Hậu đường vốn là nơi nhỏ hẹp lại chứa nhiều người như vậy, thêm vào đó kết giới của Hồng Y Giáo Chủ tạo ra

không lớn, làm cho Ngân Tam căn bản không thể phát huy hết ưu thế kỹ xảo của mình. Trong phút chốc, Ngân Tam hạ quyết định, cũng là cái mạng nhỏ của mình trọng yếu hơn. Dưới sự bất đắc dĩ, hắn đành phải tại không trung biến thức, ngưng tiếp Thiên Cương Kiếm của A Ngốc.

Quyết định này đã làm cho ngân giáp chiến sĩ bất lợi lớn. Hắn thân thể đang tại không trung, hoàn toàn không có lực trụ, hơn nữa lại còn biến chiêu, công lực ngưng tụ chưa đủ, nhất thời bị A Ngốc một kích đánh văng ra ngoài. Ngọn lửa nóng rực của A Ngốc đã làm cho mái tóc màu vàng kim của hắn trụ đi không ít, thối lui đến tận sát bên bờ kết giới mới dừng lại được.

A Ngốc cũng chẳng tốt đẹp gì hơn, vừa rồi một kiếm của hắn mặc dù không phải là toàn lực nhất kích, nhưng công lực còn lại cũng chẳng đến hai thành, căn bản không còn đủ khả năng phát ra một lần công kích như thế nữa.

Ngân Tam đại nộ, toàn thân đấu khí chợt bùng lên, hắn đã xuất toàn lực. Việc A Ngốc đốt gần trụ mái tóc khiến cho đáy mắt hắn xuất hiện một tầng sát khí.

“Được rồi, ngừng đi thôi.” Ngân Tam vừa muốn tiến hành công kích lần nữa, rốt cuộc lại bị một tầng kết giới vô hình đánh bật trở về. Với nhãn lực của Hồng Y Giáo Chủ, lẽ nào nhìn không ra A Ngốc đã hoàn toàn kiệt sức chứ.

A Ngốc thở phào nhẹ nhõm, dụng Thiên Cương Kiếm chống đỡ cho thân thể mình, không ngừng thở hỗn hển. Sanh Sanh chân khí trong cơ thể vẫn cuồn cuộn không ngừng tự khôi phục, nhưng muốn trở lại trạng thái tốt nhất cũng không phải chỉ trong chốc lát công phu. Hồng quang chợt lóe, Hồng Y Giáo Chủ đã xuất hiện trước mặt hắn, bàn tay thon dài đặt lên bờ vai A Ngốc :” Đem thần lực khôi phục lại lực lượng, vĩ đại thiên giới chi thần, thỉnh cầu ngài ban cho kẻ tín đồ trung thành này lực lượng, quang mang khu trừ hắc ám, thiên thần sẽ vĩnh viễn chúc phúc cho người – Thần Chi Chúc Phúc.” Quang mang màu trắng trong tay Hồng Y Giáo Chủ lóe lên, trong nháy mắt đã bao phủ toàn thân A Ngốc.

A Ngốc sợ đến nhảy dựng lên, vội vã dùng lượng chân khí cuối cùng trong cơ thể đem Minh Vương Kiếm ở trước ngực hoàn toàn bao trụ lại. Hắn căn bản không dám tưởng tượng, nếu để cho vị giáo đình đại tế tự trước mặt này biết trên người mình có mang theo chí tà Minh Vương Kiếm sẽ có cái gì hậu quả.

Trong sự ấm áp nhu hòa do quang mang thuần khiết của Hồng Y Giáo Chủ phát ra, Sanh Sanh chân khí trong cơ thể A Ngốc dưới tác dụng của hơi thở thần thánh cường đại nhanh chóng khôi phục, chỉ trong chốc lát đã vượt qua năng lượng ban đầu. Toàn thân A Ngốc đột nhiên chấn động, Sanh Sanh chân khí mênh mông cuộn cuộn trong nháy mắt đã phá tan đạo kinh mạch tắc nghẽn ở ngực, năng lượng khổng lồ giống như biển rộng mênh mông mãnh liệt. Dưới sự khống chế của hắn, chân khí trong nháy mắt đã tràn đầy trong đan điền cùng toàn thân kinh mạch. A Ngốc trong lòng mừng rỡ, rốt cuộc hắn cũng đột phá chướng ngại cuối cùng của Sanh Sanh Quyết đệ tứ trọng, đạt tới đệ ngũ trọng cảnh giới. Hết thấy điều này đều là do có vị Hồng Y Giáo Chủ trước mặt này thành toàn cho. Hồng Y Giáo Chủ thu tay về, quang mang màu trắng trên người A Ngốc cũng không hề yếu bớt, từ trong đáy lòng A Ngốc vang lên tiếng nói :” Tiểu bằng hữu, người kêu là A Ngốc phải không? Do người có quan hệ cùng Thiên Cương Kiếm phái nên ta cũng yên tâm. Người có nói đáp ứng nữ nhi ta làm người hầu cho nó, ta hi vọng người sẽ hoàn thành lời hứa này. Hiện tại Sanh Sanh chân khí của người đã đạt tới đệ ngũ trọng, dưới những tình huống bình thường cũng đủ sức để tự bảo vệ. Nha đầu của ta tính tình hơi ương bướng, hi vọng người quan tâm chăm sóc nó một chút. Tạm thời ta sẽ không bắt nó trở về, cho nó lĩnh hội một chút cực khổ của nhân gian bên ngoài cũng là điều tốt. Lấy thời gian một năm làm hạn định, nếu từ nay về sau các người có gặp cái gì nguy hiểm, hãy mở cái ma pháp quyền trục trong tay người ra. Còn nữa, giới chỉ bên tay trái của người ta nhìn rất quen mắt, khi nào trở về ta sẽ hướng tới giáo hoàng đại nhân thỉnh giáo. Đây có lẽ là một món thần khí, người nên giữ gìn cẩn thận. Nếu một năm sau nữ nhi của ta có thể an toàn trở về, ta sẽ tiến cử người với giáo đình Thẩm Phán Sở. Bây giờ người không thể cử động, phải đem chân khí trong cơ thể

vận hành đủ bốn mươi chín chu thiên mới có thể hoàn toàn đạt tới đệ ngũ trọng cảnh giới.”

A Ngốc đương nhiên không dám cử động, Sanh Sanh chân khí trong cơ thể hẫ hẫh mênh mênh cường đại, cơ hồ muốn bạo phá thân thể mà ra, hoàn hảo là hẫh còn nhớ kỹ khẩu quyết hành công tầng thứ năm, rất nhanh chóng vận chuyển đi khắp nơi trong kinh mạch. Những lời Hồng Y Giáo Chủ nói đã khắc sâu trong lòng, toàn thân thả lỏng, hẫh hoàn toàn tiến vào trạng thái nhập định.

Hồng Y Giáo Chủ khe khẽ thở dài, chuyển qua Cơ Cách nói :” Bắt đầu từ bây giờ các người không nên làm phiền hẫh. Qua một đoạn thời gian, hẫh sẽ tự mình tỉnh lại thôi. Nếu nữ nhi của ta trở về, người cũng không cần bẩm báo với giáo hội nữa. Chúng ta đi.” Nói xong, hẫh nhẹ nhàng đi ra, thống lĩnh hai bạch y tế tự cùng ngân giáp chiến sĩ hộ vệ rời khỏi Ma Pháp Sư công hội.

Hồng Y Giáo Chủ cùng chúng hộ vệ vừa rời khỏi tầm mắt, Cơ Cách tức thì xụi lơ trên mặt đất, hơi thở thần thánh cường đại thật sự mang đến cho hẫh áp lực quá lớn. Quần áo bên trong cùng ma pháp bào đã ướt đầm mồ hôi. Rốt cuộc bây giờ hẫh đã hiểu thế lực giáo đình vì cái gì mà cường đại như thế, nếu chính mình nhìn nhận không sai, vị Hồng Y Giáo Chủ vừa rời tuyệt đối có thực lực ma đạo sư đỉnh cấp.

Trở lại trong xe ngựa, Na Toa nhin không được hỏi :” Dạ, chàng thật sự không đem nữ nhi của chúng ta trở về sao ?”

Hồng Y Giáo Chủ Huyền Dạ mỉm cười, nói :” Na Toa, nữ nhi của chúng ta không có việc gì, pháp bảo trên người nó so với ta còn muốn nhiều hơn a. Nó cũng đã mười lăm tuổi rồi, cũng nên học hỏi dần dần kinh nghiệm. Hơn nữa, đứa nhỏ vừa rời tâm tính thiện lương, công lực cũng có chút thành tựu, thêm vào tánh mạng lực lại phi thường cường đại, nó tuyệt đối có khả năng trở thành một vị kiếm thánh. Nàng nên biết, trong Thiên Cương Kiếm Phái trước hai mươi tuổi mà đạt tới tầng thứ năm Sanh Sanh Quyết tuyệt đối là chưa từng có. Dưới sự trợ giúp của Thần Chi Chúc Phúc, vừa rời đứa nhỏ kia đã đạt tới cảnh giới đó. Tiềm lực của hẫh vô cùng cường đại, ta tuyệt đối yên tâm cho nữ nhi đi theo một người như vậy.”

Na Toa chợt nhớ tới ánh mắt ngơ ngác vừa rồi A Ngốc nhìn mình, không nhìn được mỉm cười nói :” Quả thật là một tiểu ngốc tử. Ta vẫn còn có chút lo lắng.”

Hồng Y Giáo Chủ thở dài nói :” Quả thật là con hư tại mẹ mà, nha đầu kia chính là do nàng sủng ái quá nên mới ương bướng như thế đó.”

Na Toa trừng mắt, sắc giọng nói :” Chàng thì có quản nó chắc? Chàng cùng cha sủng ái nó còn ít hơn ta sao? Còn dám trách ta nữa.” Thanh âm của nàng cao vút lên, sợ rằng đám ngân giáp thẩm phán giả bên ngoài đều có thể nghe được.

Gã bạch y tế tự còn lại giả vờ hướng đầu ra ngoài cửa sổ, tựa hồ như không biết cái gì.

Hồng Y Giáo Chủ vội vã ôm lấy Na Toa vào trong lồng ngực, cười trêu nói :” Là ta không tốt..... là ta không tốt mà, đều tại ta làm hư Nguyệt Nguyệt, đừng tức giận nữa. Ta đã cho tiểu tử kia một cái Triệu Hồi Quyển Trục, nếu chúng có gặp cái gì nguy hiểm là ta sẽ biết liền.”

Na Toa hừ một tiếng, thân thể cũng không tự giác dịu dàng dựa vào Hồng Y Giáo Chủ, nói :” Ta mặc kệ, cho Nguyệt Nguyệt lịch lãm một chút ở bên ngoài cũng được, bất quá nếu nó có gặp chuyện gì, ta sẽ tìm chàng thanh toán.” Ghé sát vào tai Hồng Y Giáo Chủ, nàng thấp giọng nói :” Sẽ cho chàng cả đời ngủ trên ghế ngoài phòng khách luôn.”

Hồng Y Giáo Chủ thân thể cứng đờ, cười khổ nói :” Ai, nàng thật là ma tinh mệnh của ta mà. Ta sẽ phái người bảo vệ bọn chúng, được chưa !”

Na Toa nhìn vị phu quân đã mình bị quản thúc, trong đôi mắt toát ra vẻ hài lòng, mỉm cười ôn nhu nói :” Hảo phu quân, chàng thật tốt.”

Hồng Y Giáo Chủ ôm chặt thể tử của mình, hít thật sâu một hơi hương thơm trên thân thể nàng, nói :” Không biết mấy vị giáo chủ kia có tìm được cứu thế giả hay không? Năm năm rồi, chúng ta ngay cả một chút tin tức cũng đều không có.”

Na Toa sắc mặt khê biến, thở dài nói :” Thiên ý khó dò, ngàn năm kiếp nạn sao có thể dễ dàng vượt qua như vậy được, chỉ có thể đi từng bước, từng bước mà thôi.”

Bọn người Hồng Y Giáo Chủ vừa mới đi không lâu, một đạo thân ảnh màu trắng lạng lẽ quay trở lại Ma Pháp Sư công hội, đúng là Huyền Nguyệt. Giữa nàng cùng cha mình luôn có một loại tình thần cảm ứng, khi Hồng Y Giáo Chủ đi tới gần, nàng tức thì cảm thấy bất hảo, vội vã từ cửa sổ chạy thoát ra ngoài. Chạy được một đoạn xa xa, nàng len lén nhìn trộm cỗ xe ngựa lớn hào hoa đỗ ở cửa hội, rồi lại thấy cha mẹ lên xe ngựa rồi đi mới lạng lẽ quay trở về Ma Pháp Sư công hội.

Vừa vào nội đường, Huyền Nguyệt đã thấy A Ngốc toàn thân quang mang lưu chuyển, đang muốn đi tới gọi đã bị Cơ Cách cản lại :” Huyền Nguyệt tiểu thư, người đã trở lại, thiếu chút nữa thì hại chết ta a. Cha người vừa mới đi rồi.”

Huyền Nguyệt hì hì cười, nói :” Cơ Cách đại ma pháp sư, lá gan ngài cũng thật nhỏ quá a. Ba ba ta là tế tữ, cũng không phải ma vương giết người, sẽ không tùy tiện giết chóc lung tung đâu, yên tâm đi. A Ngốc bị làm sao vậy? Sao toàn thân cứ sáng lên rồi bất động thể ?” Sắc mặt nàng chợt biến đổi, thất thanh nói :” Chắc không phải là ba ba ta đã biết vì hấn nên ta mới bị thương chứ ?”

Cơ Cách cười khổ nói :” Cha người quả thật đã biết, dưới khí tức thần thánh cường đại của hấn, còn có thể không nói thật sao? Tiểu tử tông, ta thật sự là sợ người rồi đó.”

Huyền Nguyệt khẩn trương nói :” Ba ba.....ba ba ta sẽ không làm tổn thương A Ngốc đâu. Ta thật nghĩ không ra lại..... lại làm hại A Ngốc như thế.” Mặc dù nàng mang tính tình tiểu thư, nhưng bản chất vẫn vô cùng lương thiện, cùng A Ngốc ở chung một thời gian chưa dài nhưng nàng cũng không nghĩ tới vì mình mà làm tổn thương A Ngốc.

Cơ Cách giữ chặt Huyền Nguyệt đang kích động, nói :” Người chẳng phải đã nói, ba ba người không phải là cái gì ma vương giết người sao! Hấn cũng không có trách móc nặng nề gì A Ngốc, chỉ bảo hấn cùng một vị Thẩm Phán Sở giao thủ hai chiêu. Ta thật là được mở rộng tầm mắt, dù là ma pháp sư thế nhưng hấn lại không hề thua sút vị Thẩm Phán Sở kia, chống lại hai chiêu mà không hề rơi vào thế hạ phong. Khi A Ngốc kiệt sức, cha người đã thi phóng cho hấn một cái ma pháp Thần Chi Chúc Phúc,

nói chúng ta đừng làm phiền hã, qua một đoạn thời gian hã sẽ tự tỉnh lại thôi.”

Huyền Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ bộ ngực đang phập phồng lo lắng của mình, nói :” Thần Chi Chúc Phúc, vậy không có việc gì rồi. Cơ Cách đại ma pháp sư, ta đói quá, muốn ăn cơm rồi.”

Cơ Cách thở dài một tiếng, nói :” Từ nay về sau gọi ta là Cơ Cách được rồi. Lần này ra mắt cha ngươi, ta ở nơi này còn dám xưng cái gì đại ma pháp sư. Bây giờ ta đi kiếm đồ ăn cho ngươi, ngươi ngàn vạn lần đừng nên kinh động đến A Ngốc. Hã đang tu luyện một môn đấu khí, nếu bị quấy rầy sẽ rất dễ tẩu hỏa nhập ma đó.”

Huyền Nguyệt cười hì hì nói :” Biết rồi..... biết rồi, ngài mau đi đi.” Tia cảm ứng mỏng manh với cha nàng đã hoàn toàn biến mất, chắc đã đi được một đoạn rất xa rồi. Không lo sợ bị cha “lùng bắt”, Huyền Nguyệt thấy trong lòng thư thái hơn rất nhiều. Nàng đến bên cạnh A Ngốc, nhìn tên tiểu tử ngơ ngơ ngốc ngốc này, lại nhớ tới bộ dạng lo lắng của hã khi thấy mình bị thương, âm thầm nghĩ :” Tên tiểu ngốc tử này, thế nào mà lại muốn cỡi quần nhân gia ra khám xét, ai da..... thật là ngượng chết đi được.” Nghĩ tới đây, mặt hoa của Huyền Nguyệt không khỏi đỏ bừng lên xấu hổ.

Trong khi Huyền Nguyệt còn chìm trong tâm sự, A Ngốc cũng đang hành công tới lúc khẩn yếu. Bởi vì tinh thần lực của hã cường đại nên việc khống chế chân khí cũng dễ dàng hơn nhiều. Nhưng đạt tới Sanh Sanh Quyết đệ ngũ trọng là đã bắt đầu bước vào cảnh giới thượng thừa, tu luyện càng lên cao càng khó. Bắt đầu từ đệ ngũ trọng, mỗi lần tăng thêm một tầng là công lực lại có bước nhảy vọt cực lớn. Đấu khí trong cơ thể A Ngốc đang trong quá trình không ngừng trùng tổ, chân khí dần dần áp súc. Rốt cuộc, sau khi hã hành công được ba mươi sáu chu thiên, trong cơ thể đã xuất hiện một “giọt” Sanh Sanh chân khí, đấu khí đang bành trướng cũng nhất thời thu liễm, A Ngốc cũng thư thái hơn nhiều. Dịch thể Sanh Sanh đấu khí cứ sau một vòng chu thiên lại tích tụ thêm một ít, lúc hành công chấm dứt cũng là lúc trong đan điền A Ngốc đã có một đoàn dịch thể lóe lên quang mang thần thánh. A Ngốc không biết, trong khi hình thành dịch thể chân khí, kinh mạch của hã đã hấp thụ nốt bộ phận năng lượng của

Vãng Sanh Quả lúc trước tiềm nhập trong đó, làm cho chân khí cùng tánh mạng lực của hần trở nên vô cùng vô tận.

Thở ra một hơi thật dài, toàn thân quang mang màu trắng của A Ngốc chột thu liễm, hần từ trong nhập định tỉnh táo lại. Mở to mắt ra, hần giật mình phát hiện Huyền Nguyệt đang ngồi trước mặt mình, tựa lưng vào cái tràng kỉ ngủ ngon lành. Trên mặt đất bên cạnh nàng là một cái giỏ nhỏ, bên trong có mấy cái màn thầu cùng một ít thịt nguội.

Gặp lại Huyền Nguyệt, trong lòng A Ngốc đột nhiên sinh ra một tia cảm giác kì dị, hàng lông mi thật dài của nàng cong vút trên đôi mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào bỗng nhiên nhúc nhích, hơi nhăn nhó, hiển nhiên là ngủ không được thoải mái cho lắm. Nhẹ nhàng nhấc chiếc giỏ lên, A Ngốc rất nhanh tiêu diệt chỗ thức ăn để phần cho hần, sau đó cẩn thận bế nàng lên, hướng phía phòng ngủ đi đến.

Huyền Nguyệt rất nhẹ, tựa hồ còn không bằng sức nặng của Thiên Cương Kiếm. Da thịt mềm mại nõn nà của nàng tràn ngập hương thơm xúc cảm, dù còn cách một tầng quần áo mà vẫn làm cho A Ngốc nóng bừng cả mặt.

“Ừm.....” Tựa hồ như có chút hơi mỏi, cánh tay Huyền Nguyệt đưa lên ôm chặt lấy cổ A Ngốc, tựa đầu vào vai hần, tìm lấy một tư thế thoải mái nhất để ngủ tiếp.

Nhẹ nhàng dùng chân đẩy cửa phòng ra, A Ngốc ôm Huyền Nguyệt đi vào bên trong phòng, tới trước cái giường lớn. Hần muốn đem Huyền Nguyệt đặt lên trên giường, nhưng nàng lại ôm chặt cổ hần, nói cái gì cũng không chịu bỏ ra. A Ngốc sợ đánh thức nàng, cũng không dám giãy dụa quá mạnh, chỉ đành phải nằm xuống bên cạnh Huyền Nguyệt, cho nàng gối lên tay mình.

Trong một ngày qua, A Ngốc kinh qua hai lần luận võ, hơn nữa đối thủ so với hần đều cường đại hơn không ít, thêm vào đó ma pháp trắc thí cũng làm tiêu hao gần hết tinh thần lực, từng trận mệt mỏi kéo lại khiến cho hần dần dần chìm vào trong mộng. Tay hần không tự chủ quấn quanh chiếc eo nhỏ của Huyền Nguyệt, mà nàng sau khi ôm chặt lấy cổ rồi chui vào trong

lồng ngực hẫng thì tựa như thoải mái hơn rất nhiều, cũng bắt đầu chìm sâu trong giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau.....

“Á.....” Một tiếng hét thất thanh đánh thức A Ngốc tỉnh dậy từ trong mộng đẹp. Trong mơ hẫng thấy mình đang trợ giúp Ca Lý Tư sư phụ tiến hành ma pháp thực nghiệm. Mắt nhắm mắt mở, hẫng chớp chớp cố gắng hiểu sự việc đang xảy ra. Huyền Nguyệt há to miệng, ngơ ngác nhìn hẫng, mà thân thể của nàng vẫn còn đang được hẫng ôm chặt trong lòng. Cảm giác ôn nhu mềm mại thoải mái nói không nên lời.

Huyền Nguyệt cũng vừa mới tỉnh lại, trong giấc mơ nàng thấy mình đang được ngủ trong lòng mẹ. Chạy trốn đã nhiều ngày như vậy, chỉ có giấc ngủ vừa rồi là thoải mái nhất. Đến khi nàng tỉnh lại thì phát hiện mình không phải đang ngủ trong vòng tay êm ái của mẫu thân, mà là..... mà là đang bị cái tên tiểu tử ngốc kia ôm chặt lấy. Hét to một tiếng, trong đầu nàng cũng nhất thời trống rỗng, lâm vào tình trạng không biết phải làm gì.

A Ngốc cũng chẳng cảm thấy có cái gì không đúng, mỉm cười nói :” Nàng tỉnh rồi à, tối qua ngủ có ngon không ?”

Huyền Nguyệt run giọng, nói :” Người.....người..... người tối hôm qua đã làm gì ta ?”

A Ngốc ngơ ngác, nói :” Ta cái gì cũng không có làm à! Ta thấy nàng đang nằm trên ghế, ngủ cũng không được thoải mái nên đem nàng trở vào trong này. Bởi vì nàng ôm chặt cổ ta, nói cái gì cũng không chịu thả ra, ta lại sợ đánh thức nên mới đành phải ngủ như vậy. Làm sao thế ?”

Huyền Nguyệt sắc mặt nhất thời trở nên tái nhợt, một cước hung mãnh đá A Ngốc bay xuống đất, khóc to :” Người còn hỏi ta làm sao à? Người đã làm gì còn không biết ư? Người..... người..... đã hủy đi sự trong sạch của ta.....ta muốn giết người !” Nói xong, nàng vươn tay lấy ma pháp trượng của mình chuẩn bị sử dụng ma pháp.

A Ngốc còn đang mơ hồ thì bị đá bay xuống đất, vừa nhìn thấy Huyền Nguyệt cầm ma pháp trượng, vội vã nắm lấy tay nàng, nói :” Nguyệt Nguyệt, người rốt cuộc là làm sao thế ?”

Cửa phòng bật mở, Cơ Cách thò đầu vào hỏi :” Huyền Nguyệt tiểu thư, xảy ra chuyện gì vậy ?”

Huyền Nguyệt toàn thân run rẩy, chỉ vào A Ngốc nói :” Hắc..... hắc đã cướp đi sự trong sạch của ta.....ta muốn giết hắc.”

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Dong Binh Công Hội

>

Cơ Cách bị dọa cho nhảy dựng lên, thất thanh hỏi :” Cái gì ?” Nữ nhi của Hồng Y Giáo Chủ ở tại chỗ hấn bị thất thân.....loại sự tình này nếu để cho giáo đình biết được, muốn không chết cũng khó. Hấn cũng không kịp suy nghĩ, lập tức tung ra một ma pháp băng trùy, hướng về phía A Ngốc oanh kích.

A Ngốc vừa muốn giải thích đã thấy một cái băng trùy cực lớn bay tới trước mặt, hấn không thể né tránh vì đằng sau chính là Huyền Nguyệt. Cẩn chặt rằng, Sanh Sanh đấu khí bùng phát, hấn mãnh liệt tung ra một quyền đánh thẳng vào băng trùy.

“Oanh” một tiếng, băng trùy mặc dù bị đánh tan tành, nhưng một mảnh băng lảnh cũng đã xuyên thủng cánh tay A Ngốc, nhất thời máu tươi chảy ướt đầm áo.

“ Cơ Cách đại ma pháp sư, ngài nghe ta giải thích đã, ta cái gì cũng không làm a !”

Sau khi phóng ra cái băng trùy kia, Cơ Cách mới thấy hối hận. Nhìn A Ngốc như thế nào cũng không có giống cái loại người kia, hơn nữa xem cái bộ dạng ngốc nghếch của hấn, có khả năng làm ra loại sự việc này hay không còn chưa biết à. Lại nói, Huyền Nguyệt cùng A Ngốc trên thân thể quần áo đều phi thường chỉnh tề, hơn nữa Huyền Nguyệt vẫn còn đang chưa tỉnh táo lắm.....

“Rốt cuộc là chuyện gì thế này ?” Cơ Cách nhíu mày hỏi.

A Ngốc phong bế mấy huyết đạo trên cánh tay lại, nói :” Ta cũng không biết sao lại thế này. Mới sáng sớm ra nàng đã đòi đánh đòi giết.....” Hấn

mau chóng đem chuyện tối hôm qua phát sinh nói qua một lần.

Nghe xong tự thuật của A Ngốc, Cơ Cách cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Hắn đi tới trước giường, nhìn A Ngốc mắng :” Người tên tiểu tử ngốc này, không biết thế nào là nam nữ thụ thụ bất thân à? Như thế nào lại ôm con gái nhà người ta lên giường mà ngủ cùng chứ !” Chuyển qua Huyền Nguyệt, hắn nhẹ nhàng nói :” Huyền Nguyệt tiểu thư, những gì mà A Ngốc nói đều là sự thật, hắn cũng không có làm cái gì đâu. Người xem, tay hắn đã bị băng trùy của ta đâm xuyên qua rồi, người cũng đừng nên trách hắn nữa.”

Huyền Nguyệt kì thật đối với việc nam nữ cũng chỉ là mơ hồ biết một chút, nghe vậy liền vội vàng hỏi :” Thật vậy chứ? Cái mà.... cái mà..... ta với hắn ngủ cùng một chỗ sẽ.....sẽ không có đứa nhỏ phải không? Ta không muốn có đứa nhỏ a! Nếu nó lại giống như hắn ngây ngây ngốc ngốc thì ta..... ta chẳng muốn sống nữa.”

Lời Huyền Nguyệt nói đã làm tổn thương trầm trọng tới tâm hồn A Ngốc, hắn thầm nghĩ, nguyên lai trong mắt nàng, mình cũng chỉ là một tên tiểu tử ngu ngốc mà thôi. Đúng vậy, ta quả thật chỉ là một thằng ngốc a! Lùi ra sau hai bước, A Ngốc nặng nề ngồi xuống, trong đáy mắt hắn xuất hiện một tầng băng sương lạnh lẽo.

Cơ Cách nghe xong Huyền Nguyệt nói, không nhịn được phì ra mà cười :” Như thế nào lại thế, Huyền Nguyệt tiểu thư? Nam nữ trong lúc ngủ mà không làm cái gì thì không thể có đứa nhỏ được. A Ngốc tuyệt không phải là cái loại người này, huống chi thân thể người cùng đâu có chỗ nào không tốt, đúng không? A Ngốc, người còn không mau qua đây nhận lỗi với Huyền Nguyệt tiểu thư đi.”

A Ngốc ứng tiếng, đi tới trước giường, cúi đầu lạnh nhạt nói :” Xin lỗi, Huyền Nguyệt tiểu thư, ta là kẻ hạ nhân quê mùa, mới tiến nhập đại lục không lâu nên cái gì cũng đều không hiểu, làm cho ngài phải chịu ủy khuất. Ta cam đoan, từ nay về sau sẽ không dám động đến một sợi tóc của ngài nữa, ngoan ngoãn làm người hầu cho ngài.” Nói xong, hắn lui về phía sau hai bước, lại ngồi xuống chỗ cũ. Sở dĩ còn nguyện ý ở lại, đầu tiên cũng vì hắn đã từng phát ra lời thề “màn thầu”, nếu sai lời hắn sẽ không còn được

thường thức mũi kia nữa. Mà điều còn lại, chính là hãn đã nợ của Hồng Y Giáo Chủ một cái ân tình, nếu không có sự trợ giúp của Thần Chi Chúc Phúc, muốn đạt tới tầng thứ năm Sanh Sanh Quyết cũng còn phải cố gắng một thời gian dài.

Cơ Cách cũng không có nhận ra thái độ bất đồng của A Ngốc, xoay người an ủi Huyền Nguyệt :” Huyền Nguyệt tiểu thư, người đừng tức giận nữa. Ta nghĩ từ nay về sau A Ngốc hãn sẽ không dám xâm phạm người nữa đâu.”

Huyền Nguyệt hừ một tiếng, xoa xoa nước mắt trên mặt, nhìn Cơ Cách nói :” Quần áo ta ngày hôm qua đều bị nhiễm huyết ô uế hết rồi, người kiếm cho ta một bộ khác như thế, thêm một bộ ma pháp bào nữa, nhanh lên cho ta còn đi.”

Cơ Cách mong nàng đi nhanh nhanh còn không được, nghe thấy thế vội vã ứng tiếng, quay đầu chạy ra ngoài chuẩn bị.

Cơ Cách đi rồi, trong phòng chỉ còn lại A Ngốc và Huyền Nguyệt, không khí có chút ngưng ngập xấu hổ. Huyền Nguyệt đã ngừng khóc, Cơ Cách rời đi, nàng mới để ý thấy trên giường có một vũng máu thật to, A Ngốc mặc dù đã phong bế kinh mạch trên cánh tay, nhưng bởi vì miệng vết thương quá lớn, hiện tại máu tươi vẫn đang không ngừng rỉ ra. Không biết vì cái gì, trong lòng nàng đột nhiên sinh ra một cảm giác vô cùng khó chịu. Nàng cũng biết A Ngốc không có khả năng làm gì đối với mình, vừa rồi khóc nháo lên như thế chủ yếu là để phát tiết những bất mãn trong lòng mấy hôm nay. Sâu thẳm trong nội tâm nàng, A Ngốc cùng nàng không phải là người cùng một cấp bậc, tóm lại đó là một cảm giác cao cao tại thượng.

“A Ngốc, người qua đây, ta giúp người trị liệu một chút.”

A Ngốc nhìn nhìn cánh tay của mình, cảm giác băng lạnh đã biến mất, từng trận đau đớn đang không ngừng truyền đến. Vừa rồi Cơ Cách công kích bất ngờ, hệ thống đấu khí của hãn căn bản vốn không kịp phòng ngự, hoàn hảo là không có tổn thương đến gân cốt, nhưng mất một lượng lớn máu tươi như thế cũng làm cho hãn cảm giác một trận mệt mỏi.

“Không cần, ta tự làm được. “ A Ngốc từ trên chiếc áo của mình xé ra một mảnh vải nhỏ, dùng răng cắn một đầu, tay cầm đầu còn lại, rất nhanh

quấn quanh miệng vết thương. Cảm giác đau đớn mãnh liệt làm cho trán hần đổ mồ hôi ròng ròng.

Huyền Nguyệt hừ một tiếng, nói :” Không cần thì thôi, người nghĩ rằng tự nhiên ta nguyện ý hao phí ma pháp lực cho người chắc ?” Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng ánh mắt của nàng thủy chung vẫn không rời khỏi vết thương của A Ngốc.

A Ngốc nhàn nhạt nói :” Đúng vậy! Một vết thương nho nhỏ này của ta nào dám phiền toái đến tiểu thư ngài.” Nói xong, hần đưa tay xách bao quần áo bên cạnh, đứng lên đi ra ngoài.

Huyền Nguyệt hỏi :” Người đi đâu đó ?”

A Ngốc vừa mở cửa vừa nói :” Ta đi tẩy rửa quần áo, đỡ phải ngồi đây làm ô uế ngọc nhân của ngài.” Nói xong, hần đóng sập cửa lại đi thẳng.

A Ngốc bỏ đi, Huyền Nguyệt hoàn toàn ngây ngốc. Khi A Ngốc nhặt bao quần áo lên, nàng đã thấy được trong mắt hần một tia lạnh lẽo như băng. Nàng không rõ vì cái gì A Ngốc lại đột nhiên thay đổi như vậy, ngay cả ngữ khí nói chuyện cũng đều không giống như trước nữa, không còn cái bộ dạng ngơ ngơ ngác ngác. Chẳng lẽ..... chẳng lẽ bởi vì ta không đồng ý cho hần ngủ cùng nên mới thành ra như vậy? Người ta là con gái, như thế nào lại có thể cùng hần thân mật như vậy được. Hừ, mặc kệ hần, dù sao hần cũng là người hầu của ta, chỉ cần đi theo ta là được rồi, chẳng cần phải để ý tới trong lòng hần nghĩ cái gì cả.

Trong chốc lát công phu, A Ngốc quay trở lại phòng, sắc mặt hần trở nên tái nhợt, cánh tay bị thương đang buộc ở một bên. Tay phải hần cầm một cái khay nhỏ, trong khay có đựng một ít đồ ăn.

Đem cái khay đặt xuống trước mặt Huyền Nguyệt, A Ngốc nói :” Huyền Nguyệt tiểu thư, mời ngài ăn sáng.”

Huyền Nguyệt nhìn hần hỏi :” Người không ăn à? Sao lại ít như vậy ?”

A Ngốc lắc đầu nói :” Ta là người hầu của ngài, làm sao dám cùng ngài ngồi ăn được, ta đi ra ngoài kia ăn là được rồi. Ngài có chuyện gì thì cứ gọi.” Nói xong, hần xoay người đi thẳng.

Ra khỏi phòng, A Ngốc thở dài một tiếng, trong lòng hần phi thường khó chịu, cười cười tự giễu, lẩm bẩm nói :” Phải rồi! Ta xuất thân chỉ là

một tên ăn cắp nho nhỏ, còn người ta lại là tiểu thư của thần thánh giáo đình, như thế nào lại có khả năng để mắt đến ta chứ. Một năm.....một năm thật dài a? Ca Lý Tư sư phụ, một năm nữa con mới có thể được nhìn thấy người.”

“Làm sao vậy, A Ngốc? Người tựa hồ như không vui a! “ Thanh âm của Cơ Cách truyền đến.

A Ngốc ngẩng đầu nhìn về phía Cơ Cách cùng lão ma pháp sư, trên mặt mang theo một nụ cười nhàn nhạt :” Ta không có việc gì, cảm ơn ngài đã quan tâm.”

Cơ Cách thở dài một tiếng, nói :” Hải tử, vừa rồi ta thật sự là xúc động thái quá, làm cho người bị trọng thương như vậy. Qua đây, để ta dùng thủy hệ trị liệu thuật giúp người một chút, miệng vết thương lớn như vậy, nếu không cẩn thận xử lý sẽ để lại di chứng đó.”

A Ngốc nhẹ nhàng gật đầu, đối với Cơ Cách hân vốn rất tôn kính.

Dưới sự trị liệu của Cơ Cách, tay trái của A Ngốc đã có thể động đậy được. Sau khi ăn điểm tâm, sắc mặt hân cũng tốt lên không ít.

“Tiểu tử, từ nay về sau người đi theo cái vị tiểu tổ tông kia phải cẩn thận một chút. Thế lực sau lưng nàng thật sự là quá lớn, bất luận là người hay ta đều đắc tội không nổi đâu. Cuộc sống sau này của người sẽ vô cùng khó khăn đấy.”

A Ngốc cúi đầu, cũng không có nói cái gì.

Cơ Cách lại nói :” Nhớ tận lực cùng nàng bảo trì khoảng cách, ngàn vạn lần không nên thân cận quá với nàng.” Hân đột nhiên nghiêm giọng :” Phải biết rõ tuyệt đối không được có tình cảm với nàng, nếu không người sẽ cả đời thống khổ, khoảng cách giữa các người quá lớn, không thể vượt qua được đâu.”

A Ngốc cười cười tự giễu, nói :” Cơ Cách đại ma pháp sư, ngài lo lắng quá rồi, ta cùng Huyền Nguyệt tiểu thư có thể phát sinh ra cái gì chứ? Chúng ta căn bản là người của hai thế giới khác nhau mà.”

“Người cũng đừng nên tự khinh thường bản thân mình như vậy, bằng vào độ tuổi của người mà có thành tựu như thế cũng đã là rất hiếm có rồi. Tốt lắm, người nghỉ ngơi chút đi, ta phải đem cho tiểu ma nữ đó chút đồ.

Còn nữa, quần áo người cũng đều bẩn hết cả rồi, ta đã chuẩn bị cho người một bộ ma pháp bào mới rồi đó, mau thay đi.”

Thay xong quần áo mới, A Ngốc kiểm tra thân thể một chút. Vết thương trên cánh tay tuy đã tốt hơn không ít, nhưng trận trận đau đớn vẫn đang không ngừng truyền đến, Sanh Sanh đấu khí trong cơ thể cũng không ngừng tuần hoàn chữa trị cho kinh mạch trên cánh tay. Buổi tối hôm qua, hắc ngũ cũng phi thường thoải mái, ấn tượng đối với Huyền Nguyệt cũng đã cải biến không ít, nhưng trải qua vụ lộn xộn sáng nay, tâm tình hắc ngũ đã hoàn toàn băng lãnh, sau này sợ rằng sẽ không dễ dàng trở lại như cũ nữa.

Sờ vào Minh Vương Kiếm trước ngực, A Ngốc trong lòng rung động. Sanh Sanh chân khí đã đạt tới đệ ngũ trọng cảnh giới, cũng biểu thị ta đã có thể bắt đầu tu luyện thức thứ nhất trong Minh Tự Cửu Quyết được rồi. Tưởng tượng đến uy lực của Minh Vương Kiếm Pháp, tâm tình A Ngốc không khỏi run lên vì hưng phấn, sức mạnh cường đại nọ đã sớm khắc sâu ấn tượng vào trong đầu hắc ngũ. Đồng thời, cái cảm giác tà ác đến cực độ ấy cũng như một bóng ma bám chặt không rời đi. Dù sao Minh Vương Kiếm cũng là vật chí tà a! Hắc ngũ thật sự không muốn lạm sát vô tội, từng câu nói của Âu Văn thúc thúc trước khi chết vẫn còn in rõ trong đầu hắc ngũ :” Dụng ác chi ác, dụng thiện tắc thiện.” Cắn chặt răng, A Ngốc đã quyết định nghe theo lời Âu Văn phân phó, nếu có cơ hội sẽ bắt đầu tu luyện Minh Tự Cửu Quyết.

Đúng lúc này, Cơ Cách cùng Huyền Nguyệt đồng thời đi ra, Huyền Nguyệt đã thay bộ quần áo mới, mái tóc màu lam vẫn như cũ bện thành hai cuộn ở trên đầu. Nhìn qua tinh thần nàng đã tốt hơn nhiều, chỉ là vừa rồi khóc dữ quá nên hai mắt có chút vẫn còn sưng mọng mà thôi. A Ngốc đứng lên, nhìn Huyền Nguyệt nói :” Tiểu thư, ngài đã dậy.”

Huyền Nguyệt nhú mày, nói :” Không phải ta đã kêu người gọi ta là Nguyệt Nguyệt sao? Chẳng lẽ người muốn ta gọi người là Ngốc Ngốc hả ?”

A Ngốc lạnh nhạt nói :” Ta bây giờ là người hầu của ngài, vô luận ngài có gọi ta là cái gì cũng đều được hết.”

Cảm nhận được không khí gượng gạo, Cơ Cách ho khan một tiếng nói :” Huyền Nguyệt tiểu thư, bây giờ người muốn đi đâu a ?”

Huyền Nguyệt trợn mắt nhìn hắn, sẵn giọng nói :” Người có phải là nhện không được muốn đuổi ta đi mau mau có phải không.....Hừ! Ta sau này sẽ còn quay lại đó. A Ngốc, chúng ta đi.” Nói xong, nàng hướng phía đại môn Ma Pháp Sư công hội đi đến.

Vừa nghe thấy Huyền Nguyệt nói còn muốn quay lại, Cơ Cách thiếu chút nữa ngất xỉu ngay tại chỗ, bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn A Ngốc đầy thương hại.

A Ngốc hướng về Cơ Cách cúi người thi lễ, sau đó theo Huyền Nguyệt rời khỏi Ma Pháp Sư công hội.

Vừa ra khỏi cửa, Huyền Nguyệt không chút do dự trực tiếp thẳng hướng Dong Binh Công Hội đi đến. A Ngốc cúi đầu, dưới tác dụng của cái mũ trùm màu đỏ rực trên ma pháp bào, căn bản là hắn không sợ người ta nhận ra dung mạo.

Dong Binh Công Hội vẫn giống như ngày hôm qua ồn ào náo nhiệt, tiếng nói chuyện không ngừng truyền đến. Huyền Nguyệt cùng A Ngốc vừa đến, nhất thời đã hấp dẫn đại đa số sự chú ý của mọi người, trên ngực Huyền Nguyệt đang lấp lánh một huy chương màu vàng, chính là tiêu chí đại biểu cho ma pháp sư cao cấp a! Trong dong binh đoàn, hiếm có nhất chính là những ma pháp sư, nếu có một ma pháp sư gia nhập vào đương nhiên có thể mang đến cho dong binh đoàn ấy vận khí thật tốt. Cứ thử tưởng tượng, chiến sĩ che chắn tung hoành phía trước, ma pháp sư yểm trợ cùng trị liệu ở đằng sau, thật là một sự kiện tuyệt hảo a! A Ngốc trước khi bước vào Dong Binh Công Hội đã cố ý đem Thiên Cương Kiếm dấu vào trong ma pháp bào, hắn sợ bị bọn Phong Bình nhận ra.

“Vị ma pháp sư đại nhân cao quý, ngài có muốn gia nhập vào dong binh đoàn không? Chúng ta Thiên Phong dong binh đoàn thực lực phi thường hùng hậu, nếu có thêm ngài gia nhập sẽ như hổ thêm cánh, ngài cũng nên suy nghĩ một chút a.”

“Ma pháp sư đại nhân, ngài đừng nên nghe hắn nói bậy, gia nhập vào Thiết Chiến dong binh đoàn của chúng ta đi. Chúng ta cam đoan tuyệt đối sẽ đảm bảo an toàn cho ngài. Cho dù gặp nguy hiểm, chúng ta cũng sẽ liều mạng để bảo vệ ngài a.”

“Ma pháp sư đại nhân, chúng ta Long Phượng dong binh đoàn có rất nhiều mỹ nữ thành viên a, gia nhập với chúng ta đi.”

Cơ hồ tất cả các dong binh đoàn đều có người xông tới dụ dỗ, âm thanh mời gọi không dứt, đem Huyền Nguyệt cùng A Ngốc vây kín ở giữa.

Huyền Nguyệt cũng không nghĩ tới chính mình lại được chào mời như thế, trong lòng không khỏi âm thầm đặc ý. Nhưng với mục đích của nàng thì không thể nào gia nhập những dong binh đoàn tầm thường như vậy được, lớn tiếng nói :” Đừng ồn..... đừng ồn nữa, ta sẽ không gia nhập với các người đâu, mau tránh ra. Ta muốn chính mình thành lập một cái dong binh đoàn a.”

Đại biểu cho các dong binh đoàn nhất thời trợn tròn mắt, một ma pháp sư tự mình thành lập một dong binh đoàn? Đây là cái khái niệm gì? Dựa theo thanh âm, tựa hồ vị cao cấp ma pháp sư này là nữ nhi, hơn nữa tuổi cũng không lớn lắm.

Thừa dịp mọi người đang còn ngơ ngác, Huyền Nguyệt quay đầu nhìn A Ngốc nói :” Mau lên, người đi trước mở đường, chúng ta tới mấy cái quầy bên trong kia.”

A Ngốc ứng tiếng, thu lại đầu khí, nhẹ nhàng đẩy mọi người ra tạo thành một cái thông lộ, mang theo Huyền Nguyệt đi vào tận cùng bên trong công hội.

Đại sảnh của Dong Binh Công Hội này phi thường rộng lớn, hoàn toàn có thể dung nạp mấy trăm người. Tận cùng bên trong đại sảnh có ba cái quầy, phân biệt là quầy đăng kí, quầy lĩnh nhiệm vụ và quầy nhận tiền thưởng. Xuyên qua đám đông người, Huyền Nguyệt kéo A Ngốc nhanh chóng đi tới trước quầy đăng kí, nhìn nhân viên công tác bên trong nói lớn :” Ta muốn đăng kí một dong binh đoàn.”

Đằng sau quầy đăng kí là một thiếu nữ trẻ, dáng vẻ nhanh nhẹn, nàng kinh ngạc nhìn huy hiệu cao cấp ma pháp sư trên ngực Huyền Nguyệt, khách khí nói :” Tiểu thư, ngài chắc chắn chứ? “ Nàng làm ở chỗ này cũng đã mấy năm, cho tới bây giờ còn chưa có nghe qua vị ma pháp sư nào lại tự mình thành lập một dong binh đoàn. Với địa vị của bọn họ trên đại lục, thật sự không cần phải vì sinh kế mà bôn ba. Dong binh mặc dù cũng là chức

nghiệp có khả năng kiếm tiền, nhưng tương đối mà nói thì nguy hiểm cũng rất lớn. Theo hiểu biết của nàng, chỉ có Hồng Cự đại dong binh đoàn mới sở hữu vài vị ma pháp sư, các tiểu dong binh đoàn bình thường khác đừng nói đến ma pháp sư, ngay cả số ít người hiểu được ý nghĩa của ma pháp còn chẳng có.

Huyền Nguyệt không nhịn được nói :” Ta đương nhiên là chắc chắn rồi, người nhanh lên một chút đi. Không thấy bọn họ đang vây bắt chúng ta à ?”

Thiếu nữ duyên dáng hé miệng cười, nhìn A Ngốc đang trầm mặc bên cạnh Huyền Nguyệt, nói :” Xin hỏi, dong binh đoàn của ngài có mấy người? Đoàn trưởng – đoàn phó tính danh là gì ?”

Huyền Nguyệt không cần suy nghĩ đáp luôn :” Dong binh đoàn của ta có hai thành viên, đoàn trưởng Huyền Nguyệt – chính là bốn tiểu thư, phó đoàn trưởng là hắc, kêu là A Ngốc.” Nói xong, nàng chỉ chỉ vào thân thể cao lớn của A Ngốc.

A Ngốc? Thiếu nữ ngẩn ra một chút nhưng cũng không có nói gì thêm, dụng bút nhanh nhẹn ghi lại bản đăng kí. Lúc này, mấy dong binh đoàn khác đều đã phản ứng, từ phía sau đi tới, còn muốn tiến hành một nỗ lực lôi kéo cuối cùng. Huyền Nguyệt hừ một tiếng, cúi đầu niệm vài câu ma pháp chú ngữ, trên ma pháp trường nhất thời xuất hiện một cái Quang Cầu Đạn, quang mang đại phóng, thần thánh năng lượng đem nàng cùng A Ngốc bao bọc vào bên trong :” Nếu ai còn làm phiền, đừng trách ta không khách khí.” Nàng sử dụng chỉ là một cái ma pháp quang hệ bình thường Chiếu Minh Thuật mà thôi, nhưng dưới tác dụng của hơi thở thần thánh trên thân thể nàng, Chiếu Minh Thuật lại sinh ra một cỗ năng lượng ba động, có tác dụng khu trừ tà ác, đối phó với một số ít các sinh vật hắc ám đẳng cấp thấp cũng có chút hiệu quả. Mặt ngoài nhìn qua thì mười phần uy lực, nhưng kì thực căn bản không có cái gì tính là lực công kích. Tuy nhiên đối với những người không hiểu biết về ma pháp mà nói, đe dọa như vậy cũng quá đủ rồi.

Nhất thời trận trận hơi thở thần thánh nồng đậm tỏa ra bức chúng dong binh đoàn lui ra sau vài bước, ngoại trừ một số ít có công lực cao thâm ra, những người còn lại đều đồng loạt thối lui sang một bên, quay về nói tiếp chuyện của mình.

Thiếu nữ kia nói :” Xin hỏi chức nghiệp của ngài, cùng lĩnh vực am hiểu là gì ?”

Huyền Nguyệt nói :” Đương nhiên là ma pháp sư rồi, ta am hiểu quang hệ ma pháp, còn hẳn am hiểu hỏa hệ ma pháp. Đăng kí này phải phiền toái như vậy sao ?”

Thiếu nữ mỉm cười nói :” Đăng kí quả thật rất phiền toái, bởi vì chúng ta phải ghi nhớ rõ ràng a! Ma pháp sư tiểu thư, ngài xác định dong binh đoàn chỉ có hai người chứ? Thật sự là dong binh đoàn nhỏ nhất mà ta từng thấy qua. Ta nghĩ, ngài nên chiêu mộ thêm vài tên chiến sĩ, như vậy thực lực của dong binh đoàn sẽ càng thêm cường đại.”

Huyền Nguyệt liếc mắt nhìn A Ngốc, lắc đầu nói :” Không cần đâu, chúng ta hai người là đủ rồi. Còn phải đăng kí cái gì nữa thì người nhanh nhanh lên một chút.”

Thiếu nữ mỉm cười nói :” Chỉ còn điều cuối cùng, mời ngài đặt cho dong binh đoàn của mình một cái tên.”

Huyền Nguyệt ngơ ngác :” Đặt tên ư? “ Nàng thật sự không có nghĩ tới vấn đề này. Buổi sáng nay cùng A Ngốc có chuyện, trong lòng vốn buồn bực, chỉ nghĩ sang bên Dong Binh Công Hội thưởng ngoạn chút thôi, cũng không có để ý nhiều lắm. Tên? Tên gọi là gì thì tốt nhỉ? Nàng quay đầu nhìn A Ngốc hỏi :” A Ngốc, người nói coi, dong binh đoàn của chúng ta kêu là cái gì thì tốt? “

A Ngốc lắc lắc đầu, nói :” Ta ngu ngốc lắm, tiểu thư tự đặt tên là được rồi.” Sau khi tới nơi này, hẳn một mực để ý tìm kiếm Phong Bình cùng thành viên của Hồng Sư Dong Binh Đoàn, nhưng nhìn mãi cũng không thấy ai trên ngực có tiêu chí đầu sư tử màu đỏ, trong lòng không khỏi nhẹ nhõm hơn nhiều. Nguyên lai sau khi Phong Bình rời đi, thành viên Hồng Sư Dong Binh Đoàn đã tiếp nhận một nhiệm vụ mới và lên đường chấp hành. Cho dù bọn họ có còn ở lại, sợ rằng cũng khó mà nhận ra A Ngốc bây giờ trong bộ dáng hoàn toàn thay đổi.

Huyền Nguyệt bất mãn hừ một tiếng, quay lại nói với thiếu nữ kia :” Vậy chúng kêu là Thiên Sư Dong Binh Đoàn đi, nghe cũng được lắm.”

Thiếu nữ cúi đầu tra danh sách một chút, đoạn nói :” Xin lỗi tiểu thư, cái tên này đã có một dong binh đoàn dùng rồi, mời ngài chọn lại một lần nữa.”

Huyền Nguyệt ngậy ra, hừ một tiếng, sẵng giọng nói :” Ngay cả cái tên cũng bị người ta đoạt mất, thật là tức chết ta mà. Tất cả đều tại người, mới sáng sớm ra đã làm cho người ta tức giận, người xem đi, cái gì cũng không thuận lợi cả.” Nàng tức khí vung tay đánh A Ngốc một cái, vốn chỉ muốn giáo huấn hằn một chút, không khéo sao lại đánh trúng vào vết thương trên tay hằn.

A Ngốc toàn thân run lên, cảm giác đau đớn mãnh liệt khiến cho hằn không tự chủ được phải kêu lên một tiếng. Huyền Nguyệt sợ nhảy dựng lên, lúc này nàng mới nhớ ra trên tay hằn có thương tích. Liếc mắt nhìn thân thể đang run rẩy của A Ngốc, nàng quay lại nói với thiếu nữ :” Vậy chúng ta kêu là Thiện Ác dong binh đoàn đi, thiên sứ cùng ác ma – thật là có ý tứ.” Sau đó nàng trừng mắt lườm A Ngốc, nói :” Cả ngày cứ lạnh lẽo như băng, danh xưng ác ma là hợp với người nhất.”

A Ngốc cắn răng cố nén cảm giác đau đớn trên cánh tay, thầm nghĩ cũng không biết ai mới là ác ma đây!

Thiếu nữ mỉm cười, nói :” Ma pháp sư tiểu thư, phiền toái ngài chờ trong giây lát, ta cho người đi chế tác dong binh tạp phiên của các người, rất nhanh sẽ trở về thôi. Ngài có thể qua bên quầy lĩnh nhiệm vụ bên kia đã xem qua một chút.”

Huyền Nguyệt đáp ứng một tiếng, lại lôi A Ngốc đi tới bên kia, nhìn vào hắc bảng thật lớn phía sau quầy lĩnh nhiệm vụ.

Đúng lúc này, thanh âm của một người vang lên phía sau bọn họ :” Ma pháp sư tiểu thư, không biết chúng ta có thể nói chuyện một chút được không ?” Một gã trung niên mặc bì giáp màu đỏ xuất hiện phía sau bọn họ, mái tóc dài màu hỏa hồng được buộc gọn ghẽ vô cùng chỉnh tề, trên lưng đeo một thanh cự kiếm thật to, mặc dù so ra vẫn còn kém Thiên Cương Kiếm của A Ngốc nhưng cũng là một dạng cự kiếm rồi.

Đôi mắt đẹp của Huyền Nguyệt lưu chuyển vài lần, ngăm đánh giá cao thấp rồi nói :” Nói chuyện? Có chuyện gì để nói ?”

Trung niên nhân mỉm cười, chỉ chỉ vào tiêu chí Long Quyển Phong màu đỏ trên ngực mình rồi nói :” Tại hạ là đại đội trưởng đệ nhất chiến sĩ đại đội của Hồng Cự Dong Binh Đoàn, muốn đại biểu cho đoàn trưởng của chúng ta kính mời hai vị ma pháp sư đại nhân gia nhập cùng, cam đoan các vị sẽ nhận được đãi ngộ tốt nhất.”

Huyền Nguyệt cùng A Ngốc nhất thời ngẩn ra, cho dù bọn cô vẫn quá lậu nhưng cũng biết về uy danh của Hồng Cự dong binh đoàn. Dong binh đoàn này có tới mấy vạn người phân bố trên khắp đại lục, là đệ nhất dong binh đoàn, thực lực cực kì hùng mạnh, các dong binh đoàn khác khó mà có thể so bì được. Khi trung niên nhân vừa mới xuất hiện, mấy tên thuyết khách của các dong binh đoàn kia đều đồng loạt lẩn sang một bên, Hồng Cự dong binh đoàn – cũng không ai nguyện ý đắc tội với bọn họ cả, địa vị của bọn họ trong giới Dong Binh cũng giống như ảnh hưởng của Thần Thánh Giáo Đình trên toàn đại lục.

Huyền Nguyệt lại chẳng có chút kiêng dè dong binh đoàn hùng mạnh này, thanh âm lạnh nhạt nói :” Người không thấy chúng ta vừa mới thành lập một dong binh đoàn sao ?”

Trung niên nhân mỉm cười nói :” Cái này đơn giản thôi, có hai cách có thể giải quyết. Một là các người lập tức giải tán dong binh đoàn đó, hai là Hồng Cự dong binh đoàn chúng ta có thể thu nạp các người, đảm bảo sẽ nhận được ưu đãi tốt nhất.”

Huyền Nguyệt nhìn bộ dáng tâm cao khí ngạo của trung niên nhân, trong lòng bất mãn hừ một tiếng, nói :” Chúng ta sẽ không gia nhập cùng các người đâu, đừng có làm phiền nữa. Muốn nói chuyện tiền bạc với ma pháp sư, người rảnh quá hay sao? Nếu cần tiền, người nghĩ chúng ta lại nguyện ý đi làm dong binh à ?”

Trung niên nhân ngơ ngác hỏi :” Vậy hai vị đi làm dong binh là vì cái gì ?”

Huyền Nguyệt trên mặt hoa toát lên một tia đắc ý, mỉm cười nói :” Chúng ta đi làm dong binh là vì thể hội niềm vui thú trong mạo hiểm. Là người của dong binh đoàn đệ nhất đại lục, chẳng lẽ người ngay cả đạo lý này cũng không rõ hay sao ?”

Trung niên nhân mỉm cười, nói :” Vậy thì tốt rồi, trên đại lục có rất nhiều nhiệm vụ gian nan phi thường, căn bản không phải là chuyện một người hoặc một ít người có khả năng hoàn thành, tính mạo hiểm cũng phi thường cao. Nếu có Hồng Cự dung binh đoàn chúng ta giúp đỡ, người có thể đi làm những nhiệm vụ này, không phải là một cơ hội tốt để thể hội sự mạo hiểm hay sao ?”

Huyền Nguyệt nghe hẳn nói xong, trong lòng cũng có chút dao động, bất quá ý niệm muốn gia nhập cùng hẳn vừa mạnh nha xuất hiện trong đầu đã bị dập tắt. Nếu để cho cha biết được mình gia nhập vào một dong binh đoàn thì không biết người sẽ thế nào? Mặc dù người đối với mình rất mực sủng ái, nhưng cái loại sự việc làm mất mặt thần thánh giáo đình thế này mà để cho người biết, sợ rằng thoát không nổi hình phạt bế quan diện bích. Nhưng nếu chính mình thành lập nên một dong binh đoàn thì không giống như thế, cha cũng sẽ không trách mình đâu. Nghĩ như vậy, Huyền Nguyệt lắc đầu nói :” Chúng ta thích mạo hiểm một mình, xin lỗi người.”

A Ngốc từ đầu đến cuối tuyệt không có nói câu nào, hẳn tại buổi sáng nay đã quyết định, sau này đi theo Huyền Nguyệt nhất định ít tiếp xúc cùng nàng, đỡ phải để cho nàng có cơ hội làm tổn thương mình. Hẳn bây giờ chỉ thầm cầu mong thời gian một năm có thể qua đi nhanh nhanh một chút.

“ Ma pháp sư tiểu thư, tạp phiến của các người đã xong rồi đây.” Nguyên là thiếu nữ bên quầy đăng kí đã trở lại, trong tay nàng cầm hai ma pháp tạp phiến màu trắng.

Huyền Nguyệt cũng không để ý tới trung niên nhân nữa, cùng A Ngốc đi tới quầy đăng kí, tiếp nhận tạp phiến, nói :” Cái này có tác dụng gì ?”

Thiếu nữ vui vẻ giải thích :” Bởi vì ngài là đoàn trưởng Thiện Ác dong binh đoàn, trong tạp phiến của ngài có ghi lại tư liệu của dong binh đoàn cùng tư liệu của bản thân ngài, cấp bậc dong binh đoàn của ngài bây giờ là cấp bốn – thấp nhất, nhưng cấp bậc sẽ theo số lượng và sự khó khăn của nhiệm vụ mà ngài hoàn thành không ngừng gia tăng. Tuy nhiên vì ngài là cao cấp ma pháp sư cho nên dong binh cấp bậc chúng ta định cho ngài là cấp ba, cũng tùy theo số lượng và độ khó của các nhiệm vụ hoàn thành mà tăng lên. Tạp phiến này ngài cần giữ gìn cẩn thận, nếu thất lạc phải nhanh

chóng tìm đến công hội khác để bổ sung. Khi tiếp nhận nhiệm vụ thì cũng cần phải xuất ra tạp phiến. À, còn đây là hai huy chương của dong binh đoàn cấp ba, xin gửi ngài.”

Huyền Nguyệt tiếp nhận hai cái huy chương được làm bằng đồng, bất mãn nói :” Như thế nào ta mới là dong binh đoàn cấp ba, thật là thấp quá mà.”

“Dong binh cấp bậc mà muốn thăng lên thì phi thường khó khăn, càng lên cao càng khó, nếu chỉ hoàn thành những nhiệm vụ bình thường, sợ rằng trong một năm mới có thể từ cấp bốn lên tới cấp ba. Dong Binh Công Hội vì các người là ma pháp sư đích thực đã cho các người ân huệ thật lớn rồi. Như ta đây, hai mươi năm làm dong binh, đến bây giờ cũng chỉ là cấp một mà thôi.” Người đang nói chuyện kia chính là đại đội trưởng đệ nhất chiến sĩ đại đội của Hồng Cự Dong Binh Đoàn – Tạp Huệ.

Huyền Nguyệt liếc mắt nhìn hắn, nói :” Người như thế nào còn chưa đi? Không phải đã nói với người rồi sao, chúng ta sẽ không gia nhập với các người đâu.”

Trung niên nhân mỉm cười nói :” Mua bán không thành thì cũng còn tình nghĩa mà, từ nay về sau nếu có cái gì cần trợ giúp cứ tới tìm ta. Nếu có nhiệm vụ gian nan cần hợp tác, chúng ta cũng sẽ cùng vui vẻ nhé.”

Hợp tác? Ý tưởng này đúng là không tồi, Huyền Nguyệt ngay lập tức khẩu khí nhu hòa, nói :” Vậy được rồi, xin hỏi đại thúc ngài tên gì ?”

Trung niên nhân bất giác sờ sờ gương mặt cũng không lấy gì làm sượng gió lắm của mình, xấu hổ nói :” Ta già đến vậy sao? Người gọi là đại ca cũng được rồi mà, ta kêu là Tạp Duệ.”

Huyền Nguyệt cười hì hì, nói :” So với chúng ta thì người đương nhiên là già rồi. Tạp Duệ đại thúc, từ nay về sau nếu có nhiệm vụ cần phải hợp tác, chúng ta nhất định sẽ tìm đến ngài. Tốt lắm, chúng ta còn phải đi tiếp nhận nhiệm vụ.” Nói xong, nàng kéo áo A Ngốc chạy về phía quầy nhiệm vụ, háo hức nhìn vào hắc bảng thật lớn đằng sau. Vừa rồi bọn họ căn bản còn chưa kịp xem kĩ đã bị trung niên nhân cắt ngang, lúc này mới có dịp nhìn cẩn thận.

Hắc bảng được chia làm bốn tầng, dưới cùng thấp nhất là các nhiệm vụ bình thường, cũng chỉ là hộ tống thương lữ hoặc một ít vật phẩm, thù lao tương đối thấp. Lên trên một tầng là nhiệm vụ cấp hai, trăm ngàn kì quái, cái gì cũng có, khó khăn cũng theo đó tăng thêm một ít, như tìm kiếm thứ A Ngốc rất quen thuộc là Huân Phong Thảo, rồi vài thứ linh tinh cũng ở trong đó. Lại nhìn lên trên một tầng nữa, là nhiệm vụ cấp một, khó khăn cũng lớn hơn. Đa phần trên này là việc tìm kiếm một ít vật phẩm trân quý, trong đó có một nhiệm vụ tìm kiếm Cửu Long Tôn thù lao cao nhất, lên tới một vạn kim tệ. Tầng trên cùng là đặc cấp nhiệm vụ, bên trong cũng chỉ có một nhiệm vụ duy nhất, được miêu tả :” Tại địa phương Thiên Nguyên Tộc cùng Hoa Thịnh đế quốc giao nhau gọi là Tử Vong Sơn Mạch, theo truyền thuyết bên trong đó có một huyết động tồn tại loại cực phẩm ma pháp thủy tinh. Yêu cầu nhiệm vụ: lấy được cực phẩm ma pháp thủy tinh mang về. Thù lao nhiệm vụ: căn cứ vào chúc tính cùng phẩm chất mà định lượng, giá tối thiểu là một vạn tử tinh tệ.”

Ma pháp thủy tinh thì A Ngốc có biết, lúc trước bên trong bút kí của Ca Lý Tư sư phụ cũng từng nói qua, ma pháp thủy tinh có chúc tính bất đồng thì ẩn chứa những ma pháp nguyên tố khác nhau, có khả năng hấp thụ và chứa đựng ma pháp nguyên tố, tương đương với một vị ma pháp sư tăng thêm được một nơi chứa đựng ma pháp lực, phi thường trân quý, là tài liệu chế tạo ma pháp dụng phẩm tốt nhất. Cực phẩm ma pháp thủy tinh mà chế thành ma pháp dụng phẩm, mặc dù so ra còn kém thần khí, nhưng cũng có thể tăng cường rất nhiều thực lực của ma pháp sư, thậm chí còn hơn hẳn một bậc. Trong các tài liệu của Ca Lý Tư cất giữ cũng có vài khối ma pháp thủy tinh, bất quá chỉ là loại bình thường mà thôi. Nhiệm vụ này không khỏi làm A Ngốc động tâm, cũng không phải vì tiền, hẳn tưởng tượng nếu có thể đem một khối cực phẩm ma pháp thủy tinh đưa cho sư phụ Ca Lý Tư, người nhất định sẽ rất là cao hứng a.

Huyền Nguyệt cũng đồng thời thấy được nhiệm vụ này, thì thảo nói :” Nguyên lai cực phẩm ma pháp thủy tinh lại giá trị như vậy a!”

Tạp Duệ lại thò đầu chen vào, nói :” Cực phẩm ma pháp thủy tinh đương nhiên là đáng giá rồi. Ma pháp thủy tinh tại đại lục đã phi thường

thừa thớt, bình thường dùng ma pháp thủy tinh chế ra ma pháp trượng đều có giá đến trên vạn kim tệ, mà cực phẩm ma pháp thủy tinh lại càng là báu vật trong các báu vật, cơ hồ chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Dùng nó mà chế ra ma pháp dụng phẩm, giá trị thật sự rất khó mà tưởng tượng được. Nhiệm vụ này đã có từ rất lâu rồi, nghe nói có một vị đại sư cấp bậc Luyện Kim Thuật Sĩ đã phát ra, tuy nhiên cho tới bây giờ vẫn không ai có thể hoàn thành được.”

Huyền Nguyệt nói :” Nhiệm vụ có thù lao cao như vậy, vì cái gì Hồng Cự dung binh đoàn các người lại không đi hoàn thành? Các người không phải đệ nhất dong binh đoàn trên đại lục sao? Chẳng lẽ các người không cần tiền hả ?”

Tạp Duệ cười khố nói :” Như thế nào mà không cần chứ? Muốn duy trì một đại dong binh đoàn có tới mấy vạn người như thế, kinh phí tất nhiên là phải khổng lồ rồi. Bất quá cái nhiệm vụ này khó khăn thật sự quá lớn, tính nguy hiểm cực cao. Đoàn trưởng của chúng ta vì muốn đảm bảo an toàn cho mọi người đã nghiêm cấm chúng ta không được tiếp nhận nhiệm vụ này.”

Huyền Nguyệt nghi hoặc nói :” Ma pháp thủy tinh này khó tìm vậy sao? Các người Hồng Cự dung binh đoàn có nhiều người như vậy, cứ đến chỗ đó tìm tòi đào bới một hồi là được rồi, một vạn tử tinh tệ không phải là con số nhỏ đâu a.”

Tạp Duệ thở dài một tiếng, nói :” Chủ yếu không phải là vấn đề tìm kiếm, nguy hiểm thật sự là chuyện khác cơ. Tiểu thư không thấy địa phương tồn tại cực phẩm ma pháp thủy tinh sao? Là Tử Vong Sơn Mạch đó.”

Lúc này, ngay cả A Ngốc cũng bừng bừng hứng thú, lần đầu tiên từ khi vào trong Dong Binh Công Hội hẳn mới chủ động mở miệng, hỏi :” Tử Vong Sơn Mạch này nguy hiểm tới vậy sao ?”

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Đặc Cấp Nhiệm Vụ

>

Tạp Duệ liếc mắt nhìn A Ngốc, trong thần sắc toát ra một tia nghi hoặc, tựa hồ như kinh ngạc vì sự thiếu hiểu biết của A Ngốc, nhưng hẳn cũng từ tốn giải thích :” Tử Vong Sơn Mạch chính là địa phương kinh khủng nhất trên đại lục, diện tích rất lớn, cơ hồ như gần bằng với lãnh địa Tây Ba tộc. Một phần nhỏ của nó nằm bên trong cảnh nội Thiên Nguyên tộc, còn phần lớn bộ phận nằm trong Hoa Thịnh đế quốc, gần như là một giới tuyến thiên nhiên ngăn cách Hoa Thịnh đế quốc cùng với Tác Vực Liên Bang chúng ta. Bây giờ, người của Tác Vực Liên Bang chúng ta muốn đến được Hoa Thịnh đế quốc chỉ có thể thông qua một dãy núi không xa nơi đó là Thiên Cương Sơn Mạch hoặc là lãnh địa của thần thánh giáo đình, nếu không thì phải đi đường vòng rất xa. Trong truyền thuyết, nơi đó chính là địa phương hàng ngàn năm trước đệ nhất giáo hoàng vĩ đại đã hợp sức cùng rất nhiều ma pháp sư công lực cao cường phong ấn thượng cổ ma thần. Bên trong sơn mạch tồn tại những loại quái thú vô cùng kinh khủng, phàm là nhân loại đi vào đều không có khả năng sống sót. Trước đây cũng có mấy dong binh đoàn quy mô không nhỏ từng tiến vào thám hiểm, kết quả là không có lấy một người trở về. Sợ rằng Hồng Cự dong binh đoàn của chúng ta có phát động tất cả mọi người đi vào cũng vị tất đã có khả năng tìm được cực phẩm ma pháp thủy tinh kia. Trước kia, lúc ta ở tại tổng hội Hồng Cự thành cũng đã thấy qua mấy cái đặc cấp nhiệm vụ tương tự, đều là tìm kiếm một ít vật phẩm trân quý, mà những vật phẩm này đều xuất phát từ bên trong Tử Vong Sơn Mạch. Nghe nói, càng vào gần trung tâm sơn mạch thì quái thú lại càng lợi hại. Sở dĩ nhiệm vụ tìm kiếm cực phẩm ma pháp thủy tinh này

là siêu cấp nhiệm vụ cấp bậc cao nhất, nguyên nhân chủ yếu là do nó tồn tại bên trong Tử Vong Sơn Mạch mà thôi.”

Huyền Nguyệt nói :” Nghe qua thật là có chút ý tứ, Tử Vong Sơn Mạch? Ta cũng là lần đầu tiên mới nghe nói qua. Người nói có rất ít người có khả năng vào bên trong Tử Vong Sơn Mạch, vậy tin tức về cực phẩm ma pháp thủy tinh từ đâu mà có? Trong chuyện này nhất định có vài phần khoa trương, bốn tiểu thư mới không tin cái lũ quái thú đó có bao nhiêu lợi hại a!” Kì thật, Tử Vong Sơn Mạch – cái tên này trong giáo đình cơ hồ ai ai cũng biết, nhưng cha của Huyền Nguyệt đã cấm không ai được nói cho nữ nhi của mình. Không có ai hiểu rõ Huyền Nguyệt hơn hẳn, với tính cách của nàng mà biết được có tồn tại một địa phương như vậy, tất nhiên là sẽ tìm mọi cách để đi tới đó tìm kiếm niềm vui mạo hiểm rồi. Nhưng thật là người tính không bằng trời tính, hấn cố gắng như thế nào cuối cùng cũng không lại.

Huyền Nguyệt không thềm để ý tới Tạt Duệ đang bị câu hỏi của mình làm cho á khẩu, chuyển hướng nhìn A Ngốc nói :” Ta quyết định sẽ nhận cái nhiệm vụ truy tìm cực phẩm ma pháp thủy tinh này, thế nào? Nếu người sợ thì có thể không đi.”

A Ngốc lắc đầu không chút do dự, nói :” Ta sẽ đi, bất quá nếu chúng ta tìm được, hi vọng tiểu thư sẽ cho ta một khối, thế nào ?” Dưới suy nghĩ của hấn, thể hiện sự hiếu kính với Ca Lý Tư sư phụ so với nỗi sợ hãi ở Tử Vong Sơn Mạch còn lớn hơn nhiều.

Huyền Nguyệt đáng vẻ đại lượng, nói :” Không vấn đề gì, quyết định như vậy nhé. Đi, chúng ta đi tiếp nhận nhiệm vụ.”

Tạt Duệ trợn mắt há mồm nhìn Huyền Nguyệt cùng A Ngốc chạy đến quầy tiếp nhận nhiệm vụ để nhận cái thứ ngay cả Hồng Cự dong binh đoàn bọn họ cũng không dám. Cứ theo khẩu khí của bọn họ, mấy khối cực phẩm ma pháp thủy tinh kia tựa hồ như đã là vật trong tay vậy. Hấn vội vàng chạy đến ngăn cản :” Ma pháp sư tiểu thư, địa phương kia thật sự không thể đến được đâu. Các người ngay cả chiến sĩ cũng không có, chỉ hai vị ma pháp sư đơn độc đến đó, không phải là đi chịu chết sao ?”

Huyền Nguyệt đã đem dong binh tạp phiến của mình đưa cho nhân viên phục vụ phía sau quầy, nói :” Yên tâm đi, không có nguy hiểm thì sao có thu hoạch lớn được, ta đã quyết định rồi sẽ không thay đổi nữa. Chúng ta làm người chính là phải linh hoạt, nếu thật sự đánh không lại bọn quái thú chẳng lẽ không biết chạy sao? Uy, người nhanh lên một chút đi. Ta muốn tiếp nhận cái đặc cấp nhiệm vụ kia, mau mau đăng kí để cho ta còn xuất phát.” Câu cuối cùng là nàng nói với tên nhân viên sau quầy nhiệm vụ.

Nhân viên phục vụ ban đầu còn tưởng rằng mình nghe lầm, mãi tới một lúc sau hẳn mới hiểu ra, thanh âm có chút run rẩy nói :” Ma pháp sư tiểu thư, ngài không đùa đấy chứ ?”

Huyền Nguyệt cười hì hì, nói :” Đương nhiên là ta chắc chắn, người mau lên đi. Còn nữa, sau này phải gọi ta là đoàn trưởng Thiện Ác dong binh đoàn đó nha.”

Nhìn tên nhân viên phục vụ vội vã đăng kí, Tạp Duệ còn muốn tiến hành cố gắng cuối cùng :” Ma pháp sư tiểu thư, địa phương kia thật sự là quá nguy hiểm, ta xem ngài cũng nên suy nghĩ lại đi.”

Huyền Nguyệt nhận lại tạp phiến đã đăng kí từ nhân viên phục vụ, nhìn Tạp Duệ mỉm cười nói :” Tạp Duệ đại – đại – thúc – thúc à, người đích thực là già rồi, ngay cả lá gan cũng không còn nữa, chẳng phải chỉ là một lũ quái thú thôi sao? Chúng ta cũng muốn được thưởng thức một chút, A Ngốc, chúng ta đi.” Nói xong, nàng bước nhanh ra khỏi Dong Binh Công Hội.

A Ngốc cùng Huyền Nguyệt đi rồi để lại phía sau một một mảng tiếc nuối, căn bản không có người nào dám cùng với bọn họ đi thi hành nhiệm vụ này a.

Tạp Duệ lăn lộn trong xã hội đã nhiều năm, đương nhiên sẽ không vì mấy câu nói của Huyền Nguyệt mà thay đổi lập trường của mình, buồn bã lắc đầu :” Thật đúng là dê con không biết sợ lão hổ, đáng tiếc thay cho hai vị ma pháp sư a. Tử Vong Sơn Mạch? Đây là nơi con người có thể đến được sao ?”

Xa xa phía ngoài Dong Binh Công Hội, có hai thân ảnh đang nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

“Ngân Nhị, người mau trở về bẩm báo với giáo chủ đại nhân, tiểu thư muốn đi tìm Tử Vong Sơn Mạch. Ta sẽ đi theo bảo vệ nàng.”

“Ngân Nhất, chúng ta cứ trực tiếp ngăn cản tiểu thư là được rồi, ngàn vạn lần không thể để cho nàng đi tìm vùng đất chết chóc đó! Nơi đó ngay cả giáo đình cũng tuyên bố là cấm địa a.”

“Ài.....ta cũng biết thế. Người nghĩ rằng chúng ta có khả năng ngăn cản được tiểu thư sao? Tính tình của nàng người cũng biết rồi đó, chả lẽ người đã quên nỗi thống khổ hồi bị nàng dùng Thánh Quang Tẩy Lễ đánh sao? Người mau đi đi, chỉ có giáo chủ đại nhân mới có thể ngăn được tiểu thư thôi, phần ta sẽ tận lực bảo vệ bọn họ. Tới lúc đến Tử Vong Sơn Mạch nếu giáo chủ đại nhân còn không đến kịp, ta sẽ liều mạng ngăn cản.”

“Hảo, Ngân Nhất, ta đi trước đây. Người nhất định phải bảo vệ an toàn cho tiểu thư, nếu không chúng ta đều xong đời cả đấy. Tiểu thư mặc dù tính tình hơi nghịch ngợm một chút, nhưng tâm cũng rất thiện lương a !”

“Còn chờ người nói sao, ta trông coi tiểu thư từ nhỏ tới lớn. Khi nàng vừa sinh ra sở trưởng đã giao nhiệm vụ này cho ta. Ta lúc ấy ngay cả chính mình cũng không dám tin tưởng, dù sao trong thâm phán sở bọn chúng ta cũng không tính là cái gì! Thôi người mau đi đi, thời gian chính là tánh mạng đó.”

Một trong hai bóng đen lắc mình biến mất, còn người kia cũng lặng lẽ theo sau Huyền Nguyệt cùng A Ngốc.

Huyền Nguyệt đi một lát, hưng phấn nói :” A Ngốc, người nói xem nếu chúng ta hoàn thành cái nhiệm vụ này, dong binh cấp bậc sẽ tăng lên bao nhiêu a! Cũng không biết có chuẩn mực đặc cấp dong binh không nữa. Hì hì, thật là có ý tứ.” Nàng tựa hồ đã quên mâu thuẫn buổi sáng cùng A Ngốc, trong lòng tràn ngập mong chờ đối với sự mạo hiểm.

Vừa rồi bọn họ đã đi qua cổng Ma Pháp Sư công hội, A Ngốc đối với chuyện Huyền Nguyệt tiếp nhận nhiệm vụ này cũng không có cái gì bất mãn, trong lòng hẳn chỉ có danh từ “ cực phẩm ma pháp thủy tinh :” Tiểu thư, ta muốn hỏi ngài vài chuyện.”

Huyền Nguyệt tâm tình đang hứng khởi, nói :” Người hỏi đi.”

A Ngốc nói :” Tiểu thư, ngài biết cực phẩm ma pháp thủy tinh là cái gì không? Chúng ta nếu ngay cả mục tiêu cũng không biết là cái dạng gì thì như thế nào mà tìm được ?”

Huyền Nguyệt thần bí cười cười, đến bên cạnh A Ngốc, cẩn thận nhìn quanh bốn phía rồi thấp giọng nói :” Không nghĩ đến người lại tự nhiên biết hỏi đến vấn đề này. Ta đương nhiên là biết hình dáng của nó, nếu không ta cũng sẽ không tiếp nhận nhiệm vụ này đâu.”

A Ngốc ngẩn ra, hỏi :” Ngài biết ?”

Huyền Nguyệt đắc ý cười nói :” Đương nhiên rồi, người đừng quên ba ba ta là Hồng Y Giáo Chủ đó nha, có cái gì mà ta chưa thấy qua chứ. Người xem đi.” Nói đoạn, nàng đem đoản ma pháp trượng của mình đưa tới trước mặt A Ngốc, chỉ chỉ vào viên bảo thạch trong suốt gắn trên đầu trượng, thấp giọng nói :” Đây chính là cực phẩm ma pháp thủy tinh đó.”

A Ngốc trước giờ vẫn không có chú ý tới ma pháp trượng của Huyền Nguyệt, nghe nàng nói vậy mới bắt đầu cẩn thận đánh giá. Ma pháp trượng này chỉ dài xấp xỉ một thước, nếu nhìn từ mặt ngoài căn bản là nhận không ra có cái gì kì lạ. Trên thân ma pháp trượng ẩn ẩn lưu chuyển những quang hoa màu trắng, lộ ra một cổ hơi thở thần thánh, phần đuôi là một góc bén nhọn hình tam giác. Phía trên cũng đồng dạng tỏa ra quang hoa màu trắng như vậy, uốn cong cong, hình thành nên một đôi cánh thiên sứ. Ở giữa đôi cánh ấy có khảm một viên bảo thạch trong suốt giống như quả trứng gà nhỏ, bên trong tựa hồ có một thứ chất lỏng đang lưu động, dưới sự phản xạ của ánh sáng mặt trời thỉnh thoảng lại lóe lên từng đạo quang mang mỏng mảnh. Chỉ chỉ vào viên bảo thạch ở giữa, A Ngốc nói :” Ngài bảo cái viên này chính là cực phẩm ma pháp thủy tinh hả ?”

Huyền Nguyệt gật đầu nói :” Đúng vậy, là ba ba ta nói đó, người khẳng định sẽ không nói dối ta. Người không tin sao ?”

A Ngốc cẩn thận nhìn nhìn viên bảo thạch trong suốt, cũng không có phát hiện ra cái gì kì lạ. Huyền Nguyệt giải thích :” Cực phẩm ma pháp thủy tinh bên trong có một loại năng lượng đặc thù ba động, chỉ cần ta nhìn thấy thì khẳng định có thể nhận biết. Vừa rồi bọn họ nói chúng ta không có chiến sĩ, chẳng qua bọn họ đều không biết. Chẳng phải người chính là chiến

sĩ sao, hì hì. Đi mau, chúng ta trước tiên kiếm cái gì ăn đã, sau đó sẽ xuất phát.”

A Ngốc đi theo Huyền Nguyệt quay trở lại cửa hàng màn thầu của lão bản mập tốt bụng, Huyền Nguyệt liếc mắt nhìn A Ngốc nói :” Không phải người rất thích ăn màn thầu sao? Chúng ta sẽ mua nhiều nhiều một chút để mang theo ăn trên đường.” Nói xong, nàng hướng tới cửa hàng màn thầu đi đến. A Ngốc ngơ ngác, trong lòng có chút rung động nhưng cũng không có nói cái gì, lặng lẽ đi theo.

Vừa nhìn thấy A Ngốc cùng Huyền Nguyệt đi đến, lão bản mập đã hưng phấn nói :” A Ngốc, người tới rồi, ta còn đang muốn trả lại tiền thừa cho người đây! Ngày hôm qua người đưa thật sự là nhiều quá, mấy cái màn thầu này ngay cả một kim tệ cũng không tới a.”

A Ngốc bỏ chiếc mũ trùm đầu xuống, hiền lành cười nói :” Đại thúc, ngài cứ cầm lấy đi, cái đó cũng là ta nên đưa cho ngài mà.”

Huyền Nguyệt vừa đi tới, nói :” Lão bản, ta muốn mua một ít màn thầu. Bao nhiêu tiền một cái ?”

Lão bản mập nói :” Một đồng hai cái thừa tiêu thư. Ngài đi cùng với A Ngốc phải không, ngài cứ việc lấy đi, hôm qua A Ngốc đã đưa quá nhiều tiền rồi.”

Huyền Nguyệt cười hì hì, nói :” Ta muốn mua nhiều nhiều. Người cũng biết đấy, hăn ăn rất khỏe mà.”

Lão bản mập ha ha cười, nói :” Ngài muốn mua bao nhiêu cứ nói, ta sẽ lo tất.”

Huyền Nguyệt liếc mắt nhìn A Ngốc, thấy hăn sau khi gặp lão bản mập này thì lại trở về cái bộ dạng ngơ ngơ ngác ngác như hồi mới quen. Xem ra chắc là hăn giận mình, thật đúng là đồ tiểu nhân nhỏ mọn mà. Cái thái độ lạnh lẽo như băng của hăn thật là đáng ghét, nếu muốn cho hăn ngoan ngoãn tình nguyện làm người hầu của mình chắc cũng phải hảo hảo hối lộ hăn một chút.

Nghĩ như vậy, Huyền Nguyệt giơ một ngón tay xinh về phía lão bản mập, nói :” Ta muốn mua một ngàn cái màn thầu.”

A Ngốc cùng lão bản đồng thời giật mình nhìn về phía Huyền Nguyệt, lão bản mập hai chân mềm nhũn, suýt nữa thì ngã sấp xuống mặt đường, thất thanh hỏi :” Cái gì? Một ngàn cái màn thầu ?”

Huyền Nguyệt nhìn bộ dáng giật mình của bọn họ, cười hì hì nói :” Đúng vậy. Là một ngàn cái, buổi tối hôm nay ta sẽ đến lấy. Mua nhiều như vậy, cho dù là một ngày hăn ăn mười cái cũng phải ba tháng mới hết a.”

Lão bản mập vì quá kinh ngạc mà trở nên có chút á khẩu, run giọng hỏi :” Vậy..... vậy.....một ngàn cái màn thầu, các người sẽ mang theo thế nào ?”

Huyền Nguyệt thần bí nói :” Cái đó không cần người quan tâm, người chỉ cần chuẩn bị đủ cho chúng ta một ngàn cái màn thầu là được rồi, ta sẽ trả đủ tiền cho người. A Ngốc, chúng ta đi mua thêm một ít vật dụng cần thiết.” Nói xong, nàng móc ra một tử tinh tệ đưa cho lão bản rồi kéo áo lôi A Ngốc đi theo.

A Ngốc cũng rất tò mò, một ngàn cái màn thầu thế nào cũng có tới hai ba trăm cân. Mặc dù hăn không để chút trọng lượng này vào trong mắt thì cũng không thể vác trên vai một bao màn thầu to khủng bố đi thám hiểm được. Nhưng hăn cũng không có hỏi lại, hăn biết nếu có hỏi thì Huyền Nguyệt vị tất đã cho hăn một câu trả lời thuyết phục, dù sao đến lúc đó thì cũng sẽ biết thôi.

Phía sau bọn họ, lão bản mập đang ngấm ngấm kêu khổ, hăn lẩm bẩm nói :” Một ngàn cái màn thầu a, cho dù ta có liều cái mạng già này cả đêm cũng chắc gì đã xong.”

Rời khỏi màn thầu điểm, Huyền Nguyệt bắt đầu chiến dịch đại càn quét. Việc chính là đồ ăn mang theo đã xong, nàng mua cho A Ngốc cùng chính mình một ít quần áo, vài thứ vặt vãnh cùng trăm nghìn cái linh tinh khác, tất nhiên khi mua xong mấy thứ này đều tự động nhảy lên vai A Ngốc. Nàng cảm thấy cái gì cũng vui vẻ, cũng mới mẻ, dù không nhất định phải mua nhưng khẳng định phải đến xem. Do đó tất cả các cửa hàng phía trong cái thành nhỏ này cơ hồ đều xuất hiện thân ảnh của nàng, thẳng đến gần tối mới chấm dứt. Lúc này trên người A Ngốc đã lủng lẳng đầy các loại vật

phẩm, đang lúc bọn họ chuẩn bị quay lại màn thầu điểm thì bị một nhóm người chặn lại. Nơi này là một ngã tư đường trống trải, rất ít người qua lại.

Đây là một đám võ sĩ toàn thân mặc khải giáp, tuổi cũng không lớn, nhìn qua thấy chỉ xấp xỉ hai mươi, gồm mười mấy người phục trang giống nhau, trên ngực đều gắn dong binh huy hiệu. Trong đó có ba người đeo dong binh huy hiệu màu bạc, biểu thị thực lực của bọn họ là dong binh cấp hai. Nổi bật nhất trong số đó là một dong binh thiếu nữ, nàng mặc khải giáp màu nâu, mái tóc dài màu hỏa hồng tung bay trong gió, dáng người cao cao thon thả, dung mạo tuyệt mỹ, anh khí đường đường, trên lưng có đeo một cây trường cung, thỉnh thoảng lại lóe lên những tia ngân sắc, hiển nhiên là một cung tiễn thủ. Ánh mắt mỉa mai của nàng đang lưu chuyển không ngừng trên người A Ngốc.

Bị bọn họ đột nhiên chặn lại, Huyền Nguyệt cũng có một tia kinh ngạc, nàng vội trốn ra sau lưng A Ngốc, nói nhỏ :” Bọn này chắc là không có ý tốt, cứ nhìn chúng ta chăm chăm à.”

A Ngốc thông thả gật đầu, tiến lên vài bước rồi khách khí nói :” Xin hỏi các người có chuyện gì ?”

Một gã dong binh cấp hai từ từ tiến lên một bước, trong nhóm này chỉ có hắn mặc khinh giáp màu bạc, vừa nhìn đã biết ngay hắn là thủ lĩnh, hắn mỉm cười nói :” Ma pháp sư tiên sinh, ngài hảo. Đây là thành viên của Nguyệt Ngân dong binh đoàn, ta là Nguyệt Ngân đoàn trưởng, còn lại đều là các huynh đệ tốt của chúng ta. Chúng ta ngăn các người lại cũng không có ý gì xấu, chỉ là mong muốn được hợp tác mà thôi.”

A Ngốc ngơ ngác :” Muốn hợp tác à ?”

Nguyệt Ngân gật gật đầu, nói :” Đúng vậy, vừa rồi quá trình các người tiếp nhận nhiệm vụ tại Dong Binh Công Hội chúng ta đều được thấy. Đối với cái cực phẩm ma pháp thủy tinh kia chúng ta cũng cảm thấy rất hứng thú, không biết có thể cùng quý dong binh đoàn hợp tác, cùng đi tới Tử Vong Sơn Mạch thám hiểm được không ?”

Vừa nghe thấy không phải đánh nhau, Huyền Nguyệt vội vàng chạy tới trước mặt A Ngốc, nói :” Muốn cùng chúng ta hợp tác? Bộ các người muốn là được à ?”

Nguyệt Ngân mỉm cười nói :” Ma pháp sư tiểu thư, ngài cũng thấy đó, chúng ta đều là một nhóm người trẻ tuổi. Những lời ngài nói tại công hội chúng ta đều nghe được, chúng ta cũng không vì tiền tài mà chỉ thích thám hiểm thôi. Chỉ có vùng Tử Vong Sơn Mạch đó mới đáng để cho chúng ta thử xem. Nếu thu được nhiều cực phẩm ma pháp thủy tinh, chúng ta cũng chỉ mong có thể được chút ít là đủ, dù sao nhiệm vụ cũng là do các người nhận lĩnh. Nếu không phải được nghe những lời tiểu thư ngài nói, chúng ta căn bản là còn không đủ dũng khí nữa.”

Huyền Nguyệt mở to mắt, nghĩ đến lời Tạp Duệ nói Tử Vong Sơn Mạch phi thường nguy hiểm, xem ra không phải là hư cấu. Nếu có được đám võ sĩ này đi cùng, khả năng thành công chắc sẽ lớn hơn. Hơn nữa nhiều người càng thêm náo nhiệt, đối phương cũng đều là người trẻ tuổi, vậy là được rồi. Nàng gật đầu nói :” Vậy thì được, bất quá đi trên đường các người đều phải nghe lời ta chỉ huy, không thể tự tiện làm chủ.”

Thiếu nữ tóc đỏ đi tới bên cạnh Nguyệt Ngân, nói :” Sao có thể như thế? Các người chỉ có hai người, chúng ta nhiều người như vậy, cũng không phải là cùng một dong binh đoàn, vì cái gì mà phải nghe người chỉ huy ?”

Huyền Nguyệt hừ một tiếng, nói :” Ta mặc kệ, tóm lại phải nghe theo ta. Các người đừng quên, ta là quang hệ ma pháp sư đó. Hơn nữa cũng chỉ có ta mới có thể phân biệt được cực phẩm ma pháp thủy tinh.”

Trong đáy mắt Nguyệt Ngân hiện lên một tia vui mừng, hẳn biết quang hệ ma pháp sư trân quý tịnh không phải chỉ ở lực công kích cực kì cường đại, mà chủ yếu nhất là họ có thể giúp cho các thành viên khác sử dụng khôi phục thuật cùng ma pháp phụ trợ, như vậy tỷ lệ thương vong sẽ giảm đi rất nhiều. Nguyệt Ngân gật đầu, nói :” Đã như vậy, chúng ta sẽ đáp ứng. Tiểu muội, người đừng nhiều lời nữa.”

Thiếu nữ tóc đỏ bất mãn hừ một tiếng, nói :” Nghe thanh âm của người, sợ rằng còn nhỏ hơn ta không ít. Để cho người chỉ huy ta nhất định không phục. Trừ phi người có thể đánh thắng ta, bằng không thì đừng hòng.”

Huyền Nguyệt có khi nào lại sợ hãi khiêu chiến chứ, hừ lạnh một tiếng nói :” Không phục sao? Hảo a! Ta chấp nhận sự khiêu chiến của người. Để xem người bản lĩnh ra sao mà dám lớn lối. Nói xong, nàng hất tung mũ

trùm đầu ra. Đám dong binh kia vừa nhìn thấy tư dung tuyệt thế của nàng thì đều không hèn mà cùng kinh hô thành tiếng, sự diễm lệ của thiếu nữ tóc đỏ nhất thời bị che khuất.

A Ngốc đem một đồng những thứ linh kinh trên người bỏ qua một bên, cúi xuống nói nhỏ với Huyền Nguyệt :” Tiểu thư, để ta tiếp chiến.” Cho dù A Ngốc có ngốc cỡ nào cũng biết cung tiễn thủ tuyệt đối là ác mộng của ma pháp sư. Hắn đã đáp ứng với Hồng Y Giáo Chủ, nhất định không thể để cho Huyền Nguyệt bị thương được.

Huyền Nguyệt không thèm để ý, khinh thường liếc mắt nhìn thiếu nữ tóc đỏ, nói :” Không cần! Đối phó với ả tự ta ra tay là được.” Nói xong, nàng bắt đầu huy vũ ma pháp trượng.

Nguyệt Ngân cũng muốn xem qua tiểu cô nương bất quá mới hơn mười tuổi đầu này dựa vào cái gì mà lấy được chứng nhận ma pháp sư cao cấp, vì vậy hắn nhìn muội muội gật đầu, nói nhỏ :” Đừng làm bị thương nàng ta.”

Thiếu nữ tóc đỏ đã không còn nhịn được “vâng” một tiếng, đưa tay với lấy trường cung, giống như ma thuật, một mũi tên dài màu bạc đã lấp lánh trên dây. Đám dong binh đoàn còn lại đều lùi ra sau vài chục bước, tạo cho bọn họ một khoảng đất trống. Thiếu nữ tóc đỏ giương cung nhắm vào Huyền Nguyệt, nói :” Tiểu muội muội, chút nữa đừng có khóc lóc bảo tỷ tỷ ăn hiếp người nha, Diệt Phong Tiễn của ta chuyên dùng phá ma pháp đó. Nhớ cho kỹ, tỷ tỷ người tên là Nguyệt Cơ.” Lời vừa nói xong, ngân tiễn như điện xạ ra, hóa thành một đạo hư ảnh, nhanh như chớp vượt qua khoảng cách không đến ba mươi bước chân bắn vào Huyền Nguyệt. Tiễn pháp của Nguyệt Cơ trong giới dong binh đã có chút tiếng tăm, cũng có thể hình dung, một tiễn này của nàng mục đích chỉ là muốn lấy đi một mảnh áo của Huyền Nguyệt, làm cho vị tiểu cô nương trước mặt còn xinh đẹp hơn cả mình này mất thể diện chút mà thôi.

Thật ra mà nói với khoảng cách gần như vậy, cung tiễn thủ tỷ thí với ma pháp sư vốn không thể tính là công bằng. Ma pháp sư phải mất thời gian ngâm xướng chú ngữ, vả lại Huyền Nguyệt cũng không có chút công phu gì.

Huyền Nguyệt vội đẩy A Ngốc ra, ma pháp trường trong tay nhẹ nhàng vung lên. Trong sát na ngân tiền bắn tới bên người nàng, một đạo cường quang đột nhiên bạo phát, đến khi mọi người khôi phục lại thị giác thì phát hiện thân thể Nguyệt Cơ đã bị một tầng quang tráo hoàn toàn bao phủ. Ngoại trừ A Ngốc thì không ai có thể thấy rõ nguyên nhân sao lại thế này.

A Ngốc cho dù có thấy nhưng cũng không cách nào hiểu được. Vừa rồi lúc ngân tiền bắn tới trước người cũng là lúc nàng hạ giọng niệm xuất một chú ngữ, toàn thân nhất thời bị quang hoa bao phủ. Cái gì Diệt Phong Tiền nọ được xưng là chuyên công phá ma pháp gặp phải quang hoa hộ tráo liền bị cản lại ở bên ngoài, không thể tiến thêm được chút nào. Huyền Nguyệt cũng thừa dịp này phát ra một cái ma pháp cấp thấp bao vây lấy Nguyệt Cơ vào bên trong. Điều làm cho A Ngốc giật mình nhất chính là, bất luận là phòng ngự hay tiến công, hắn cũng đều không nghe thấy Huyền Nguyệt ngâm xướng chú ngữ.

Huyền Nguyệt đắc ý cười nói :” Ai dám nói cung tiền thủ nhất định là khắc tinh của ma pháp sư, thế nào? Còn muốn so tài với ta không ?” Vầng quang hoa nhàn nhạt chậm chậm lưu chuyển trên thân nàng càng làm tôn thêm dung mạo tuyệt mỹ, phảng phất giống như tiên nữ hạ phàm, tất cả bọn thành viên Nguyệt Ngân dong binh đoàn đều biến thành ngây dại.

Sau nửa ngày, cũng là Nguyệt Ngân có phản ứng trước. Hắn đi tới bên cạnh muội muội, liếc mắt nhìn vẻ mặt mờ mịt của Nguyệt Cơ, rồi quay sang Huyền Nguyệt nói :” Ma pháp sư tiểu thư, thực lực của ngài đích thực là cường đại ngoài dự liệu của chúng ta. Lần này đi tới Tử Vong Sơn Mạch, ta quyết định toàn bộ thành viên Nguyệt Ngân dong binh đoàn sẽ hoàn toàn nghe theo sự sai khiến của ngài.”

Huyền Nguyệt hài lòng gật đầu, nói :” Vậy là tốt rồi, các người về trước đi. Sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ gặp lại ở cửa Tây thành, không nên trì hoãn nữa. A Ngốc, chúng ta đi.”

Trên đường quay trở lại màn thầu điểm, A Ngốc thật sự nhẫn nại không nổi, hỏi :” Huyền Nguyệt tiểu thư, vừa rồi ngài dùng biện pháp gì để ngăn cản một tiền kia vậy ?” A Ngốc tự vấn, nếu bản thân hắn muốn phá giải một tiền giống như quỷ mị kia thì chỉ có thể dựa vào cảm giác sử dụng

Thiên Cương Kiếm, tất nhiên cũng không có vấn đề gì. Chỉ là nếu như sử dụng ma pháp, hẳn thật không dám nghĩ đến.

Huyền Nguyệt cong môi lên phản bác :” Tên ác ma nhà ngươi rốt cuộc cũng chịu mở miệng nói chuyện với ta sao? Đó là bí mật của ta, không thèm nói cho người biết.”

A Ngốc ngượng chín mặt, lập tức im bặt không dám nói thêm câu nào.

Khi hai người trở lại màn thầu điểm thì bị cảnh tượng trước mắt dọa cho nhảy dựng lên, trên bàn chất đầy những màn thầu, lão bản mập mồ hôi nhễ nhại đang từ bên trong bê ra thêm mấy cái lồng hấp nữa. A Ngốc vội vàng chạy tới giúp đỡ.

Đặt mấy cái lồng hấp xuống, lão bản mập thở hổn hển nói :” Tốt lắm, đây là một ngàn cái màn thầu, thật sự là không ít. Đây là do ta đã tìm thêm mấy người hỗ trợ, liều mạng mà làm a. Ta bây giờ muốn biết, các người làm thế nào để mang đi được, chỗ này phỏng chừng gần ba trăm cân đó.”

Huyền Nguyệt cười hì hì nói :” Người cứ chờ xem, bốn cô nương sẽ cho người kiến thức một chút.” Nàng đóng cửa ngoài lại, thò bàn tay bé nhỏ nồn nà của mình vào trong bọc hành lý riêng tìm kiếm một lúc, sau đó lôi ra một cái dây chuyền. Cái dây chuyền này có màu trắng, cũng không thấy quang mang lóe ra, nhìn qua thì cực kì bình thường. Chỉ là ở giữa dây chuyền có một viên bảo thạch màu đỏ, không ngừng lóe lên hồng quang nhàn nhạt. Lúc này sắc trời đã muộn dần, những người bình thường cơ hồ đều đã về nhà ăn cơm. Vì một ngàn cái màn thầu này mà lão bản mập phải đóng cửa hàng, liều mạng trong một ngày nên còn ở lại.

Huyền Nguyệt khép hờ đôi mắt, thì thầm niệm chú :” Dùng máu phượng hoàng vi dẫn, mở ra đi, Thời Không Đại Môn.” Theo lời ngâm xướng của nàng, viên bảo thạch màu đỏ đột nhiên quang mang đại phóng, một luồng hồng quang đem thân thể của Huyền Nguyệt bao bọc vào trong. Nàng đột nhiên mở bừng hai mắt, nhẹ giọng nói :” Thu.”

Đống màn thầu trên bàn tựa như nghe được mệnh lệnh, trước sau nối nhau bay lên, nhằm hướng Huyền Nguyệt tiến tới. Cái làm cho lão bản cùng A Ngốc cảm thấy ngạc nhiên nhất chính là, màn thầu chỉ cần tiếp xúc với hồng quang trên người Huyền Nguyệt thì nhất thời biến mất tăm.

Huyền Nguyệt cả người bất động, trong chốc lát công phu đã làm cho tất cả màn thầu trên bàn biến mất hết.

Lão bản mập há to miệng, si ngốc nói :” Cái này.....cái này là uy lực của ma pháp sao? Thật sự là quá lợi hại a.”

Xong hết đồng màn thầu, Huyền Nguyệt cũng không có dừng lại, nàng đem tất cả mấy thứ lặt vặt mới mua ban ngày cũng đều thu vào luôn. Đến lúc nàng định đem cả bao quần áo của A Ngốc thu lấy thì lại bị A Ngốc gắt gao ôm chặt, nói thế nào cũng không thả ra. Nguyên nhân vì bên trong còn có tro cốt của Âu Văn thúc thúc.

Huyền Nguyệt thu liễm hồng quang trên người, sắc giọng nói :” Ta còn không thèm cướp của người, gấp gáp như vậy làm cái gì? Giữ lấy mà ôm đi. Người ta muốn cất hộ trong Phượng Hoàng Chi Huyết còn không biết tốt xấu. “

A Ngốc cương quyết nói :” Không được, bao quần áo này đối với ta rất quan trọng, nhất định phải mang theo mới có thể yên tâm. Huyền Nguyệt tiểu thư, nguyên lai ma pháp của ngài lại lợi hại như vậy a.”

Huyền Nguyệt chu mỏ nói :” Đồ nhỏ mọn. Ma pháp của ta lợi hại thật sao? Phải như ba ba ta mới kêu là lợi hại, chờ ta sau này đạt tới cấp độ đại ma pháp sư sẽ có thể mở ra đại không gian của chính mình, không cần phải phiền toái đến Phượng Hoàng Chi Huyết nữa. Màn thầu của người đều được ta thu vào bên trong này rồi, khi nào muốn ăn thì nói với ta.”

Mặc dù A Ngốc có học qua nơi Ca Lý Tư một ít luyện kim thuật, nhưng hết thảy sự tình trước mắt đã vượt quá phạm vi hiểu biết của hắn. Hắn biết, Huyền Nguyệt dùng thứ tuyệt đối trân quý như Phượng Hoàng Chi Huyết này để cất màn thầu cho hắn đã là ủy khuất lắm rồi. Đây đích thực là một trong số ít những món thần khí của thần thánh giáo đình mà Giáo Hoàng Bệ Hạ đã đưa cho Huyền Nguyệt bảo bối của hắn. Nếu không phải có Phượng Hoàng Chi Huyết hộ thân bên mình, há Hồng Y Giáo Chủ Huyền Dạ lại có thể yên tâm về nữ nhi của y như vậy.

Huyền Nguyệt hạ giọng nói :” Một đồng hai cái màn thầu, một trăm đồng là hai trăm cái, năm trăm đồng là một ngàn cái, ta đưa cho người một tử tinh tề có lẽ cũng đủ rồi ha.”

Lão bản mập vừa rồi bị “ma pháp” nọ chấn động tâm can, nghe vậy cuống quýt trả lời :” Đủ rồi..... đủ rồi..... còn thừa nhiều lắm, để ta trả lại cho ngài.”

Huyền Nguyệt cười nói :” Nhìn người vất vả như vậy, không cần tính toán nữa, ta không giống mấy tên tiểu nhân nhỏ mọn. Đi thôi A Ngốc, ta mệt rồi, tìm một địa phương để nghỉ lại đã.” Nói xong, nàng đẩy cửa bước ra ngoài.

A Ngốc sau khi tạm biệt lão bản mập tốt bụng vội vã đuổi theo, Huyền Nguyệt cũng không có đi xa, chậm rãi bước ở đằng trước. Hắn bước nhanh tới hỏi :” Tiểu thư, bây giờ chúng ta đi đâu ?”

Huyền Nguyệt nói :” Ta muốn nghỉ ngơi một chút, theo ta qua đây.”

Vốn A Ngốc tưởng rằng, Huyền Nguyệt nhất định sẽ tìm một hào hoa phạn điểm để lưu lại, dù sao nàng cũng là nữ nhi của Hồng Y Giáo Chủ, thân phận cực kì tôn quý mà. Chỉ là thật nằm ngoài dự đoán, Huyền Nguyệt chỉ mang theo hắn đi tới một nhà trọ cách không xa cửa Tây thành, nhìn qua cũng biết là một phạn điểm bình thường. Nơi này mặc dù không hoa lệ nhưng rất yên tĩnh, vừa vào đến cửa đã làm cho A Ngốc thấy một cảm giác thoải mái nói không lên lời.

Huyền Nguyệt nhìn thấy sự nghỉ ngơi trong lòng A Ngốc, chậm rãi nói :” Chúng ta hiện nay không có nhiều tiền lắm, đường từ đây tới Tử Vong Sơn Mạch cũng không phải gần, cần tiết kiệm một chút. Nếu không phải vì không có tiền, ta cũng sẽ không tới Ma Pháp Sư công hội tiến hành cái gì trắc thí, ma pháp sư dù sao cũng rất ít a. Trước tiên ăn chút gì đã, ta đói rồi.”

Sau khi tùy tiện chọn hai gian phòng, Huyền Nguyệt cùng A Ngốc đi ăn một chút. Khẩu phần của nàng thật sự rất nhỏ, chưa tới một phần ba A Ngốc. Ăn xong nàng cũng không nói cái gì, im lặng trở về phòng mình nghỉ ngơi.

A Ngốc biết bản thân ma pháp sư thể lực rất kém, ăn uống cũng rất ít không giống như gã “ma pháp sư” nhà hắn, sau khi ăn xong cũng trở về phòng kế bên Huyền Nguyệt. Vào trong phòng, hắn đem bao quần áo của mình cùng Thiên Cương Kiếm bỏ qua một bên, toàn thân nhẹ nhõm, thở ra

một hơi dài trọc khí rồi ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần. Sanh Sanh chân khí cường đại với năng lực chữa trị đã đem kinh mạch trên cánh tay hần đả thông hết, thêm vào đó thủy hệ trị liệu thuật của Cơ Cách tác dụng cũng rất tốt, ngay cả vết sẹo cũng không để lại. Bây giờ chỉ cần không dụng lực mạnh thì sẽ không cảm thấy đau nữa.

Tiến vào cái thành nhỏ này chỉ có hai ngày ngắn ngủi nhưng lại xảy ra nhiều sự việc như vậy, A Ngốc cảm giác như mình đang ở trong mộng. Đối với Huyền Nguyệt hần cũng không biết rõ đây là cảm giác gì. Tình cảnh mỹ diệu buổi tối hôm qua cùng sự thương tổn thật sâu trong tâm hồn buổi sáng hôm nay vẫn còn in hằn trong tâm trí hần. Cảm giác mệt mỏi chợt dấy lên xâm chiếm, lúc này A Ngốc mới ý thức được, bắt đầu tu luyện. Hần khoang chân ngồi trên giường, thúc dục Sanh Sanh chân khí vừa mới đạt cảnh giới ngũ trọng trong cơ thể, bài trừ tạp niệm, trong chốc lát công phu đã tiến nhập vào trạng thái vong ngã.

Bên cạnh phòng A Ngốc, Huyền Nguyệt đang lăn qua lăn lại trên giường, rõ ràng là không ngủ được, cảm giác khó chịu vô cùng. Cứ nhắm mắt là nàng lại nhớ tới chuyện phát sinh trong hai ngày nay, làm cách nào cũng không thể tiến vào mộng đẹp.

Huyền Nguyệt ngồi bật dậy, tức giận hừ một tiếng nói :” Đều là tại cái đồ xú A Ngốc kia, không có việc gì lại tự dưng gây chuyện với ta. Hừ, làm cho nhân gia ngủ cũng không được, cứ chờ xem từ nay về sau ta sẽ chinh hần như thế nào.” Nói xong, nàng đột nhiên nhớ tới tình cảnh thức dậy trong vòng tay A Ngốc buổi sáng nay. Đó là một loại cảm giác toàn thân thư thái tuyệt vời, thật lâu quá rồi không có được một giấc ngủ yên ổn như vậy. Nằm trong vòng tay A Ngốc, cái loại cảm giác an toàn mà vững chắc này mới tuyệt diệu làm sao, nếu có thể đem hần ra làm giường thì tốt biết mấy. Nghĩ đến đây, Huyền Nguyệt mặt mũi không khỏi đỏ bừng lên, cơn buồn ngủ mãnh liệt cũng dần dần chiến thắng những miên man suy nghĩ, nàng rốt cuộc chìm vào trong giấc ngủ.

Đã quá nửa đêm, A Ngốc thở ra một hơi dài, quang mang màu trắng bao bọc toàn thân từ từ thu liễm. Tu luyện bốn mươi chín chu thiên làm cho hần cảm thấy tinh lực vô cùng sung mãn, tựa hồ chút máu mất đi ngày hôm qua

đã được bổ sung đầy đủ. Trong cơ thể chất dịch thể Sanh Sanh chân khí cũng nhiều hơn một ít, cảm giác nơi đan điền làm cho hắc thấy toàn thân ngập tràn lực lượng.

Nhìn cảnh sắc bên ngoài, tới hừng đông tựa hồ còn chút thời gian, Sanh Sanh Quyết đạt tới cảnh giới thứ năm cũng có điểm khác biệt. Trước kia muốn vận hành bốn mươi chín chu thiên, như thế nào trời cũng đã sáng bạch. Bây giờ tựa hồ như rút ngắn được không ít thời gian, xem ra công lực cũng đạt đến một cảnh giới mới.

Bóng đêm dày đặc, A Ngốc biết còn một khoảng thời gian nữa mới tới bình minh. Không khí trong phòng âm u, dù với nhãn lực của hắc cũng chỉ có thể nhìn được trong vòng vài thước. Ngủ ư? Vừa mới đả tọa xong, một tia buồn ngủ còn không có. Minh tư ư? Ngày hôm qua nhìn thấy ma pháp của Huyền Nguyệt, A Ngốc đối với hỏa diễm thuật của mình đại đại thất vọng, một chút ý niệm minh tư cũng không khơi dậy nổi.

Đột nhiên, A Ngốc nhớ tới Minh Vương Kiếm ở trước ngực, toàn thân chấn động: “Sanh Sanh Quyết của ta đã đạt đến ngũ trọng cảnh giới, đã có thể bắt đầu tu luyện Minh Tự Cửu Quyết được rồi. “

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Minh Vương Tà Kiếm

>

A Ngốc thầm nghĩ, bây giờ đi đến Tử Vong Sơn Mạch, nơi đó có những quái thú kinh khủng gì chính mình còn không biết, sợ rằng cũng không còn cơ hội sống sót để trở về tìm sư phụ Ca Lý Tư học tập nữa. Âu Văn thúc thúc đã từng nói “dụng thiện tắc thiện, dụng ác chi ác”, chỉ khi đối mặt với quái thú ta mới dùng đến Minh Vương Kiếm, vậy thì được rồi, cái này gọi là dùng tà chế tà. Nghĩ như vậy, A Ngốc mở vạt áo trước ngực, để lộ bì nang bên trong ra.

Chuôi kiếm làm bằng bảo thạch màu đen của Minh Vương Kiếm tỏa ra một cỗ hàn khí nhàn nhạt, A Ngốc cẩn thận rút kiếm ra. Vì sợ tà khí lộ ra ngoài, hắn thúc dục Sanh Sanh chân khí trong cơ thể đem Minh Vương Kiếm hoàn toàn bao trụ vào bên trong. Bạch quang lóe lên, căn phòng nhất thời sáng rực, trên vỏ kiếm tản mát ra một tầng hắc khí nhàn nhạt, cùng màu trắng của Sanh Sanh đấu khí hình thành nên hai tầng đối lập.

Cho dù bị Sanh Sanh chân khí bao trụ, nhưng khi rời khỏi bì nang Minh Vương Kiếm vẫn làm cho nhiệt độ trong phòng giảm đi không ít, trợn trợn hàn ý làm cho A Ngốc nhin không được rùng mình liên tục.

Một tay nâng Minh Vương Kiếm, A Ngốc cẩn thận nhìn phương pháp tu luyện Minh Tự Cửu Quyết được ghi bên trong bì nang.

Dem Minh Vương Kiếm cất vào trong vỏ, tà khí nhất thời biến mất, lúc này A Ngốc mới thở phào nhẹ nhõm. Đôi tay hắn chậm rãi cầm bì nang lên, có chút run rẩy, đến bây giờ hắn vẫn không dám khẳng định, học tập Minh Tự Cửu Quyết sau này sẽ có cái gì biến hóa. A Ngốc nghĩ thầm, Âu Văn thúc thúc nhất định sẽ không hại mình đâu, vậy nếu người nói mình có thể

học thì nhất định sẽ không có vấn đề gì. Nghĩ xong, hắn không hề do dự khai mở bì nang.

Vốn A Ngốc còn sợ bên trong bì nang sẽ dày đặc những chữ nghĩa khó hiểu, nhưng trong sát na hắn khai mở bì nang đã bị những đồ họa bên trong hoàn toàn hấp dẫn. Trong đó không hề có lấy một chữ, chỉ có một đồ án dị thường phức tạp, trên đó có rất nhiều những hoa văn cùng các dạng phù ấn cổ quái, hình dạng như một đôi mắt to quái dị đang nhìn chăm chăm vào mình.

Trong ý thức hải tặc hồ như đang có người cùng mình nói chuyện, ánh mắt của A Ngốc không thể nào rời khỏi đồ án trên bì nang được. Thanh âm ấy dần dần rõ ràng lên.

“Minh Vương Kiếm, thiên hạ đệ nhất tà khí, cũng là Minh Giới đệ nhất thần khí, chẳng biết vì sao lại lưu lạc nhân gian. Ta Phong Nguyên - Luyện Kim Thuật Sĩ, trong lúc vô ý đã nhặt được nhưng chưa hề phát huy uy lực của Minh Tự Cửu Quyết. Minh Vương Kiếm tà khí cực thịnh, khi sử dụng khí tà ác sẽ tràn ngập thiên địa, nếu tâm chí không vững vàng, công lực không sâu tuyệt đối không thể sử dụng cây kiếm này, nếu không sẽ tự rước họa vào thân. Minh Tự Cửu Quyết gồm chín câu khẩu quyết phối hợp với chín chiêu thức, ta chiếu theo bản ghi chép mà tu luyện, cũng chưa có sử dụng qua bao giờ, rốt cuộc uy lực của nó thế nào ta cũng không biết. Bất quá, Minh Tự Cửu Quyết bốn chiêu cuối cùng hình như không thuộc về năng lực của nhân gian, ngàn vạn lần không nên thử, nếu không tất sẽ bị phản phệ mà chết. Người có công lực mạnh mẽ thì sẽ bị tà kiếm khống chế, trở thành nhân gian Ma Vương. Minh Vương Kiếm một khi đã ra khỏi vỏ tất sẽ phải hấp thụ một linh hồn mới chịu trở về, nếu không thể giết người thì sẽ tự giết chính mình. Trong khi sử dụng Minh Tự Cửu Quyết phải dụng sinh cơ bao bọc lấy thân thể, cách ly hoàn toàn với tà khí thì mới có thể giết địch mà không tổn hại mình. Với uy lực của Minh Vương Kiếm, chiêu thức có thể học mà không thể dễ dàng sử dụng, một khi đã phát ra tà lực thì không thể nào thu lại..... nhớ lấy..... hãy nhớ lấy.”

Thanh âm đình chỉ, A Ngốc toàn thân đã toát mồ hôi lạnh. Hắn mặc dù không biết Phong Nguyên – Luyện Kim Thuật Sĩ là ai, nhưng hắn mơ hồ

đoán được, vị tiền bối này tối thiểu cũng phải là nhân vật của hàng ngàn năm trước. Chiêu thức có thể học, không thể dễ dàng sử dụng. Nhưng chiêu thức ở chỗ nào nhỉ? Ý niệm vừa động, đồ họa trên bì nang đột nhiên chuyển động, một bóng người như ẩn như hiện chợt xuất hiện trong ý thức A Ngốc. Bóng người này không ngừng biến hóa, căn bản là không cần phải cố gắng, chín đạo thân ảnh đã vững vàng khắc sâu trong trí óc của A Ngốc.

Khi chín thân ảnh biến mất, trước mắt A Ngốc đột nhiên sáng ngời, mặt trên bì nang cũng phục hồi lại trạng thái như cũ, tựa hồ như không có cái gì mới phát sinh. A Ngốc không ngừng thở hỗn hển, mặc dù chỉ là trong chốc lát công phu nhưng toàn thân hắn đã bị mồ hôi thấm ướt, trằn trợn mệt mỏi không ngừng truyền đến, tinh thần lực trong cơ thể hầu như hoàn toàn biến mất. Bầu trời bên ngoài đã từ từ sáng lên, tựa hồ như bình minh đã đến, chuyện vừa rồi chỉ là xảy ra trong nháy mắt nhưng hắn cảm giác đã trôi qua thật lâu.

Trong đầu hắn hiện ra chín thân ảnh mơ hồ, chiêu thức nhìn qua đều phi thường đơn giản, mỗi chiêu đều gắn với một câu khẩu quyết. Thứ thứ nhất, tư thế chỉ là thân thể đứng thẳng, từ trong ngực rút ra một đoản kiếm, mũi kiếm hướng về phía mi tâm kẻ địch, thân ảnh lóe lên chia làm hai bóng. Chiêu này tên là Minh Thiểm, khẩu quyết chỉ có bảy chữ: Minh Vương Nhất Thiểm – Thiên Địa Động.

A Ngốc đứng lên, lấy tay áo lau lau đám mồ hôi lạnh chảy đầy trên mặt, thay một bộ quần áo mới, lúc này mới thấy toàn thân thoải mái hơn. Mặc dù tinh thần lực của hắn còn chưa có hồi phục, nhưng cũng không hề cảm thấy mệt mỏi. Minh Thiểm? Minh Vương Nhất Thiểm – Thiên Địa Động? Chỉ cần nhớ kĩ câu khẩu quyết này rồi chia kiếm về phía đối phương thôi sao? Hắn đưa tay lên thủ thế, thì thầm niệm :” Minh Vương Nhất Thiểm – Thiên Địa Động.”

Vừa niệm xong câu khẩu quyết, hắn chợt cảm giác được Minh Vương Kiếm đang ở trước ngực bỗng nhúc nhích, một cỗ khí lưu lạnh như băng theo kinh mạch trong nháy mắt lưu chuyển khắp toàn thân, cơ thể theo ý niệm đột nhiên thuận di một đoạn, Minh Vương Kiếm hướng ứng kêu lên “ông ông”, tựa hồ như muốn thoát ra.

A Ngốc kinh hãi thất sắc, Minh Vương Kiếm nếu ra khỏi vỏ sẽ làm tan nát đại lượng khí tà ác, căn bản vốn không phải là hắc có khả năng khống chế. Một khi tà ác chi khí tỏa ra ngoài, sợ rằng chung quanh trong vòng trăm thước không người nào có khả năng tránh được ảnh hưởng của tà lực. Nghĩ vậy, A Ngốc vội vã phi thân lên giường, hít một ngụm khẩu khí, trong đan điền dịch thể Sanh Sanh chân khí hoàn toàn điều động tập trung vào bộ vị trước ngực. Trên ngực hắc nhất thời tỏa ra bạch quang kịch liệt, quang mang miên cường đem Minh Vương Kiếm đang chấn động từ từ áp chế xuống.

Đến khi Minh Vương Kiếm hoàn toàn khôi phục A Ngốc mới thở phào nhẹ nhõm, ho khan vài tiếng, tay phải gắt gao nắm chặt ngực. Thật đáng sợ..... thật là đáng sợ, tà lực lạnh như băng kia dù chưa ra khỏi vỏ mà vẫn kinh khủng như thế, trách không được Âu Văn thúc thúc nhờ vào nó mà có thể trở thành đệ nhất sát thủ trên toàn đại lục.

Sau nửa ngày, rốt cuộc tâm tình A Ngốc cũng bình phục trở lại, nhưng hắc giết mình phát hiện Sanh Sanh chân khí trong cơ thể đã tổn thất tới hơn một nửa, đích thị là tiêu hao do vừa rồi phải ức chế khí tà ác.

Trời đã dần dần sáng, A Ngốc cũng không có tái luyện công phu, chỉ thu thập những đồ đạc cá nhân của mình rồi chờ đợi Huyền Nguyệt rời phòng. Lần đầu tiên học Minh Tự Cửu Quyết làm cho hắc tiêu hao hết toàn bộ tinh thần lực cùng một nửa Sanh Sanh chân khí, trong lòng hắc vô cùng sợ hãi, không còn dám tùy tiện ngâm xướng câu khẩu quyết kia nữa. Hắc thử thăm dò dựa theo chiêu thức Minh Thiểm đưa tay thủ ấn, nhưng cũng không có cái gì hiệu quả, chỉ là giống với các kiếm pháp bình thường. Đợi sau khi công lực hồi phục rồi sẽ luyện tiếp, Minh Vương Kiếm này thật sự quá nguy hiểm, tựa hồ giống với một ngọn núi lửa, lúc nào cũng có thể bộc phát.

Hắc đi tới dãy cửa sổ ra, không khí thanh tân buổi sớm mai ulla vào phòng mang theo chút hàn ý, mặt trời đang dần dần mọc lên ở đằng đông, tựa hồ như một viên hồng bảo thạch thật lớn khảm trên nền trời màu lam sâu thẳm thẳm. Mới sáng sớm, ánh sáng mặt trời cũng không hề chói mắt,

nhìn qua phi thường nhu hòa, làm cho người ta có một cảm giác yên bình thoải mái.

Hít lấy một ngụm không khí mát mẻ, tinh thần A Ngốc hưng phấn, một ngày mới đã tới, tại Tử Vong Sơn Mạch ở phương xa rốt cuộc có cái gì đang chờ đợi ta đây!

“A Ngốc..... A Ngốc.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Huyền Nguyệt. Nàng hình như dậy sớm quá a!

Vừa mở cửa ra, A Ngốc thấy Huyền Nguyệt sắc mặt tựa hồ không được tốt lắm, nàng vẫn mặc bộ ma pháp bào màu trắng, đôi mắt to tròn có chút hơi hồng, hình như đêm qua ngủ không được ngon giấc.

A Ngốc nói :” Huyền Nguyệt tiểu thư, hình như hôm qua ngài không ngủ được thì phải ?”

Huyền Nguyệt hừ một tiếng, nói :” Cũng tại người, mất cả nửa ngày người ta mới thiêu thiêu ngủ được, kết quả lại bị người động đây làm cho thức giấc.” Giấc ngủ buổi tối ngày hôm qua so với mấy ngày trước còn mệt mỏi hơn, làm cho nàng không khỏi hoài niệm tới cảm giác ấm áp trong vòng tay A Ngốc.

A Ngốc trong lòng cả kinh, tưởng rằng Huyền Nguyệt đã phát hiện ra hắc lén tu luyện Minh Tự Cứu Quyết, vội vàng nói :” Xin lỗi, từ nay về sau ta sẽ không thế nữa.”

Huyền Nguyệt bĩu môi, nói :” Biết sai là tốt, thân thể của nhân gia lại để cho người tùy tiện động vào sao? Từ nay trở đi, trên đường người nhất định phải nghe theo lời ta nói. Nếu không ta sẽ không cho người một khối cực phẩm ma pháp thủy tinh nữa.”

A Ngốc gật đầu nói :” Ta là người hầu của tiểu thư, tự nhiên phải nghe ngài phân phó rồi.”

Huyền Nguyệt nghe được cái thái độ tự ti này của A Ngốc, trong lòng nàng cảm thấy rất không thoải mái, bĩu môi giễu cợt :” Người đúng là có khả năng làm nô tài đích thực, mới chưa đến hai ngày thời gian mà đã ra dáng lắm rồi.”

A Ngốc toàn thân chấn động, ủy khuất cùng phần bộ trong nháy mắt tràn ngập châu thân hắc. Hắc căn chặt rằng, toàn thân run rẩy nhìn Huyền

Nguyệt, trong mắt suýt nữa thì phun ra lửa.

Huyền Nguyệt nói xong thì chết lặng đứng ở đó, nàng cũng không vì cái gì mà mình lại nói những lời tổn thương người khác như thế, đó cũng không phải là bản ý của nàng a!

Hai người cứ đứng yên lặng như vậy, thật lâu sau không nói gì.

“Ta đói bụng rồi, trước tiên đi ăn cơm đã, sau đó trực tiếp xuất phát.” Cũng là Huyền Nguyệt phá vỡ tình trạng im lặng trước, thanh âm nàng lạnh nhạt vang lên, không mang theo chút sắc thái tình cảm nào. Huyền Nguyệt xoay người hướng phía tiền đường đi đến. A Ngốc vẫn như cũ đứng ở nơi đó, tận đến khi thân ảnh Huyền Nguyệt biến mất hẳn mới thở dài một tiếng, mặc vào bộ ma pháp bào màu đỏ, thân thể hoàn toàn ẩn giấu bên trong cùng bao quần áo và Thiên Cương Kiếm, chậm rãi đi về phía tiền đường.

Dưới không khí khác thường đó, Huyền Nguyệt cùng A Ngốc đều ăn rất ít, sau khi điểm tâm xong cũng không có nói lấy một câu. Rồi khỏi phạm điểm, hai người đi tới cửa Tây thành đã thấy Nguyệt Ngân cùng Nguyệt Cơ đứng ở chỗ này từ sớm. Nhưng hơn mười gã thành viên Nguyệt Ngân dong binh đoàn ngày hôm qua nay chỉ còn có hai gã, cộng thêm cả Nguyệt Ngân huynh muội là bốn người mà thôi.

Vừa nhìn thấy bọn A Ngốc đi đến, Nguyệt Ngân vội vàng đi lên tiếp đón, hẳn có chút xấu hổ nói :” Ma pháp sư tiểu thư, ngài đã tới.”

Huyền Nguyệt nhìn bọn người Nguyệt Ngân, kì quái hỏi :” Như thế nào lại chỉ có bốn người các người, các thành viên của Nguyệt Ngân dong binh đoàn đâu? Người đừng có nói với ta là họ không tham tiền nên đã bỏ đi nha.”

Nguyệt Ngân cười khố nói :” Ta cũng không có biện pháp, dù sao mọi người cũng là hảo huynh đệ. Chuyện lần này nguy hiểm như thế, ta không thể miễn cưỡng bọn họ a! Vả lại trong số họ có rất nhiều người trong nhà còn có người thân, cuối cùng nguyện ý đi với ta cũng Nguyệt Cơ chỉ có hai vị huynh đệ này. Hai vị này đều là cô nhi, không có gì ràng buộc, hơn nữa bọn họ cũng rất muốn đi thám hiểm lần này.”

Huyền Nguyệt tức giận nói :” Hừ, hi vọng bọn các người đừng có đến trước Tử Vong Sơn Mạch lại lùi bước là được. Nếu không thì bây giờ giải

tán hết đi là tốt nhất.”

Nguyệt Ngân kiên định nói :” Điểm ấy ngài có thể yên tâm, huynh muội chúng ta chỉ cần đã quyết định chuyện gì là sẽ không bao giờ thay đổi. Để ta giới thiệu một chút, vị huynh đệ này kêu là Vạn Lý, am hiểu sử dụng trọng kiếm. Còn vị này là Miêu Phi, am hiểu khoái kiếm cùng thân pháp.” Vạn Lý thân hình cao lớn, cơ hồ không sai biệt lắm so với A Ngốc, trên lưng đeo một thanh trọng kiếm, thế nhưng so với Thiên Cương Kiếm của A Ngốc còn nhỏ hơn nhiều, chỉ là chiều dài cũng xấp xỉ mà thôi. Mái tóc hăn có chút loạn xạ, tựa hồ rất là thô ngạnh, nhìn qua xấp xỉ cỡ hai mươi bốn hai năm tuổi. Miêu Phi bên cạnh thì thấp hơn nhiều, so với Nguyệt Cơ còn thấp hơn nửa cái đầu, hai tay rất dài cơ hồ chạm đất, ánh mắt linh hoạt có chút láu cá đang ngầm đánh giá Huyền Nguyệt cùng A Ngốc. Huyền Nguyệt không có thấy hăn mang kiếm, nhưng lại thấy tướng tá hăn giống như một con khỉ, không khỏi phá lên cười.

Miêu Phi trong mắt hiện lên một tia vui mừng, mỉm cười nói :” Tiểu thư ngài hảo, tại hạ là Miêu Phi, năm nay mười tám tuổi, anh tuấn tiêu sái, phong lưu hào sảng, bây giờ vẫn chưa có bạn gái, ngài xem.....”

Nguyệt Ngân ho khan một tiếng, nhìn Huyền Nguyệt nói :” Ma pháp sư tiểu thư, ngài có phải là nên tự giới thiệu một chút? Ta còn chưa biết các người tên gì ??”

Huyền Nguyệt trừng mắt lườm Miêu Phi, nói :” Ta gọi là Huyền Nguyệt, đây là bằng hữu của ta, kêu là A Ngốc, hăn am hiểu hỏa hệ ma pháp.”

Bằng hữu? A Ngốc ngơ ngác, hăn như thế nào cũng không nghĩ đến Huyền Nguyệt lại giới thiệu như thế. Hăn tiến lên một bước nói :” Các người hảo.”

Nghe thấy tên của A Ngốc, Nguyệt Cơ che miệng cười, nói :” Tên người thật là kì quái nha. Có thật tên là A Ngốc không? “ Nàng nhìn thoáng qua chuôi kiếm lộ ra trên vai A Ngốc, trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên.

A Ngốc thông thả gật đầu, hăn không dám nhìn thẳng vào ánh mắt mỉa mai của Nguyệt Cơ, chỉ đành cúi đầu cầu cứu phía Huyền Nguyệt.

Huyền Nguyệt bất mãn liếc mắt nhìn Nguyệt Cơ :” Chúng ta đi.” Nói xong, nàng kéo tay A Ngốc đi thẳng ra ngoài thành.

Ra khỏi thành, Nguyệt Ngân móc trong người ra một tấm bản đồ, nhìn nhìn rồi nói :” Từ Vong Sơn Mạch ở phía Tây Nam, chúng ta muốn đến đó phải thông qua lãnh địa của Phổ Nham tộc cùng Thiên Nguyên tộc. Nếu đi nhanh phỏng chừng sẽ mất khoảng nửa tháng là có thể tới. Huyền Nguyệt tiểu thư, ngài có đề nghị gì không ?”

Huyền Nguyệt ngần ra, nói :” Cứ trực tiếp đi tới đó là được, có cái gì mà phải đề nghị ?”

Nguyệt Ngân nói :” Thiên Nguyên tộc ta chưa đi qua nên không có rõ lắm. Nhưng Phổ Nham tộc lại là một chủng tộc rất kì lạ, cho dù ở trong liên bang bọn họ cũng rất hiếm khi cùng những chủng tộc khác lui tới, chỉ sống bên trong lãnh địa của mình. Hơn nữa, bọn họ tựa hồ cũng không chào đón người của các chủng tộc khác, tộc nhân bọn họ tính cách rất lạnh lùng. Ta từng đi qua đó một lần, ài..... nhớ lại thật sự là thống khổ a! Ở nơi đó, thậm chí muốn mua cái gì cũng không ai nguyện ý bán cho người.”

Lời Nguyệt Ngân nói đã làm nổi lên hứng thú của Huyền Nguyệt :” Phổ Nham tộc đó nhất định che giấu cái gì bí mật, nếu không bọn họ cũng sẽ không cẩn bất nhân tình như vậy.”

Nguyệt Ngân gật đầu nói :” Dù sao thì chúng ta cũng chỉ là thông qua đó mà thôi, chỉ cần tận lực tránh xung đột với bọn họ thì sẽ không phát sinh cái gì. Thiên Nguyên tộc bên kia tình hình còn phức tạp hơn. Nơi đó có rất nhiều chủng tộc sinh sống, mỗi chủng tộc lại có những tập tính riêng của mình. Chuyển đi lần này vị tất đã thuận lợi như chúng ta nghĩ a! Hết thầy cần phải cẩn thận thì sẽ tốt hơn.”

Huyền Nguyệt chẳng hề để ý nói :” Sợ cái gì? Trong núi tất có đường mòn, khi nào đến nơi mới nói chuyện đi. Chúng ta không đi trêu chọc bọn họ, chẳng lẽ bọn họ lại tự nhiên chặn đánh chúng ta chắc? Còn nữa, tốc độ đi như vậy thì quá chậm, chúng ta có nên mua vài cái xe ngựa không? Nếu như vậy thì sẽ nhanh hơn được một chút.”

Nguyệt Ngân bật cười nói :” Cái gì? Mua xe ngựa? Ta cho tới giờ còn không có nghe nói qua có tên dong binh nào ngồi trên xe ngựa đó, dong binh bình thường cưỡi ngựa còn rất ít nữa là. Cũng chỉ có những đại dong binh đoàn như Hồng Cự dong binh đoàn mới có bộ đội kỵ binh của mình.

Xe ngựa thật sự là không cần thiết, đi tới thành thị kế tiếp chúng ta chỉ cần mua vài thớt ngựa là được rồi.”

Huyền Nguyệt ương bướng nói :” Dong binh hóa ra còn có nhiều hạn chế như vậy a! Vì cái gì mà không thể ngồi xe ngựa? Hừ, ta nhất định phải ngồi xe ngựa.”

Trong khi Nguyệt Ngân cùng Huyền Nguyệt còn đang tranh cãi, Nguyệt Cơ đi đến bên cạnh A Ngốc, nhìn tên thiếu niên so với mình còn cao hơn cả nửa cái đầu này, vũ mị cười nói :” A Ngốc người hảo, ta là Nguyệt Cơ.”

A Ngốc ngơ ngác, có cảm giác tay chân luống cuống hết cả lên. Nguyệt Cơ mới là nữ hài tử thứ hai mà hắn gặp được từ khi bước chân vào đại lục đến này, nhìn qua so với Huyền Nguyệt nàng còn thành thực hơn không ít :” A, người..... người hảo.....Nguyệt Cơ tiểu thư.”

Nguyệt Cơ thầm nghĩ, trách không được kêu là A Ngốc, thật có chút ngơ ngác mà :” A Ngốc, người vì cái gì lại đem theo một thanh cự kiếm như vậy? Chiều dài có tới hơn năm thước a!”

A Ngốc vừa muốn trả lời, Huyền Nguyệt đã cướp lời :” Cái thanh kiếm đó của hắn chỉ dùng để trang trí hoặc là chặt cây mở đường thôi. Cũng chỉ là hình thức, làm sao mà sánh được với sự lợi hại của chiến sĩ các người.”

Vạn Lý nói :” Ta xem ra thì không phải vậy. Thanh kiếm này của A Ngốc huynh đệ so với kiếm của ta còn muốn dài hơn, nhìn qua phân lượng cũng không nhẹ a. A Ngốc huynh đệ, so với ma pháp sư thì thể lực của người thật là tốt đó.”

A Ngốc liếc mắt nhìn Huyền Nguyệt, hắn không rõ, song phương đã hợp tác, vì cái gì còn muốn ẩn giấu vũ kỹ của mình? Nhưng hắn cũng không có nhiều lời, chỉ nhìn Vạn Lý thông thả gật đầu.

Bởi vì Huyền Nguyệt thể lực rất kém, mới đi được một đoạn ngắn nàng đã la hét om sòm đòi nghỉ ngơi, kết quả là đi cả một ngày mọi người cũng chưa tới được thành thị kế tiếp. Màn đêm dần dần phủ xuống, mặt trăng tròn như viên trân châu xuất hiện phía chân trời, không gian nhất thời tối sầm lại.

Nguyệt Ngân nhìn sắc trời rồi nói :” Huyền Nguyệt tiểu thư, xem ra hôm nay chúng ta phải ngủ ngoài trời rồi. Nơi này vẫn là trong cảnh nội Hồng

Cụ tộc, tốc độ của chúng ta bây giờ chậm quá, có lẽ ngày mai đến thành thị kế tiếp phải mua vài thớt ngựa thôi.”

Vừa nghe thấy hôm nay được cắm trại ngoài trời, hai mắt Huyền Nguyệt chột sáng bừng lên, nàng hất mũ trùm đầu ra cười nói :” Hảo a! Vậy trước hết mau dựng trại đi. Dựng ở chỗ nào thì tốt nhỉ ?”

Nụ cười như ảo mộng của nàng làm cho Nguyệt Ngân có chút ngốc trẻ, hẳn vì che giấu sự xấu hổ của mình vội vàng nói :” Dựng trại bình thường cần một khoảng đất bằng phẳng, chúng ta cứ chọn một mảng đất trống là có thể rồi.”

Nguyệt Cơ chỉ vào mảnh rừng rậm ven đường, nói :” Đại ca, vậy hôm nay chúng ta ở nơi đó đi. Tối hôm nay cũng không có gió lớn gì cả.”

Nguyệt Ngân gật gật đầu, dẫn theo mọi người đi vào trong rừng cây. Dưới ánh trăng huyền ảo, trong rừng tràn ngập những bóng cây thâm u, từng làn gió đêm nhẹ nhàng lay động, tiếng lá cây vang lên xào xạc, làm cho rừng rậm càng thêm vẻ huyền bí. Nguyệt Ngân huynh muội cùng Vạn Lý, Miêu Phi thuần thục hạ bao hành lý trên lưng xuống, từ bên trong lấy ra những chiếc lều làm từ da trâu, chỉ trong chốc lát công phu đã dựng lên bốn chiếc lều vững chãi. Không biết Nguyệt Ngân kiếm ở đâu về mấy tảng đá, hẳn đem chặn xuống góc lều cho thêm phần chắc chắn. Bốn chiếc lều tạo thành một vòng tròn, ở giữa có một khoảng trống chừng mười thước.

A Ngốc vốn định tiến lên hỗ trợ thì lại bị Huyền Nguyệt cản lại, lý do là: người cái gì cũng không biết, còn muốn qua đó tham gia náo nhiệt sao?

Dựng xong mấy chiếc lều, Nguyệt Ngân mỉm cười đi tới :” Huyền Nguyệt tiểu thư, hôm nay ủy khuất ngài một đêm vậy. Ngài cùng tiểu muội ở chung một cái lều, mặc dù không thoải mái lắm nhưng cũng tránh được mưa gió. A Ngốc huynh đệ, người cùng ta ngủ chung một cái. Mặc dù chúng ta đều đầu to cả nhưng cố gắng một chút cũng không việc gì.”

Huyền Nguyệt bĩu môi nói :” Không được, ai thèm ngủ chung với nàng ta chứ. Ta có thói quen chỉ ngủ một mình, các người phải chừa ra một cái để cho ta.” Nói đến thói quen chỉ ngủ một mình, nàng âm thầm liếc mắt nhìn A Ngốc, nhin không được lại nhớ tới tình cảnh ngày đó nằm trong vòng tay ấm áp của hắn, trên mặt không khỏi nổi lên một áng mây đỏ bừng.

Nguyệt Ngân ngơ ngác, khó xử nói :” Chỉ có bốn cái lều, vậy phân chia thế nào đây ?”

Huyền Nguyệt nói :” Như vậy còn phải hỏi sao. Người cùng với cái tên Vạn Lý đầu to kia ngủ chung một cái, đem cái lều của người cho ta. A Ngốc cùng muội muội của người ngủ cùng một cái, như vậy là được chứ gì.” Nàng nói như vậy là cố ý muốn châm chọc Nguyệt Cơ. Chuyện Nguyệt Cơ ngày hôm qua khiêu chiến làm cho nàng bây giờ vẫn còn chút thống hận. Huống chi Nguyệt Cơ dung mạo cũng không kém nàng, trên người lại càng..... thành thực ra đáng nữ nhân, làm cho nàng có chút ghen ghét.

Nguyệt Ngân thất thanh hỏi :” Cái gì? Như thế nào lại thế, muội muội ta là nữ hài tử mà! “

A Ngốc cũng bị dọa cho nhảy dựng lên, vội vàng nói :” Không được..... không được. Ta..... ta ngủ bên ngoài là được rồi, không cần ở trong lều đâu.”

Huyền Nguyệt chu mỏ nói :” Lá gan của người cũng nhỏ quá ha, ngày đó không phải người cũng” Vốn nàng muốn nói, ngày đó không phải người cũng to gan dám ôm ta ngủ sao, nhưng nghĩ lại hình như có cái gì không đúng, vội vã im bặt, mặt hoa đỏ bừng, tim đập thành thịch, liếc mắt lờm A Ngốc rồi thì thào nói :” Mặc kệ người, dù sao ta cũng phải ngủ một mình.”

Nguyệt Cơ lúc này đã đi tới, trái với suy nghĩ của mọi người chính là, nàng chỉ trừng mắt nhìn Huyền Nguyệt, rồi sau đó đi tới bên cạnh A Ngốc, mị hoặc nói :” Ta rất đáng sợ sao? Ngủ cùng ta có cái gì không tốt nào ?”

A Ngốc nhất thời chết đứng, run run nói :” Không được.....không được mà. Cơ Cách đại ma pháp sư có nói nam nữ thụ thụ bất thân, tuyệt đối không thể ngủ cùng nhau được.”

Nghe A Ngốc nói xong, Nguyệt Cơ nhất thời nhoẻn miệng cười, tiếng cười trong như chuông bạc lay động lòng người :” Cái gì cơ? Tiểu huynh đệ, người có phải là mới bước vào đại lục không? Xem ra từ nay về sau tỷ tỷ phải hảo hảo dạy dỗ người một chút mới được.”

Nguyệt Ngân nhíu mày, nói :” Nguyệt Cơ, người đừng có chọc A Ngốc huynh đệ nữa. Buổi tối hôm này ta sẽ ngủ cùng A Ngốc huynh đệ, Vạn Lý

cùng Miêu Phi ngủ chung một chỗ, như vậy là được rồi.”

Nguyệt Cơ không thêm để ý tới lời trách móc của ca ca, nàng ghé sát bên tai A Ngốc, thì thầm nói :” Người thật sự không có một chút suy nghĩ muốn ngủ cùng tỷ tỷ sao ?”

Hơi thở thơm như hoa lan của nàng phả vào mặt A Ngốc, hẳn có thể cảm giác rõ được hương thơm cùng sự ấm áp đang lan tỏa, tức thì thân thể cứng ngắc, vội vã tránh qua một bên nói :” Không nghĩ..... không nghĩ mà. Ta..... ta đi ra đây một chút.” Nói xong, hẳn quay đầu hướng phía rừng cây chạy mất hút.

Nhìn A Ngốc sợ hãi bỏ chạy một mạch, Nguyệt Cơ không nhịn được cười ngặt nghẽo. Sở dĩ nàng hí lộng A Ngốc cũng không phải vì đối với hẳn có cái gì đặc biệt tình cảm, chỉ là nàng cảm thấy quan hệ của Huyền Nguyệt cùng A Ngốc hình như có chút khó hiểu. Mà Huyền Nguyệt tu vi ma pháp kinh khủng như vậy thật sự mình không chống lại nổi, đành phải hí lộng A Ngốc thật thà để chọc tức Huyền Nguyệt. Chỉ là không rõ, nàng chọc A Ngốc cả nửa ngày mà Huyền Nguyệt một chút phản ứng cũng đều không có, chỉ thấy nàng lạnh nhạt không thêm để ý đi tới lều của Nguyệt Ngân. Nàng thầm nghĩ, rốt cuộc bọn họ có quan hệ gì nhỉ? Chẳng lẽ thật sự chỉ là bằng hữu bình thường thôi sao?

Nguyệt Ngân trừng mắt nhìn muội muội, nói :” Người cũng thật là..... A Ngốc huynh đệ thật thà như vậy, người không được khi dễ hẳn.”

Nguyệt Cơ mang vẻ mặt ủy khuất nói :” Muội đâu có khi dễ hẳn. Muội thấy hẳn là một tiểu nam sinh, muốn dạy dỗ hẳn một chút cũng không được sao ?”

Nguyệt Ngân bất đắc dĩ thở dài, nói :” Người nha, bớt cho ta chút phiền toái đi. Bây giờ ta đi nổi lửa, làm chút lương khô, ăn xong rồi thì nghỉ ngơi đi. Sáng mai còn phải xuất phát.”

Sau nửa ngày công phu, A Ngốc mới từ trong rừng trở về. Trong khoảng trống giữa bốn chiếc lều đã có không ít những cành cây khô, hiển nhiên là do mọi người mang về. Nguyệt Ngân cùng Miêu Phi đang ngồi ở đó dùng hai viên hỏa thạch đánh lửa. Nhưng có lẽ vì không khí ẩm ướt nên mãi mà

vẫn không thành. Vạn Lý ngồi ôm cây cự kiếm của mình, còn Nguyệt Cơ đang lau chùi cây cung, duy chỉ có Huyền Nguyệt là không thấy đâu cả.

Vừa nhận thấy không có bóng dáng Huyền Nguyệt, A Ngốc trong lòng đã quính lên. Hắn bước nhanh tới trước mặt Nguyệt Ngân hỏi :” Nguyệt Ngân đại ca, Huyền Nguyệt đâu rồi ?”

Nguyệt Ngân còn chưa kịp trả lời thanh âm của Huyền Nguyệt đã từ bên trong một chiếc lều truyền tới :” Người cũng còn biết tìm ta cơ à! Qua đây, ta sẽ đưa đồ ăn cho người, không phải là người rất thích ăn màn thầu sao? Mau lại đây. Ta có chuyện muốn nói.”

A Ngốc theo hướng thanh âm nhìn lại, chỉ thấy Huyền Nguyệt từ bên trong lều của Nguyệt Ngân đang thò đầu ra, trên tay nàng còn cầm một cái màn thầu đang vẩy vẩy hẳn. Đã thấy được nàng, lúc này A Ngốc mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn đi nhanh tới trước mặt chiếc lều, ngồi xổm xuống nói :” Huyền Nguyệt tiểu thư, ngài có chuyện gì cần phân phó ?”

Huyền Nguyệt bất mãn trừng mắt nhìn hắn, nói :” Mới nói được với người hai câu đã lại trở về cái bộ dạng lạnh lẽo như băng, thật chán ghét. Màn thầu này cho người, mang qua đó ăn đi.” Đối với Huyền Nguyệt mà nói, hạ mình kiểu này xem như nàng đã chịu ủy khuất lắm rồi.

A Ngốc tiếp nhận màn thầu, nói :” Ta chỉ là hạ nhân, cũng không có dám lạnh nhạt cái gì, chỉ là sợ nói nhiều sẽ lại chọc giận làm cho ngài thêm chán ghét mà thôi. Không có chuyện gì thì ta đi trước đây.”

Huyền Nguyệt hừ lạnh một tiếng :” Thật đúng là đồ ngốc. Còn nữa, người không được nói cho bọn họ biết chuyện về Phượng Hoàng Chi Huyết, đó là bí mật của ta, nhớ chưa ?” Nói xong, nàng quay vào trong lều, từ đó xuất ra hơn mười cái màn thầu :” Đây là bữa cơm chiều nay đó.”

A Ngốc tiếp nhận màn thầu, nói :” Chúng ta đã hợp tác cùng bọn họ, vì cái gì lại không thể chân thành đối đãi với nhau? Cứ giấu diếm thế này thật không tốt.”

Huyền Nguyệt trợn mắt nhìn hắn, thấp giọng nói :” Người biết cái gì? Ba ba ta đã từng dạy, hại người có thể không nhưng đề phòng người thì nhất định phải có, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn. Ta vừa nhìn cái cô nàng

Nguyệt Cơ kia đã không vừa mắt, nhất định không phải người tốt, người cùng với ả đừng có tiếp xúc quá nhiều, biết chưa ?”

A Ngốc gật gật đầu, nói :” Ta biết rồi.” Hắn thầm nghĩ, nhân gia người ta cho dù ở góc độ nào cũng đều tốt hơn so với người, tối thiểu cũng là tính tình.

Huyền Nguyệt chui ra khỏi chiếc lều, chạy đến bên Nguyệt Ngân hỏi :” Cả nửa ngày như vậy mà còn chưa có nhóm xong lửa à ?”

Nguyệt Ngân nói :” Bây giờ là mùa hè, không khí ướt át, độ ẩm cũng tương đối cao, nơi này lại ẩm thấp quá, muốn nhóm lửa thì thật là khó. Sở rằng hôm nay chúng ta phải ăn tạm lương khô rồi.”

Huyền Nguyệt hì hì cười nói :” Các người thật sự là đồ ngốc! Chẳng lẽ các người quên, trong chúng ta còn có một hỏa hệ ma pháp sư a. A Ngốc, mau tới đây, nhóm lửa lên cho mọi người xem nào.”

A Ngốc ứng tiếng, đi tới bên cạnh đám cành cây khô, vừa định ngâm xương chú ngữ thì lại nghe Miêu Phi nói :” A Ngốc huynh đệ, cái này là người không đúng rồi. Có hỏa hệ ma pháp tốt như vậy lại không ra tay hỗ trợ, cứ đứng nhìn chúng ta liều mạng đánh lửa cả nửa ngày trời.”

A Ngốc vừa định giải thích thì Huyền Nguyệt đã cướp lời nói :” Là do đầu óc của hắn không được nhanh nhẹn, mắng hắn như vậy xem ra đầu người còn ngốc hơn so với hắn.”

Miêu Phi sắc mặt hơi đổi, nhưng khi hắn nhìn thấy dung nhan kiều diễm của Huyền Nguyệt, tức thì cơn giận cũng tiêu tan.

Nguyệt Ngân hòa hoãn nói :” Tốt lắm, tốt lắm. A Ngốc huynh đệ, cho chúng ta kiến thức một chút ma pháp của người đi.”

A Ngốc nghe được Huyền Nguyệt vì mình mà lên tiếng, trong lòng chợt thấy cảm động. Hắn đáp ứng một tiếng, ngâm xương lên :” Hồi hỏa nguyên tố đang tràn ngập trong thiên địa! Thịnh người cho ta thiêu đốt lực lượng, theo lệnh ta, xuất hiện đi - Hỏa Diễm Chúc Nhiệt.” “Xích” một tiếng, một ngọn lửa màu thâm lam nhất thời xuất hiện trong lòng bàn tay A Ngốc. Đối Nguyệt Ngân dong binh đoàn mà nói, thật sự bọn họ chưa từng nhìn thấy qua uy lực của ma pháp, ngọn lửa bất thành linh xuất hiện đã dọa cho bọn

họ sợ nhảy dựng lên. Nhiệt độ chung quanh chột tăng cao, ngoại trừ Huyền Nguyệt ra, những người khác không khỏi thối lui về phía sau vài bước.

“Oa, ngọn lửa màu lam thật là xinh đẹp. A Ngốc huynh đệ, người thật là giỏi đó.” Người đang nói chuyện là Nguyệt Cơ, nàng vừa nhìn thấy ngọn lửa ma pháp này thì nhất thời quên hết tất cả, ngay đến cây cung của mình cũng mặc kệ, vội vã chạy tới bên cạnh A Ngốc. A Ngốc đưa bàn tay ra trước ngực, thúc dục Sanh Sanh đấu khí trong cơ thể nhẹ nhàng búng một cái. Một đốm lửa nhỏ màu lam nhất thời bay ra ngoài, hạ xuống trên đồng củi khô.

Nhiệt độ của ngọn lửa màu lam này phi thường cao, đốm lửa nhỏ kia chẳng những xua tan đi sương đêm ẩm thấp, đồng thời cũng nhóm lên một đồng lửa to. “Phách ba” một tiếng, chung quanh nhất thời sáng rực lên, ở giữa mọc lên một cột lửa lớn. Dưới ánh sáng huyền ảo của ngọn lửa, mặt hoa của Huyền Nguyệt lại càng tăng thêm vài phần vũ mị, Miêu Phi còn mắt đã trợn trắng, ngay cả Nguyệt Ngân cũng không khỏi ngẩn ngơ.

Dưới ngọn lửa hồng ấm áp, mọi người quây quần ăn màn thầu do A Ngốc đưa ra. Cũng không có ai để ý gì chuyện đó, mọi người chỉ nghĩ A Ngốc để màn thầu ở bên trong bao quần áo.

Sau khi ăn xong, Huyền Nguyệt gọi A Ngốc vào trong lều của mình. A Ngốc vừa muốn hỏi nàng có chuyện gì, đã thấy trong tay Huyền Nguyệt cầm thứ gì đó. Khi hẩn nhìn kĩ mới thấy đó là chút thịt nai khô hôm qua đã mua trong Hồng Cự thành.

“Cho người nè, nhanh ăn đi.”

A Ngốc ngơ ngác hỏi :” Vừa rồi sao người không đem ra cho mọi người cùng ăn với ?”

Huyền Nguyệt trừng mắt nhìn hẩn :” Chẳng lẽ thật sự người lại ngốc đến vậy sao! Đây là của chúng ta, vì cái gì lại phải đem cho bọn họ ăn chứ, cho bọn họ mấy cái màn thầu đã là rất tốt rồi. Bọn họ cùng ta không có cái gì quan hệ, còn người là người hầu của ta, nếu người không chăm sóc thân thể thật tốt thì làm sao bảo vệ ta được. Mau ăn đi, ăn xong rồi trở về ngủ.”

A Ngốc tuy có chút khó hiểu không giải thích được, nhưng cũng nhanh chóng ăn hết miếng thịt khô. Dù sao thì thịt nai khô tư vị cũng ngon hơn

hắn màn thầu nhặt nhèo, huống chi vừa rồi ba cái màn thầu căn bản là không có đủ làm cho hắn no bụng.

“Tiểu thư, ta trở về đây.”

“Hứ, nhân gia cho người thịt khô để ăn, người như thế nào vẫn còn gọi ta là tiểu thư, chẳng lẽ không thể thay đổi cách xưng hô sao? Ta ra lệnh cho người, gọi ta là Nguyệt Nguyệt.”

A Ngốc do dự một chút, đáp :” Không nên, bây giờ ta là người hầu của ngài. Gọi ngài là tiểu thư cũng tốt mà.”

Huyền Nguyệt nổi giận nói :” Tiểu thư.....tiểu thư, hứ. Cút đi..... người mau cút ra ngoài cho ta. Thật là chán ghét mà.”

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Phổ Nham Chiến Sĩ

>

A Ngốc yên lặng rời khỏi lều, hít sâu một ngụm không khí, tâm trạng trở nên thoải mái hơn. Trong đầu hắn bây giờ là một mảng hỗn loạn, càng ngày hắn càng không thể lí giải nổi rốt cuộc Huyền Nguyệt là cái dạng người gì. Nàng lúc nóng lúc lạnh, lúc thì đối với hắn rất ra vẻ tiểu thư, lúc lại như rất quan tâm tình cảm.

“A Ngốc huynh đệ, mau đi ngủ đi, buổi sáng ngày mai còn phải đi sớm đó.” Người nói chuyện chính là Nguyệt Ngân, hắn đang mỉm cười đi về phía A Ngốc.

Chiếc lều rất nhỏ, Nguyệt Ngân và A Ngốc cùng chui vào quả thật có chút chật chội. Nguyệt Ngân khoanh chân ngồi ở một bên, hỏi :” A Ngốc huynh đệ, người năm nay bao nhiêu tuổi rồi ?”

A Ngốc bỏ mũ trùm đầu ra, nói :” Ta năm nay mười bảy tuổi, Nguyệt Ngân đại ca, người bao nhiêu ?”

Nguyệt Ngân nói :” Ta so với người thì lớn hơn hai tuổi, năm nay mười chín. Muội muội ta mười tám, chúng ta có thể coi là đồng trang lứa. Lần này đi tìm Tử Vong Sơn Mạch người có cái nhìn thế nào ?”

A Ngốc ngẩn ra, lắc đầu nói :” Ta chỉ là muốn có một khối ma pháp thủy tinh đem về cho sư phụ mà thôi.”

Nguyệt Ngân nói :” Ta thấy người cùng Huyền Nguyệt tiểu thư quan hệ rất kì quái, các người như thế nào lại quen biết nhau ?”

A Ngốc thở dài, đáp :” Nguyệt Ngân đại ca, người đừng hỏi nữa, chuyện này một lời khó mà nói hết. Người đã tọa đi, ta cũng bắt đầu minh tư.” Nói xong, hắn khoanh chân ngồi xuống, nhắm hai mắt lại.

Nguyệt Ngân thấy hắc không muốn nói, bất đắc dĩ lắc đầu, cũng tiến vào tu luyện đấu khí của mình.

A Ngốc minh tư trong chốc lát, thấy Nguyệt Ngân đã nhập định, lúc này mới chuyển sang tu luyện Sanh Sanh chân khí. Do Huyền Nguyệt bắt hắc không được lộ cho mọi người biết vũ kỹ của mình nên hắc cũng đành phải nghe lời nàng.

Một đêm trôi qua yên bình. Sáng sớm ngày thứ hai, mọi người tiếp tục di chuyển, hướng lãnh địa Phổ Nham tộc đi tới. Khi mặt trời lên chính Ngọ, trải qua nửa ngày rớt cuộc mọi người cũng tới được một tòa thành thị. Tòa thành thị này so với Hồng Cự thành thì lớn hơn rất nhiều, đại bộ phận dân cư cũng đều là Hồng Cự tộc nhân. Một lần nữa, dưới yêu cầu của Huyền Nguyệt, mọi người đành phải mua một cỗ xe ngựa lớn cùng hai thớt tuấn mã để kéo xe. Khi trả tiền, Huyền Nguyệt nhất định chỉ đưa năm mươi kim tệ, mà chiếc xe ngựa này giá những hơn một trăm kim tệ có dư. Nguyệt Ngân có vẻ rất giàu có, cũng không thèm phân chia gì cả, đem tiền của hắc ra bù vào chỗ còn thiếu. Thảm nhất chính là A Ngốc, Huyền Nguyệt với lý do hắc cầm tiền cũng vô dụng, đem tài sản của hắc toàn bộ sung công. Đương nhiên, “sung công” ở đây là cho vào hầu bao riêng của nàng. Sau khi ăn xong cơm trưa, Vạn Lý lên đánh xe, đoàn người tiếp tục đi tới.

Có xe ngựa, tốc độ được đề cao lên rất nhiều. Sau hai ngày, bọn họ rất cục cũng tiến vào địa giới Phổ Nham tộc.

Đi xe ngựa mặc dù có chút lắc lư, nhưng so với đi bộ thì còn tốt hơn nhiều. Nhưng cũng bởi vì tính chất không ổn định như vậy, bọn người Nguyệt Ngân cũng không dám thả tọa tu luyện, cả ngày nhàn rỗi chỉ ngồi nhìn nhau. Sau vài ngày ở chung, tình cảm bọn họ cũng trở nên thân quen không ít, A Ngốc cùng Huyền Nguyệt biết được, Nguyệt Ngân huynh muội vốn là con cái trong một gia đình quý tộc tại Hồng Cự tộc. Do trong nhà quản thúc rất nghiêm, bọn họ cũng là cùng một dạng như Huyền Nguyệt trốn ra ngoài đi lịch lãm, hàng năm mới về nhà một hai lần. Mặc dù tuổi tác không lớn nhưng bọn họ đã có ba năm kinh nghiệm làm dong binh, Nguyệt Ngân dong binh đoàn cũng là năm ngoài mới được thành lập. Bởi vì chức nghiệp dong binh tại Hồng Cự tộc phi thường thịnh hành, cha mẹ bọn họ

thấy Nguyệt Ngân dong binh đoàn xem ra có vài điểm danh khí nên cũng không hạn chế hành động của họ. Nguyệt Ảnh kiểm pháp của Nguyệt Ngân là sở học gia truyền, còn cung tiễn thuật của Nguyệt Cơ là học tự mẫu thân, hai người đều có thực lực nhất định.

Có một điều hơi ngoài ý muốn của A Ngốc, đó là chuyện Huyền Nguyệt vẫn giấu diếm thân phận thật với bọn Nguyệt Ngân, nàng chỉ nói có theo một vị ma pháp sư vô danh học tập quang hệ ma pháp trong vài năm. Trong mấy ngày này, Huyền Nguyệt rất ít nói chuyện, ngoại trừ lúc nghe Nguyệt Ngân kể về một vài tân kì sự vật trên đại lục ra, còn lại nàng đều không hề hé miệng.

“Huyền Nguyệt, nguyên lai ngồi trên xe ngựa lại thoải mái như vậy. Chuyện này người làm cũng có chút tốt đẹp a!” Nguyệt Cơ mĩa mai nói. Ở chung đã được vài ngày nhưng quan hệ của nàng với Huyền Nguyệt thủy chung vẫn không hề thay đổi, luôn luôn công kích lẫn nhau, tựa hồ như có thù hận từ kiếp trước.

Huyền Nguyệt hừ một tiếng, nói :” Người bây giờ mới biết sao. A Ngốc, người ngồi xa ta như vậy làm gì. Ta có chút mệt mỏi, mau qua đây, đem bả vai người cho ta dựa một chút.”

A Ngốc bị dọa cho nhảy dựng, vội vã tránh sang một bên, nói :” Tiểu thư, nam nữ thụ thụ bất thân, như vậy không tốt đâu.”

Miêu Phi hắc hắc cười nói:” Huyền Nguyệt tiểu thư, hẳn không muốn cho người dựa thì ta tình nguyện cho người dựa, thế nào ?”

Huyền Nguyệt trừng mắt nhìn hắc, nói :” Người lùn như vậy, dựa vào người mới là lạ đó. A Ngốc, còn không mau qua đây.” Nói xong, nàng lại xích người vào bên cạnh A Ngốc.

Trong chiếc xe ngựa nhỏ như vậy, A Ngốc cũng không có biện pháp trốn tránh, chỉ đành lại gần bên nàng. Dưới ánh mắt hâm mộ của Nguyệt Ngân cùng Miêu Phi, Huyền Nguyệt nhẹ nhàng tựa vào vai A Ngốc, nhắm hai mắt lại. Không biết vì cái gì, dựa vào vai A Ngốc làm cho nàng cảm giác thật là thoải mái, chỉ trong chốc lát công phu đã ngủ thiếp đi.

Huyền Nguyệt cứ vô tư mà ngủ, chỉ khổ cho A Ngốc. Hắn chẳng dám động đây, cứ cứng đờ ngồi yên không nhúc nhích, chẳng những phải nhận

ánh mắt khác thường của Nguyệt Cơ, hẳn còn phải toàn lực bảo trì sự cân bằng của cơ thể, sợ làm nàng thức giấc.

Huyền Nguyệt dần dần tiến vào trong giấc ngủ sâu, hai tay nàng đã vô thức ôm chặt lấy cánh tay A Ngốc, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn. Nhìn hình dáng Huyền Nguyệt yên bình trầm tĩnh, cảm giác được thân thể mềm mại ấm áp của nàng, trong đáy mắt A Ngốc toát lên một tia ôn nhu nhàn nhạt.

Bởi vì đã tới giữa trưa, khí trời nóng bức làm cho mọi người có một loại cảm giác vô cùng buồn ngủ, thậm chí tiến vào trạng thái mơ hồ.

Đột nhiên, xe ngựa đang đi tới bỗng đứng khựng lại, tiếng ngựa hí vang, tựa hồ như Vạn Lý phải giật dây cương rất mạnh. Chấn động kịch liệt làm cho tất cả mọi người đều tỉnh táo trở lại, thân thể Huyền Nguyệt thì ngã dúi vào trong lòng A Ngốc. Nàng từ trong cơn mơ tỉnh táo trở lại, mờ mịt hỏi :” Làm sao thế ?”

A Ngốc sợ Huyền Nguyệt lại hiểu lầm mình chiếm tiện nghi của nàng, vội vã nâng nàng dậy, nói :” Ta cũng không biết nữa. Xe ngựa tự nhiên dừng lại.”

Miêu Phi đã chui ra ngoài, Nguyệt Ngân cùng Nguyệt Cơ cũng nhanh nhẹn đi theo. Bên trong xe ngựa chỉ còn lại hai người, A Ngốc nói :” Tiểu thư, ta cũng ra xem thế nào nhé.”

Huyền Nguyệt ngáp dài một cái, nói :” Đừng hòng, nhân gia còn muốn ngủ, bờ vai người thật là thoải mái a! Không cần để ý, bọn họ có thể giải quyết được.” Nói xong, nàng lại ôm lấy cánh tay A Ngốc nhắm mắt ngủ tiếp.

A Ngốc không có biện pháp, chỉ đành tự công vào song nhĩ, nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Ở bên ngoài tựa hồ có rất nhiều người, một thanh âm hùng hồn vang lên :” Các người là ai? Tới lãnh địa Phổ Nham tộc chúng ta làm gì ?”

Nguyệt Ngân ôn hòa nói :” Các vị sĩ binh đại ca, chúng ta là thành viên của Nguyệt Ngân dong binh đoàn, đang chuẩn bị tới bên kia Thiên Nguyên tộc, chỉ là muốn mượn đường qua lãnh địa của quý tộc mà thôi.”

Thanh âm hùng hổ kia hừ lạnh một tiếng, nói :” Ta mặc kệ các người có phải là dong binh hay không, nếu muốn đi tới Thiên Nguyên tộc thì lập tức

quay lại, tìm đường khác mà đi, không được thông qua lãnh địa Phổ Nham tộc chúng ta.”

A Ngốc trong lòng cả kinh, Phổ Nham tộc này cũng quá không biết lý lẽ, chẳng lẽ ngay cả mượn đường đi qua lãnh địa của họ cũng không thể sao?

Nguyệt Ngân cũng không có vì sự lạnh lùng của đối phương mà tức giận, vẫn ôn hòa như cũ nói :” Sĩ binh đại ca, thỉnh các người giúp đỡ một chút. Nếu chúng ta bây giờ thay đổi lộ trình, sợ rằng ít nhất cũng mất hơn mười ngày lộ trình. Tất cả đều là người trong Tác Vực Liên Bang, xin hãy cho chúng ta chút thuận tiện, chúng ta cam đoan không dừng lại ở bên trong lãnh địa quý tộc, hết sức mau chóng thông qua, ngài xem có được không ?”

“Hừ, dạng người như người ta thấy nhiều rồi, đừng mơ tưởng hòng lung lạc ta, ai là đại ca của người? Lập tức rời đi, nếu không đừng trách chúng ta ra tay không vị tình.”

Thanh âm phần nộ của Nguyệt Cơ vang lên :” Các người là đồ không biết lý lẽ, dựa vào cái gì mà không cho chúng ta thông qua. Bây giờ chúng ta cứ đi qua, để xem các người làm thế nào ngăn cản ?”

Tiếng kim loại vang lên loảng xoảng, tựa hồ như song phương đều đã rút binh khí ra. A Ngốc vội vã lay tỉnh Huyền Nguyệt, nói :” Tiểu thư, bên ngoài hình như muốn đánh nhau, mau dậy đi. Ngài ở chỗ này nghỉ ngơi, ta ra ngoài xem tình hình một chút.”

Huyền Nguyệt bất mãn “ừm” một tiếng, lại nằm xuống trường kỉ trên xe ngựa, tiếp tục giấc mộng đẹp đang dang dở của nàng.

A Ngốc từ trên xe ngựa nhẹ nhàng phi thân xuống, núp ở một bên nhìn ra ngoài. Nơi này là một con đường lớn, bằng phẳng, chung quanh đều là những cây cổ thụ cao hơn mười thước, cành lá rậm rạp, ánh sáng mặt trời chỉ có theo từ những khe hở chiếu xuống đất. Trước xe ngựa, Nguyệt Ngân huynh muội, Miêu Phi cùng Vạn Lý đang tạo thành một hàng. Đối mặt với bọn họ là một đám người cỡ khoảng hai mươi tên khinh kỵ binh. Bọn họ vừa mới rút trường đao bên hông ra, bộ dạng khí thế hung hăng đang căm tức nhìn bọn Nguyệt Ngân.

Nguyệt Ngân cao giọng nói :” Các vị, chúng ta đúng là dong binh, chẳng lẽ Phổ Nham tộc các vị lại không có dong binh sao? Chỉ là mượn đường đi qua, nhưng các người lại đối đãi như thế, Hồng Cự tộc chúng ta không phải để cho các người khi dễ như thế đâu.”

Kỵ sĩ cầm đầu hừ lạnh một tiếng, nói :” Hồng Cự tộc? Hồng Cự tộc các người ngoại trừ có vài tên dong binh ra, còn có cái gì? Hôm nay ta cho các người kiến thức chút công phu, chỉ cần bọn các người ai có thể thắng được trường đao trong tay ta, ta sẽ để cho các người đi.”

Lời hăn nói đã hoàn toàn kích phát sự giận dữ của Nguyệt Ngân, Nguyệt Ngân tức giận lạnh lùng nói :” Hảo, để ta xem thử Phổ Nham tộc các người có cái gì đặc biệt hơn người. Tiểu muội, các người lùi ra phía sau.” Nói xong, hăn rút trường kiếm tùy thân ra, chĩa về phía kỵ sĩ kia thủ thế.

Phổ Nham tộc kỵ sĩ xoay người nhảy xuống ngựa, A Ngốc giật mình phát hiện người kỵ sĩ này so với hăn còn muốn cao hơn nửa cái đầu. Sau khi xuống ngựa, toàn thân hăn tản mát ra khí thể mãnh liệt, thanh trường mã đao dài đến bốn thước gác trên vai, từng bước từng bước một hướng Nguyệt Ngân đi tới. Mỗi bước đi của hăn lại làm cho khí thể tăng thêm một chút, vững vàng tỏa trụ trên người Nguyệt Ngân.

Nguyệt Ngân nắm chặt bảo kiếm trong tay, trên mặt toát ra thần sắc ngưng trọng. Hăn không có nghĩ đến, ở nơi thâm sâu cùng cốc này lại gặp được cao thủ như thế.

“Phổ Nham tộc – Nham Thạch xin thỉnh giáo. Tiếp đao.” Theo một tiếng hét lớn, đầu khí hoành kim trên người Nham Thạch chợt bùng phát, hai tay nắm đao mang theo một cỗ khí thể mãnh liệt nhắm hướng Nguyệt Ngân công tới.

A Ngốc trong lòng cả kinh, hăn nhận ra Nham Thạch sử dụng chiêu thức này phi thường giống với Phách Trảm trong Thiên Cương Kiếm Pháp mà mình sử dụng.

Nguyệt Ngân cũng không vì khí thể của đối thủ mà khiếp sợ, trong tay ngân kiếm bùng lên, kích thẳng về phía đao phong của đối thủ. “Đinh” một tiếng nhỏ vang lên, ngân kiếm của Nguyệt Ngân đã chuẩn xác điểm vào trường đao của đối phương, trực tiếp đem thể công mãnh liệt gạt sang một

bên. Nhưng bởi vì lực đạo trên đao của Nham Thạch quá mạnh, hấn vẫn bị chấn lui về phía sau hai bước.

Nham Thạch đắc ý không tha, liên tiếp tung ra ba đao nữa, đao phong như chớp giạt nhằm hướng Nguyệt Ngân chém tới. Đấu khí hùng mạnh tỏa ra bức người, ngay cả A Ngốc đang núp bên xe ngựa cũng có thể cảm giác được kinh phong rất mật. Lực lượng của Nguyệt Ngân rõ ràng kém hơn đối phương, thân thể hấn luôn luôn phiêu hốt vô định, triển khai Nguyệt Ảnh Kiếm Pháp của mình, cùng đối thủ cật lực chiến đấu. Trong nhất thời, dưới ánh nắng ban trưa, hai đao thân ảnh một trắng một vàng không ngừng va chạm với nhau. Nguyệt Ngân so về tính linh hoạt thì nhanh hơn đối thủ không ít, nhưng đấu khí thì Nham Thạch lại mạnh hơn nhiều, dưới khí thế kinh người của đao phong, hấn chống đỡ cũng phi thường khốn khổ. Ngân kiếm cùng trường đao mỗi lần va chạm đều làm cho hấn toàn thân chấn động.

“Đang”, một tiếng nổ vang, Nguyệt Ngân lão đảo lui về sau ba bước, ngân giáp ở bả vai đã bị đối phương chém rụng một khối, hiển nhiên là đang rơi vào thế hạ phong.

Nham Thạch nâng đao chỉ xéo, khinh thường nói :” Sớm nói các người không qua được lại hết lần này tới lần khác không tin. Lập tức rời khỏi lãnh địa Phổ Nham tộc chúng ta, nếu không đừng trách ta không khách khí.”

Nguyệt Ngân biết rõ thực lực của mình trong nhóm dong binh đoàn là cực mạnh, ngay cả mình cũng không đánh lại đối phương, vậy thì đành không có biện pháp gì rồi.

Miêu Phi, Vạn Lý đều rút binh khí của mình ra, bảo vệ hai bên Nguyệt Ngân, ngân tiễn của Nguyệt Cơ đã tra lên dây cung, mà bọn kỵ sĩ bên Phổ Nham tộc cũng nhảy xuống. Nhìn động tác cùng thân thủ của bọn họ, thực lực rõ ràng không hề kém. Dưới khí thế bức nhân đó, đám người Nguyệt Ngân nhất thời rơi xuống thế hạ phong.

“Thật đáng ghét, dám ồn ào làm cho nhân gia không ngủ được. A Ngốc, người núp ở chỗ này làm gì? Chúng ta cũng đi xem, là tên nào dám cả gan càn rỡ như vậy.” Nguyên lai là Huyền Nguyệt đã tỉnh dậy, đang từ trong thùng xe chui ra. Bên ngoài ồn ào như vậy, trong xe ngựa làm sao mà ngủ

được, qua khe hở nàng đã sớm quan sát tình thế cả nửa ngày trời. Nhìn thấy Nguyệt Ngân lâm vào thế hạ phong, lúc này nàng mới ra mặt.

A Ngốc giúp đỡ nàng xuống xe ngựa, Huyền Nguyệt nhú đôi mày liễu như còn đang ngái ngủ, cao giọng hỏi :” Nguyệt Ngân, làm sao vậy? Là tên đui mù nào dám cản đường chúng ta ?”

Nghe được thanh âm của Huyền Nguyệt, chúng kỵ sĩ nhất thời đều hướng về phía đó. Trong ánh mắt Nham Thạch hiện lên một tia kinh dị :” Ma pháp sư ?”

Huyền Nguyệt cùng A Ngốc đi tới bên cạnh Nguyệt Ngân, nàng nhìn về phía Nham Thạch, cất giọng thánh thót :” Người cao như vậy làm gì? Làm cho bốn cô nương phải ngẩng đầu lên nhìn.”

Nham Thạch cúi xuống, khi thấy dung nhan tuyệt mỹ của Huyền Nguyệt, tâm chí kiên định như hắc cũng không khỏi ngẩn ngơ, thì thào nói :” Ta cao thì có quan hệ gì với người.”

Huyền Nguyệt hừ một tiếng, nói :” Các người như thế nào lại cản đường chúng ta, lý do vừa rồi ta cũng đã nghe được. Đánh thắng người thì chúng ta đi qua là được chứ gì! A Ngốc, người đi giáo huấn hắc một trận.”

A Ngốc ngớ ngác hỏi :” Ta ?” Nhìn biểu hiện của Nham Thạch vừa rồi, hắc một chút điểm nể chắc cũng đều không có.

Huyền Nguyệt không hề khấn trương, nói :” Đương nhiên là người, chẳng lẽ lại để cho ta chiến đấu sao. Nhanh lên một chút, đánh bại hắc xong chúng ta còn phải xuất phát.”

A Ngốc ứng tiếng, tiến lên một bước, đứng trước mặt Nham Thạch.

Nham Thạch trong lòng cũng cẩn trọng, hắc chưa từng cùng ma pháp sư chiến đấu qua, chỉ nghe nói ma pháp sư rất lợi hại, cũng không biết mình có thể đối phó được hay không. Hắc cẩn thận hoành ngang trường đao, nói :” Vậy xin mời.”

Huyền Nguyệt ở phía sau A Ngốc nói :” Cứ xuất ra cái công phu ngày đó người đánh vỡ tường ấy, cho hắc kiến thức một chút.”

A Ngốc mặc dù không rõ Huyền Nguyệt vì cái gì không cần hắc che dấu vũ kỹ nữa, nhưng cũng với tay ra sau rút Thiên Cương Kiếm. Nguyệt Ngân

thấy tình thế này cũng không hề ngăn cản, hắn đối với trọng kiếm của A Ngốc sớm đã sinh ra hoài nghi, thừa dịp này cũng muốn nhìn cho rõ.

Nham Thạch vừa thấy Thiên Cương Kiếm của A Ngốc đã giật mình, trong đáy mắt hiện lên một tia do dự, nhưng hắn cũng giơ trường đao của mình lên thủ thế.

A Ngốc đột nhiên nhận thấy toàn thân tràn ngập một cảm giác thoải mái, tinh thần đại chấn, tựa hồ như có một lực lượng vô hình đang chạy dọc theo từng thớ cơ thể. Một tầng bạch quang nhàn nhạt bao trụ lấy thân thể hắn, đây cũng không phải Sanh Sanh đấu khí bởi vì hắn chưa có vận nội công. Nhịn không được, hắn quay đầu lại nhìn Huyền Nguyệt, chỉ thấy nàng đang mỉm cười đưa ma pháp trượng trong tay, lè lưỡi làm mặt quỷ với hắn. Bạch quang này hiển nhiên là cùng nàng có quan hệ, chắc là một loại phụ trợ ma pháp.

Nham Thạch trầm giọng quát :” Xin chỉ giáo.” Hắn vẫn như trước, hai tay nắm chặt trường đao bổ tới A Ngốc.

A Ngốc không hề để ý tới khí thế đối thủ, kinh nghiệm chiến đấu của hắn mặc dù chưa phong phú, nhưng đối với loại chiêu thức Phách Trảm này lại vận phần quen thuộc. Hét lớn một tiếng, hai tay hắn luân khởi Thiên Cương Kiếm, đồng dạng dùng Phách Trảm hướng đối phương chém tới. Quang mang đấu khí màu trắng nhất thời đại thịnh, đi sau mà đến trước, chế ngự uy lực của trường đao. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, trường đao của Nham Thạch cùng Thiên Cương Kiếm nhất thời va chạm, đấu khí của hai người làm bụi đất tung bay mù mịt.

A Ngốc cảm giác được đấu khí của mình so với trước kia thì mạnh hơn rất nhiều, đương nhiên điều này không riêng vì Sanh Sanh Quyết đã đạt tới đệ ngũ trọng cảnh giới, mà một phần rất lớn là do đạo bạch quang nọ.

Nham Thạch cảm giác được trên thân kiếm của đối phương truyền đến một cỗ kinh lực cực mạnh, không khỏi thối lui vài bước. Hắn trước giờ luôn dựa vào lực lượng cường đại giao tranh, chưa bao giờ có người nào đẩy lui được hắn, nay lại chịu kém trong tay một gã ma pháp sư. Gầm lên một tiếng dữ dội, trường đao lại bổ tới, lần này hắn đã xuất toàn lực.

A Ngốc khi còn ở trong Thạch Đường Trấn, mỗi ngày đối mặt với sóng biển, Phách Trảm dụng không biết bao nhiêu lần, Sanh Sanh đấu khí trong cơ thể không ngớt truyền vào cánh tay, lại một lần nữa giao kích chính diện với đối thủ. “Đang.....đang.....đang”, một loạt tiếng loảng xoảng vang lên, A Ngốc cùng Nham Thạch chôn chặt chân ở một chỗ, không ngừng hướng đối phương chém tới, tất cả đều là một cuộc đấu lực thuần túy.

Sau mười lần va chạm, A Ngốc dần dần chiếm thế thượng phong, dù sao đặc tính cuồn cuộn không dứt của Sanh Sanh đấu khí cũng làm cho hãn luôn dư thừa lực lượng. Trên phương diện binh khí A Ngốc cũng chiếm tiện nghi, Thiên Cương Kiếm của hãn so với trường đao của đối phương cũng nặng hơn nhiều. Rốt cuộc, sau lần va chạm thứ mười tám thì trường đao của Nham Thạch bị A Ngốc chém gãy, Thiên Cương Kiếm mang đấu khí bức người theo quán tính bổ về phía Nham Thạch. A Ngốc sợ nhảy dựng lên, hãn không muốn giết người, nhiều lần đổi chiến vừa rồi không khỏi làm cho hãn đối với Nham Thạch nảy sinh lòng kính nể. Hãn biết, nếu không phải nhờ ma pháp của Huyền Nguyệt, chỉ với tài năng của mình vị tất đã chiếm được tiện nghi. Huống chi vừa rồi Nham Thạch cùng Nguyệt Ngân đã chiến đấu một hồi, hao phí không ít khí lực. Hãn vội vã lật người, chân phải đạp xuống một bước, miễn cưỡng đem Thiên Cương Kiếm gạt sang một bên, oanh một tiếng ngập sâu vào mặt đất. Đang toàn lực công kích lại mạnh mẽ biến chiêu, hậu quả là phản lực thật lớn, ngực hãn giống như bị cự chùy nện cho một cú, nhất thời phun ra một ngụm máu tươi.

Nham Thạch sớm đã bị dọa cho ngây người, hãn cho tới bây giờ mới hiểu được cảm giác tử vong lại gần đến thế. Nhìn thanh cự kiếm ngập sâu tới hơn phân trong đất, hãn rõ ràng hiểu, nếu một kiếm này chém lên người hãn, hậu quả ra sao không cần phải nói, nửa thanh trường đao còn lại trong tay cũng rơi “bịch” trên mặt đất.

Huyền Nguyệt chạy đến bên A Ngốc, vội vàng hỏi :” Người thế nào ?”

A Ngốc ho khan hai tiếng, dụng Thiên Cương Kiếm chống đỡ thân thể mình, nói :” Ta không có việc gì.”

Huyền Nguyệt thấp giọng ngâm xướng :” Vĩ đại thiên thần a! Thịnh người từ bi đem thần lực ban cho ta, chữa trị vết thương trước mắt. Thần Dũ Thuật.” Theo chú ngữ ngâm xướng, trên ma pháp trường sinh ra một vầng quang mang màu trắng, tiến vào thân thể A Ngốc.

Cảm giác thư thái nhất thời tràn ngập trong kinh mạch A Ngốc, Sanh Sanh chân khí của hắn vốn đã mang hơi thở thần thánh, lại thêm quang hệ ma pháp trị liệu của Huyền Nguyệt đi vào trong cơ thể đã kích phát tánh mạng lực, làm cho hắn dễ chịu hơn rất nhiều.

Thở ra một ngụm trọc khí, A Ngốc nhìn Huyền Nguyệt gật đầu, nói :” Cám ơn ngài, tiểu thư.”

Mấy tên kỵ sĩ Phổ Nham tộc đi cùng với Nham Thạch đều nhảy cả xuống ngựa, hộ vệ bên cạnh Nham Thạch, giơ cao mã đao, một bộ khí thế hung hăng, tựa hồ tùy thời đều có thể động thủ.

A Ngốc ngược đầu lên nhìn về phía Nham Thạch thấy hắn vẫn đang ở trong trạng thái ngốc trệ, tựa hồ không dám tin tưởng mình lại thất bại :” Vĩ đại ca này, không biết lời người nói có tính không? Bây giờ có thể cho chúng ta đi qua được chưa ?” A Ngốc nói rất khách khí, trên mặt lộ ra một nụ cười ngây thơ. Một kiếm vừa rồi của hắn xuất ra không phải cố ý, cuối cùng không tổn thương đến Nham Thạch làm cho nội tâm hắn thập phần cao hứng.

Nham Thạch bị thanh âm của A Ngốc lay tỉnh, trên mặt hắn toát ra thần sắc xấu hổ, nhìn A Ngốc nói :” Huynh đệ, người thật sự là hảo thân thủ, đa tạ người đã hạ thủ lưu tình, Nham Thạch nhận thua. Có thể hỏi người một chút không? Binh khí người dụng phải chăng là Thiên Cương Kiếm ?”

A Ngốc gật đầu nói :” Đúng vậy.”

Nham Thạch trong mặt hiện lên một tia vui mừng, đi tới trước mặt A Ngốc. Vạn Lý vội vàng bước lên một bước chặn trước mặt A Ngốc, cảnh giác nhìn Nham Thạch nói :” Người muốn làm gì ?”

Nham Thạch dang hai tay ra, bộ dạng hùng hổ lúc trước hoàn toàn biến mất, hòa hoãn nói :” Ta không hề có ác ý, chỉ muốn cùng vị huynh đệ này nói vài câu mà thôi.”

Huyền Nguyệt đứng bên cạnh A Ngốc, nói :” Có cái gì để mà nói! A Ngốc đã đánh thắng người, mau tránh ra cho chúng ta đi qua. Thời gian của chúng ta rất gấp.”

Nham Thạch nhìn Huyền Nguyệt, rồi lại nhìn A Ngốc nói :” Huynh đệ, ta gọi là Nham Thạch. Khi ta còn nhỏ đã có cơ duyên được đại đệ tử của Thiên Cương Kiếm Thánh – Tịch Văn sư phụ chỉ điểm cho vài ngày, có thể nói chúng ta cũng tính là đồng môn. Ta thật sự không có ác ý, dĩ nhiên người cùng Thiên Cương Kiếm Phái có quan hệ thì tất không phải người xấu, vậy cũng có thể thông qua lãnh địa của chúng ta rồi.”

A Ngốc ngờ ngác nói :” Nguyên lai Nham Thạch đại ca cũng là đệ tử Thiên Cương Kiếm Phái a, thúc thúc ta cũng thế. Ta gọi là A Ngốc, Thiên Cương Kiếm là do thúc thúc truyền lại cho ta. Nham Thạch đại ca, vậy chúng ta đi trước.”

Nham Thạch ha hả cười, nói :” Như vậy đi, trong cảnh nội Phổ Nham tộc chúng ta nếu không phải tộc nhân thì muốn đi nửa bước cũng khó, ta sẽ hộ tống các người một đoạn nhé.”

Biến hóa đột ngột như vậy làm cho Nguyệt Ngân và Nguyệt Cơ có chút khó thích ứng, Nguyệt Cơ hừ lạnh nói :” Ai biết các người tính toán cái gì? Tiến vào lãnh địa của các người còn không phải để cho các người tùy tiện hí lộng sao ?”

Nham Thạch giận dữ nói :” Lấy danh dự tộc trưởng Phổ Nham tộc ra thề, Nham Thạch ta tuyệt đối không phải hạng người khẩu thị tâm phi.”

Ngoại trừ A Ngốc cùng Huyền Nguyệt ra, bọn Nguyệt Ngân dong binh đoàn bốn người đều bật thốt kinh ngạc. Bọn họ như thế nào cũng không nghĩ tới tên cao lớn trước mặt này lại là tộc trưởng của Phổ Nham tộc – một trong sáu đại chủng tộc ở Tác Vực Liên Bang.

Huyền Nguyệt dong đưa ma pháp trượng trong tay, không thềm để ý nói :” Mặc kệ người là con của ai, mau tránh ra nhường đường cho ta. Nguyệt Ngân đại ca, chúng ta đi.” Nói xong, nàng xoay người hướng phía xe ngựa đi đến.

“A Ngốc huynh đệ.” Nham Thạch thấy A Ngốc đang muốn cùng Huyền Nguyệt bước lên xe ngựa vội cất tiếng gọi :” Chúng ta cười ngựa đi trước

đi, ta có chuyện muốn nói với người.”

A Ngốc quay đầu nhìn Huyền Nguyệt, nàng trừng mắt nhìn Nham Thạch, nói :” Đi đi..... cứ đi đi. Nếu thương thể của người chuyển biến xấu, ta sẽ mặc kệ người. Hừ.....” Nói xong, nàng bước lên xe ngựa.

Nham Thạch ha ha cười, bảo một tên thuộc hạ nhường ngựa cho A Ngốc rồi hô to :” Các huynh đệ, mở đường.”

A Ngốc cũng là lần đầu tiên cưỡi ngựa, trong lòng không khỏi có chút khẩn trương. Khi này hắn vừa ngồi lên, con ngựa này không nhịn được đã hí lên khó chịu. Một trăm cân thể trọng của hắn cộng thêm phân lượng của Thiên Cương Kiếm quả thật có chút trầm trọng. A Ngốc vội vã nắm chặt dây cương, hai chân gắt gao kẹp chặt vào bụng ngựa, trên mặt đỏ bừng vì xấu hổ, bởi vì ngựa của hắn cứ đứng ỳ ra một chỗ, không chịu tiến lên.

Nham Thạch nhìn tư thế của A Ngốc đã nhận ra hắn không biết cưỡi ngựa, cười nói :” Sao thế? A Ngốc huynh đệ, người lần đầu tiên cưỡi ngựa hả ?”

A Ngốc đỏ bừng mặt, gật đầu.

Nham Thạch cười nói :” Cũng không có gì, kỳ thật cưỡi ngựa rất đơn giản, để ca ca chỉ giáo cho người vài chiêu. Toàn thân người đừng có cứng ngắt như vậy, thoải mái hơn một chút, hơi nghiêng về phía trước, chân thúc nhẹ vào bụng ngựa thì nó sẽ đi thôi. Đúng..... đúng..... là như thế. Tay nắm dây cương cũng đừng chặt quá, lỏng ra một chút, nếu không ngựa sẽ không thoải mái. Người xem, không phải là tốt hơn sao? Trong khi cưỡi ngựa, thân thể người chuyển theo hướng nào, sau đó nhẹ nhàng kéo dây cương về hướng đó thì ngựa sẽ nghe theo. Lúc người muốn dừng lại thì hơi ngả người về phía sau, hai tay kéo dây cương lại thì có thể rồi.”

A Ngốc làm theo phương pháp của Nham Thạch, quả nhiên con ngựa đã chịu tiến lên, chậm rãi bắt đầu tăng tốc, từng bước từng bước một, cảm giác thật là kì diệu.

Bọn người Nguyệt Ngân đều đã ở trên xe ngựa. Vừa lên xe, Miêu Phi đã nhìn không được vội vã hỏi Huyền Nguyệt :” Huyền Nguyệt tiểu thư, trước kia như thế nào không có nghe các người nói qua A Ngốc có học võ kỹ a ?”

Huyền Nguyệt trợn mắt nhìn hắn, nói :” Chúng ta có bốn sự gì đều phải nói cho người nghe sao? Ai nói A Ngốc có học võ kỹ, hắn chỉ là khí lực hơi lớn một chút thôi.”

Bọn người Nguyệt Ngân đã nhiều năm tu luyện võ kỹ, ban này A Ngốc và Nham Thạch giao thủ đã thể hiện ra khí thế cùng công lực kinh người, tuyệt đối không phải chỉ do có chút khí lực mà thôi, lại thêm cái đầu khí màu trắng bạc đó càng là biểu hiện của võ kỹ cao thủ. Nguyệt Ngân đưa tay cản lại Nguyệt Cơ đang muốn hỏi, nhẹ nhàng lắc đầu. Miêu Phi tựa hồ như không còn hứng thú, cũng không hỏi dồn thêm nữa. Huyền Nguyệt tựa vào một bên thành xe ngựa tiếp. Trong xe ngựa nhất thời yên tĩnh, chỉ có tiếng xa luân lộc cộc vang lên cùng tiếng móng ngựa gõ xuống mặt đất.

Trong chốc lát công phu, A Ngốc đã nắm được một số động tác đơn giản để cưỡi ngựa, dưới sự trợ giúp của Nham Thạch hắn cũng có thể bám theo.

Nham Thạch dẫn theo A Ngốc đi tuốt ở phía trước, phân phó thuộc hạ không cho tới gần, lúc này mới nói :” A Ngốc huynh đệ, vừa rồi thật sự đa tạ người đã hạ thủ lưu tình, nếu khôngàì”

A Ngốc gãi gãi đầu nói :” Nham Thạch đại ca, huynh đừng nói như vậy. Chúng ta không có thâm thù đại hận, ta như thế nào lại làm tổn thương huynh, chúng ta thật sự là chỉ muốn được thông qua lãnh địa quý tộc mà thôi.”

Nham Thạch gật gật đầu nói :” Đều trách ta đã quá xúc động. Bất quá là do Phổ Nham tộc chúng ta đối với một số chủng tộc trên đại lục có chút thù hận, nên mới xảy ra tình trạng vừa rồi. Nhưng nếu người là đệ tử của Thiên Cương Kiếm Phái thì không có vấn đề gì nữa, Thiên Cương Kiếm Phái – biểu tượng của chính nghĩa a. À, còn nữa huynh đệ, cái này cho người.” Nói xong, Nham Thạch từ trong người móc ra một đại dược hoàn đưa cho A Ngốc.

A Ngốc đưa tay tiếp lấy, hỏi :” Nham Thạch đại ca, đây là cái gì ?”

Nham Thạch hắc hắc cười, nói :” Huynh đệ, mau ăn đi. Cái này là do Phổ Nham tộc chúng ta dùng bí phương chế thành, chuyên chữa trị nội thương, gọi là thánh dược Diệt Thương Đan đó, hiệu lực phi thường tốt. Vừa rồi người vì không muốn đả thương ta mà biến chiêu, thổ ra huyết, nội

thương khăng định không nhẹ. Ăn nó vào, người không cần lo lắng, chỉ qua khoảng nửa ngày là sẽ bình phục ngay thôi.”

A Ngốc đưa Diệt Thương Đan lên mũi người người, nói :” Nham Thạch đại ca, Diệt Thương Đan này rất trân quý a! Bên trong có Tinh Tinh Thảo, Thông Cân Quả, Bích Lạc Hoa, toàn là những dược liệu quý. Huynh thật sự muốn cho ta ư ?” Ở cùng Ca Lý Tư một năm, A Ngốc sớm đã có thể dựa vào mùi vị để phân biệt dược thảo.

Nham Thạch ngần ra, nói :” Không nghĩ tới người còn có tài về y dược a! Phối phương chính xác của Diệt Thương Đan chỉ có đại tiên tri trong tộc của chúng ta mới biết được, bất quá mấy loại thành phần người nói đều chính xác. Người là vì ta mới bị thương, mau ăn đi, nó đối với thương thể của người sẽ rất có ích đó.”

A Ngốc gật đầu, nói :” Cảm ơn người, Nham Thạch đại ca.” Nói xong, hắn bóp vỡ lớp sáp bên ngoài, đem Diệt Thương Đan nuốt xuống.

Nham Thạch ha ha cười, nói :” Huynh đệ, đối với ta đừng khách khí. Nói thật nha, công lực của người làm cho ta thật sự bội phục. Trong đám bạn bè cùng trang lứa của ta, rất ít người có thể cùng ta chiến đấu, người cũng là người thứ nhất. Trước kia thật sự là ta đã quá tự kiêu, đúng là “thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân” a! Nghĩ đến một kiếm cuối cùng của người, đến bây giờ ta vẫn còn sợ đó.”

Ăn xong Diệt Thương Đan, một cỗ nhiệt lưu từ trong đan điền bốc lên, trong nháy mắt đã trải rộng toàn thân, cảm giác thoải mái nói không lên lời, đau đớn trước ngực hoàn toàn biến mất, Sanh Sanh chân khí trong cơ thể dưới tác dụng của dược lực lại càng thêm ngưng tụ. A Ngốc thông thả điều tức, nói :” Diệt Thương Đan thật là cường hãn, thương thể của ta đã tốt hơn nhiều rồi. Nham Thạch đại ca, kì thật công lực của ta còn kém người xa, chỉ là Thiên Cương Kiếm so với trường đao của người nặng hơn một chút, thêm vào trên người ta được Huyền Nguyệt tiểu thư gia trì ma pháp phụ trợ nên mới giành được phần thắng thôi.”

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Kinh Biển

>

Nham Thạch ngần ra, nói :” Huynh đệ, người rất thật thà, người nói Huyền Nguyệt tiểu thư chính là tiểu cô nương mặc trang phục ma pháp sư vừa rồi phải không! Người thật có phúc khí a, lại tìm được nữ bằng hữu xinh đẹp như vậy.”

A Ngốc cười khở nói :” Nàng với ta không phải cái gì nữ bằng hữu, ta chỉ là người hầu của nàng mà thôi.”

Nham Thạch ngơ ngác nói :” Sao lại thế? Với công phu của huynh đệ người, như thế nào lại cam tâm làm người hầu ?”

A Ngốc nhớ tới đủ loại tình cảnh bất đắc dĩ khi ở cùng Huyền Nguyệt, lắc lắc đầu nói lảng sang chuyện khác :” Nham Thạch đại ca, vì cái gì Phổ Nham tộc các người lại đối đãi với người bên ngoài bất thiện như thế ?”

Nham Thạch trong mắt toát lên quang mang phần hận, thật lâu sau mới thở dài nói :” Bởi vì Phổ Nham tộc chúng ta đã phải chịu thương tổn quá lớn, bây giờ còn chưa có thể nói cho người biết bí mật lớn nhất của tộc nhân chúng ta. Nếu có cơ hội, từ nay về sau nhất định người sẽ được biết. Chúng ta đi nhanh hơn chút đi, phía trước chính là một tiểu bộ lạc của Phổ Nham tộc, nơi đó cũng là nhà của ta. Đại tẩu người trù nghệ phi thường tuyệt vời đấy, hôm nay đại ca muốn mời người vài chén, ha ha ha” Hét lớn một tiếng, Nham Thạch thúc chiến mã phi đi như bay.

A Ngốc tài nghệ cưỡi ngựa rất kém cỏi, nhưng hăn xui xẻo lại cưỡi nhầm con tuấn mã tựa hồ rất cao ngạo, nó tự động đẩy nhanh tốc độ đuổi theo Nham Thạch làm cho A Ngốc sợ hết hồn, chỉ còn biết cúi rạp người xuống, bảo trì cân bằng cho thân thể.

Khi Nham Thạch cùng A Ngốc vừa mới về đến Phổ Nham tộc thì Phong Bình cũng đã về tới Thiên Cương Sơn. Mấy ngày nay hăn cưỡi ngựa cực nhanh, thông qua địa giới Á Kim tộc cùng Á Liễn tộc, cực kì gian khổ về tới sơn môn. Vừa mới lên núi đã gặp ngay một bạch y lão giả chừng hơn sáu mươi tuổi.

“Tiểu Bình, người như thế nào đã trở lại? Ta nghe sư phụ người nói, người bây giờ là cái gì phó đoàn trưởng của dong binh đoàn nào đó mà!”

Phong Bình thấy bạch y lão giả vội vàng tiến lên hành lễ :” Lộ Văn sư bá, ngài hảo. Sư tổ lão nhân gia có ở trên núi không, con có việc gấp cần bẩm báo.”

Lộ Văn chính là tứ đệ tử của Thiên Cương Kiếm Thánh, năm nay đã hơn sáu mươi tuổi, bản tính trung hậu hiền lành, đối với ai ai cũng phi thường hòa khí, được các đệ tử trong phái cực kì yêu mến. Nghe xong Phong Bình nói, trên mặt hăn toát ra vẻ kinh ngạc, hỏi :” Rốt cuộc là có chuyện gì mà phải kinh động đến sư phụ? Lão nhân gia người vẫn còn đang bế quan a!”

Phong Bình xoa xoa mồ hôi trên đầu, đem chuyện gặp được A Ngốc nói qua một lượt. Nghe xong tự thuật của hăn, Lộ Văn nhíu mày nói :” Vị sư diệt ấy bản lãnh cao như vậy nhưng lại chưa tới hai mươi tuổi, là người nào trong phái lại có thể giáo dục nên một nhân tài như thế? Bình nhi, ta còn chưa có nghe vị sư huynh đệ nào nói đến a. Đi, chúng ta đem sự việc này tới các vị sư thúc bá bàn bạc một chút.”

Phong Bình đi theo Lộ Văn trở lại Thiên Cương Sơn, trên núi phi thường yên bình, Thiên Cương Kiếm Phái tự kiến ở chỗ này đã hơn bảy mươi năm lịch sử. Tại Hoa Thịnh đế quốc, Thiên Cương Kiếm Phái có địa vị vô cùng tôn quý, thống suất toàn quân Hoa Thịnh đế quốc bây giờ chính là Phong Văn - nhị đệ tử của Thiên Cương Kiếm Thánh, quân chủ của Hoa Thịnh đế quốc đã ban cho bọn họ địa vị quốc phái. Thiên Cương Kiếm Phái thu nhận đệ tử yêu cầu phi thường hà khắc, trải qua tầng tầng tuyển chọn mới có thể nhập phái, tư chất cũng không phải là yếu tố nặng nhất, bọn họ chú trọng chính là phẩm tính. Bảy mươi năm qua, trừ tổ sư gia sáng lập Thiên Cương Kiếm Thánh thì nhân số trong phái của bọn họ cũng chỉ hơn một trăm người mà thôi, nhưng thành tựu của bọn họ trên đại lục thì làm

cho mọi người phải nghiêng mình kính nể. Có lẽ không thể nói là công lực của bọn họ cao cường vô địch, nhưng Thiên Cương Kiếm Phái kiến lập nhiều năm như vậy, bất luận vị đệ tử nào trên đại lục cũng đều là biểu tượng tuyệt đối của chính nghĩa.

Vào trong bản phái, Lộ Văn lập tức lệnh cho mấy tên đệ tử đi thỉnh các vị sư thúc bá đến, trong đó có cả sư phụ của Phong Bình, đứng hàng thứ năm trong các đệ tử đời thứ hai – Thạch Văn. Phong Bình trước mặt các vị sư thúc bá ở trong đại điện, lại đem chuyện gặp được A Ngốc tường thuật chi tiết một lần nữa. Nghe xong tự thuật của hắn, mấy vị đệ tử đời thứ hai đều không khỏi nhú mày suy tư, cả nửa ngày cũng không nghĩ ra được rốt cuộc sư phụ của A Ngốc là ai.

Lộ Văn nói :” Đệ tử đời thứ ba bây giờ cơ bản đều có tin tức chuẩn xác, cũng không có ai thân phận lừa mờ cả. Bình nhi, người xác định đứa nhỏ kia sử dụng chính là Thiên Cương Kiếm Pháp ?”

Phong Bình gật đầu nói :” Tứ sư bá, tuyệt đối không lầm được. Cho dù Thiên Cương Kiếm Pháp có thể giả mạo, nhưng khi A Ngốc cùng con so chiêu thì Sanh Sanh đấu khí muốn giả cũng không được. Mặc dù hắn chưa đạt tới cảnh giới thứ năm, nhưng bước đột phá có lẽ cũng không còn xa nữa. Đều trách con, lúc trước không có lưu hắn lại. Nếu dẫn hắn trở về thì sự tình đã được sáng tỏ rồi.”

Tịch Văn ngồi ở vị trí thủ tịch đột nhiên mở mắt, hai đạo tinh quang như điện xạ ra, hạ xuống người Phong Bình. Tịch Văn là khai sơn đệ tử của Thiên Cương Kiếm Thánh, trong các sư huynh đệ công lực cũng cao thâm nhất, Sanh Sanh Quyết đã đạt tới cảnh giới thứ tám, mặc dù năm nay đã quá tám mươi tuổi, nhưng bề ngoài nhìn vào so với Lộ Văn còn muốn trẻ hơn một ít.

Lộ Văn nói :” Đại sư huynh, huynh biết đây là đệ tử của ai không? Hay là đồ đệ của nhị sư huynh ?”

Tịch Văn lắc đầu, nói :” Không thể, nhị đệ mặc dù công lực không dưới ta, nhưng hắn hàng năm bận việc quân, không có thời gian giáo dưỡng đồ đệ. Đệ tử của hắn có hai người, bất quá công lực cũng chỉ là đệ ngũ trọng Sanh Sanh Quyết mà thôi, căn bản không có khả năng dạy dỗ ra một đệ tử

xuất sắc đến thế. Huống chi, bọn họ đều ở bên cạnh nhị đệ, mấy ngày trước nhị đệ trở về bọn họ còn cùng đến bãi kiến sư phụ.”

Tịch Văn trong mắt đột nhiên quang mang đại phóng, nhìn Phong Bình nói :” Bình nhi, người còn nhớ Thiên Cương Kiếm đưa nhỏ kia sử dụng có đặc điểm gì không ?”

Phong Bình nghĩ nghĩ một chút rồi nói :” Từ mặt ngoài mà nhìn thì so với kiếm của con cũng không có gì khác biệt, nhưng hình như nặng hơn một ít. Mặc dù công lực của hãh không bằng con, nhưng trong khi chiến đấu không có thua kém chút nào.”

Tịch Văn gật đầu, nói :” Đưa nhỏ này rất có thể không phải thuộc hàng tứ đại đệ tử mà là tam đại đệ tử, hơn nữa binh khí hãh dụng cũng không phải là Thiên Cương Kiếm năm mươi sáu cân của đệ tử đời thứ ba, mà là trọng kiếm bảy mươi hai cân của đệ tử đời thứ hai chúng ta, Huyền Thiết Thiên Cương Trọng Kiếm.”

Lộ Văn cả kính, thất thanh nói :” Đại sư huynh, người muốn nói

Tịch Văn gật gật đầu, thở dài nói :” Cũng chỉ có hãh mới có thể dạy dỗ ra được một đệ tử xuất sắc như thế. Đã ba mươi năm rồi, rốt cuộc cũng có tin tức của hãh. Mau, các vị sư đệ, mau theo ta cùng đi thỉnh sư phụ lão nhân gia xuất quan. Có tin tức của hãh, lão nhân gia người nhất định sẽ thật cao hứng.” Nói đến câu này, trên mặt Tịch Văn toát ra một nét buồn bã.

Phong Bình cảm thấy trong đầu là một màn mờ ảo, hãh không biết người đại sư bá nói đến là ai, bất quá chắc chắn là trưởng bối của hãh. Hãh cũng không dám hỏi nhiều, chỉ có thể lẳng lặng đi xuống.

Tịch Văn cùng bảy vị đệ tử đời thứ hai Thiên Cương Kiếm Phái đi tới một thạch động phía sau núi. Thạch động này nhìn qua cũng không có gì đặc thù, đây chỉ là nơi Thiên Cương Kiếm Thánh đã thành danh từ bảy mươi năm trước bế quan tu luyện. Gió lớn cuộn lên những tầng mây trắng, không ngừng quấn quanh đỉnh núi, tất cả mọi người đều là các cao thủ đứng đầu đại lục, Sanh Sanh đấu khí tản mát ra một tầng bạch quang nhàn nhạt, ngăn cách sương mù ẩm ướt.

Đi tới bên ngoài thạch động, do Tịch Văn cầm đầu, bảy người xếp thành hàng ngang đồng thời tôn kính hô :” Cung thỉnh sư phó xuất quan.” Âm thanh bọn họ không lớn, nhưng dưới sự bao trụ của Sanh Sanh đấu khí truyền thật sâu vào trong thạch động.

Trong chốc lát công phu, một thanh âm nhàn nhạt từ bên trong truyền ra :” Rốt cuộc là chuyện gì mà lại khiến cho các người tới quấy rầy ta tu luyện ?”

Tịch Văn khom người hướng phía thạch động nói :” Bẩm sư phụ, có chút tin tức của tiểu sư đệ. Đệ tử của ngũ sư đệ - Phong Bình tại cảnh nội Hồng Cự tộc phát hiện một gã thiếu niên, đứa nhỏ này chưa đến mười tám tuổi nhưng Sanh Sanh Quyết hần tu luyện đã đạt tới đệ tứ trọng cảnh giới, chuẩn bị có sự đột phá đệ ngũ trọng. Theo lời đứa nhỏ đó nói, sư phụ của hần đã qua đời. Con nghĩ, cũng chỉ có tiểu sư đệ mới có khả năng dạy dỗ ra được một đệ tử xuất sắc như thế.”

Bên trong thạch động yên tĩnh không một âm thanh, bảy người Tịch Văn cũng chỉ có thể lặng lẽ đứng đợi, chờ nghe chỉ thị của Thiên Cương Kiếm Thánh. Trong mắt chúng đệ tử của Thiên Cương Kiếm Phái, tổ sư gia cơ hồ chính là một vị thần.

Thật lâu sau, thanh âm thanh lặng lại truyền ra, có mang theo một tia bi thương nhàn nhạt :” Tiểu Cửu đã rời đi nhiều năm như vậy, thật không nghĩ tới hần lại chết nơi đất khách quê người. Ai..... tạo hóa trêu ngươi a! Truyền mệnh lệnh chương môn của ta, lệnh cho tất cả đệ tử Thiên Cương Kiếm Phái trên đại lục dốc toàn lực tìm kiếm, nhanh chóng dẫn đứa nhỏ kia về đây gặp ta. Tịch Văn à, ta đã già rồi, từ nay về sau chuyện trong phái cũng không cần phải hỏi qua ta nữa. Từ hôm nay trở đi, người chính là chương môn đời thứ hai của Thiên Cương Kiếm Phái.”

Tịch Văn chấn động, vội vã quỳ trên mặt đất, run giọng nói :” Sư phụ, đệ tử thỉnh người thu hồi thánh mệnh.”

“Ta đã già rồi, ngày vũ hóa quy tiên cũng đã đến gần, chức vị chương môn này cũng nên truyền cho người. Đây là mệnh lệnh của ta, cấm không được phản kháng.”

Lộ Văn sáu người vừa nghe Thiên Cương Kiếm Thánh nói mình sắp quy tiên, đồng thời quỳ xuống mặt đất, kêu lớn :” Sư phụ.”

Thanh âm Thiên Cương Kiếm Thánh nhu hòa truyền ra :” Ta đã sống đến hơn một trăm mười năm, trong tứ đại kiếm thánh cũng là lớn tuổi nhất. Con người sống lâu có hạn, sau này Thiên Cương Kiếm Phái phải trông vào mấy người các người rồi. Huyết nhật hàng lâm, đại kiếp ngàn năm sắp tới, chuyện này cũng không phải thực lực của giáo đình có khả năng kháng cự. Hắc ám trên đại lục đã dần dần xuất hiện, các người phải lấy đại cục làm trọng. Đến chu kì ngàn năm thần thánh lịch, tất sẽ có yêu nghiệt hạ xuống nhân gian. Ai..... chỉ sợ ta không kiên trì được đến ngày đó. Các người nhất định phải hiệp trợ giáo đình, tảo trừ yêu nghiệt, có biết chưa ?”

“Xin vâng lời sư phụ.”

“Ừm, Tịch Văn, các người nhất định phải nhanh nhanh một chút tìm được đứa nhỏ kia. Chuyện của Tiểu Cửu là nỗi tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời ta. Ta thật sự hi vọng trước khi chết có thể hoàn thành được tâm nguyện này.”

.....

Trải qua hai tiểu thì thời gian phi như bay, rốt cuộc A Ngốc do mới lần đầu cưỡi ngựa cảm thấy toàn thân mềm nhũn, xương cốt nhão ra, mông gần như không còn cảm giác.

Nham Thạch hơi ghìim cương ngựa, tốc độ chậm lại, nhìn qua A Ngốc hỏi :” Huynh đệ, cưỡi ngựa cảm giác thế nào ?”

A Ngốc cười khổ đáp :” Nham Thạch đại ca, xương cốt của ta đều gãy hết rồi, còn chưa tới bộ lạc của các người sao ?”

Nham Thạch ha hả cười, nói :” Lần đầu tiên cưỡi ngựa đều là như thế. Xuyên qua rừng này sẽ tới, cố gắng kiên trì một chút.”

A Ngốc vươn vai giãn gân cốt một chút, nói :” Nham Thạch đại ca, Phổ Nham tộc các người ở đây thật tốt, có nhiều rừng như vậy. Các người không có thành thị sao ?”

Nham Thạch gật đầu nói :” Đại tự nhiên nuôi dưỡng nhân dân Phổ Nham tộc chúng ta, chúng ta như thế nào lại phá hoại nó. Thành thị? Thành thị có cái gì khác? Cũng là khai khẩn rừng rậm mà kiến tạo nên. Đại tự

nhiên có quy luật của riêng nó, nếu người đối với nó không tốt, sớm muộn gì một ngày nó cũng sẽ trả thù người. Nhân loại cho dù có lực lượng của thần cũng tuyệt đối không có khả năng cùng đại tự nhiên chống lại a!”

A Ngốc gãi gãi đầu, nói :” Nham Thạch đại ca, mặc dù nghe người nói ta không hiểu nhiều lắm, nhưng ta thấy phi thường đúng. Thành thị cùng với rừng rậm, so ra ta còn thích không khí thanh tân trong rừng hơn.” Nhắc tới rừng rậm, hắc đột nhiên nghĩ tới Mê Huyền Chi Sâm cùng sư phụ Ca Lý Tư đã năm năm không gặp, trên mặt không nhịn được toát ra thần sắc thương cảm.

Nham Thạch nói :” Bộ lạc phía trước này chính là lãnh địa của ta, Phổ Nham tộc có tổng cộng hơn mười bộ lạc, cha ta chính là thủ lĩnh của bộ lạc lớn nhất, cũng là tộc trưởng Phổ Nham tộc. Nhân dân Phổ Nham tộc chúng ta phi thường đồng tâm, căn bản không giống như người ở những địa phương khác, luôn luôn chỉ nghĩ cho bản thân mình.”

Rốt cuộc khi xuyên qua rừng cây, cảnh tượng trước mắt dọa cho A Ngốc nhảy dựng lên. Nơi này tựa như một cái thôn làng thật lớn, nơi nơi đều dùng đá để tạo nên các phòng ốc, có chừng mấy ngàn hộ nhân gia. Bên trong bộ lạc náo nhiệt phi thường, khói bay thơm phức, hiển nhiên rất nhiều gia đình đang chuẩn bị bữa cơm trưa.

Giữ chặt dây cương, Nham Thạch lập tức nhảy xuống, đặc ý nhìn A Ngốc nói :” Thế nào? Bộ lạc của chúng ta tuyệt chứ? Ở nơi này của chúng ta, ngoại trừ không có tường thành bao xung quanh, còn lại so với thành thị căn bản không có gì khác biệt, hết thảy cần gì cũng đều có. Hôm nay các người ở lại chỗ ta nghỉ ngơi một ngày, sáng mai lại đi cũng không muộn.”

A Ngốc cũng xuống ngựa, chân vừa đặt xuống đất đã cảm thấy toàn thân thư thái hơn rất nhiều, chỉ là đầu óc còn chút bồng bênh. Hắc điều chỉnh hơi thở trong cơ thể một chút, sau đó động tay động chân để thư giãn số gân cốt đang mỏi nhừ. Lúc này bọn Nguyệt Ngân cũng từ trên xe ngựa bước xuống, Huyền Nguyệt vội vã chạy đến bên cạnh A Ngốc, nhìn về phía đại bộ lạc trước mắt, kinh ngạc nói :” Oa, thôn làng thật lớn a.”

Nguyệt Ngân ho khan hai tiếng nói :” Cái này không phải là thôn, đây là một bộ lạc của Phổ Nham tộc, so với thành thị bình thường cũng không sai

biệt nhiều lắm. Ta còn gặp qua một bộ lạc lớn hơn thế này nữa cơ.”

Huyền Nguyệt trừng mắt lườm hăn, nói :” Ta cứ gọi là thôn đấy, thì làm sao ?” Vừa nói, nàng vừa nhìn A Ngốc quần áo xộc xệch, mặt mũi nhem nhuốc, nhíu mày nói :” Người xem, quần áo thế nào lại loạn xạ như vậy? Để ta giúp người sửa sang lại một chút.” Bởi vì cưỡi ngựa, quần áo của A Ngốc sớm đã bám đầy bụi bặm, nghe nàng nói vậy mới cúi đầu nhìn lại. Huyền Nguyệt chỉnh sửa ma pháp bào cho hăn, bàn tay nhỏ không ngừng phui phui. Một cảm giác giống như bị điện giật nhất thời truyền khắp người A Ngốc, hăn chết lặng đứng đó, nói không ra lời.

Nham Thạch ha ha cười, nói :” Huynh đệ, người còn nói nàng không phải nữ bằng hữu của người đi, nhân gia người ta quan tâm người quá ha!”

Huyền Nguyệt chớp chớp đôi mắt màu lam, mặt ngọc từ từ đỏ bừng lên, sảng giọng nói :” Người nói nhảm cái gì đó, ai là nữ hữu của hăn! Chỉ là ta thấy quần áo của hăn lộn xộn nên mới giúp một chút thôi.”

Nham Thạch quái dị nhìn A Ngốc, nói :” Đi thôi, trước tiên chúng ta vào trong bộ lạc đã. Các người vừa đi một chặng đường dài, chắc cũng mệt mỏi rồi. Vào trong ăn một chút rồi hảo hảo nghỉ ngơi ha.”

Dưới sự hộ tống của đội binh lính, mọi người tiến vào trong bộ lạc. Phổ Nham tộc đại bộ phận đều là người dân da vàng, so với A Ngốc thì đen hơn một chút, một đầu tóc nâu là đặc điểm của bọn họ. Mọi người nhìn thấy Nham Thạch, trên mặt đều toát ra thần sắc tôn kính.

“ Nham Thạch thúc thúc, người đã trở lại, có cái gì ngon để dành cho Đông Đông không ?” Một tiểu nam hài chừng bốn năm tuổi chạy tới, tò mò nhìn bọn A Ngốc, sau đó nhào vào lòng Nham Thạch.

Nham Thạch cười ha hả, sau đó bế tiểu nam hài lên, nói :” Đông Đông, thúc thúc hôm nay ra ngoài vội vàng quá, chưa kịp kiếm cái gì ngon ngon. Thúc thúc đáp ứng, lần tới nhất định kiếm cái gì đó cho người nhé.”

Đông Đông chu cái miệng nhỏ nhắn, nói :” Thúc thúc, người nói rồi cần phải giữ lời đó nha.”

Nham Thạch hòa ái vuốt tóc Đông Đông, nói :” Thúc thúc có khi nào lại không giữ lời. Mẫu thân người đâu ?”

Một nữ nhân dung mạo thật thanh tú chạy tới, nàng nhìn Nham Thạch nói :” Thiếu tộc trưởng, ngài đã trở lại. Đông Đông đứa nhỏ này, vừa nhìn thấy thân ảnh ngài đã vội chạy đến. Đông Đông, còn không mau xuống đi.” Đông Đông nhìn mẫu thân mình, sau đó quay lại ôm chặt cổ Nham Thạch, quyết không chịu xuống.

Thiếu phụ đi đến bên cạnh Nham Thạch, thở dài nói :” Thiếu tộc trưởng, Đông Đông vẫn xem ngài là cha. Cha nó đã mất sớm, nếu từ nay về sau có cơ hội, ta mong ngài có thể dạy dỗ nó một chút.”

Đông Đông ngược đầu lên nhìn Nham Thạch, nói :” Đúng vậy, Nham Thạch thúc thúc, ta cũng muốn trở thành một chiến sĩ dũng cảm giống như người.”

Nham Thạch trong mắt toát ra chút thần sắc buồn bã, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Đông Đông, nói :” Trác Mã, ta sẽ ghi nhớ. Đông Đông ngoan, mau xuống nào. Thúc thúc hôm nay có khách, không thể chơi cùng người. Vài ngày nữa thúc thúc sẽ bắt đầu dạy người công phu, chịu không !” Dưới sự khuyên can lẫn nữa cùng lời hứa của Nham Thạch, Đông Đông mới bằng lòng quay trở lại với mẫu thân, thiếu phụ liếc mắt nhìn bọn A Ngốc, sau đó quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng thiếu phụ, trong mắt Nham Thạch toát ra một tia thương cảm. Huyền Nguyệt hỏi :” Quan hệ các người thật là phức tạp a! Tên cao lớn, bọn họ là gì của người ?”

Nham Thạch lắc lắc đầu, vừa dẫn mọi người đi vào trong bộ lạc vừa nói :” Trác Mã là thê tử một hảo huynh đệ của ta, năm ấy Đông Đông vừa hai tuổi thì cha hắn vì công việc mà bỏ mạng, mới đó mà đã ba năm rồi. Thật đáng thương cho bọn họ cô nhi quả mẫu, từ trước tới nay ta vẫn chiếu cố mẹ con họ. Trong bộ lạc chúng ta, tình huống giống như Trác Mã phi thường nhiều, cũng đều là bởi vì” Nói đến đây, hắn đột nhiên ngừng lại, có chút kinh hãi nhìn Huyền Nguyệt, sau đó không nói thêm gì.

Nguyệt Ngân cùng Nguyệt Cơ vẻ mặt khó hiểu, mà Huyền Nguyệt ánh mắt cứ nháy loạn lên, chẳng biết muốn nói cái gì. A Ngốc nhìn Nham Thạch nói :” Nham Thạch đại ca, người đừng buồn nữa, chuyện cũng đã qua rồi. Tao ngộ bọn họ gặp mặc dù rất thảm, nhưng Đông Đông còn có

mẫu thân, so với ta còn hạnh phúc hơn nhiều.” Nhớ tới đoạn kinh nghiệm đi dắt cá khi còn nhỏ tại Ni Nặc thành, A Ngốc không khỏi có chút ngây ra.

Huyền Nguyệt cho tới bây giờ chưa có nghe A Ngốc nói qua thân thế của hắn, tò mò hỏi :” A Ngốc, ta còn chưa có hỏi qua, cha mẹ người làm gì? Nhà người ở đâu ?”

A Ngốc liếc mắt nhìn nàng, nhàn nhạt nói :” Ta không có nhà, cũng không có cha mẹ.” Nhớ tới Âu Văn thúc thúc, A Ngốc trong lòng chợt thấy đau xót, cũng tràn ngập hoài niệm về sư phụ Ca Lý Tư.

Nham Thạch vỗ vỗ bả vai A Ngốc, nói :” Huynh đệ, nguyên lai người cũng là cô nhi. Tốt lắm, đến nhà của ta rồi, chúng ta vào trong đi. Hôm nay cho các người hảo hảo thưởng thức đồ ăn của đại tẩu a, phải biết rằng tay nghề nấu nướng của nàng tuyệt đối phi thường đó.” Đây là lần thứ hai Nham Thạch khoe với A Ngốc, nhìn vẻ mặt hạnh phúc của hắn, hiển nhiên tình cảm đối với thê tử vô cùng thâm hậu.

Nghe Nham Thạch nói A Ngốc mới phát hiện, mọi người đã đi đến một tòa nhà bằng đá thật lớn, căn nhà này ở trung tâm bộ lạc, chiếm diện tích chừng mấy trăm thước vuông, chung quanh là một vòng đất trống. Nhóm binh lính hộ vệ đi theo Nham Thạch sớm đã không thấy bóng dáng, có lẽ đều về nhà rồi, nơi này chỉ còn A Ngốc, Huyền Nguyệt cùng với bốn người bọn Nguyệt Ngân.

Nham Thạch vẻ mặt hạnh phúc, nhìn đại môn đang đóng chặt hô lớn :” Tiểu Vân.....Tiểu Vân, có khách nè, mau ra mở cửa đi. Mở cửa nhanh đi.”

Đại môn hình như được khóa từ bên trong, Nham Thạch kêu cả nửa ngày cũng không có động tĩnh gì. Hắn ngơ ngác, lẩm bẩm nói :” Tiểu Vân làm gì vậy nhỉ? Bình thường cửa đều mở mà!” Hắn níu lấy một thôn dân đi ngang qua, hỏi :” Khắc Lỗ đại thúc, ngài hôm nay có thấy Tiểu Vân không? Sao nhà chúng ta lại khóa cửa, nàng có phải đã ra ngoài ?”

Lão nhân bị Nham Thạch giữ lại lắc đầu, nói :” Từ lúc sáng sớm nay khi người đi ra ngoài, ta chưa thấy Tiểu Vân, chắc nàng đang ở trong nhà. Đúng rồi, nhà các người hôm nay như thế nào lại khóa nhỉ? Tiểu Vân bình thường rất ít ra ngoài, người xem xem có phải nàng đang ngủ không ?”

Nham Thạch lắc đầu, nói :” Không đâu, sáng sớm nay lúc ta đi còn nói lại buổi trưa sẽ về cùng ăn cơm, Tiểu Vân nhất định sẽ chờ ta mà.” Trên mặt Nham Thạch toát ra thần sắc lo lắng, đi tới trước đại môn, do dự một chút rồi đặt bàn tay to lớn lên cửa, toàn thân hoảng mang đại phóng, “tập” một tiếng nhỏ vang lên, thanh chận bên trong cửa đã bị hấn chấn gãy.

Nham Thạch đẩy cửa ra, đi vào bên trong, A Ngốc đi bên cạnh hấn. Vừa vào đến cửa, một mùi máu tươi tanh nồng nhất thời truyền đến, Nham Thạch sắc mặt đại biến, bước nhanh tới hướng phòng ngủ.

“KHÔNG.....” Bên trong phòng truyền đến tiếng gào thê lương của Nham Thạch, cả tòa nhà đều bị chấn động rung lên. A Ngốc bị dọa cho nhảy dựng lên, vội vã cùng Nguyệt Ngân vọt theo. Vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, bọn họ đã sợ đến ngây người. Trong gian phòng ngủ có một cái giường lớn, trên giường có một thiếu nữ nằm xích lỏa, mái tóc dài vốn được kết tỉ mỉ đã trở nên tán loạn, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần tràn đầy oán hận cùng không cam lòng, con mắt mở thật to đã trở nên trắng bệch còn nhìn trừng trừng lên trần nhà, hai tay nàng gắt gao nắm chặt, máu tươi đã nhuộm hồng chiếc khăn trải giường màu trắng, nhưng một ít máu vẫn không ngừng rỉ rả ra từ trong hạ thể nàng, hiển nhiên là bị người ta gian sát mà chết. Da thịt trắng nõn đã chuyển thành màu xám, xem ra nàng đã chết từ lâu.

Nham Thạch ôm thiếu nữ vào lòng, cả người hoàn toàn ngốc trệ, nước mắt sớm đã chảy tràn trên khuôn mặt của hán tử cứng cỏi này, thân hình hấn không ngừng run rẩy.

Huyền Nguyệt cùng bọn người Nguyệt Cơ theo sau đã đến, vừa thấy cảnh tượng trước mắt không khỏi kinh hô một tiếng. Huyền Nguyệt vội úp mặt vào trong ngực A Ngốc, run giọng hỏi :” Đây..... đây là.....sao lại thế này? Thật đáng sợ quá a!”

A Ngốc nhìn Nham Thạch nói :” Nham Thạch đại ca, đây.....đây là.....chuyện gì thế này ?”

Nham Thạch không có trả lời, ôm thi thể xích lỏa của thiếu nữ đứng lên, đem áo choàng sau lưng mình bọc lấy nàng, từng bước từng bước hướng phía đại môn đi đến.

Nham Thạch ra khỏi cửa, đột nhiên ngửa mặt rống lên giận dữ :” A ... a..... a..... a..... a” Thanh âm vang vọng thấu trời xanh, theo tần suất âm thanh thân thể của hắn chợt xảy ra biến hóa, cơ thể cường tráng đột nhiên bành trướng, quần áo trên người rách toạc, hai mắt màu nâu trở nên đỏ rực, trợn trợn khí tức nguy hiểm không ngừng tỏa ra từ trên cơ thể hắn, ngày càng mạnh hơn.

Nguyệt Ngân thất thanh nói :” A! Hắn cuồng hóa rồi..... hắn hắn là cuồng chiến sĩ.”

Tiếng rống thảm thiết của Nham Thạch đã truyền khắp cả thôn, thôn dân phụ cận nhất thời chạy đến, trong chốc lát công phu đã vây kín xung quanh nhà Nham Thạch.

“Thiếu tộc trưởng làm sao vậy? Đã phát sinh chuyện gì ?”

“A! Vân nhi tỷ tỷ làm sao vậy? Như thế nào lại có máu.....đây..... đây..... rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì ?”

“Thiếu tộc trưởng, ngài đây là”

Thanh âm lạnh lẽo từ trong miệng Nham Thạch phát ra, chấn nhiếp tâm thần của mọi người :” Nói cho ta biết, là ai là ai đã giết Vân nhi của ta? Là ai..... các người nói cho ta biết đi..... LÀ AI ?”

Tất cả tộc nhân Phổ Nham tộc đều ngây ra, thê tử của Nham Thạch trong bộ lạc nổi tiếng mỹ lệ thiện lương, đột nhiên nàng chết đi, ngay cả bọn họ cũng vô pháp tiếp nhận. Nham Thạch vô cùng thống khổ cứ liên tục hét lên, nhưng làm thế nào cũng không phát tiết được nỗi đau đớn của linh hồn đang tan vỡ.

Một trung niên nam tử chạy tới, thân hình hắn nhìn qua tương tự như Nham Thạch. Nhìn thi thể trong tay Nham Thạch, hắn giật mình nói :” Nham Thạch huynh đệ, đệ muội thế nào lại biến thành như vậy ?”

Khí tức nguy hiểm trên người Nham Thạch không ngừng tăng trưởng, vẫn như trước lâm bầm một câu :” Là ai..... là ai đã giết Vân Nhi của ta ?”

A Ngốc đi tới bên Nham Thạch, an ủi nói :” Nham Thạch đại ca, người tỉnh táo lại đi, đem sự kiện này điều tra rõ ràng rồi mới nói chuyện.”

Nham Thạch gầm lên, một cỗ kinh lực cực mạnh truyền đến, nhất thời đầy văng A Ngốc đi vài thước, trong mắt hắc phảng phất như có lửa :” Tỉnh táo..... ta như thế nào mà tỉnh táo? Người ta yêu nhất đã chết..... người bảo ta tỉnh táo thế nào ?”

A Ngốc thúc dục Sanh Sanh chân khí trong cơ thể tuần hoàn vài vòng, hóa giải đi kinh lực đấu khí của Nham Thạch. Công lực của Nham Thạch so với hắc vốn đã cao hơn, sau khi cuồng hóa tựa hồ còn tăng lên gấp bội. Lực lượng cường đại như vậy, căn bản không phải A Ngốc hắc có khả năng đối phó.

Người chung quanh càng ngày càng nhiều, tất cả đều vì tai họa nhà Nham Thạch mà rơi nước mắt. Một đám thanh niên tuổi còn trẻ mặc trang phục võ sĩ chạy tới, thấy cảnh tượng trước mắt không khỏi sợ đến ngất người.

Nham Thạch đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, một tay gắt gao ôm chặt thê tử, một tay cầm giận chỉ một tên chiến sĩ che mặt :” Người..... là người..... đúng hay không? Nhất định là người giết Vân nhi của ta.” Nói dứt lời, trong tay hắc chợt oanh xuất hoàng kim đấu khí, hướng phía người chiến sĩ kia công tới.

Chiến sĩ nọ chấn động, dưới sự nguy hiểm chỉ đành dùng hai tay miễn cưỡng che trước ngực. A Ngốc bị dọa cho nhảy dựng, hô to một tiếng :” Không..... đừng làm thế.” Từ một bên, hắc xuất ra một quyền nhằm đấu khí của Nham Thạch đánh tới.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, hai thân ảnh đồng thời bay ra. Một quyền của Nham Thạch ẩn chứa kinh lực quá lớn, cho dù A Ngốc toàn lực ngăn cản cũng bị chấn bay ra ngoài. Dưới sự can thiệp của A Ngốc, quyền đầu của Nham Thạch vẫn như cũ đập tới hai tay của tên chiến sĩ kia, âm thanh “răng rắc” của xương gãy vang lên rõ rệt, thân thể tên chiến sĩ cũng đồng thời văng ra, trên không trung phún ra một ngụm máu tươi. Nếu không phải có sự can thiệp của A Ngốc, hắc chắc chắn sẽ phải chết dưới một quyền điên cuồng của Nham Thạch. Nhưng cho dù không chết, hắc cũng bị thương rất nặng.

Huyền Nguyệt thất thanh hét :” A! Hắc điên rồi.....”

Trung niên lúc trước chạy đến vội vã hô :” Mau, mọi người trước tiên khống chế thiếu tộc trưởng đã. Hắn đã cuồng hóa, không còn nhận biết ai đâu.” Nói xong, hắn vội người tới trước.

Trung niên nhân tựa hồ tại Phổ Nham tộc có uy tín rất lớn, mười thanh niên chiến sĩ chung quanh nhất thời vội lên, công kích về phía Nham Thạch. Nham Thạch một bên điên cuồng hét lớn, một bên không ngừng huy vũ cánh tay, hoàng kim đầu khí tỏa ra mệnh môn vô tận, căn bản không người nào có thể tiếp cận hắn trong vòng ba thước. Trong chốc lát công phu, đã có hơn mười tộc nhân Phổ Nham tộc bị đánh trọng thương.

Vạn Lý nâng A Ngốc đang nằm dưới đất dậy, vừa rồi hắn là từ một bên cản lại quyền đầu của Nham Thạch, cho nên cũng không có bị thương. Nhìn Nham Thạch điên cuồng như vậy, A Ngốc nhú mày, chạy đến bên cạnh Huyền Nguyệt nói :” Tiểu thư, Nham Thạch đại ca biến thành như vậy, ngài có cách nào cứu hắn không ?”

Huyền Nguyệt tựa hồ vẫn còn sợ hãi lúc nhìn thấy cái chết của thê tử Nham Thạch, nghe A Ngốc hỏi mới tỉnh lại, lắc lắc đầu nói :” Ta.....ta cũng không có biện pháp.”

Nguyệt Ngân nói :” Cuồng chiến sĩ uy lực phi thường cường đại, có thể trong nháy mắt gia tăng thực lực của mình lên tới trạng thái hai trăm phần trăm, hơn nữa lực phòng ngự quanh thân cũng vô cùng cường đại. Nhìn hình dạng này của Nham Thạch, sợ rằng không ai có thể khống chế được hắn. Công lực của chúng ta không đủ a!”

A Ngốc cắn răng, nói :” Ta sẽ thử xem. Nham Thạch đại ca đột nhiên biến thành như vậy, chẳng lẽ hắn điên thật rồi sao ?”

Nguyệt Ngân giữ chặt vai A Ngốc, nói :” Huynh đệ, người có lên cũng vô dụng, hắn bây giờ đã hoàn toàn cuồng hóa, không còn nhận biết ai đâu. Hắn chịu sự đả kích quá lớn, trong đầu sớm đã không còn chút lý trí nào rồi. Trước kia ta mặc dù đã gặp qua cuồng chiến sĩ, nhưng bọn họ đều chỉ là cuồng hóa năm mươi phần trăm, đem tiềm lực của mình thiêu đốt nhưng vẫn có cơ hội hồi phục lại. Còn như hình dáng này của Nham Thạch sợ rằng rất khó khôi phục. Phải làm cho hắn bình tĩnh trở lại mới được. Huyền

Nguyệt tiểu thư, có ma pháp nào làm cho con người ta bình tĩnh lại không ?”

Huyền Nguyệt nghĩ nghĩ rồi gật đầu nói :” Có, bất quá ma pháp lực của ta không đủ, không biết có thể sử dụng loại Tĩnh Tâm Chú cao cấp này không ?”

Nguyệt Ngân vẫn như cũ nhìn Nham Thạch đang điên cuồng, nói :” Thử một lần đi, hẳn sau khi cuồng hóa, trước hết là tiêu hao công lực cùng thể lực của mình, sau đó mới bắt đầu thiêu đốt tiềm lực tánh mạng. Nếu cứ để mặc như vậy, sợ rằng hẳn sẽ kiệt lực mà chết.”

A Ngốc vội la lên :” Đúng vậy, Nguyệt Nguyệt, nàng mau cứu Nham Thạch đại ca đi, ta van cầu nàng đó.”

Huyền Nguyệt có chút kinh ngạc nhìn A Ngốc, sau đó nói :” Vậy được rồi, người giúp ta một tay.”

A Ngốc ngơ ngác :” Giúp nàng thế nào ?”

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Tĩnh Tâm Chú

>

Huyền Nguyệt nói :” Người đứng bên cạnh giữ chặt tay ta, dụng ý niệm thúc dục ma pháp lực truyền sang, sau đó ta sẽ cố gắng thi triển ma pháp, như vậy chắc có thể thành công. Tĩnh Tâm Chú là ma pháp cấp sáu, ta chỉ dám nói sẽ thử xem, hi vọng thông qua sự trợ giúp của pháp trưởng có thể thành công thi phóng.”

Tại đại lục, ma pháp căn cứ vào cường độ bất đồng mà chia làm chín cấp bậc. Cấp một – hai được gọi là sơ cấp ma pháp, có thể sử dụng ma pháp cấp một – hai được gọi là sơ cấp ma pháp sư. Ví dụ như A Ngốc sử dụng Hỏa Cầu Thuật cũng là ma pháp cấp một, nhưng ma pháp hai cấp bậc này có thể tùy thuộc trình độ biến hóa ma pháp lực của người sử dụng mà biến đổi. Ví dụ như Hỏa Lưu Tinh thuộc loại ma pháp cấp hai tương đối cao cấp, nhưng A Ngốc sử dụng đã xuất ra ngọn lửa Hỏa Lưu Tinh màu thâm lam, đạt tới trình độ ma pháp cấp ba, cho nên lúc trước Cơ Cách mới nhận định hắn là trung cấp ma pháp sư. Mà cấp ba – bốn – năm cũng được gọi là trung cấp ma pháp, có thể sử dụng được một ma pháp cấp bốn thì cũng được gọi là cao cấp ma pháp sư, nhưng Đại Ma Pháp Sư thì phải sử dụng được ít nhất là hai ma pháp cấp năm hoặc một ma pháp cấp sáu. Cấp sáu – bảy – tám mới thật sự chân chính là ma pháp cao cấp, có rất nhiều ma pháp cao cấp thuộc loại công kích trên diện rộng, uy lực tuyệt đối kinh thiên động địa. Ví dụ như Ma Viêm Thuật Sĩ – Ca Lý Tư, ma pháp của hắn mặc dù chưa đạt tới trình độ Đại Ma Pháp Sư, cũng chỉ có khả năng sử dụng mấy ma pháp cấp năm mà thôi, nhưng hắn sử dụng hắc ám hệ dung hợp với hỏa hệ ma pháp, nếu toàn lực thi phóng có khả năng đạt tới xấp xỉ

uy lực của ma pháp cấp bảy, cho nên miễn cưỡng cũng có thể xưng là ma đạo sĩ. Một người có thể sử dụng được hai ma pháp cấp bảy thì có thể được xưng là Ma Đạo Sĩ, mà danh hiệu cao nhất Ma Đạo Sư thì phải sử dụng thuần thục ma pháp cấp tám mới được. Hiện này, không kể nội bộ giáo đình, trên đại lục chỉ có ba người trình độ ma pháp đạt tới cảnh giới Ma Đạo Sư, bọn họ đều có năng lực hủy thiên diệt địa. Ma pháp cấp chín cũng chính là cấm chú, bình thường phải cần đến mấy người đạt tới trình độ Ma Đạo Sư liên hợp lại mới có thể sử dụng, cơ hồ là đã biến mất trên thế gian.

“Được.” A Ngốc đáp ứng một tiếng, vội vã đến bên cạnh Huyền Nguyệt, nắm chặt bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng, nhắm hai mắt lại. Hắn vừa muốn thúc dục tinh thần lực truyền đi, lại nghe Huyền Nguyệt thấp giọng nói :” Bốn tiểu thư ra tay cứu tên đại ca ngốc của người, từ nay về sau người không được làm cho ta tức giận, còn phải gọi ta là Nguyệt Nguyệt, có biết chưa !”

A Ngốc mở mắt nhìn Huyền Nguyệt, chỉ thấy trên mặt nàng toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt, đang lè lưỡi làm mặt quỷ với mình, dáng vẻ đáng yêu không nói nên lời. Gật gật đầu, A Ngốc tỏ ý mình đáp ứng.

Huyền Nguyệt thu hồi nụ cười tinh nghịch trên mặt, nghiêm túc nhìn Nham Thạch đang trong vòng vây công của mọi người, trầm giọng nói :” Chúng ta bắt đầu.”

A Ngốc lại nhắm mắt, dụng ý thức khống chế tinh thần lực của mình, chậm rãi chuyển qua Huyền Nguyệt. Tinh thần lực di động rất khó khống chế, hơn nữa còn dị thường thống khổ. Khi tinh thần lực rời khỏi mi tâm khiếu huyết, A Ngốc đột nhiên cảm giác trong đầu mình trống rỗng, tựa hồ mọi thứ như bị hút sạch, thân thể không khỏi run lên. Hắn cắn chặt răng, cố gắng nhẫn nại nỗi thống khổ đang trùng kích trong đầu, khống chế dòng ma pháp lực giống như một thực thể di chuyển hướng về cánh tay phải. Dưới sự cố gắng tốt bậc của A Ngốc, ma pháp lực rốt cuộc cũng chảy đến lòng bàn tay nhỏ bé của Huyền Nguyệt, thân thể nàng run lên một cái. A Ngốc đột nhiên cảm giác được mình cùng Huyền Nguyệt như hòa thành một thể, hắn có thể rõ ràng cảm nhận được năng lượng ba động bên trong cơ thể Huyền Nguyệt.

A Ngốc phát hiện, trong cơ thể Huyền Nguyệt tựa như một đại dương màu vàng, nơi nơi đều tràn ngập cảm giác thần thánh. Ma pháp lực của hắn vừa vào trong thân thể nàng đã tuân theo một quỹ tích nhất định, chảy theo dòng kim quang vô tận kia. Ma pháp lực cường đại của Huyền Nguyệt còn chưa có truyền đi, nhưng so với hắn lại có sự bất đồng rất lớn, đó là một loại cảm giác kì lạ nói không nên lời.

A Ngốc một mặt đem ma pháp lực truyền đi, một mặt điều khiển Sanh Sanh chân khí không ngừng vận chuyển, chống đỡ không cho cơ thể mình vì tinh thần lực tiêu hao quá độ mà ngã xuống.

Huyền Nguyệt cảm giác được một cỗ ma pháp lực thuần hậu từ trong tay A Ngốc truyền đến, mặc dù so ra còn kém xa năng lượng hùng hậu như biển sâu của cha nàng, nhưng cũng phi thường thuần tịnh, tựa hồ không mang theo bất kì một tia tạp chất nào. Nàng cẩn thận khống chế cỗ ma pháp lực bên ngoài này dung nhập vào trong thân thể mình, hít một ngụm khẩu khí, nhìn kĩ thân ảnh Nham Thạch đang điên cuồng vùng vẫy, nhẹ giọng ngâm xướng :” Thiên Giới chi thần vĩ đại a! Là tín đồ trung thành của ngài, ta khẩn cầu ngài đem hải dương ánh sáng cùng thánh quang vô tận chiếu xuống nhân gian, tràn ngập trên thân thể ta, cứu rỗi cho linh hồn nhân loại.” Theo sự ngâm xướng chú ngữ của Huyền Nguyệt, thân thể nàng đột nhiên sáng lên, thanh âm như tiếng chuông bạc của nàng mặc dù không lớn, nhưng lại rõ rệt truyền vào tai từng người ở đây. Hơi thở thần thánh nhu hòa lấy Huyền Nguyệt làm trung tâm tán phát ra, ở bên trong vầng sáng, nàng giống như thiên tiên thánh nữ, mỹ lệ động lòng người. A Ngốc đứng bên cạnh nàng đột nhiên cảm giác được tinh thần lực của mình rất nhanh bị rút khỏi cơ thể, thân hình không khỏi run rẩy một trận, âm thanh ồn ào xung quanh đã càng ngày càng nhỏ, tựa hồ như không còn nghe rõ, hắn chỉ có thể miễn cưỡng dùng ý chí duy trì thân thể mình.

Kim quang trên người Huyền Nguyệt ngày càng thịnh, viên cực phẩm ma pháp thủy tinh ở trung ương sáng rực lên, hai chiếc cánh thiên sứ tản mát ra bạch quang nhàn nhạt, còn trên thân ma pháp trượng lại phát ra hồng quang. Ma pháp lực trong cơ thể Huyền Nguyệt không ngừng chảy tới ma pháp trượng, ngay cả nàng cũng vì tinh thần lực hao tổn quá độ mà cảm

thấy mơ hồ một chút. Nhưng nàng vẫn cắn răng duy trì, bởi vì chú ngữ còn chưa có hoàn thành. Ma pháp nguyên tố trong không trung điên cuồng hội tụ, ở chung quanh A Ngốc cùng Huyền Nguyệt hình thành nên một vòng bảo hộ tự nhiên màu vàng. Mấy người Nguyệt Ngân bị uy lực của ma pháp đẩy lui xa vài thước, dưới quang mang thần thánh, ngoại trừ mấy chiến sĩ vẫn đang vây công Nham Thạch, còn lại tất cả Phổ Nham tộc nhân đều im lặng, thành tâm cầu nguyện.

Ý thức của A Ngốc đã hoàn toàn mơ hồ, ma pháp lực trong cơ thể hắn đều đã chuyển sang người Huyền Nguyệt, hai người giống như hòa thành một thể. Hắn giờ đây như chỉ còn lại một cỗ thân thể, một chuyện phát sinh xung quanh hắn hoàn toàn không biết, hết thảy đều nằm trong sự khống chế của Huyền Nguyệt.

Trấn định tinh thần, Huyền Nguyệt miễn cưỡng khống chế ma pháp trường trong tay ngưng tụ năng lượng khổng lồ đang điên cuồng hội tụ, tiếp tục ngâm xướng :” Vô tận quang mang thần thánh a! Xin hãy đem lực lượng thuần tịnh của ngài xuống thế gian, dùng sự bình yên trong hơi thở của ngài, xóa đi hết thảy cuồng bạo, khôi phục sự bình tĩnh cho tâm trí, hãy đi đi: Thiên Thần Chiếu Cố - Bình Tĩnh Chi Quang.” Tĩnh Tâm Chú – Bình Tĩnh Chi Quang vốn là một ma pháp phụ trợ dùng trên đại diện tích, có thể khu trừ cuồng nộ, hỗn loạn, giải độc và khôi phục lại trạng thái bình tĩnh, cũng có một số năng lực chữa thương nhất định, nhưng rất ít quang hệ ma pháp sư dùng đến nó, vì trong chiến đấu tác dụng của nó còn không bằng ma pháp cấp bốn Quang Mang Chúc Phúc, nhưng tính chất đặc thù của nó là khu trừ cuồng nộ và giải độc bây giờ lại thích hợp nhất để dùng trên người Nham Thạch.

Năng lượng thần thánh khổng lồ xung quanh Huyền Nguyệt dưới sự thúc động của chú ngữ dần dần ngưng tụ trên khối cực phẩm ma pháp thủy tinh, nếu không phải có ma pháp trường gần như tiếp cận với thần khí này, bằng vào thực lực của bản thân Huyền Nguyệt sợ rằng muốn dùng ma pháp cấp ba cũng phi thường khó khăn. Huyền Nguyệt cắn chặt răng, dụng ma pháp trường chỉ thẳng về hướng Nham Thạch, cực phẩm ma pháp thủy tinh quang mang đại phóng, một quang vân màu vàng nhất thời bay ra, đem

Nham Thạch cùng với mười người vây xung quanh hắc bao trụ ở bên trong. Dù sao thì thực lực của bản thân Huyền Nguyệt cũng quá kém, Bình Tĩnh Chi Quang phát huy không tới một phần ba uy lực nên mới chỉ bao phủ được trong một phạm vi nhỏ như thế, nhưng đối với tình hình này mà nói thì như vậy cũng đủ rồi. Bị quang văn màu vàng bao quanh, thân thể Nham Thạch đột nhiên cứng đờ, hai tay ôm thể tử đã chết, đứng bất động ở đó, không ngừng thở hỗn hển, đôi mắt đỏ rực như máu cũng dần dần khôi phục lại thành màu nâu như cũ, hai hàng huyết lệ tuôn rơi, cả người trở nên ngốc trệ. Mà mấy chiến sĩ vây quanh hắc, dưới sự trợ giúp của Bình Tĩnh Chi Quang nhất thời tinh thần đại chấn, nhào tới bên cạnh Nham Thạch, đem hắc thành công chế trụ.

Quang mang dần tan hết, A Ngốc rốt cuộc chống đỡ không nổi, “phác thông” một tiếng ngã lăn ra đất. Huyền Nguyệt đầu óc trống rỗng, thân thể run lên, ngồi phịch xuống, cuối cùng đồng dạng hôn mê trên người A Ngốc. Bàn tay bọn họ vẫn như cũ gắp gao nắm chặt lấy nhau, không thể tách rời. Cơ hồ hai người đồng thời mất đi tri giác.

Không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian, A Ngốc chậm rãi tỉnh lại, trong đầu vẫn còn u mê, hiển nhiên vì tinh thần lực tiêu hao quá độ, vẫn chưa hoàn toàn khôi phục. Tiếng xe ngựa lộc cộc lăn không ngừng truyền đến, sau nửa ngày A Ngốc đã hoàn toàn thanh tỉnh. Hắc mở to mắt, chỉ thấy Huyền Nguyệt đang tựa bên người mình, vẫn còn chìm trong giấc mộng, cảm giác được đại thủ của mình đang nắm chặt bàn tay nhu mì bé nhỏ làm cho A Ngốc nóng bừng cả mặt, lòng bàn tay chợt ứa mồ hôi. A Ngốc nghĩ thầm, dù sao nàng cũng vẫn còn ngủ, vậy thì cứ nắm thêm chút nữa cũng không sao. Hắc lại nhìn chung quanh, nguyên lai đang ở trên xe ngựa, Nguyệt Ngân cùng Nguyệt Cơ ngồi ở đối diện nhắm mắt dưỡng thần, Miêu Phi tựa vào một bên thành xe đang ngáy pho pho.

“Nguyệt Ngân..... Nguyệt Ngân đại ca.” A Ngốc thấp giọng gọi.

Nguyệt Ngân mở to mắt, nhìn thấy A Ngốc đã tỉnh lại, trong đáy mắt hiện lên một tia vui mừng :” A Ngốc huynh đệ, người thế nào rồi? Trên người còn có chỗ nào không thoải mái không ?”

A Ngốc lắc lắc đầu, nói :” Không có gì, chỉ là vẫn còn chút suy yếu mà thôi. Chúng ta đang đi đâu đây? Nham Thạch đại ca hẳn thế nào? Chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy mà đi, mặc kệ hẳn ư? Thê tử của hẳn không biết vì sao lại chết, Nham Thạch đại ca thật là đáng thương mà.”

Nguyệt Ngân cười khổ nói :” Đi thì đúng là đang đi, bất quá là chúng ta đang trên đường đi tới bộ lạc của tộc trưởng Phổ Nham tộc. Người cùng Huyền Nguyệt tiểu thư đều đã hôn mê hơn một ngày, giữa trưa hôm qua các người hợp lực sử dụng cái ma pháp Tĩnh Tâm Chú kia uy lực phi thường cường đại, trước khi Nham Thạch tự thiêu đốt tánh mạng lực đã giải trừ trạng thái cuồng hóa của hẳn. Nhưng nguyên nhân cái chết của thê tử hẳn đến bây giờ vẫn còn chưa rõ. Cho nên mấy người đứng đầu trong tộc nhân quyết định, đem Nham Thạch cùng thê tử của hẳn đi tới nơi ở của tộc trưởng Phổ Nham tộc. Bọn họ sợ Nham Thạch lại cuồng hóa, cho nên làm hẳn hôn mê đi, hiện tại bây giờ đi sau chúng ta có một chiếc xe ngựa, trên đó còn chở cả linh cữu thê tử của hẳn. Người trong Phổ Nham tộc đối với các người phi thường cảm kích, nếu không có các người trợ giúp, sợ rằng tánh mạng Nham Thạch sẽ khó mà bảo toàn. Nhưng bọn họ nói chúng ta là ngoại nhân, cũng có điểm nghi vấn, cho nên không cho chúng ta đi, nói là phải tới bộ lạc của tộc trưởng, ở đó mọi chuyện sẽ do tộc trưởng định đoạt. Bên ngoài có hơn năm trăm chiến sĩ tinh nhuệ của Phổ Nham tộc đi theo hộ tống. Xem ra con đường tới Tử Vong Sơn Mạch của chúng ta sẽ rất gian nan. Thật không nghĩ tới lại gặp loại sự việc này.”

A Ngốc thở dài một tiếng, nói :” Nham Thạch đại ca thật sự là đáng thương, hẳn nhất định rất yêu thương thê tử của mình..... ài, chúng ta cứ đi theo. Ta muốn biết sự việc này rốt cuộc nguyên nhân tại sao, tới cùng là ai mà lại xấu xa như thế, ra tay ác độc giết hại thê tử của Nham Thạch đại ca.”

Nguyệt Cơ mở to mắt, nói :” Người không sợ bọn họ gây bất lợi cho chúng ta sao? Với sự kì thị đối với ngoại nhân của Phổ Nham tộc, sợ rằng cuộc sống của chúng ta sẽ bất hảo a! Nếu không phải bọn họ nhiều người, vả lại hai người các người còn hôn mê, chúng ta sớm đã tính đến biện pháp rời khỏi nơi này. Lúc trước thật sự là thất sách, còn không bằng

quay lại đi đường vòng, mặc dù có xa hơn một tí, nhưng chúng ta sẽ không lâm vào tình cảnh khó xử này.”

A Ngốc ngơ ngác nói :” Vì cái gì lại gây bất lợi đối với chúng ta? Chúng ta cái gì cũng đều không có làm mà.”

Nguyệt Cơ bữu môi, nói :” Người nha, thật sự là quá đơn giản rồi. Chẳng lẽ hung thủ đang trốn tránh ở gần đó lại không tìm cách hãm hại chúng ta? Mặc dù chúng ta cùng với Nham Thạch trở về, nhưng người đừng quên, tộc nhân Phổ Nham tộc phi thường đồng tâm, bọn họ căn bản sẽ không hoài nghi người trong tộc của mình đâu. Mà chúng ta lại là người ngoài, hiển nhiên sẽ là đối tượng bị tình nghi.”

Nguyệt Ngân thở dài, nói :” Muội muội ta nói có lý đấy, lần này đi gặp tộc trưởng Phổ Nham tộc là phúc hay họa còn chưa biết a! “

Thê tử của Nham Thạch chết thảm, A Ngốc trong lòng cảm thấy phi thường khó chịu. Mặc dù mới quen biết Nham Thạch thời gian không dài, nhưng hắn rất thích con người hào sảng mà phóng khoáng này.

“Ừm....” Huyền Nguyệt động dậy thân thể, đầu nàng đang gối trên vai A Ngốc chợt ngẩng lên, đôi mắt lơ mơ nhìn A Ngốc, mờ mịt hỏi :” Đây là nơi nào? Khó chịu quá, toàn thân đều thấy mềm nhũn à.”

Tựa hồ nhớ tới tình cảnh ngày đó Huyền Nguyệt thi phóng Bình Tĩnh Chi Quang, trong mắt Nguyệt Ngân toát ra thần sắc kính nể :” Huyền Nguyệt tiểu thư, ma pháp của ngươi thật là lợi hại. Với độ tuổi này mà đạt tới trình độ cao như thế, nhất định ngươi đã phải khổ tu trong thời gian dài.”

Huyền Nguyệt nhìn hắn, thân thể ngồi thẳng dậy, mặt hoa không khỏi đỏ dần lên. Khi còn ở giáo đình, nàng nổi danh tiểu công chúa điều man lười biếng, ngay cả cha nàng cũng quản không được, đừng nói khắc khổ tu luyện, cơ hồ nàng còn chưa bao giờ tập trung tu luyện đến một ngày. Nếu không nhờ Giáo Hoàng cùng cha nàng luôn luôn sủng ái, dùng thần thánh lực của bản thân để tịnh hóa cho thân thể nàng, có khi bây giờ ngay cả sơ cấp ma pháp sư nàng còn chưa đạt tới.

“Nguyệt Ngân đại ca, chúng ta đang đi đâu đây? Nham Thạch có phải là đã không có việc gì rồi phải không? Thật là khủng khiếp, hình dáng thê tử

của hân khi chết hảo đáng sợ a.”

Nguyệt Ngân cười khở một tiếng, đem chuyện vừa rồi nói với A Ngốc thuật lại một lần nữa.

Nghe xong tự thuật của Nguyệt Ngân, Huyền Nguyệt tức giận hừ một tiếng nói :” Bọn họ thật là đồ không biết lý lẽ, uống công chúng ta hảo tâm giúp họ a! Ý, A Ngốc, người như thế nào lại nắm tay ta ?”

A Ngốc mặt đỏ lên, nói :” Không.....không phải ta nắm tay người.....là người không chịu buông tay ta ra.”

Huyền Nguyệt rút tay ra khỏi đại thủ của A Ngốc, cong môi lên :” Nói bậy, ai cầm tay người không chịu buông. Xú A Ngốc, có phải người lại nhân cơ hội chiếm tiện nghi của ta không ?”

Nguyệt Cơ hất mái tóc dài đỏ rực về phía sau, khuôn mặt trầm xuống, nghiêm giọng nói :” Giờ đang trong lúc nguy hiểm, các người vẫn còn có tâm tình cãi lộn người chiếm tiện nghi ta, ta chiếm tiện nghi người sao. Từ ngày hôm qua dụng cái ma pháp kia xong, tay các người vẫn ở cùng một chỗ, chúng ta muốn gỡ ra cũng không được. Không cần phải tính toán xem ai chiếm tiện nghi của ai.”

Huyền Nguyệt lè lưỡi làm mặt quỷ với Nguyệt Cơ, liếc mắt nhìn A Ngốc, nói :” Nhất định là bởi vì người đem ma pháp lực truyền cho ta nên mới thế, đúng không A Ngốc ?”

A Ngốc đứng đưa tay phải cho đỡ mỏi, nói :” Ta..... ta cũng không biết, có thể là như thế. Tiểu thư, lúc trước khi còn ở Ma Pháp Sư công hội, cha người có cho ta một cái ma pháp quyển trục, nói là khi gặp nguy hiểm có thể thông qua ma pháp quyển trục tìm ông ấy, chúng ta bây giờ có phải là nên dùng quyển trục này không? Nguyệt Ngân đại ca nói, Phổ Nham tộc bọn họ có thể gây bất lợi cho chúng ta.”

Huyền Nguyệt trợn mắt lên, nói :” Người dám! Vất vả lắm ta mới thoát khỏi ba ba, nếu để ông ấy tìm được ta lại không bị bắt về à. Không cho sử dụng, có nghe chưa? Cho dù nguy hiểm gì ta cũng không sợ. A còn nữa, mới rồi người gọi ta là gì? Lúc ta sử dụng Tĩnh Tâm Chú người đã đáp ứng ta làm sao ?”

A Ngốc lúc này mới nhớ ra mình đã đáp ứng kêu nàng là Nguyệt Nguyệt, xấu hổ nói :” Hảo Nguyệt Nguyệt, là ta sai.”

Nguyệt Cơ phá lên cười, mĩa mai nói :” Thật là thân mật a, kêu nàng là Nguyệt Nguyệt, vậy người không phải Ngốc Ngốc à !”

Huyền Nguyệt đầu tiên là trừng mắt nhìn Nguyệt Cơ, sau đó hài lòng nói :” Vậy được rồi. A Ngốc, người nói thê tử của Nham Thạch tại sao lại chết? Hẳn thật sự là đáng thương, nhìn qua cũng biết tình cảm của hắn đối với thê tử vô cùng thâm hậu, nếu không cũng sẽ không đau đớn đến mức phát cuồng như thế. Không biết là ai ác độc như vậy, nỡ giết thê tử của hắn.”

Nguyệt Cơ bổ sung nói :” Là tiền gian hậu sát, tên đó nhất định là đồ âm ma biến thái. Nếu để cho ta biết là ai, ta sẽ không do dự chặt đứt cái đó của hắn.”

Huyền Nguyệt tò mò hỏi :” Chặt đứt cái gì của hắn ?”

Nguyệt Cơ nghe được câu này của Huyền Nguyệt, mặt không khỏi đỏ bừng lên, nói :” Người đi mà hỏi A Ngốc, ta không thể nói được.”

Nguyệt Ngân nhú mày, nói :” Tiểu muội, người càng ngày càng không giống ai, những lời này là để cho một nữ hài tử nói sao? Huyền Nguyệt tiểu thư, người đừng nghe nàng nói lung tung.”

Huyền Nguyệt tò mò nhìn gương mặt đỏ bừng của Nguyệt Cơ, thì thầm hỏi :” Cái đó là cái gì a ?”

Nguyệt Ngân xấu hổ liếc mắt nhìn A Ngốc, nói lảng sang chuyện khác :” Nghe người trong Phổ Nham tộc nói, từ bộ lạc Nham Thạch tới nơi ở của cha hắn phải đi mất hai ngày. Bây giờ đã hơn một ngày, phỏng chừng trước đêm nay là có thể đến nơi. Chuyện này thật sự rất lớn, Phổ Nham tộc ở trong Tác Vực Liên Bang cũng là một đại chủng tộc, thê tử của thiếu tộc trưởng đột nhiên bị người ta gian sát sẽ làm nổi lên phong ba không nhỏ. Không biết tộc trưởng của bọn họ xử lý như thế nào, tộc nhân Phổ Nham tộc khám xét hiện trường lúc ấy không có phát hiện cái gì bất thường, người dân chung quanh nhà Nham Thạch cũng không nghe được động tĩnh gì khác lạ. Hung thủ tựa như là một tên cuồng sát, thê tử của Nham Thạch hai tay hai chân đều bị cắt đứt hết gân, chắc khi còn sống nàng đã phải chịu

nhều đau khổ. Sau khi cưỡng gian, tên đó còn dùng lợi khí chọc vào hạ thể nàng cho đến chết, thủ pháp cực kì tàn nhẫn, nhất định hẳn là một tên ác ma giết người.”

Lúc này, bởi vì âm thanh mọi người nói chuyện làm Miêu Phi cũng bị đánh thức, hẳn nghi hoặc hỏi :” Nguyệt lão đại, người nói xem hung thủ có thể là người của Sát Thủ công hội không? Cũng chỉ có bọn họ mới có thể thần không biết, quỷ không hay đột nhập vào nhà Nham Thạch gây tội ác.”

Vừa nghe đến Sát Thủ Công Hội, thân thể A Ngốc chợt chấn động, nhớ tới bọn người đồn Âu Văn thúc thúc vào chỗ chết, hẳn không khỏi cảm hận nghiêng răng xiết chặt tay.

Nguyệt Ngân lắc đầu nói :” Không giống hành động của Sát Thủ công hội. Mặc dù người trong Sát Thủ công hội phi thường tàn nhẫn, hơn nữa cũng không bao giờ hỏi đối tượng, nhưng bọn họ cho tới bây giờ không có thói quen gian sát, bình thường đều dùng phương pháp đơn giản nhất giải quyết mục tiêu, sau đó cao chạy xa bay. Hung thủ phải là người rất quen thuộc với gia đình Nham Thạch, ta phỏng chừng có lẽ chính là người trong bộ lạc gây ra. Hơn nữa, hẳn còn có thù hận rất sâu sắc đối với Nham Thạch.”

Tâm tình A Ngốc dần dần bình tĩnh trở lại, nói :” Nham Thạch đại ca đã từng nói qua, tộc nhân Phổ Nham tộc bọn họ đều phi thường chất phác a! “

Nguyệt Cơ hừ một tiếng, nói :” Lòng người khó đoán, một nụ cười cũng có thể giết người, ai dám nói tất cả bọn họ đều là người tốt. Người đừng quên, nhà của Nham Thạch chính là nằm giữa trung tâm bộ lạc, ban ngày nơi đó người qua lại đông như mắc cửi, chỉ cần là ngoại nhân, sợ rằng muốn không bị phát hiện cũng rất khó. Cho nên mới nói, cũng chỉ có người trong tộc của bọn họ là có khả năng không làm kinh động đến người khác mà đột nhập vào nhà hẳn thôi.”

Miêu Phi cúi đầu, nói :” Hi vọng tộc trưởng Phổ Nham tộc anh minh có thể tìm ra hung thủ, cũng là giải trừ mối nghi vấn đối với chúng ta. Nguyệt lão đại, ta đi đối ca với Vạn Lý, để cho hẳn nghỉ ngơi một chút.”

Nguyệt Ngân gật đầu, Miêu Phi nhanh chóng nhảy ra ngoài, xe ngựa dừng lại trong chốc lát, sau đó Vạn Lý thò đầu chui vào.

Vạn Lý vừa lên xe đã nói :” Vừa rồi ta nghe tộc nhân Phổ Nham tộc nói, Nham Thạch đã tỉnh lại, nhưng hãn cũng không náo loạn gì cả, tựa hồ như đã biến thành ngây ngốc, một câu cũng không thấy nói.”

Nguyệt Ngân thở dài, nói :” Con tim của hãn đã chết, thảm kịch của thế tử thật sự đã làm cho Nham Thạch tổn thương quá lớn.”

A Ngốc nhìn Nguyệt Ngân, nói :” Ta muốn đi gặp Nham Thạch đại ca, xem thử có thể an ủi hãn một chút hay không.”

Nguyệt Ngân trầm ngâm, nói :” Người đi cũng vô dụng, chi bằng đừng đi, đỡ phải khiến cho người khác hiểu lầm.”

A Ngốc lắc lắc đầu nói :” Không, ta muốn đi gặp hãn, nỗi đau đớn khi mất đi người thân ta hiểu rất rõ.” Nói xong, hãn không để ý tới sự ngăn trở của Nguyệt Ngân, nhảy xuống xe ngựa. Điều kỳ lạ chính là Huyền Nguyệt, nàng luôn luôn thích quở thúc A Ngốc, lần này lại tựa như chẳng thấy gì, nhắm mắt mình tư không để ý đến.

A Ngốc nhảy xuống xe ngựa, phát hiện chung quanh đều là những chiến sĩ Phổ Nham tộc lưng đeo trường đao, bọn họ đều mặc khải giáp, vây quanh áp tải xe ngựa của mình. Ở phía sau là một chiếc xe ngựa còn lớn hơn, chung quanh có hơn mười tên chiến sĩ, khí thế trầm ngưng, mặc dù đang ở dưới ánh mặt trời chói chang nhưng trên mặt người nào cũng đều mang theo một tia u ám. Nếu vậy, chắc chắn Nham Thạch đang ở trong chiếc xe ngựa này rồi.

Chiếc xe ngựa ở đằng sau lúc này đã đi tới trước mặt A Ngốc, A Ngốc nhìn vị chiến sĩ cầm đầu nói :” Vị huynh đệ này, nghe nói Nham Thạch đại ca đã tỉnh lại, ta có thể gặp hãn được không ?”

Tên chiến sĩ kia nhíu mày, nói :” Nham Thạch huynh đệ mới tỉnh lại không lâu, đừng nên quấy rầy hãn là tốt nhất. Ma pháp sư tiên sinh, ngài trở lại xe ngựa của mình đi. Đến khi gặp tộc trưởng, mọi chuyện tự nhiên sẽ có công đạo của nó.”

Trong khi A Ngốc nói chuyện, một khoái mã ở đằng trước bỗng quay trở lại, người ngồi trên chính là tráng hán đã gặp qua tại nhà Nham Thạch. Hãn đã thay bộ một khải giáp màu đen, lưng đeo trường đao, nhìn chiến sĩ bảo vệ hỏi :” Làm sao vậy ?”

Chiến sĩ kia cúi người thi lễ, nói :” Nham Cự đại ca, vị ma pháp sư tiên sinh này nói hẳn muốn gặp Nham Thạch đại ca.”

Nham Cự nhìn A Ngốc, mỉm cười nói :” Ngày đó cũng nhờ ma pháp của ngài cùng vị tiểu thư kia mới cứu được Nham Thạch một mạng. Ai..... lúc này Nham Thạch bị tổn thương quá sâu, ta vốn cũng muốn thử khuyên giải hẳn, chỉ là tình huống bây giờ..... Thôi được, ngài hãy đi thử xem, bất quá đừng kéo dài cuộc nói chuyện, để cho hẳn còn nghỉ ngơi.”

A Ngốc mừng rỡ, nói :” Cám ơn người, Nham Cự đại ca.” Nói xong, hẳn lách qua đám người đi tới chiếc xe ngựa, vén rèm xe trèo lên.

Nhìn A Ngốc đang lên xe ngựa của Nham Thạch, trong mắt Nham Cự bỗng hiện lên một tia quang mang dị thường, sau đó hẳn quay đầu ngựa trở lại vị trí trong đội hình lúc trước.

A Ngốc tiến vào trong xe ngựa, chỉ thấy Nham Thạch đang nằm ở một bên, thân thể hẳn bị trói vào trong một khối mộc bản thật lớn. Ánh mắt hẳn vô hồn nhìn chăm chăm cổ quan tài màu đen bên cạnh, trong mắt không có một tia sắc thái, khuôn mặt tái nhợt, tựa như di chứng của lần cuồng hóa ngày hôm qua vẫn còn chưa hết.

A Ngốc nhẹ giọng hỏi :” Nham Thạch đại ca, người sao rồi ?”

Nham Thạch không có trả lời, vẫn như cũ ngơ ngẩn nhìn cổ quan tài bên cạnh, tựa hồ như không nghe thấy A Ngốc hỏi gì.

A Ngốc ngồi bên cạnh Nham Thạch, thấp giọng nói :” Nham Thạch đại ca, ta biết đại tẩu chết đi làm người rất thương tâm, nhưng người cũng nên tỉnh lại đi! Hung thủ còn chưa có bắt được, nếu người cứ như vậy trầm luân trong đau khổ, đại tẩu cho dù đã chết cũng sẽ không yên tâm được đâu.” A Ngốc nhìn hình dáng của Nham Thạch, trong lòng dị thường khó chịu.

Nham Thạch vẫn như trước, không có động tĩnh, bảo trì tư thế vừa rồi.

A Ngốc cầm bàn tay lạnh như băng của hẳn, nói :” Nham Thạch đại ca, hãy nghe ta nói, chuyện đại tẩu chết đi nhất định làm cho người tổn thương rất lớn. Không lâu trước đây, thúc thúc thân yêu của ta bị người khác làm hại mà chết, lúc ấy ta cùng người tâm tình cũng giống nhau, đau khổ - tuyệt vọng. Nhưng bây giờ thực lực của ta quá yếu, căn bản không có biện pháp nào báo thù cho thúc thúc. Ta từ nhỏ cơ khổ lênhên đênh, sự phụ thu nhận ta,

dạy ta ma pháp, dạy ta luyện kim thuật nhưng cũng không có bao lâu. Đến khi ta gặp được thúc thúc, khi đó người đang trúng kịch độc, lại mạnh mẽ mang ta đi rời khỏi nhà của sư phụ, đi tới Tác Vực Liên Bang, bắt đầu truyền thụ cho ta vũ kĩ. Khi mới bắt đầu, ta phi thường tưởng nhớ sư phụ, lại rất hận thúc thúc. Sau đó, trải qua một thời gian dài ở chung, thúc thúc đối với ta vẫn rất tốt, ta mới phát hiện hẳn cũng là người tốt. Đến lúc ta cùng thúc thúc bắt đầu có tình cảm thâm hậu cũng là lúc cừu nhân của người tìm đến, bởi vì bảo vệ ta, chống lại bọn họ mà thúc thúc phải sử dụng đấu khí quá độ, dẫn đến kịch độc phát tán mà chết. Ta thật sự là tưởng nhớ thúc thúc, nếu người còn sống thì tốt biết bao.” Nói đến đây, hình bóng của Âu Văn như hiển hiện trước mặt A Ngốc, hẳn nhìn không được, để cho lệ thấm rơi như mưa trên bàn tay Nham Thạch. Nham Thạch tựa hồ bỗng nhúc nhích.

Sau nửa ngày, tâm tình của A Ngốc bình phục một chút, tiếp tục nói :” Nham Thạch đại ca, người tỉnh lại một chút đi. Huyết hải thâm thù của đại tẩu còn đang chờ người báo đó. Nếu người cứ trầm luân như vậy, kẻ cao hứng nhất chỉ có thể là hung thủ đã giết chết đại tẩu mà thôi. Vừa rồi ta nghe Nguyệt Ngân đại ca phân tích, hẳn nói rất có thể người sát hại đại tẩu chính là tộc nhân trong tộc của các người a!”

Nghe xong A Ngốc nói, trong mắt Nham Thạch hiện lên một tia dị mang, không ngừng lắc đầu nói :” Không..... không có khả năng. Tộc nhân chúng ta đều thiện lương như vậy, bọn họ làm sao có khả năng sát hại Vân Nhi ?”

A Ngốc nhắc lại lời Nguyệt Cơ :” Cho dù là một nụ cười cũng có thể giết người, loại sự tình này rất khó nói a! Rõ ràng chỉ có người trong tộc mới có thể dễ dàng tiến vào nhà người. Nham Thạch đại ca, người nghĩ lại xem, có phải trong tộc người có cừu nhân không ?”

Nham Thạch lắc đầu, nói :” Ta cùng tộc nhân quan hệ đều phi thường tốt, như thế nào lại có cừu nhân. Vân Nhi..... Vân Nhi..... nàng vì cái gì lại bỏ đi như vậy..... để ta một mình trên cõi đời này.....nàng nói xem.....ta làm sao có thể sống tiếp đây. Huynh đệ, người có biết Vân Nhi quan trọng như thế nào đối với ta không? Chúng ta

từ nhỏ lớn lên cùng nhau. Nàng cũng không có thân thế gì hiển hách, so với ta thì nhỏ hơn hai tuổi, từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ, là cha ta hảo tâm thu nhận nàng. Nàng vốn là một nha hoàn ở trong nhà ta, từ lúc ta còn niên thiếu đã bắt đầu chăm sóc cho ta. Nàng thiện lương như vậy, xinh đẹp như vậy, đối với ta hết mực chiều cố cùng quan tâm, không ai có thể sánh được. Khi ta tức giận – nàng an ủi, ta đau khổ - nàng chia sẻ, ta sanh bệnh – nàng chăm sóc, ta tâm tình bất hảo – nàng quan tâm ta. Nàng vĩnh viễn là thiên sứ trong tim ta. Ở trong lòng của ta, cho dù địa vị tộc trưởng Phổ Nham tộc cũng không trọng yếu bằng nàng. Lúc ta mười tám tuổi, chúng ta bắt đầu yêu nhau. Mới đầu nàng không chịu thừa nhận, ta biết nàng cũng yêu ta, từ nhỏ lớn lên cùng nhau, điều này ta rõ ràng cảm nhận được. Sở dĩ nàng không tiếp nhận ta là vì nàng mặc cảm thân phận mình không thể đến với ta được. Nhưng ta yêu nàng như vậy, thân phận có cái gì đáng kể? Ta yêu nàng, yêu con người nàng, yêu trái tim thiện lương của nàng a! Dưới sự khẩn cầu của ta lần nữa, rốt cuộc nàng đã chấp nhận ta. Huynh đệ, không sợ người cười chê, vì con tim nàng mà ta đã từng quỳ gối trước mặt nàng để cầu xin. Có lẽ sự kiên trì thành tâm của ta đã tác động, nàng rốt cuộc mở rộng trái tim đối với ta, từ đó chúng ta ở cùng một chỗ.”

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Phổ Nham Định Ý

>

Dừng lại một chút, Nham Thạch phảng phất như đang đắm chìm trong quá khứ hồi tưởng, đáy mắt toát ra một tia ôn nhu, sau nửa ngày mới nói tiếp :” Sự kiện này rất nhanh bị cha ta biết. Ta là nhi tử duy nhất của ông, cũng là người kế thừa địa vị tộc trưởng Phổ Nham tộc sau này, ngày trước vốn ông muốn ta lấy con gái thủ lĩnh của một đại bộ tộc. Sau này biết ta và Vân Nhi yêu nhau, ông kịch liệt phản đối, nhưng ta như thế nào lại dễ dàng đầu hàng? Khi đó cha ta từng nói giữa địa vị tộc trưởng cùng Vân Nhi hai điều chọn một, ta không chút do dự chọn Vân Nhi. Cuối cùng, dưới sự vạ bất đắc dĩ, cha ta đành phải đồng ý cho chúng ta lấy nhau, sự việc đã qua nhiều năm nhưng trong tâm trí ta vẫn còn mới như ngày hôm qua. Chúng ta lập gia đình bất quá mới hai năm thời gian, hai năm này đối với ta mà nói chính là cuộc sống thần tiên, ta vui vẻ, ta thật sự hạnh phúc. Mỗi khi ta rời khỏi nhà đi làm việc, ta đều nghĩ rằng trong nhà có Vân Nhi ôn nhu, thiện lương, xinh đẹp đang đợi ta, nàng nhất định đang nấu món ăn mà ta thích nhất chờ ta về. Tưởng tượng đến hình bóng của nàng, trong lòng ta tràn ngập ngọt ngào cùng hi vọng. Ngày hôm qua, khi một kiếm của huynh đệ người chém tới, trong đầu ta chỉ có một ý niệm, ta sợ mình không còn được nhìn thấy Vân Nhi yêu dấu nữa. Sau đó người thà làm bị thương chính mình cũng không muốn đả thương ta, ta thật sự là phi thường cảm kích. Bởi vì, chỉ cần ta còn sống trở về nhà là lại có thể nhìn thấy Vân Nhi. Cho nên..... cho nên.....nàng cứ như vậy mà đi hạnh phúc của ta đột nhiên biến mất. Huynh đệ, người nói làm sao ta chịu được chuyện này

đây !” Nói đến đó, Nham Thạch thất thanh khóc rống lên, nước mắt không ngừng chảy xuống, ướt đầm vạt áo của hắn.

Nghe xong chuyện cũ của Nham Thạch cùng Vân Nhi, A Ngốc bị kích động thật sâu, tình cảm thâm hậu của Nham Thạch đối với Tiểu Vân không ngừng chấn nhiếp tâm thần hắn.

Thật lâu sau, tâm tình Nham Thạch bình phục hơn một chút, nghẹn ngào nói :” Vân Nhi của ta thiện lương như vậy, cho tới bây giờ nàng không có trêu chọc đến ai, tuyệt đối không thể có cừu nhân. Nàng đối với ai cũng phi thường tốt, cho dù là chó mèo bị thương nàng cũng chữa trị cho chúng nó. Cho nên..... cho nên..... nàng cứ như vậy mà đi..... mang theo sự thống khổ cùng không cam lòng ra đi..... là ai.....là ai..... đến tận cùng là kẻ nào mà độc ác như vậy? Ngay cả Vân Nhi thiện lương, ôn nhu như thế hắn cũng không buông tha. Ta hận..... ta thật sự rất hận..... nếu hôm nay ta không đi ra ngoài tra xét, vẫn ở bên nàng thì Vân Nhi sẽ không phải chết.”

A Ngốc vỗ vỗ bả vai Nham Thạch, hỏi :” Đại ca, gần đây có người nào tới bộ lạc của các người không ?”

Nham Thạch lắc đầu, khẳng định :” Tuyệt đối không có, Phổ Nham tộc chúng ta luôn rất ít tiếp xúc cùng với người ngoài, sẽ không bao giờ để cho ngoại nhân đi vào bộ lạc của mình đâu. Nếu không phải ngày hôm qua người cứu tính mạng của ta, lại cùng Thiên Cương Kiếm Phái có quan hệ, ta tuyệt đối sẽ không dẫn các người tới bộ lạc. Huynh đệ.....ta thật sự không muốn sống nữa..... ta muốn chết đi..... ta muốn xuống đó tìm Vân Nhi..... có lẽ.....có lẽ..... ở đó chúng ta có thể tiếp tục được bên nhau. Bây giờ mối quan tâm duy nhất của ta chính là kẻ giết Vân Nhi, ta nhất định phải băm thây hắn thành vạn đoạn.” Sát khí lạnh lẽo nhất thời tràn ngập khắp cỗ xe ngựa, A Ngốc cảm thấy da đầu giật giật, toàn thân không khỏi run lên vì hàn ý.

Ánh mắt Nham Thạch dần dần biến thành lạnh lẽo, hắn thấp giọng nói :” A Ngốc huynh đệ, cảm ơn người đã thức tỉnh ta. Mối thù của Vân Nhi ta nhất định sẽ báo, người nói đúng, tên ác ma kia rất có thể là người trong tộc ta, hay nói cách khác, có thể chính là người trong đội ngũ này. Bởi vì Vân

Nhi theo ta thời gian dài như vậy, ít nhiều cũng học được một ít võ kỹ, nếu muốn không cho Vân Nhi phát ra một tiếng động nào, ác ma này tất có công phu không yếu. Ta tin tưởng rằng hắc giết Vân Nhi nhất định có mục đích khác, chắc chắn sẽ còn trở lại hiện trường. Sau khi người xuống xe, đừng nên đem chuyện ta đã tỉnh táo lại nói cho kẻ nào biết, đến khi trở lại chỗ cha ta, ta nhất định sẽ tìm ra tên ác ma đó. Người hộ tống chung quanh xe ngựa đều là những huynh đệ ta tuyệt đối tin tưởng, bọn họ sẽ không tiết lộ chuyện chúng ta nói đâu.”

A Ngốc hiểu rõ, gật gật đầu nói :” Nham Thạch đại ca, người đừng nên buồn quá, cừu nhân nhất định sẽ lộ diện.”

Nham Thạch nhắm mắt lại, hai giọt nước mắt cuối cùng từ từ chảy xuống, thanh âm lạnh lùng nói :” Bắt đầu từ bây giờ ta sẽ không đau khổ nữa, trong lòng ta chỉ có hận ý mà thôi. A Ngốc huynh đệ, người lau sạch nước mắt rồi xuống xe đi, đừng để cho người ta nhìn thấy.”

A Ngốc lau hết nước mắt, nói :” Nham Thạch đại ca, vậy người bảo trọng.” Nói xong hắc xoay người định xuống.

“Chờ một chút. “ Nham Thạch kêu A Ngốc lại.

A Ngốc mờ mịt quay đầu lại :” Nham Thạch đại ca, người còn có việc gì thế ?”

Nham Thạch nhìn thật sâu vào trong mắt A Ngốc, nói :” Huynh đệ, người thật sự là thiện lương tốt bụng, cảm ơn người nhiều lắm. Sau này người chính là huynh đệ tốt nhất của ta.”

A Ngốc nắm chặt đại thủ của Nham Thạch, nói :” Đại ca, ta không có huynh đệ tỷ muội, từ nhỏ đã lên đèn cơ khổ, có được một người đại ca như người là may mắn của ta.”

Trở lại xe ngựa đằng trước, A Ngốc dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, từ tốn ngồi xuống bên cạnh Huyền Nguyệt.

Nguyệt Ngân hỏi :” Nham Thạch thế nào rồi ?”

A Ngốc lắc đầu nói :” Tình trạng của Nham Thạch đại ca không tốt chút nào, có lẽ cái chết của thê tử đã làm hắc trở nên ngốc trệ, một câu cũng không nói, cứ như vậy nhìn cổ quan tài của thê tử mình.” A Ngốc thầm

nghe, đây là lần đầu tiên ta nói dối, Nham Thạch đại ca, hi vọng người nhanh chóng tìm được cừu nhân báo thù.

Nguyệt Cơ thở dài, nói :” Hẳn cũng thật quá đáng thương, tuổi còn trẻ như vậy đã mất thể tử.”

Huyền Nguyệt đột nhiên mở tròn đôi mắt, nhìn nhìn A Ngốc, nhưng cũng không nói gì.

Một ngày sau, dưới sự hộ tống của năm trăm chiến sĩ Phổ Nham tộc, đoàn người đi tới bộ lạc lớn nhất phía Tây Nam của Phổ Nham tộc – Nham bộ lạc. Người nơi này toàn bộ đều mang họ Nham, cha của Nham Thạch là thủ lĩnh của bộ lạc này, cũng là tộc trưởng Phổ Nham tộc.

Năm trăm chiến sĩ hộ vệ dừng lại ở trên một sườn núi nhỏ trước mặt bộ lạc, có thể do tin tức tới sớm, khi bọn A Ngốc mới từ trong xe ngựa nhảy ra không đầy một khắc đã thấy chừng hơn một ngàn chiến sĩ Phổ Nham tộc khôi giáp chỉnh tề, cưỡi ngựa từ trong bộ lạc đi ra đón. Tất cả bọn họ đều là khinh kỵ binh, thân mặc bì giáp, tay cầm trường mâu, mũi mâu nhọn hoắt dưới ánh mặt trời lóe ra quang mang chói mắt, một cỗ sát khí nồng đậm lan tràn trong cả đội ngũ. Quy mô của Nham bộ lạc còn lớn hơn nhiều so với bộ lạc mà Nham Thạch ở, phóng mắt nhìn qua, nơi nơi đều là những căn nhà đá lớn nhỏ không đồng nhất, hình dáng khác nhau, tương đương với kích thước của một thành thị. Trong đó cũng có một ít kiến trúc cao lớn bằng đá mang vẻ oai nghiêm hùng vĩ, bộ lạc chiếm cứ trên một diện tích rất rộng lớn, đứng trên sườn núi nhỏ này mà nhìn rất khó có thể bao quát được hết.

Một ngàn khinh kỵ binh từ trong Nham bộ lạc đi tới trước mặt bọn A Ngốc, dưới mệnh lệnh của Nham Cự, các chiến sĩ hộ tống đình chỉ đi tới, hẳn cũng nhảy xuống ngựa, cao giọng hỏi :” Ta là Nham Cự, xin hỏi là vị huynh đệ nào thống lĩnh đội ngũ ?”

“Là Nham Cự đại ca à! Nghe nói đã xảy ra chuyện, có thật không? Tộc trưởng phái ta ra nghênh đón các người.” Theo thanh âm hùng hậu, một con khoái mã từ trong trận hình của khinh kỵ binh lao ra, người này nhân mã thuật cực kì tinh thâm, con tuấn mã màu đen như một tia chớp vọt đến.

Nham Cự cũng không có vì tốc độ của đối phương mà giật mình, trên mặt toát ra một nụ cười nhàn nhạt.

Kỵ sĩ tựa hồ đã hòa cùng với tuần mã thành một thể, thân thể hần từ từ hướng tới phía trước, hắc chiến mã búng móng bay vọt lên, tốc độ như chớp giạt phóng tới. Khi còn cách Nham Cự khoảng năm thước, kỵ sĩ lập tức quát lên một tiếng, mạnh mẽ kéo dây cương về phía sau, hắc chiến mã phát ra một tiếng hí lên một tiếng hùng hồn, thân hình dựng đứng lên, dưới sự khống chế của kỵ sĩ hạ xuống một bên.

Nham Cự ha ha cười nói :” Nham Lực huynh đệ, nhân mã thuật của người càng ngày càng giỏi hơn a.”

Chiến sĩ được hần gọi là Nham Lực thân hình không cao, nhưng phi thường kiện tráng, xem hình dáng cỡ khoảng xấp xỉ hai mươi tuổi, vẻ mặt đầy tức giận, hai cánh tay để trần lực lưỡng bên ngoài cơ thể, bả vai to lớn, vừa nhìn qua đã biết là một lực hình chiến sĩ. Con hắc mã càng dị thường thần tuấn, bộ lông màu đen dưới ánh mặt trời chiếu xuống óng lên mượt mà như một tấm thảm, vừa rồi trải qua một quãng đường cấp tốc bôn trình rồi dừng lại đột ngột nhưng nó vẫn thở nhẹ nhàng, tựa hồ như không có gì ảnh hưởng :” Nham Cự, rốt cuộc phát sinh chuyện gì? Nham Thạch đại ca đâu? Ta nghe người đưa tin nói, Vân Nhi tỷ tỷ nàng”

Nham Cự buồn bã nói :” Tiểu Vân thật sự là thê thảm, trước tiên không nói nữa, Nham Thạch cùng thi thể của Tiểu Vân ở xe ngựa phía sau, chúng ta vào trong bộ lạc đã. Hết thảy mọi chuyện hãy chờ lão tộc trưởng định đoạt.”

Nham Lực trong mắt tức giận bộc phát, nặng nề hừ một tiếng nói :” Đây là do con mẹ nó tên vương bát đản nào làm, nếu để cho ta biết được ta sẽ lóc xương lột da hần. Đi, Nham Cự đại ca, người mau dẫn ta đi xem Nham Thạch, hần cùng Vân Nhi tỷ tỷ cảm tình sâu sắc như vậy, nhất định sẽ rất thống khổ a.”

Nham Cự thở dài, nói :” Nham Thạch bị đá kích rất lớn, Tiểu Vân chết đi cũng mang theo con tim của hần. Từ khi chúng ta rời đi, hần ngay cả một câu đều chưa nói qua, cũng không chịu ăn cơm, cả người gầy mòn héo hắt, tựa hồ như một người điên vậy. Đi, ta dẫn người đi thăm.” Nói xong, hần

quay đầu, dẫn theo Nham Lực đi tới xe ngựa. Muốn đến xe ngựa của Nham Thạch ở phía sau, Nham Cự cùng Nham Lực tất nhiên phải vượt qua bọn A Ngốc trước tiên rồi mới đi được. Khi Nham Lực nhìn thấy bọn A Ngốc, hắn không khỏi nhú mày nói :” Nham Cự đại ca, bọn họ là ai? Như thế nào lại ở trong đội ngũ của các người ?”

Nham Cự nói :” mấy người này ngày đó cùng Nham Thạch từ bên ngoài trở về, hình như là khách nhân của Nham Thạch. Bọn họ vừa đến, Tiểu Vân lại chết không rõ ràng, ta sợ bọn họ có điểm nghi vấn nên đem bọn họ cùng tới đây, thỉnh các vị trưởng lão trong tộc định đoạt.”

Trong mắt Nham Lực hàn quang đại thịnh, hắn sầm mặt, bước nhanh tới trước mặt bọn A Ngốc. Khi hắn tới gần, A Ngốc thấy sau lưng hắn cầm hai thanh đoản chiến phủ, cán búa rất ngắn, chỉ có không đến một thước rưỡi mà lưỡi búa lại to phi thường, hai thanh chiến phủ đan chéo cơ hồ che khuất cái lưng rộng lớn phía sau Nham Lực.

Nham Lực không khách khí nói :” Các người là ai? Có phải các người hại Vân Nhi tỷ tỷ không ?”

Nguyệt Ngân nhú mày, cuối cùng chuyện mình lo lắng cũng đã xảy ra, với thói quen kì thị người ngoài như Phổ Nham tộc tất nhiên sẽ gây ra hiểu lầm a! Hắn vội vã giải thích :” Chúng ta là dong binh, chuẩn bị đến Thiên Nguyên tộc bên kia hoàn thành nhiệm vụ, trên đường đi qua lãnh địa quý tộc cũng là lúc gặp được Nham Thạch huynh đệ. Chúng ta đã từng giao thủ, sau đó lại thành bằng hữu, Nham Thạch huynh đệ mời chúng ta vào trong bộ lạc làm khách, ai biết lại xảy ra sự việc này. Chúng ta đối với Phổ Nham tộc tuyệt đối không có chút ác ý, hơn nữa chúng ta vẫn luôn luôn ở cùng một chỗ với Nham Thạch, như thế nào có thể sát hại thê tử của hắn chứ ?”

Nham Cự cũng lập tức đi đến, nói :” Trước tiên cũng đừng nói mình là trong sạch, khi các người tới bộ lạc thì Tiểu Vân đã chết được một thời gian, rốt cuộc có phải các người làm hay không, cứ nghe lão tộc trưởng định đoạt là được. Mặc dù ta tin tưởng các người, nhưng ta thân cũng là phó thủ lĩnh trong bộ lạc của Nham Thạch, không thể bỏ qua bất kì nghi vấn nào, ủy khuất các người tới nơi này thật sự cũng là bất hảo. Ta tin tưởng rằng, lão tộc trưởng nhất định sẽ tra xét làm rõ công đạo.”

Hàn quang chợt lóe, hai thanh chiến phủ sau lưng Nham Lực đã nằm trong tay, hân hét lớn một tiếng bổ thẳng vào Nguyệt Ngân, lưỡng đạo ô quang trong nháy mắt đã bức tới, kinh phong rất mật. Biến hóa đột ngột này dọa cho Nguyệt Ngân sợ nhảy dựng lên, hân cũng không kịp rút kiếm, chỉ nương vào thân pháp linh hoạt của mình nhanh chóng lui sang một bên. Nham Lực đánh hụt vẫn không buông tha, nổi giận gầm lên một tiếng, hai thanh chiến phủ như cuồng phong loạn vũ lại hướng phía Nguyệt Ngân bổ tới. Hai thanh chiến phủ nhìn qua rất nặng nề nhưng ở trong tay Nham Lực tựa hồ như không có chút trọng lượng nào, từng đạo ô quang tung hoành ngang dọc, khí thế cực kì kinh khủng.

“Đang”, một tiếng nổ to truyền đến, chấn động màng nhĩ làm mọi người chung quanh tạm thời mất đi thính giác. A Ngốc hai tay nắm Thiên Cương Kiếm phải lui về sau ba bước mới đứng vững, tên Nham Lực này kinh lực thật là kinh khủng, cơ hồ còn trên cả Nham Thạch. Nguyên lai A Ngốc thấy Nguyệt Ngân lâm vào nguy hiểm đã dụng Thiên Cương Kiếm chém ra một thức, hóa giải nguy cơ cho hân.

Chiến phủ của Nham Lực va chạm với A Ngốc bật ngược trở lại, toàn thân nhoáng lên, cũng phải lui ra sau một bước.

A Ngốc hít một ngụm khẩu khí, dè xuống cổ khí huyết đang nhộn nhạo, cả giận nói :” Người như thế nào chẳng phân biệt được hắc bạch trắng đen, lại đi công kích Nguyệt Ngân đại ca. Chúng ta không có chộc giận gì người a!”

Nham Lực giận dữ hét :” Thúi lắm, nhất định là bọn ngoại tộc các người ám hại Vân Nhi tỷ tỷ, trừ các người ra còn ai dám làm nên loại sự việc này. Hôm nay ta sẽ giết hết các người, vì Vân Nhi tỷ tỷ báo thù.” Nói xong, hân lại vũ động chiến phủ, muốn tiếp tục công tới.

Nham Cự từ phía sau ôm lấy cổ hân, phần nộ quát :” Nham Lực, người muốn làm gì? Khi sự tình còn chưa rõ ràng, người không được động tới bọn họ.”

Nham Lực ra sức giãy dụa làm Nham Cự có chút yếu sức không ngăn được hân :” Nham Cự đại ca, người buông ta ra, ngoại trừ bọn chúng còn ai nữa làm tổn thương Vân Nhi tỷ tỷ chứ. Tỷ tỷ thiện lương như vậy, ôn nhu

như vậy, quân súc sanh các người vì cái gì lại giết nàng a! Ta phải giết các người báo thù cho nàng.” Lời Nham Lực nói làm bọn chiến sĩ vây chung quanh cũng trợn mắt lên, căm hận nhìn đám người A Ngốc, hiển nhiên là tất cả đều có cái nhìn giống nhau. Bọn chiến sĩ đều đã từ trên ngựa nhảy xuống, rút trường đao sau lưng ra rồi xông tới, nhìn bộ dáng hung hăng nọ tựa hồ phải băm thây mọi người ra mới hả giận. Vạn Lý, Miêu Phi, Nguyệt Cơ đều nhịn không được, trở tay rút binh khí của mình ra.

Huyền Nguyệt đứng bên cạnh A Ngốc, lạnh lùng nhìn Nham Lực, nói :” Phổ Nham tộc các người đều là một đám đầu óc đơn giản có biết không? Giết chúng ta là có thể báo thù sao? Các người có chứng cứ gì nói chúng ta là hung thủ ?? Người trong Phổ Nham tộc các người chẳng lẽ đều ngốc như vậy sao ?” Vừa nói, toàn thân Huyền Nguyệt từ từ dâng lên quang mang bạch sắc, hơi thở thần thánh hùng hậu tỏa ra bao trùm lấy sáu người ở trong.

Hơi thở thần thánh trên người Huyền Nguyệt tán phát ra mang đến cho mọi người một loại cảm giác bình thản, nỗi sợ hãi nhất thời giảm đi không ít.

Nham Lực ngơ ngác nhìn, đã không còn bạo nộ như lúc trước, nhíu mày nói :” Nguyên lai còn có cả ma pháp sư.”

A Ngốc sợ Nham Lực lại công kích, đứng chắn bên cạnh Huyền Nguyệt, vững vàng phong tỏa mọi hành động của hắn, tùy thời chuẩn bị ra tay. Sanh Sanh chân khí không ngừng vận chuyển, đã đem cổ khí huyết nhộn nhạo vừa rồi đè ép xuống, trên thân Thiên Cương Kiếm lóe lên quang mang đấu khí nhàn nhạt.

Huyền Nguyệt nhẹ nhàng lay động ma pháp trượng trong tay, cảm tức nhìn Nham Lực, trận trận bạch quang không ngừng truyền ra từ ma pháp trượng trong tay nàng, tùy thời chuẩn bị công kích đối phương. Tay kia của nàng nắm chắc Phượng Hoàng Chi Huyết trên ngực, đợi đến lúc trọng yếu sẽ sử xuất ra công kích cực mạnh của bản thân. Nàng từ nhỏ đã được sủng ái quá mức, đối mặt với tình hình như vậy tự nhiên là nộ khí đại phát.

Nguyệt Ngân đã từ trong sự giạt mình vừa rồi tỉnh táo lại, hắn cũng không rút ngân kiếm sau lưng ra, nhìn Nham Lực nói :” Bây giờ thê tử của Nham Thạch huynh đệ đã chết, chẳng lẽ các người không muốn đi thăm

hắn sao? Chúng ta muốn chạy cũng không được, nếu các người tra xét ra quả thật chuyện này là do chúng ta làm, chúng ta tùy thời sẽ để cho các người lột da xẻ thịt. Nơi này là địa phương có thế lực lớn nhất của Phổ Nham tộc các người, còn sợ chúng ta chạy thoát sao! Nếu các người không có lý do chính đáng, chúng ta tuyệt đối sẽ không bó tay chịu trời.”

Nham Cự kéo cánh tay lực lưỡng của Nham Lực, cả giận nói :” Nham Lực, người bây giờ ngay cả lời của đại ca nói cũng không nghe sao? Đi, chúng ta trước tiên đi thăm Nham Thạch huynh đệ, sau đó quay trở lại bộ lạc nghe tộc trưởng định đoạt.”

Nham Lực cắn hận hừ lên một tiếng, dụng tay trái cầm chiến phủ chỉ vào Nguyệt Ngân, nói :” Các người chờ đó, nếu quả thật là các người sát hại Vân Nhi tỷ tỷ, ta sẽ một bữa bữa chết cả lũ các người.” Nói xong, hắn xoay người hướng xe ngựa phía sau đi tới.

Không có người cầm đầu, bọn chiến sĩ Phổ Nham tộc dưới sự ngăn cản của Nham Cự cũng lùi lại vài thước.

Nham Cự thở dài một tiếng, lắc đầu nói :” Các vị, xin đừng để ý, Nham Lực huynh đệ này của ta từ nhỏ tính tình đã nóng như lửa. Ta xin thay hắn tạ lỗi với các người.”

Miêu Phi tức giận nói :” Xin lỗi có cái tác dụng gì, mau chóng làm rõ sự thật rồi để chúng ta đi là tốt nhất. Chúng ta còn có chuyện rất trọng yếu phải đi làm, cũng tại các người mà bị mắc kẹt lại nơi này.”

Nham Cự thông thả gạt đầu, sau đó không nói gì thêm, đi theo Nham Lực.

Khi Nham Lực từ trong xe ngựa đi xuống cũng là lúc sắc mặt hắn trở nên khó coi hơn, toàn thân không ngừng tản mát ra trận trận sát khí, trừng mắt nhìn bọn A Ngốc, sau đó nhảy lên hắc mã của mình, thống lĩnh năm trăm binh lính hộ vệ cùng một ngàn khinh kỵ binh áp giải mọi người về bộ lạc. Nham Cự sợ hãi lại nổi cơn, vẫn đi theo bảo vệ bên người bọn Nguyệt Ngân, sắc mặt cũng dị thường ngưng trọng.

Khi tiến vào bộ lạc, Nham Cự an bài cho mọi người ở trong một gian thạch phòng, khóa cửa bên ngoài lại rồi an bài hơn mười chiến sĩ tới thủ vệ, sau đó hắn cùng Nham Lực vội vã đi bái kiến tộc trưởng.

Miêu Phi ngồi trên một chiếc ghế, nặng nề hừ một tiếng, nói :” Cái này gọi là làm ơn mắc oán a! Chúng ta như thế nào lại xui xẻo vậy, gặp ngay phải cái loại sự việc như thế này. Nguyệt Ngân lão đại, nếu bọn họ nói chính chúng ta giết thê tử của Nham Thạch, vậy chẳng lẽ chúng ta cũng bó tay chờ chết sao ?”

Nguyệt Ngân trừng mắt nhìn hăn, nói :” Miêu Phi, người bình tĩnh một chút, bây giờ sự tình đã biến hóa đến mức này, chúng ta cũng chỉ có thể đợi mà thôi. Bộ lạc này lớn nhất Phổ Nham tộc, như thế nào cũng ít nhất mười vạn nhân khẩu, chẳng lẽ người có khả năng giết sạch mà đi sao! Trong tình thế này, chúng ta căn bản là không thể phản kháng. Huống chi chúng ta cũng không có làm, đã không làm thì có gì phải sợ, cứ bình tĩnh đi, ta không tin cha của Nham Thạch thân là tộc trưởng Phổ Nham tộc lại không nhìn ra chân tướng sự thật.”

Nguyệt Cơ nói :” Nhìn ra chân tướng thì sao nào? Hung thủ rất狡 hoạt, một chút dấu vết cũng không để lại, làm sao bọn họ có thể tra ra? Chẳng lẽ bọn họ cứ tra không ra còn chúng ta vẫn bị nhốt ở chỗ này sao? Hung thủ nhất định âm mưu đã lâu, sợ rằng rất khó điều tra được gì a! Cái tên lùn kêu là Nham Lực gì đó thật là đáng hận, mới gặp nhau cái gì cũng không nói đã động thủ cùng đại ca, ta thật muốn dùng một tiễn bắn thủng đầu hăn.”

Nguyệt Ngân nói :” Hăn chỉ là một tên lỗ mãng, người cùng hăn so đo cái gì.”

Huyền Nguyệt ngồi trên giường, một bên nghịch nghịch ma pháp trượng, một bên nói :” Dù sao chúng ta cũng chỉ tốn chút thời gian, cứ ở chỗ này chờ bọn họ làm rõ chân tướng sự việc là được.” Nói xong, nàng liếc mắt nhìn A Ngốc, nói :” Người tới đây, ngồi bên cạnh ta.”

Ngày hôm qua Huyền Nguyệt không để ý đến sự nguy hiểm khi ma pháp lực hao hết, sử dụng Bình Tĩnh Chi Quang cứu Nham Thạch, A Ngốc đối với nàng thái độ đã cải thiện rất nhiều. Nghe thấy nàng gọi, hăn đi đến ngồi xuống, nói nhỏ :” Nguyệt Nguyệt, người thật sự một chút lo lắng cũng không có sao? Không được rồi, chúng ta dùng cái quyền trục kia để kêu cha người đến đây đi, có lẽ ông ấy có khả năng cứu được chúng ta ra ngoài.”

Huyền Nguyệt lắc lắc đầu, ghé sát tai A Ngốc, thấp giọng nói :” Nếu ba ba tới, ta còn du ngoạn cái gì? Còn nữa, hôm nay Nham Thạch nói cái gì với người ?”

A Ngốc thật thà buột miệng :” Nham Thạch đại ca hẳn nói..... a, hẳn vẫn còn ngây ngốc, cái gì cũng chưa nói a !” Bởi vì chiếc giường đá nằm khuất một bên trong phòng, hai người lại cố ý hạ thấp giọng xuống cho nên bọn Nguyệt Ngân cũng không nghe được gì. Bọn họ còn đang ồn ào bàn tán tìm phương pháp thoát thân.

Huyền Nguyệt bĩu môi, nói :” Người còn muốn gạt ta, nếu hẳn không nói gì, vì cái gì tay áo người lại ướt lấm lem hết thế kia? Đó hẳn là do lau nước mắt a!”

A Ngốc hiển nhiên không nghĩ tới Huyền Nguyệt lại quan sát tỉ mỉ như thế, trên mặt toát ra một tia xấu hổ, ghé vào tai Huyền Nguyệt nhỏ giọng :” Nham Thạch đại ca đã được ta lay tỉnh, nói rằng hẳn vì muốn tìm ra hung thủ, bảo ta không nói cho người khác biết chuyện hẳn đã tỉnh lại. Người ngàn vạn lần đừng nói ra nhé.”

Hơi thở nóng ấm của A Ngốc phả vào tai nhỏ xinh xắn của Huyền Nguyệt làm nàng không khỏi nhột nhạt, mặt hoa đỏ bừng lên, hì hì cười, đẩy A Ngốc ra :” Lại gần người ta vậy làm gì, chán ghét người a!”

Nguyệt Cơ nhìn A Ngốc cùng Huyền Nguyệt, nói :” Đây là lúc nào mà các người còn tâm tình nháo nhào hả? Ta nói nè Huyền Nguyệt tiểu thư, người là cao cấp ma pháp sư, chẳng lẽ không có cái gì truyền tống ma pháp, đem tất cả chúng ta ra ngoài sao ?” Lời nàng nói nhất thời làm cho Vạn Lý cùng Miêu Phi mắt sáng rực lên, đối với bọn họ mà nói, nơi này thật sự là quá nguy hiểm, tùy thời đều có thể mất mạng như chơi.

Huyền Nguyệt hừ một tiếng, kéo A Ngốc lại gần hơn, tựa đầu lên vai hẳn, nói :” Người không hiểu thì đừng tùy tiện nói lung tung, truyền tống ma pháp dễ sử dụng vậy sao? Chưa nói tới chuyện học được Không Gian hệ ma pháp đã thất truyền mấy trăm năm, cho dù có là không gian ma pháp sư, nếu không đạt tới chuẩn mực đại ma pháp sư cũng rất khó đem người truyền tống ra ngoài, mà ta học lại là Quang hệ ma pháp. Huống chi, nếu chúng ta trốn đi như vậy có khác gì tự nhận tội, làm kẻ thế mạng cho hung

thủ! Chẳng lẽ người từ nay về sau muốn trên đại lục ngày qua ngày liên tục bị Phổ Nham tộc đuổi giết sao? Người muốn trốn thì cứ trốn, trước khi sự tình chưa rõ ràng ta sẽ không đi đâu cả.”

Nguyệt Ngân ho khan một tiếng, nói :” Huyền Nguyệt tiểu thư nói đúng, chúng ta bây giờ tuyệt đối không thể rời đi, đành phải nhẫn nại một chút. Phòng chừng một thời gian ngắn nữa tộc trưởng bọn họ sẽ triệu kiến chúng ta. Khi nào gặp được hãn mới nói chuyện tiếp đi. Sự tình đã tới nước này, chúng ta cũng chỉ có thể đợi mà thôi.”

Đúng lúc này, cánh cửa nhà đá bật mở, Nham Cự cùng Nham Lực đi đến. Nham Cự vẻ mặt không chút thay đổi, mà Nham Lực lại là vẻ phần nề lòng nề lòng, lớn tiếng nói :” Đi, cùng chúng ta tới gặp tộc trưởng.”

Nguyệt Cơ tức giận nói :” Hừ, tên đình ba tấc nhà người nói chuyện khách khí một chút, chúng ta không phải là tù nhân của các người.”

Nham Lực giận dữ quát :” Người nói ai là đình ba tấc ?” Ô quang tái hiện, hai thanh chiến phủ đã nằm trong tay hãn. Nham Cự vội vã một mặt ôm chặt hãn, một mặt nhìn Nguyệt Cơ nói :” Xin lỗi các vị, huynh đệ này của ta tính tình bất hảo. Tộc trưởng cho mời các vị là muốn hỏi về một số tình huống ngày hôm qua.”

Nguyệt Ngân gật đầu, liếc mắt ý tứ nhìn Huyền Nguyệt cùng A Ngốc, nói :” Hảo, vậy chúng ta đi thôi.” Nói xong, hãn đứng lên định đi ra.

Nham Cự chuyển thân chặn hãn lại, nói :” Thỉnh các vị đem binh khí lưu lại trong gian phòng này.”

Miêu Phi cả giận nói :” Cái gì? Còn muốn chúng ta để lại binh khí? Không được, nếu các người muốn động võ thì chúng ta làm sao ?”

Nham Lực cười lạnh nói :” Chỉ bằng mấy người các người, nếu thật sự động võ, có binh khí thì làm sao? Cũng chỉ có thể ngã gục tại tràng thôi.”

Miêu Phi ghét nhất bị người khác xem thường, nghe vậy hãn giận dữ nói :” Người nói cái gì? Người lợi hại lắm sao? Muốn so tài một chút phải không ?” Phương diện hãn am hiểu chính là kỹ xảo, cũng không có để cương kinh hùng hậu của Nham Lực vào trong mắt.

Nguyệt Ngân một bên giữ chặt Miêu Phi, nhìn thoáng qua khí thế cường đại của Nham Lực, một bên tháo trường kiếm của mình bỏ qua một bên,

nói :” Tất cả mọi người để binh khí lại.”

Nguyệt Cơ cùng Vạn Lý đều không nói gì thêm, hiển nhiên đối với Nguyệt Ngân vô cùng tin tưởng, trực tiếp đem binh khí đặt ở trên bàn. Miêu Phi bị Nguyệt Ngân trừng mắt lườm cũng đành tháo nhuyển kiếm bên hông ra, vạn phần không cam lòng đặt nó lên bàn.

Đúng lúc này, trong phòng đột nhiên hiện lên một đạo hồng quang, mọi người kinh ngạc nhìn lại hướng phát ra hồng quang, chỉ thấy Huyền Nguyệt hì hì cười, mở rộng hai tay nói :” Ta không có binh khí nha!” Nguyên lai, vừa rồi nàng nhân lúc bọn Nguyệt Ngân đang tháo bỏ binh khí, dụng Phượng Hoàng Chi Huyết đem ma pháp trượng của mình cùng Thiên Cương Kiếm của A Ngốc thu vào. Nhưng nàng không biết, trên ngực A Ngốc còn có một thứ, thiên hạ chí tà – Minh Vương Kiếm.

Nham Lực hừ một tiếng nói :” Có binh khí hay không người tự mình biết rõ nhất, khi đến gặp tộc trưởng, chỉ cần người có binh khí trên người ắt sẽ không tiến vào được, đến lúc đó chết cũng đừng trách chúng ta.” Nói xong, hần quay đầu đi ra ngoài.

Mọi người đi theo Nham Cự cùng Nham Lực, dưới sự áp tải của một đám Phổ Nham chiến sĩ, hướng phía trung tâm bộ lạc đi đến. Qua khoảng bán tiểu thì thời gian, Nham Cự mang theo bọn họ dừng lại trước một tòa kiến trúc cao lớn. Tòa kiến trúc này nằm ở trung tâm bộ lạc, tất cả đều dụng đá để hoàn thành, nhìn bề ngoài giống hình tam giác, cao khoảng hơn ba mươi thước, rộng cỡ mấy ngàn mét vuông, có thể nói là kiến trúc lớn nhất trong Nham bộ lạc. Ngoài cửa đá cao ba thước có hơn hai mươi chiến sĩ thủ vệ, bọn họ cùng khinh kỵ binh lúc trước có sự bất đồng, toàn thân mặc trọng giáp màu đen, phi thường trầm trọng, khái giáp đem bọn họ hoàn toàn bao trụ bên trong, ngay cả đầu cũng được một kiện đầu khôi bao lại, làm cho người ngoài không cách nào nhìn thấy được dung mạo họ. Mỗi trọng giáp binh sĩ đều nắm trong tay một thanh chiến phủ thật lớn, uy phong凛凛 liệt đứng ở nơi đó, chỉ vừa nhìn khí độ trầm ngưng kia cũng biết là cao thủ phi phàm. Nếu không phải qua khe hở trọng giáp lộ ra một chút màu sắc của da thì nhìn từ bên ngoài mà nói, những chiến sĩ đang đứng bất động này tựa hồ như là một pho tượng.

Nham Cự và Nham Lực đi tới trước mặt hai mươi chiến sĩ này liền dừng lại, nóng nảy táo bạo như Nham Lực thế nhưng cũng phi thường cung kính cúi đầu hành đại lễ đối với các trọng khải chiến sĩ này, chỉ chỉ bọn người A Ngốc sau lưng, nói :” Đề Lỗ chiến sĩ thần thánh, các ngài hảo. Là tộc trưởng bảo chúng ta dẫn mấy người ngoại tộc này đến bái kiến, thỉnh các ngài nhường đường.”

Hai mươi trọng khải chiến sĩ đồng thời nghiêng mình tránh qua một bên, không có một âm thanh, cũng không có một người nói chuyện, động tác hoàn mỹ chỉnh tề thể hiện công phu huấn luyện của họ.

Nham Cự đi tới bên cạnh Nham Lực, cũng hướng tới hai mươi chiến sĩ này thi hành đại lễ, lúc này mới quay lại gật đầu nhìn mọi người. Hắn dặn dò :” Đây là nơi thần thánh nhất trong Phổ Nham tộc chúng ta – Đề Lỗ Thần Miếu, chỉ có sự tình trọng đại phát sinh mới có thể ở chỗ này quyết định. Từ giờ trở đi không nên tùy tiện nói chuyện, cứ đi theo bước chân của ta cùng Nham Lực.”

Nham Cự đối với mọi người từ trước đến nay vẫn đầy thiện ý nên rất được kính trọng, Nguyệt Ngân vội vã gật đầu nói :” Chúng ta hiểu rõ.”

Nham Cự liếc mắt nhìn A Ngốc cùng Huyền Nguyệt, ngưng trọng nói :” Trên người các người có binh khí, tốt nhất là nên giao ra, nếu không một khi bị cơ quan trên cửa thần miếu phát hiện, Đề Lỗ chiến sĩ sẽ phát động công kích. Đến lúc đó, ai cũng không thể cứu được các người đâu.”

Huyền Nguyệt còn không tin cái lực lượng nào có thể dò xét ra vật phẩm bên trong Phượng Hoàng Chi Huyết, phẩy phẩy tay, nói :” Ta cái gì cũng không có, người nhìn ta làm chi.”

A Ngốc trong lòng nổi lên một trận xáo trộn, Minh Vương Kiếm giấu trong ngực hắn như thế nào cũng không thể mang ra, thấy Nham Cự nói nghiêm trọng như vậy, hiển nhiên Đề Lỗ chiến sĩ này phi thường lợi hại. Do dự một chút, A Ngốc cũng lựa chọn im lặng là tốt nhất. Hắn không muốn vì lực lượng tà ác của Minh Vương Kiếm mà làm tổn thương người nơi này.

Nham Cự khe khẽ thở dài, nói :” Đã như vậy, chúng ta đi thôi.” Nói xong, hắn mang theo mọi người đi đến Thần Miếu.

Tối trước của Thần Miếu, Nham Lực đem hai thanh chiến phủ sau lưng mình để sang một bên, lúc này mới ngẩng đầu đi vào. Nham Cự đi theo sau hẳn, tiếp đó là Nguyệt Ngân, Miêu Phi, Vạn Lý, Nguyệt Cơ cùng Huyền Nguyệt. Quả đúng như Huyền Nguyệt sở liệu, dưới tác dụng của Phượng Hoàng Chi Huyết, binh khí căn bản là không có bị phát hiện.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Đề Lỗ Thần Miếu

>

Cuối cùng cũng đến phiên A Ngốc, hẩn than thầm trong lòng, bất đắc dĩ đi đến. Đột nhiên, một cổ kinh lực thật lớn dị thường áp tới làm A Ngốc suýt không thở nổi, tựa hồ như hẩn bị đem chôn chặt xuống đất. Hai mươi Đề Lỗ chiến sĩ chung quanh bỗng nhúc nhích. Ngay lúc A Ngốc tưởng rằng mình đã bị phát hiện cũng là lúc Minh Vương Kiếm trên ngực đột nhiên truyền đến một cỗ năng lượng ba động kịch liệt, trong nháy mắt cảm giác lạnh như băng bao trùm lấy toàn thân hẩn, áp lực chung quanh nhất thời biến mất không tăm tích. Tầng đá xanh trước cửa Thần Miếu đột nhiên toát ra một luồng khói đen, sau đó nổ “âm” một tiếng. A Ngốc bị dọa cho nhảy dựng lên, tưởng rằng cơ quan trước cửa Thần Miếu đã phát hiện ra vũ khí trên người mình, vội vã dùng hai tay ôm chặt lấy Minh Vương Kiếm trước ngực. Mặc dù chiêu thức Minh Thiểm hẩn mới thử luyện tập qua một lần, nhưng hẩn tựa hồ cảm giác được chắc chắn có thể sử dụng chiêu thức đó.

Các Đề Lỗ chiến sĩ chung quanh cũng không còn động đậy, vẫn như cũ khoanh tay cầm chiến phủ đứng im tại chỗ, A Ngốc bước nhanh vào trong Thần Miếu, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Mồ hôi lạnh đã thấm ướt y phục bên trong, nỗi sợ hãi vừa rồi qua đi hẩn mới chợt nghĩ đến, vì cái gì vừa rồi mình lại muốn dùng Minh Vương Kiếm? Nếu Minh Vương Kiếm ra khỏi vỏ, nếu lực lượng chí tà của nó phát ra, sợ rằng hai mươi Đề Lỗ chiến sĩ chung quanh đều phải chết. Có lẽ áp lực vô hình kia đã làm cho mình có ý nghĩ vận dụng Minh Vương Kiếm trong đầu. Buông hai tay đang ôm ngực ra, A Ngốc hít một ngụm không khí, tâm tình bình phục hơn chút ít, hẩn vội vàng bước nhanh đuổi theo bọn Huyền Nguyệt.

Vào trong Thần Miếu, trước mắt mọi người là một thông đạo dài, hai bên cứ cách mười thước lại có một ngọn hỏa đăng, ánh sáng lập lòe tỏa ra không đủ chiếu sáng tạo cho bên trong Thần Miếu một vẻ phi thường hân ám. Tất cả mọi người đều để tâm cảnh giác, một bên đi tới, một bên quan sát quanh bốn phía, có cảm giác như bị ai đó dò xét, giống như trong Thần Miếu có một loại năng lượng đặc thù.

Huyền Nguyệt quay đầu lại thấy A Ngốc đang chạy theo, thấp giọng hỏi :” Người như thế nào lại chậm vậy ?”

A Ngốc lắc đầu nói :” Không có gì, đi mau đi. Nguyệt Nguyệt, người có cảm giác được nơi này phi thường thần bí không ?”

Huyền Nguyệt gật gật đầu, sờ sờ lên Phượng Hoàng Chi Huyết ở trên ngực, thấp giọng nói :” Ở trong tòa Thần Miếu này hình như có tồn tại một cỗ năng lượng đặc thù, phi thường cường đại.”

Nham Cự tựa hồ phát hiện ra thanh âm Huyền Nguyệt cùng A Ngốc nói chuyện với nhau, hần quay đầu trừng mắt nhìn bọn họ. A Ngốc vội vã im miệng, không dám nói thêm câu nào nữa.

Nham Cự cùng Nham Lực mang theo mọi người ở bên trong Thần Miếu rẽ trái rẽ phải vài lần, đột nhiên phía trước trở nên sáng sủa, thông đạo cũng trở nên rộng lớn. Đi tiếp về phía trước khoảng hơn mười thước, hai bên đường đột nhiên dị thường trống trải, cũng không còn xuất hiện hỏa đăng. Nham Cự cùng Nham Lực đình chỉ cước bộ, Nham Cự cung kính nói :” Tộc trưởng, chúng ta đã mang bọn họ đến.”

Đột nhiên “phách..... phách” vài tiếng, không gian chung quanh chợt sáng bừng lên, hơn mười cây hỏa đăng thật lớn đột nhiên bùng cháy. Nguyên lai đây là một đại sảnh rộng tới hơn mấy trăm thước, hai bên đại sảnh có khoảng một trăm tên Đề Lỗ chiến sĩ đứng thẳng tắp, giống hệt mấy chiến sĩ ở bên ngoài, bọn họ cũng mặc trọng giáp kín mít, cầm trong tay một cây chiến phủ thật lớn. Ở phía trước là một bình đài rất cao, trước bình đài còn có hai người dáng cao lớn đang đứng, nhìn qua bọn họ khoảng trên dưới sáu mươi tuổi. Một người thân hình cao lớn, bộ trường bào màu xám ôm khít lấy cơ thể càng tăng thêm vẻ uy nghi tráng kiện của hắn, mái tóc dài màu nâu để xõa sau lưng, hai mắt thần quang điện xạ, mục quang loang

loáng quét qua người bọn A Ngốc, có vẻ không được tự nhiên cho lắm. Người bên cạnh hẳn toàn thân được bao phủ trong một bộ ma pháp bào màu đen, hình như là một ma pháp sư, không thấy rõ diện mạo, làm cho người ta có một loại cảm giác quỷ dị.

Lão nhân mặc trường bào màu xám vùng tay, Nham Cự cùng Nham Lực cúi đầu lui sang một bên, thái độ rất là kính cẩn.

“Ngoại tộc nhân, các người hảo, hoan nghênh các người tới Đền Lỗ Thần Miếu của Phổ Nham tộc chúng ta. Ta là tộc trưởng Phổ Nham tộc, tên gọi Nham Phi, còn vị này là Phổ Lâm tiên tri của tộc chúng ta. Việc phát sinh đối với nhi tử Nham Thạch của ta đúng là chuyện không ai muốn thấy, hẳn bây giờ vẫn còn đang chìm trong đau khổ. Tiểu tử Nham Lực lúc trước không kìm chế bản thân, đã từng xúc phạm tới các người, ta thay mặt hẳn xin tạ lỗi. Bây giờ, mong các người đem quá trình gặp được nhi tử của ta kể lại một lượt, không nên giấu diếm điều gì.” Nham Phi vẻ mặt trầm xuống, hiển nhiên vì chuyện xảy ra với con mình mà phi thường khó chịu.

Nghe cung cách nói chuyện khách khí của Nham Phi, Nguyệt Ngân không khỏi thở phào nhẹ nhõm, tiến lên một bước nói :” Tôn kính tộc trưởng Phổ Nham tộc, ngài hảo. Mấy người chúng ta đều là dong binh, đang chuẩn bị đến bên kia Thiên Nguyên tộc để hoàn thành một nhiệm vụ. Trên đường đi qua lãnh địa của quý tộc.....” Năng lực biểu đạt của Nguyệt Ngân rất tốt, hẳn đem chuyện như thế nào gặp được Nham Thạch, sau đó sự tình phát sinh ra sao hết thảy nói lại một lượt.

Nghe xong tự thuật của Nguyệt Ngân, Nham Phi cúi đầu3 trăm tư. Thật lâu sau, hẳn nhìn về phía hắc bào nhân bên cạnh nói :” Phổ Lâm tiên tri, sự kiện này ngài thấy thế nào ?”

Thanh âm già nua trầm thấp vang lên trong đại sảnh :” Tộc trưởng, với năng lực của ta chỉ có thể nhìn thấy một ít ảnh tượng trong tương lai, không thể đoán định tất cả. Ta đã xem qua thi thể của Vân Nhi cùng tình trạng Nham Thạch, có thể khẳng định một điều những người ngoại tộc này không phải là hung thủ sát hại Vân Nhi. Chẳng lẽ ngài không nhìn ra, bọn họ đều là thân đồng trinh sao? Ngài có nhớ khi Nham Thạch còn nhỏ ta đã từng nói qua, năm hai mươi sáu tuổi hẳn sẽ gặp một kiếp nạn, chuyện này đối

với hắc có ảnh hưởng phi thường trọng đại. Kiếp nạn này mặc dù đã kích hắc rất lớn nhưng cũng không có làm thương tổn đến tính mạng của hắc, lúc kiếp nạn phát sinh cũng là lúc bắt đầu một trang mới trong cuộc đời của hắc, hắc sẽ gặp được quý nhân. Vị quý nhân kia là người có khả năng đem theo binh khí trên người vào trong Thần Miếu. Chỉ cần có người ấy, Nham Thạch tất hóa hiểm thành an. Bất quá, nếu lần này hắc lỡ giết nhầm người vô tội trước khi tỉnh lại từ trong trạng thái cuồng hóa, vậy thì quãng đời còn lại của hắc sẽ mãi mãi chìm trong địa ngục.”

Nham Phi không hiểu, nói :” Phổ Lâm tiên tri, ngài nói vị quý nhân kia là ai ?”

Phổ Lâm tiên tri bỏ chiếc mũ trùm đầu màu đen, để lộ ra một đầu tóc bạc phơ, gương mặt già nua đầy những vết nhăn mỗi một, nhưng ông lại có một đôi mắt vô cùng trong sáng, tựa hồ có khả năng nhìn thấu tất cả mọi sự việc trên thế gian này. Cho dù là Huyền Nguyệt coi trời bằng vung nhưng khi thấy được ánh mắt này cũng không khỏi cúi đầu nể phục. Trong đại sảnh, chỉ duy nhất A Ngốc có thể cùng ông đối mặt mà không hề e ngại. Phổ Lâm tiên tri lướt mắt nhìn qua A Ngốc, lại nói :” Người này đã xuất hiện, cũng là một trong những vị khách bên ngoài này. Nhưng trời có thiên cơ, không thể dễ dàng tiết lộ, thỉnh tộc trưởng đối đãi với bọn họ thật tử tế. Từ ngày mai bắt đầu cho bọn họ ở chung với Nham Thạch, tất có khả năng làm cho hắc từ trong bi thương tỉnh lại. Bất quá, trước đó ngài nhất định phải bố trí bảo vệ Nham Thạch thật an toàn.”

Trong mắt Nham Phi toát ra một tia vui mừng, nói :” Cảm ơn ngài, Phổ Lâm tiên tri. Nham Cự, Nham Lực, buổi tối hôm nay sẽ do các người thống lĩnh chiến sĩ trong tộc bảo vệ an toàn cho Nham Thạch.”

Nham Lực có chút buồn bực, đáp :” Tôn kính Phổ Lâm tiên tri, nếu trong những ngoại tộc nhân này có vị quý nhân mà ngài nói, vì cái gì không cho bọn họ ở cùng Nham Thạch đại ca ngay từ hôm nay? Như vậy chẳng phải bọn họ sẽ có khả năng làm cho Nham Thạch đại ca khôi phục lại nhanh hơn sao ?”

Phổ Lâm tiên tri hiền lành cười, nói :” Nham Lực, người cũng thật là lỗ mãng. Hết thấy đều có thiên ý an bài, ta không tiện nói nhiều, cứ theo phân

phó của tộc trưởng mà làm đi.”

Nham Cự lúi cúi kéo Nham Lực, nói :” Xin vâng theo ý chỉ của tộc trưởng.”

Nham Phi khẽ liếc mắt nhìn Phổ Lâm tiên tri, sau đó quay lại bọn A Ngốc, nói :” Tốt lắm, Nham Lực, người mang các vị khách ngoại tộc đi nghỉ ngơi trước đi. Sáng sớm mai theo lời tiên tri đã nói, xin các vị bắt đầu ở cùng với Nham Thạch.”

Nham Lực đáp ứng một tiếng, ánh mắt nhìn bọn A Ngốc cũng nhu hòa hơn rất nhiều, nhàn nhạt nói :” Các vị, xin mời.”

Khi bọn A Ngốc định theo Nham Cự cùng Nham Lực rời đi, Phổ Lâm tiên tri đột nhiên nói :” Chờ một chút.”

Mọi người mờ mịt quay đầu nhìn lại. Phổ Lâm tiên tri nói :” Vị tiểu huynh đệ cùng tiểu thư này, xin các vị lưu lại một chút. Ta có chút chuyện muốn nói với các vị.”

Không cần Phổ Lâm chỉ ra đích xác, Huyền Nguyệt cùng A Ngốc đồng thời cảm giác được người ông nói đến chính là mình. Huyền Nguyệt hỏi :” Ngài có lời gì muốn nói? Không thể nói ngay bây giờ sao ?” Trong mắt Huyền Nguyệt, ngoại trừ ba ba nàng là Hồng Y Giáo Chủ và Giáo Hoàng ra, vị lão tiên tri trước mắt này chính là người khiến cho nàng cảm thấy vô cùng kính nể cùng kinh ngạc, tự nhiên ngữ khí nói chuyện cũng nhỏ đi không ít.

Phổ Lâm tiên tri mỉm cười, nói :” Là có chút chuyện muốn nói riêng cùng các vị. Chẳng lẽ các vị không muốn nghe lão già này kể chuyện phiếm sao ?”

Nụ cười hiền lành của Phổ Lâm đã kích động thật sâu tới A Ngốc, cảm giác thân thiết đó giống như một làn sóng ấm áp, nhẹ nhàng xoa dịu tâm hồn hằn, mặc dù chỉ là lần đầu gặp mặt nhưng tựa hồ như đã quen biết từ lâu.

Nguyệt Ngân liếc mắt ý tứ nhìn Huyền Nguyệt, nói :” Lão tiên tri có chuyện muốn nói với các người, vậy chúng ta về trước.”

Nham Phi ho khan một tiếng, nói :” Nham Cự, Nham Lực, các người còn không mau dẫn khách đi nghỉ ngơi. An toàn buổi tối của Nham Thạch sẽ do các người phụ trách, ngàn vạn lần không được sơ xuất đó.”

Nham Cự cùng Nham Lực nhìn nhau, khom người nói :” Vâng.” Nói xong, hai người dẫn bọn Nguyệt Ngân theo lối cũ trở ra, đi đến đại môn Đền Lỗ Thần Miếu. Chỉ có A Ngốc cùng Huyền Nguyệt ở lại.

Phổ Lâm tiên tri nhắm mắt lại, nói :” Bây giờ cũng sắp tới giờ cơm chiều rồi. Tộc trưởng, ngài còn một số việc phải làm, hãy nhớ kĩ những lời ta nói.”

Nham Phi mặc dù thân là tộc trưởng Phổ Nham tộc, nhưng hình như hân đối với vị tể tự già nua này phi thường tôn trọng, nghe vậy thông thả gật đầu :” Ta đi trước đây, Phổ Lâm tiên tri.” Nói xong, hân bước nhanh ra ngoài. Trong đại sảnh thần miếu, ngoại trừ hơn trăm tên Đền Lỗ chiến sĩ đang đứng bất động ở hai bên, còn lại cũng chỉ có Huyền Nguyệt, A Ngốc cùng vị Phổ Lâm tiên tri huyền bí kia.

Phổ Lâm tiên tri từ từ đi xuống theo một cái thang bắc trên bình đài, thân thể lão liên tục run rẩy, nhìn qua cảm giác cực kì suy yếu, tựa hồ hoàn toàn phải dựa vào một cọc trụ trong tay để chống đỡ thân thể.

A Ngốc nhìn Phổ Lâm tiên tri tập tễnh từng bước, trong lòng nổi lên một trận không đành, hân vội bước lên dìu lấy cánh tay lão. Khi hân đưa tay đỡ lấy thân thể Phổ Lâm tiên tri cũng là lúc trong mắt lão hiện lên một đạo tinh mang, A Ngốc cảm giác được bản thân mình tựa hồ đều bị nhìn thấu, toàn thân một trận phát lạnh.

Phổ Lâm tiên tri thở dài, nói :” Già..... thật sự là già rồi. Đi thôi, hải tử, ta đưa các người tới một chỗ khác.” Nói xong, ông quay người xuống hướng phía Huyền Nguyệt ngoắc ngoắc, ý bảo nàng cùng tới. Khi đến gần, Huyền Nguyệt so với A Ngốc còn kinh hãi hơn nhiều. Từ thái độ cung kính của bọn Nham Phi thì có thể thấy được, lão nhân tóc bạc trắng này trong Phổ Nham tộc tuyệt đối có một địa vị chí cao vô thượng, nhưng vì cái gì ông ta lại giữ mình cùng A Ngốc - hai ngoại tộc nhân lại? Phổ Nham tộc không phải rất ghét tiếp xúc với người ngoài sao? Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Huyền Nguyệt vẫn đi tới, không biết vì cái gì chính mình lại dễ dàng nghe lời như vậy, nhưng nàng tuyệt đối hiểu rõ, vị Phổ Lâm tiên tri này đối với mình cùng A Ngốc không có chút ác ý nào.

Phổ Lâm tiên tri nhìn Huyền Nguyệt đang đi tới bên cạnh mình, nói :” Tiểu cô nương, người đối với lão già này có cái gì lo lắng sao? Nói cho các người biết, Đền Lỗ Thần Miếu là nơi thần thánh nhất trong Phổ Nham tộc chúng ta. Ở nơi đây, tuyệt đối không ý niệm tà ác nào có thể tồn tại, nếu không, nhất định sẽ bị thiên thần trừng phạt. Ài, các hài tử, ta đã đợi các người rất lâu..... rất lâu rồi.” Vừa nói xong, trên người Phổ Lâm tiên tri đột nhiên sinh ra một cỗ hấp lực cường đại, gắt gao giữ chặt Huyền Nguyệt cùng A Ngốc bên cạnh mình, lão giơ một trượng trong tay lên, thấp giọng niệm vài câu chú ngữ. Quang mang chợt lóe, Huyền Nguyệt cùng A Ngốc đột nhiên cảm giác được mình đang tiến vào trong một thế giới khác, thân thể đã không còn nghe theo sự khống chế của bản thân. Khắp nơi chung quanh đều tràn ngập những sắc thái không thể tưởng tượng nổi, từng điểm ngũ thải quang mang lững lờ trôi lướt qua cơ thể, cảm giác mê muội tràn ngập trong cơ thể. Bọn họ muốn hét lên, nhưng hết lần này tới lần khác đều không thể phát ra âm thanh, muốn giãy dụa cũng khống chế không nổi thân thể mình. Bên cạnh bọn họ, Phổ Lâm tiên tri nhắm nghiền hai mắt, thấp giọng ngâm xướng chú ngữ. Trước mắt bỗng tối sầm, tất cả các quang điểm đều biến mất, đang lúc Huyền Nguyệt cùng A Ngốc giật mình, không hiểu chuyện gì mới xảy ra thì trước mắt đột nhiên bừng sáng, cảm giác toàn thân chợt trở lại, cỗ hấp lực cường đại tỏa ra từ Phổ Lâm tiên tri cũng tiêu thất không thấy đâu. A Ngốc cùng Huyền Nguyệt phát hiện, bọn họ đang ở trong một dãy đạo, dưới chân là một ma pháp lực mang tinh thật lớn, trên lực mang tinh phiêu phù rất nhiều những phù hào phức tạp, A Ngốc đương nhiên không biết gì, nhưng ngay cả Huyền Nguyệt xuất thân từ thần thánh giáo đình cũng không hiểu được. Hai bên vách tường được khảm rất nhiều những tiểu bảo thạch màu đỏ đang không ngừng tản mát ra quang mang nhàn nhạt, với nhãn lực của A Ngốc cũng chỉ miễn cưỡng có thể nhìn thấy sự vật trong vòng mười thước. Huyền Nguyệt biết rất rõ, những bảo thạch này có tên là Hỏa Vân Thạch, mặc dù không phải quá trân quý, nhưng trong một lúc lại xuất hiện với số lượng nhiều như vậy cũng làm cho người ta kinh ngạc. Hơn nữa, muốn làm cho Hỏa Vân Thạch sáng lên phải có ma

pháp lực duy trì. Xem ra, Đề Lỗ Thần Miếu này còn ẩn chứa không ít bí mật.

Phổ Lâm tiên tri dường như không để ý tới cái gì phát sinh, vẫn đứng bất động ở một bên. Huyền Nguyệt trong lòng khẩn trương, vội vã sử ra ma pháp Chiếu Minh Thuật – quang hệ ma pháp bình thường nhất. Nhưng nàng bỗng giật mình phát hiện, không khí chung quanh tựa hồ như không có ma pháp nguyên tố tồn tại. Bất luận nàng có ngâm xướng thể nào đều không sinh ra chút gì ma pháp ba động.

“Hài tử, đừng thử nữa, ở chỗ này ngoại trừ ta ra bất luận là kẻ nào cũng không sử dụng được ma pháp. Nơi này có thể nói là lĩnh vực của ta.” Nói xong, ông lại huy động ma pháp trường trong tay, dừng đạo trống trải đột nhiên xuất hiện một cỗ ma pháp phong hệ, nhẹ nhàng đem thân thể ba người bay lên, chậm rãi đưa vào sâu bên trong dừng đạo. Từ quãng đó, cứ cách khoảng một trăm thước mới có thêm một viên Hỏa Vân Thạch tỏa ra ánh sáng mờ mờ. Huyền Nguyệt biết, vị Phổ Lâm tiên tri trước mắt này trình độ ma pháp đã đạt tới cảnh giới cao thâm phi thường, ma pháp lúc trước ông sử dụng có thể chính là truyền tông ma pháp trận trong truyền thuyết, ma pháp này ngay cả cha nàng cũng chưa từng thấy qua. Mà trong lúc này, phong hệ ma pháp ông sử dụng mặc dù không tính là cái gì lợi hại cho lắm, nhưng ở địa phương không có chút ma pháp nguyên tố nào như nơi đây sử dụng một loại ma pháp không sở trường, hơn nữa lại rất nhẹ nhàng, tựa hồ không hề phí lực, điều này làm cho nàng phi thường kinh ngạc. A Ngốc mặc dù giật mình vì đủ loại sự việc phát sinh nhưng hắn vẫn không có mở miệng, đối với Phổ Lâm tiên tri dường như hắn có một loại cảm giác tín nhiệm vô cùng kì diệu, khiến cho trong lòng hắn không có gì phải sợ hãi.

Không biết đã qua bao nhiêu thời gian, phong hệ ma pháp biến mất, ba người hạ xuống mặt đất. Trước mặt bọn họ có một cánh cửa đá rất lớn, hai bên cửa đá có hai gã Đề Lỗ chiến sĩ đang canh giữ. Hai Đề Lỗ chiến sĩ này so với những người bên ngoài có chút bất đồng, hai người này chẳng những càng thêm cao lớn, hơn nữa khôi giáp trên người bọn họ còn phát ra quang mang màu vàng nhạt. Khi ba người hạ xuống mặt đất, chiến phủ trong tay

bọn họ loáng lên giao cùng một chỗ, ngăn cản đường đi đến. Khí thế cường đại mà uy nghiêm từ trên người hai Đề Lỗ chiến sĩ phát ra, trong nháy mắt bao vây lấy ba người vào bên trong. Áp lực khủng khiếp làm cho A Ngốc cùng Huyền Nguyệt suýt chút nữa không thở nổi, bọn họ căn bản không thể sinh ra được một ý niệm chống đỡ trong đầu. Hai gã Đề Lỗ chiến sĩ này thật sự quá mạnh mẽ, khí thế cường đại phong tỏa làm cho bọn A Ngốc hoàn toàn không thể động đậy.

Phổ Lâm tiên tri dường như không biết đến tình huống A Ngốc cùng Huyền Nguyệt đang trải qua, vẫn đứng bất động ở nơi đó. Mà hình như áp lực của Đề Lỗ chiến sĩ đối với hắn cũng không gây ảnh hưởng gì.

Áp lực khủng khiếp càng ngày càng tăng đã làm cho thân thể của Huyền Nguyệt cùng A Ngốc dần dần không duy trì được nữa, A Ngốc nhìn hình dáng thống khổ của Huyền Nguyệt, trong đầu đau đớn một trận, hắn gầm lên một tiếng, đem Sanh Sanh đấu khí trong cơ thể thúc động tới cực hạn. Một tầng quang mang màu trắng nhàn nhạt tỏa ra, che chở trước mặt Huyền Nguyệt.

Huyền Nguyệt chợt cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, cơ thể đã hơi nhúc nhích được, nàng quay đầu lại nhìn A Ngốc, chỉ thấy hắn đã nửa quỳ trên mặt đất, từng giọt mồ hôi thống khổ trên trán hắn nhỏ xuống tong tong, tầng quang mang màu trắng đang che chở trước mặt mình cũng không ngừng rung động, nàng hiểu được, A Ngốc đã đem tất cả áp lực chuyển lên người hắn. Sau một thoáng giật mình, đầu óc nàng chợt tỉnh táo, hắn làm như thế hết thảy là để bảo vệ mình a! Tình cảm ấm áp tràn ngập trong lòng, nàng không chút do dự lấy Phượng Hoàng Chi Huyết từ trong ngực áo ra.

Tựa hồ như cảm giác được sự nguy hiểm, Phượng Hoàng Chi Huyết ngay lập tức tỏa ra hồng quang khác thường, dung nhập vào bên trong đấu khí màu trắng của A Ngốc, chống cự lại áp lực thật lớn kia.

A Ngốc đã đạt tới cực hạn chịu đựng, một tia máu từ từ chảy xuống khóe miệng hắn. Đúng lúc này hồng quang của Phượng Hoàng Chi Huyết tỏa đến, đại bộ phận áp lực đã được chống đỡ, làm cho hắn dễ thở hơn rất nhiều. Dưới tình huống nguy hiểm trước mắt, A Ngốc cắn răng hạ quyết định, tay phải thò vào ngực áo nắm lấy chuỗi Minh Vương Kiếm. Cảm giác

lạnh như băng mà tràn ngập khí tà ác chột tủa ra nồng đậm, một tầng quang mang màu xám nhàn nhạt từ trong ngực A Ngốc xuất hiện, liền đó hồng quang của Phượng Hoàng Chi Huyết chột tối sầm lại. Dưới tác dụng của tam sắc quang mang, áp lực trên thân của A Ngốc cùng Huyền Nguyệt đều bị đẩy lui xa ba thước.

Hai gã Đề Lỗ chiến sĩ tựa hồ cảm giác được biến hóa trên người bọn A Ngốc, chiến phủ trong tay giơ lên, bộ dáng chuẩn bị công kích.

Huyền Nguyệt cùng A Ngốc vô cùng kinh hãi, vừa rồi chỉ là áp lực thôi cũng đủ làm cho hai người phải chật vật đối phó. Nếu hai tên chiến sĩ vô cùng cường đại trước mặt này phát ra công kích, hậu quả sau đó thật không dám tưởng tượng. Huyền Nguyệt khê nhếch khóe môi, chuẩn bị ngâm xướng chú ngữ cực mạnh của Phượng Hoàng Chi Huyết, còn A Ngốc cũng tạo tư thế, tùy thời có thể tung ra Minh Tự Cửu Quyết. A Ngốc rõ ràng cảm giác được, tà khí của Minh Vương Kiếm tuy mạnh, nhưng chỉ dựa vào tà khí thì không thể làm tổn thương đến Huyền Nguyệt dưới sự bảo vệ của Phượng Hoàng Chi Huyết. Mà vị Phổ Lâm tiên tri huyền bí kia không phải mỗi lo lắng của hắn, điều hắn phải đối phó chỉ là gã chiến sĩ dị thường cường đại này thôi.

Khi song phương đang chuẩn bị phát ra công kích cũng là lúc Phổ Lâm tiên tri đột nhiên mở bừng con mắt, lão nhàn nhạt nói :” Được rồi, ngừng lại đi.” Hai đạo quang mang màu lam từ trên người lão phát ra, xuyên thấu qua tầng phòng ngự của A Ngốc cùng Huyền Nguyệt, trực tiếp bắn lên mi tâm hai gã Đề Lỗ chiến sĩ. Hai gã Đề Lỗ chiến sĩ đồng thời thu hồi chiến phủ, lui lại chỗ cũ, áp lực cũng biến mất, tựa hồ như chưa từng phát sinh chuyện gì.

A Ngốc cùng Huyền Nguyệt đều cảm thấy thân thể yếu ớt, mềm nhũn. A Ngốc chịu áp lực nhiều nhất, nhịn không được phun ra một búng máu tươi, toàn thân suy yếu quỳ ở nơi đó, không ngừng thở hổn hển. Huyền Nguyệt cũng không tốt hơn bao nhiêu, sắc mặt tái nhợt, y phục toàn thân đã bị mồ hôi thấm ướt, tay phải nắm chặt Phượng Hoàng Chi Huyết, cắn tức nhìn Phổ Lâm tiên tri.

Hai luồng quang mang nhu hòa màu trắng từ trong tay Phổ Lâm tiên tri phát ra, nhanh chóng bao trụ lấy A Ngốc cùng Huyền Nguyệt. Dưới tác dụng của quang mang, hai người đồng thời cảm giác được toàn thân ấm áp, thoải mái nói không nên lời, những mệt mỏi cùng vết thương tinh thần lúc trước dường như đã hoàn toàn biến mất. A Ngốc đứng lên, có chút không hiểu ngơ ngác liếc mắt nhìn Huyền Nguyệt, sau đó mới quay sang hỏi Phổ Lâm :” Tiên tri, chuyện này là sao ?”

Trên mặt Phổ Lâm tiên tri toát lên một nụ cười hiền lành, thở dài một tiếng, nói :” Đúng là nó rồi: Thiện Lương cùng Tà Ác kết hợp, Quang Minh cùng Hắc Ám thống nhất, Phượng Hoàng Chi huyết dẫn đường, xuyên qua mọi trở ngại. Chúng ta rốt cuộc đã gặp mặt, các người chính là người bọn ta đã đợi ba mươi năm nay a!”

Đừng nói A Ngốc không hiểu gì, ngay cả tuyệt đỉnh thông minh như Huyền Nguyệt cũng ngần ngừ ra. Nàng sẵn giọng nói :” Phổ Lâm tiên tri, có phải là ông nên giải thích với chúng ta một chút không ?”

Phổ Lâm tiên tri liếc mắt nhìn Huyền Nguyệt, nói :” Sau hai cánh cửa đá này là nơi lưu trữ bí mật ngàn năm của Phổ Nham tộc chúng ta, các người tìm đến nơi đây hoàn toàn là do sự chỉ dẫn của thiên thần. Các hài tử, sau khi các người cùng ta tiến vào trong đó, vận mệnh của các người sẽ hoàn toàn thay đổi, hết thảy đều dựa theo phương hướng của thiên thần đã chỉ dẫn mà phát triển. Đi thôi, vào bên trong ta sẽ nói cho các người biết tất cả. Ba mươi năm..... ba mươi năm a, rốt cục ta cũng đã đợi được rồi.” Nói xong, một trượng trong tay lão nhẹ nhàng vung lên, hai cánh cửa đá to lớn chậm rãi khai mở, ở bên trong là một màn đen sẫm. Phổ Lâm tiên tri ngừng lại một chút rồi nói :” Theo ta qua đây đi.” Nói xong, tựa hồ như cõi lòng lão đang chứa đầy tâm sự, chậm rãi đi đến.

Huyền Nguyệt nhìn A Ngốc bước đi bên cạnh mình, quan thiết hỏi :” Người thế nào? Không có việc gì chứ? “

A Ngốc vẫn còn sợ hãi liếc mắt nhìn hai Đệ Lỗ Chiến Sĩ đứng gác bên cửa, lắc lắc đầu nói :” Ta không có việc gì, chúng ta đi thôi.”

Huyền Nguyệt gật đầu, đã tới nơi này rồi, căn bản không còn đường quay lại, cũng chỉ có thể tiến từng bước một về phía trước mà thôi. Hai

người đi theo Phổ Lâm tiên tri, tiến vào bức màn đen sẫm đằng sau cánh cửa đá. Khi bọn họ mới bước vào trong được một bước, cánh cửa đá phía sau lưng đột nhiên dịch chuyển, tiếng “kin kít” thật lớn không ngừng quanh quẩn vang vọng trong không gian thạch động trống trải.

Huyền Nguyệt chấn động thân thể, nàng vội vã nắm chặt lấy bàn tay to bè ấm áp của A Ngốc, thanh âm có chút run rẩy nói :” A Ngốc, người.....người phải bảo vệ ta nha.” Ở địa phương quỷ dị mà thần bí này, cho dù gan lớn như Huyền Nguyệt cũng không khỏi sợ hãi.

A Ngốc lần đầu tiên cảm giác được sự nhỏ bé cùng bất lực của Huyền Nguyệt, trong lòng hẳn không khỏi nổi lên ý niệm bảo vệ, nắm thật chặt tay nàng, toàn thân hẳn tản mát ra một tầng quang mang màu trắng nhàn nhạt, đem Huyền Nguyệt cùng bản thân mình bao trụ ở trong. Huyền Nguyệt cảm thấy toàn thân trở nên ấm áp, dễ chịu hơn rất nhiều, cả thân hình đều tựa vào lồng ngực A Ngốc, tựa hồ như chỉ có nơi đó mới làm cho nàng cảm thấy sự yên bình.

Đây là một không gian tối om kín mít, không có chút ánh sáng lọt vào, nhưng thần kỳ chính là ở chỗ này cũng không có thấy cảm giác ngột ngạt.

“Lấy tên của ta, triệu hồi lực lượng, hãy đi đi, lực lượng của thần.” Thanh âm già nua của Phổ Lâm tiên tri vang lên, chung quanh đột nhiên bừng sáng, Huyền Nguyệt cùng A Ngốc lúc này mới giật mình phát hiện, đây là một cái thạch động lớn đến kinh người, mà ánh sáng chính là từ trên những viên bảo thạch khảm trên tường phát ra, quang mang màu vàng nhàn nhạt đem đến cho thạch động chút quang minh, xua đi sự âm u hắc ám. Phổ Lâm tiên tri đang đứng trước một thạch bích ở trung tâm động quật, chung quanh thạch bích, kể cả trên đỉnh động quật đều được những hình điêu khắc bao trùm, dưới ánh sáng nhàn nhạt phát ra từ những viên bảo thạch, bích họa trên vách đá như mờ mờ ảo ảo, có vẻ quỷ dị vô cùng.

Phổ Lâm tiên tri thông thả đi tới bên cạnh A Ngốc cùng Huyền Nguyệt, thở dài một tiếng nói :” Các hài tử, nơi này chính là địa phương đã ghi lại ngàn năm lịch sử của Phổ Nham tộc chúng ta.”

Huyền Nguyệt nhíu mày nói :” Ngàn năm lịch sử của Phổ Nham tộc các ngài có quan hệ gì với chúng ta? Vì cái gì lại dẫn chúng ta đến nơi này? “

Phổ Lâm cũng không có trực tiếp trả lời của hỏi của Huyền Nguyệt, mỉm cười nói :” Tiểu cô nương, người xem ta năm nay bao nhiêu tuổi rồi ?”

Huyền Nguyệt nghi hoặc nhìn thần sắc của hắn, nói :” Ngài già như vậy, như thế nào cũng phải tám chín mươi rồi a!”

Trong mắt Phổ Lâm hiện lên một tia bi ai, lắc lắc đầu, nói :” Nham Phi tộc trưởng từ nhỏ lớn lên cùng ta, hắn năm nay sáu mươi hai tuổi, mà ta so với hắn chỉ nhỏ hơn một tuổi.”

Huyền Nguyệt cùng A Ngốc đồng thời giật mình, Phổ Lâm cười cười tự giễu :” Các người biết vì cái gì ta mới gần sáu mươi một tuổi lại có vẻ già nua thế không ?”

A Ngốc mờ mịt lắc đầu, Huyền Nguyệt thanh âm có chút yếu ớt nói :” Chẳng lẽ..... chẳng lẽ là vì cái danh xưng tiên tri đó ?”

Phổ Lâm tiên tri gật đầu nói :” Người nói đúng, tiên tri như ta cùng các tế tự tại thần thánh giáo đình giống nhau, chúng ta đều là tín phụng giả trung thành nhất của thiên thần. Trên đại lục, tiên tri như ta so với tế tự của thần thánh giáo đình ít hơn nhiều lắm, nhưng về năng lực thì tuyệt đối hơn hẳn bọn họ.” Nói đến đây, trong mắt Phổ Lâm hiện lên hai đạo tinh mang :” Cái ta hơn bọn họ, chính là năng lực dự đoán tương lai. Các hài tử, tiên tri của Phổ Nham tộc chúng ta ở trong thị tộc có quyền lực tuyệt đối, cho dù là tộc trưởng cũng phải cúi đầu nghe lời phân phó. Phổ Nham tộc có tổng cộng ba mươi mấy bộ lạc, nơi này là bộ lạc lớn nhất, mà Đề Lỗ Thần Miếu chính là địa phương để cúng bái thiên thần, dự đoán tương lai. Tiên tri của Phổ Nham tộc mỗi đời chỉ có một người, đều là do tiên tri đời trước chỉ định. Có thể nói ta là người thiên phú cao nhất trong các đời tiên tri từ trước đến nay. Mấy năm trước đã xảy ra hiện tượng Huyết Nhật Hàng Lâm, tiểu cô nương của thần thánh giáo đình, người biết không ?”

Huyền Nguyệt trong lòng chấn động, thất thanh nói :” Ngài nói là đại kiếp ngàn năm sao? Ngài..... ngài như thế nào lại biết ta là người của thần thánh giáo đình ?”

Phổ Lâm mỉm cười nói :” Chỉ cần sáng suốt một chút đều có thể thấy, trên người người phát ra hơi thở thần thánh, cũng không phải quang hệ ma pháp sư bình thường có khả năng tạo ra. Nếu ta đoán không lầm thì trường

bồi của người chắc chắn phải là một trong ba vị Hồng Y Tế Tự, hơn nữa, có khả năng đem giáo đình chí bảo – Phượng Hoàng Chi Huyết cho người mang theo, vậy người cùng giáo hoàng đại nhân nhất định phải có quan hệ không tầm thường. Ta nói có đúng không ?”

Huyền Nguyệt mờ mịt gật đầu :” Vậy ngài gọi chúng ta tới nơi này, chẳng lẽ là cùng đại kiếp ngàn năm có quan hệ ?”

A Ngốc giật mình nhìn Huyền Nguyệt cùng Phổ Lâm, nói :” Đại kiếp ngàn năm là cái gì? Nó cùng trận mưa máu năm năm về trước có quan hệ gì không ?”

Huyền Nguyệt hừ một tiếng, nói :” Huyết nhật đương không, tất xuất yêu nghiệt, huyết vũ tát thế, kiếp nạn tương thành, đại kiếp ngàn năm sẽ giáng xuống đại lục. Truyền thuyết này chẳng lẽ người không biết ?”

A Ngốc mờ mịt nói :” Không biết, vậy đại kiếp ngàn năm nay cùng chúng ta có cái quan hệ gì?”

Phổ Lâm thở dài, nói :” Nếu cùng các người không có quan hệ, ta cũng sẽ không đưa các người vào nơi này. Là do thiên thần đã chỉ dẫn các người tới đây, hồi những cứu thế chủ ngàn năm vĩ đại.”

A Ngốc còn chưa có phản ứng, Huyền Nguyệt đã giật bắn người, toàn thân run rẩy, nói :” Ngài nói cái gì? Ngài nói chúng ta chính là cứu thế chủ của kiếp nạn ngàn năm sao? “ Danh từ Cứu Thế Chủ này nàng phi thường hiểu rõ, ngày Huyết Nhật Hàng Lâm năm năm về trước, giáo hoàng đã ban bố mệnh lệnh cho tất cả thần chức nhân viên xuất phát tìm kiếm vị cứu thế chủ sắp xuất hiện. Mà chỉ dẫn của giáo hoàng đưa xuống chỉ có một câu :” Thiện Lương – Tà Ác – Long – Phượng – Ái.” Mấy từ ngữ không rõ nghĩa này đã làm cho các thần chức nhân viên hao hết tâm trí, cực lực tìm kiếm, nhưng năm năm qua đến một chút hồi âm cũng không có. Giáo Hoàng đã từng nói qua, nếu không thể tìm thấy cứu thế chủ, thiên hạ tất sẽ đại loạn, khắp nơi đại lục sẽ bị nhấn chìm trong xương máu chết chóc.

Phổ Lâm tiên tri xoay người nhìn A Ngốc cùng Huyền Nguyệt, nói :” Giáo hoàng đại nhân mặc dù thần lực thông thiên, nhưng dù sao hãn cũng xuất thân từ tế tự. Sở dĩ ta có thể biết rõ các người là cứu thế chủ chính bởi vì thân phận tiên tri của ta. Tại ba mươi năm trước, khi Huyết Nhật còn

chưa giáng xuống, ta dụng ba mươi năm tánh mạng cầu xin thiên thần vĩ đại chỉ lối cho vận mệnh của Phổ Nham tộc chúng ta, rốt cuộc đã thấy được con đường mà tộc nhân phải đi, nhưng con đường này cùng cứu thế chủ lại có quan hệ. Cho nên các người nhìn ta mới thấy vẻ già nua như thế. Ta năm nay sáu mươi một tuổi, mất thêm ba mươi năm tánh mạng thì tự nhiên thành bộ dáng chín mươi một tuổi. Hài tử, đem những ẩn ngữ về cứu thế chủ mà người biết nói ra đi.”

Huyền Nguyệt toàn thân rung động, mà A Ngốc đứng bên cạnh vẫn còn chưa hiểu được nàng cùng Phổ Lâm đang nói về chuyện gì.

Huyền Nguyệt nói :” Giáo hoàng đại nhân lúc trước cùng huyết nhật thiên không đối kháng, cũng là lúc thấy được một chút về tung tích của cứu thế chủ, nhưng cũng chỉ có mấy từ mơ hồ mà thôi: Thiện Lương – Tà Ác – Long - Phượng – Ái.” Mặc dù đây là bí mật của giáo đình, nhưng Huyền Nguyệt vẫn không do dự nói ra. Vị tiên tri già nua trước mặt này làm cho nàng có một loại cảm giác sùng kính.

Trong mắt Phổ Lâm quang mang đại phóng, vui vẻ nói :” Vậy là đúng rồi, thần lực của giáo hoàng đại nhân cũng thực là cao thâm a.” Cho dù đang lúc chống cự lại Huyết Nhật Hàng Lâm mà vẫn có thể thấy được một ít thiên thần chỉ dẫn. Nếu không phải có giáo hoàng đại nhân cùng các vị tế tự, kiếp nạn sớm đã xảy ra từ năm năm trước. Bất quá, thời gian bây giờ đã không còn nhiều lắm, đến khi tới chu kỳ ngàn năm thần thánh lịch, kiếp nạn sẽ không thể ngăn cản. Ta hao phí ba mươi năm sinh mạng, cuối cùng đã có được toàn văn chỉ dẫn: Thiện Lương cùng Tà Ác kết hợp, Quang Minh thống nhất cùng Hắc Ám, Phượng Hoàng Chi Huyết dẫn đường, xuyên qua mọi cách trở, Thần Long Chi Huyết kết hợp, luyện ái trường tồn. Trong câu này có bao hàm cả những từ ngữ của giáo hoàng đại nhân, vậy là không sai rồi. Các người chính là những thiên thần cứu thế chủ.”

A Ngốc phát hiện, bàn tay nhỏ bé của Huyền Nguyệt đang tràn ngập mồ hôi lạnh! Cứu thế chủ? Danh từ này đối với hắn mà nói thật quá xa lạ, không nhìn được buột miệng :” Cái gì là cứu thế chủ ?”

Phổ Lâm tiên tri miễn cưỡng kiềm chế nội tâm đang hưng phấn, giải thích :” Cứu thế chủ chính là người được thiên thần chỉ dẫn, giải trừ kiếp

nạn cho tất cả loài người. Huyết Nhật Hàng Lâm đã xảy ra, đáng lý kiếp nạn cũng sẽ tới. Nhưng giáo hoàng đại nhân cùng các vị tể tự bằng thần lực tinh thuần của mình đã nghịch thiên nhi hành, mạnh mẽ đẩy lui kiếp nạn được một thời gian. Điều gì phải đến thì sẽ đến, cuối cùng rồi nó cũng xảy ra. Nhưng các thiên thần cũng không có bỏ rơi chúng ta, vẫn chiếu cố đến chúng ta. Dưới chỉ dẫn của người đã xuất hiện các người, có thể ngăn cơn sóng dữ, quét sạch tà ác, hồi cứu thể chủ, thiên thần đã chỉ dẫn cho các người đến cứu nhân gian.”

Huyền Nguyệt nhú mày nói :” Phổ Lâm tiên tri, ngài có lý do gì chứng minh chúng ta là cứu thế chủ ?”

Phổ Lâm mỉm cười, nói :” Ta đương nhiên là có rất nhiều lý do, từ từ sẽ giải thích cho các người biết. Trước hết hãy cho ta biết, các người tên gọi là gì ?”

Huyền Nguyệt nói :” Hắc kê là A Ngốc, ta là Huyền Nguyệt. Phổ Lâm tiên tri, ngài mau nói cho ta biết đi.”

Phổ Lâm gật đầu, nói :” Thiện Lương cùng Tà Ác kết hợp chính là nói về A Ngốc. A Ngốc là một đứa nhỏ thiện lương, nhưng trên người hắc lại tồn tại chí tà lực lượng.”

Huyền Nguyệt cả kinh, nhìn về phía A Ngốc. A Ngốc sợ hãi ôm chặt Minh Vương Kiếm trước ngực, cuống quýt xua tay :” Không không, cho tới bây giờ ta chưa có làm chuyện gì xấu a!”

Phổ Lâm mỉm cười nói :” Người đừng nên kích động như thế, theo lời của ta tà ác là một vật, còn thiện lương là phẩm chất của người. Người biết vì cái gì ta xác định được người là Thiện Lương cùng Tà Ác kết hợp không? Vì biểu hiện vừa rồi để cứu Huyền Nguyệt.

Người xem.” Không biết từ đâu, lão lấy ra một thủy tinh cầu. Phổ Lâm thấp giọng niệm vài câu chú ngữ, trên thủy tinh cầu phát ra quang mang nhàn nhạt, bên trong mơ hồ xuất hiện một vài ảnh tượng. Hình ảnh dần dần rõ ràng lên, đúng là cảnh tượng bọn người A Ngốc chuẩn bị tiến vào Đề Lỗ Thần Miếu. Mấy người phía trước đi vào không có cái gì đặc thù, mà khi Huyền Nguyệt đi vào trong thần miếu cũng là lúc thân ảnh của nàng biến thành màu đỏ nhàn nhạt, một tầng năng lượng mang hình dáng của Bất Tử

Phượng Hoàng bao trụ lấy nàng vào bên trong. Còn khi A Ngốc đi tới đại môn thần miếu thì toàn thân tán phát ra quang mang màu xám, thủy tinh cầu tối sầm lại, ảnh tượng cũng biến mất. Thu hồi thủy tinh cầu, Phổ Lâm cười nói :” Đây là cảnh tượng các người tiến vào trong thần miếu, còn Tham Tuân phòng ngự ma pháp trận lại bị A Ngốc phá. Vốn cho dù người có lợi hại hơn gấp mấy lần đi nữa cũng không thể phá hư ma pháp trận của ta, nhưng vật chí tà trên người người thì có thể, mình bạch chưa! Mà sau khi người tiến vào trong thần miếu, đủ loại biểu hiện của người đã nói cho ta biết tâm tính của người rất lương thiện. Cho nên ta càng thêm khẳng định, người chính là cứu thế chủ. Câu “Thiện Lương kết hợp cùng Tà Ác” chính là để nói về người, còn “Quang Minh và Hắc Ám thống nhất” để chỉ năng lực lúc đó người cùng Huyền Nguyệt sử dụng. Vật chí tà kia mang đến cho người năng lượng hắc ám, mà Huyền Nguyệt lại xuất thân từ thần thánh giáo đình, cũng là đại biểu của Quang Minh. Trước đây ta cũng không nghĩ cứu thế chủ là hai người, đến khi ta phát hiện trên người Huyền Nguyệt có vật chí bảo của thần thánh giáo đình – Phượng Hoàng Chi Huyết thì mới nảy sinh ra ý nghĩ này. Phượng Hoàng Chi Huyết dẫn đường, chẳng phải nói về Huyền Nguyệt sao? Còn Thần Long Chi Huyết kết hợp, chút nữa ta sẽ cho các người biết. Chỉ câu “luyện ái trường tồn” là ta không rõ, cái này cũng chỉ có thể do các người tự mình lĩnh ngộ sau này thôi.”

A Ngốc cùng Huyền Nguyệt kinh ngạc nhìn nhau, bọn họ đều không nghĩ đến sự tình lại diễn ra như thế. Huyền Nguyệt nói :” Phổ Lâm tiên tri, chẳng lẽ ngài gọi chúng ta đến nơi này là để xác nhận thân phận cứu thế chủ của chúng ta sao? Ta thực sự không phải cứu thế chủ đâu, với tu vi cao thâm như các người mà còn không làm nên chuyện, ta cùng A Ngốc làm sao có thể! Còn có một chuyện ta không rõ, vì cái gì ngài lại hao phí ba mươi năm sinh mạng để tiên đoán sự kiện cứu thế chủ này? Trên đại lục, mọi chuyện có lẽ phải giao cho thần thánh giáo đình mới đúng a. Cho dù kiếp nạn giáng xuống cũng vị tất đã uy hiếp tới Phổ Nham tộc các người ?”

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Phổ Lâm

>

Trong mắt Phổ Lâm quang mang đại phóng, vui vẻ nói:

-Vậy là đúng rồi, thần lực của giáo hoàng đại nhân cũng thực là cao thâm a.” Cho dù đang lúc chống cự lại Huyết Nhật Hàng Lâm mà vẫn có thể thấy được một ít thiên thần chỉ dẫn. Nếu không phải có giáo hoàng đại nhân cùng các vị tế tự, kiếp nạn sớm đã xảy ra từ năm năm trước. Bất quá, thời gian bây giờ đã không còn nhiều lắm, đến khi tới chu kì ngàn năm thần thánh lịch, kiếp nạn sẽ không thể ngăn cản. Ta hao phí ba mươi năm sinh mạng, cuối cùng đã có được toàn văn chỉ dẫn: Thiện Lương cùng Tà Ác kết hợp, Quang Minh thống nhất cùng Hắc Ám, Phượng Hoàng Chi Huyết dẫn đường, xuyên qua mọi cách trở, Thần Long Chi Huyết kết hợp, luyện ái trường tồn. Trong câu này có bao hàm cả những từ ngữ của giáo hoàng đại nhân, vậy là không sai rồi. Các người chính là những thiên thần cứu thế chủ.”

A Ngốc phát hiện, bàn tay nhỏ bé của Huyền Nguyệt đang tràn ngập mồ hôi lạnh! Cứu thế chủ? Danh từ này đối với hắn mà nói thật quá xa lạ, không nhìn được buột miệng:

-Cái gì là cứu thế chủ ?”

Phổ Lâm tiên tri miễn cưỡng kiềm chế nội tâm đang hưng phấn, giải thích:

-Cứu thế chủ chính là người được thiên thần chỉ dẫn, giải trừ kiếp nạn cho tất cả loài người. Huyết Nhật Hàng Lâm đã xảy ra, đáng lý kiếp nạn cũng sẽ tới. Nhưng giáo hoàng đại nhân cùng các vị tế tự bằng thần lực tinh thuần của mình đã nghịch thiên nhi hành, mạnh mẽ đẩy lui kiếp nạn được

một thời gian. Điều gì phải đến thì sẽ đến, cuối cùng rồi nó cũng xảy ra. Nhưng các thiên thần cũng không có bỏ rơi chúng ta, vẫn chiếu cố đến chúng ta. Dưới chỉ dẫn của người đã xuất hiện các người, có thể ngăn cơn sóng dữ, quét sạch tà ác, hồi cứu thể chủ, thiên thần đã chỉ dẫn cho các người đến cứu nhân gian.”

Huyền Nguyệt nhú mày nói:

-Phổ Lâm tiên tri, ngài có lý do gì chứng minh chúng ta là cứu thế chủ ?”

Phổ Lâm mỉm cười, nói:

-Ta đương nhiên là có rất nhiều lý do, từ từ sẽ giải thích cho các người biết. Trước hết hãy cho ta biết, các người tên gọi là gì ?”

Huyền Nguyệt nói:

-Hắn kêu là A Ngốc, ta là Huyền Nguyệt. Phổ Lâm tiên tri, ngài mau nói cho ta biết đi.”

Phổ Lâm gật đầu, nói:

-Thiện Lương cùng Tà Ác kết hợp chính là nói về A Ngốc. A Ngốc là một đứa nhỏ thiện lương, nhưng trên người hắn lại tồn tại chí tà lực lượng.”

Huyền Nguyệt cả kinh, nhìn về phía A Ngốc. A Ngốc sợ hãi ôm chặt Minh Vương Kiếm trước ngực, cuống quýt xoa tay:

-Không không, cho tới bây giờ ta chưa có làm chuyện gì xấu a!”

Phổ Lâm mỉm cười nói:

-Người đừng nên kích động như thế, theo lời của ta tà ác là một vật, còn thiện lương là phẩm chất của người. Người biết vì cái gì ta xác định được người là Thiện Lương cùng Tà Ác kết hợp không? Vì biểu hiện vừa rồi để cứu Huyền Nguyệt.

Người xem.”

Không biết từ đâu, lão lấy ra một thủy tinh cầu. Phổ Lâm thấp giọng niệm vài câu chú ngữ, trên thủy tinh cầu phát ra quang mang nhàn nhạt, bên trong mơ hồ xuất hiện một vài ảnh tượng. Hình ảnh dần dần rõ ràng lên, đúng là cảnh tượng bọn người A Ngốc chuẩn bị tiến vào Đền Lỗ Thần Miếu. Mấy người phía trước đi vào không có cái gì đặc thù, mà khi Huyền Nguyệt đi vào trong thần miếu cũng là lúc thân ảnh của nàng biến thành

màu đỏ nhàn nhạt, một tầng năng lượng mang hình dáng của Bất Tử Phượng Hoàng bao trụ lấy nàng vào bên trong. Còn khi A Ngốc đi tới đại môn thần miếu thì toàn thân tán phát ra quang mang màu xám, thủy tinh cầu tối sầm lại, ảnh tượng cũng biến mất. Thu hồi thủy tinh cầu, Phổ Lâm cười nói :” Đây là cảnh tượng các người tiến vào trong thần miếu, còn Tham Tuân phòng ngự ma pháp trận lại bị A Ngốc phá. Vốn cho dù người có lợi hại hơn gấp mấy lần đi nữa cũng không thể phá hư ma pháp trận của ta, nhưng vật chí tà trên người người thì có thể, minh bạch chưa! Mà sau khi người tiến vào trong thần miếu, đủ loại biểu hiện của người đã nói cho ta biết tâm tính của người rất lương thiện. Cho nên ta càng thêm khẳng định, người chính là cứu thế chủ. Câu “Thiện Lương kết hợp cùng Tà Ác” chính là để nói về người, còn “Quang Minh và Hắc Ám thống nhất” để chỉ năng lực lúc đó người cùng Huyền Nguyệt sử dụng. Vật chí tà kia mang đến cho người năng lượng hắc ám, mà Huyền Nguyệt lại xuất thân từ thần thánh giáo đình, cũng là đại biểu của Quang Minh. Trước đây ta cũng không nghĩ cứu thế chủ là hai người, đến khi ta phát hiện trên người Huyền Nguyệt có vật chí bảo của thần thánh giáo đình – Phượng Hoàng Chi Huyết thì mới nảy sinh ra ý nghĩ này. Phượng Hoàng Chi Huyết dẫn đường, chẳng phải nói về Huyền Nguyệt sao? Còn Thần Long Chi Huyết kết hợp, chút nữa ta sẽ cho các người biết. Chỉ câu “luyện ái trường tồn” là ta không rõ, cái này cũng chỉ có thể do các người tự mình lĩnh ngộ sau này thôi.”

A Ngốc cùng Huyền Nguyệt kinh ngạc nhìn nhau, bọn họ đều không nghĩ đến sự tình lại diễn ra như thế. Huyền Nguyệt nói:

-Phổ Lâm tiên tri, chẳng lẽ ngài gọi chúng ta đến nơi này là để xác nhận thân phận cứu thế chủ của chúng ta sao? Ta thực sự không phải cứu thế chủ đâu, với tu vi cao thâm như các người mà còn không làm nên chuyện, ta cùng A Ngốc làm sao có thể! Còn có một chuyện ta không rõ, vì cái gì ngài lại hao phí ba mươi năm sinh mạng để tiên đoán sự kiện cứu thế chủ này? Trên đại lục, mọi chuyện có lẽ phải giao cho thần thánh giáo đình mới đúng a. Cho dù kiếp nạn giáng xuống cũng vị tất đã uy hiếp tới Phổ Nham tộc các người ?”

Phổ lâm cười khố nói:

-Không sai, ta cũng không có vĩ đại như vậy, hồ đồ a, chỉ có phổ nham tộc chúng ta là sanh tử tồn vong. Lúc đầu ta nghĩ chuyện đoán trước, cũng là phổ nham tộc tương lai, nhưng mà, đủ loại báo hiệu đều cho thấy, nếu như phổ nham tộc chúng ta nghĩ đến chuyện chậm phát triển, tại trên đại lục này cứ giữ lấy cái nhỏ nhoi, tựa lần này muốn vượt qua phải là ngàn năm đại kiếp, mà cứu thế chủ không riêng gì cũng chính là cứu thế chủ khắp đại lục, cũng là cứu thế chủ của phổ nham tộc chúng ta. Ta sở dĩ cho các người đi đến nơi này, chính là nghĩ, muốn đem bí mật phổ nham tộc của chúng ta từ ngàn năm đến nay nói cho các người. Hy vọng có thể trợ giúp các người trở thành cứu thế chủ chính thức, sớm đến ngày vượt qua kiếp nạn. phổ nham tộc viên chúng ta thật sự đã chịu cực khổ quá nhiều, ta không thể để tộc ta đi đến diệt vong a!”

A Ngốc nói:

-Phổ Lâm tiên tri, ý tứ của ngài ta còn không hiểu được hay sao. Ngài không phải muốn chúng ta giúp người Phổ Nham tộc làm chuyện gì à?”

Phổ lâm nói:

-Cũng có thể nói như thế, đương nhiên, ta cũng sẽ không cho các người công nhiên hỗ trợ, các người trước hết nghe ta nói đầy đủ chuyện đã trải qua đi đã, sao đó ta sẽ nói lại cho các người biết, Phổ Nham tộc chúng ta muốn được trợ giúp như thế nào. Mặc kệ là đang trong tác vực liên bang, hay là tại khắp đại lục này mà nói, Phổ Nham tộc chúng ta có thể tự xưng là một trong những dân tộc có lịch sử lâu dài. Chúng ta trên đại lục này đã sớm xuất hiện loài người, lịch sử Phổ Nham tộc chúng ta, có thể thuật lại đến thượng ngàn năm trước, Mà hiện tại, ngay cả tam đại đế quốc cùng tác vực liên bang chỉ đều là ngàn năm trước. Cho dù giáo hoàng đệ nhất, ngay lúc đó cứu thế chủ phong ấn hết tất cả ma thần lúc đó cũng chỉ mới hình thành nên.

Phổ Lâm đi tới thạch quật bích động, chỉ vào trên thạch bích một bức bích họa, nói:

-Các người xem!

A Ngốc cùng Huyền Nguyệt nhìn theo hướng cánh tay lão chỉ, tại bảo thạch ánh sáng rất mạnh đang chiếu rọi xuống. Trên đó là một bức bích họa

mà hình dạng đã có nhiều chỗ bị bong ra từng mảng. Chỉ nhìn trên bức họa đích thực có rất nhiều người, bọn họ dùng dã thú làm quần áo mặc bên ngoài, giơ lên cao chính là binh khí nguyên thủy, tựa hồ đang chạy như điên về mọi hướng, trong đó có một người tướng tá khôi ngô nhất chính là một đại hán, đầu tóc rậm nắng, tóc dài tán loạn bù xù. Vẻ mặt cực kì hưng phấn. tay giơ lên cao đang cầm một cây tiêu thương, tựa hồ đang hò hét cái gì đó. Phổ Lâm nói: “ Đây là Phổ Nham tộc chúng ta đã bảo tồn đến nay đầy đủ nhất một bộ viễn cổ bích họa. Bức họa phía trên này là một đàn dã nhân, chính là tổ tiên Phổ Nham tộc chúng ta. Mà đại hán có vóc dáng khôi ngô này, chính là đệ nhất tộc trưởng của phổ nham tộc chúng ta. Bức bích họa này đã trải qua bao nhiêu thời gian, ta cũng không rõ ràng cho lắm, hẳn là sẽ không thấp hơn ngàn năm. Tổ tiên chúng ta, khi đó trước nhất vẫn trải qua cuộc sống nguyên thủy, từ khi bắt đầu, phổ nham tộc chúng ta chính là chủng tộc tự nhiên duy nhất.”

Phổ Lâm tiến lên vài bước, chỉ vào bức bích họa lớn thứ hai, nói:

-đây đại khái trước kia có hình dáng là một bức bích họa ngàn năm.”

Bức họa thứ hai ở phía trên, vẽ một ngọn núi lớn trên thạch bích, lại có một người trong thạch động, mặc áo vải chính là người của Phổ Nham tộc, đang không ngừng từ nham bích ra vào. Phổ Nham giải thích:

- Trải qua ngàn năm phát triển, Phổ Nham tộc chúng ta đã có một nền văn minh của chính mình, mặc dù cuộc sống vẫn còn cư ngụ trong hang, người của Phổ Nham tộc đã bắt đầu biết canh tác.”

Lão cũng không giải thích nhiều, lại tiến lên vài bước, chỉ vào bức bích họa thứ ba. Trên bức bích họa vẽ hàng ngàn vạn phổ nham tộc nhân, mặc khôi giáp chinh tề, cầm trên tay trứ trường binh chiến phủ, sắp thành hàng ngũ chinh tề, bộ dáng đảnh đảnh sát khí, Phổ Lâm nói:

- Đây ước chừng là bộ dáng của Phổ Nham tộc nhân năm ngàn năm trước, khi đó, Phổ Nham

tộc chúng ta đã hướng đến việc phát triển theo phương hướng cực mạnh, Các người nhìn những chiến sĩ này không quen mắt sao. Không sai, bọn họ nguyên hình chính là đề lỗ chiến sĩ của thần miếu trung này. Các người hãy xem bức bích họa thứ tư.

Bích họa thứ tư trên đó vẽ một người, cơ thể người này đích thực là một tráng hán, phía dưới hân mặc một cái quần dài bố bình thường, phía trên thì xích lỏa, hai tay giơ lên cao là trường bính chiến phủ, tựa hồ đang lên tiếng rống thật lớn cái gì đó, toàn thân tỏa ra tia kim quang chói mắt, Phổ Lâm trong mắt toát ra vẻ sùng kính, thở dài nói:

-Người này trên bích họa, chính là anh hùng vĩ đại nhất của Phổ Nham tộc chúng ta, đề lỗ chiến thần, là người đã chỉ huy Phổ Nham tộc chúng ta đi đến cuộc sống huy hoàng, đề lỗ thần miếu hiện tại này là vì kỉ niệm người mà xây nên. Nhờ đề lỗ chiến thần dẫn dắt, Biên giới thành của Phổ Nham tộc chúng ta dần mở rộng, thời gian ba mươi năm ấy, trên đại lục bốn phần thuộc ba địa phương kia, hoàn toàn bị Phổ Nham tộc chúng ta chiếm lĩnh. Khi đó đại lục này, đã có thể xưng là Phổ Nham đại lục. Tộc nhân chúng ta phân tán các nơi, cùng một số địa phương có một ít bộ lạc lạc hậu khác thông hôn cùng nhau. Trên đại lục hiện tại này, bấy giờ mới có nhiều loại người. Bỏ qua lịch sử cùng chúng ta đồng dạng đã lâu ngoài ra còn có nam trù nhân, Phổ Nham tộc chúng ta có thể nói chính là tổ tiên của loài người trên đại lục. À, các người có lẽ còn không biết, Hoa thịnh đế quốc hiện tại, chính là hậu duệ đời sau của nam trù nhân. Khi đó đích thực nam trù nhân không giống phổ nham tộc chúng ta ra sức mở rộng cương vực, bọn họ đích thực là một chủng tộc yêu thích hòa bình. Mặc dù trên đại lục chỉ chiếm một bộ phận địa phương rất nhỏ, Nhưng bọn họ lại khiến tộc nhân chúng ta tôn trọng, thủy chung có thể hòa bình chung sống. Sự thật đã chứng minh, nam trù nhân so với chúng ta là thông minh hơn. Ít nhất, hiện tại trên đại lục bọn họ đã chiếm lĩnh đến gần một phần tư vùng đất.

Phổ Lâm khi nói đến việc Phổ Nham tộc chiếm đến bốn phần ba cương vực, trong mắt toát ra vẻ kiêu ngạo, thần sắc hưng phấn, tựa hồ chính bản thân lão cũng đã từng ở vào thời gian đó. Nhất là khi ánh mắt nhìn về phía bích họa vẽ đề lỗ chiến thần, lại càng tràn ngập vẻ sùng kính cùng khâm phục. Ngay cả A Ngốc cùng Huyền Nguyệt cũng bị chuyện xưa của lão lây nhiễm thật sâu. Hai người đều chỉ lẳng lặng nghe Phổ Lâm tự thuật, hoàn toàn chìm đắm vào mấy ngàn năm chuyện xưa ấy.

Phổ Lâm đi tới trước bức bích họa thứ năm. Đây là một bức họa thật lớn nằm giữa thạch quật. Cơ hồ diện tích chiếm cả hơn một trong năm bức họa ở động quật, Trên bích họa rất giống phổ nham tộc ngày nay, khắp nơi đều là phòng ốc bằng đá, người Phổ nham tộc trên mặt đều mỉm cười tràn đầy hạnh phúc. Miêu tả lại thời kì cực thịnh, Phổ Lâm thở dài một tiếng, nói:

-Phổ Nham tộc chúng ta đã giữ gìn thời kì thịnh vượng lâu đến ba ngàn năm, giữa ba ngàn năm ấy, Chúng ta trên đại lục hoàn toàn là chúa tể. Đây là cảnh tượng lúc ấy, Cơ hồ tại mỗi đại lục đều là những bộ lạc giống nhau.

Vừa nói, Phổ Lâm vừa tiếp tục tiến về phía trước, đi tới trước bức bích họa thứ sáu, trên bích họa thứ sáu chính là vẽ một tòa thành thị. Mặc dù tường thành thấp bé, kiến trúc không có gì nhiều, nhưng đây vẫn là một tòa thành thị. Phổ Lâm thở dài một tiếng, nói:

-Đại lục thật sự là một khu vực rất rộng lớn, mặc dù chúng ta chiếm lĩnh đại bộ phận đất đai. Nhưng vì khoảng cách quá xa, Khi đó nhiều nơi phi thường lạc hậu, Tộc nhân chúng ta từ từ chia lìa thành mấy bộ phận. Hiện tại cũng chính là người da trắng, da đen, bao gồm luôn cả chủng tộc hồng nhân. Bọn họ do ảnh hưởng của tộc nhân bản xứ, từ từ thoát ly khỏi sự thống trị của Phổ Nham tộc chúng ta, hình thành nên quốc gia của chính mình. Bọn họ ngay cả điều căn bản nhất là yêu thích tự nhiên cũng từ bỏ. Bắt đầu phá rừng rậm, thành lập lúc đầu là thành thị, Tộc trưởng của chúng ta ngay lúc đó cũng bởi vì mọi người là hậu duệ của Phổ Nham tộc, không trách cứ họ, dù sao, phổ nham tộc nhân chúng ta vẫn đang chiếm cứ một nửa đất đai đại lục.

Phổ Lâm trong mắt toát ra thần sắc ưu sầu, đi tới trước bức bích họa thứ bảy, trên bích họa vẽ là hình ảnh tràn ngập tiêu khói. Tựa hồ người các chủng tộc đang có chiến tranh.

Phổ lâm nói:

-Mặc dù chúng ta không đi chinh thảo chia lìa chủng tộc, nhưng tốc độ phát triển của bọn họ thật sự quá nhanh, trên nhiều khía cạnh đều đã vượt qua chúng ta. Rốt cuộc bọn họ không chịu nổi tịch mịch, liên hợp đứng lên hướng phía Phổ Nham tộc chúng ta phát động chiến tranh. Giữa lúc chiến tranh ấy, hai bên đều tổn thất cực lớn. Nhưng dù sao Phổ Nham tộc chúng

ta dân cư đều chiếm ưu thế. Cuối cùng vì chúng ta chiếm thắng lợi mà chấm dứt. Ước chừng là vào một ngàn hai trăm năm trước, sau chiến tranh ấy, từa hồ cũng xuất hiện đời trước của thiên kim đế quốc và lạc nhật đế quốc. Chúng tộc Như á Liên cũng sau chiến tranh mà từ từ phát triển lên. Lãnh địa Phổ nham tộc chúng ta mặc dù không giảm đi, nhưng vì giữa chiến tranh chết đi một số lớn tộc nhân, chúng ta căn bản không cách nào chiếu cố đến toàn bộ biên giới. Bởi vì chiến tranh chính là tầy lể, làm cho tất cả chúng tộc đều bị thương rất lớn. Tất cả mọi người đều tiến vào giai đoạn tịnh dưỡng sinh tức. Mà phổ nham tộc chúng ta lúc đó cũng bắt đầu từ hướng toàn thịnh đi vào suy sụp.

Hai hàng lệ từ trong mắt Phổ Lâm chảy ra, thân thể có chút run rẩy. thở dài một tiếng, hần đi đến bức bích họa thứ tám.

Trên bích họa thứ tám, vẽ một đám người, không, cũng không thể gọi là người. Bởi vì da dẻ bọn họ là màu xanh biếc. Ngay cả hình người cũng không thể che dấu khí tức tà ác tàn sát trên người họ. đôi mắt đỏ trăn ngập sắc thái yêu dị. Ngay giữa nhóm người. Có một người khổng lồ cao gấp ba lần người da xanh. Trên lưng có hai cánh, cánh chim màu xanh biếc. ngay giữa trán có một sừng, hai tay phát ra tia hàn quang chói mắt. Bộ dáng hung ác khiến cho người ta không rét mà run. Huyền Nguyệt thất thanh nói:

-Đấy, đấy không phải viễn cổ ma thần sao?

Phổ Lâm gật đầu nói:

- Không sai, hần chính là viễn cổ ma thần. cũng có thể nói hần chính là ma thần ám ma nhân sâm bá. Lúc ấy, sau khi chiến tranh hòa bình bảo trì chưa đến một trăm năm. Trên đại lục bỗng xuất hiện loài người màu xanh biếc. Bọn họ hung ác tàn bạo, trời sanh đã trăn ngập phá hư lực, bọn họ hiện tại số lượng cực kì thừa thớt nhưng tộc ám ma nhân cũng không bị diệt. Người mà người vừa kêu là Viễn cô ma thần cũng chính là ám ma chi thần. Hần lực lượng kinh khủng, căn bản là hiện tại các người không tưởng tượng nổi. Ám ma nhân tốc độ thật sự phi thường, chúng ta cùng hoa thịnh đế quốc nam trừ người ở bên trong, không ai biết bọn họ như thế nào xuất hiện tại đại lục. Bọn họ xuất hiện cũng là lúc loài người trong cơn ác mộng. Giáo hoàng đại nhân hần là biết, ngàn năm trước có một trường họa kiếp

chính là do ám ma nhân gây nên. Khi bắt đầu bọn họ số lượng không nhiều lắm nhưng bọn hắc thân thể quả thật mạnh mẽ. Bằng vào thực lực vượt hơn người thường, đã chiếm lĩnh một số đại lục có địa phương nhỏ. Hễ dân tộc nào cùng chúng đối nghịch đều rơi vào họa diệt tộc. Năm mươi năm, gần năm mươi năm phát triển, ám ma nhân đã vượt qua vạn lần. Đều là sai lầm ban đầu của chúng ta a! Nếu không phải vì bản thân đang tịnh dưỡng sinh tức khi bọn chúng xuất hiện đã giết thì đã không có kết quả sau này. Ám ma nhân hướng đến tất cả chủng tộc phát động chiến tranh, đem trăm vạn ám ma chiến sĩ nhảy vào đại lục. gần năm năm đã chiếm lĩnh một nửa lãnh địa đại lục. Mà khi đó tàn sát đầu tiên chính là phổ nham tộc chúng ta. Phổ nham tộc chúng ta mặc dù thực lực cường đại nhưng vì không chuẩn bị đủ mà ám ma nhân trời sanh mạnh mẽ, căn bản không thể nào ngăn cản cước bộ bọn chúng. Năm năm, năm năm thời gian ấy, phổ nham tộc chúng ta số lượng đã giảm đến năm phần một.

Nói tới đây, Phổ lâm không khỏi khóc rống thất thanh vì tộc nhân mình mà bi thương.

Sau một lúc, tâm tình của Phổ Lâm mới bình phục một ít. Hắc tiến vài bước tới bức bích họa thứ chín. Trên bích họa, một gã thanh niên cao lớn trong tay đang cầm một thanh ma pháp trượng, một màu sáng trắng từ trên người hắc thân nhiên phát ra. Phía sau hắc là vô số binh lính của các tộc. làm cho A Ngốc cùng Huyền Nguyệt cảm thấy ngạc nhiên hơn là tại đỉnh đầu hắc ở giữa trời, còn có mười mấy con cự long trong truyền thuyết đang bay múa xung quanh. Còn trước mặt hắc chính là thống soái của ám ma tộc, Ám ma thần. Phổ Lâm thở dài một tiếng nói:

-Ngay lúc Phổ Nham tộc sắp bị hủy diệt, cứu thế chủ đã xuất hiện. Dưới sự chỉ dẫn của hắc các chủng tộc trên đại lục đều đoàn kết lại. dưới sự trợ giúp của viên cổ cự long cuối cùng đã cùng với ám ma tộc quyết chiến trận cuối cùng. Ngay lúc chiến tranh sắp kết thúc, mặc dù được cứu thế chủ lĩnh hạ tiêu diệt đại bộ phận ám ma nhân, nhưng khắp đại lục này số lượng loài người đã giảm hơn năm phần một do kiếp nạn. Mà phổ nham tộc chúng ta nhân số chỉ còn lại không tới năm phần trăm. Cứu thế chủ phát động cấm chú hủy thiên diệt địa, dù không tiêu diệt toàn bộ người ám ma tộc nhưng

cũng hoàn toàn hạn chế năng lực của bọn họ. Cho tới giờ, ám ma nhân vẫn là đối tượng mà các quốc gia tiêu diệt, bất quá, sau cuộc chiến đó, bọn họ từ trên mặt đất đã chuyển xuống lòng đất, rất khó phát hiện ra tung tích. Theo ta đoán, bọn họ số lượng không còn nhiều.

Nghe đến đó, A Ngốc không khỏi nhớ đến lúc cùng Ca Lí Tư trên thuyền gặp phải hải tặc, Ca Lí Tư cũng từng nói cho hẳn biết người da xanh biếc chính là ám ma nhân.

Phổ Lâm sắc mặt trầm xuống, tiêu sái bước đến bức bích họa cuối cùng. Trên bức bích họa này vẽ một đám người mặc trang phục ma pháp sư đang vây bắt chính là ám ma nhân. Người cầm đầu họ chính là vị cứu thế chủ loài người mà Phổ Lâm nói. Ám ma thần toàn thân chảy ra huyết nhục màu xanh biếc, dưới chân hẳn còn có một cái ma pháp lục lúc ẩn lúc hiện. Phổ Lâm nói:

- Rốt cuộc loài người sau đó đã tiêu diệt được ám ma tộc. dưới sự lãnh đạo của Cứu thế chủ đã đem ám ma thần vây quanh trên một tòa núi lớn. Ở nơi nào đó tập trung toàn bộ ma pháp sư cao cấp cùng chiến sĩ cực mạnh của loài người trợ giúp cứu thế chủ đã thành công giết chết được ám ma thần. Nơi đó, hiện tại chính là núi tử vong.

Huyền Nguyệt cùng A Ngốc hít một tia lương khí, bọn họ thế nào cũng không ngờ nơi mình sắp đi đến cũng chính là chỗ đã phong ấn viễn cổ ma thần.

Phổ Lâm thân thể tựa hồ rất suy yếu. lão miễn cưỡng dùng mộc trượng chống đỡ thân thể đau thương của mình nói:

- Ở nơi giữa trận hạo kiếp kinh thiên ấy, tổn thất nghiêm trọng nhất chính là phổ nham tộc chúng ta. Nhưng đến cuối cùng lúc bấy giờ khi đại lục hòa bình một lần nữa chúng ta lại bị mọi người lãng quên. Bọn họ cũng không trả lại đất đai cho chúng ta, lý do là vì căn bản nhân số chúng ta không đủ để thống trị biên giới to như vậy. Dưới sự dẫn dắt của cứu thế chủ, đại lục một lần nữa phân ra năm phần lớn. hiện tại chính là thiên kim đế quốc, lạc nhật đế quốc, hoa thịnh đế quốc, tác vực liên bang cùng thần thánh giáo đình. Mà phổ nham tộc chúng ta vì số lượng người còn ít nên giữa tác vực liên bang chỉ là một chủng tộc mà thôi. Phổ nham tộc dù trải

qua mấy ngàn năm huy hoàng sau cùng cũng đi vào hướng suy bại. Lúc đầu, nếu như không phải phổ nham tộc chúng ta lấy tính mạng của người phổ nham tộc mình ngăn chặn bước tiến thắng bại của ám ma nhân. Cứu thế chủ hân làm sao có thể khiến nhân loại quy tâm cuối cùng tiến tới thắng lợi chứ a! phổ nham tộc chúng ta cũng không thể mà tôn kính.

Huyền Nguyệt cau mày nói:

-Phổ lâm tiên tri, ngài nói về cứu thế chủ có phải là giáo hoàng thần vũ bệ hạ đệ nhất của giáo đình chúng ta?

Phổ Lâm gật đầu, nói:

-Không sai, ta nói cứu thế chủ chính là giáo hoàng đệ nhất thần vũ bệ hạ, phổ nham tộc chúng ta tới giờ vẫn không hận qua giáo đình, bởi vì không có thần vũ bệ hạ thì không có đại lục ngày nay. Nhưng chúng ta lại hận các chủng tộc khác, vì phổ nham tộc chúng ta đã dùng tánh mạng tộc nhân của mình mà bảo toàn đại bộ phận người của bọn họ. ngay lúc thần vũ bệ hạ đưa trả lại lục địa cho chúng ta, bọn họ dĩ nhiên có ý không muốn trả lại. Vì việc này mà thần vũ bệ hạ tâm tàn ý lạnh đã quy ẩn trong giáo đình thần sơn. Nhưng dù thần vũ bệ hạ có từ bỏ hết thảy cũng sẽ không bị lãng quên. Hân quy ẩn năm ấy chính là thần thánh lịch nguyên năm.

A Ngốc nói:

- Thật sự thương cảm cho Phổ nham tộc! đã hy sinh tới chín mươi lăm phần trăm mạng người, con số ấy lớn cỡ nào chứ! Phổ Lâm tiên tri, ngài đừng khổ sở nữa.

Phổ Lâm buồn bã lắc đầu nói:

- Hết thảy chuyện xảy ra đều chỉ là chuyện đã ngàn năm, ta khổ sở thì có tác dụng gì chứ? Lúc thần vũ bệ hạ quy ẩn, hân từng nói qua đại lục một lần nữa sẽ gặp lại đại kiếp nạn. khi đó nếu không cách nào vượt qua kiếp nạn thì một lần nữa sẽ đem đại lục vào trong nước sôi lửa bỏng. Ngàn năm buông xuống, đại kiếp gần kề, có thể cứu loài người hay không cũng chỉ có các người.

Huyền Nguyệt nhíu mày:

-Ta còn không dám tin bọn ta mà là cứu thế chủ kia, lấy thực lực chúng ta mà so trên toàn đại lục này còn chưa làm được cái gì to tát, càng không

thể giúp ngài được cái gì. Ta khuyên ngài nếm đi tìm giáo hoàng đại nhân nói chuyện là tốt nhất.

Phổ lâm lắc đầu nói:

-Không, có thể giúp phổ nham tộc chúng ta chính là các người. Dù có là giáo hoàng đại nhân cũng không cách nào phản lại chỉ ý của thần. Hiện tại bọn người năng lực mặc dù không đủ, nhưng rồi một ngày người sẽ rõ ràng ta hôm nay hết thầy cũng chỉ là lòng thành. Kỳ thật, ta cũng không muốn cầu cái gì, chỉ hy vọng, khi kiếp nạn tới các người có thể bảo trụ được huyết mạch phổ nham chúng ta. Dù tộc nhân chúng ta phát triển lạc hậu, ta cũng thỏa mãn.

Không đợi Huyền Nguyệt nói, A Ngốc nhiệt huyết sớm đã sôi trào, xúc động nói:

-Phổ lâm tiên tri, ta đáp ứng ngài, nếu thật sự trên đại lục có kiếp nạn như đã nói, ta nhất định giúp phổ nham tộc các người vượt qua ải này.

Phổ Lâm trên mặt tươi cười toát ra tia vui mừng giọng run run nói:

-Hài tử cảm ơn người. Tương lai phổ nham tộc chúng ta chỉ biết dựa vào các người. Huyền Nguyệt, ta biết người thân là người giáo đình có rất nhiều cố kỵ. Nhưng một lão nhân năm tháng đang tàn lụi như ta lại lừa gạt người sao chứ? Ta chỉ hy vọng tộc nhân mình có thể sống sót mà thôi, như vậy thâm tâm ta đã đạt được ý nguyện rồi.

Huyền Nguyệt trừng mắt, nhìn A Ngốc liếc hẳn một cái nói:

-Phổ lâm tiên tri, nếu hết thầy đều đúng như ngài nói, ta đáp ứng ngài, nhất định hết sức bảo trụ phổ nham tộc. Đương nhiên là ta nói nếu ta đủ khả năng. Hiện tại năng lực bọn ta, đừng nói là bảo vệ phổ nham tộc mấy người, bảo vệ cho chính mình thôi cũng là vấn đề đó.

Nói xong, ánh mắt nàng toát ra một tia giảo huyệt.

Phổ Lâm mỉm cười, nói:

-Nha đầu người, tuổi không lớn mà đã thành tiểu yêu tinh a. Ta hiện tại dù nói với các người gì đi nữa cũng không bằng các người tận mắt chứng kiến. Hôm nay các người nói thì hãy nhớ kỹ, CHo các người hỗ trợ đương nhiên là không phải không có ràng buộc, Các người theo ta.

Lão nhẹ múa một trượng trong tay, bức bích họa bằng đá cuối cùng nứt ra, lộ ra một khe hở.

Phổ Lâm dẫn đầu tiến vào, Huyền Nguyệt trừng A Ngốc một cái, thấp giọng nói:

-Người sao ngốc vậy chứ, Lần đầu tiên gặp mặt như thế nào lại xúc động đáp ứng thỉnh cầu của hắn chứ hả? Mặc kệ lão nói có thực hay không, nhưng phổ nham tộc lại là nơi nguy hiểm, người...quên đi, không nói nữa. Nói người người cũng chả hiểu. Đi nhanh lên.

Nói xong, dắt A Ngốc đang ngơ ngác vào cái khe trong thạch bích.

Nơi này không thể gọi là một thạch quật, vì chỗ này thật sự là quá nhỏ. Chỉ có chừng mấy thước, gọi là thạch thất thì đúng hơn. Chung quanh chỉ là vài cái thạch bích, ngay giữa thạch thất. Có một thứ cao chừng một thước, ước chừng là một bãi đá hình vuông dài nửa thước. Phổ Lâm tiên tri đứng trước bãi đá. Thấy A Ngốc cùng Huyền Nguyệt vào rồi nói:

-Lần đầu tiên gặp mặt, muốn các người trợ giúp phổ nham tộc chúng ta thật sự là quá mạo muội, vì biểu đạt thành ý cũng như tăng cường thực lực các người, ta cho mỗi người các người một đồ vật. Huyền Nguyệt người lại đây.

Huyền Nguyệt nhìn A Ngốc liếc một cái, cánh tay nhỏ bé buông ra, rồi bước thật nhanh đến. Phổ lâm tiên tri thở dài một tiếng nói:

-Hài tử, Phổ lâm là tên thật của ta, lúc trên đại lục còn có một tên khác, khi năm đó còn xông xáo trên đại lục, vẫn dùng tên kia gọi là Viên Mộc.

Phổ Lâm mặc dù giọng nói bình tĩnh, nhưng trong tai Huyền Nguyệt dường như nghe sấm nổ, thân nàng thoáng run, cực kỳ hoảng sợ nói:

-Cái gì? Người là viên mộc ma đạo sư.

Trên đại lục, ngoại trừ thần thánh giáo đình, chỉ có ba người ma đạo sư đạt tới cấp bậc ma pháp sư, một người hiện tại là hội trưởng công hội ma pháp sư, quân sư thiên kim đế quốc, am hiểu hỏa hệ ma pháp chính là ma đạo sư Lạp Nhĩ Đạt Tư. Người thứ hai chính là có cấp bậc cao nhất của thiên kim đế quốc cung đình ma pháp sư, am hiểu phong hệ ma pháp. Mà người cuối cùng, ma đạo sư bí mật nhất trên đại lục, am hiểu không gian ma pháp chính là viên mộc. Trong tam đại ma đạo sư, khẳng định lợi hại

nhất là hỏa hệ ma pháp ma đạo sư Lạp Nhĩ Đạt Tư, Nhưng tổng về thực lực thì không hơn quá không gian ma đạo sư Viên Mộc. hần nhất thời từng khiếp sợ không gian ma pháp, ngay cả Huyền Nguyệt cùng phụ thân, giáo đình trẻ tuổi nhất cũng là Hồng Y Cúng tế Huyền Dạ đều càng tôn sùng.

Phổ Lâm mỉm cười nói:

-Như thế nào? Ta không giống sao? Nhưng đó lại là sự thật, người ở chỗ này sở dĩ không sử dụng được ma pháp, chính là bởi vì ta dùng không gian hệ ma pháp trận hạn chế ma pháp nguyên tố xâm nhập, Từ sau khi huyết nhật hiện ra, ta trên đại lục biến mất cũng là để chờ đợi các người xuất hiện. Không nên kinh ngạc, ta chính là Viên mộc. Ta muốn tặng cho các người là ma pháp thủ trát còn lại của ta. Mặc dù không gian hệ ma pháp của ta không dám nói là so với thượng giáo đình thần thánh quang hệ ma pháp. Nhưng lịch của phổ nham tộc chúng ta thay mặt tiên tri nghiên cứu cũng là có uy lực nhất định. Ta biết người trên người bảo bối rất nhiều, cho nên ma pháp thủ trát này hẳn là người muốn nhất. Ta xem chừng, người là người ma pháp thiên phú, chỉ là không chịu cố gắng thôi. Không gian ma pháp của ta cùng quang hệ ma pháp của người cũng không có chỗ tương trùng. Ngược lại còn bổ hơn, người nên cố đi, nếu không so ra thành tựu sau này của người còn kém hơn A Ngốc.

Vừa nói, phổ lâm hư không vẽ một cái, không trung xuất hiện một cái khe đạo, hần tiện tay quơ một cái, một quyển bí chế thủ trát rất dày xuất hiện trước mặt Huyền Nguyệt.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Thần Long Chi Huyết

> Huyền Nguyệt đương nhiên biết sự trân quý của không gian hệ ma pháp thủ trát này, nhất là nó được xuất ra từ vị không gian hệ ma đạo sư Viên Mộc Phổ Lâm này. Huyền Nguyệt dùng hai tay trịnh trọng đích ma pháp thủ trát, nghiêm mặt nói:

- Cám ơn ngài, Phổ Lâm tiên tri, ta nhất định hảo hảo tập trung tu luyện không gian ma pháp.

Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng Huyền Nguyệt tâm ý lại không hề nóng lòng muốn tu luyện, đến bây giờ, đối với lời nói Cứu thế chủ của Phổ Lâm nàng vẫn duy trì thái độ hoài nghi.

Tựa hồ nhìn ra nội tâm của Huyền Nguyệt, Phổ Lâm mỉm cười nói:

- Hải tử, một ngày nào đó, ngươi nhất định phải cố gắng. A Ngốc, ngươi lại đây.

A Ngốc ứng tiếng, đi tới. Phổ Lâm mỉm cười, kéo tay A Ngốc, nói:

- A Ngốc, ngươi là một hải tử thiện lương, tuy khờ khạo nhưng đó cũng không phải là bản chất của ngươi. Lấy diện mạo ngươi phỏng đoán, hẳn phải là người tuyệt đỉnh thông minh, sở dĩ có bộ dạng khờ khạo như hiện tại nhất định hồi nhỏ đã xảy ra sự cố nào đó. Nếu như ta đoán không nhầm, ngươi nhất định là một cô nhi?

A Ngốc ngẩn người, nói:

- Ngài như thế nào biết?

Phổ Lâm thần bí cười nói:

- Đừng quên, ta là tiên tri của Phổ Nham Tộc a! Ngươi lúc nhỏ nhất định đã trải qua sự việc cực kỳ thống khổ, khi ngươi tiến sâu vào trong Thần Miếu, ta từng kiểm tra qua thân thể ngươi, ta phát hiện, trong đầu ngươi có

một tầng âm khí, chỉ có phá tan tầng này âm khí này người mới có thể trở về là chính người. Cho dù là mất đi trí nhớ, người vẫn đang là một hảo hán tử vô cùng thiện lương, chính bản tính thiện lương này đã đưa người đi tới hôm nay. Người sau này chắc chắn thành tựu không thể hạn lượng.

- Nhớ kỹ ta nói, bất luận người sau này có khôi phục lại được trí nhớ hay không, đều nên duy trì cái tâm thiện lương này. Chỉ có các tâm hướng thiện người mới có thể được thiên thần chiếu cố.

Nghe xong Phổ Lâm nói, A Ngốc ngẩn ngơ đứng ở nơi đó, trong đầu hiện lên một tia quang mang, nhưng dường như lại bắt không tới. Huyền Nguyệt cau mày nói:

- Phổ Lâm tiên tri, ngài nói A Ngốc từng mất trí nhớ sao?

Phổ lâm có chút gật đầu, nói:

- A Ngốc lúc nhỏ chắc chắn đã phải chịu đả kích cực lớn cho nên mới mất đi trí nhớ, ta tin tưởng, hắn sau này nhất định có thể nhớ lại được đoạn ký ức kia.

A Ngốc run giọng nói:

- Phổ Lâm tiên tri, ngài nói ta hắn cũng có gia đình sao? Ta, ta cũng không phải là một cô nhi sao?

Phổ lâm lắc đầu, nói:

- Thực lực của ta cũng có giới hạn, người đến tốt cùng đến từ địa phương nào, đến tốt cùng là ai, ta cũng không biết được, hết thảy đều phải dựa vào chính người điều tra hỏi han mới được. Người hiểu được không?

A Ngốc mờ mịt nhìn Phổ Lâm, một hồi lâu nói không ra lời. Phổ lâm nói:

- Tốt lắm, A Ngốc, ta cũng sẽ cho người một đồ vật, đồ vật này đối với người nhất định có tác dụng, nó chẳng những có thể giúp người ức chế tà ác, lại càng có thể tại thời điểm mấu chốt bảo vệ người. Người xem...

Vừa nói, Phổ Lâm thân thủ đặt tại trước mặt hướng phía bãi đá, quang mang chợt lóe, bãi đá trung ương đột ngột xuất hiện một cột đá hình tròn. Phổ Lâm khẽ quát một tiếng, tại đỉnh cột đá nhanh chóng xuất hiện một cái lục mang tinh, cúi đầu niệm vài câu chú ngữ. Quang mang đột nhiên đại phóng, cột đá trở nên trong suốt, một cái vòng cổ xuất hiện, vòng cổ màu

bạc, có mặt màu lam hình giọt nước. Bề ngoài cùng Phượng Hoàng Chi Huyết của Huyền Nguyệt phi thường giống nhau. Ngay khi chiếc vòng cổ xuất hiện, Phượng Hoàng Chi Huyết nơi ngực Huyền Nguyệt đột nhiên nóng lên khiến nàng có một loại cảm giác giống như đã từng quen biết.

Phổ Lâm mê đắm nhìn chiếc vòng cổ trước mặt, thở dài nói:

- Vòng cổ này cùng Phượng Hoàng Chi Huyết là một đôi chính là Thần Long Chi Huyết, Phổ Nham Tộc chúng ta bảo tồn nó đã có hơn một ngàn năm có lẽ. Huyền Nguyệt, người hẳn là biết lai lịch của 2 chiếc vòng này?

Huyền Nguyệt có chút kích động nhìn Thần Long Chi Huyết, gật đầu, nói:

- Thần Long Chi Huyết cùng Phượng Hoàng Chi Huyết đều là bảo vật của Giáo đình: Giáo Hoàng đệ nhất - Thần Vũ bộ hạ cùng thê tử hân. Truyền thuyết kể rằng: Cự Long vua - Thần Long cùng Bách Điều vua - Phượng Hoàng đã dùng máu tươi chính mình chế tạo ra chúng mang cấp bậc thần khí, uy vũ cực lớn.

Phổ lâm gật đầu, nói:

- Đúng, người nói không sai, Thần Long Chi Huyết, năm đó đúng là vật của Thần Vũ bộ hạ. Khi các chủng tộc khác không nguyện ý trả lại lãnh địa cho Phổ Nham Tộc chúng ta, Thần Vũ bộ hạ vì muốn xin lỗi, đã đem thần khí hộ thân đưa cho chúng ta, trở thành truyền thể chi bảo của Phổ Nham tộc. Ngàn năm nay, chúng ta cho tới bây giờ cũng không có vận dụng qua. Mà Phượng Hoàng Chi Huyết thì vẫn do Giáo đình bảo tồn, chính là vật trên người Huyền Nguyệt người, chúng vốn là một đôi, tương sinh tương phụ. Công lực các người hiện tại đều quá yếu, căn bản không cách nào phát huy uy vũ của hai kiện thần khí này. Đợi các người đạt tới cấp bậc lực lượng siêu việt, có lẽ thật sự có thể kêu gọi Thần Long cùng Phượng Hoàng xuất thủ tương trợ ấy chứ. Về cấp bậc thần khí, Thần Long Chi Huyết cùng Phượng Hoàng Chi Huyết có thể nói là trung cấp thần khí.

Huyền Nguyệt ngẩn người, nói:

- Thần khí cũng chia cấp bậc đích sao?

Phổ lâm khẽ gật đầu:

- Thần khí được chia làm ba cấp, chẳng lẽ trưởng bối của ngươi không có nói cho qua ngươi sao? Như hạ cấp thần khí có thể bằng vào lực lượng loài người sáng tạo ra. Theo ta được biết, từng có một vị Luyện Lim thuật sĩ vĩ đại chỉ bằng lực lượng chính mình cùng vật phẩm quý trọng trong thiên hạ tạo ra hạ cấp thần khí. Mà trung cấp thần khí cùng thượng cấp thần khí rốt cuộc là như thế nào tới, ta cũng không rõ ràng. Ta chỉ biết, uy vũ của thượng cấp thần khí đến cả thiên thần cũng phải e ngại.

Vừa nói, ánh mắt hắn cố ý vô tình quét qua ngực A Ngốc vị trí nơi Minh Vương kiếm. A Ngốc không hề chú ý tới ánh mắt của Phổ Lâm, giật mình nói:

- Phổ lâm tiên tri, ngài, ngài là muốn đem Thần Long Chi Huyết đưa cho ta sao?

Phổ Lâm mỉm cười, nói:

- Không, là tặng cho ngươi. Ta đã đem ma pháp thủ trát đưa cho Huyền Nguyệt, Thần Long Chi Huyết tự nhiên là của ngươi.

Vừa nói, hắn không biết dùng phương pháp gì, vòng cổ đột nhiên xuất hiện trên tay, đồng thời Thần Long Chi Huyết lam quang đại phóng, tựa hồ như có tiếng rít gào từ phương xa vọng đến. Phương Hoàng Chi Huyết nơi ngực Huyền Nguyệt đồng thời quang mang màu đỏ mãnh liệt phát ra, cùng Thần Long Chi Huyết sóng đôi, 2 chiếc vòng cổ tựa hồ đều có chứa linh hồn, cảm nhận dường như bọn chúng phi thường vui sướng.

A Ngốc cuống quít khoát tay:

- Không, không, như vậy sao được, đây chính là truyền thế chí bảo của Phổ Nham Tộc các ngươi! Ta như thế nào có thể lấy? Phổ Lâm tiên tri, ngài hay là trước hết hãy thu hồi lại nó đi!

Phổ Lâm cũng không có thu hồi, thản nhiên nói:

- A Ngốc, ngươi nhận lấy đi, thần khí này trên tay ngươi ta rất yên tâm. Nếu là thần khí nên phát huy tác dụng của nó. Ngàn năm đại kiếp buông xuống, ta hy vọng nó trên tay ngươi có thể phát dương quang đại, phát huy uy vũ của nó thật tốt, đây coi như là Phổ Nham tộc chúng ta đưa cho các ngươi thù lao đi. Có thể giúp Cứu thế chủ là điều chúng ta nên làm.

Huyền Nguyệt nhìn Phổ Lâm một chút, rồi quay sang A Ngốc, đột nhiên đem Thần Long Chi Huyết từ trong Phổ Lâm đoạt xuống nhét vào tay A Ngốc, sẵn giọng:

- Cho người cầm thì người cứ cầm lấy, Phổ Lâm tiên tri không phải nói, sau này chúng ta còn muốn vì Phổ Nham Tộc bọn họ mà xuất lực đó sao, có Thần Long Chi Huyết, cơ hội lớn hơn rất nhiều. Cùng lắm thì sau khi mọi việc chấm dứt, người đem trả lại cho hãn không phải được sao?

A Ngốc ngẩn người, trong tay Thần Long Chi Huyết truyền đến cảm giác ấm áp, toàn thân thoải mái nói không nên lời. Hơn nữa, Thần Long Chi Huyết này cùng chính mình dường như rất thân thiết. Khi vào tay A Ngốc, lam quang từ từ tối sầm xuống, nhưng năng lượng cường đại lại không hề giảm bớt. A Ngốc nói:

- Phổ Lâm tiên tri, như vậy tính là ta mượn của ngài nhé. Cảm ơn ngài.

Phổ lâm mỉm cười nói:

- Thần Long Chi Huyết có chú ngữ thúc dục, đến thời điểm sử dụng, chỉ cần người dụng ý niệm trên Thần Long Chi Huyết chú ngữ người tự nhiên sẽ biết. Về phần một ít tác dụng khác, Thần Long Chi Huyết cùng Phượng Hoàng Chi Huyết cơ hồ giống nhau, sau này Huyền Nguyệt sẽ nói cho người.

Phổ Lâm trong mắt toát ra thần quang trầm tĩnh, vui mừng nói:

- Sứ mạng của ta rốt cuộc đã hoàn thành, Phổ Nham Tộc sau này nhờ cả vào các người. Huyền Nguyệt, A Ngốc, các người nhất định đừng làm cho ta thất vọng a!

Huyền Nguyệt kéo A Ngốc, nói:

- Chúng ta sẽ tận lực làm theo khả năng. Phổ Lâm tiên tri, ngài còn có chuyện gì khác? Chúng ta có phải hay không nên rời đi. Nham Thạch hiện tại vẫn còn trong tình trạng nguy hiểm. Người không sợ hãn bị kẻ gian hại sao? Hung thủ nọ có thể thần không biết quỷ không hay sát hại thê tử Nham Thạch, sợ rằng tình cảnh hiện tại của Nham Thạch cũng vô cùng nguy hiểm.

Phổ Lâm trong mắt toát ra một tia bi thống, thở dài nói:

- Nham Thạch đưa nhỏ này là ta nhìn hăn lớn lên, vận mệnh hăn sớm đã do trời cao định đoạt, không phải ai có thể thay đổi. Chuyện của hăn ta đã an bài tốt lắm. Người cứ yên tâm đi. Ta còn có chút việc muốn hỏi ý kiến các người. Tại Đề Lỗ Thần Miếu cùng các Đề Lỗ chiến sĩ, nói một chút cái nhìn của các người.

Huyền Nguyệt và A Ngốc trong mắt đồng thời toát ra tia sợ hãi, Huyền Nguyệt nói:

- Bọn họ là ta gặp qua, hăn là những chiến sĩ nguy hiểm nhất, cũng chỉ có cao cấp Thẩm Phán Giả mới có thể cùng bọn họ so sánh, Phổ Nham Tộc các người cao thủ thật sự là không ít a!

A Ngốc nói:

- Bọn họ thật sự rất mạnh, nhất là 2 vị Đề Lỗ chiến sĩ tại cửa thạch quật nọ, chỉ cần tùy tiện một người bọn họ ra tay, có thể dễ dàng đem chúng ta giết chết.

Phổ Lâm thống khổ nói:

- Đề Lỗ chiến sĩ, là các vị anh hùng Phổ Nham Tộc chúng ta nhất nhất tôn kính! Các người biết bọn họ là như thế nào tới không? Ta hiện tại nói cho các người biết, đây có thể nói là bí mật lớn nhất của Phổ Nham tộc chúng ta. Ngàn năm trước, Phổ Nham tộc vì trường hạo kiếp mà suýt diệt tộc. Tuy đã trải qua kiếp nạn, nhưng vì không muốn Phổ Nham tộc tiếp tục suy vong, tộc trưởng ngay lúc đó đã quyết định lợi dụng bí truyền Vu thuật chế tạo ra cường đại chiến sĩ.

A Ngốc kinh ngạc nói:

- Cường đại chiến sĩ lại có thể chế tạo ra được hay sao?

Phổ Lâm gật đầu, nói:

- Vu thuật là một môn phi thường thần bí, cùng Vong linh ma pháp thất truyền tương tự, sử dụng Vu thuật nhân nhất định phải đánh đổi thứ gì đó mới có thể đạt tới mục đích. Tại Phổ Nham Tộc chúng ta có ghi lại một thứ nếu đem ra đánh đổi thì Vu thuật có thể khiến tiềm lực bản thân hoàn toàn phát huy, nhưng nó lại phi thường cao quý, đó chính là “linh hồn.”

Huyền Nguyệt và A Ngốc đồng thời thất thanh:

- Linh hồn?

Phổ Lâm buồn bã gật đầu:

- Đúng vậy, linh hồn, sử dụng Vu thuật nhân sẽ đánh đổi bằng chính linh hồn mình. Sử dụng Vu thuật nhân, mặc dù mất đi linh hồn, nhưng thân thể chỉ cần không bị hủy diệt, thì có thể tồn tại suốt đời. Đó chính là tình trạng hiện tại của Đề Lỗ chiến sĩ. Bọn họ chẳng những có năng lực công kích cùng năng lực phòng ngự phi thường cường đại mà tiềm lực bản thân hoàn toàn được khai phát, bọn họ còn có năng lực tự chữa thương, chỉ cần thân thể không phải hoàn toàn nát bấy hoặc tàn tật, bọn họ có thể nói là bất tử.

A Ngốc thì thảo nói:

- Vì muốn cường đại lực lượng mà dâng cả linh hồn, cái này, cái này tựa hồ cũng quá...

Phổ Lâm buồn bã nói:

- Rất tà ác phải không? Đề Lỗ chiến sĩ chính là các vị anh hùng của Phổ Nham Tộc chúng ta, bọn họ vì sự tồn vong của Phổ Nham Tộc mà đánh đổi chính linh hồn mình, đối với bọn họ Phổ Nham Tộc nhân vĩnh viễn tôn kính. Sử dụng Vu thuật không phải ai cũng có thể thành công, hẳn phải muốn có cường đại lực lượng cùng tín niệm kiên định nếu không Vu thuật sẽ thất bại. Mỗi một cá nhân hoàn thành Vu thuật Đề Lỗ chiến sĩ, đều trở thành dũng sĩ lợi hại nhất Phổ Nham Tộc.

- Tộc chúng ta có một phương pháp thi kiểm tra, chiến sĩ thông qua thi kiểm tra đều chờ ở nơi đó cho đến lúc tiên tri ta tới sử dụng chú ngữ Vu thuật. Tuy vậy một khi có uy hiếp đến an nguy của Phổ Nham tộc, các chiến sĩ sẽ không chút do dự tự phát động Vu thuật, làm cho chính mình trong nháy mắt trở thành cường đại Đề Lỗ chiến sĩ.

- Năm đó, sau đại kiếp, các chủng tộc đều coi Phổ Nham Tộc chúng ta như một khối thịt béo bở, bọn họ nghĩ rằng, chúng ta có lịch sử lâu đời chắc chắn sẽ cất trữ vô số bảo vật. Khi sáng khi tối, bọn họ vô số lần xâm nhập đến lãnh địa chúng ta.

- Tại thời khắc nguy hiểm, dũng sĩ trong tộc sẽ lợi dụng Vu thuật biến thành cường đại Đề Lỗ chiến sĩ tiêu diệt địch nhân. Đương đầu cùng địch nhân khiến bọn họ mất đi linh hồn cùng ý thức, chỉ có thể do tiên tri ta đến chỉ huy. Chính bởi vì thế mới làm cho chúng ta càng thêm thống hận ngoại

tộc nhân. Ngàn năm nay, Phổ Nham Tộc kinh nghiệm trọng đại nguy nan có hơn 121 lần, chuyển biến thành Đề Lỗ chiến sĩ anh hùng chừng 276 người, trừ bỏ 11 người trong chiến đấu hoàn toàn bị hủy diệt, đến nay vẫn đang còn 265 Đề Lỗ chiến sĩ, bọn họ khoảng chừng đã hơn trăm tuổi. Mặc dù bọn họ công lực sẽ không tái gia tăng, nhưng đã trở thành vũ khí bí mật lợi hại nhất Phổ Nham Tộc chúng ta.

A Ngốc khó hiểu hỏi:

- Nếu Đề Lỗ chiến sĩ lợi hại như vậy, có mấy chục chiến sĩ không phải đủ rồi sao? Tại sao lại có nhiều như vậy chứ?

Phổ lâm cười khố nói:

- Chúng ta Phổ Nham Tộc có hơn 30 bộ lạc, mặc dù hiện tại hoàn toàn không thể so sánh với thời kỳ đại thịnh trước kia nhưng diện tích lại không hề nhỏ, địch nhân mỗi lần công kích, chúng ta không có khả năng mỗi địa phương đều có Đề Lỗ chiến sĩ lập tức nghênh chiến, vì bảo vệ tộc nhân, các cường đại chiến sĩ đều nguyện ý hy sinh linh hồn sử dụng Vu thuật nhằm tăng cường lực lượng. Nếu như không phải Vu thuật yêu cầu quá cao, ngàn năm nay, chúng ta muốn có càng nhiều Đề Lỗ chiến sĩ. Thẳng đến hôm nay, một ít tham đồ muốn cướp đoạt bảo vật vẫn lén lén vào trong bộ lạc chúng ta. Cho nên, chúng ta Phổ Nham Tộc mới thống hận ngoại tộc nhân đến vậy.

A Ngốc suy nghĩ một chút, nói:

- Phổ Lâm tiên tri, vậy thì tử Nham Thạch đại ca có thể hay không bị ngoại tộc nhân giết chết?

Phổ Lâm lắc đầu, nói:

- Ta không rõ lắm, tối nay, hết thảy đều có đáp án. Ta đã nói cho các người bí mật của Phổ Nham Tộc Đề Lỗ chiến sĩ, chính là muốn các người hiểu được, nếu như sau này gặp phải cường đại địch nhân, chúng ta Phổ Nham Tộc Đề Lỗ chiến sĩ sẽ là bằng hữu trung thành, là trợ lực lớn nhất của các người.

A Ngốc cùng Huyền Nguyệt đối mặt, Huyền Nguyệt thở dài nói:

- Đề Lỗ chiến sĩ rất đáng thương, chúng ta nguyện ý không nhận sự trợ giúp, bọn họ linh hồn đều đã không còn, hãy để bọn họ lãng lẽ sống bên

trong Đền Lỗ Thần Miếu đi.

Phổ Lâm trong mắt hiện lên một tia lệ quang:

- Các vị tiền bối đã vì Phổ Nham Tộc hy sinh nhiều lắm. Chuyện này sau này hẵng nói đi. Bất quá, cho dù các người không nguyện ý nhận hỗ trợ, ta vẫn muốn đem phương pháp khống chế bọn họ nói cho các người, bởi vì, cuộc sống của ta đã không còn nhiều nữa. Trước khi truyền thụ phương pháp, ta muốn các người cam đoan: tuyệt đối không sử dụng bọn họ vào mục đích cá nhân. Đồng thời, ta còn có một yêu cầu, đó là, hy vọng các người không nên nói cho người khác biết chính mình là Cứu thế chủ. Hết thảy đều thuận theo tự nhiên, nếu như làm cho Giáo đình biết các người chính là Cứu thế chủ, rất có thể sẽ hạn chế sự phát triển của các người. Huyền Nguyệt, người hẳn là hiểu được những lời ta nói.

Không đợi Huyền Nguyệt trả lời, A Ngốc vội vàng nói:

- Phổ Lâm tiên tri, ngài tại sao nói cuộc sống không còn nhiều lắm?

Phổ Lâm thở dài:

- Làm tiên tri, ta đã sống đủ lâu rồi, dù sao, ta tiết lộ thiên cơ, tất nhiên sẽ bị thiên thần trừng phạt. Mặc dù ta không thể hoàn toàn xác định được tuổi thọ của mình nhưng hẳn là không còn xa nữa.

Huyền Nguyệt cùng A Ngốc liếc nhau, Huyền Nguyệt nói:

- Nếu chúng ta theo như người nói chính là Cứu thế chủ, vậy đem tin tức này nói cho Giáo Đình không phải rất tốt sao? Sau này cũng có thể nhận được càng nhiều sự hỗ trợ.

A Ngốc nói:

- Phổ Lâm tiên tri, ngài không có việc gì, ngài nhất định có thể sống thêm vài thập niên.

Phổ Lâm giơ tay lên, ngăn cản Huyền Nguyệt cùng A Ngốc nói, trên mặt toát ra tia cười nhạt:

- Nhân sinh có hạn, ta cũng không ngoại lệ, ta mới vừa rồi nói qua, để có được lời tiên tri ta chấp nhận đánh đổi 30 năm cuộc sống của mình. Ta hiện tại lại rất thỏa mãn. Huyền Nguyệt, ta biết người thân trong Giáo đình, nếu như không đem sự tình quan trọng như vậy nói cho Giáo Hoàng biết, sợ rằng người nội tâm không yên. Nhưng là, người phải nhớ kỹ lời nói của ta,

mỗi người ai cũng có vận mệnh của riêng mình nếu như bị ngoại lực can thiệp, thì vận mệnh sẽ phát sinh biến hóa. Như các người, hiện tại cũng đã bước vào vòng xoay vận mệnh, cũng chỉ có thể dựa theo vận mệnh đi tới. Thuận theo tự nhiên là lựa chọn tốt nhất, Huyền Nguyệt, người hiểu ý ta chứ?

Huyền Nguyệt không hề lên tiếng, Phổ Lâm run rẩy tiêu sái đến gần A Ngốc cùng Huyền Nguyệt, hăn vốc người cũng không tính thấp bé, chỉ là hiện tại đã già nua, A Ngốc vội vã dìu đỡ cánh tay Phổ Lâm, hỏi:

- Tiên tri, ngài không sao chứ?

Phổ Lâm lắc đầu, nói:

- Hai người các người hãy nghe ta nói, bắt đầu từ bây giờ, ta sẽ đem phương pháp khống chế Đề Lỗ chiến sĩ dạy cho các người, các người hãy thề: “tuyệt không ngoại truyền”.

A Ngốc cúi đầu nói:

- Phổ Lâm tiên tri, ta, ta không muốn học.

Phổ Lâm thở dài một tiếng, đột nhiên vươn tay phải khô gầy, lần sờ trước ngực A Ngốc, A Ngốc cả kinh nhưng cũng không có phản kháng, tay phải khô gầy đã lấy được bì nang chứa Minh Vương kiếm sau lớp áo. Tà khí lạnh như băng từ chuôi kiếm phát ra, thạch thất nhất thời tràn ngập hàn khí, Huyền Nguyệt không khỏi sợ run cả người. Phổ Lâm thu hồi bàn tay, hăn tựa hồ cũng không có bị tà khí ngập trời vừa rồi ảnh hưởng.

- Hải tử, thế gian vạn vật vốn chẳng phân biệt thiện ác, bất luận là cái gì, đều phải xem người dụng như thế nào, dùng thiện chi thiện, dùng ác chi ác, Đề Lỗ chiến sĩ cùng vật chí tà trên ngực người giống nhau. Nếu để bọn họ nhân trí hoặc bị người tâm thuật bất chánh lợi dụng, thì thà để các người sử dụng có lẽ sẽ tốt hơn!

- Ta sở dĩ muốn đem phương pháp khống chế Đề Lỗ chiến sĩ dạy cho các người, cũng không phải cho các người xuất lĩnh bọn họ đi làm cái gì. Chỉ là hy vọng, nếu như sau này Phổ Nham Tộc chúng ta có phát sinh biến cố, hoặc là đại lục ngàn năm hạo kiếp muốn chúng ta góp một phần lực lượng, các người có thể có được sự hỗ trợ của chúng họ, chỉ cần vì chính nghĩa, ta nghĩ, các anh hùng dưới cửu tuyền cũng sẽ mỉm cười nguyện ý.

Phổ Lâm ánh mắt hiền lành từ trên người A Ngốc rời đến người Huyền Nguyệt. A Ngốc cúi đầu không lên tiếng, Huyền Nguyệt suy nghĩ một chút, nói:

- Ngài đã nói như vậy, ta hướng ngài cam đoan, nếu chưa tới lúc, tuyệt không vận dụng quý tộc Đề Lỗ chiến sĩ.

Phổ Lâm vui mừng nói:

- Hào, các người có thể hiểu được tâm ý của ta. Chúng ta hiện tại bắt đầu, kỳ thật, phương pháp khống chế Đề Lỗ chiến sĩ cũng không quá khó khăn, bọn họ mặc dù không có linh hồn, nhưng cũng không bài xích những vật quen thuộc với mình. Các người mặc dù không phải Phổ Nham Tộc nhân, nhưng Huyền Nguyệt có được ma pháp thủ trát của ta, mà A Ngốc lại cầm Thần Long Chi Huyết. Có 2 đồ vật này, các người học tập phương pháp khống chế sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Vừa nói, Phổ Lâm đem phương pháp khống chế Đề Lỗ chiến sĩ kể lại chi tiết và giải thích cặn kẽ cho Huyền Nguyệt cùng A Ngốc nghe. Khoảng một canh giờ sau, Phổ Lâm hít sâu khẩu khí, nói:

- Tất cả ta đều đã nói hết cho các người. Hiện tại năng lực của các người còn quá yếu, chưa đủ để sử dụng phương pháp khống chế này, nhất là Huyền Nguyệt, người thân là thần thánh thể chất, muốn sử dụng phương pháp này, tựu phải dụng ma pháp không gian hệ làm phụ trợ. Dù sao, Đề Lỗ chiến sĩ là thông qua Vu thuật chuyển hóa thành, bọn họ cũng có thể trở thành hắc ám chiến sĩ. Có cơ hội, người nhất định phải hảo hảo tu luyện ma pháp thủ trát ta truyền thụ, có biết chưa?

Huyền Nguyệt gật đầu, Phổ Lâm mới vừa rồi dạy cho bọn họ kỳ thật chính là Vu thuật – phương pháp sáng tạo ra Đề Lỗ chiến sĩ, cùng phương pháp khống chế. Bởi vì Huyền Nguyệt cùng A Ngốc chưa từng được tiếp xúc qua nên trong khoảng thời gian ngắn rất khó tiếp nhận. Vu thuật thực phi thường thần bí, ngay cả Phổ Lâm tiên tri cũng chỉ biết cái này dùng để luyện thành Đề Lỗ chiến sĩ mà thôi. Phổ Lâm nói:

- Các người lần này thông qua lãnh địa Phổ Nham Tộc là muốn đi đến địa phương nào? Có thể nói cho ta biết không?

Huyền Nguyệt nhìn A Ngốc liếc mắt, nói:

- Chúng ta muốn đi đến Tử Vong sơn mạch tìm kiếm cực phẩm ma pháp thủy tinh.

Phổ Lâm ngăn ngại, nói:

- Cái gì? Các người muốn đến Tử Vong sơn mạch? Nơi đó là một trong những địa phương nguy hiểm nhất đại lục! Các người lá gan thật lớn a!

Nói xong, hắc sắc mặt ngưng trọng, tại không trung hóa xuất một cái lục mang tinh, không ngừng thi triển chú ngữ, sau nửa thì công phu mới ngưng lại, Phổ Lâm thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Ta đã tính toán qua, mặc dù chuyển đi này các người đi lành ít dữ nhiều, nhưng hắc là có thể bình an trở về, hết thủy chỉ cần cẩn thận là được.

A Ngốc đối với Phổ Lâm sớm đã phi thường tin phục, nghe hắc nói như vậy, nguyên bản mọi sự lo lắng nhất thời biến mất:

- Nói như vậy, chúng ta có thể mang về cực phẩm ma pháp thủy tinh rồi Phổ Lâm ho khan vài tiếng, có chút thở khó nhọc nói:

- Đối với chính mình phải tin tưởng, có hay không có thành công, hoàn toàn phải dựa vào chính các người. Đi thôi, chúng ta nên ra ngoài, sự tình của Nham Thạch đã đến lúc được giải quyết, thời gian cũng không sai biệt lắm.

A Ngốc ngăn ngại, vừa định nói cái gì đó thì bụng hắc đã vang lên. Thời gian trôi qua cũng khá lâu, bữa cơm trưa sớm đã tiêu hóa hết. Huyền Nguyệt bật cười, mặc niệm chú ngữ, từ Phượng Hoàng Chi Huyết lấy ra mấy cái bánh bao đưa cho A Ngốc, nói:

- Người đói bụng sao, ăn trước chút đồ này đi. Tiên tri, ngài có muốn ăn chút gì không?

Phổ Lâm cười khở nói:

- Thật không có ý tứ a, quên mất các người còn chưa có ăn cơm chiều, chúng ta đi thôi, xử lý chuyện của Nham Thạch xong, ta nhất định khiến tộc trưởng hảo hảo khoản đãi các người.

Nói xong, mang theo Huyền Nguyệt cùng A Ngốc ra khỏi thạch thất. Khi bọn hắc ra đến cửa đá, hai gã Đề Lỗ chiến sĩ cũng không có ngăn trở, Phổ Lâm nói:

- Hai vị Đề Lỗ chiến sĩ này vốn là hai vị dũng sĩ cường đại nhất tồn tại cách đây đã mấy trăm năm sử dụng Vu thuật chuyển hóa thành, có thể nói là Đề Lỗ chiến sĩ Vương. Mặc dù chưa chắc có thể so sánh với các đại lực kiểm thánh, nhưng cách biệt cũng không quá xa. Vì bảo vệ lịch sử Phổ Nham Tộc mới trấn giữ nơi này. Huyền Nguyệt, sau này nếu như cần kíp, người có thể tới đây chỉ huy bọn họ.

Nói xong, hần hướng phía trước đi đến. Huyền Nguyệt cùng A Ngốc ánh mắt buồn bã nhìn hai vị Đề Lỗ chiến sĩ Vương. Huyền Nguyệt mơ hồ cảm giác được, vị Phổ Lâm tiên tri đã hy sinh 30 năm tuổi thọ vì tộc nhân này, tựa hồ dường như đang để lại di chúc vậy...

Đêm đã rất khuya, bầu trời không có một tia tinh quang, tầng tầng mây đen bao phủ trắng sáng, mặt đất chìm trong u ám. Ngẫu nhiên có tiếng gió luồn qua các lá cây tạo ra một loại cảm giác thật quý dị.

Một gian nhà đá bên ngoài Đề Lỗ Thần Miếu.

Nham Lực đang ngồi trên bậc thang tại cửa thạch thất, không biết từ đâu tìm ra một khối gỗ, không ngừng lau rửa hai thanh chiến phủ:

- Nham Cự ca, người nói tối nay hung thủ sẽ xuất hiện sao? Chúng ta có phải hay không nên bố trí nhiều cao thủ một chút, làm cho tên kia không có đường thoát. Hừ, chỉ cần cho ta bắt được tên hỗn đản đó, ta sẽ trực tiếp chém chết hắn.

Vừa nói, hần vừa vung tay múa một bài võ thuật sở trường với hai chiến phủ. Bọn họ đã thủ hộ ở đây khoảng nửa túc, nhưng vẫn chưa có bất cứ động tĩnh gì. Đêm đã rất khuya, người trong tộc sớm đã ngủ say. Nham Cự bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

- A Lực, người giờ tuổi cũng không nhỏ, sao vẫn dễ xúc động như vậy, cũng không chịu sử dụng đầu óc. Nếu như nơi này an bài nhiều người, hung thủ như thế nào lại xuất hiện chứ, hơn nữa, chúng ta trong tộc cũng được xem như cao thủ, cho dù địch nhân cường thịnh thế nào, chúng ta quyết một trận sinh tử, đến lúc đó, người trong tộc xuất hiện, khẳng định hung thủ không thể thoát.

Nham Lực ngáp một cái, nói:

- Nham Cự ca, ta khi còn bé người cậy lớn giáo huấn ta, hiện tại ta đã là lão đại tuổi cũng không nhỏ, người đừng giáo huấn ta nữa có được không. Thật sự là tên khốn a! Trời nhanh sáng là tốt rồi. Nham Thạch đại ca thật đáng thương. Lão thiên thật sự là không có mắt a! Ngay cả Vân Nhi tỷ tỷ hiền lành như vậy cũng không phù hộ.

Nham Cự trách mắng:

- Đừng nói lung tung, nếu tộc trưởng đại nhân nghe thấy được, người còn dễ chịu a?

Nham Lực hừ một tiếng, nói:

- Tộc trưởng cũng thiệt là, nếu như ta là hắc, nhất định an bài thật nhiều cao thủ bảo vệ Nham Thạch đại ca, tìm hung thủ mặc dù trọng yếu, nhưng sự an toàn của Nham Thạch đại ca không phải là quan trọng hơn sao? Nhưng sao chứ, chẳng những chỉ cho 2 người chúng ta đến thủ vệ, lại đem lời tiên tri truyền khắp bộ lạc, cái này không phải đưa Nham Thạch đại ca vào miệng cọp hay sao? Vân nhi tỷ tỷ đã chết, Nham Thạch đại ca vạn phần thương cảm, ta chưa từng bao giờ nhìn hắc bị thương đến vậy, lúc Vân nhi tỷ tỷ được gả cho Nham Thạch đại ca hắc đã không đồng ý. Lúc này Vân Nhi tỷ tỷ đã chết, hắc đang thập phần cao hứng cũng không chừng.

Nham Cự một tay đem Nham Lực từ trên mặt đất lôi dậy, trầm giọng nói:

- Như thế nào càng nói người càng mạnh miệng, tộc trưởng là người người có thể bình phẩm sao?

Nham Lực cũng biết chính mình quá phận, đem chiến phủ cầm ở sau lưng, nói:

- Nham Cự ca, ta mới vừa rồi chưa từng nói qua cái gì a.

Nham cự mỉm cười, nói:

- Người a! Nếu có thể kiềm chế tính dễ xúc động sẽ càng được mọi người tin tưởng, tộc trưởng vì thế cũng sẽ không ngăn cản người đi ra ngoài lịch lãm.

Nham Lực cười khố nói:

- Ngày ngày tại bộ lạc ta đều nhàm chán chờ người qua lại. Nham Cự ca, người nói, nếu như Nham Thạch đại ca hăn không tỉnh lại làm sao bây giờ? Hăn là người thừa kế duy nhất vị trí tộc trưởng! Tộc nhân chúng ta khẳng định sẽ không cho phép một người không có ý thức kế thừa vị trí tộc trưởng. Hy vọng hăn nhanh chóng tỉnh lại!

Nham Cự trong mắt hiện lên một đạo thần nhiên, lạnh nhạt nói:

- Nếu như Nham Thạch huynh đệ thật sự không tỉnh lại, sợ rằng các trưởng lão trong tộc sẽ tiến hành tuyển người thừa kế mới.

Nham Lực thần sắc vừa động, nói:

- Nếu như thật sự muốn tuyển người thừa kế mới, trong tộc ai có thể so với uy tín của Nham Cự ca chứ, ngay cả Nham Thạch đại ca so với người còn có chút kém!

Nham Cự có chút ngăn người, cau mày nói:

- Nham Lực, người bớt tranh cãi đi, tỉnh táo lại tinh thần, hung thủ tùy thời gặp phải, chúng ta hôm nay sứ mạng rất nặng a!

Nham Lực hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ta chỉ sợ hung thủ không dám xuất hiện, chỉ cần hăn tới, ta không tin hăn có thể sống trở về.

Nham Cự đi tới bên người Nham Lực, vỗ vỗ bả vai hăn, nói:

- Nham Lực, có một việc người nói rất đúng.

Nham Lực ngăn người, hỏi:

- Chuyện gì ?

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Hung Thủ Hiện Hình

> - Nếu Nham Thạch thật sự không thể khôi phục, ta nhất định sẽ trở thành người thừa kế tộc trưởng, nhiều năm cố gắng như vậy cũng đã đến lúc hồi báo.

Nham Lực cả kinh:

- Nham Cự ca, người nói gì vậy? Ta mới rồi chỉ là tùy tiện mà thôi, người không phải cố ý chứ?

Nham Cự cười lạnh, tay phải nhanh như chớp đem hoàng quang mang điểm trên người Nham Lực trong nháy mắt phong bế huyết mạch. Nham Lực cả kinh, muốn phản kháng cũng không kịp, hắc kinh ngạc nhìn Nham Cự, thân thể yếu đuối chậm rãi ngã xuống, mặc dù ý thức không bị mất đi nhưng năng lực hành động và nói chuyện đã không thể sử dụng. Nham Cự cảnh giác nhìn bốn phía, lôi kéo Nham Lực vào sâu bên trong thạch thất, đem Nham Lực đặt trong góc khuất, hắc tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, cười lạnh nói:

- Nham Lực, người chắc là rất bất ngờ, có một số việc người không cách nào giải thích được, chờ ta thu thập xong Nham Thạch, sẽ đến lượt người.

Nói xong, Nham Cự hướng giường Nham Thạch đi đến, Nham Lực ngã trong góc khuất, giật mình nhìn Nham Cự, đến tận bây giờ hắc vẫn không thể hiểu được, tại sao một con người luôn ôn hòa như Nham Cự lại biến thành như vậy. Nham Cự cầm trên tay chủ thủ đi tới bên giường Nham Thạch, lạnh lùng nhìn khuôn mặt đã gầy gò đi không ít của Nham Thạch căm hận nói:

- Nham Thạch, người có biết tại sao ta đối xử với người như vậy không? Người không biết đúng không? Ta đây sẽ nói cho người biết, cho người đến

địa ngục tốt thiếu cũng hiểu được tại sao?. Từ lúc chúng ta còn bé, ta đã hận người. Rõ ràng về mọi mặt ta đều mạnh hơn người, nhưng chỉ bởi vì người là con tộc trưởng, cho nên tất cả mọi người đều sùng ái người, trân trọng người, đem người trở thành người thừa kế. Mà ta thì sao? Vĩnh viễn chỉ có thể đứng đằng sau người.

- Tiểu Vân, tiểu Vân nàng quả thật là một cô nương tốt, người cho rằng chỉ có mỗi người thích nàng thôi sao? Không, ta sớm cũng đã thích nàng. Nhưng người lại là thiếu tộc trưởng, lại mỗi ngày cùng tiểu Vân một chỗ, ta không có cơ hội, không có bất cứ cơ hội nào, ta chỉ có thể đem tình cảm của mình chôn chặt đáy lòng mà thôi. Tại sao? Tại sao lão thiên lại đối với ta bất công như vậy. Cho dù người đắc tội tộc trưởng, hẳn cũng chỉ là đem người trở thành thủ lĩnh của một bộ lạc nhỏ xa xôi.

- Lúc ta và người cùng nhau rời đi, tộc trưởng đã nói với ta, ta hảo hảo phải quan sát người, giám thị người, trợ giúp người. Ta thật không hiểu được, mọi mặt ta đều hơn người, tại sao đã không chiếm được tình cảm của tiểu Vân, lại còn muốn ta trở thành phó thủ lĩnh, vĩnh viễn phải đứng đằng sau hỗ trợ người.

Nham Cự cao giọng nói, trong mắt tràn ngập điên cuồng. Trên giường Nham Thạch vẫn lặng lẽ nằm đó, ánh mắt vẫn ngốc trệ, nhưng là, tại chân mền phía dưới, hai bàn tay đã nắm chặt, móng tay thật sâu cắm vào da thịt. Nham Cự đem chủ tử giơ lên oán hận nói:

- Nhân lúc người đi ra ngoài tuần tra, ta đã lẻn vào nhà người. Ta lúc ấy thầm nghĩ đem tình cảm chính mình nói cho tiểu Vân nghe. Nhưng là, nhưng là nàng chẳng những không tiếp nhận mà còn mắng ta, mắng ta không biết xấu hổ, mắng ta si tâm vọng tưởng. Bình thường xem nàng ôn nhu yếu đuối, không nghĩ tới ngày đó nàng lại phản ứng kịch liệt đến vậy. Tại sao nàng đối với người ôn nhu mười phần mà không thể đối với ta một điểm? Ta không cam lòng a! Ta không thể buông tha cho nàng được, nếu như ta buông tha cho nàng, chờ người biết rồi, người chết chính là ta. Nham Thạch, nếu như người hiện tại thanh tỉnh, nhất định rất hận ta.

- Ha ha, người hận đi, người hận đi. Tiểu Vân chính là ta cưỡng gian, cũng chính là ta ra tay giết hại. Nếu nàng đối với ta một điểm cảm tình

cũng không có, ta sẽ hành hạ nàng, làm cho nàng thống khổ mà chết. Hiện tại, người cũng có thể xuống dưới đó bồi tiếp nàng. Chờ người chết rồi, ta sẽ hạ sát Nham Lực, đem chính mình biến thành trọng thương, căn bản không có tộc nhân nào hoài nghi ta, đến lúc đó ta sẽ đổ hết tội lên người ngoại tộc nhân. Tộc nhân tuyển chọn, bằng vào thực lực của ta nhất định sẽ trở thành người thừa kế trưởng tộc. Đến lúc đó, Phổ Nham Tộc sẽ do ta thống trị, tất cả mỹ nữ trong tộc đều phải phục tùng ta. Ta đợi ngày này đã quá lâu rồi. Đi chết đi!

Nham Cự hai tay cầm chủy thủ, mãnh mẽ hướng ngực Nham Thạch xuyên tới. Đúng lúc này, dị biến xảy ra, nguyên bản Nham Thạch đang bị trói chặt, trong mắt tinh mang đột nhiên đại phóng, trên người sợi dây từng khúc đứt ra, hai chân mạnh mẽ đạp thẳng tới trước ngực Nham Cự, “khách khách” hai tiếng, thanh âm của tiếng xương gãy rõ ràng truyền đến, Nham Cự phát ra một tiếng kêu thảm thiết, thân thể phi ngược trở lại, đập mạnh vào vách tường thạch thất, chậm rãi rơi xuống. Nham Thạch từ trên giường đứng lên, trong mắt đầy rẫy tơ máu, từng bước một hướng Nham Cự đi đến, sát khí không ngừng từ cơ thể hắt truyền ra, tiếng xương kêu răng rắc vang lên, hắc thanh âm có chút run rẩy nói:

- TẠI SAO? Nham cự, TẠI SAO? Người là người ta nhất nhất tôn kính như huynh trưởng, tại sao lại làm ra loại việc không bằng cầm thú này.

Mặc dù trúng một cước của Nham Thạch, nhưng Nham Cự dụng công phu lui về sau, trong cơ thể đấu khí không ngừng bảo toàn gân cốt, không hề làm tổn thương đến nội tạng, hắc giết mình nhìn Nham Thạch:

- Người, người đã thanh tỉnh? Nguyên lai, tiên tri cũng có nói dối sao? Người, ta hối hận, tại sao ngay lúc đầu đã không giết người.

Nham Thạch lạnh lùng nhìn hắc, trên người mãnh liệt tản mát ra đấu khí, dưới tác dụng của hận ý, tiềm lực trong cơ thể hoàn toàn bộc phát. Ngay khi hắc muốn tiến lên kết liễu Nham Cự, một thanh âm già nua truyền vào:

- Nham Cự, ta cũng không có nói sai, chỉ là, người giải thích có chút sai lầm mà thôi.

Cửa thạch thất khai mở, Phổ Lâm tiên tri, Phổ Nham Tộc tộc trưởng - Nham Phi cùng với A Ngốc và Huyền Nguyệt bước vào. Nguyên bản Nham Cự còn tưởng rằng mình vẫn còn đường thoát, hẳn đã tập trung toàn bộ lực lượng, chờ đợi Nham Thạch công kích, dù sao luận về công lực hẳn so với Nham Thạch vẫn cao hơn một ít, cho dù bị thương, vẫn có thể chạy thoát, nhưng khi hẳn chứng kiến tiên tri cùng tộc trưởng đồng thời xuất hiện, hẳn biết đã xong hết rồi, hết thảy mọi cố gắng đều uổng phí.

Phổ Nham Tộc không người nào không biết đến lực lượng cường đại của Phổ Lâm tiên tri. Nham Phi trên mặt toát ra vẻ bi thống, buồn bã lắc đầu, nói:

- Nham Cự, tại sao? Người là người ta sùng ái nhất trong tộc, tại sao người lại muốn phản bội Phổ Nham tộc, Nham Thạch là huynh đệ người! Cho dù hẳn có làm gì không đúng, người cũng không nên làm ra loại việc không bằng cảm thú này, người thật sự làm cho ta quá thất vọng, người không hề nghĩ đến cha mẹ người dưới tuổi vàng hay sao? Không sai, Nham Thạch về nhiều mặt đều không bằng người, hơn nữa hẳn cùng Nham Lực giống nhau, mặc dù trong tộc thực lực thuộc hàng cao thủ nhưng ý nghĩ thì vô cùng đơn giản, lại rất dễ xúc động, không thể lấy đại cục làm trọng.... Người biết không? Sở dĩ làm khó người, chính là bởi vì, ta sớm đã xác định người sẽ là người thừa kế. Ta cũng không phải lão nhân cổ hủ, ta thấy được nếu có người thống lĩnh Phổ Nham Tộc, tộc nhân chúng ta sẽ có cuộc sống rất tốt, người, người thật sự là làm cho ta quá thất vọng.

Nham Cự ngăn người, lạnh lùng nói:

- Người hiện tại lúc này nói chuyện ma quỷ nghĩ muốn lừa gạt ai, chẳng lẽ người không có ý định cho con mình thừa kế vị trí tộc trưởng hay sao? Ta không tin.

Phổ Lâm tiên tri thở dài, nói:

- Cho dù tộc trưởng nói người không tin, ta nói người có tin tưởng hơn không. Ba năm trước, tộc trưởng đã nói qua với ta rằng người là nhân tuyển thích hợp nhất cho vị trí thừa kế, từ đó chúng ta đã âm thầm an bài một loạt khảo nghiệm, khảo nghiệm nào người cũng đều dễ dàng thông qua. Nhưng ta thật không nghĩ tới lòng dạ người lại thâm hiểm như vậy. Nham Cự, hiện

tại hết thảy đều đã sáng tỏ. Người biết không? Lúc người cùng Nham Lực mang những ngoại tộc nhân đến Thần miếu, Nham Thạch đã đem hết thảy nói cho ta cùng tộc trưởng. Hẳn khi đó vốn đã thanh tỉnh.

- Lúc đầu, người tiền gian hậu sát Vân nhi, cố ý đem thi thể nàng bẻ gãy nhằm kích thích Nham Thạch. Người rõ ràng biết được, Phổ Nham Tộc chúng ta, chỉ cần là chiến sĩ ưu tú đều có năng lực cuồng hóa. Người kích thích Nham Thạch khiến cho hẳn cuồng hóa, hẳn tất nhiên không cách nào khống chế chính mình, dễ dàng tiêu hao tiềm lực mà chết. Nhưng người lại không có nghĩ đến, tại thời khắc mấu chốt Huyền Nguyệt cùng A Ngốc đã khiến Nham Thạch ngừng kích động, đưa hẳn từ trạng thái cuồng hóa tỉnh tâm trở lại. Sau đó người phát hiện hẳn đã biến thành ngốc trệ, cho nên cũng không có sốt ruột giết hẳn.

- Người nghĩ rằng tại thần miếu ta đã nói dối sao. Người lầm rồi, ta nói hết thảy đều là sự thật, A Ngốc, chính là vị quý nhân của Nham Thạch. Chỉ là, ta không có biết được, A Ngốc lúc trước trên xe ngựa đã khuyên bảo, thành công khôi phục ý thức cho Nham Thạch. Chúng ta an bài thế này, chỉ vì muốn tìm được hung thủ đích thực. Mà người đúng lúc này xuất hiện.

Nham Cự hoàn toàn ngốc trệ, thì thảo nói:

- Không, không, cái này không có khả năng, các người nhất định gạt ta, nhất định là đang gạt ta.

Hẳn như thế nào cũng không ngờ tới, vị trí tộc trưởng vốn dĩ sẽ thuộc về hẳn, vậy mà chính tay hẳn đã hủy hoại tất cả, hối cũng không kịp rồi. Huyền Nguyệt oán hận nói:

- Nham Thạch, người còn chờ cái gì? Chính hẳn đã giết thê tử người! Chẳng lẽ, người đã quên thê tử người chết bị thảm như thế nào sao?

Nghe vậy, Nham Thạch nổi giận gầm lên một tiếng, mãnh mẽ xuất quyền hướng Nham Cự oanh kích. "Ầm——" một tiếng nổ vang lên, Nham Thạch bị chấn lui về sau 6 - 7 bước, được A Ngốc dìu đỡ mới ổn định được thân thể, đỡ cho Nham Cự chiêu vừa rồi chính là Phổ Nham Tộc tộc trưởng, phụ thân của Nham Thạch – Nham Phi.

- Cha, tại sao lại ngăn cản ta, chẳng lẽ lại tha cho tên súc sinh này hay sao?

Nham Thạch phần nộ rống lên, hắn đã sắp chuyển sang trạng thái cuồng hóa. Nham Phi thu hồi bàn tay ngăn trở Nham Thạch, thở dài, nói:

- Nham Thạch, phụ thân có rất nhiều việc đã sai rồi, lúc đầu, nếu như không phải ta cho phép Nham Cự với người cùng nhau rời đi, cũng sẽ không xuất hiện loại sự tình này. Không sai, Nham Cự đáng chết, nhưng hắn bây giờ còn không thể chết được, chuyện này, chúng ta phải cấp cho tộc nhân một cái công đạo, người hiểu được không? Vân nhi! Người chết thật sự rất oan uổng a!

Nham Thạch đứng đó không thềm nói lại, gắt gao nhìn thẳng Nham Cự đang té trên mặt đất, nếu như ánh mắt có thể giết người thì Nham Cự sớm đã biến thành một đồng thịt bùn. Đúng lúc này, Nham Cự trong mắt hiện lên một đạo lãnh mang, ở sau lưng Nham Phi hắn cúi đầu định làm gì đó. Phổ Lâm phần nộ quát:

- Nham Cự, không nên mưu toan tự sát chối tội, lấy bản tính của người, căn bản không xứng trở thành Đê Lỗ chiến sĩ.

Vừa nói hắn trên không trung hóa xuất một cái lục mang tinh màu vàng, quang mang tản ra, lục mang tinh lập tức khắc trên ngực Nham Cự. Nguyên lai, Nham Cự thấy đại sự không thành, liều mạng hy sinh linh hồn biến thành Đê Lỗ chiến sĩ, nhưng kịp thời đã bị Phổ Lâm phát hiện. Phổ Lâm buồn bã lắc đầu, nói:

- Tộc trưởng, ta đã phong ấn năng lực Nham Cự, mọi việc còn lại đều do ngài xử lý đi.

Phổ Lâm xoay người, nhìn A Ngốc cùng Huyền Nguyệt nói:

- Các người phải nhớ kỹ lời ta nói hôm nay, tương lai Phổ Nham Tộc phải dựa vào các người. Bất luận sự tình sau này thế nào, các người vĩnh viễn đều là bằng hữu của Phổ Nham Tộc. Tộc trưởng! ta về Thần miếu trước. Người hãy thay mặt ta đối đại thật tốt với bọn họ.

Nham Phi nhìn A Ngốc liếc mắt một cái, nói:

- Ta biết rồi, tiên tri.

Phổ Lâm tập tễnh rời nhà đá, thân ảnh hắn nhìn qua càng thêm già nua, nghĩ tới những lời dặn dò của lão khiến A Ngốc trong lòng sinh ra một trận

áp lực. Nham Phi gọi hai gã Phổ Nham Tộc chiến sĩ vào đem Nham Cự lôi ra ngoài, tiện tay giải khai kinh mạch cho Nham Lực nói:

- Nham Thạch, tối nay ngươi cùng Nham Lực ở lại đây, trưa mai, tại quảng trường bộ lạc, ta sẽ công khai xử lý sự việc của Nham Cự.

Nói xong, hắc nhìn A Ngốc cùng Huyền Nguyệt gật đầu, xoay người đi ra ngoài. Nham Thạch lặng lẽ nhìn phụ thân đi khuất, đột nhiên thất thanh khóc rống lên, tựa hồ muốn đem mọi bi thương chất chứa trong lòng phát tiết ra. Hắc rốt cuộc đã tìm được cừu nhân sát hại thê tử, nhưng cừu nhân này lại chính là vị huynh trưởng hắc nhất nhất tôn kính. Thống khổ nhất chính là, cho dù có đem Nham Cự thiên đao vạn quả thì thê tử hắc cũng vô phương sống lại.

Nham Lực đến giờ mới tỉnh táo lại đôi chút, lặng ở một bên, không biết phải làm sao. A Ngốc nhìn Nham Thạch, nhớ tới tình cảnh của mình trước kia, nước mắt bất tri bất giác chảy xuống, hắc nắm lấy bả vai Nham Thạch, yên lặng đứng đó, không khí đột nhiên dị thường áp lực. Huyền Nguyệt tiến đến cạnh A Ngốc, kéo tay hắc, trong mắt tràn ngập vẻ ôn nhu. A Ngốc thân thể chấn động, một cỗ khí lưu ấm áp dâng lên. Trong mắt hắc lúc này, Huyền Nguyệt tựa hồ trưởng thành hơn rất nhiều, còn đâu cái vẻ ngang bướng tiểu nha đầu trước kia.

Hai ngày sau, A Ngốc, Nguyệt Ngân một đoàn tám người rời khỏi Phổ Nham Tộc bộ lạc, tiếp tục hành trình thám hiểm. Đúng vậy, một đoàn tám người, đội ngũ bọn họ có thêm Nham Thạch cùng Nham Lực. Giữa trưa ngày thứ 2 sau khi bắt được Nham Cự, Phổ Nham Tộc tộc trưởng - Nham Phi triệu tập toàn bộ tộc nhân, đem Nham Cự xét xử rõ ràng. Giết hại bốn tộc tộc nhân, tại Phổ Nham Tộc chính là tội nghiệt cao nhất, cuối cùng, Nham Cự chết dưới đao của Nham Thạch, mặc dù đã báo thù, nhưng hắc một chút cao hứng cũng không có.

Đúng lúc A Ngốc đám người chuẩn bị rời đi, Nham Thạch hướng Nham Phi chờ lệnh được cùng A Ngốc bọn họ đi mạo hiểm. Vốn Nham Phi nhất quyết không đồng ý, nhưng Phổ Lâm giảng giải, Nham Thạch cùng A Ngốc một chỗ chỉ có điểm tốt, hơn nữa Nham Thạch hiện tại tâm cảnh quá mức

rối loạn, đi ra ngoài khuây khỏa cũng tốt. Có Phổ Lâm khuyên bảo Nham Phi không còn ngăn cản nữa.

Nham Lực bởi vì chuyện Nham Cự mà phi thường ảo não, hơn nữa hẳn đã sớm nghĩ muốn rời bộ lạc ra ngoài lịch lãm, lấy danh nghĩa bảo vệ Nham Thạch, cũng hướng Nham Phi chờ lệnh, Nham Phi bởi vì sự việc của Nham Cự cũng phi thường uể oải, lập tức đáp ứng, chỉ là dặn dò bọn họ trên đường phải nghe theo sự phân phó của A Ngốc cùng Huyền Nguyệt, không được kích động.

Cứ như vậy, Nham Thạch cùng Nham Lực tùy theo đám người A Ngốc lên đường. Nham Thạch cùng Nham Lực vẫn như cũ sử dụng kỵ mã, A Ngốc không muốn chịu khổ, cùng Huyền Nguyệt đám người ngồi trên xe ngựa. Hôm nay khí trời trong xanh, bầu trời ngàn dặm không mây, giữa trưa, không khí trở nên nóng rực. A Ngốc từ trong xe ngựa nhô đầu ra, nhìn Nham Thạch cùng Nham Lực hô:

- Hai vị đại ca, khí trời quá nóng, chúng ta nghỉ ngơi trong chốc lát rồi hãy đi tiếp.

Nham Thạch từ lúc rời khỏi bộ lạc chưa từng nói qua một câu, nghe được A Ngốc kêu gọi, khẽ gật đầu, cùng Nham Lực kéo dây cương, lập tức nhảy xuống. A Ngốc, Huyền Nguyệt cùng đám người Nguyệt Ngân bước xuống xe ngựa, mọi người đi tới bên đường tìm chỗ râm mát ngồi xuống. Nham Thạch một mình một góc, thần sắc trông thật cô đơn. Nham Lực từ sau lưng rút ra hai thanh chiến phủ đặt ở một bên, nhìn A Ngốc nói:

- Huynh đệ, các người có nước không, ta sắp khát chết rồi, hôm nay trời cũng quá nóng đi.

Nguyệt Ngân mỉm cười, đem túi nước ném cho Nham Lực, nói:

- Uống đi, đây là nước suối lấy từ trong tộc các người đó.

Nham Lực cầm túi nước, nhìn phía Nguyệt Ngân, thần sắc có chút xấu hổ, thành thật nói:

- Huynh đệ, người gọi Nguyệt Ngân? ngày đó thật sự là ta không đúng, ta dễ xúc động, người đừng để ở trong lòng a!

Nguyệt Ngân nhớ tới tình cảnh ngày đó Nham Lực dùng chiến phủ bổ hấn mà vẫn còn thấy sợ, nếu như không phải A Ngốc kịp thời chặn lại, hậu

quả thật không tưởng, hần mỉm cười nói:

- Ngày đó chỉ là hiểu lầm, chúng ta không nên vì thế mà trở thành cừu địch, bất quá, Nham Lực đại ca, công lực của người thật là thâm hậu! Ta thiếu chút nữa trở thành vong hồn dưới chiến phủ của người a.

Nham Lực ha ha cười, nói:

- Tại Phổ Nham Tộc chúng ta tuổi còn trẻ mà đã có công lực như vậy, ngoại trừ Nham Thạch đại ca cùng Nham Cự ra còn có.....

Nhắc tới Nham Cự, Nham Lực trong lòng cả kinh, vội vã cầm mõm, quay đầu nhìn Nham Thạch. Nham Thạch vẫn như cũ ngồi một chỗ, lặng lẽ lau dọn trường đao, tựa hồ như không nghe được hần nói. Nham Lực nhìn Nguyệt Ngân làm mặt quỷ, khiến Nguyệt Cơ bật cười.

A Ngốc cầm túi nước đi tới bên cạnh Nham Thạch, nói:

- Nham Thạch đại ca, người cũng uống chút nước đi.

Nham Thạch nhìn A Ngốc, tiếp nhận túi nước, nói:

- Cám ơn người, A Ngốc huynh đệ!

Đây là lần đầu tiên hần mở miệng sau khi rời bộ lạc, A Ngốc ngồi yên bên cạnh Nham Thạch, nói:

- Nham Thạch đại ca, chuyện đã qua, người cũng đừng suy nghĩ nhiều, sau này, sau này có lẽ còn có thể tìm được một hảo thủ như thế?

Nham Thạch nhìn A Ngốc liếc mắt một cái, lắc đầu, nói:

- Không đâu. Trên thế gian này không ai có thể so sánh với Vân Nhi của ta, huynh đệ, người không cần khuyên ta, Vân Nhi cừu hận đã báo, nàng đã có thể an nghỉ. Chút sinh lực của ta sẽ hoàn toàn cống hiến cho tộc nhân, hảo, ta muốn nghỉ một lát, người cùng bằng hữu nói chuyện phiếm đi.

Nói xong, thu hồi trường đao, tựa vào thân cây, nhắm mắt không nói nữa. A Ngốc trở về bên cạnh Huyền Nguyệt, Huyền Nguyệt thấp giọng nói:

- Như thế nào, hần vẫn khó chịu sao?

A Ngốc gật đầu, nói:

- Nham Thạch đại ca cùng thủ tử chắc chắn tình cảm rất thâm sâu a! Sợ rằng trong chốc lát khó khôi phục, bất quá chúng ta nên quan tâm nhiều tới hần.

Huyền Nguyệt đưa cho A Ngốc mấy cái bánh bao, nói:

- Ăn đi. Ta vừa rồi đều đã cấp cho mọi người.

A Ngốc ngẩn người, nói:

- Người lấy bánh bao ra lúc nào thế?

Huyền Nguyệt hì hì cười, nói:

- Người không nhớ rõ ta là người cuối cùng bước xuống xe ngựa sao?

A! Được rồi, nhân cơ hội này ta dạy cho người phương pháp sử dụng Thần Long Chi Huyết luôn. Như vậy, người tự mình có thể mang theo bánh bao, cũng bớt phiền toái ta, bất quá, người sử dụng Thần Long Chi Huyết phải để ý, dù sao đó cũng là thần khí.

Từ lúc rời khỏi Phổ Nham tộc, Huyền Nguyệt đối A Ngốc không còn quan niệm cấp bậc nữa, cứ nghĩ tới lúc tại Thần miếu A Ngốc dụng thân che chở cho mình, Huyền Nguyệt không nhịn được toát ra vẻ tươi cười, nàng phát hiện, chính mình đối với cái tên khờ khạo A Ngốc này cảm tình ngày càng sâu a. A Ngốc cắn miếng bánh bao, nói:

- Hào a! Ta cũng muốn biết phương pháp sử dụng Thần Long Chi Huyết như thế nào, người hiện tại nói cho ta biết đi.

Huyền Nguyệt nhìn đám người Nguyệt Ngân ở một bên nghỉ ngơi, thấp giọng nói:

- Nói cho người cũng được, bất quá, người phải nói cho ta biết, Phổ Lâm tiên tri nói trên người người có vật chí tà, đó là cái gì?

A Ngốc trong lòng cả kinh, lắc đầu nói:

- Người giờ không biết mới tốt, sau này có cơ hội, có lẽ người sẽ biết.

Huyền Nguyệt mân mê cái miệng nhỏ nhắn, nói:

- Không, ta hiện tại muốn người nói cho ta biết. Người yên tâm, ta sẽ không nói cho người khác đâu, ta cam đoan.

Huyền Nguyệt bộ dạng hờn dỗi hết sức động lòng người, A Ngốc không khỏi có chút ngây dại, thì thào nói:

- Người thật sự không nói cho người khác chứ? Kể cả phụ thân. <đã bị dụ, ngok hết biết, cái tội dại gái mà>

Huyền Nguyệt trịnh trọng gật đầu:

- Nói mau đi, ta Huyền Nguyệt xin cam đoan sẽ không nói cho người khác biết, kể cả những người thân trong gia đình. Đã được chưa?

Nhờ sự việc xảy ra tại Đền Lỗ thần miếu mà ấn tượng của A Ngốc về Huyền Nguyệt đã cải thiện, trong tiềm thức hắn sớm đã xem Huyền Nguyệt là hảo bằng hữu của mình, cảnh giác nhìn 4 phía một chút nói:

- Thanh kiếm này là thúc thúc truyền thụ cho ta, người không cho ta nói cho người khác, bởi vì thanh kiếm thật sự rất tà ác, tên của nó là Minh Vương kiếm.

Huyền Nguyệt nghe được Minh Vương kiếm ba chữ thất kinh nói:

- Cái gì? Minh...

Nàng vừa mới nói một chữ đã bị A Ngốc bưng kín miệng. A Ngốc vội la lên:

- Người làm gì? Vừa mới hứa là không nói cho ai.

Huyền Nguyệt trong mắt kính mang dần dần thu liễm, bàn tay nhỏ bé chỉ chỉ đại thủ A Ngốc đang che miệng mình, A Ngốc ngăn người, lúc này mới cảm giác được sự ướm át của đôi môi anh đào. Hắn mặt đỏ lên, vội vã buông tay, có chút xấu hổ nói:

- Xin lỗi, Nguyệt Nguyệt.

Huyền Nguyệt thở hỗn hển nói:

- Đáng ghét, người muốn ta ghen chết sao?

Bên này động tĩnh quá lớn, đám người Nguyệt Ngân liền nhìn lại, Miêu Phi có chút ghen ghét nói:

- A Ngốc, người không nên khi dễ Huyền Nguyệt muội muội a! Nếu không, chúng ta không tha cho người.

Nguyệt Cơ hì hì cười, nói:

- Miêu phi, người ta liếc mắt đưa tình với nhau, người đổ kỵ sao?

Huyền Nguyệt mặt đỏ lên, dấm dấm A Ngốc nói:

- Đều tại người, người xem, bọn họ ai cũng giấu cột ta, bồi hoàn cho ta đi, như thế nào bồi hoàn cho ta đi.

A Ngốc nhất thời trợn mắt há mồm nhìn Huyền Nguyệt:

- Ta, ta đã là người hầu của người, ta như thế nào có thể bồi hoàn cho người?

Vạn Lý ha ha cười nói:

- Người đem chính mình bồi hoàn cho nàng không phải là được sao.

Huyền Nguyệt xấu hổ mặt đỏ bừng, hướng Vạn Lý sáng giọng:

- Hào a! Người cũng giều cột ta.

Nàng tiện tay động khởi ma pháp trường, một tiểu quang cầu nhanh như chớp bay về phía Vạn Lý, Vạn Lý vừa muốn ngăn cản, quang cầu đã nổ tung tại chỗ, trên mặt đất nhất thời xuất hiện một cái hố nhỏ, bùn đất bắn lên bám đầy người Vạn Lý. Vạn Lý lại càng hoảng sợ, vội vã cười làm lành:

- Ma pháp sư tiểu thư, ta sai rồi, ta không dám nữa. A Ngốc huynh đệ, người nhanh lên bồi hoàn nàng đi, nếu không nàng muốn phát tiết a.

A Ngốc cười khổ nói:

- Ta cũng không có biện pháp a! Ta cũng không biết lấy cái gì bồi hoàn nàng.

Huyền Nguyệt hừ một tiếng, nói:

- Hiện tại không biết như thế nào bồi, trước hết ghi nợ đã, sau này nhất định sẽ đòi người.

Nói xong, nàng đem A Ngốc kéo đến bên cạnh, nhỏ giọng nói:

- Người mới vừa rồi nói chính là sự thật sao? Người thật có Minh Vương kiếm?

A Ngốc sờ sờ trước ngực, gật đầu nói:

- Đúng vậy! Là thúc thúc để lại cho ta.

Huyền Nguyệt mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng nàng sớm đã nghe qua: “Minh Vương nhất thiết Thiên Địa động”, “Minh Vương tái thiết Quỷ Thần kinh”, mặc dù Giáo đình cùng đại lục đệ nhất sát thủ “Minh Vương” không có đối nghịch, nhưng Giáo hoàng sớm đã ban bố sắc lệnh, một khi thần chức nhân viên phát hiện “Minh Vương” thì phải lập tức thông tri Giáo đình. Phụ thân nàng từng nói, người đáng sợ nhất trong Sát thủ Công hội không phải Hội trưởng, mà là người nắm giữ Minh Vương kiếm – “Minh Vương”.

Minh Vương kiếm được Giáo hoàng đời thứ ba phát hiện ra, Giáo hoàng cũng từng nói qua, Minh Vương kiếm là vật chí tà, có một không hai trên đại lục, cấp bậc thần khí bình thường cũng vô phương so sánh. Huyền Nguyệt như thế nào cũng không nghĩ tới, vật chí tà trong truyền thuyết lại

đang nằm trong người cái tên khờ khạo A Ngốc này. Nhìn A Ngốc thế nào cũng không ra hẳn là một người tà ác, nhưng sao hẳn có thể sử dụng được vật chí tà Minh Vương kiếm chứ? Miễn cưỡng chế trụ sự kinh ngạc, Huyền Nguyệt như trước hạ giọng nói:

- Nói như vậy, thúc thúc – người đã truyền Minh Vương kiếm cho người chính là vị đại lục đệ nhất sát thủ “Minh Vương”. Hẳn hiện tại đang ở nơi nào a! Như thế nào lại đem Minh Vương kiếm cho người.

A Ngốc trong mắt ánh lên vẻ buồn bã, nói:

- Thúc thúc hẳn đã.... đã chết. Nguyệt Nguyệt, người là người đầu tiên biết được bí mật này, ngàn vạn lần không nên nói cho người khác a! Thúc thúc nói người có rất nhiều cừu nhân, hơn nữa Minh Vương kiếm uy lực vô cùng cường đại, nếu như bị người xấu chiếm được, trên đại lục sẽ xảy ra gió tanh mưa máu a.

Huyền Nguyệt do dự một chút, nói:

- Được, ta đáp ứng người. Bất quá, người chính mình cũng nên cẩn thận, thúc thúc người nói rất đúng, nếu để cho người khác biết Minh Vương kiếm ở trên người người, người ắt sẽ gặp nguy hiểm.

Nàng dừng một chút, tại tò mò, hỏi:

- A Ngốc, người có thể thi triển Minh Vương nhất phẩm Thiên Địa động, Minh Vương tái phẩm Quỷ Thần kinh sao? "

A Ngốc gãi gãi đầu, nói:

- Ta cũng biết một chút, bất quá, cho tới bây giờ cũng không dám thử qua. Minh Vương kiếm thật sự quá lợi hại. Thúc thúc nói, hẳn có một lần chỉ định rút Minh Vương kiếm ra sát hại bọn người xấu, nhưng bên cạnh lại có rất nhiều dân chúng vô tội đều bởi vì tà lực xâm nhập trong cơ thể mà tử vong. Ta cũng không dám tùy tiện dùng nó.

Huyền Nguyệt hấp một ngụm lương khí, nói

- Đáng sợ như vậy a! Ta muốn xem nó như thế nào? Không, sờ cũng được.

A Ngốc hoảng sợ, thân thể lùi về phía sau né tránh:

- Bỏ đi, Minh Vương kiếm tà lực quá mạnh mẽ có thể sẽ khiến người bị thương a!

Huyền Nguyệt tò mò tới cực điểm, gấp gấp nói:

- Ta chỉ sờ qua lớp quần áo một chút thôi, người đừng quên, ta có thể chất thần thánh a. Nhanh lên nào!

Lập tức, ngọc thủ nhỏ bé hướng ngực A Ngốc xông tới. Trong nháy mắt, ngay khi ngọc thủ nhỏ bé của Huyền Nguyệt chạm vào chuôi Minh Vương kiếm, một cỗ hàn khí lạnh như băng từ chuôi kiếm chảy xuôi ra, Huyền Nguyệt toàn thân đại chấn, ngọc thủ không dứt ra được, sắc mặt biến thành xám trắng. A Ngốc lại càng hoảng sợ, vội vã thúc dục sanh sanh chân khí tiến vào cơ thể Huyền Nguyệt. A Ngốc thân hình cao lớn, che hết thấy mọi biến hóa khiến những người khác không hề hay biết.

Sanh sanh chân khí giúp Huyền Nguyệt tách khỏi Minh Vương kiếm, Huyền Nguyệt sắc mặt dần dần hồng trở lại, nàng không ngừng thở hỗn hển. Mới vừa rồi, lúc ngọc thủ chạm vào chuôi Minh Vương kiếm, nàng có cảm giác linh hồn mình phảng phất cũng bị Minh Vương kiếm hút lấy, ý thức một mảnh mơ hồ, nếu như không phải Phượng Hoàng Chi Huyết tản mát ra năng lượng ngăn cản, A Ngốc lại kịp thời làm cho nàng cùng Minh Vương kiếm tách ra, chỉ sợ nàng dù có là thần thánh thể chất cũng muốn đi đời nhà ma.

- Thật là đáng sợ, đừng là lực lượng chí tà a!

A Ngốc ân cần đích hỏi:

- Nguyệt nguyệt, người thế nào? Không có việc gì chứ? Ta đã nói qua lực lượng chí tà của Minh Vương kiếm đại thịnh, người lại quá sơ suất, trước khi chạm vào Minh Vương kiếm, phải cẩn thận đem sinh cơ thân thể bao trụ lại, nếu như người vừa rồi sử dụng quang hệ ma pháp lực bảo vệ, sẽ không dễ dàng bị tà lực áp chế như thế.

Huyền Nguyệt hít sâu khẩu khí, nhẹ nhàng gật đầu, nói:

- Thật sự là rất lợi hại a! Nhưng người ngàn vạn lần không nên dùng nó, chưa ra khỏi vỏ mà tà lực đã mạnh mẽ như vậy, nếu như ra khỏi vỏ, sợ rằng phương viên mấy trăm thước quanh đây sinh linh đồ thán a. Ta hối hận rồi sao lại đáp ứng người không đem chuyện Minh Vương kiếm nói ra. Ta nghĩ phải giao nó cho Giáo đình mới tốt. < mình biết mà, chỉ là tò mò muốn biết nên trước mới hứa đại vậy >

A Ngốc nắm chặt Minh Vương kiếm, lo lắng lắc đầu nói:

- Không được. Đây là di vật của thúc thúc, ta tuyệt đối không giao cho người khác, Nguyệt Nguyệt, ta cam đoan với ngươi, tuyệt không tùy tiện sử dụng nó.

Huyền Nguyệt hì hì cười, nói:

- Ngươi là người như thế nào, ta còn không rõ sao? Đừng lo lắng, ta là sẽ không nói cho người khác biết đâu. Ta còn muốn dựa vào sự bảo vệ của ngươi ấy chứ.

A Ngốc vừa định nói lại, bỗng thấy Nham Thạch đột nhiên đứng lên đi tới. Hắc vừa động, mọi người nhất thời đều tập trung đến hắc. Nham Thạch đi tới A Ngốc cùng Huyền Nguyệt trước mặt, nói:

- A Ngốc huynh đệ, nếu chúng ta muốn đi Tử Vong sơn mạch, trước tiên thương lượng đối sách một chút.

A Ngốc mờ mịt gật đầu, Nguyệt Ngân mấy người cũng đã đi tới, chỉ có Nham Lực vẫn tựa vào một gốc cây đại thụ thượng ngáy như sấm. Nguyệt Ngân nói:

- Nham Thạch đại ca, ngài có ý kiến gì không?

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Nội Bộ Lục Đục

> Nham Thạch ngồi xuống, đem bản đồ bày ra, nói:

- Ta cũng không có gì ý kiến hay gì, nhưng lần này chúng ta muốn đi đến Tử Vong sơn mạch tất phải thông qua Thiên Nguyên tộc, đây lại là lãnh địa của tứ đại chủng tộc gồm: Dực Nhân tộc, Ải Nhân tộc, Tinh Linh tộc và Thú Nhân tộc. Trong đó Tinh Linh Tộc và Dực Nhân Tộc đều là chủng tộc yêu thích tự nhiên, hòa bình, vốn luôn có quan hệ tốt với Phổ Nham Tộc chúng ta, thông qua lãnh địa của bọn họ chắc không vấn đề gì. Ải Nhân tộc tuy tính tình có chút táo bạo, nhưng tâm địa thiện lương, hào sảng, thông qua hẳn là vấn đề cũng không lớn. Khó đối phó nhất chính là Thú Nhân tộc, bọn họ luôn bài xích ngoại tộc nhân, hơn nữa trời sinh tính tàn bạo, luôn dựa vào liệt sát dã thú mà sống.

Huyền Nguyệt nói:

- Bọn họ so với dã thú cũng không sai biệt lắm? Như thế nào còn có thể liệt sát chứ?

Nham Thạch nhìn nàng một cái, nói:

- Vậy là người không hiểu rõ về Thú Nhân tộc rồi, Thú Nhân, nói thẳng ra là dã thú nhưng lại có năng lực trí tuệ giống như con người. Thú Nhân tộc cũng chia thành rất nhiều chủng tộc, trong đó: Sư nhân, Hồ nhân, Báo nhân, Lang nhân, Hùng nhân là 5 đại chủng tộc đứng đầu. Ngoài ra còn có một số ít chủng tộc khác có năng lực đặc thù như: Nhân Mã tộc am hiểu cung tên, như Ám Ma Tộc thần bí.

A Ngốc cả kinh, thất thanh nói:

- Trong Thú Nhân tộc còn có Ám Ma Tộc sao?

Nham Thạch ngừng trọng gật đầu, nói:

- Đúng vậy, Âm Ma Tộc trên đại lục mặc dù bị nhân loại đuổi giết, nhưng trong lãnh địa Thiên Nguyên tộc lại không hề bị phân biệt đối xử. Bởi vậy bọn họ mới có thể ở nơi này sinh tồn tránh diệt vong. Bất quá, bọn họ hành tung vô cùng thần bí, cho dù là Thú Nhân tộc cũng rất khó chứng kiến thân ảnh bọn họ. Âm Ma Tộc mặc dù nhân số không nhiều, nhưng lực công kích lại phi thường mạnh mẽ. Hy vọng chúng ta không gặp phải bọn họ mới tốt.

- Ngoại trừ những chủng tộc đã nói ở trên, Thú Nhân tộc còn bao gồm rất nhiều tiểu tộc, thực lực của các tiểu tộc này đều phi thường nhỏ yếu, một điểm năng lực tự bảo vệ cũng không có rất dễ bị dã thú giết chết. Cho nên, trong rừng rậm này dã thú cùng các tiểu tộc sớm đã trở thành con mồi của các đại chủng tộc.

- Oa, bọn họ ngay cả tộc nhân của mình cũng ăn sao!

Nguyệt Cơ kinh hô lên tiếng. Nham Thạch nói:

- Đúng vậy, cho nên mới nói Thú Nhân tộc rất hung tàn, bọn họ sống trong Thiên Nguyên tộc ngay trên con đường duy nhất dẫn đến Tử Vong sơn mạch. Đến lúc đó, phải tận dụng sự giúp đỡ của các bằng hữu Tinh Linh Tộc và Dực Nhân Tộc. Tốt nhất không nên cùng Thú Nhân xảy ra xung đột, bọn họ số lượng rất nhiều, căn bản chúng ta không có khả năng đối phó.

Mọi người nhìn nhau, không ngờ, còn chưa có tiến vào Tử Vong sơn mạch mà đã gặp phải nhiều khó khăn như vậy. A Ngốc nói:

- Nham Thạch đại ca, nếu như chúng ta chẳng may cùng Thú Nhân tộc xảy ra xung đột thì phải làm thế nào bây giờ?

Nham Thạch trong mắt hiện lên một đạo hàn quang, nói:

- Nếu chúng nhân số ít, chúng ta nhất định phải giết sạch, ngược lại, chúng ta phải tận lực trốn chạy.

Huyền Nguyệt nói:

- Nếu có cánh như Dực Nhân tộc, trực tiếp bay qua là được rồi!

Nguyệt Cơ mặt trắng bệch liếc mắt nói:

- Người không phải ma pháp sư sao? Người nếu học phong hệ ma pháp thì có thể mang đồng thời mọi người bay qua rồi.

Huyền Nguyệt khinh thường nói:

- Người không biết sẽ không nói xàm, người cho rằng dùng phong hệ ma pháp dễ dàng vậy sao? Tự mình phi hành đã phi thường khó khăn, nếu muốn mang theo nhiều người như vậy, sợ rằng ngay cả Lạc Nhật đế quốc, Phong hệ Ma đạo sư - Lạc Cách cũng không làm được. Thật sự là ngu ngốc mà!

Nguyệt Cơ giận dữ, đứng lên nói:

- Người nói ai ngu ngốc? Có bản lãnh người dùng dùng ma pháp, ta cũng không dùng cung tên, chúng ta quyết đấu.

Huyền Nguyệt không chút yếu thế, bật dậy, trừng mắt nhìn Nguyệt Cơ:

- Ta sợ người a! Người trước đánh thắng A Ngốc rồi hãy tới tìm ta. A Ngốc, người thay ta giáo huấn nàng.

Nguyệt Ngân một tay kéo muội muội, cau mày nói:

- Hào, các người đừng ầm ĩ nữa, khó khăn như vậy chúng ta trước hết phải đoàn kết, đều là người một nhà cả, đừng làm tổn thương hòa khí. Nham Thạch đại ca, chúng ta chưa từng đi qua Thiên Nguyên tộc, đối với bên kia cũng không hiểu biết, theo người nói như vậy, chúng ta rất có khả năng cùng Thú Nhân tộc phát sinh xung đột?

Nham Thạch gật đầu:

- Có thể nói như vậy, mặc dù Tinh Linh Tộc cùng Dực Nhân Tộc yêu thích hòa bình, nhưng khả năng được bọn họ hỗ trợ không cao, dù sao cũng đều là tộc nhân Thiên Nguyên tộc, bọn họ sẽ không dễ dàng đắc tội với Thú Nhân tộc. Khi vào địa phận của Thú Nhân tộc, chúng ta nhất định phải khẩn trương vượt qua, tốt nhất là không nên xảy ra xung đột.

Thở dài, hắn tiếp tục nói:

- Trên đại lục, phức tạp nhất phải kể đến Tác Vực liên bang, đặc biệt là Thiên Nguyên tộc, nơi tập trung của rất nhiều thế lực. Thật khó đối phó a!

Vạn Lý nói:

- Hay chúng ta đi đường vòng?

Nham Thạch lắc đầu nói:

- Đường vòng cũng rất phiền toái, với các chủng tộc khác cũng khó bảo đảm sẽ không phát sinh vấn đề. Hơn nữa chúng ta ưa mạo hiểm, quyết

không lùi bước khó khăn.

- Các người nói cái gì đấy? Như thế nào cũng không bảo ta.

Nham Lực mắt mờ màng buồn ngủ chạy tới, Miêu phi cười hắc hắc, nói:

- Người thật đúng là có thể ngủ a!

Nham Lực có chút không ý tứ nói:

- Hai ngày qua thật vất vả, có cơ hội tại sao ta không tranh thủ ngủ một lát. Nham Thạch đại ca, các người thảo luận vấn đề gì vậy?

Nham Thạch nhàn nhạt nói:

- A lực, là một gã chiến sĩ, tùy thời phải bảo trì thanh tỉnh. Lộ trình phía trước rất nguy hiểm, sau này người phải cực kỳ cảnh giác. Chúng ta vừa rồi thảo luận con đường thông qua Thiên Nguyên tộc. Phổ Nham Tộc cùng Thú Nhân tộc chưa từng giao hảo, thông qua đó sợ rằng có chút phiền toái!

Nham Lực nói:

- Không sợ, bọn họ nếu có gan ngăn cản, ta dụng một búa bổ làm đôi, ta không tin ai có thể cản được ta.

Nguyệt Cơ khinh thường đích nói:

- Người rất bản lĩnh sao? Một người đối chọi với một tộc, đến lúc đó thật muốn nhìn xem, người như thế nào bổ làm đôi a!

Nham Lực tức giận, nói:

- Người lão bà nương <ám chỉ phụ nữ đã có chồng! chẹp>, coi khinh ta sao? Ta là một trong những chiến sĩ lợi nhất của Phổ Nham Tộc đó.

Nguyệt Cơ mới vừa rồi bị Huyền Nguyệt chọc tức, vừa nghe Nham Lực gọi nàng là lão bà nương nhất thời lửa giận đại phát nói:

- Người gọi ai là lão bà nương, cái đồ tam tặc đình.

Nham Lực mãnh mẽ rút chiến phù đằng sau lưng, lạnh lùng nói:

- Người nói ai là tam tặc đình, ta muốn cùng người quyết đấu.

A Ngốc đứng lên, nói:

- Thời gian nghỉ ngơi đã hết, chúng ta lên đường đi thôi. Nham Lực đại ca, chiến phủ của người thật đẹp, có thể cho ta xem một chút được không?

Nói xong, liền hướng Nham Lực đi đến, che trước người Nguyệt Cơ.

Bởi A Ngốc đã giúp thức tỉnh Nham Thạch, Phổ Lâm tiên tri còn nói hắn là quý nhân của Nham Thạch, cho nên Nham Lực đối hắn phần nhiều

khách khí, đem chiến phủ đưa A Ngốc, hăm hù nói:

- Lão bà nương Hồng Cự tộc thật xấu miệng, ta ghét nhất ai gọi ta tam tặc đình.

Nguyệt Cơ trên lưng trường cung, hướng xe ngựa tiến tới, thì thào nói:

- Chính mình lớn lên lùn, còn không cho người ta nói.

Nham Lực rất thính tai, hiển nhiên nghe được, giận dữ hét:

- Người vũ nhục ta, ta muốn giết người.

Nói xong liền đoạt chiến phủ trong tay A Ngốc.

A Ngốc xoay người, đưa lưng về phía Nham Lực, hướng Nguyệt Cơ nói:

- Nguyệt Cơ tỷ tỷ, đây là người không đúng, người sao có thể kỳ thị khuyết điểm người khác chứ?

Nguyệt Cơ hừ lạnh nói:

- Cần người quản? lại đây, người nghĩ rằng ta sợ hấn sao?

Nói xong, liền tháo trường cung xuống.

"Ba. " Mọi người giật mình, Nham Thạch thân thể chợt lóe, một cái bạt tai đem Nguyệt Cơ bay ra ngoài, té xuống. Vạn Lý cùng Miêu Phi vội vã rút binh khí, bọn họ cùng Nguyệt Cơ đều là thành viên Nguyệt Ngân dong binh đoàn, chứng kiến đồng bạn bị đánh, tất nhiên trong lòng giận dữ.

Nguyệt Cơ bị đánh văng ra xa mấy thước, ngã xuống, trên khuôn mặt nhất thời xuất hiện một đại thủ ấn, máu đỏ tươi theo khóe miệng chảy xuống. Từ nhỏ đến lớn, cho dù là cha mẹ cũng không có đánh qua nàng, mà cái tên đại hán trước mặt này cư nhiên hạ thủ không lưu tình tặc cho nàng một cái bạt tai. Nguyệt Ngân tay nắm chuôi kiếm, cả giận nói:

- Nham Thạch đại ca, người tại sao đánh muội muội ta?

Nham Thạch mặt không chút biến sắc nói:

- Bởi vì nàng đáng đánh. Tính cách nàng kiêu ngạo ngang ngược, sớm nên giáo huấn một chút. Người làm ca ca nếu mặc kệ, ta tự thay người quản nàng. Nàng như vậy, mỗi câu nói đều đắc tội người khác, sợ rằng còn chưa tới Tử Vong sơn mạch, chúng ta đã sớm chết vì cái miệng của nàng rồi. Chẳng lẽ ta đánh nàng là không nên sao? Chúng ta Phổ Nham Tộc

chiến sĩ tôn nghiêm phi thường mạnh mẽ, tuyệt đối không cho phép xâm phạm. Nếu như không phục, cứ việc tới tìm ta trả thù.

Nguyệt Cơ giãy dụa từ trên mặt đất đứng dậy, trên người nàng áo giáp đã có chút hỗn độn, nguyên bản tóc tai chỉnh tề cũng đã lòa xòa, hơn nữa trên mặt chường ấn cùng máu tươi nơi khoe miệng, trông dị thường chật vật, mặt tái nhợt, môi run rẩy không ngừng, mãnh mẽ tháo trường cung, ngân quang chợt lóe, ngân tiễn nhanh như chớp lao về phía Nham Thạch.

Nham Thạch thần sắc kinh ngạc, hai tay hợp lại đem ngân tiễn kẹp tại bàn tay.

Chứng kiến Nham Thạch đánh Nguyệt Cơ, ngay cả Nham Lực cũng thất thần, dù sao Nguyệt Cơ cũng là nữ hài tử, bị một chưởng nặng như vậy, không thềm chú ý mặt mũi người ta a.

Huyền Nguyệt chạy đến bên cạnh, kéo cánh tay A Ngốc thấp giọng nói:

- Nham Thạch đại ca thật nóng tính! Sau này ta chẳng may nói điều gì không đúng, người cần phải bảo vệ ta đó, ta cũng không muốn bị đánh đâu.

A Ngốc gật đầu, bước đến trước mặt Nham Thạch, ngăn cản Miêu Phi cùng Vạn Lý xông lên, nói:

- Các người dừng lại! Chúng ta đều là bằng hữu, nếu như không đoàn kết, như thế nào có thể tại Tử Vong sơn mạch thu hồi cực phẩm ma pháp thủy tinh chứ. Nguyệt Ngân đại ca, Vạn Lý đại ca, Miêu Phi đại ca, các người hãy bình tĩnh một chút.

Miêu Phi la hét nói:

- A Ngốc, người tránh ra, hắn dựa vào cái gì đánh Nguyệt Cơ, hãy để cho chúng ta giáo huấn hắn một chút.

Nham Lực cũng chạy tới, tiến đến bên cạnh Nham Thạch, nói:

- Đại ca, dừng lại đi.

Nguyệt Cơ tức giận thanh âm có chút thay đổi, dùng trường cung chỉ vào Nham Thạch nói:

- Người, người dám đánh ta, hôm nay không phải người tử chính là ta vong.

Vừa nói, tay phải liền rút ra 3 mũi tên dài.

Nham Thạch đứng đó, lạnh lùng nhìn Nguyệt Cơ, cầm trong tay ngân tiễn ném qua một bên, nói:

- Tiễn pháp của người mặc dù không tồi, nhưng muốn giết ta, sợ rằng không phải dễ. Các người nghĩ mình rất giỏi sao? Một đám nhãi ranh, công lực tép riu mà cũng đòi làm trò? Đừng có nằm mơ! A Ngốc huynh đệ, người tránh ra, để cho ta giáo huấn bọn họ một chút, cho bọn hăn biết thế nào là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Nếu không, đợi đến Tử Vong sơn mạch, chúng ta sợ rằng đều sẽ chôn thây đó.

A Ngốc ném chiến phủ cho Nham Lực, xoay người nắm lấy bả vai Nham Thạch, vội la lên:

- Đừng kích động, Nham Thạch đại ca!

Hắn xoay người, che ở Nham Thạch trước người, trùng Nguyệt Cơ nói:

- Nguyệt Cơ tỷ tỷ, ta thay Nham Thạch đại ca hướng người xin lỗi. Thê tử hăn vừa mới mất, tâm tình phi thường bất hảo, chúng ta hăn nên thông cảm hăn mới đúng. Nguyệt Ngân đại ca, Vạn Lý đại ca, Miêu Phi đại ca, chuyện này coi như kết thúc, lộ trình phía trước còn rất dài, chẳng lẽ chúng ta lại quyết sống chết với nhau sao?

Nguyệt Ngân thở dài, buông kiếm, hướng Nguyệt Cơ đi tới, nhẹ nhàng hạ trường cung trong tay nàng, thuyết phục:

- Quên đi muối muối.

Hắn xoay người, hướng Nham Thạch lạnh lùng nói:

- Nham Thạch, người hôm nay ra tay đã thương muối muối ta, sự việc này ta sẽ nhớ kỹ. Do việc thê tử người, cũng nể mặt mũi A Ngốc, ta không cùng người so đo. Nhưng nếu như có lần sau, Nguyệt Ngân ta đâu có chết cũng hướng người đòi lại công đạo. Đi, chúng ta lên xe.

Nói xong, lôi kéo Nguyệt Cơ không cam lòng lên xe ngựa. Miêu phi cùng Vạn Lý hung hăng trừng mắt liếc Nham Thạch, cũng hướng xe ngựa đi đến. Trong xe ngựa, mơ hồ truyền đến tiếng khóc lóc của Nguyệt Cơ.

A Ngốc thở phào nhẹ nhõm, xoay người đối Nham Thạch nói:

- Nham Thạch đại ca, người làm sao vậy? Mặc dù Nguyệt Cơ tỷ tỷ có chỗ không đúng, nhưng người cũng không nhất thiết phải động thủ đánh nàng!

Huyền Nguyệt cũng đã đi tới, thấp giọng nói:

- Nàng dâu sao cũng là thân nữ nhi, làm trò trước mặt nhiều người như vậy, như thế nào nàng có thể nhẫn nhịn, huống hồ cá tính nàng vốn đã mạnh mẽ.

Nham Thạch cười khỗ, âm đạm nói:

- Ta cũng không biết tại sao chính mình lại kích động như thế. Xin lỗi A Ngốc huynh đệ, các người lên xe đi. Chúng ta sẽ chạy lên phía trước xa một chút!

Nói xong, cùng Nham Lực hướng chiến mã đi đến.

Huyền Nguyệt lôi kéo đại thủ A Ngốc, nói:

- A Ngốc, chúng ta cũng lên xe đi, người cũng nên đi an ủi Nguyệt Cơ tử.

A Ngốc gãi gãi đầu, nói:

Nguyệt Nguyệt, bọn họ quan hệ trở nên như vậy, sau này làm thế nào đây! Ta an ủi Nguyệt Cơ có chỗ không đúng, người cũng là nữ nhi, người thử đi an ủi nàng xem sao. Nham Thạch đại ca mới rồi, cái tát cũng không nhẹ đâu! Hix

Huyền Nguyệt chu miệng, vốn định cự tuyệt, nhưng chứng kiến ánh mắt khẩn cầu của A Ngốc, không khỏi mềm nhũn, nói:

- Ta sẽ thử xem sao, bất quá nàng nếu không để ý, ta cũng có không biện pháp.

Vừa nói hai người vừa lên xe ngựa, Vạn Lý đánh xe phía trước, trong thùng xe Nguyệt Ngân trầm mặc ngồi một góc, Nguyệt Cơ tựa vào vai anh mà khóc. Miêu phi không ngừng xoay xoay nhuyển kiếm. Thấy A Ngốc cùng Huyền Nguyệt lên xe, Miêu Phi cả giận nói:

- A Ngốc, người bất công, cứ để Nham Thạch như thế sao? Hẳn nhiên đánh Nguyệt Cơ, phải biết rằng, Nguyệt Cơ tại dòng binh đoàn chúng ta được xem như công chúa! Nguyệt Cơ, người đừng khóc, ta hiện tại sẽ báo thù cho người.

Vừa nói vừa rút nhuyển kiếm bước xuống xe. Nguyệt Ngân kéo vội bả vai Miêu Phi, quát lạnh:

- Được rồi, người đừng làm loạn nữa. Bình tĩnh ngồi xuống cho ta.

A Ngốc cười khố nói:

- Nguyệt Ngân đại ca, Nham Thạch đại ca hẳn gần đây tâm tình bất hảo, các người cũng đừng trách hẳn, có cơ hội ta sẽ khuyên hẳn hướng Nguyệt Cơ tỷ tỷ nhận lỗi.

Nguyệt Ngân thở hỗn hển khẩu khí thô, nói:

-Thê tử hẳn chết, liên quan quái gì đến ta. Cho dù hẳn tâm tình bất hảo cũng không có nghĩa có quyền đánh tiểu muội ta! Ta thừa nhận, tiểu muội vốn được nuông chiều, nhưng cũng chưa đến lượt hẳn giáo huấn. A Ngốc, lúc này là ta nể mặt mũi người không cùng hẳn so đo, nhưng bọn hẳn không nên hướng chúng ta khiêu khích. Có thể chúng ta đánh không lại, nhưng chúng ta cũng sẽ vì tôn nghiêm dĩ tử tương hợp.

Huyền Nguyệt hì hì cười, nói:

- Được rồi, các người ai cũng là đại anh hùng, đều có tôn nghiêm, đừng nóng giận nữa. Chúng ta còn muốn cùng nhau thưởng ngoạn Tử Vong sơn mạch mà!

Vừa nói nàng vừa đi đến bên cạnh ngồi xuống, vỗ vỗ sau lưng Nguyệt Cơ:

- Bị hẳn đánh như vậy có đau lắm không?

Nguyệt Cơ mãnh mẽ ngồi dậy, bên má trái đã sưng cao đỏ ửng, nàng cảm tức nhìn Huyền Nguyệt:

- Đừng vội hả hê, có bản lĩnh, người cũng để hẳn đánh cho một phát!

Huyền Nguyệt lè lưỡi, phân trần:

- Hẳn hiện tại tâm tình bất hảo, ta ngu sao trêu chọc. Ai, Nguyệt Cơ tỷ tỷ vốn xinh đẹp là thế! Cư nhiên bị đánh thành như vậy. Nếu sau này chẳng may mắt lé miệng lệch.... đáng hổ thẹn a!

Cứ mặc kệ A Ngốc một bên liên tục nháy mắt ra dấu, Huyền Nguyệt vẫn hồn nhiên nói ra.

Miêu phi kinh hô:

- Người nói cái gì? Còn để lại di chứng sao?

Huyền Nguyệt thản nhiên nói:

- Đương nhiên có, Nham Thạch hẳn mạnh cỡ nào không cần ta giải thích. Có lẽ Nguyệt Cơ tỷ tỷ bộ xương đã bị hẳn phá hủy, khả năng sau này

khuôn mặt sẽ có chút sai lệch.

Nguyệt Cơ nghĩ đến dung mạo mình đã bị phá hủy, ngả vai Nguyệt Ngân, khóc lóc thảm thiết, Nguyệt Ngân trên trán gân xanh giật giật, nói:

- Huyền Nguyệt tiểu thư, muội muội ta đã thương tâm lắm rồi, người đừng kích động nàng nữa.

Huyền Nguyệt mỉm cười thần bí, nói:

- Ta vốn hảo tâm, định xem giúp nàng trị liệu một chút, khôi phục nguyên dạng, nhưng người đã nói như vậy, thôi quên đi, ta còn muốn ngủ a. A Ngốc qua đây, cho ta mượn bả vai người một chút, người dù khờ khạo nhưng bả vai thực là thoải mái! <ehm này bệnh oy! >

Nguyệt Cơ nhất thời im bật, lần nữa ngồi dậy, kéo tay Huyền Nguyệt nói:

- Huyền Nguyệt, người vừa nói gì? Người có thể giúp ta trị liệu?

Huyền Nguyệt hươ hươ ma pháp trường, nói:

- Đương nhiên, chẳng lẽ người quên ta là Quang hệ ma pháp sư? Trị liệu là sở trường của ta. Hiện tại người có nên gọi ta Huyền Nguyệt muội muội?

Vì dung mạo chính mình, Nguyệt Cơ không thể không ăn nói khấp nép:

- Huyền Nguyệt muội muội, người liền giúp ta trị liệu đi. Ta, ta...

Huyền Nguyệt nắm tay Nguyệt Cơ, hì hì cười, nói:

- Tốt lắm, Nguyệt Cơ tỷ tỷ, người yên tâm, nhanh thôi ta sẽ khiến dung mạo người khôi nguyên trạng. Lúc này mặc dù là Nham Thạch đại ca không đúng, nhưng người cũng có sai, không phải sao? Đừng hận hấn nữa nhé. Chúng ta đều là đồng bạn, sau này còn muốn giúp đỡ lẫn nhau nữa mà!

Nguyệt Cơ liếc Huyền Nguyệt một cái, bất đắc dĩ gật đầu. Nguyệt Ngân vừa nghe Huyền Nguyệt có thể trị liệu vết thương của muội muội, chân mày nhất thời giãn ra, thành khẩn nói:

- Huyền Nguyệt tiểu thư, mong người sớm trị liệu giúp muội muội ta!

Huyền Nguyệt lườm hấn một cái, nói:

- Không cần người nói ta cũng sẽ làm. Nguyệt Cơ tỷ tỷ xinh đẹp đường nào, nếu như dung mạo bị hủy thì thật quá đáng tiếc!

Nguyệt Cơ được Huyền Nguyệt tăng bốc, sắc mặt nhất thời khá lên rất nhiều, trước giờ nàng vẫn luôn coi Huyền Nguyệt như cừu nhân, nhưng hiện tại trong lòng lại tràn ngập cảm kích.

Kỳ thật, mọi việc hoàn toàn do Huyền Nguyệt hù dọa, mặc dù cái tát của Nham Thạch không nhẹ, nhưng cho dù không trị liệu, cũng chỉ qua vài ngày là khỏi, đương nhiên phải chịu thống khổ một ít. Nhìn Huyền Nguyệt vền vẹn dùng mấy lời liền dụ đi nội khí, A Ngốc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Huyền Nguyệt hì hì cười, nói:

- Nguyệt Cơ tỷ tỷ, người ngồi xong, ta cần phải bắt đầu ngay. Các người không được làm ồn nha!

Miêu phi cùng Nguyệt Ngân vội vã nghiêm chỉnh ngồi, không dám lên tiếng. Nguyệt Cơ cũng ngồi thẳng, dùng ống tay áo lau khô nước mắt. Huyền Nguyệt mỉm cười, nói:

- Bắt đầu rồi nha.

Nàng dựng thẳng ma pháp trượng, cố ý khoe khoang cao giọng ngâm xướng:

- Vĩ đại quang chi thần a! Thịnh ngài đem thần lực vĩ đại cho tín đồ trung thành mượn, dùng ánh sáng khôi phục, xua đi đau xót trước mặt!

Theo chú ngữ ngâm xướng, thiên sứ trên mộc trượng tản mát ra bạch sắc quang mang, hơi thở thần thánh tràn ngập thùng xe. Huyền Nguyệt dụng tinh thần lực khống chế ánh sáng khôi phục như tơ lũ bay về hướng Nguyệt Cơ. Nguyệt Cơ hơi né, khuôn mặt nóng rát tiếp xúc với ánh sáng khôi phục bất chợt có cảm giác thanh lương, đau đớn giảm đi ít nhiều. Quang mang dần dần mãnh liệt, mọi người có thể rõ ràng chứng kiến khuôn mặt Nguyệt Cơ dần dần bình phục, thủ ấn cũng dần dần biến mất. Ngoại trừ chút máu còn đọng nơi khóe miệng, có thể nói khuôn mặt Nguyệt Cơ đã khôi phục hoàn toàn, tựa hồ như chưa hề bị thương. Huyền Nguyệt buông ma pháp trượng, cười nói:

- Tốt lắm, Nguyệt Cơ tỷ tỷ, người hiện đã không có việc gì.

Nguyệt Cơ cảm giác được mặt mình đã hoàn toàn bình phục, cảm giác thanh lương nhẹ nhẹ truyền đến, thoải mái nói không nên lời. Miêu phi giật

mình tiến đến trước mặt Nguyệt Cơ, cẩn thận nhìn chăm chăm xem xét mặt nàng, Nguyệt Cơ bị hấn nhìn đến đỏ mặt, vội đẩy ra, trách mắng:

- Đáng ghét, chưa từng thấy mỹ nữ sao?

Miêu phi ngã vào A Ngốc nói:

- Oa, Huyền Nguyệt muội muội, ma pháp của người thật là phi thường a. Ngay một điểm dấu vết cũng không còn, Nguyệt Cơ, ta hảo tâm giúp nàng kiểm tra một chút! Nàng như thế này không phải là lấy oán báo ân sao?

Nguyệt Cơ mặt trắng bạch liếc nhìn Miêu Phi, hai tay sờ vuốt khuôn mặt chính mình, không những không đau mà khuôn mặt cũng đã xinh đẹp như cũ, không khỏi cảm kích nói:

- Huyền Nguyệt muội muội, cảm ơn người, lúc trước, lúc trước đều là ta không tốt, luôn cùng người đấu khẩu, sau này người chính là tỷ muội tốt nhất của ta, có chuyện gì tỷ tỷ nhất định sẽ giúp người.

Huyền Nguyệt hì hì cười, nói:

- Trước kia ta cũng có chỗ không tốt! Ai bảo Nguyệt Cơ tỷ tỷ rất đẹp khiến ta có chút ghen tỵ a!

A Ngốc trợn mắt á khẩu nhìn hai mỹ nữ trước mặt. Lòng dạ phụ nữ, người như hấn sao có thể hiểu nổi!

Nguyệt Ngân cười nói:

- Lúc này tiểu muội đã khá hơn nhiều, đều là công lao Huyền Nguyệt tiểu thư. Thật sự là cảm ơn người.

A Ngốc nói:

- Nếu Nguyệt Cơ tỷ tỷ đã bình phục, chuyện vừa rồi coi như xong đi ha. Nham Thạch đại ca vốn cũng rất tốt. Lúc này...

Nguyệt Cơ hừ một tiếng, nói:

- Nể mặt Huyền Nguyệt muội, bây giờ bỏ qua, sau này ta sẽ tính sổ với hấn. A Ngốc, người cần phải hảo hảo chiêu cố Huyền Nguyệt muội, nếu người khi dễ nàng, khiến nàng chịu ủy khuất, ta sẽ không tha cho người đâu.

A Ngốc cười khố nói:

- Ta, ta khi dễ nàng? Nàng không khi dễ ta đã là tốt quá rồi. Ai u, Nguyệt Nguyệt, người như thế nào cấu ta a!

Một hồi phong ba, Huyền Nguyệt dụng ma pháp cấp thấp khôi phục dẹp loạn, mọi người lại tiếp tục trên con đường hành trình thám hiểm Tử Vong sơn mạch.

Ba ngày sau, mọi người rốt cuộc đã rời khỏi lãnh địa Phổ Nham Tộc, tiến vào Thiên Nguyên tộc địa giới. Ba ngày này, nhờ có Nham Thạch cùng Nham Lực, mỗi lần đi ngang qua bộ lạc của Phổ Nham Tộc, đều được nhiệt tình tiếp đãi. Nguyệt Ngân dong binh đoàn cùng Nham Thạch, Nham Lực mơ hồ luôn có khoảng cách. Bình thường hiếm khi nói chuyện. Nham Thạch càng thêm trầm mặc. Ngoại trừ đáp lời A Ngốc, hãn căn bản không hề mở miệng.

A Ngốc mặc dù không tập trung tu luyện Minh Tự cửu quyết, nhưng chiêu thức cũng đã hoàn toàn nắm rõ. Huyền Nguyệt khi thì xem xét ma pháp thủ trát mà Phổ Lâm tiên tri cấp cho, khi thì len lén dạy A Ngốc Thần Long Chi Huyết chú ngữ. Trong không gian hệ ma pháp, có một loại chú ngữ có thể trong nháy mắt dời đi làm nàng hứng thú, khiến tiểu cô nương bướng bỉnh này phá lệ đứng lên tu luyện.

Thần Long Chi Huyết cùng Phượng Hoàng Chi Huyết chú ngữ không sai biệt lắm. A Ngốc đầu óc mặc dù chậm chạp, nhưng cũng đã sớm đem mấy chú ngữ đơn giản đó vững vàng nhớ kỹ. Với năng lực hãn hiện tại, cũng chỉ có thể sử dụng mấy chú ngữ cấp thấp không chế Thần Long Chi Huyết.

Xe ngựa ngừng lại, thanh âm Vạn Lý từ bên ngoài truyền đến:

- Nguyệt Ngân lão đại, phía trước không có đường, chỉ toàn rừng rậm, làm sao bây giờ?

Mọi người xuống xe, phía trước nhìn lại. Quả nhiên, trước mặt là bạt ngàn rừng rậm, cây cối cao lớn cành lá tươi tốt, vừa nhìn đã biết hẳn là rất lâu đời. Nham Thạch cùng Nham Lực lập tức nhảy xuống theo tới, A Ngốc tới cạnh Nham Thạch, hỏi:

- Đại ca, nơi này như thế nào lại không có đường, có phải chúng ta đi lạc rồi không?

Nham Thạch lắc đầu, nói:

- Không nhầm. Thiên Nguyên tộc đặc điểm lớn nhất, đó chính là, lãnh địa không có đường. Bởi vậy, cho dù có rất nhiều quân đội đến đây công kích nhưng rất khó công phá phòng tuyến của bọn họ. Bắt đầu từ đây, chúng ta sẽ không dùng ngựa. Phiến rừng rậm trước mặt này chính là Thiên Nguyên tộc rừng danh Tinh Linh sâm lâm.

Tất cả mọi người đều đã tụ tập quanh Nham Thạch, Miêu Phi cau mày nói:

- Không thể dùng ngựa, vậy xe ngựa làm thế nào?

Nham Thạch thần nhiên nói:

- Chỉ có thể để lại ở chỗ này, ngựa nơi nào cũng giống nhau. Ta sẽ nhờ bằng hữu Tinh Linh tộc chăm sóc giúp. Đến lúc quay lại chắc không vấn đề.

A Ngốc nhìn về phía Nguyệt Ngân, Nguyệt Ngân hướng hân gật đầu. Mấy ngày nay, không khí vẫn còn gượng gạo, A Ngốc trở thành trung gian truyền tin. Mọi chuyện đều do hân phối hợp.

Huyền Nguyệt tiến đến, hưng phấn nói:

- Nham Thạch đại ca, đây là Tinh Linh sâm lâm trong đó chắc hẳn có nhiều Tinh Linh a! Ta còn chưa từng thấy qua Tinh Linh? Bộ dạng họ trông như thế nào?

Nham Thạch mặt như cũ không chút đổi sắc nói:

- Chờ một lát người hân có thể nhìn thấy bọn họ. Tinh Linh chính là chủng tộc thiện lương nhất, chỉ cần không nguy hại đến sinh tồn, bọn họ chưa bao giờ phát động công kích. Các người thu thập đồ đạc một chút. Chúng ta cũng nên tiến vào thôi!

A Ngốc nhìn viễn cổ rừng rậm bạt ngàn trước mắt, không khỏi nhớ tới Mê Huyền chi sâm, thở dài nói:

- Đại tự nhiên là tốt nhất! rừng rậm này thật sự rất đẹp!

Nham Lực hừ một tiếng, nói:

- Đây đã tính là gì, đây chỉ là địa phương bên ngoài Tinh Linh sâm lâm mà thôi, chờ người chứng kiến Tinh Linh Tộc thôn xóm, mới biết thế nào là nhân gian tiên cảnh.

A Ngốc nhanh nói:

- Tinh Linh không phải ở ngay trong thâm lâm sao? Sao lại có thôn xóm? Chẳng lẽ bọn họ cũng phá hư rừng rậm?

Nham Lực nói:

- Người thật là lạc hậu a, chờ một lát người sẽ biết thế nào là Tinh Linh thôn xóm.

Nguyệt Ngân tới cạnh A Ngốc, nói:

- Hiện tại trên đại lục Tinh Linh ngày càng thưa thớt, bọn họ căn bản không muốn cùng loài người quan hệ. Phải biết rằng, trong Tinh Linh Tộc tùy tiện lấy ra một nam tử so với loài người chúng ta anh tuấn hơn vạn phần, mà nữ tử Tinh Linh, càng là nhân gian tuyệt sắc. Có rất nhiều quý tộc xuất hàng ngàn kim tệ làm tiền thưởng, khiến Đạo Tặc công hội cùng thợ săn tiền thưởng bất chấp thủ đoạn săn lùng thiếu niên, thành niên Tinh Linh tộc. Theo ta được biết, một nữ tử tinh linh thành niên, tại chợ đen có thể bán được khoảng một vạn kim tệ. Chính bởi vì như thế, cho nên Tinh Linh Tộc thường xuyên bị Đạo Tặc công hội cùng thợ săn tiền thưởng quấy phá. Cho dù có đối đầu, Tinh Linh Tộc cũng rất ít khi hạ sát thủ, càng chứng tỏ bản chất thuần khiết thiện lương của bọn họ.

Huyền Nguyệt tức giận hừ nói:

- Ngay cả Tinh Linh cũng muốn bắt, bọn họ thật đáng ghê tởm, nếu để ta gặp phải, ta thế nhất định sẽ tiêu diệt hiểm họa này thay Tinh Linh Tộc. Nguyệt Ngân đại ca, bọn quý tộc đó muốn bắt Tinh Linh làm gì?

Nguyệt Ngân xấu hổ, thấp giọng cười nói:

- Làm nô dục hoặc là súng vật.

Huyền Nguyệt ngẩn người, hỏi:

- Cái gì gọi là nô dục?

Miêu phi vốn đang uống nước, nghe Huyền Nguyệt hỏi vậy, nhất thời điên cuồng phún ra, bắn lên mặt Vạn Lý, Vạn Lý giật mình, túm cổ áo Miêu Phi, cả giận nói:

- Người làm gì?

Miêu Phi liên thanh ho khan, hiển nhiên là bị sặc:

- Ta, ta... Không phải... Cố ý... Huyền, Huyền Nguyệt... Tiểu thư... Nàng, thật sự... là...

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Tinh Linh Chi Kiếp

> Huyền Nguyệt ngăn người:

- Người sao vậy? Ta chỉ muốn biết nô dục là cái gì, sao người phải kích động như thế?

Nguyệt Ngân vẽ mặt xấu hổ nói:

- Huyền Nguyệt tiểu thư, người đừng hỏi nữa, chúng ta chuẩn bị tiến vào sâm lâm thôi, người xem còn đồ vật gì bỏ quên trong xe ngựa thì nhanh mang theo.

Huyền Nguyệt lắc đầu nói:

- Ta mới là người không có đồ vật để quên ấy chứ! Người không nói, ta hỏi A Ngốc.

- A Ngốc, người nói cho ta biết, cái gì gọi là nô dục?

A Ngốc mờ mịt lắc đầu:

- Ta...ta cũng không biết! Bất quá nếu là nô lệ, vận mệnh hẳn là rất bi thảm. Tinh Linh thật sự rất đáng thương.

- Nguyên lai nhân loại cũng có người như thế, ta đây là lần đầu tiên được chứng kiến.

Một thanh âm lạnh như băng từ trong rừng cây truyền ra. Mọi người theo hướng đó nhìn lại, thấy hơn mười thân ảnh màu xanh biếc từ rừng rậm bay ra. Mọi người càng chăm chú, chỉ thấy trong đó nam có nữ có, thân thể so với nhân loại nhỏ hơn một chút, bao trùm thân thể là một màu xanh biếc thay quần áo, sau lưng đều có hai cánh chim trong suốt, đại bộ phận nhân thủ đều sẵn sàng đoan cung cũng màu xanh biếc nốt, hơn mười cặp mắt to tròn oán hận chăm chăm nhìn đám người A Ngốc. Ngoại trừ sau lưng có cánh ra thì điểm khác biệt lớn nhất giữa bọn họ cùng nhân loại, đó là bọn

họ có lỗi tai nhọn hoắt dựng đứng. Lạnh lạnh sát khí từ trên những người này truyền đến, mọi người đều mơ hồ cảm giác được cung tên kia ẩn tàng lực xuyên thấu cực mạnh, tựa hồ tùy thời đều có thể đem mọi người hạ sát. Nham Thạch cất tiếng:

- Là Tinh Linh Tộc bằng hữu, mọi người đừng động thủ.

Nói xong, hần tiến lên vài bước, hướng phía một gã nam Tinh Linh cầm đầu, thi lễ nói:

- Tinh linh đại ca, ngài hảo!. Ta là Nham Thạch - tộc nhân Phổ Nham Tộc, lần này đặc biệt đến đây bái kiến Tinh Linh Nữ Vương bộ hạ. Không biết Tinh Linh Tộc đã xảy ra chuyện gì khiến cho các người khẩn trương như thế?

Nam Tinh Linh cầm đầu ngăn người, nói:

- Người là Phổ Nham Tộc, Nham Thạch? Vậy Nham Phi là như thế nào với người?

Nham Thạch đáp:

- Nham Phi chính là gia phụ. Chẳng lẽ đại ca có quen biết gia phụ?

Nam Tinh Linh không chút buông lỏng, cảnh giác nói:

- Có gì chứng minh người cùng Nham Phi có quan hệ?

Nham Thạch mỉm cười, từ trong lòng móc ra một khối đá ném qua, A Ngốc mơ hồ cảm nhận được, trên mặt đá có khắc chữ trong đó ẩn chứa không ít năng lượng. Tinh Linh tiếp nhận hòn đá, Nham Thạch nói:

- Đây là khi ta sinh ra, Phổ Nham Tộc vĩ đại, Phổ Lâm tiên tri ban cho ta làm bùa hộ mệnh. Thỉnh ngài xem xét.

Tên tinh linh kia nhìn kỹ khối đá, lắc đầu, nói:

- Ta xem qua chẳng thấy có gì đặc biệt, bất quá nếu người khẳng định mình là Phổ Nham Tộc nhân, vậy có thể theo chúng ta tiến vào sâm lâm. Các người đến Tinh Linh sâm lâm, thật chỉ muốn bái kiến Nữ vương bộ hạ?

Nham Thạch nói:

- Chúng ta vốn muốn thông qua lãnh địa Thiên Nguyên tộc, đi đến vùng Tử Vong Sơn mạch tìm kiếm đồ vật, ngang qua quý địa, đặc biệt đến bái kiến Nữ vương bộ hạ.

Một nữ Tinh linh tóc tím dài ngang vai bay tới bên cạnh Nam tinh linh, không ngừng nói gì đó, cái loại ngôn ngữ này ai nghe cũng không hiểu, chắc hẳn là tinh linh ngữ. Nam tinh linh nghe không ngừng gật đầu, nữ tinh linh nói xong, do dự một chút, nói:

- Vậy đi, nếu các người cùng Phổ Nham Tộc có quan hệ, sẽ cho phép các người theo chúng ta tiến vào sâm lâm, bất quá, trước đó Tinh Linh ma pháp sư sẽ phong ấn năng lực các người lại, đợi đến khi Nữ vương bệ hạ xác nhận thân phận, mới có thể trả lại tự do cho các người.

Nham Thạch nhíu nhíu mày, hơi giận nói:

- Tinh Linh Tộc từ khi nào đãi khách như vậy, đây vốn không phải tác phong của các người! Đây là mệnh lệnh của Hi Lạc Nữ Vương bệ hạ sao?

Nam tinh linh quật cường nói:

- Không sai, chính là do Nữ Vương bệ hạ hạ lệnh, nàng yêu cầu chúng ta, tuyệt không tha bất cứ ngoại nhân nào. Mặc kệ các người có đồng ý hay không, chúng ta đều phải bắt các người mang về.

Nói xong, đoàn cung trong tay lại dương lên, từ phía sau bay ra một nữ tinh linh, trong tay cầm ma pháp trượng, lóe ra hào quang xanh biếc.

Huyền Nguyệt hướng Nham Thạch nói:

- Đây mà là Tinh Linh Tộc thiện lương, đặc biệt yêu thích hòa bình sao? Ta xem so với Phổ Nham Tộc các người còn muốn bá đạo hơn! Vừa thấy mặt liền muốn bắt chúng ta.

Nham Thạch nói:

- Tinh Linh Tộc nhất định đã xảy ra đại sự, nếu không bọn họ sẽ không như vậy. Tinh Linh Tộc bằng hữu, các người trước không nên động thủ, chúng ta thương lượng một chút.

Nói xong, quay đầu hướng A Ngốc nói:

- Huynh đệ, chúng ta không nên cùng Tinh Linh Tộc phát sinh xung đột, ta xem, thuận theo ý bọn họ, thế nào?

A Ngốc còn chưa kịp mở miệng, Miêu Phi đã cướp lời nói:

- Như vậy sao được, nếu như bị phong ấn lực lượng thì khác nào để mặc cho chúng khi dễ ư?

A Ngốc cân nhắc Nham Thạch một chút, Miêu Phi một chút, hướng Tinh Linh cầm đầu nói:

- Tinh linh đại ca, không còn biện pháp nào khác sao? Chúng ta thật sự không có ác ý?

Nam tinh linh hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ai biết các người có phải đạo tặc mạo danh Phổ Nham Tộc nhân hay không. Tốt nhất vẫn phải phong ấn năng lực các người lại mới có thể mang vào Tinh Linh sâm lâm.

Lúc này, Nguyệt Ngân cũng tiến lên, che trước người Miêu Phi, cất cao giọng nói:

- Hảo, chúng ta tin tưởng Tinh Linh Tộc các người, theo ý các người mà làm!

Miêu phi vội la lên:

- Nguyệt Ngân lão đại, không được a! Không thể bị bọn họ phong ấn lực lượng.

Nguyệt Ngân trừng mắt liếc hằm hằm một cái, nói:

- Không sao, ta tin tưởng Tinh Linh Tộc sẽ không làm thương tổn bằng hữu. Tiến hành đi.

Nam tinh linh nhú nhú mày, đôi chút do dự, hồi lâu nói:

- Nếu như Nữ Vương chứng thực thân phận bằng hữu của các người, ta, Tinh Linh Tộc Á Viên nhất định trịnh trọng hướng các người xin lỗi. Mã Thì, động thủ.

Theo hướng hằm kêu gọi, từ đội ngũ Tinh Linh Tộc phía sau bay ra một nữ ma pháp sư, không ngừng dùng tinh linh ngữ ngâm xướng chú ngữ. Quang mang xanh biếc từ thân nàng lóe sáng, chú ngữ ngâm xướng thời gian không ngừng, khi quang mang xanh biếc hoàn toàn đem nàng bao phủ, nàng mới huy động ma pháp trường, một đạo lực mang đánh vào một gốc cây đại thụ bên cạnh. Đại thụ được ma pháp quang mang rót vào nhất thời điên cuồng sinh trưởng, 7 -8 rễ mây từ trên mặt đất hướng đám người A Ngốc bò đến.

Huyền Nguyệt kinh ngạc trở trở cây mây, nói:

- Oa, đây là tự nhiên ma pháp của Tinh Linh Tộc sao? Thật sự là quá thần kỳ a!

Cây mây rất nhanh bò đến trước mặt mọi người, từ dưới chân leo lên, đem mọi người quần lấy. A Ngốc có chút tránh né nhưng mây vốn tính dẻo dai, kể cả có dùng sanh sanh đấu khí cũng chưa chắc có thể thoát được. Sau khi đem mọi người hoàn toàn quần quanh thân cây, nữ tinh linh ma pháp mới thôi ngâm xương, nàng có chút uể oải hướng Á Viên gật đầu.

Á Viên nói:

- Tốt lắm, hiện tại các người có thể đi theo chúng ta!

Nói xong, cùng đội quân tinh linh hướng sâm lâm thông thả bay đi.

Bị trói treo trên thân cây tư vị hiển nhiên rất khó chịu, Nham Lực bất mãn nói:

- Đã lâu chưa có quay lại Tinh Linh tộc, thật không nghĩ đến sẽ được khoản đãi đặc biệt như thế này!

Nham Thạch trừng mắt hăn liếc một cái, nói:

- Người ít nói vài câu đi, đợi gặp được Tinh Linh Nữ Vương, nàng hẳn sẽ chúng ta một cái công đạo.

Nói xong, dẫn đầu đi về phía trước.

Huyền Nguyệt cũng không có để ý đến việc bị cây mây trói chặt, bởi vì nàng chắc chắn rằng, nếu có chuyện gì xảy ra, Phượng Hoàng Chi Huyết nhất định có thể giải quyết gọn nhẹ cây mây này.

Tinh Linh sâm lâm đường đi phi thường gập ghềnh, cơ hồ không có đất bằng phẳng, mọi người chậm chậm từng bước theo sát đoàn Tinh Linh dần thâm nhập vào sâu trong sâm lâm, cây cối cao lớn che phủ hầu hết ánh mặt trời, trận trận cảm giác thanh lương truyền vào trong cơ thể, hô hấp nhẹ nhàng khoan khoái, làm cho người ta cảm giác thật thoải mái, vui vẻ.

Nham Lực có chút say mê nói:

- Nơi này không khí thật sảng khoái, so với Phổ Nham Tộc chúng ta còn muốn tốt hơn, Nham Thạch đại ca, chúng ta lần trước đến đây hình như là đã hơn chục năm thì phải.

Tại đây tràn ngập hương hoa Niết Bàn khiến tâm tình Nham Thạch tựa hồ sáng sủa hơn không ít, nhẹ nhàng gật đầu, nói:

- Đúng vậy! Tinh Linh sâm lâm tuyệt đối là một trong những địa phương xinh đẹp nhất trên đại lục, nếu như Vân Nhi còn sống, chứng kiến cảnh này nàng hẳn sẽ phi thường cao hứng.

Nhớ tới cái chết thảm của ái thiếp, Nham Thạch trong lòng đau xót, không hề cất tiếng nữa.

Trong bọn họ duy nhất chỉ có Huyền Nguyệt là không chút vũ kỹ nào, nhanh chóng hai chân toàn hoàn đau nhức, bởi vì không có hai tay giữ thăng bằng, thành linh xuất hiện cái hố khiến nàng bổ nhào. A Ngốc giật mình, vội vã ngồi xổm xuống, nhưng tay bị trói cũng vô phương đỡ nàng đứng dậy. Huyền Nguyệt từ nhỏ chưa bao giờ chịu khổ, nhất thời khóc rống lên, nghe được tiếng khóc của nàng, mọi người dừng lại cước bộ, Nguyệt Cơ đi tới bên cạnh Huyền Nguyệt, nói:

- Nguyệt nguyệt, sao thế?

Huyền Nguyệt khóc nói:

- Tinh Linh Tộc bọn họ thật quá khi dễ người khác, ta chỉ là một nữ hài tử, thân không vũ kỹ, trói ta như vậy ta đi như thế nào a! Ta không đi nữa. Hu hu.....

Á Viên bay tới, duỗi tay định đỡ Huyền Nguyệt dậy, Huyền Nguyệt sảng giọng:

- Đừng có chạm vào ta. Đáng ghét!

Á Viên ngẩn ngơ, hẳn lúc này mới thấy rõ, nữ tử nhân loại mà cũng có người đẹp tựa thiên sứ như tiểu cô nương này, luận về tướng mạo, cho dù tại Tinh Linh Tộc, Huyền Nguyệt cũng tuyệt đối được xếp top. : D

Á Viên nói:

- Nhìn bộ dáng người, hẳn là nhân loại ma pháp sư. Như vậy đi, ta xem các người quả thật cũng không có ác ý, sẽ đem cởi trói cho người, người xem có được không.

Huyền Nguyệt lập tức im bặt, nhẹ nhàng nói:

- Thế cũng được, mau cởi trói cho ta.

Á Viên kêu Mã Thì giải phóng cho Huyền Nguyệt, Huyền Nguyệt ngồi dậy, hoạt động thân thể một chút, mới vừa rồi ngã sấp xuống, tay của nàng xước xát đôi chỗ, trện trện đau đớn khiến nàng nước mắt không khỏi lại

chảy ra, nhẹ giọng ngâm xướng quang hệ khôi phục thuật, bạch quang chiếu rọi xuống, vết thương trên tay nhanh chóng lành lại. Mã Thì bay xuống cạnh Huyền Nguyệt nói:

- Tiểu muội muội, nàng dùng ma pháp trị liệu vết thương như vậy là không tốt đâu, sẽ làm giảm khả năng chữa thương của cơ thể, như loại tiểu thương này hãy để nó tự khôi phục là tốt nhất.

Huyền Nguyệt chau môi anh đào, nói:

- Nhưng mà.... nhưng mà ta đau! Bộ dạng người so với ta không lớn hơn bao nhiêu, không được gọi ta là tiểu muội muội. Ta ghét nhất bị người khác gọi ta tiểu.

Mã Thì hì hì cười, nói:

- Không thể gọi người tiểu sao? Vậy người lắm rồi, chúng ta Tinh Linh Tộc bình thường có thể sống đến bốn, năm trăm tuổi, ta năm nay có thể nói đã gần trăm tuổi, mặc dù trong tộc cũng không tính là lớn, nhưng so với người, thì lại hơn rất nhiều ah.

Huyền Nguyệt oa quát to một tiếng, chỉ vào Mã Thì nói:

- Người gần một trăm tuổi rồi ư?

Mã Thì vui vẻ gật đầu, nói:

- Không sai! Còn kém hai năm nữa là tròn một trăm tuổi. Đợi đến khi đủ một trăm tuổi, ta chính là đại Tinh Linh.

Huyền Nguyệt tựa hồ quên mất việc mình mới bị ngã sấp xuống, giữ chặt cánh tay Mã Thì, thân thiết nói:

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ, người mau mau dạy ta, như thế nào một trăm tuổi mà vẫn xinh đẹp như vậy?

Tinh Linh Tộc vốn ưa thích vẻ đẹp hoàn mỹ, nghe được Huyền Nguyệt chân thành hỏi, Mã Thì không khỏi cười nói:

- Tiểu muội muội, vấn đề này thuộc về huyết thống, thật cũng không có biện pháp đặc thù nào!

Huyền Nguyệt chau cái miệng nhỏ nhắn nói:

- Nguyên lai làm Tinh Linh lại tốt như vậy, một trăm tuổi mà vẫn luôn xinh đẹp, nếu ta cũng là Tinh Linh tộc nhân thì tốt quá rồi.

Mã Thì mỉm cười, nói:

- Nếu như người là Tinh Linh, nhất định sẽ là tiểu Tinh Linh xinh đẹp nhất!

Á Viên vừa bay lại nói:

- Chúng ta mau lên đường, nếu không nhanh trở về hân mọi người sẽ rất sốt ruột.

Đúng lúc này, tiếng xé gió đột nhiên truyền đến, mấy chục đạo thân ảnh từ bốn phía xông tới, bọn họ một đám toàn thân hắc y, chỉ lộ hai mắt, dây trói có, binh khí có, tấm thuẫn cũng có < thuẫn: tấm khiên>, một bộ khí thế hung hăng. Một tấm lưới từ trong đám hắc y nhân phóng ra, thành công trói buộc thân thể Mã Thì. Tên hắc y nhân cao lớn kia dụng nhất duệ, nhất thời đem Mã Thì thân thể mềm mại lôi đến bên cạnh, tay phải đánh một quyền sau gáy khiến nàng hôn mê bất tỉnh. Hân đắc ý cười to nói:

- Các huynh đệ, Tinh Linh ma pháp sư đã bị ta bắt được.

Đám hắc y nhân nhất thời không còn cố kỵ gì nữa, hướng Tinh Linh đánh tới. Á Viên lâm nguy bất loạn, vội phi lên không, hạ lệnh chỉ huy, hàng loạt mũi tên xanh hướng đám hắc y nhân phóng tới. Đám hắc y nhân tựa hồ sớm có chuẩn bị, mỗi người trong tay đều cầm một tấm thuẫn dày, mặc dù Tinh Linh tiên có lực xuyên thấu cực mạnh, nhưng không cách nào đột phá tầng phòng ngự.

Đôi cánh trong suốt của Tinh Linh Tộc dù có thể đưa họ bay vào không trung, nhưng năng lực phi hành sao có thể so với Dực Nhân Tộc. Trong thâm lâm, bởi có cành lá rậm rạp ngăn cản nên ngay cả độ cao thập thước cũng rất khó đạt tới. Hắc y nhân không ngừng hướng không trung tung lưới, không có Tinh Linh ma pháp sư trợ giúp, trong chốc lát, nhất thời lại có ba gã Tinh Linh bị tấm lưới bắt được, lôi xuống.

Huyền Nguyệt bị biến hóa thành linh xảy ra khiến nàng vô cùng hoảng sợ, vội vã trốn sau lưng A Ngốc. Nham Thạch lo lắng hô to:

- Tinh Linh bằng hữu, mau cởi bỏ trói buộc, chúng ta giúp các người kháng địch.

Á Viên một bên bắn tên, một bên trốn tránh tấm lưới, giận dữ nói:

- Ai biết các người có phải cùng một bọn hay không, chắc chắn là các người đem chúng đến.

Kỳ thật, cho dù hắc tin tưởng đám người Nham Thạch đến mấy cũng vô phương giải trừ trời buộc, dù sao, Ma pháp sư duy nhất trong đoàn - Mã Thì đã bị bắt đi a. Nhìn đám người hắc y nhân, Nham Thạch trong lòng khẩn trương, hướng Huyền Nguyệt nói:

- Người cũng là ma pháp sư, có hay không biện pháp đem cây mây này đốn ngã, thứ này rất chắc ta không thoát được.

Huyền Nguyệt suy nghĩ một chút, nói:

- Ta có biện pháp, bất quá, các người có thể sẽ bị hỏa thiêu một chút, kiên nhẫn chịu đau nhá!

Nói xong, nhanh chóng móc ra Phượng Hoàng Chi Huyết, nhẹ giọng ngâm xướng:

- Vạn điều vua phượng hoàng! Thịnh ngài đem hỏa lực vô song ban cho ta, hóa thành ngọn lửa, thiêu rụi trời buộc trước mắt!

Phượng Hoàng Chi Huyết đặc điểm lớn nhất đó là chỉ cần là ma pháp sư dù mới sơ cấp cùng đều có thể sử dụng phát ra hỏa hệ ma pháp, uy lực phụ thuộc vào công lực của người thi triển mà biểu hiện. Thần Long Chi Huyết của A Ngốc cũng có đặc tính tương tự, bất quá thay vào đó là quang hệ ma pháp. Theo chú ngữ ngâm xướng, Phượng Hoàng Chi Huyết trong tay Huyền Nguyệt hồng quang đại phóng, một ngọn lửa hình vạn điều từ viên lệ bảo thạch bay ra, Huyền Nguyệt chỉ huy, hướng ngực A Ngốc lao đến. A Ngốc chỉ cảm thấy ngực nóng lên, mấy sợi mây quấn quanh người đồng thời rực lửa nhanh chóng biến thành cháy đen, bởi vì có Minh Vương kiếm tà khí lạnh như băng nên dù Phượng Hoàng lửa nóng cỡ nào cũng vô phương làm tổn thương A Ngốc. A Ngốc trở tay rút ra Thiên Cương kiếm, bạch quang hiện lên, nhanh chóng đem Nham Thạch cùng Nham Lực trên cây mây cắt đứt, cây mây có dai bền thế nào cũng không thể ngăn cản khí thế mạnh mẽ của Thiên Cương kiếm. Hai người hét lớn một tiếng, phân biệt rút ra binh khí hướng hắc y nhân vọt tới.

Phượng Hoàng lửa hiện tại đã là giới hạn thi triển Phượng Hoàng Chi Huyết của Huyền Nguyệt, nàng vốn định tiếp tục dùng ngọn lửa giúp mọi người thoát thân nhưng ma pháp lực tựa hồ đã bị Phượng Hoàng Chi Huyết hút sạch, toàn thân mềm nhũn, ngã ngối trên mặt đất. Kỳ thật, hỏa mộc

tương khắc, nàng chỉ cần sử dụng một hỏa hệ ma pháp cấp thấp cũng có thể giải trừ trời buộc. A Ngốc giải thoát cho Nham Thạch cùng Nham Lực xong, vội vã quay sang Huyền Nguyệt hỏi:

- Nguyệt Nguyệt, người thế nào? Không sao chứ?

Huyền Nguyệt hữu khí vô lực nói:

- Không có việc gì, chỉ là dùng hơi quá ma pháp lực một chút, người mau giúp Nham Thạch đại ca đối phó đám bại hoại kia đi, không thể để họ tác quái bắt Tinh Linh đi được! Nhất là Mã Thì tỷ tỷ.

A Ngốc gật đầu, nhanh chóng giải trừ cho bốn người Nguyệt Ngân, mọi người ánh mắt đồng thời cương nghị, ngoại trừ Vạn Lý ở lại bên cạnh bảo vệ Huyền Nguyệt, tất cả đều hướng đám hắc y nhân vọt tới. Lúc này, Nham Lực cùng Nham Thạch sớm đã nhảy vào giữa vòng vây của đám hắc y nhân. Hai người đều là chiến sĩ, tấm thuẫn dày trước mặt cản bản đối với họ là vô dụng. Nham Thạch tựa hồ muốn đem nội tâm rực lửa hoàn toàn phát tiết ra, một đao không lưu tình nhắm hướng hắc y nhân bổ tới. Mỗi một đao đều mang theo sát khí ngập trời, hiển nhiên kết quả của bọn chúng đều là thuẫn vỡ nhân vong. Nham Lực công kích không thua kém Nham Thạch chút nào, một đôi chiến phủ huy vũ đứng lên, trong chốc lát đã có 7-8 hắc y nhân chết trong tay hai huynh đệ bọn họ.

Một gã hắc y nhân quát to:

- Bọn chúng là bằng hữu, nghĩ muốn thịt chúng ta sao?

Nham Lực giận dữ hét:

- Ta thịt mẹ ngươi, ta chém chết bọn hỗn đản các người.

Từ ngày bị Nham Cự lừa, hắc sớm uất ức đến tận cổ, hơn nữa mấy ngày nay mọi người bất hòa khiến hắc vô cùng bức bối, mãi mới có được một cơ hội phát tiết, hắc giống như một đầu phong hổ điên cuồng hướng hắc y nhân bổ tới. Lúc này, đám người A Ngốc cũng đã đến nơi. A Ngốc vốn khờ khạo, lúc đầu Âu Văn dạy hắc chiêu thức chủ yếu lấy khí thế cùng lực lượng là chính, cho nên, phương thức hắc công kích cơ hồ cùng Nham Thạch giống nhau, bất quá A Ngốc bản tính nhân hậu, mỗi một kiếm chỉ là đem tấm thuẫn bổ nát vụn, sau đó dùng Thiên Cương kiếm chặt các đốt ngón tay khiến cho đối thủ mất đi năng lực chiến đấu. Nhưng A Ngốc cơ

hồ lại không thấy được, mỗi một hắc y nhân sau khi bị hắc bổ vụn tẩm thuốc, đã thương ngã xuống, ngay lập tức bị tinh linh tiến kết liễu.

Nguyệt Ngân cầm ngân kiếm cùng nhuyễn kiếm của Miêu Phi mặc dù không cách nào bổ đôi tẩm thuốc, nhưng bọn hắc ra chiêu đều nhằm chỗ yếu hại, đám hắc y nhân này thực lực cũng không quá mạnh, dưới sự liên thủ của bọn họ, cũng giết bị thương không ít người, nhất là Miêu Phi, xuất kiếm âm tàn nhẫn vô cùng. Nguyệt Cơ ở một bên trợ giúp, chỉ cần tên hắc y nhân nào lộ ra sơ hở, một đạo ngân quang hiện lên, hiển nhiên bị ngân tiễn của nàng bắn trúng, không khác biệt lắm so với tinh linh cung tiễn thủ.

Mấy chục gã hắc y nhân trong chốc lát liền bị đám người A Ngốc chiếm ưu thế liên tiếp giết hại. Lúc này, đột nhiên từ trong rừng cây xuất hiện thêm 7 -8 gã hắc y nhân nữa, bọn chúng trang phục hơi khác so với đám y nhân lúc trước, trên người cũng không có tẩm thuốc cùng dây trói, mỗi người trong tay đều cầm hai thanh đoản nhận lóe hàn quang <đoản nhận: dao găm>.

Ngoại trừ Mã Thì thì tất cả tinh linh đều đã được cứu thoát, bọn họ tuy rằng không bị tổn thương gì nhưng đều bị địch nhân đánh ngất xỉu. Cái tên cao lớn hắc y nhận bắt được Mã Thì lúc trước rất nhanh thối lui ra sau 7 – 8 gã hắc y nhân vừa đến, hoảng sợ nói:

- Thủ lĩnh, vốn chúng ta đã đắc thủ, không biết từ chỗ nào xuất hiện những tên lợi hại kia, khiến tinh linh trong tay chúng ta thoát đi không ít, các huynh đệ cũng bị giết rất nhiều!

Một gã hắc y nhân vóc người nhỏ gầy, hừ lạnh nói:

- Lũ phế vật, ngay cả vài người như vậy mà cũng thu thập không được, lui về mau.

Tên cao lớn hắc y nhân khi này vội vã đáp ứng, phát pháo hiệu, lập tức mười tên hắc y nhân cầm tẩm thuốc che chở thối lui đến bên cạnh những tay hắc y nhân cầm đoản nhận.

Á Viên cùng những tinh linh sót lại đến tụ tập cạnh đám người A Ngốc, Á Viên cảm kích nói:

- Các người đúng là Tinh Linh Tộc bằng hữu, chuyện lúc trước ta thật sự xin lỗi.

Nham Thạch nói:

- Không nên nhắc lại nữa, giải quyết đám địch nhân trước mặt này đã. Mấy tên đến sau hẳn có chút bản lĩnh, mọi người cẩn thận.

Á Viên gật đầu nói:

- Ta vừa rồi đã phát tín hiệu, nơi này rất gần Tinh Linh Tộc, chúng ta nhân thủ ít hơn, không biết có đợi được đến khi viện quân tới.

Nguyệt Ngân cau mày nói:

- Xét trang phục của đám người này, hẳn là thuộc Đạo Tặc công hội, bọn họ ngang nhiên tìm đến Tinh Linh Tộc bắt người, không sợ Tác Vực liên bang tìm bọn họ phiền toái sao? Trong đám hắc y nhân kia sợ rằng cấp bậc thấp nhất cũng là cao cấp đạo tặc, mọi người cẩn thận.

Nham Thạch liếc mắt nhìn Nguyệt Ngân, hướng Á Viên nói:

- Tinh linh đại ca, các người ở phía sau áp trận, chúng ta xông tới dọn dẹp bọn hỗn đản này.

Nói xong, cùng Nham Lực tiến về phía trước. A Ngốc cùng thành viên Nguyệt Ngân dong binh đoàn cũng theo ngay sát, một đoàn 7 người đi tới đám hắc y nhân trước mặt.

Bảy tên hắc y nhân đến sau cũng tiến lên vài bước, một người ở giữa trầm giọng nói:

- Mặc kệ các người có là bằng hữu hay không, hôm nay các người xuống tay thực quá tàn nhẫn. Chúng ta 22 huynh đệ tính mạng phải để lại nơi này, các người như thế nào cũng phải cấp cho ta một cái công đạo.

Nham Lực phẫn nộ quát:

- Công đạo cái rắm, bọn khốn khiếp các người chạy đến đây bắt tinh linh, chẳng lẽ không đáng chết sao?

Hắc y nhân hừ lạnh, nói:

- Trên đại lục hỗn loạn này, ai mà không vì tiền, các người hôm nay nếu đã cố chấp như vậy thì cũng đừng trách chúng ta phá luật!

A Ngốc ngăn người, nhỏ giọng hỏi Nguyệt Ngân:

- Bọn họ có cái luật gì?

Nguyệt Ngân thấp giọng đáp:

- Đạo Tặc công hội có quy định, khi hành nghề tuyệt đối không cho phép giết người. Xem ra lần này bọn hắc y quyết liều mạng. Cấp bậc cao cấp đạo tặc công phu rất đáng sợ. Chúng đã quyết tâm như vậy, chúng ta sợ rằng sẽ nguy hiểm. A Ngốc cẩn thận, tốc độ của những tên cao cấp đạo tặc phi thường mau.

Nham Thạch trừng mắt nhìn đám hắc y nhân nổi giận nói:

- Các người vì tư lợi bản thân khiến Tinh Linh tộc rơi vào nước sôi lửa bỏng, các người thật quá ích kỷ. Các người có chết cũng chưa hết tội, chúng ta vì dân trừ hại có cái gì không đúng.

Một gã hắc y nhân tiến đến bên cạnh tên cầm đầu thì thầm gì đó, tên cầm đầu liền gật đầu, hướng Nham Thạch nói:

- Như vậy đi, các người hiện tại có 7 người, chúng ta cũng có 7 người. Hai bên tiến hành so đấu. Nếu như các người thắng, chúng ta lập tức rời khỏi Tinh Linh sâm lâm, còn nếu như các người thua, thì đừng có cản trở chúng ta.

Nguyệt Ngân khẽ nói với A Ngốc:

- Xem ra đám đạo tặc này vẫn còn rất kiêng kỵ quy củ công hội, nếu không, bọn chúng cũng không khách khí như vậy. Điều kiện này với chúng ta rất thích hợp, nếu như ta thắng, bọn chúng tự nhiên phải rút lui, nếu không mà nói, chúng ta nghĩ muốn giúp cũng không giúp được!

A Ngốc gật đầu:

- Nguyệt Ngân đại ca, người xem chúng ta có thể thắng bọn họ không?

Nguyệt Ngân đáp:

- Ta cũng không chắc, từ bề ngoài không thể nhìn ra được, bất quá binh khí bọn chúng sử dụng đều là đoản nhận, sợ rằng nhất định đều có công phu thâm hậu. Binh khí càng ngắn, công phu lại càng hung hiểm.

Nham Thạch hiển nhiên cũng biết hắc y nhân đã nhượng bộ, âm thanh lạnh lùng nói:

- Nói đi, hình thức so đấu như thế nào?

Hắc y nhân nói:

- Rất đơn giản, chúng ta hai bên luân lưu so đấu, người thắng sẽ tiếp tục trận tiếp theo cho đến khi toàn bộ 7 người bị đánh bại. Bất quá, ta hy vọng

các người không nên hạ sát thủ. Nếu không ta e chúng ta không thể khống chế được tâm tình.

Nham Thạch không để ý đến uy hiếp của đối phương, thản nhiên đáp:

- Bắt đầu đi. Các người ai lên trước?

Tên cầm đầu hướng bên trái nhìn thoáng qua, nói:

- Tiểu thất, người lên.

Bên trái một gã hắc y nhân thân thể chột lóe, đã đứng ở trung ương song phương, tốc độ cực nhanh, quả thực khiến Nham Thạch kinh hãi. Hắc rõ ràng biết được ưu thế chủ yếu của mình là lực lượng, đối phó với loại chiến sĩ tốc độ, hắc vốn không am hiểu. Hắc đang do dự chính mình có nên so đấu trận này hay không đã thấy Miêu Phi nhảy lên, đi ra ngoài. Tay trái nắm mũi nhuyễn kiếm, khinh thường nói:

- Cho ta lãnh giáo một chút cái hạng gà bay chó nhảy các người có gì lợi hại.

Hắc y nhân đồng dạng có vóc người nhỏ gầy, hai tròng mắt lớn, nhưng híp lại, lưỡng đạo hàn quang dừng trên thân Miêu Phi, hắc tựa hồ cũng không có bị Miêu Phi chọc tức, thân thể uốn éo, lạnh lùng nói:

- Cẩn thận.

Thanh âm trầm khàn vang lên, tiếng nói vừa dứt, thoáng một cái đã không thấy thân ảnh đâu. Miêu Phi thất kinh, vốn với tốc độ chính mình phi thường tự phụ, cũng không nghĩ tên hắc y nhân này tốc độ lại nhanh như vậy. Theo bản năng hắc vung nhuyễn kiếm tạo thành một tầng bóng kiếm chung quanh. “Đình đình” hai tiếng vang lên, cảm giác từ nhuyễn kiếm truyền đến lưỡng đạo đấu khí bén nhọn, Miêu Phi liền mạng thúc dục đấu khí trong cơ thể chống lại, nhưng không cách nào ngăn cản đấu khí bén nhọn xâm nhập. Kịch liệt đau đớn, nhuyễn kiếm trên tay Miêu Phi rơi xuống, trên cổ chột lạnh, đoản nhận đã nằm kề vai hắc. Sát khí lạnh lẽo khiến Miêu Phi không dám động đậy. Ngay lúc hắc tưởng mình sắp xuống hoàng tuyền thì sát khí đột nhiên biến mất, hắc y nhân lần nữa xuất hiện ngay tại chỗ lúc trước, nhàn nhạt nói:

- Người thua!

Miêu Phi sắc mặt tái nhợt đứng đó, hăn như thế nào cũng không nghĩ tới, chính mình ngay cả một chiêu cũng không tiếp được. Nguyệt Ngân tiến lên đỡ Miêu Phi, hướng hắc y nhân gật đầu, nói:

- Đa tạ đã hạ thủ lưu tình!

Hăn trong lòng thật vô cùng bất an, mới rồi chiến đấu, Miêu Phi và đối phương căn bản không cùng cấp bậc. Nguyệt Ngân chính mình công phu so với Miêu Phi nhỉnh hơn một chút nhưng cũng không sai biệt nhiều.

Không riêng Nguyệt Ngân, những người khác cũng bị chiêu vừa rồi khiến cho ngây người. Thâm tâm tự hỏi, ai có thể nắm chắc tiếp được chiêu công kích quỷ dị đó. Nham Thạch căn rằng, vừa quyết định chính mình xuất trận, thì phát hiện đầu vai bị giữ lại, chính là A Ngốc. A Ngốc hướng Nham Thạch gật đầu, nói:

- Đại ca, để cho ta đi.

A Ngốc cũng không có nắm chắc gì, chứng kiến thân pháp quỷ dị vừa rồi, mặc dù trong lòng lo sợ, nhưng nghĩ đến những Tinh Linh thiện lương bị bắt làm nô lệ, trong đầu nóng lên, kích động hướng Nham Thạch thỉnh chiến.

Nham Thạch biết công phu A Ngốc cùng mình tương đồng, nhưng hăn còn biết chút ma pháp, có thể hăn sẽ có cơ hội, nghĩ vậy liền gật đầu nói:

- Hết thầy cần thận.

A Ngốc ứng tiếng, rút Thiên Cương trọng kiếm, đi tới trước mặt hắc y nhân, hai tay cầm Thiên Cương kiếm, thân nhiên tiến nhập bạch sắc đấu khí vào cơ thể, khí thể bức người nhìn đối phương, nói:

- Xin chỉ giáo!

Tiếng nói vừa dứt, A Ngốc lập tức toàn lực thúc dục sanh sanh chân khí, dường như hắc y nhân đã không còn tồn tại, phảng phất chính mình trí thân trong hăn hải, khí thể theo hăn hải ba động tầng tầng hướng đối phương dũng mãnh xông tới. Hắc y nhân trong mắt hiện lên một tia thần sắc kinh ngạc, thân thể vận vẹo, chống lại khí thể A Ngốc, hăn cảm giác được, cơ thể chính mình đã bị A Ngốc khóa chặt, chỉ cần động chút, ắt sẽ nhận được một kích lôi đình. Hai người cứ như vậy đối mặt giằng co, hồi lâu ai cũng không động đậy.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Tà Quang Sơ Hiện

> Rốt cuộc, do A Ngốc không ngừng thúc sanh sanh chân khí hay tại hắc y nhân đã không thể nhẫn nại được nữa, thân thể hắc dưỡng như không có sức nặng, vọt hướng A Ngốc đánh tới. A Ngốc hét lớn một tiếng, toàn lực một kiếm bổ về phía trước. Luồng khí lưu chung quanh dường như bị một kiếm này hút mất, thành công trói buộc hành động hắc y nhân khiến hắc y nhân không thể không trực tiếp đối mặt. A Ngốc cảm giác được một kiếm vừa rồi so với chính mình trước kia uy lực tựa hồ gia tăng không ít. Kỳ thật, khi tiến vào cảnh giới đệ ngũ trọng, sanh sanh chân khí ngày càng trở nên cường đại, lúc này mới làm cho công lực hắc bất tri bất giác tiến bộ.

Hắc y nhân cũng không có kinh hoảng, trong tay đoản nhận hàn quang lóe ra, thân thể hơi nhích sang một bên, song nhận đồng thời chém vào Thiên Cương kiếm. “Đình đình” hai tiếng, A Ngốc toàn lực nhất kích đột ngột dừng lại, lưỡng đạo khí bén nhọn theo kiếm thẳng đến hai tay A Ngốc. A Ngốc hiện đã hiểu được tại sao vừa rồi Miêu Phi lại buông bỏ nhuệ kiếm. Vội vã đem sanh sanh chân khí trong cơ thể tiến tới hai tay, sanh sanh chân khí không ngừng xoay tròn, miễn cưỡng hóa giải lưỡng đạo khí bén nhọn nọ, nhưng hai tay đã có chút tê cứng.

Mặc dù hắc y nhân thành công hóa giải chiêu thức vừa rồi của A Ngốc, nhưng Thiên Cương trọng kiếm phối hợp sanh sanh đấu khí sinh ra uy lực thật lớn khiến hắc y nhân phải thối lui mấy bước. Hắc y nhân không chút do dự, thân thể vừa lui liền động, hàn mang hiện lên, hai thanh đoản nhận một ngược, một hướng nơi yết hầu A Ngốc nhanh như chớp công tới.

Tại thời khắc sinh tử, A Ngốc trong đầu dị thường thanh tỉnh, miễn cưỡng vận lực xuống hai tay đem Thiên Cương kiếm chém xuống đất,

ngheh hướng đoán nhận của đối phương. Hắc y nhân hừ lạnh, cũng không dám liều mạng, thân thể chợt lóe lại biến mất không thấy đâu. A Ngốc chiêu thức đã sử dụng hết, sau lưng lưỡng đạo tiêm phong chợt đánh úp, hắc không kịp ra chiêu phản đòn, đành thuận thế lùi về phía sau, khi thân thể sắp tiếp xúc mặt đất, tả chưởng xuất ra đánh thẳng xuống đất mượn lực đứng lên, bay ra ngoài mấy thước ngã xuống.

Việc hắc phản ứng vốn phi thường nhanh, nhưng sau lưng đã truyền đến cảm giác nóng rực đau đớn, đoán nhận đã lưu lại 2 vết thương thật dài sau lưng hắc. Bén nhọn đấu khí không ngừng tàn phá cơ thể hắc, A Ngốc toàn thân co rút té trên mặt đất, liều mạng dùng sanh sanh đấu khí ngăn cản chân khí kia thâm nhập.

A Ngốc căn bản không kịp thở dốc, đoán nhận đã lại xông tới. Hắc biết hiện tại chính mình vô phương chống đỡ đối phương công kích, bóng ma tử vong tràn ngập toàn thân. Mọi người mắt thấy đoán nhận trong tay hắc y nhân sắp đâm tới A Ngốc, không khỏi kinh hô lên tiếng, nhưng bởi hắc tốc độ quá nhanh, căn bản không ai có thể kịp nhúng tay.

Đột nhiên, A Ngốc cảm giác được tay trái nóng lên, một cỗ khí lưu ấm áp trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, sanh sanh chân khí được luồng khí lưu trợ giúp chợt bùng phát, nhanh chóng đem chân khí sắc lạnh kia bức ra ngoài cơ thể. Tại trong mắt những người khác, A Ngốc toàn thân đột nhiên bạch quang đại phóng, hắc y nhân vốn chỉ định dùng đoán nhận bức A Ngốc nhận thua, nhưng vừa thấy tình cảnh như vậy, đoán nhận liền bỏ tới.

Khi đoán nhận cùng bạch quang trên người A Ngốc tiếp xúc, phảng phất như chém vào bì cách, bạch quang cứng cỏi mà tràn ngập co dãn, quang mang đột nhiên đại phóng, hắc y nhân bị chấn bay ra ngoài.

A Ngốc cũng chịu khổ sở không kém, mặc dù hắc không rõ luồng khí lưu này từ đâu đến, nhưng bạch quang cũng chỉ ngăn cản được một phần công kích của hắc y nhân, oa một tiếng phun ra một bùm máu tươi

Nham Thạch cùng Nham Lực đồng thời chạy đến, giúp A Ngốc đứng lên. Hắc y nhân cũng không có truy kích, bình tĩnh đứng đó, thở hỗn hển

rất nhỏ. A Ngốc dùng Thiên Cương kiếm chống đỡ thân thể, điều tức khí huyết cơ thể, miễn cưỡng cười nói:

- Hai vị đại ca, ta không có việc gì.

Nham Thạch thở dài một tiếng, nói:

- Quên đi huynh đệ, chúng ta coi như đã tận lực, đám hắc y nhân công phu quá lợi hại, không phải chúng ta có khả năng ứng phó.

Nham Lực sắc mặt trầm trọng, thở dài nói:

- Cho dù chúng ta cùng xông lên cũng chưa chắc thành công, xem ra, thật sự là nhân ngoại hữu nhân a! Tinh Linh Tộc thật xui xẻo.

A Ngốc đột nhiên hô lớn:

- Không, tuyệt đối không để chúng mang Tinh Linh đi.

Hắn cầm tức hắc y nhân, nói:

- Ta còn chưa có thua đâu. Chúng ta tiếp tục, hai vị đại ca, các người trở về đi.

Nham Thạch cùng Nham Lực nhìn ánh mắt A Ngốc kiên nghị, có chút hồ thẹn cúi đầu, tại mới rồi, bọn họ đã có ý định từ bỏ. Nham Lực đột nhiên ngẩng đầu nói:

- Chúng ta liều mạng! Mọi người cùng xông lên, có lẽ còn có một đường sinh cơ.

A Ngốc lắc đầu:

- Không, bọn họ nhiều người, nên dựa theo quy củ tiếp tục so đấu, ta chưa chắc đã thất bại. Đại ca, các người lui ra phía sau.

Nói xong, A Ngốc tập tễnh hướng hắc y nhân đi đến. Hắc y nhân lạnh lùng nhìn A Ngốc, A Ngốc cách ba thước thì dừng lại, dùng sức đem Thiên Cương kiếm cắm trên mặt đất. Hắc y nhân âm thanh lạnh lùng nói:

- Người không phải đối thủ của ta, thay đổi người đến đây.

A Ngốc lắc đầu, nói:

- Chưa chắc đâu.

Hắn duỗi tay lấy ra Thần Long Chi Huyết trên cổ, đem đặt trong lòng bàn tay, dựa theo chú ngữ Huyền Nguyệt dạy, nhẹ giọng ngâm xướng:

- Vĩ đại Long Tộc vương! Thịnh ngài đem thần lực vô tận ban cho ta, hình thành vòng bảo hộ, bảo vệ sự tôn nghiêm.

Nói xong, hắn cứ như vậy xoay người, đưa lưng về phía hắc y nhân, hướng đám người Nham Thạch vươn hai tay. Bạch sắc quang mang chột đại thịnh, hắc y nhân kinh ngạc không hiểu, lui về sau vài bước, hắn không rõ, thiếu niên trước mặt này tại sao trên người lại có nhiều điểm bí mật như vậy.

Bạch sắc quang mang bao trùm thiên địa hướng mọi người bao bọc, trong vòng bảo hộ bao gồm đám người bọn họ cùng Tinh linh tộc nhân. A Ngốc hiện tại có khả năng sử dụng Thần Long Chi Huyết phóng thích ra quang hệ ma pháp cực mạnh, trong mọi người, duy nhất chỉ có Huyền Nguyệt biết, ma pháp này tên gọi quang chi thủ hộ, là quang hệ ngũ cấp phòng ngự ma pháp, có thể khu trừ hết thủy khí tà ác, cũng có lực phòng ngự rất mạnh. Thực chất ma pháp lực của A Ngốc xuất ra tam cấp ma pháp đã không dễ dàng, nhưng nhờ Thần Long Chi Huyết hỗ trợ, mới miễn cưỡng thi triển ngũ cấp ma pháp. Trong mọi người cũng chỉ có nàng hiểu được A Ngốc đang muốn làm gì. Thì thảo nói:

- A Ngốc, người nhất định không được có việc gì a!

Bạch sắc quang chi thủ hộ chẳng những bảo vệ mọi người, cũng đem thánh giác cùng thị giác ngăn cách. Nham Thạch dị thường sốt ruột, nghĩ muốn lao ra khỏi quang chi thủ hộ xông ra giúp A Ngốc, lại bị Huyền Nguyệt tóm lại, thân nhiên nói:

- Các người yên tâm, hắn nhất định làm được.

Kỳ thật, ngay cả chính cô cũng không biết, tại sao đối A Ngốc lại tin tưởng như vậy.

Khi quang chi thủ hộ thành công bảo vệ mọi người, tất cả đám đạo tặc đều thất thần, bọn họ không rõ, tại sao A Ngốc dụng ma pháp bảo vệ những người khác mà không phải chính mình. Hắc y nhân nói:

- Người đây là cái gì ý tứ gì?

Hắn trong lòng không khỏi có chút hối hận, nếu như mới rồi hắn công kích, chắc rằng A Ngốc đã ngã xuống.

A Ngốc xoay người đối mặt hắc y nhân, trên mặt toát ra một tia lãnh khốc:

- Không có gì, là ta sợ công kích quá mạnh mẽ, sẽ làm bị thương các bằng hữu của ta.

Hắc y nhân ngẩn người, biểu hiện của A Ngốc mặc dù không kém, bất quá chỉ là một gã chiến sĩ công lực hơi cao một chút mà thôi, trừ bỏ bạch quang quái dị vừa nãy, hẳn so với mình còn kém xa, hẳn có thể có công phụ gì uy lực lớn như vậy được chứ? Chẳng lẽ là ma pháp? Sẽ không, ở đây khoảng cách quá gần, chính mình tuyệt đối sẽ không cho hắn cơ hội ngâm xướng chú ngữ. Đạo tặc cũng có danh hiệu ma pháp sư sát thủ, tốc độ bọn họ chính là khắc tinh của ma pháp sư.

Ngay lúc hắc y nhân vẫn còn đang nghi hoặc, A Ngốc tay phải đã sờ sờ lồng ngực mình. Hắc y nhân đột nhiên cảm giác được thân thể như trong ngày đông giá rét, không khỏi rùng mình. A Ngốc hai mắt lộ ra hung quang, nhàn nhạt màu xám khí thể không ngừng từ trên người hắn trào ra, bốn phía tràn ngập khí tà ác. Hắc y nhân công lực yếu, đã không tự giác run rẩy, 7 người sau lưng cũng không tự chủ toát ra ánh mắt sợ hãi.

Khí tà ác càng ngày càng thịnh, lấy A Ngốc làm trung tâm không ngừng lan tràn, tên hắc y nhân trước mặt đứng dậy quyết tử, hàn khí lạnh như băng thâm nhập không cách nào ngăn cản, đoán nhận thu tại trước ngực, thân thể có chút vận vẹo, chuẩn bị công kích.

- Chờ một chút!

Tên hắc y nhân cầm đầu đột nhiên hô lớn. Thân ảnh hiện lên, cùng sáu gã còn lại nhẹ nhàng đến trước mặt A Ngốc. A Ngốc lạnh lùng nhìn bọn họ, không chút e ngại, sanh sanh chân khí không ngừng từ tay phải truyền vào Minh Vương kiếm, tà lực lạnh lẽo tràn ngập chung quanh thân thể hắn, hẳn hiện tại rõ ràng cảm giác được tùy thời đều có thể dùng Minh Vương kiếm phát động công kích.

- Như thế nào? Các người muốn quần chiến sao?

Tên cầm đầu tản mát ra dấu khí màu lam nhạt, một bên chống cự tà khí, một bên nói:

- Tiểu huynh đệ, nếu như ta đoán không nhầm, người hắn là truyền nhân của “Minh Vương”.

A Ngốc gật đầu, cũng không có trả lời. Hắc y nhân nói:

- Không nghĩ tới Sát Thủ công hội cũng trở nên từ bi như vậy, ra tay cứu người. Hào, hôm nay nhất định nhận thức qua lợi hại của Minh Vương kiểm. Bất quá, người phải bộc lộ tài năng cho chúng ta xem một chút mới được. Nếu không, chúng ta chỉ cần đem mọi người nơi này giết sạch, sợ rằng ‘Minh Vương’ cũng không biết ai đã hạ thủ đâu. Tiểu Tứ, người xem Minh Vương kiểm của hắc có phải thật hay không.

Một gã vóc người cao gầy tiến lên vài bước, đoán nhận trong tay vung lên dừng ở tay phải A Ngốc. A Ngốc nhàn nhạt nói:

- Minh Vương kiểm mỗi khi xuất ra bất lưu vong, các người hắc đã biết, hiện tại đi còn kịp.

Tiểu Tứ cười lạnh:

- “Minh Vương” quả thật là đại lục đệ nhất sát thủ, bất quá, không biết công phu của hắc người học được mấy phần.

Nói xong, thân thể hóa thành bóng đen nhanh như chớp hướng A Ngốc bay tới, biết được đối phương là truyền nhân của đệ nhất sát thủ - Minh Vương, hắc cũng không có hạ thủ lưu tình như tên hắc y nhân lúc trước. Đoán nhận một ngực, một hướng yết hầu đâm tới, tràn ngập đích khí thế. Đám đạo tặc rất rõ ràng, mặc dù bình thường bọn họ cũng không cùng Sát Thủ công hội giao du, nhưng Sát Thủ công hội cũng không dễ gì trêu chọc bọn họ. Chỉ có giết người diệt khẩu mới là phương thức giải quyết tốt nhất.

A Ngốc trong mắt hàn mang đại thịnh, cao giọng ngâm xướng:

- Minh Vương nhất thiên! Thiên - Địa - Động!

Hắc rốt cuộc lần đầu tiên rút ra thiên hạ chí tà - Minh Vương kiếm, ngay cả chính hắc cũng chưa hề thấy rõ bộ dạng Minh Vương kiếm, chỉ cảm thấy sinh cơ không ngừng bị u lam quang mang trước mặt hút mất, sanh sanh chân khí nhanh chóng tiêu thất, thân thể đối phương chợt lóe rồi biến mất, không trung ngập trời tà khí, tất cả hắc y nhân đứng bất động, u lam quang mang phảng phất hơi hướng như đến từ địa ngục. A Ngốc xuất hiện sau lưng hắc y nhân, hắc trong mắt tràn ngập thần sắc căm giận, con người từ từ biến thành màu xám, thân thể dần dần đích héo rũ, leng keng leng keng hai tiếng, đoán nhận rơi trên mặt đất, thân thể yếu đuối ngã xuống, cả người đã biến thành một khối thây khô.

Minh Vương kiếm vẫn còn ẩn tàng tà lực nếu không còn muốn mãnh liệt hơn thế. Gã hắc y nhân so đấu với A Ngốc lúc đầu hướng cây khô bị thương nói:

- Tứ thúc!

Thân thể vọt tới trước, hướng cây khô vác đi. Gã hắc y nhân cầm đầu hô lớn:

- Rút lui.

Hắn thân pháp so với hai gã hắc y nhân lúc trước còn muốn nhanh hơn nhiều, hắc mang chột lóe, một tay mang gã hắc y nhân nhỏ gầy, một tay kia vác cây khô cùng 5 gã hắc y nhân còn lại nhanh như chớp hướng sâm lâm lui mất.

Những gã hắc y nhân công lực không cao tất cả đều đã bị tà lực xâm chiếm không cách nào nhúc nhích, mặc dù bọn họ cũng có bản lĩnh, nhưng Minh Vương kiếm tà khí đã cướp mất linh hồn họ, mất đi linh hồn thân thể bọn họ không ngừng suy nhược, mặc dù sẽ không biến thành cây khô, nhưng tuyệt đối khó thoát cái chết, bọn họ đã không thể còn được chứng kiến ánh bình minh lần nữa. Sáu gã hắc y nhân còn lại cũng không quan tâm bọn chúng, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt A Ngốc.

A Ngốc hiện tại cũng không hơn gì, đang dụng toàn lực chống lại tà khí của Minh Vương kiếm, mặc dù chỉ mới sử dụng Minh Tự cứu quyết thức thứ nhất: Minh Thiểm, nhưng đã tiêu hao đại bộ phận sinh khí chân khí trong cơ thể. Nếu như mới rồi đám hắc y nhân đó tái phát động công kích, hẳn tất nhiên không cách nào ngăn cản, đáng tiếc, nhằm lưu lại tính mạng chính mình, đám hắc y nhân đã lựa chọn thoái lui.

Hồi lâu sau, A Ngốc rốt cuộc cũng ngăn chặn được tà khí của Minh Vương kiếm, khôi phục bình thường, cảm giác phệ huyết khi sử dụng Minh Vương kiếm khiến hắn nghĩ lại mà còn sợ. Hắn sợ rằng chính mình trở thành một tên ác ma giết người.

Thở sâu, A Ngốc chậm rãi ngẩng đầu, vừa lúc bắt gặp Tinh Linh ma pháp sư Mã Thì thân thể lạnh run. Mã Thì từ lúc A Ngốc phát động Minh Vương kiếm, đã được tà khí thức tỉnh, đúng lúc chứng kiến một màn quỷ dị nọ. Nàng mặc dù trong Tinh Linh Tộc cũng không phải dạng cao thâm ma

pháp sư, nhưng từ nhỏ sinh trưởng tại nơi có sinh cơ nông đậm như Tỉnh Linh sâm lâm, hơn nữa lại tu luyện tự nhiên ma pháp, thân mình đối với tà lực có tác dụng kháng cự nhất định, cho nên cũng không đến mức bị tà lực xâm chiếm như mấy tên hắc y nhân này. Nhưng một màn vừa rồi làm cho thân thể nàng rất khó thừa nhận. Trong mắt Mã Thì, A Ngốc phảng phất như sinh vật chí tà trong thiên địa, chỉ cần thân thể vừa động, đã cướp đi tính mạng người khác, tựa hồ chỉ có vị thần chủ quản sinh mạng mới có thể làm được.

A Ngốc khi này thi triển Minh Vương, đã quên mất sự tồn tại của Mã Thì, hiện tại chứng kiến bộ dạng nàng run rẩy, nhất thời lại càng hoảng sợ, thúc dục sanh sanh chân khí còn sót lại trong cơ thể, miễn cưỡng đi tới cạnh Mã Thì, Mã Thì có chút hoảng sợ nhìn hắn, run giọng nói:

- Người, người là tử thần sao? Người muốn làm gì?

A Ngốc ho khan, phun ra một bùm máu tươi, cười khổ nói:

- Ta cái gì cũng không làm, địch nhân rốt cuộc đã rời đi, người hiện tại có phải trên người đang rất lạnh?

Mã Thì gật đầu, mới vừa rồi A Ngốc giết người ánh mắt lạnh như băng giờ về mặt lại như cũ rõ ràng ở trước mặt, nàng khó hiểu nghĩ đến, cứu bọn họ khỏi địch nhân, rốt cuộc là tốt hay xấu đây chứ?

A Ngốc ngồi xổm xuống, dùng tay phải đặt tại đầu vai run rẩy của Mã Thì, đem sanh sanh chân khí trong cơ thể rót sang, bạch sắc quang mang mặc dù rất nhạt, nhưng vẫn lộ ra hơi thở thần thánh yếu ớt. Dưới tác dụng của sanh sanh chân khí, Mã Thì cảm giác toàn thân một trận ấm áp, nhất thời thoải mái hơn nhiều, tà khí xâm nhập trong cơ thể biến mất, nàng dần khôi phục lại bình thường. A Ngốc thở hắt ra, thân thể gần đến cực hạn, kéo tay Mã Thì, khẩn thiết nói:

- Tinh linh... Tỷ tỷ, người, người... Có thể đáp... ứng ta... một việc được chứ?

Mã Thì ngăn người, hỏi:

- Chuyện gì?

A Ngốc tha thiết nhìn Mã Thì, suy yếu nói:

- Tinh linh... tử... tử, ta... hy vọng... người không... đem... chuyện..... ta... ta... vừa rồi..... giết..... người... nói cho... mọi người... biết... Đây là... bí mật... của ta, người... yên tâm..., ta... bất luận... đối với..... Tinh... Linh tộc... các người..... hay với... bất cứ..... người tốt..... nào đều... không có... một điểm..... ác ý..., ta.. ta... cũng không... muốn giết... người..., là... tại..... bọn họ... đã...bức ta...

Nhìn A Ngốc khẩn cầu, Mã Thì trong lòng mềm nhũn, nàng biết, nếu như không được ngoại nhân này cứu thoát, sợ rằng, vận mệnh mình cùng tử muội giống nhau trở thành nô lệ nhân loại. Là tiểu tử khờ khạo trước mặt cái này đã cứu thoát nàng, mặc dù một màn vừa rồi khiến nàng ấn tượng khó phai, nhưng Mã Thì thiện lương vẫn quyết định giúp A Ngốc che giấu bí mật. Nghĩ tới đây, Mã Thì khẽ gật đầu. Nhận được câu trả lời khẳng định của Mã Thì, A Ngốc trên mặt toát ra một tia vui mừng, thân thể ngã vào trong lòng Mã Thì, ngất đi.

A Ngốc bất tỉnh liền lập tức ngủ say, quang chi thủ hộ cũng theo đó giải trừ, mọi người lo lắng phát hiện quang mang trước mặt biến mất, nhất thời vọt ra. Á Viên tung cánh bay đến cạnh Mã Thì, nhìn A Ngốc ngã trong lòng, kinh ngạc hỏi:

- Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Mã Thì do dự một chút, nói:

- Là hắc, là nhân loại này đã đánh đuổi đám bại hoại kia.

Á Viên cả kinh, thực lực người này biểu hiện trước gã hắc y nhân nọ hẳn đều thấy được, A Ngốc công lực mặc dù không kém, nhưng cùng đám hắc y nhân so sánh thì còn thua xa. Hắc chưa kịp hỏi lại, đám người Nham Thạch đã chạy đến, Nham Thạch vội vã dùng đấu khí điều tra kinh mạch hắc. Mọi người làm thành một vòng, ân cần cùng Nham Thạch phán đoán. Huyền Nguyệt bởi không có vũ kỹ nên là người cuối cùng chạy đến, nàng tranh đến trước, lo lắng hỏi:

- Nham Thạch đại ca, A Ngốc, A Ngốc hắc thể nào?

Nham Thạch thở dài một hơi, nói:

- Yên tâm đi, A Ngốc huynh đệ không có việc gì, hơi thoát lực mà thôi, nghỉ ngơi một chút sẽ tốt.

Á Viên thâm liếc Mã Thì một cái nói:

- Các vị bằng hữu, cảm ơn các người đã cứu chúng ta, ta đại biểu, thay mặt tất cả Tinh Linh ở đây hướng các người xin lỗi chuyện lúc trước. Chúng ta thật sự đã quá lỗ măng.

Vừa nói, vừa hướng phía mọi người khom người thi lễ. Nguyệt Ngân đỡ lấy hân. nói:

- Quên đi, dù sao chúng ta cũng không tổn thất gì, bọn đạo tặc đó thật đáng ghê tởm, trợ giúp các người là việc chúng ta nên làm. Đám thi thể xử lý như thế nào?

Á Viên đáp:

- Đám thi thể này, người của chúng ta sẽ xử lý. Chúng ta trước hết hãy nhanh chóng quay trở lại Tinh Linh thành, ta muốn đem chuyện vừa rồi phát sinh bẩm báo lên Nữ Vương bệ hạ.

Huyền Nguyệt nhìn nhìn bốn phía, nói:

- Đường như tử thi hơn nhiều, chắc không phải đều do A Ngốc hạ thủ chứ?

Mã Thì gật đầu, nói:

- Ta cũng không biết bọn họ chết như thế nào, tên hắc y nhân cầm đầu sau khi bỏ chạy, bọn họ liền đều ngã xuống.

Miêu Phi nghi hoặc nói:

- A Ngốc sao đột nhiên lại trở nên lợi hại như vậy, bằng vào lực lượng bản thân đuổi đi đám bại hoại kia, chẳng lẽ hân bình thường thâm tàng bất lộ?

Nham Thạch có chút mất kiên nhẫn nói:

- Nói sau đi! Tinh linh huynh đệ, phiền các người dẫn đường, A Ngốc cần một nơi an tĩnh hảo hảo nghỉ ngơi một chút.

Đúng lúc này, một đoàn tinh linh hướng bên này bay lại, đông đúc chừng hơn trăm người, ba gã tinh linh cầm đầu trên người tản ra khí thế mãnh liệt, Á Viên vui vẻ, nói:

- Là viện quân của chúng ta!

Hân tung cánh tiến lên nghênh đón, không ngừng dùng Tinh Linh ngữ cùng nhau trao đổi. Đoàn Tinh linh hạ xuống, ba gã tinh linh cầm đầu tiến

đến trước mặt mọi người trung nam tử tinh linh ở giữa nói:

- Cám ơn các người đã cứu đồng bào chúng ta, Tinh Linh Tộc tinh linh sử Thiên Anh có lễ!

Hắn nhìn qua chừng ba mươi tuổi, tướng mạo cương nghị, đồng dạng lưng đoản cung, vẻ mặt nghiêm nghị.

Nham Thạch thần sắc chợt động, ôm A Ngốc tiến lên nói:

- Thiên Anh đại thúc, ngài, ngài còn nhận ra ta không?

Thiên Anh kinh ngạc nhìn Nham Thạch, trên dưới đánh giá vài lần, có chút nghi hoặc hỏi:

- Người là Phổ Nham Tộc nhân, chúng ta từng gặp qua sao?

Nham Thạch có chút kích động nói:

- Thiên Anh thúc thúc, mười ba năm trước, phụ thân ta Nham Phi mang ta tới nơi này, đã từng ra mắt ngài a! Ta là Nham Thạch!

Thiên Anh kinh hô, nói:

- Người, người là Nham Thạch? Chục năm không thấy, bộ dáng của người thay đổi không ít a!

Nham Lực bu tới, chỉ vào mũi mình nói:

- Thiên Anh đại thúc, ta là Nham Lực a!

Thiên Anh ha ha cười, nói:

- Nguyên lai người là cái tên quỷ nghịch ngợm đó, lúc nhỏ người vẫn cầm búa khảm qua nhà của ta đấy! Khi Nham Phi huynh đệ đánh người, bộ dạng ủy khuất của người ta vẫn còn nhớ rõ a!

Nham Lực xấu hổ nói:

- Đại thúc, chuyện lúc nhỏ đừng nhắc lại nữa a!

Nham Thạch nói:

- Thiên Anh đại thúc, vị bằng hữu này của ta bị thoát lực, cần nghỉ ngơi, ngài có thể hay không trước sắp xếp giúp chúng ta một chút.

Thiên Anh vỗ vỗ ngực mình, nói:

- Không thành vấn đề, vừa rồi Á Viên đã đem chuyện xảy ra nói qua cho ta biết, chúng ta hiện tại nên quay lại đã. Đám đạo tặc đó cũng quá càn rỡ. Bọn họ đã không chỉ một lần đánh lén tộc nhân chúng ta, xem ra, không thể

để chúng lộng hành thêm nữa, bọn chúng tưởng rằng có thể khi dễ Tinh Linh tộc chúng ta sao!

Vừa nói, Thiên Anh trong mắt hiện lên một đạo hàn mang. Nham Thạch gật đầu thưa:

- Thiên Anh thúc thúc, chúng ta lên đường thôi, đợi đến Tinh Linh thành, ta sẽ nói ngài nghe lý do bọn ta tới đây.

Thiên Anh gật đầu, đoàn tinh linh liền vây xung quanh mọi người hướng nơi sâu nhất Tinh Linh sâm lâm bay tới.

...

Bên ngoài Tinh linh sâm lâm.

Sáu gã hắc y nhân dừng lại. Mặc dù dụng toàn lực trốn chạy thời gian không ngắn, nhưng bọn hắc y nhân không ai có chút thở dốc. Gã hắc y nhân cầm đầu thở dài một hơi, nói:

- Hắc y nhân đã an toàn. Không nghĩ tới gặp đệ tử Minh Vương ở chỗ này.

Tên hắc y nhân nhỏ gầy lúc đầu so đấu với A Ngốc nhìn thay khô trong tay gã hắc y nhân cầm đầu, oa một tiếng khóc rống lên.

- Tứ thúc, tứ thúc người chết thật là bi thảm a!

Thanh âm hắc y nhân khàn khàn trầm thấp biến thành trong trẻo thanh thúy, theo tiêu chuẩn thần thánh giáo đình ngữ. Vài tên hắc y nhân trên mặt đều toát ra thần sắc bi ai, gã cầm đầu thở dài, nói:

- Thất nha đầu, người cũng đừng khóc, chỉ trách chúng ta xui xẻo, không dừng lại đụng trúng đệ tử Minh Vương.

Tên hắc y nhân nhỏ gầy hạ khăn che mặt xuống, lộ ra dung mạo tinh xảo động lòng người, dĩ nhiên là một nữ hài tử xinh đẹp, nhìn qua chừng mười bảy, mười tám tuổi, nước mắt không ngừng chảy xuống.

- Tứ thúc, tứ thúc là thay ta mà chết, vốn chống lại Minh Vương kiếm hắc y nhân là ta a!

Gã hắc y nhân cầm đầu thở dài. nói:

- Hài tử, đừng khóc, bảo vệ người là bổn phận của chúng ta. Lão tử vì người trả giá tính mạng, cũng xem như chết có ý nghĩa.

Thất nha đầu mãnh mẽ ngẩng đầu, trong mắt lãnh mang chợt hiện,

- Đại thúc, ngài vừa nói cái gì? Ngài coi Diệt Phượng ta là hạng người sợ chết sao? Theo lời người nói, chục năm ta khổ luyện, thực lực thu hoạch giả, tất cả đều là nhờ các người mới đạt được sao? Mới rồi tên thiếu niên đó chưa chắc đã có thể tái xuất Minh Vương kiếm, chúng ta vì sao phải bỏ chạy, nếu tái công kích, chúng ta nhất định sẽ thành công!

Tên hắc y nhân cầm đầu được xưng đại thúc, nói:

- Thất nha đầu, người bình tĩnh một chút, ta biết người bình thường theo lão tứ tình cảm thân thiết, nhưng chuyện đã xảy ra, chúng ta cũng không có cách nào. Người nghĩ rằng bọn ta không thương tâm sao? Chúng ta sáu người đều là nhiều năm huynh đệ cùng một chỗ, trong công hội ngoại trừ hội trưởng cũng chỉ có sáu người chúng ta là Thu Hoạch giả, người là mấy năm gần đây mới đạt tới thực lực này, chúng ta lục huynh đệ cùng nhau sinh sống đã vài thập niên a! Lão tứ chết đi, chúng ta so với người càng thương tâm hơn, nhưng thất nha đầu, người phải hiểu được, làm cường giả đạo tặc, tuyệt đối không thể vì cảm xúc mà ảnh hưởng tâm tính. Nếu như mới vừa rồi chúng ta không rời đi, có lẽ Minh Vương kiếm mục tiêu kế tiếp là người hoặc là ta, hoặc cũng có thể là một người trong số chúng ta. Người nói không sai, tên thiếu niên kia tuổi không lớn, công lực cũng không thâm hậu, có lẽ hẳn quả thật không cách nào tái xuất Minh Vương kiếm, cho dù có tái xuất cũng không thể giết sạch chúng ta, chúng ta khẳng định có cơ hội đánh bại hắn. Nhưng người lại không nghĩ tới, nếu như các người tiếp tục, rất có thể sẽ có thêm người khác chết dưới kiếm của hắn. Người chẳng lẽ muốn kết quả như vậy sao? Thiên hạ chí tà Minh Vương kiếm, không phải chúng ta có khả năng ngăn cản. Ai cũng không thể tại Minh Vương nhất thiết hạ thoát được tánh mạng. Nếu như chúng ta xảy ra tổn thất gì, thực lực công hội tất nhiên đại giảm, làm cho ta trở về như thế nào hướng phụ thân người giải thích? Huống hồ, người chớ quên, lúc đầu chúng ta đối địch không phải cái tên thiếu niên kia. Hiện đang trong Tinh Linh sâm lâm, nếu ta đoán không lầm, tất sẽ có viện quân Tinh Linh tộc tới, tinh linh bình thường không tính cái gì, nhưng một khi đạt tới cấp bậc Tinh Linh sử, chúng ta cũng không chắc có thể đối phó. Hải tử, muốn làm một cường giả đạo tặc nhất chính là phải tỉnh táo, tùy thời nhận ra bản chất thế cục.

Diệt Phượng gắt gao nắm chặt tay, trong mắt toát ra hận ý điên cuồng, nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Đại thúc, ta hiểu được, nhưng là, cừu hận của tứ thúc ta nhất định phải báo, nếu như ngay từ đầu ta toàn lực giết chết cái tên thiếu niên kia, sẽ không cho hắn hữu cơ hội dụng Minh Vương kiếm, đều do ta, hết thảy đều do ta!

Hai hàng nước mắt chảy xuống, đôi mắt xinh đẹp trở nên đỏ bừng. Hắc y nhân vỗ vỗ bả vai Diệt Phượng, ôn nhu nói:

- Thất nha đầu, mọi người ai cũng nhận thấy được sự chăm chỉ của ngươi. Đạo tặc công hội từ khi thành lập tới nay, ngươi là người duy nhất trước hai mươi tuổi đạt tới thực lực cấp bậc Thu Hoạch giả. Người còn có tiền đồ sáng lạng phía trước, ngàn vạn lần không nên bị cừu hận che mắt, Đạo Tặc công hội quy định cực kỳ nghiêm khắc người hắn đã biết, khi hành động tuyệt đối không được đả thương tính mạng. Chẳng lẽ, ngươi muốn trở thành sát thủ sao?

Diệt phượng cúi đầu, nhìn thấy khô tứ thúc, người từ nhỏ nhìn chính mình lớn lên, truyền thụ tuyệt kỹ cho nàng không hề giữ lại, lòng nàng quặn đau. Cẩn môi, nàng oán hận nói:

- Cho dù sau này khiến ta không thể quay lại làm đạo tặc, ta cũng nhất định phải vì tứ thúc báo thù. Đại thúc, ngài đừng khuyên ta nữa.

Hắc y nhân thở dài, nói:

- Tốt lắm, dù sao nơi này cũng là lãnh địa Thiên Nguyên tộc, chúng ta nên nhanh chóng rời đi, mọi chuyện nên để về công hội giải quyết. Ta tin tưởng, hội trưởng nhất định hướng Sát Thủ công hội đòi công đạo, mấy trăm năm nay, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, lần này bọn chúng không những phá hỏng hành động chúng ta mà còn gây thiệt hại nghiêm trọng, vô luận như thế nào cũng phải cấp cho chúng ta một cái công đạo mới được.

Nói xong, hắn quan sát một chút chung quanh, kéo theo Diệt Phượng vẫn đang không muốn rời triển khai thân pháp hướng Á Liên tộc đi khuất.

Đoàn người Nham Thạch nhanh chóng tiến vào nơi sâu nhất Tinh Linh sâm lâm, càng vào sâu, cây cối chung quanh càng cao lớn, trập trập nhẹ

nhà khoan khoái không ngừng tràn ngập thân thể. Huyền Nguyệt bởi vì không có vũ kỹ, Thiên Anh cố ý tìm vài nữ tính tình linh mang theo nàng phi hành. Lần đầu thể nghiệm cảm giác phi hành, Huyền Nguyệt đã quên sạch đủ loại chuyện phát sinh vừa nãy. Nàng trong lòng không ngừng nghĩ tới, nếu như ta cũng có thể tự mình phi hành thì tốt biết bao! Róc rách tiếng nước chảy đột nhiên truyền đến, Nham Lực hướng Nguyệt Ngân nói:

- A! Nhanh đến Tinh Linh hồ. Nơi đó chính là Tinh Linh gia, cũng chính là tổng bộ Tinh Linh Tộc a.

Nguyệt Ngân ngần người, nói:

- Trong Tinh linh sâm lâm còn có hồ nước sao?

Á Viên bên cạnh mỉm cười nói:

- Đương nhiên, Tinh Linh gia ngay trên Tinh Linh hồ! Đợi một lát chứng kiến, người sẽ hiểu được.

Nghe Á Viên nói vậy, mọi người mang theo nghi hoặc tiếp tục đi tới trước, bọn họ đều muốn nhanh chóng chiêm ngưỡng một chút, tại sâu trong sâm lâm hồ nước sẽ có bộ dạng như thế nào a.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Tinh Linh Thành

> Xuyên qua một mảnh rừng dày đặc cây cối, khung cảnh hiện ra trước mắt kia giống như tiên cảnh cảnh sắc khiến cho đám người Nguyệt Ngân lần đầu tiên được chứng kiến hoàn toàn trở nên ngây dại. Một hồ nước màu thanh lam thật lớn xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Nước hồ trong vắt, ánh mặt trời chiếu rọi, có thể thấy rõ từng đàn cá bơi lội, thậm chí cả hòn đá dưới đáy hồ. Một tầng nhàn nhạt sương mờ phiêu phù trên mặt nước tạo cho người ta cảm giác như mộng ảo. Vô số tinh linh bay lượn trên mặt hồ, khuôn mặt mỉm cười tràn đầy hạnh phúc. Những điều này cũng không làm cho mọi người quá ngạc nhiên, khiến mọi người giật mình chính là ở trung tâm hồ nước, có một gốc cây đại cổ thụ, thân cao chừng hơn trăm thước, đường kính đạt tới năm mươi thước, trên thân có rất nhiều khe nứt, một ít tinh linh từ đó xuyên xuyên qua lại, cổ thụ thật lớn tán cây xanh um tươi tốt, lá cây xanh biếc lóe ra quang mang trong suốt, tán cây đường kính cơ hồ cùng độ cao đại thụ xấp xỉ, tiếng chim hót thanh thúy hòa với thanh âm Tinh Linh vỗ cánh bất giác tạo nên một khúc nhạc động lòng người.

Trong hồ nước, trung tâm không chỉ có mỗi một gốc cây cổ thụ, xung quanh nó có rất nhiều tiểu thụ, mơ hồ có thể thấy được một ít không lớn thụ ốc, thụ ốc cùng đại thụ tựa hồ giống nhau, nhìn không ra chút dấu vết tác động nào. Thụ trong thụ, các sợi dây liên tiếp chằng chịt, nhìn qua trên mặt hồ như tồn tại một tòa thành thị thật lớn.

Huyền Nguyệt ngơ ngác nhìn khung cảnh trước mặt, thở dài nói:

- Thật đẹp! so với nhà ta còn muốn lồng lộng hơn nhiều a! Đại thụ cùng hồ nước thật cuốn hút!

Phi hành bên cạnh Huyền Nguyệt, Mã Thì mỉm cười nói:

- Đây là trung tâm của Tinh Linh sâm lâm - Tinh Linh thành, đại bộ phận tinh linh đều ở đây, trong phạm vi mười dặm chung quanh Tinh Linh thành đều được các trung cấp ma pháp sư bố trí huyền cảnh, tạo thành mê cung, ngoại nhân căn bản không thể tiến vào. Nơi này chính là thiên đường của Tinh Linh tộc.

Huyền Nguyệt gật đầu, nói:

- Các người Tinh Linh Tộc - Tự nhiên ma pháp thật sự là thần kỳ, so với ma pháp phổ thông thật sự rất khác nhau a!

Mã Thì nhẹ nhàng gật đầu, nói:

- Tự nhiên ma pháp thật rất cao thâm ảo diệu, trách ta tuổi quá nhỏ, chưa hiểu biết nhiều, nếu không, cũng không bị đám người xấu lúc này khi dễ. Huyền Nguyệt muội muội, tên thiếu niên bị té xỉu kia là gì của người? Lần này nếu không có hắc, sợ là chúng ta đã bị bắt đi....

Huyền Nguyệt cúi đầu nhìn thoáng qua Nham Thạch đang ôm A Ngốc, do dự một chút, trả lời:

- Hắc là bằng hữu của ta, bình thường rất tốt, chỉ là có chút hơi khờ khạo.

Mã Thì cúi đầu, tựa hồ như đang suy nghĩ cái gì, cũng không nói lời nào.

Trở lại Tinh Linh thành, chúng tinh linh nhất thời phân tán, khi tiến nhập bên trong thành, Thiên Anh hạ xuống, hướng Nham Thạch nói:

- Tinh Linh chúng ta mỗi nhà chỉ có một gian thụ ốc, cũng không có dư phòng chiêu đãi các người, như vậy đi, các người trước tiên ở bên bờ nghỉ ngơi, ta sẽ nhanh hướng Nữ Vương bẩm báo một chút.

Nham Thạch gật đầu nói:

- Thiên Anh đại thúc, chúng ta tại bên bờ nghỉ ngơi, Tinh Linh thành thật sự là nhân gian tiên cảnh, cảnh sắc động lòng người, mệt mỏi tự nhiên tiêu thất. Muốn phiền ngài hướng Nữ Vương bẩm báo nói một tiếng, chúng ta muốn bá kiến.

Thiên Anh gật đầu, hai tay tạo thành chữ thập trước ngực, niệm tinh linh chú ngữ, quang mang màu xanh biếc bao trùm hắc bên trong, đột nhiên, hắc hai tay tách ra, lưỡng đạo lục mang bắn tới đại thụ bên cạnh, đại thụ

cành lá nhanh chóng sinh trưởng, lát sau hình thành nên một gian thiên nhiên phòng ốc, vừa lúc đem đám người Nham Thạch bao phủ ở bên trong.

Mỉm cười, Thiên Anh nói:

- Các người ở tạm trong này nghỉ ngơi! Á Viên, Mã Thì, hai người các người đi theo ta

Nói xong, tung cánh hướng cổ thụ nơi trung tâm hồ nước bay đi. Nham Thạch đem A Ngốc đặt trên mặt đất, vừa tiến nhập thụ ốc đã hướng Huyền Nguyệt hỏi:

- A Ngốc có bí mật gì? Hắn đã làm gì khiến đám đạo tặc chạy trốn chứ? Hơn nữa ta đã cẩn thận xem qua, lúc này những tên đạo tặc công lực không cao tất cả đều đã chết, trên người ngay cả một điểm vết thương cũng không có.

Huyền Nguyệt le lưỡi, nói:

- Không nên hỏi ta, ta cái gì cũng không biết, các người chờ hắn tỉnh dậy trực tiếp hỏi hắn tốt hơn. Người đã quên sao? Phổ lâm tiên tri từng nói, hắn là quý nhân, thần bí một chút có cái gì kỳ lạ chứ!

Nguyệt Cơ tiến đến cạnh Huyền Nguyệt, lắc lắc bàn tay nàng, thấp giọng nói:

- Nguyệt nguyệt, A Ngốc cùng người quan hệ tốt như vậy, người nhất định biết cái gì có đúng hay không? Nói cho chúng ta biết đi! Ta thật sự rất hiếu kỳ. A Ngốc đã khiến chúng ta kinh ngạc rất nhiều. Hắn lúc chúng ta bắt đầu nhìn thấy vốn là một gã ma pháp sư, nhưng trong lúc đồng hành, mỗi lần gặp nguy hiểm hắn đều dùng vũ kỹ giải quyết, tựa hồ ma pháp cũng không phải là thế mạnh của hắn. Ma vũ song tu trên đại lục thật sự ít thấy.

- Hôm nay hắn thi triển ma pháp kia tựa hồ không phải hỏa hệ mà chính là quang hệ ma pháp, hơn nữa uy lực phi thường cường đại. Khi chúng ta tưởng rằng hắn không cách nào ứng phó với đám hắc y nhân, hắn cứ nhiên lại có thể hù dọa khiến đám người đó chạy trốn chết. Thật sự là rất khó tin.

- Ca ta đã từng nói, đám hắc y nhân đó đều có thực lực Thu Hoạch giả, chúng ta căn bản không thể ứng phó! A Ngốc trên người rốt cuộc còn có bao nhiêu bí mật, người nhất định phải nói cho chúng ta biết. !

Mọi người ánh mắt đều tập trung vào Huyền Nguyệt, cùng chờ đợi câu trả lời thuyết phục của nàng. Huyền Nguyệt lắc đầu, nói:

- Ta thật sự không biết, kỳ thật, ta quen biết hần so với các người cũng chỉ sớm hơn hai ngày mà thôi. Chúng ta khi đó đều tại Ma Pháp công hội tiếp nhận trắc thí. Sau đó ta thấy hần khờ khạo, liền lừa gạt hần cùng ta tham gia Dong Binh công hội, tiếp nhận Tử Vong sơn mạch nhiệm vụ. Về phần quá khứ của hần, ta cũng không rõ ràng, chỉ là nghe hần trong lúc vô ý nói qua, hần có một sư phụ là Luyện Kim thuật sĩ, cùng một thúc thúc dạy hần võ kỹ, cụ thể như thế nào ta cũng không biết. Các người chờ hần tỉnh lại hỏi hần đi sao.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Miêu Phi nghi hoặc nói:

- Huyền Nguyệt tiểu thư, người nói chỉ đơn giản như vậy sao? Người nói các người mới quen nhau được đoạn thời gian, ta sao lại cảm giác các người rất thân cận. Tựa hồ phải nhiều năm bằng hữu a. A Ngốc giống như đại ca người, luôn chiều cố cho người, người nếu có nguy hiểm, hần liền vội vàng quay lại.

Huyền Nguyệt ngẩn người, vừa định nói cái gì, một tinh linh thiếu nữ từ bên ngoài đi đến, trên tay bưng một khay hoa quả. Mọi người nhất thời bị nàng hấp dẫn, Nguyệt Cơ than thở nói:

- Thật xinh đẹp! Tinh Linh muội muội a! Trách không được mấy tên hỗn đản đó tranh nhau bắt Tinh Linh Tộc nhân!

Tinh linh thiếu nữ mặt đỏ lên, đem hoa quả đặt ở một bên, cung kính nói:

- Khách nhân tôn quý! Mời thưởng thức một chút thịnh sản hoa quả tại Tinh Linh Tộc chúng ta.

Nói xong, xoay người lui ra ngoài.

Trên bàn bày đủ loại hoa quả màu sắc khác nhau, tỏa ra mùi hương thơm ngát, vừa mệt vừa khát mọi người không ngại ngần nữa, Huyền Nguyệt lấy 2 quả, ngồi ăn ở bên cạnh A Ngốc, hoa quả được bưng lên tạm thời khiến mọi người không còn truy cứu nữa.

Tinh Linh thụ.

Thiên Anh mang theo Á Viên cùng Mã Thì bay đến tán cây cao nhất, cung kính nói:

- Tinh Linh sử Thiên Anh cùng đại Tinh Linh Á Viên, tinh linh ma pháp sư Mã Thì xin cầu kiến Nữ Vương bệ hạ!

Trong Tinh Linh Tộc cũng có phân chia cấp bậc, nhưng cấp bậc bất đồng không có nghĩa quan hệ bất đồng, cấp bậc cao thấp do thực lực quyết định. Từ thấp đến cao chia làm, tiểu tinh linh, tinh linh, đại tinh linh, tinh linh sử, đại tinh linh sử, tinh linh vương. Trong đó, tiểu tinh linh là chỉ tinh linh dưới năm mươi tuổi, qua năm mươi tuổi tự động trở thành tinh linh, muốn đạt được danh hiệu đại tinh linh tuổi phải ngoài một trăm đồng thời phải có thực lực nhất định, thường chỉ cần cố gắng là có thể đạt tới.

Danh hiệu Tinh Linh sử không phải tinh linh nào cũng có thể đạt được, tinh linh sử là lực lượng của Tinh Linh Tộc, chia làm hai loại: cung tiền thủ và ma pháp sư, trong đó, như Thiên Anh là ma pháp sư cấp bậc tinh linh sử, tương ứng thực lực ma đạo sĩ của nhân loại. Đại tinh linh sử tại Tinh Linh Tộc ngoại trừ Tinh Linh Vương thì chỉ có các Tinh Linh tộc trưởng lão mới có thể đạt được danh hiệu này. Hiện tại, Tinh Linh Tộc tổng cộng có bốn vị đại tinh linh sử, mười tám vị tinh linh sử, đại tinh linh sử tất cả đều là ma pháp sư, bọn họ thực lực ngày càng gia tăng, thực lực mỗi người đủ để đối đầu với hai gã ma đạo sĩ nhân loại, cũng chính bởi có sự tồn tại của họ, Tinh Linh tộc trong Thiên Nguyên tộc mới giữ vị trí lãnh đạo.

Tinh Linh Vương là nhất mạch truyền thừa, Tinh Linh vương sẽ cùng tộc nhân xuất sắc nhất kết hợp sinh ra thế hệ tiếp theo, chỉ người nào có Tinh Linh huyết mạch mới có thể trở thành Tinh Linh Vương kế nhiệm. Dưới tác dụng của Tinh Linh huyết mạch, Tinh Linh Vương có thể sử dụng rất nhiều Tự nhiên ma pháp cấp cao, mặc dù nàng chưa từng hành tẩu trên đại lục, nhưng ai cũng coi nàng là vị ma đạo sư thứ tư trên đại lục, tự nhiên hệ ma đạo sư. Thụ quan hé ra, thanh âm thanh thúy truyền ra:

- Nữ Vương bệ hạ cho mời Thiên Anh tinh linh sử!

Thiên Anh động cánh bay về phía thụ quan, Á Viên cùng Mã Thì gắt gao bám sát hẳn. Chỉ có Tinh Linh vương cùng đại tinh linh sử mới có

quyền sinh sống trong Tinh Linh thụ. Bình thường sẽ có một ít tinh linh ở chỗ này hầu hạ Tinh Linh vương và đại tinh linh sử sinh hoạt.

Thiên Anh bay đến thụ quan của một gian thụ ốc lớn nhất, trước thụ ốc là một tinh linh thiếu nữ, nàng mỉm cười nói:

- Tinh linh sử đại nhân, bệ hạ cho mời!

Thiên Anh gật đầu, mang theo Á Viên cùng Mã Thì tiến lên bình đài trong thụ ốc, hướng thụ phòng trong đi đến.

Trong thụ phòng, một vị nữ trung niên tinh linh ngồi ngay ngắn trên giường, ánh mắt mệt mỏi, tựa hồ trong lòng phi thường phiền muộn. Ngồi bên cạnh nàng là một nam trung niên tinh linh, hắc thần sắc cũng lộ rõ vẻ lo lắng.

Thiên Anh ba người đi đến, đồng thời thi lễ nói:

- Tái kiến Nữ Vương bệ hạ, Áo Địch đại tinh linh sử!

Tinh Linh nữ vương ngẩng đầu nhìn hướng bọn họ, lạnh nhạt nói:

- Xảy ra chuyện gì, có phải hay không lại có địch nhân xâm lấn lãnh địa chúng ta?

Thiên Anh gật đầu, tiện liếc mắt sang Á Viên bên cạnh. Á Viên vội vã tiến lên, đem chuyện xảy ra trong Tinh Linh sâm lâm thuật lại một lần. Nghe xong Á Viên trần thuật, trưởng phu Tinh Linh nữ vương - Tinh Linh Tộc nhân trẻ tuổi nhất đạt danh hiệu Đại Tinh Linh sử - Áo Địch đứng bật dậy, cả giận nói:

- Ngoại nhân thật quá càn rỡ, không chỉ một mà ngày càng khiêu khích tôn nghiêm Tinh Linh tộc chúng ta, bệ hạ, ta xem chuyện này chúng ta phải nhanh chóng giải quyết mới được.

Áo Địch không phải bằng vào thân phận trưởng phu của Nữ Vương bệ hạ mà bò lên vị trí Đại tinh linh sử. Mà trái lại, hẳn là hoàn toàn dựa vào cố gắng bản thân mới có địa vị như ngày hôm nay. Trong bốn vị đại tinh linh sử, hẳn có thực lực ma pháp cao nhất, chỉ thấp hơn Tinh Linh nữ vương. Lúc đầu, chính bằng sự cố gắng của mình, hẳn đã chiếm được cảm tình của Nữ Vương bệ hạ từ trong hàng ngàn người theo đuổi.

Tinh Linh nữ vương trong mắt hàn quang chợt hiện, nói:

- Thiên Anh, bằng hữu trưởng nghĩa hiện đang ở địa phương nào? Bọn họ thật có thể tín nhiệm?

Thiên Anh cung kính hồi đáp:

- Bệ hạ, bọn họ hiện tại được ta an bài nghỉ ngơi bên bờ Tinh Linh hồ. Hẳn có thể tín nhiệm, ngài còn nhớ Nham Phi - Phổ Nham Tộc tộc trưởng không? Trong đám người đó có con trai hãn, hơn nữa hài tử nhân loại đã đánh lui địch nhân hiện vẫn đang trong tình trạng hôn mê. Ta nghĩ, bọn họ hẳn là sẽ không gây nguy hại đến tộc ta.

Tinh Linh nữ vương thở dài một tiếng, nói:

- Hào, người đi triệu tập mấy vị đại tinh linh sử lại đây, nói ta có việc muốn thương lượng. Có lẽ, sự việc này thật sự phải có bằng hữu ngoại nhân hỗ trợ mới có thể giải quyết.

Bên bờ Tinh linh hồ, trong thụ phòng.

Đang lúc mọi người vui vẻ ăn hoa quả, A Ngốc từ trong mê man lo lắng tỉnh dậy, cảm giác suy yếu, vô lực tràn ngập toàn thân, hãn tay chân giật giật, không khỏi rên rỉ lên tiếng, sanh sanh chân khí trong cơ thể gần như khô kiệt, chỉ có một chút năng lượng ba động yếu ớt, tinh thần lực khi dụng Thần Long Chi Huyết tiêu hao hầu như không còn. Huyền Nguyệt là người đầu tiên phát hiện A Ngốc tỉnh lại, vội vã cầm tay hãn, ân cần hỏi thăm:

- A Ngốc, người thế nào? Thân thể có gì không thoải mái sao?

A Ngốc lắc đầu, nói:

- Ta không có việc gì, cảm giác hơi mệt mà thôi, Nguyệt Nguyệt, đây là nơi nào?

Mọi người xông tới, Nguyệt Ngân nói:

- Chúng ta đã tới Tinh Linh tộc, nơi này là Tinh Linh thành.

A Ngốc gật đầu, nói:

- Nếu vậy tất cả tinh linh đều đã được cứu?

Huyền Nguyệt nói:

- Người yên tâm đi, viện quân Tinh Linh tộc sau đó đã tới, chúng ta mới có thể an toàn đến nơi này. Nào, người ăn chút hoa quả đi đã.

Vừa nói vừa đưa thực quả màu tím cho A Ngốc.

A Ngốc nghĩ muốn đuổi tay ra đón, nhưng vô lực cánh tay rơi xuống, Huyền Nguyệt nhú nhú mày, trong mắt toát ra vẻ đau lòng. Nàng đem thực quả đưa lên miệng khẽ cắn một miếng, sau đó đưa đến bên miệng A Ngốc, nước quả màu tím chảy vào trong miệng A Ngốc, hắn không ngừng nuốt, trong chốc lát đã đem thủy quả toàn bộ nuốt hết.

Huyền Nguyệt ném vỏ trái cây sang một bên, hỏi:

- Cần thêm nữa không? Trái cây còn rất nhiều!

A Ngốc cảm kích nhìn Huyền Nguyệt, nhẹ nhàng lắc đầu, thấp giọng đáp:

- Cám ơn người, Nguyệt Nguyệt.

Huyền Nguyệt nhớ tới bộ dạng vừa rồi của mình, mặt hoa đỏ lên, lắc đầu nói:

- Cám ơn cái gì, chúng ta không phải bằng hữu sao?

Miêu Phi cười hắc hắc, nói:

- Hơn nữa còn rất thân cận a! Ta nói A Ngốc, người không phải nên giải thích một chút sao? như thế nào dọa đám đạo tặc kia chạy trốn chết a!

Nghe được Miêu Phi hỏi, A Ngốc nhất thời nhớ lại tình cảnh lúc đó, bộ dạng hắc y nhân biến thành thân khô rỗng hiện ra trước mặt, cảm giác ghê tởm mãnh liệt tràn ngập toàn thân. Hắn mãnh mẽ nghiêng người, kịch liệt nôn mửa. Mọi người càng hoảng sợ, Nham Thạch vội vã tiến đến, không ngừng vỗ vỗ lưng A Ngốc, ân cần hỏi:

- Huynh đệ, người sao vậy?

Hồi lâu, A Ngốc trong bụng không còn gì để nôn nữa, hắn mới ngừng lại được, ánh mắt đại ra, lẩm bẩm nói:

- Ta, ta không phải cố ý, ta không muốn giết người, ta không muốn giết người.....!

Nham Thạch thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Ta còn tưởng chuyện gì, không phải chỉ giết vài người thôi sao? Ta còn giết nhiều hơn rất nhiều, bọn chúng đều là người xấu, chết là đáng!

Nguyệt Cơ dò xét hỏi:

- A Ngốc, đây là lần đầu tiên người giết người?

A Ngốc mờ mịt gật đầu, thân thể rụt lại, nói:

- Ta, ta vốn không muốn giết hãn, là bọn hãn bức ta.

Miêu Phi nói:

- Giết vài người thì có cái gì, mau, A Ngốc người nhanh nói, như thế nào sát hại tên hắc y nhân công phu cao cường đó, thật không nghĩ tới, người đúng là thâm tàng bất lộ ah!

A Ngốc ngẩng đầu liếc Miêu Phi một cái, nhớ tới tình cảnh lần đây sử dụng Minh Vương kiếm, ánh mắt toát ra sự hoảng sợ, run giọng nói:

- Không, ta, ta không biết, ta không biết.

Miêu Phi cau mày nói:

- Không biết? Người như thế nào lại không biết chứ? Người là do người giết, mau nói cho ta biết đi, ta thật rất hiếu kì.

Huyền Nguyệt đột nhiên đẩy Miêu Phi ra, cả giận nói:

- Các người đừng ép hãn, không thấy hãn đang thống khổ như vậy sao? Hãy để hãn nghỉ ngơi một chút có được hay không?

Nàng đau lòng ôm nửa thân trên A Ngốc, để hãn gối lên đùi mình, nhìn bộ dạng thống khổ của A Ngốc, trong lòng từng đợt quặn đau, đôi mắt đẹp đỏ bừng, nước mắt không ngừng rơi xuống đầu vai A Ngốc.

Nguyệt Ngân trừng mắt nhìn mọi người, vội lôi Miêu Phi vào trong góc thụ ốc. Mọi người ai cũng không muốn quấy rầy Huyền Nguyệt cùng A Ngốc, đều lặng lẽ thối lui sang bên. Huyền Nguyệt nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen dài của A Ngốc, thì thào nói:

- Không có việc gì, không có việc gì, hết thảm đều đã qua.

Nàng rõ ràng biết được, A Ngốc tính cách thiện lương cùng chí tà Minh Vương kiếm hoàn toàn trái ngược, bị đả kích lớn như thế, hãn như thế nào có thể tiếp nhận chứ.

Được Huyền Nguyệt ôn nhu vuốt ve, A Ngốc dần dần bình tĩnh trở lại, giữ chặt tay Huyền Nguyệt áp vào mặt mình, trên người nàng nhận nhặt mùi thơm ngát, từ từ tiến vào mộng đẹp. Nhìn A Ngốc bình tĩnh chìm vào giấc ngủ, Huyền Nguyệt trong lòng tràn ngập thỏa mãn, tùy ý để A Ngốc cầm tay, đem mặt áp vào đầu hãn, cũng dần dần thiếp đi.

Không biết qua bao nhiêu lâu, A Ngốc cảm giác có người lay động thân thể hãn. Chậm rãi mở mắt, chỉ thấy Nham Thạch ngồi xổm bên cạnh, đang

kêu tên hắc. Nham Thạch thấy A Ngốc tỉnh táo lại, thấp giọng nói:

- Mau đứng lên đi, Tinh Linh Tộc cho người đến!

A Ngốc ngủ dậy cảm giác thể lực đã khôi phục không ít, gật đầu, vừa định đứng dậy, nhưng lại phát hiện trong tay nắm cái gì, hắc nhất thời nhớ tới tình cảnh trước khi ngủ. Ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy Huyền Nguyệt vẻ mặt ân cần nhìn hắc, còn chính mình thì đang nằm trên cái đùi mềm mại của nàng. Bốn mắt nhìn nhau, hai người bất giác cùng trốn tránh, Huyền Nguyệt liền rút bàn tay nhỏ bé của mình đang trong tay A Ngốc ra, mặt cười ửng đỏ, nhẹ giọng nói:

- Mau đứng lên đi.

Trong lúc này, A Ngốc đột nhiên cảm giác được, chính mình cùng Huyền Nguyệt tựa hồ hơn nhiều chút cái gì nhưng lại nói không rõ.

Khi hắc đứng lên liền phát hiện trong thụ phòng có hơn sáu gã tinh linh, đều tầm trung niên. Có hai vị là nữ tinh linh. Một vị tinh linh ở giữa cho hắc một loại cảm giác đặc thù, mặc dù mặt nàng đang mỉm cười, nhưng trên người mơ hồ toát ra vẻ uy nghiêm, đang nhìn chăm chăm mình. Vẻ đẹp của nàng so với tinh linh thiếu nữ lúc này gặp qua hoàn toàn bất đồng. Đó là một loại khí chất cao quý, tao nhã, toàn thân tản ra mị lực kinh người.

A Ngốc không tự giác thốt lên:

- A di, người thật xinh đẹp!

Nham Thạch kéo tay A Ngốc, thấp giọng nói:

- Không được vô lễ, vị này chính là Tinh Linh Nữ Vương bệ hạ.

Là nữ nhân thì luôn hy vọng người khác khen ngợi mình xinh đẹp, Tinh Linh nữ vương cũng không ngoại lệ, nàng mỉm cười, nói:

- Không sao! Tiểu bằng hữu, ta đại biểu Tinh Linh Tộc cảm ơn người đã cứu tộc nhân chúng ta.

A Ngốc gãi gãi đầu, nói:

- Ta, ta, a di, ta sẽ không nói thế nữa, ta chỉ là cảm giác bọn chúng là người xấu.

Tinh Linh Nữ Vương thở dài nói:

- Đúng vậy! Bọn chúng đều là người xấu, chúng ta Tinh Linh Tộc từ trước tới nay không hề tranh đấu, nhưng bọn chúng lại bắt đi tộc nhân

chúng ta.

Nói tới đây, thần sắc nàng càng thêm ảm đạm, tựa hồ như nhớ tới chuyện thương tâm. Nàng quay đầu hướng Áo Địch nói:

- Áo Địch, chàng đem chuyện nói cho mọi người biết đi, ta có chút mệt.

Áo Địch ôn nhu đáp lời:

- Bệ hạ, ngài hay là nên về trước nghỉ ngơi đi.

Tĩnh Linh Nữ Vương lắc đầu, nhắm hai mắt lại, lông mi thật dài toát lên vẻ u buồn, mí mắt nàng nhẹ rung.

Áo Địch tiến lên nói:

- Các vị bằng hữu, phi thường cảm tạ các người trước đã trợ giúp, ta là Tĩnh Linh Tộc Đại tinh linh sử Áo Địch, ta xin giới thiệu một chút, Thiên Anh các người đã biết. Ba vị này đều là Đại Tinh Linh sử trong Tĩnh Linh Tộc chúng ta.

Hắn chỉ vào một vị nữ tinh linh nói:

- Vị này là Mã Ngôn Đại tinh linh sử.

Mã Ngôn hướng mọi người gật đầu, đối mặt A Ngốc nói:

- Tiểu bằng hữu, đa tạ người đã cứu nữ nhi của ta.

A Ngốc ngẩn người hỏi:

- Nữ nhi của người?

Mã Ngôn mỉm cười đáp:

- Đúng vậy, chính là Mã Thì lúc trước các người đã gặp qua.

A Ngốc lúc này mới nhớ tới người đã chứng kiến mình sử dụng Minh Vương kiếm, tinh linh thiếu nữ ma pháp sư kia.

- A di, ngài đừng khách khí!

Áo Địch chỉ vào hai gã trung niên tinh linh khác nói:

- Hai vị này là Tư Đế và Bì Nhĩ Tư đại tinh linh sử.

Hai vị đại tinh linh sử hướng mọi người gật đầu, mọi người vội vã hoàn lễ.

Trừ bỏ A Ngốc, mọi người trong lòng đều phi thường kinh ngạc, mặc dù đám người Nguyệt Ngân là lần đầu tiên đi tới Tĩnh Linh sâm lâm, nhưng bọn hắn ai cũng đều biết địa vị của Đại tinh linh sử trong Tĩnh Linh Tộc,

huống chi còn có Tinh Linh Tộc chí cao vô thượng - Nữ Vương bệ hạ ở chỗ này.

Áo Địch thở dài, có chút khó khăn nói:

- Các vị bằng hữu, hiện tại, chúng ta Tinh Linh Tộc có một việc phi thường khó giải quyết, muốn mời các người trợ giúp, không biết các người có nguyện ý?

Nguyệt Ngân nói:

- Không biết chuyện gì lại có thể làm khó Tinh Linh Tộc?

Áo Địch đáp:

- Nói ra dài dòng, Tinh Linh Tộc chúng ta luôn yên ổn sống trong Tinh Linh sâm lâm, cuộc sống tự cung tự cấp vẫn phi thường hạnh phúc, chúng ta cho đến bây giờ không hề đi trêu chọc bất cứ chủng tộc nào, kể cả nhân loại. Ngay như Thú Nhân Tộc hung tàn trong Thiên Nguyên tộc quan hệ với chúng ta cũng rất tốt. Nhưng không biết tại sao, từ mấy tháng trước, đột nhiên có rất nhiều người lạ xâm nhập lãnh địa của chúng ta. Bọn họ chuyên tấn công các tinh linh tộc nhân đơn độc, đến bây giờ chưa thôi, cho dù chúng ta đã chu đáo đề phòng, nhưng vẫn bị bắt đi mấy chục tộc nhân. Đau lòng nhất chính là nữ nhi của ta cùng Nữ Vương – Tinh Nhi cũng bị bọn chúng bắt đi.

Nói tới đây, Áo Địch trong mắt toát ra vẻ thương cảm mãnh liệt. Mọi người chấn động, Nham Thạch thất thanh nói:

- Cái gì? Tinh công chúa cũng bị bắt đi sao? Nhưng hãn nàng phải có rất nhiều tinh linh bảo vệ mới đúng chứ?

Tinh Linh Nữ Vương thở dài, mở mắt nói:

- Phải trách nha đầu đó quá bướng bỉnh, nó luôn cảm giác buồn bực khi bị một đám người vây quanh bảo vệ, đã lén lút sử dụng tinh linh ma pháp trốn ra khỏi Tinh Linh thành. Khi chúng ta phát hiện ra thì đã không còn thấy bóng dáng nó trong Tinh Linh sâm lâm nữa, nhất định nó đã bị ngoại nhân bắt đi. Tinh Nhi năm nay mới bảy mươi hai tuổi, tương đương nhân loại mười bốn, mười lăm tuổi. Ta thật không dám tưởng tượng nó sẽ gặp phải những chuyện gì. Ta lần này cùng mấy vị Đại tinh linh sử đến đây, chính là hy vọng các người có thể hỗ trợ đem Tinh Nhi trở về.

Nói xong, vị Tinh Linh Nữ Vương liên nước mắt chảy xuống, toàn thân run rẩy. Áo Địch ôm Nữ Vương vào lòng, cũng thốn thức không thôi.

A Ngốc đi tới trước Tinh Linh Nữ Vương, khuyên nhủ:

- A di, ngài đừng khóc, nữ nhi ngài nhất định sẽ không có việc gì. Ta, ta đáp ứng ngài, nhất định đem nàng trở về!

Nguyệt Ngân nhú nhú đầu mày, nghĩ thầm: “A Ngốc cũng quá xúc động, trên đại lục mịt mờ biển người, như thế nào đi tìm? Hơn nữa người có thể bắt đi Tinh Linh công chúa, dễ đối phó được sao?”. Nghĩ tới đây, hắn nói:

- Nữ Vương bệ hạ, chúng ta quả thật rất muốn trợ giúp. Nhưng là ta có vài thắc mắc, lấy tu vi ngài cùng năng lực mấy vị Đại tinh linh sử trên đại lục ít có địch thủ. Tùy tiện vị nào so với chúng ta cũng mạnh hơn rất nhiều. Các vị cần gì phải cầu tới sự trợ giúp của chúng ta chứ? Chúng ta hiện tại luận về thực lực, sợ rằng còn chưa đủ tư cách đó.

Tinh Linh Nữ Vương nhìn một chút A Ngốc, mờ mịt nói:

- Không sai, thực lực các người quả thật có hơi kém, nhưng chúng ta cũng có nỗi khổ tâm của riêng mình. Các người hẳn là biết, trên khắp đại lục, dị tộc chúng ta không được nhân loại xem trọng, bọn họ kỳ thị chúng ta, bắt tộc nhân chúng ta chỉ vì muốn đem về làm nô lệ hoặc mua vui. Ngay cả ta, từ nhỏ đã chỉ luôn sinh sống ở nơi này, trên đại lục mọi thứ đối với chúng ta đều lạ lẫm. Mặc dù chúng ta có thực lực cường đại, nhưng ra khỏi Tinh Linh sâm lâm, chúng ta nửa bước khó đi, như thế nào có thể tìm lại được tộc nhân đã mất tích chứ?. Mà các người lại khác, các người đối với đại lục hiểu biết hơn chúng ta rất nhiều, cũng đều là nhân loại, thuận tiện không ít. Trọng yếu nhất là, các người đều là bằng hữu Tinh Linh Tộc, ta hy vọng, các người có thể vươn tay trợ giúp, chúng ta Tinh Linh Tộc vĩnh viễn sẽ không quên ân huệ này.

Nguyệt Ngân nói:

- Nữ Vương bệ hạ, ta biết nữ nhi mất tích khiến ngài phi thường sốt ruột. Chúng ta cũng không sợ hãi nguy hiểm, nhưng những người đã bắt cóc Tinh Linh tộc nhân không phải chúng ta có thể dễ dàng đối phó. Cho dù tìm được bọn họ, chúng ta cũng chưa chắc cứu ra được. Hơn nữa, chúng ta

chuyến đi này còn có mục đích khác, ngoại trừ Nham Thạch và Nham Lực, chúng ta đều là dong binh, chúng ta còn có nhiệm vụ của mình.

Hắn cũng không phải không muốn trợ giúp Tinh Linh Tộc, chỉ là không muốn không công chịu chết mà thôi. Có thể xuất ra giá cả để mua được Tinh Linh tộc nhân, những người này căn bản bọn họ không có khả năng đối phó.

A Ngốc vội la lên:

- Nguyệt Ngân đại ca, chuyện đi đến Tử Vong sơn mạch chúng ta có thể hoãn lại một chút, cứu người là quan trọng nhất!

Miêu Phi hừ một tiếng, nói:

- Người muốn đi chịu chết, lại còn muốn kéo theo chúng ta! Nhiệm vụ tại Tử Vong sơn mạch có lẽ còn có cơ hội, nhưng nếu đi trêu chọc bọn quý tộc quyền thế, không phải là chịu chết sao?

A Ngốc ngăn người hỏi:

- Sao người biết được chính bọn quý tộc đã bắt đi nữ nhi của a di?

Miêu Phi nói:

- Dùng chân nghĩ cũng biết. Nếu như không phải có người xuất ra giá cao, dám đạo tặc sao dám mạo hiểm đến Tinh Linh Tộc bắt người? Trên đại lục, nhiều tiền nhất không phải thương nhân, mà chính là quý tộc, có lẽ, còn có thể dính líu tới hoàng tộc các đại đế quốc, đừng nói chúng ta không có năng lực cứu người, cho dù có, đem người thoát ra được. Người nghĩ rằng có thể an toàn đưa họ về đến đây sao?

Nguyệt Ngân tiến tới trước mặt Tinh Linh Nữ vương, trầm giọng nói:

- Nữ Vương bệ hạ, vị bằng hữu này của ta nói chuyện mặc dù không dễ nghe, nhưng những điều hắn nói đều là sự thật. Chỉ bằng chúng ta vài người, sợ rằng...

A Ngốc có chút nóng nảy, nói:

- Tinh Linh Tộc đáng thương như vậy, các người tại sao không muốn trợ giúp bọn họ, các người không đi, một mình ta đi...

Áo Địch nắm bả vai ngăn cản A Ngốc tiếp tục nói, hắn cũng không bởi vì những lời nói đó mà phẫn nộ, thản nhiên đáp:

- Các người yên tâm, nếu chúng ta đã thỉnh cầu hỗ trợ, đương nhiên sẽ không để cho các người chịu thiệt. Các người muốn đến Tử Vong sơn mạch? Không biết đến có mục đích gì?

Nguyệt Ngân nói:

- Chúng ta tại Dong Binh công hội tiếp nhận nhiệm vụ: Tại Tử Vong sơn mạch tìm kiếm Cực phẩm ma pháp thủy tinh.

Áo Địch gật đầu tiếp:

- Thì ra là thế. Không phải ta muốn đả kích, lấy thực lực các người, nếu như tiến vào Tử Vong sơn mạch, hẳn là không có khả năng sống sót.

Miêu Phi bất mãn quát:

- Người như thế nào dám chắc chúng ta không thể thành công?

Áo Địch liếc hẳn một cái, lạnh nhạt nói:

- Bởi vì nơi đó ta đi qua. Ta đã từng tiến vào Tử Vong sơn mạch, là một trong số ít ỏi còn sống sót trở ra.

Nguyệt Ngân giật mình hỏi:

- Cái gì? Người từng qua Tử Vong sơn mạch?

Áo Địch gật đầu đáp:

- Không sai, khoảng trăm năm trước, khi đó ta mới chỉ đạt danh hiệu tinh linh sử. Các người hẳn đã biết, chỉ trong thời khắc nguy hiểm mới có thể kích phát toàn bộ tiềm lực bản thân. Không sợ các người chê cười, lúc đầu tinh linh theo đuổi Nữ Vương bệ hạ đích thực có rất nhiều, bọn họ thực lực cũng không kém ta là bao. Vì muốn đề cao tu vi, vì lòng yêu nàng, ta đã lén lén một mình rời khỏi Tinh Linh sâm lâm, đi đến Tử Vong sơn mạch.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Trúng Cự Long

> Tinh Linh Nữ Vương trong mắt ánh lên vẻ ôn nhu, kéo tay Áo Địch nói:

- Người lúc ấy quá kích động, chẳng lẽ người còn không biết tình cảm của ta đối với người như thế nào sao? Cho dù người tu vi không cao, ta cũng sẽ lựa chọn người mà. Giờ nhớ lại, trong lòng ta vẫn phi thường sợ hãi đấy!

Áo Địch thở dài một tiếng, nói:

- Phi phi, người đối với ta như thế nào sao ta lại không biết. Nhưng làm một nam nhân, nếu như không thể trở thành đại dũng sĩ của Tinh Linh Tộc, ta lấy gì cầu hôn người chứ! Cho nên, ta mới lựa chọn đi đến Tử Vong sơn mạch lịch lãm. Lúc đầu, ta xuyên qua lãnh địa Thiên Nguyên tộc tiến tới Tử Vong sơn mạch, ta mới phát hiện, năng lực mình thật quá nhỏ bé. Tử Vong sơn mạch quả thực tựa như địa ngục chốn nhân gian, khắp nơi đều tràn ngập hơi thở tử vong, mới vào chưa phát hiện thứ gì nhưng một khi xâm nhập sâu vào, sẽ phát hiện nơi đó có đủ các dạng quái thú, cương thi, thậm chí cả cốt cự long. Ngày đó, ta sử dụng ma pháp chỉ vừa mới tiêu diệt được vài quái thú, đã lại thấy xuất hiện thêm nhiều quái thú khác xông lên, căn bản không có đường lui, chung quanh hoàn toàn bị quái thú gắt gao vây công.

- Có lẽ mệnh ta chưa tuyệt, tại thời điểm sắp bị quái thú cắn nuốt, ta lui sâu vào trong một hang động. Cái động đó cửa vào rất nhỏ, khổ người dám quái thú căn bản không thể tiến vào. Chỉ có một ít cương thi, khô lâu hoặc là quái thú nhỏ có thể thông qua. Ta dùng hết toàn lực xuất ra một ma pháp nhằm phong bế cửa động, lúc này mới lưu lại được một mạng. Chúng ta

Tinh Linh Tộc từ trước đến nay không hề ăn thịt, nhưng vì sinh tồn, ta chỉ có thể ăn thịt tươi lấy từ trên người đám quái thú, cái loại cảm giác ấy đến hiện tại vẫn luôn khắc sâu vào trong tâm trí ta.

- Ta mỗi ngày không ngừng tu luyện ma pháp, một lần nữa cố gắng lao ra ra ngoài, nhưng số lượng quái thú thật sự rất nhiều, hơn nữa có rất nhiều cường đại quái thú căn bản ta không có khả năng đối phó. Nếu như không có động quật vững chãi kia, ta sớm đã thành mồi thực cho lũ quái thú rồi. Các người không biết được? Ta sống trong động quật khoảng một năm, có một ngày không biết tại sao số lượng đám quái thú giảm đi rất nhiều, hơn nữa đám quái thú thực lực cường đại tất cả đều không thấy, ta lúc này mới có cơ hội trở ra, quay lại Tinh Linh sâm lâm. Ba năm sau đó, ta mỗi buổi sáng đều bị cơn ác mộng làm bừng tỉnh, giờ nhớ lại tình cảnh lúc đó, trái tim của ta còn run rẩy.

- Ta lúc tiến vào Tử Vong sơn mạch, thực lực ma pháp cũng thuộc loại cường đại trên đại lục, hơn nữa, ta còn là một trong những chiến sĩ của Tinh Linh Tộc. Đám người các người có hợp sức lại cũng chưa chắc có thể chống lại ta lúc đó. Nhưng nếu xâm nhập vào Tử Vong sơn mạch, trừ phi vận khí tốt tìm được huyết động tránh né, nếu không, sợ rằng...

Nghe Áo Địch thuật lại tình cảnh lúc còn ở trong Tử Vong sơn mạch, đám người Nguyệt Ngân đều có cùng một loại cảm giác không rét mà run. Ngay cả người khởi xướng đi đến Tử Vong sơn mạch, Huyền Nguyệt sắc mặt cũng tái nhợt, tựa như có vô số ma thú đang ở trước mặt hướng chính mình đánh tới.

Miêu phi thất thanh nói:

- Thật sự kinh khủng như vậy sao?

Áo Địch cười khổ đáp:

- Ta không cần phải lừa các người. Ta không giỏi ăn nói cho lắm nhưng thực tình hình Tử Vong sơn mạch so với lời ta nói chỉ càng kinh khủng hơn. Ta lúc đầu tiến vào chỉ khoảng chừng ba dặm trong Tử Vong sơn mạch, cũng coi như ở vùng biên cảnh. Tận sâu trong đó sẽ có cái gì, ta căn bản không dám tưởng tượng. Có lẽ các người còn có chút hoài nghi, ta cho các người xem thứ này.

Nói xong, niệm động tinh linh chú ngữ, không gian trước mặt đột nhiên vận vẹo, Áo Địch trong mắt bắn ra luồng đạo tinh quang, duỗi tay xẹt qua không gian vận vẹo, một khe nứt nhỏ xuất hiện. Theo chú ngữ thúc dục, một chuỗi màu sắc khác nhau gù đó bay ra. Áo Địch vươn hai tay, mấy thứ đó liền nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay, mọi người tập trung nhìn vào, nguyên lai là 7, 8 khối bảo thạch màu sắc đủ loại, từ mặt ngoài xem xét, các khối bảo thạch đều chưa qua tinh chế, chung quanh còn có chỗ bề mặt bất đồng, nhưng nhàn nhạt tỏa ra năng lượng ba động, khẳng định bảo thạch này tuyệt đối có giá trị.

Áo Địch nói:

- Những viên bảo thạch này do ta từ trong động quật đào được. Hẳn chính là thứ các người đang muốn tìm kiếm – Cực phẩm ma pháp thủy tinh. Trong Tinh Linh Tộc không có Luyện kim thuật sĩ, hơn nữa chúng ta am hiểu chính là tự nhiên ma pháp, lưu trữ những viên bảo thạch này tác dụng cũng không lớn, đưa cho các người có lẽ tốt hơn.

Nói xong, đem bảo thạch nhét vào tay A Ngốc.

Huyền Nguyệt lấy bảo thạch từ trong tay A Ngốc, cẩn thận xem xét, nhẹ nhàng đưa ma pháp lực vào trong đó, bảo thạch nhất thời quang mang đại phóng, Huyền Nguyệt gật đầu, nói:

- Không sai, đây đúng là cực phẩm ma pháp thủy tinh. Nhiều khối như vậy, trên đại lục phỏng chừng đáng giá mấy chục vạn kim tệ đó.

Huyền Nguyệt dọa A Ngốc nhảy dựng, vội vã hướng Áo Địch nói:

- Đại thúc, đồ vật này quá trân quý, chúng ta không thể lấy ah.

Áo Địch mỉm cười:

- Hãy cầm lấy đi, đối với chúng ta mỗi một tộc nhân so với đồ vật này trọng yếu hơn nhiều. Các người đã cứu hơn mười tộc nhân chúng ta, chúng ta có chút lễ vật gọi là hồi đáp cũng không coi là quá chứ. Có đồ vật này, nhiệm vụ Dong Binh đoàn các người cũng xem như hoàn thành, sẽ không phải đến Tử Vong sơn mạch mạo hiểm nữa.

Tinh Linh Nữ Vương kéo tay A Ngốc, nói:

- Hải tử thiện lương, người hãy thu lấy đi, xem như a di đưa cho người lễ vật gặp mặt. Ta thật sự rất hy vọng các người có thể giúp ta đi tìm tộc

nhân cùng nữ nhi mất tích. Ta sẽ để các người mạo hiểm, chỉ cần có thể tìm được tung tích tộc nhân chúng ta, ta nắm chắc đảm bảo an toàn cho các người cứu bọn họ trở về. Hài tử, có thể nói cho ta biết người tên là gì không?

- Ta gọi là A Ngốc. A di, ngài cái gì cũng không cần đưa cho ta, ta nhất định đem tộc nhân ngài cứu trở về.

Đối mặt với Tinh Linh nữ vương ôn nhu thiện lương, A Ngốc cảm thấy vô cùng thân thiết, cảm giác như tình thương ấm áp của mẹ vậy.

Nguyệt Ngân đi tới cạnh A Ngốc và Huyền Nguyệt, nói:

- Nếu Tử Vong sơn mạch đáng sợ như thế, chúng ta sẽ không đi nữa. A Ngốc huynh đệ, Huyền Nguyệt tiểu thư, xin lỗi, chúng ta Nguyệt Ngân Dong binh đoàn không thể tham gia cứu vớt Tinh Linh tộc nhân. Trên đại lục cuộc sống hành tẩu còn có nhiều điều kiêng kỵ. Xin lỗi Nữ vương bệ hạ, cho dù ngài có biện pháp cam đoan đảm bảo an toàn cho chúng ta, nhưng vì không muốn liên lụy người nhà, chúng ta không cách nào tiếp nhận thỉnh cầu này của ngài.

Thiên Kim, Lạc Nhật, Hoa Thịnh tam đại đế quốc, quý tộc số lượng cũng không hẳn quá nhiều, nhưng thực lực lại vô cùng cường đại. Có thể khiến Thu Hoạch giả trong Đạo tặc công hội chấp hành nhiệm vụ, bọn quý tộc đó không chỉ thân mình tất nhiên có thực lực hùng hậu, mà còn thần thông quảng đại, thậm chí có thể biết mọi chuyện phát sinh trên đại lục. Cùng bọn chúng đối nghịch, hậu quả không phải mình Nguyệt Ngân có thể gánh vác, hẳn cũng muốn giúp Tinh Linh Tộc, nhưng hẳn còn có gia đình, hẳn không hy vọng chính mình khiến cha mẹ bị liên lụy. Nguyệt Cơ tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng không nói gì đi ra, trong thụ phòng không khí nhất thời có chút nặng nề.

Tinh Linh Nữ vương lắc đầu, buồn bã nói:

- Không có gì. Mỗi người có một chí hướng, các người đã giúp chúng ta rất nhiều. Sau này sẽ vẫn là bằng hữu Tinh Linh tộc chúng ta.

Nguyệt Ngân gật đầu, ra khỏi thụ ốc, Nguyệt Cơ, Miêu Phi cùng Vạn Lý cũng theo ra. Tinh Linh Nữ vương áy náy nói:

- Thật xin lỗi, khiến cho các người trong lúc này lại sinh ra mâu thuẫn.

Nham Thạch nhìn Nham Lực, hỏi:

- Người thế nào?

Nham Lực kiên định gật đầu. Nham Thạch trong mắt toát ra vẻ tán dương, nói:

- Hào, thật không hổ là huynh đệ tốt nhất của Nham Thạch ta.

Nói xong, hắc thức dục đấu khí trong cơ thể, tay phải lóng lánh xuất hiện quang mang đấu khí màu vàng, lập chương như đao, nhanh chóng đem toàn bộ mái tóc cháy nắng của mình cạo sạch, Nham Lực cũng đã đồng dạng hành sự. Chút xíu thời gian, bọn họ nhất thời biến thành đầu trọc bóng loáng. Tinh Linh nữ vương cùng các đại tinh linh sửu trợn mắt há mồm nhìn động tác của bọn họ, A Ngốc khản khoản hỏi:

- Nham Thạch đại ca, các người làm cái gì vậy?

Nham Thạch mỉm cười, nói:

- Hào huynh đệ, Tinh Linh Tộc cùng Phổ Nham Tộc chúng ta giao hảo lâu đời, bọn họ có phiền toái, chúng ta sao có thể bỏ mặc chứ. Phổ Nham Tộc có một đặc điểm rõ rệt, chính là màu tóc trên đầu. Chỉ có đem cạo sạch mới khiến người khác không thể phát hiện thân phận. Như vậy sẽ không đem phiền toái đến cho tộc nhân chúng ta. Nữ Vương bề hạ, huynh đệ chúng ta quyết định trợ giúp các người tìm kiếm tộc nhân mất tích.

Tinh Linh Nữ vương ánh mắt thăm thiết toát ra vẻ cảm kích, ghen ngào nói:

- Cám ơn các người, Phổ Nham Tộc bằng hữu!

A Ngốc mừng rỡ nói:

- Có hai vị đại ca gia nhập, mức độ thành công sẽ lớn hơn rất nhiều.

Nguyệt nguyệt, người thế nào?

Huyền Nguyệt ngẩn người, suy nghĩ một chút nói:

- Dù sao cũng là du ngoạn, đi nơi nào đều giống nhau, ta cũng sẽ đi.

Tinh Linh Nữ vương ôn nhu nói:

- Tiểu cô nương, người không cần miễn cưỡng, ngàn vạn lần không nên liên lụy người nhà. Nếu như bởi vì chúng ta mà có chuyện thì sẽ không tốt lắm.

Huyền Nguyệt do dự một chút, cười nói:

- A di, đám quý tộc đó không ai dám đắc tội người nhà của ta đâu. Ngài yên tâm đi. Ta nguyện ý trợ giúp mà.

Nàng nghĩ nếu như có bị phụ thân biết được mình đắc tội quý tộc, nhiều lắm cũng chỉ trách cứ hai câu, hẳn là sẽ không làm khó.

A Ngốc gật đầu nói:

- Đúng vậy, phụ thân người công lực cao như vậy, ai dám đắc tội chứ?

Huyền Nguyệt xanh mặt liếc hẳn một cái nói:

- Người bớt tranh cãi có được không? Tình Linh a di, chúng ta phải làm như thế nào mới có thể cứu nữ nhi cùng tộc nhân ngài trở về?

Tình Linh Nữ vương thở dài đáp:

- Ta thật không muốn làm khó các người, nhưng là ta cũng không biết bọn họ bị bắt đem tới địa phương nào. Tác Vực Liên Bang khả năng không lớn nhưng tam đại đế quốc thì đều có hiềm nghi.

Huyền Nguyệt nhú nhú mày, nói:

- A di, diện tích rộng lớn như vậy ngài kêu chúng ta như thế nào tìm đây! Cho dù đi khắp đại lục một vòng chỉ sợ cũng chưa chắc có thể tìm được nữ nhi ngài.

Tình linh nữ vương nói:

- Ta cũng biết thực rất khó khăn, để có thể cứu bọn họ, ta có vài món đồ vật tặng cho các người, có đồ vật này, các người tìm kiếm sẽ thuận lợi hơn.

Nói xong, nàng quay đầu nhìn về phía mấy vị Đại tinh linh sử. Các vị Đại tinh linh sử đều hướng nàng kiên định gật đầu.

Tình Linh Nữ vương hai tay tại trước ngực họa xuất ra một viên hoàn màu xanh biếc, cũng không thấy nàng niệm động chú ngữ, vô số quang điểm màu xanh biếc không ngừng từ không khí chung quanh hướng nàng tập trung lại, quang hoàn màu xanh biếc lóe ra quang mang nhu hòa. Tình linh nữ vương tùy ý để quang hoàn phiêu phù tại không trung, hai tay trước ngực kết thành một thủ thế kỳ quái, yên lặng niệm một câu gì đó, lục quang đột nhiên ảm đạm, quang mang càng ngày càng thu nhỏ, cuối cùng hình thành một vòng ngọc trong suốt màu lục bích, nhàn nhạt quang hoa không ngừng lưu chuyển, nhìn qua cực kỳ xinh đẹp.

Tinh Linh Nữ vương một tay tiếp nhận vòng ngọc, nhẹ nhàng cắn ngón tay mình đem một giọt máu tươi nhỏ vào vòng ngọc, ngâm xương:

- Lấy máu ta dẫn đường, tự nhiên linh khí hỗ trợ, ngưng kết đi, tham trắc chi trắc.

Máu tươi trong nháy mắt dung nhập vào vòng tay màu lục bích, màu sắc nhất thời đậm hơn, quang mang chột lóe, tại trung tâm vòng ngọc có chút màu đỏ của tơ máu, không ngừng lóe ra vàng sáng nhàn nhạt.

Tinh Linh Nữ vương nhét vòng ngọc vào tay Huyền Nguyệt, nói:

- Tham trắc chi trắc này có huyết mạch của ta dẫn đường, có tự nhiên linh khí hỗ trợ. Ra khỏi Tinh Linh sâm lâm, nó sẽ trở nên ảm đạm, nhưng chỉ cần có tinh linh xuất hiện trong vòng trăm dặm, nó sẽ tự động phát sáng, khi đó tơ máu này sẽ dẫn các người đến nơi có Tinh Linh. Còn như nữ nhi ta xuất hiện trong phạm vi trăm dặm, tơ máu trong vòng tay này sẽ ngưng kết thành cầu, có đồ vật này, các người tìm kiếm tộc nhân ta sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Huyền Nguyệt yêu thích không buông tham trắc chi trắc, càng xem càng thích.

- A di, cái này cho ta thật sao, vòng tay này thật đẹp!

Tinh Linh Nữ vương nghiêm nghị nói:

- Hải tử, cái vòng tay này người nhất định phải hảo hảo giữ gìn, ngàn vạn lần không được đánh mất. Nếu để bọn người xấu lấy được, bọn chúng bắt tộc nhân ta sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Người hiểu không?

Huyền Nguyệt gật đầu, đem tham trắc chi trắc trong suốt mang vào tay trái mình, hì hì cười, nói:

- A di ngài yên tâm đi, ta nhất định sẽ bảo vệ nó thật tốt.

Tinh Linh Nữ vương đi tới trước mặt A Ngốc và Huyền Nguyệt, chiều cao nàng cùng Huyền Nguyệt không sai biệt lắm, tung cánh bay lên mới có thể đối mặt cùng A, cũng giống như Hồng y tế tự, thanh âm Tinh Linh Nữ vương vang bên tai A Ngốc:

- Hải tử, tâm địa người thật tốt, thật sự rất thiện lương, nhân loại ta đã chứng kiến qua không ít nhưng không một ai có thể so sánh với người.

A Ngốc gãi gãi đầu, nói:

- A di, kỳ thật ta rất khờ khạo, học cái gì so với người khác cũng chậm hơn nhiều.

Tinh Linh Nữ vương mỉm cười, nói:

- Trí tuệ mặc dù trọng yếu, nhưng thiện lương lại đáng quý hơn, ta cũng sẽ tặng người một đồ vật, đồ vật này ta đã bảo tồn trăm năm nay, có lẽ, nó ở trong tay người sẽ hữu dụng hơn.

A Ngốc ngăn người, nói:

- Là đồ vật gì vậy?

Tinh Linh Nữ vương thần bí cười nói:

- Chờ người nhìn thấy tự sẽ hiểu được.

Nói xong, nàng dừng truyền âm, hướng mấy vị Đại tinh linh sử nói:

- Ân, chúng ta đã nói xong, các người hẳn là phải biết làm như thế nào!

Đám người Áo Địch gật đầu, cung kính đáp ứng.

Tinh Linh Nữ vương nói:

- A Ngốc, người đi theo ta.

Nói xong, hướng ngoài phòng bay đi. A Ngốc vội vã theo sau. Hẳn rất hiếu kỳ, Tinh Linh Nữ vương rốt cuộc muốn đưa cho mình vật gì? Nếu như rất trân quý, mình nhất định không thể nhận được.

Nhìn A Ngốc theo Tinh Linh Nữ vương đi ra ngoài, Huyền Nguyệt vội vã chạy theo, liền bị Áo Địch ngăn cản:

- Cô nương, người không nên đi, để các người càng thêm an toàn khi tìm kiếm tộc nhân chúng ta, mấy người bọn ta nên vì các người làm chút chuyện.

Huyền Nguyệt ngăn người, mặc dù có chút bất mãn, nhưng vẫn ngừng cước bộ. Thiên Anh lặng lẽ tiêu sái đi ra ngoài, bốn gã Đại tinh linh sử trao đổi ánh mắt một chút, phân biệt bắt đầu ngâm xướng tinh linh chú ngữ.

A Ngốc cùng Tinh Linh Nữ vương ra khỏi thụ ốc, vừa lúc chứng kiến đám người Nguyệt Ngân vẻ mặt cô đơn đang đứng ở ven Tinh Linh hồ. Hẳn còn chưa kịp tới chào hỏi, liền phát hiện thân thể mình bị một đoàn quang mang xanh biếc vây quanh, chậm rãi nhẹ nhàng bay lên. Đám người Nguyệt Ngân chứng kiến tình cảnh như thế đều không khỏi có ánh mắt kinh ngạc. Tinh Linh Nữ vương chụp động cánh chim, mang theo A Ngốc

hướng Tinh Linh Thụ tại trung tâm Tinh Linh Hồ bay đi. Nhìn dưới chân hồ nước trong suốt cùng chung quanh thân thể quang mang xanh biếc trôi nổi nhàn nhạt sương mù, A Ngốc có cảm giác như lạc vào tiên cảnh. Khi Tinh Linh Nữ vương mang theo hắn đi tới trước Tinh Linh Thụ, A Ngốc không khỏi cảm thán:

- Hảo đại thụ a!

Tinh Linh Nữ vương xoay người lại cười, duỗi tay hướng cổ thụ nhẹ nhàng vung lên, tán cây tách ra, nàng mang theo A Ngốc hướng bên trong bay đến. A Ngốc cảm giác chính mình như đang trong mộng vậy, không ngừng quan sát cảnh tượng kỳ dị chung quanh, trong lòng âm thầm lấy làm hiếu kỳ.

- A Ngốc, chúng ta tới rồi!

Lời Tinh Linh Nữ vương gọi khiến A Ngốc đang thất thần bừng tỉnh lại.

- A! Hảo đại thụ ồ! A di, ngài ngụ ở nơi này sao?

Tinh Linh Nữ vương mỉm cười gật đầu:

- Đúng vậy! Nơi này chính là thụ ốc của a di. Người là ngoại tộc nhân đầu tiên được đến nơi này.

Lúc này, hai người đã đứng ở ngoài thụ ốc. Tinh Linh Nữ vương đẩy cửa ra, mang theo A Ngốc hướng trong phòng đi đến. Thụ phòng bài trí rất đơn giản, chia làm hai phòng trong ngoài, Tinh Linh Nữ vương kéo tay A Ngốc đi vào phòng trong. Phòng trong hơi nhỏ một chút, trong gian phòng có đặt giường gỗ. Tinh Linh Nữ vương đứng ở giữa phòng, hai tay hóa xuất ma pháp lục mang tinh xuất hiện tại không trung. Nàng hai tay hạ ấn, lục mang tinh đột nhiên mở rộng, khắc trên mặt đất.

Tinh Linh Nữ vương hướng A Ngốc nói:

- Nhanh, đến đứng ở trung tâm lục mang tinh đi.

A Ngốc nghe vậy làm theo, Tinh Linh Nữ vương tung bay đến cạnh người hắn, mỉm cười nói:

- Chúng ta đi xuống!

Lục quang chợt lóe, A Ngốc đột nhiên không còn thấy rõ cảnh vật chung quanh, toàn thân ấm áp, thoải mái như được xông hơi, trong cơ thể sanh sanh chân khí không ngừng tuần hoàn, hấp thụ năng lượng ấm áp kia, một

mỗi lúc trước nhất thời khôi phục rất nhiều, chân khí trong cơ thể biến thành một bức sinh cơ dạt dào sinh mệnh.

Không biết qua bao lâu, quang mang đột nhiên biến mất, hết thấy đều thay đổi, thụ ốc không thấy, Tinh Linh Nữ vương dụng ma pháp dần dần hạ xuống, hai người đi tới một không gian kín mít, rộng chừng hơn mười thước vuông, bốn vách tường đều là mộc chế. Trong phòng có rất nhiều thứ kỳ quái.

Đột nhiên thay đổi địa phương khiến A Ngốc vô cùng hoảng sợ, lo lắng hỏi:

- A di, đây là nơi nào vậy?

Tinh Linh Nữ vương nói:

- Đây là bên trong Tinh Linh Thụ! Người xem, đó là cái gì.

A Ngốc theo phương hướng Tinh Linh Nữ vương chỉ nhìn lại, chỉ thấy trong góc phòng, có một cái giá mộc chế, cái giá không cao, phía trên có một trùy hình mộc bồn, trong bồn có tám phần thanh thủy, thấp thoáng trong bọt nước có một quả trứng thật lớn. Quả trứng đường kính chừng nửa thước, phía trên có một chút hoa văn quái dị.

A Ngốc hơi giật mình nói:

- A di, ngài không phải muốn đem quả trứng này cho ta đấy chứ?

Tinh Linh Nữ vương mỉm cười gật đầu:

- Người cũng không phải quá ngốc a! Ta đúng là muốn đem quả trứng này tặng cho người đó.

A Ngốc gãi gãi đầu, nói:

- A di, đây là trứng gì vậy! Ăn có ngon không? Ngài lưu lại chính mình ăn đi! Không đúng, Tinh Linh không phải chỉ ăn hoa quả sao?

Tinh Linh Nữ vương không biết nên khóc hay nên cười đáp:

- Tiểu tử ngốc, quả trứng này người không thể ăn, đây chính là Nhất Hồng Long đàn đó! Có lẽ, trên đại lục nó là sinh mệnh long đàn duy nhất a!

A Ngốc chấn động, nói:

- Cái gì? Thật sự có rồng sao?

Ở trong lòng hắc, rồng là loại sinh vật sinh mệnh mạnh mẽ chỉ có trong truyền thuyết.

Tinh Linh Nữ vương trịnh trọng gật đầu, nói:

- Rồng là một loại sinh vật tràn ngập trí tuệ hơn nữa lực lượng rất cường đại. Có lẽ bởi vì quá hoàn mỹ, cho nên thần giới đã hạn chế khả năng sinh sản của chúng, có rất nhiều cự long sinh mệnh lực cường đại cũng vô pháp tạo ra thế hệ tiếp theo. Từ ngàn năm trước Thần Vũ Giáo Hoàng dẫn theo Long Tộc tiêu diệt ma thần, Long Tộc liền biến mất, trên đại lục cũng không còn thấy tung tích nữa. Long đàn này là do Áo Địch tử trong động quật tại Tử Vong sơn mạch phát hiện ra. Nó được đặt ở đây đã hơn trăm năm. Khi mới đưa về, hồng long đàn này chỉ còn có một tia hơi thở tính mạng, qua thời gian được nuôi dưỡng bởi linh lực tràn ngập của Tinh Linh hồ cùng tính mệnh lực cường đại của Tinh Linh Thụ mới dần dần hồi phục. Nhưng Tinh Linh chúng ta lại không có khả năng ấp nở. Ngoại trừ chính loài rồng cũng chỉ có nhân loại mới có khả năng làm được. Hải tử, người nguyện ý thử một lần chứ? Nếu như người có thể thành công ấp nở, có lẽ, người sẽ trở thành long kỵ sĩ đầu tiên trên đại lục.

A Ngốc lắc đầu, nói:

- A di, ta không được đâu, ngay cả ngài cũng không có biện pháp, ta như thế nào có thể. Hơn nữa, ta cũng không nghĩ muốn thuần phục rồng, như vậy nó sẽ rất đáng thương!

Tinh Linh Nữ vương mỉm cười nói:

- Hải tử, đối với chính mình phải tin tưởng, kỳ thật, người cũng không kém như người nghĩ đâu. Hơn nữa, ấp trứng rồng cũng không phải chuyện ngày một ngày hai. Phải cần năng lượng đặc thù một chút mới được. Như vậy đi, trước tiên người cùng khối long đàn này ký kết khế ước, nếu như sau này có thể ấp nở thành công đem thả nó đi cũng chưa muộn.

A Ngốc gật đầu, nói:

- Vậy hãy để ta thử xem!

Tinh Linh Nữ vương mang theo A Ngốc tới trước long đàn,

- A Ngốc, người đặt tay lên long đàn, sau đó niệm chú ngữ theo ta.

A Ngốc ứng tiếng, khi tay vừa mới tiếp xúc với long đàn, ngực đột nhiên lam quang đại phóng, trong nháy mắt đem chính mình cùng long đàn bao bọc ở bên trong, lam quang mãnh liệt dọa Tinh Linh Nữ vương giật

mình. A Ngốc chính mình cũng thất thần, hắn chỉ cảm thấy long đản trước mặt này khê động, tựa hồ rất thân thiết, hướng hắn ân cần thăm hỏi.

Một hồi lâu, Tinh Linh Nữ vương mới phản ứng lại, giật mình nói:

- A Ngốc, trên người người có phải đang cất giữ tín vật của Long Tộc?

A Ngốc từ trong áo lấy ra Thần Long Chi Huyết, nói:

- A di, ngài nói chính là cái này sao?

Tinh Linh Nữ vương thanh âm có chút run rẩy:

- Cái này chẳng phải là Thần Long Chi Huyết – thánh vật hộ thân của Thần Vũ bộ hạ sao? Người, người làm thế nào có được?

A Ngốc đáp:

- Đây là do Phổ Lâm tiên tri tặng cho ta, hắn nói đây là truyền tộc chi bảo Phổ Nham Tộc do Thần Vũ bộ hạ ban tặng.

Tinh Linh Nữ vương dần tỉnh táo lại, cảm thán nói:

- Hải tử, người làm cho ta có quá nhiều điểm kinh ngạc! Có Thần Long Chi Huyết, ta dám khẳng định người có thể thành công ấp nở hồng long đản, tất cả cự long đều là hậu nhân của Thần Long. Bắt đầu đi, cắn tay người, đem một giọt máu tươi nhỏ trên long đản, sau đó niệm theo ta, “Lấy máu tươi dẫn đường, Cự Long kêu ngạo! Thỉnh cho phép ta cùng ngài ký kết bình đẳng khế ước, cùng chung năng lượng, trở thành bằng hữu suốt đời không thay đổi.”

Kỳ thật, nhân loại cùng long tộc hoàn toàn có thể ký kết chủ từ khế ước, nhưng Tinh Linh Tộc yêu thích hòa bình luôn coi chủ từ khế ước là đáng khinh nhất, bọn họ cho rằng, thế gian vạn vật ngang hàng, vốn không nên xuất hiện tình cảnh nô dịch. Mà tâm tình A Ngốc cùng bình đẳng khế ước vừa lúc ăn khớp.

A Ngốc thành thật tuân theo Tinh Linh Nữ vương phân phó đem máu tươi nhỏ trên long đản, thời khắc chú ngữ hoàn thành, long đản cùng Thần Long Chi Huyết trên cổ hắn đồng thời quang mang đại phóng, tựa hồ hình thành nên một phương thức giao tiếp giữa chúng, long đản trong giây lát biến mất, A Ngốc lại rõ ràng cảm giác được Thần Long Chi Huyết tựa hồ như có một tánh mạng đang cùng mình hít thở.

Tinh Linh Nữ vương sợ hãi than:

- Hải tử, xem ra Thần Long Chi Huyết đã hấp thu long đản vào bên trong. Trong Thần Long Chi Huyết, long đản nhất định cảm thấy rất dễ chịu, ta nghĩ, có lẽ không mất quá nhiều thời gian sẽ ấp nở thành công. Nói thật, a di cũng chưa từng nhìn thấy rồng bao giờ, sau này ấp nở thành công nhất định phải cho a di nhìn xem.

A Ngốc có chút ngượng ngùng nói:

- A di, ngài đừng nói như vậy, nếu sau này long đản thật sự ấp nở, ta nhất định đem nó thả lại đại tự nhiên.

Tinh Linh Nữ vương nghiêm mặt nói:

- A Ngốc, ta biết người tốt bụng, nhưng người hần đã không nghĩ tới. Rồng, sinh vật cực mạnh trên đại lục, chúng có lực lượng cường đại như thế nào chứ? Nếu như người thả lại đại tự nhiên, hần sẽ bị thế tục ảnh hưởng, có lẽ sẽ dẫn đến một hồi họa kiếp, người hiểu được không? Ngoài ra, người cho hần đi theo người, cũng không nhất định là nô dịch hần! Người cùng hần trở thành bằng hữu, chiếu cố hần, dùng thiện lương cảm hóa hần, như vậy mới không làm cho tiểu long thành hư hỏng.

A Ngốc lẩm bẩm:

- Cùng hần trở thành bằng hữu? Cùng với loài rồng trở thành bằng hữu? Như vậy cũng được sao?

Tinh Linh Nữ vương mỉm cười nói:

- Không có gì là không thể. Là người ấp trứng, khi nó sinh ra, tất nhiên sẽ coi người là người thân cận nhất. Sau này hảo hảo chiếu cố nó đi. A di cũng xem như hoàn thành tâm nguyện. Tốt lắm, a di còn muốn cho người thứ này nữa.

Nói xong, nàng lấy quyển trục từ trên tường xuống, trình trọng giao cho A Ngốc.

- Quyển trục này có được từ một ma pháp cổ xưa, khi gặp nguy hiểm trong lúc tìm kiếm tộc nhân chúng ta, người hãy lập tức mở nó ra, nó sinh ra một cái lĩnh vực, khi lĩnh vực này xuất hiện, có thể đem Tinh Linh trên Tinh Linh Thụ tất cả triệu hồi. Nói cách khác, người bằng vào quyển trục này, có thể gọi chúng ta đến hỗ trợ.

- Ta tin tưởng, trừ bỏ Giáo đình, có rất ít nhân loại có thể cùng chúng ta đối đầu. Nhưng người nhất định phải nắm chắc thời cơ, bởi vì thông qua quyền trục triệu hồi này, chúng ta chỉ có thể tồn tại tại đó hai canh giờ, sau đó sẽ trở lại nơi này. Hơn nữa quyền trục này chỉ có thể sử dụng một lần, phương pháp chế tạo nó đã thất truyền, chúng ta chỉ có một cơ hội duy nhất, người hiểu được không?

A Ngốc tiếp nhận quyền trục, năng lượng ba động bên ngoài làm cho hắn cảm giác được quyền trục này tựa hồ giống với quyền trục khi trước phụ thân Huyền Nguyệt đưa cho hắn.

- A di, ngài yên tâm đi, ta nhất định sẽ mau chóng tìm kiếm tộc nhân ngài. Hy vọng bọn họ không phải chịu nhiều thống khổ.

Tinh Linh Nữ vương buồn bã nói:

- Hải tử, cái này không phải ta có khả năng khống chế. Bất quá, nữ nhi ta bởi vì có huyết mạch Tinh Linh vương, cho nên, trừ khi nàng nguyện ý, nếu không ngoại nhân không cách nào xâm phạm thân thể, chỉ có thể nhốt nàng. Nhưng năng lượng huyết mạch chỉ có thể duy trì ba năm, nếu như trong ba năm Tinh nhi không trở về Tinh Linh Thụ hấp thụ linh khí đại tự nhiên, lực lượng thần bí đó sẽ biến mất. Hào hải tử, vì a di, người nhất định trong ba năm phải đem được Tinh Nhi trở về. A di chỉ có duy nhất nữ nhi này, nàng chính là hy vọng tương lai của Tinh Linh Tộc chúng ta.

A Ngốc trịnh trọng gật đầu nói:

- A di, ngài yên tâm, ta nhất định sẽ nhanh chóng đem Tinh Nhi công chúa trở về.

Tinh Linh Nữ vương vui mừng gật đầu, nói:

- Ta tin người. Nếu như người tìm thấy nàng, để cho nàng nhìn thấy tham trắc chi trặc trên tay Huyền Nguyệt, nàng sẽ nguyện ý cùng các người chạy trốn. Đi thôi, chúng ta cần phải trở về, các bằng hữu của người hắn đã hoàn thành xong tẩy lễ.

A Ngốc hỏi:

- A di, tẩy lễ nghĩa là gì?

Tinh Linh Nữ vương đáp:

- Đợi một lát ta sẽ giải thích cho các người nghe một lượt. Chúng ta đi.

Nói xong, nàng một lần nữa kết xuất thủ ấn, lục quang chợt lóe, mang theo A Ngốc quay trở lại thụ ốc trong Tinh Linh Thụ. Dưới tác dụng ma pháp của Tinh Linh Nữ vương, hai người bay trở về đến ven Tinh Linh Hồ. Vừa hạ xuống đất, Nguyệt Ngân bốn người xông tới, kinh ngạc nhìn A Ngốc cùng Tinh Linh Nữ vương. Nguyệt Cơ tò mò hỏi:

- A Ngốc, người biết bay khi nào vậy?

Tinh Linh Nữ vương mỉm cười, nói:

- Đó là do ta dùng tinh linh ma pháp mang theo hãn phi hành. Tiểu bằng hữu, các người cũng vào đi, không có gì phải ngại, ta tin các người.

Lời Tinh Linh Nữ vương nói khiến Nguyệt Ngân không khỏi có chút xấu hổ, cúi đầu không lên tiếng, nhưng bốn người vẫn đi theo A Ngốc cùng Tinh Linh Nữ vương đến gần thụ ốc.

Huyền Nguyệt, Nham Thạch cùng Nham Lực tựa hồ cũng không có gì biến hóa, vẫn nguyên vị trí như lúc A Ngốc rời đi. Tinh Linh Nữ vương hướng Áo Địch ánh mắt hình dấu hỏi. Áo Địch hướng nàng gật đầu. Tinh Linh Nữ vương nói:

- Hải tử, mới vừa rồi ma pháp mấy vị Đại tinh linh sử thi triển với các người chính là suối nguồn Tinh Linh, một trong những ma pháp cổ xưa của Tinh Linh Tộc. Công hiệu của nó cũng không quá rõ rệt, nhưng nó lại có thể kích thích tiềm lực tự thân, trong tu luyện, tiến bộ so với bình thường sẽ nhanh hơn một ít. A Ngốc, khi ta mang người đi lấy đồ vật kia, người còn nhớ rõ cảm giác ấm áp bao quanh không? Đó chính là uy lực của suối nguồn tinh linh, sau này các người sẽ cảm nhận được tác dụng của nó rõ hơn.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Giáo Chủ Đuối Theo

> Miêu Phi hâm mộ nhìn A Ngốc, trong lòng có chút hối hận, tại sao vừa rồi chính mình lại không đáp ứng trợ giúp Tinh Linh Tộc. Huyền Nguyệt hì hì cười, nói:

- A di, cảm ơn người. Chúng ta giờ cũng nên xuất phát thôi. Nên đi đến nơi nào trước đây? Tam đại đế quốc diện tích đều vô cùng lớn, ngài nói quý tộc nước nào có khả năng bắt cóc tộc nhân các người?

Tinh Linh Nữ vương cười khổ đáp:

- Chúng ta chuyện trên đại lục không hề nắm rõ, nên mới muốn nhờ các người hỗ trợ. Ta vừa rồi cũng đã nói qua với A Ngốc, các người chỉ có ba năm thời gian. Nếu không, một khi thân thể nữ nhi ta bị phá, chúng ta chắc chắn sẽ gặp phải kiếp nạn không cách nào cứu vãn. Haizz, nếu như không phải vì tất cả tộc nhân, ta cũng không muốn các người mạo hiểm.

Tinh Linh Nữ vương năm nay đã gần 600 tuổi, khác xa so với vẻ bề ngoài trẻ trung của nàng. Trong Tinh Linh Tộc, tuổi thọ nàng cũng đã sắp tới cực hạn, tới khi nàng tử vong mà không có người thừa kế huyết mạch Tinh Linh Vương lên kế vị, thì không cách nào khống chế duy trì năng lượng tính mạng sinh tồn của Tinh Linh Thành. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến nàng không thể rời khỏi nơi này.

Tinh Linh Vương cùng Tinh Linh Thụ là quan hệ tương phụ tương sinh, mất đi một bên nào cũng đều dẫn Tinh Linh Tộc đến bờ hủy diệt. Một khi năng lượng Tinh Linh huyết mạch tiêu hao hết, không cách nào khôi phục, mà tuổi của Tinh Linh Nữ vương cũng không còn khả năng sản sinh ra người thừa kế khác. Cho nên, trong vòng ba năm, đám người A Ngốc nếu không đem được Tinh Nhi công chúa trở về, Tinh Linh Tộc rất có khả năng

bị diệt vong. Nhưng đây là bí mật lớn nhất của Tinh Linh Tộc, nàng đương nhiên không thể nói ra. Tinh Linh Nữ vương mặc dù ái nữ mất tích, nhưng nàng dù sao cũng là người đứng đầu bộ tộc, càng nên vì tộc nhân suy nghĩ, cho nên, nàng thỉnh cầu đám người A Ngốc giúp nàng cứu nữ nhi cũng không hoàn toàn xuất phát từ tư tâm.

Nguyệt Ngân đột nhiên nói:

- Ta nghĩ, bắt đi công chúa rất có thể là quý tộc Lạc Nhật đế quốc. Bởi vì Lạc Nhật đế quốc là quốc gia có thể lực ngầm hoạt động mạnh, tổng bộ đạo tặc công hội cũng được đặt ở đây. Hơn nữa quý tộc Lạc Nhật đế quốc không có mấy người tốt, bọn họ luôn luôn ham hố lạc thú. Cho nên, khả năng bọn chúng xuất ra giá cao để bắt đi tinh linh là rất lớn.

Miêu Phi nói:

- Nguyệt Ngân lão đại nói có lý, theo ta được biết, Lạc Nhật đế quốc là một quốc gia rất có dã tâm, bất quá hiện vẫn đang bị Hoa Thịnh đế quốc chèn ép, chưa có cơ hội biểu hiện ra mà thôi. Quý tộc nơi đó đều có thể lực cường đại, cơ hồ đã thôn tóm cả quyền lực hoàng tộc, có thể khiến Đạo tặc công hội xuất ra nhiều Thu Hoạch giả như vậy, khả năng chính là bọn chúng.

Tinh Linh Nữ vương vui vẻ nói:

- Thật tốt quá, đã có mục tiêu như vậy, chúng ta tìm kiếm cũng sẽ dễ dàng hơn. Cảm ơn các người đã nhắc nhở!

Nguyệt Ngân thở dài:

- Nữ vương bệ hạ, chúng ta không thể giúp các người, thực hồ thẹn, hy vọng A Ngốc bọn họ có thể giúp các người đem tộc nhân trở về.

Tinh Linh Nữ vương nói:

- Hải tử, không nên nói như vậy, mỗi người có quyền lựa chọn cuộc sống riêng của chính mình, ta như thế nào trách các người chứ!

Nham Lực vốn nôn nóng, vừa nghe đến địa phương nơi Tinh Linh Tộc nhân có khả năng bị bắt đến, lập tức hét lên:

- Nếu đã biết địa điểm, chúng ta hãy mau đi thôi. Sớm một chút xuất phát, thì có thể sớm một chút tìm được Tinh Linh Tộc bằng hữu.

Tinh Linh Nữ vương mỉm cười nói:

- Cũng không nên quá cấp bách, các người đã đi một chặng đường khá dài, trước tiên ở lại đây nghỉ ngơi đã, sáng sớm mai, ta sẽ phái người hộ tống các người ra ngoài.

Nham Thạch trừng mắt nhìn Nham Lực, rồi hướng Tinh Linh Nữ vương nói:

- Bệ hạ, vậy nghe theo lời ngài nói đi, sáng mai chúng ta sẽ xuất phát!

Tinh Linh Nữ vương gật đầu, nói:

- Vậy không quấy rầy các người nghỉ ngơi, cần cái gì cứ việc nói với Thiên Anh. Chúng ta đi trước.

Nói xong, mang theo bốn gã Đại tinh linh sử đi ra ngoài. Mọi người cũng không biết, Tinh Linh Nữ vương cùng bốn vị Đại tinh linh sử bởi vì sử dụng ma pháp suối nguồn tinh linh đã tiêu hao hơn nửa ma pháp lực, phải nhanh chóng tu luyện mới khôi phục được.

Các Tinh linh đều đã rời đi, trong thụ phòng không khí nhất thời có chút xấu hổ.

Nham Thạch kéo Nham Lực ngồi xuống một bên. A Ngốc, Huyền Nguyệt cùng với bốn người Nguyệt Ngân đứng mặt đối mặt, hồi lâu cũng không có lên tiếng.

Vẫn là Nguyệt Ngân phá vỡ trầm mặc, thở dài, nói:

- A Ngốc, Huyền Nguyệt tiểu thư, thực xin lỗi.

Huyền Nguyệt mỉm cười nói:

- Không có gì, mới nghe vừa rồi Áo Địch đại tinh linh sử đã nói qua, bản thân ta cũng không dám đi đến Tử Vong sơn mạch. Để sau này khi chúng ta thực lực cường đại, nói không chừng còn có cơ hội cùng đi ấy chứ. Nguyệt Ngân đại ca, rời khỏi đây các người đã có dự tính gì chưa?

Nguyệt Ngân đáp:

- Hồi còn ở Hồng Cự tộc, cũng đã khá lâu chưa về thăm nhà, ta định trở về một chuyến. Người nói rất đúng, sau này chúng ta ắt có cơ hội hợp tác.

A Ngốc từ trong lòng lấy ra mấy khối Cực phẩm ma pháp thủy tinh lúc trước Áo Địch đưa cho hắn, nói:

- Nguyệt Ngân đại ca, vừa rồi Áo Địch đại thúc đưa cho ta tám khối ma pháp thủy tinh, vừa khớp chúng ta mỗi người một khối. Các người chọn đi,

trở về cũng tốt hoàn thành nhiệm vụ kia.

Nguyệt Ngân khó hiểu nhìn A Ngốc, nói:

- Nhưng đây là thứ Tinh Linh đưa cho người...!

A Ngốc ha hả cười, nói:

- Chúng ta là bạn đồng hành, được thứ gì đó hẳn là mọi người cùng phân chia. Nguyệt Ngân đại ca, các người hãy chọn đi. Đừng khách khí.

Lúc này ngay cả người ích kỷ như Miêu Phi cũng hồ thẹn, thì thào nói:

- Chúng ta cũng không giúp được gì, như thế nào có thể bắt người chia sẻ đồ vật quý giá đó chứ?

Huyền Nguyệt hì hì cười, nói:

- Mau chọn đi, A Ngốc không phải đã nói sao, chúng ta là bạn đồng hành, dù sắp chia tay cũng vĩnh viễn là bằng hữu, coi như là lưu lại kỉ niệm đi.

Nguyệt Ngân thở dài một tiếng, nói:

- Như vậy đi, chúng ta cầm hai khối là được. Một khối giao cho Dong Binh công hội, xem như hoàn thành nhiệm vụ, khối còn lại giữ làm kỉ niệm. A Ngốc, Huyền Nguyệt tiểu thư, các người đừng cố thuyết phục. Cho dù là như thế này, chúng ta cũng đã không ý tứ rồi.

Nói xong, tiện tay cầm lấy hai khối cực phẩm ma pháp thủy tinh.

A Ngốc vội la lên:

- Nguyệt Ngân đại ca, cái này...

Nguyệt Ngân miễn cưỡng cười nói:

- Các người trên đường đi cứu Tinh Linh công chúa nhất định gặp qua không ít nguy hiểm. Lưu trữ ma pháp thủy tinh này, nói không chừng còn có ích lợi. Cứ như vậy đi, ta có chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi trước. Các người cũng sớm nghỉ ngơi đi.

Nói xong, một mình cô đơn tiêu sái đến góc trong thụ ốc khoanh chân ngồi xuống. Nguyệt Cơ ba người ngồi xuống bên cạnh Nguyệt Ngân, đồng dạng không hề cất tiếng nữa. A Ngốc đối mặt Huyền Nguyệt, nói:

- Chúng ta nên làm gì bây giờ?

Huyền Nguyệt bất đắc dĩ nói:

- Thuận theo tự nhiên đi, ngày mai cũng đưa cho Nham Thạch đại ca chọn lựa. A Ngốc, người muốn chọn khối nào?

Huyền Nguyệt hỏi khiến A Ngốc nhất thời nhớ tới Ma viêm thuật sĩ Ca Lí Tư, xem ra, đáp ứng Tinh Linh Nữ vương đi cứu nữ nhi cùng tộc nhân, sợ rằng không cách nào sớm trở về gặp Ca Lí Tư sư phụ, cảm giác hoài niệm mãnh liệt tràn ngập trong lòng, khiến hắn không khỏi có chút ngây dại.

Huyền Nguyệt nhìn bộ dáng A Ngốc, bật cười, nói:

- Lựa chọn khối ma pháp thủy tinh nào cũng khiến người lao lực như vậy sao? Ta sẽ chọn khối màu trắng này, thật là tốt, khối cầu này ẩn chứa năng lượng quang hệ ma pháp, trở về đưa cho mù mù, người nhất định sẽ rất thích.

A Ngốc lúc này mới phản ứng lại, nói:

- Ta cũng không biết chọn khối nào là tốt, không biết Ca Lí Tư sư phụ thích ma pháp thủy tinh thuộc tính gì a?

Huyền Nguyệt suy nghĩ một chút, nói:

- Người nói Ca Lí Tư sư phụ là Luyện kim thuật sĩ, vậy hắn sử dụng ma pháp gì để luyện hóa?

A Ngốc nói:

- Sư phụ dụng một ngọn lửa màu đen, phi thường lợi hại, ta từng chứng kiến người chỉ dùng một điểm hỏa ma pháp thiêu trụi một cái bàn, ngay cả tro bụi cũng không còn.

Nhớ tới bộ dạng run rẩy của Lê thúc khi đối mặt ma pháp của Ca Lí Tư lúc đó hắn bất giác nở nụ cười. Huyền Nguyệt nhẹ huých, nói:

- Ngây ngô cười cái gì thế? Ngọn lửa màu đen? Vậy hắn là là hỏa hệ cùng hắc ám hệ hỗn hợp ma pháp rồi. Có thể sử dụng dung hợp ma pháp, sư phụ người cũng quả thật rất lợi hại. Vậy người chọn cho hắn khối cực phẩm ma pháp thủy tinh màu đen này đi, trong đám này, khối ma pháp thủy tinh này có tính chất tốt nhất đó. Sư phụ người nếu dùng nó luyện chế pháp khí, sợ rằng trình độ ma pháp có thể đề cao lên một cấp độ mới ấy chứ.

Vừa nói, nàng vừa lấy lên khối ma pháp thủy tinh màu đen quơ quơ trước mắt A Ngốc. A Ngốc trong lòng vui vẻ, nói:

- Cám ơn người, Nguyệt Nguyệt, hy vọng sư phụ thấy nó sẽ thật cao hứng.

Huyền Nguyệt nói:

- Thu được lễ vật trân quý như vậy sao lại không cao hứng, nếu vậy hẳn hẳn là bất bình thường a.

A Ngốc cau mày nói:

- Nguyệt Nguyệt, người không nên nói sư phụ ta như vậy.

Huyền Nguyệt le lưỡi, hừ nói:

- Ta còn không biết sư phụ người trọng yếu sao! Nếu có cơ hội ta nhất định cùng người gặp qua một chút, phải xem sư phụ người có phải có ba đầu sáu tay hay không, ai biểu người cứ khăng khăng như vậy.

A Ngốc xấu hổ nói:

- Đây, đây không thể nói như vậy! Sư phụ là trưởng bối của ta, ta đương nhiên phải tôn kính. Sư phụ đối với ta rất tốt.

Huyền Nguyệt chỉ vào chính mình hừ mũi, nói:

- Ta thì sao chứ? Ta đối với người không tốt sao?

A Ngốc mặt đỏ lên, thì thào đáp:

- Hảo, người đối với ta cũng tốt lắm! Nguyệt Nguyệt, ta, ta hơi mệt, chúng ta nên nghỉ ngơi chút đi.

Huyền Nguyệt hừ một tiếng, nói:

- Ta đối với người tốt, chính là đối với sư phụ người tốt. Được rồi, không bức người, nói cho ta biết, vừa rồi Tinh Linh a di mang người đi cho người cái gì?

A Ngốc thành thật thẳng thắn đáp:

- A di cho ta một quyển trục triệu hồi, chỉ có thể dùng một lần, duy trì trong 2 canh giờ, khi nào tìm được tộc nhân bọn họ thì sử dụng. Ngoài ra, nàng còn cho ta một quả trứng rồng, làm cho ta cùng nó ký kết bình đẳng khế ước, nói là khi nào ấp nở, ta và nó sẽ trở thành bằng hữu.

Huyền Nguyệt chấn động, thất thanh nói:

- Cái gì? Long đàn. Nàng cư nhiên đưa cho người nhất hồng long đàn?

Mặc dù thanh âm nàng rất lớn, nhưng tất cả mọi người đều đã nhập định, cũng không có nghe được nàng la lên. A Ngốc che cái miệng nhỏ

nhân của Huyền Nguyệt, nói:

- Người nhỏ giọng một chút, không nên kinh động mọi người, nếu tàu hỏa nhập ma thì rất nguy hiểm. Long đản hiện đang bên trong Thần Long Chi Huyệt, không biết lúc nào có thể ập nổ.

Huyền Nguyệt đột nhiên cười lên ha hả, tiếng cười như chuông bạc dễ nghe êm tai. A Ngốc bị nàng cười toàn thân mất tự nhiên hỏi:

- Người cười cái gì?

Huyền Nguyệt miễn cưỡng ngưng cười, mặt hoa đỏ bừng nói:

- Người thật là ngu ngơ. Tinh Linh a di cư nhiên cho người ập trứng, vậy người không phải thành mẩu long sao? Người nói xem có buồn cười hay không?

Nói xong, lại cất tiếng cười to.

A Ngốc gãi gãi đầu, thì thào nói:

- Buồn cười như vậy sao? Thật chẳng thể hiểu nổi.

Nói xong đi tới một bên thụ ốc, ngồi xuống.

Huyền Nguyệt tiến đến bên cạnh hắn, nói:

- A Ngốc, người giận à? Ta không phải cố ý đâu, nhưng là, thật sự rất buồn cười đó.

A Ngốc lắc đầu, nói:

- Ta không có nhỏ nhen như vậy. Chúng ta cũng tu luyện thôi, ta cảm thấy rất mệt.

Huyền Nguyệt nhu thuận nói:

- Vậy người nhanh ngồi xuống đi, ta cũng muốn tu luyện trong chốc lát.

Hai người dựa lưng mà ngồi, cơ hồ đồng thời tiến nhập trạng thái tu luyện

Sớm hôm sau, mọi người trước sau tỉnh dậy.

Nham Thạch, Nham Lực, A Ngốc cùng Huyền Nguyệt đều có một loại cảm giác đối mới hoàn toàn, tựa hồ chỉ qua một đêm mà công lực tiến bộ không ít. Nhất là A Ngốc, bởi vì hôm qua đã tiêu hao năng lượng nhiều nhất, đêm qua tu luyện, chẳng những sanh sanh chân khí khôi phục đến trạng thái tốt nhất, mà ngay cả tinh thần lực cũng đạt tới trạng thái cường phong.

Nham Thạch nói:

- Cũng đã nghỉ ngơi qua, chúng ta nên hướng Tinh Linh Tộc cáo từ lên đường. Nguyệt Ngân huynh đệ, ta có chút sự tình muốn phiền toái người.

Nguyệt Ngân ngẩn người, từ ngày Nham Thạch đánh Nguyệt Cơ đến nay, hẳn không hề chủ động cùng bọn họ nói chuyện

- Người nói đi, ta sẽ tận lực giúp người!

Nham Thạch nói:

- Các người nếu về Hồng Cự tộc, nhất định phải thông qua lãnh địa Phổ Nham Tộc chúng ta, hy vọng khi gặp phụ thân ta, người có thể giúp chúng ta báo bình an, nói chúng ta không đến Tử Vong sơn mạch nữa, mà sẽ du lịch đại lục. Ngàn vạn lần đừng nói là đến Lạc Nhật đế quốc tìm kiếm Tinh Linh Tộc nhân là được.

Nguyệt Ngân đáp:

- Kỳ thật các người Phổ Nham Tộc thực lực cường đại như vậy, hẳn là không phải e ngại quý tộc mới đúng, tại sao người lại lo lắng như vậy? Ngay cả tóc cũng cạo sạch.

Nham Thạch thở dài nói:

- Trải qua hơn ngàn năm, chúng ta Phổ Nham Tộc thật vất vả mới khôi phục được một ít nguyên khí, ta không muốn bởi vì ta có quan hệ mà khiến tộc nhân gặp phiền toái.

Nguyệt Ngân gật đầu nói:

- Được rồi, ta nhất định sẽ chuyển lời. A Ngốc, Huyền Nguyệt tiểu thư, các người cũng bảo trọng.

Sắp phân ly, A Ngốc trong lòng khó tránh khỏi có chút không muốn, tiến lên kéo tay Nguyệt Ngân, nói:

- Nguyệt Ngân đại ca, các người cũng phải bảo trọng, nếu có cơ hội, chúng ta nhất định đến Hồng Cự tộc tìm các người.

Nguyệt Ngân miễn cưỡng cười cười, mặc dù chỉ có hơn mười ngày ở chung, nhưng A Ngốc thiện lương sớm đã cảm hóa hẳn, nếu như không phải chuyện lần này rất khó giải quyết, hẳn cũng không buộc lựa chọn rời đi.

- A Ngốc huynh đệ, chúng ta nhất định sẽ gặp lại, người hết thấy nên cẩn thận, hy vọng lúc gặp lại người, chúng ta lại có thể cùng nhau du lịch đại lục.

Nguyệt Cơ kéo Huyền Nguyệt, ở một bên không ngừng thủ thủ, đôi mắt hai người đều đỏ bừng, các nàng vừa mới thân thiết tỷ muội, giờ lại tách ra, khó tránh có chút không nỡ. Nham Thạch hít sâu khẩu khí, nói:

- Đi thôi, sớm nên tách ra, sau này cũng có thể sớm gặp mặt.

Nói xong, từ trong thụ phòng dẫn đầu đi ra ngoài.

Mọi người nối đuôi nhau đi ra, khi bọn hắn ra khỏi thụ ốc, giật mình phát hiện, Tinh Linh Nữ vương mang theo hai mươi mấy tinh linh đang đứng ngoài thụ ốc, không hề phát ra một điểm tiếng động. Từ năng lượng ba động trên người các tinh linh, có thể nhận biết được đây đều là nhất lưu cao thủ Tinh Linh Tộc. A Ngốc khờ khạo hỏi:

- A di, các người sao lại đứng đây! Chúng ta dậy muộn ư?

Tinh Linh Nữ vương hiền lành, mỉm cười nói:

- Đứa nhỏ ngốc, sao lại muộn chứ! Chúng ta tới là để hộ tống các người. Đây đều là chiến sĩ tinh nhuệ Tinh Linh Tộc, 18 vị tinh linh sử, 4 vị đại tinh linh sử. Bất luận các người chuyển này có thành công hay không, Tinh Linh Tộc vĩnh viễn đều là bằng hữu của các người. Nếu có một ngày các người chán ghét cuộc sống nơi đại lục, chúng ta luôn luôn hoan nghênh các người tới nơi này an cư.

Tinh Linh Nữ vương hiền lành khiến A Ngốc dị thường cảm động, nước mắt nói:

- A di, cảm ơn ngài, ngài thật tốt!

Tinh Linh Nữ vương nói:

- Tốt lắm, hài tử, ta sẽ phân biệt phái hai nhóm người hộ tống các người ra khỏi Tinh Linh sâm lâm, một đường cẩn thận, sự tình không thể biết trước, không cần miễn cưỡng, lấy các người an toàn làm trọng.

Nàng kéo tay A Ngốc, nói:

- Hài tử, đừng quên quyển trục ngày hôm qua ta đưa cho người, cho dù không tìm được Tinh Nhi, khi gặp nguy hiểm người cũng có thể dùng nó. Khi đó, a di sẽ chạy tới cứu người.

Tình cảm từ mẫu quan tâm khiến A Ngốc trong tâm chấn động thật sâu, trong mắt lóe ra thần sắc vô cùng kiên nghị, nói:

- A di, người yên tâm, ta đâu có chết cũng nhất định đem Tinh Nhi công chúa trở về gặp ngài.

Tinh Linh Nữ vương cau mày nói:

- Đừng nói loạn. Trong lòng a di, an nguy của các người cũng rất trọng yếu. Tốt lắm, các người nên đi đi.

Phía sau nàng các tinh linh sử đang cầm tám bao đồ đi lên phía trước, Tinh Linh Nữ vương nói:

- Đây là hoa quả các người cầm trên đường ăn. Hết thầy phải cẩn thận.

Mọi người tiếp nhận hoa quả, lưu luyến chia tay, sau đó dưới sự dẫn dắt của tinh linh tộc nhân, phân biệt hai hướng ly khai khỏi Tinh Linh sâm lâm. Nhìn bọn họ rời đi, Tinh Linh Nữ vương hai tay tạo thành chữ thập, dáng vóc tiêu tụy đứng cầu nguyện:

- Thần a, thỉnh ngài phù hộ cho hài tử thiện lương đó, nguyện bọn họ lên đường bình an.

Áo Địch nắm bả vai Tinh Linh Nữ vương, nhẹ giọng nói:

- Yên tâm đi, ta tin tưởng bọn họ nhất định có thể đem hài tử chúng ta trở về.

Tinh Linh Nữ vương gật đầu, nói:

- Bắt đầu từ hôm nay, phá bỏ quy tắc, 18 tinh linh sử chia làm 2 tổ, tuần hoàn ở lại trên Tinh Linh Thụ, tùy thời chuẩn bị sẵn sàng cứu viện tộc nhân mất tích.

Ngoại trừ các Tinh Linh sử hộ tống A Ngốc và đám người Nguyệt Ngân rời đi, các tinh linh sử còn lại đều đồng thời khom người nói:

- Tôn kính Nữ vương bệ hạ!

Tinh linh sử Thiên Anh mang theo 20 đại tinh linh hộ tống A Ngốc bốn người ra khỏi Tinh Linh Thành, hướng phương Tây đi tới. Vừa đi, hần vừa nói với Nham Thạch.

- Từ nơi này đi về phía Tây, sẽ tiến nhập lãnh địa Á Liễn Tộc, các người theo biên giới Á Liễn Tộc tiếp tục đi về phía Tây Nam, sẽ tiến vào Thiên

Cương sơn mạch. Thông qua Thiên Cương sơn mạch sẽ đi đến nơi nào ta cũng không rõ nữa.

Nham Thạch nói:

- Đi về phía Tây Thiên Cương hành tỉnh hắc là sẽ tiến vào Quang Minh hành tỉnh thuộc Hoa Thịnh đế quốc, xuyên qua nơi đó sẽ tiến vào Lạc Nhật đế quốc cảnh nội. Đến lúc đó chúng ta sẽ lần lượt tìm kiếm. Dựa vào tham trắc thủ trạc Nữ vương bệ hạ ban cho, hy vọng có thể nhanh chóng tìm được công chúa điện hạ. Kỳ thật, chúng ta còn có một lộ trình khác có thể đi. Chính là men theo biên giới Á Liên Tộc hướng Tây Bắc đi đến. Thông qua lãnh địa Thần Thánh Giáo đình tiến vào Lạc Nhật đế quốc. Như vậy, có thể không phải leo qua Thiên Cương sơn mạch, công bằng mà nói, mặc dù đường xa một chút, nhưng lại tiết kiệm thời gian.

Vừa nghe phải đi qua Thần Thánh giáo đình, Huyền Nguyệt thất kinh, vội vã kêu lên:

- Không nên không nên, tuyệt đối không nên đi qua giáo đình.

Nham Thạch ngăn người, nói:

- Tại sao? Chúng ta cũng không phải dị giáo đồ, có cái gì phải sợ. Giáo đình cảnh nội có thể nói là địa phương an toàn nhất trên đại lục.

Huyền Nguyệt xấu hổ cười, nói:

- Hay là từ bỏ đi, thông qua Thiên Cương sơn mạch có nhiều ý tứ a! Có lẽ còn có thể đến Thiên Cương Kiếm Phái đi xem một chút ấy chứ!

A Ngốc tự nhiên biết Huyền Nguyệt là sợ chính mình bị phụ thân tóm trở về mới nói như vậy, hắc liên phụ họa:

- Nham Thạch đại ca, chúng ta đi Thiên Cương sơn mạch đi. Thúc thúc ta xuất thân từ Thiên Cương Kiếm Phái, nếu có cơ hội, chúng ta quả thật có thể đến xem một chút. Thúc thúc trước khi chết, vẫn hoài niệm nơi đó.

Nham Thạch ha ha cười, nói:

- Các người gấp cái gì? Ta đã sớm quyết định lộ trình đi qua Thiên Cương sơn mạch rồi. Tịch Văn sư phụ năm đó truyền thụ cho ta cùng A Lực vũ kỹ, lúc này thuận tiện qua bái phỏng một chút.

Huyền Nguyệt vỗ vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm, oán giận nói:

- Nham Thạch đại ca, người thật là đáng ghét a, hù dọa ta!

Nham Thạch ngăn người, nói:

- Qua Thần Thánh giáo đình có cái gì đáng sợ. Người học tập vừa khớp là quang minh ma pháp. A! Ta biết rồi, người chắc là sợ bị Giáo đình thu nạp làm thần nữ? Kỳ thật không sao đâu, giáo đình mặc dù thu nạp ma pháp sư tu luyện quang minh ma pháp, nhưng phải do chính người nguyện ý mới được, người không phải sợ.

Huyền Nguyệt liếc hắt một cái, không lời giải thích. Trải qua hồi lâu, mọi người rốt cuộc cũng ra khỏi Tinh Linh sâm lâm, Thiên Anh cùng các tinh linh hạ trên mặt đất, nói:

- Từ nơi này đi về phía Tây sẽ tiến nhập Á Liễn Tộc cảnh nội. Chúng ta cũng chỉ có thể hộ tống các người đến đây, đoạn đường phía trước nên cẩn thận, chúng ta tại Tinh Linh Thành chờ tin tức tốt lành của các người.

Nham Thạch nói:

- Thiên Anh đại thúc, ngài cũng bảo trọng, chúng ta nhất định nhanh chóng hoàn thành sứ mạng Nữ vương giao phó. Ta và Nham Lực có 2 con ngựa tại phía rừng rậm bên kia, nhờ ngài chăm sóc, khi nào trở về thì giao lại cho chúng ta.

Mấy người đều hướng Thiên Anh cùng chúng tinh linh cáo từ, hướng Á Liễn Tộc rời đi.

Sau khi lên đường, A Ngốc vốn định đem cực phẩm ma pháp thủy tinh phân cho Nham Thạch và Nham Lực, nhưng bọn họ nói có lấy cũng không có bất cứ tác dụng gì, nhất quyết không nhận, A Ngốc bất đắc dĩ đành phải tạm thời thu vào Thần Long Chi Huyết bảo tồn.

Hai ngày sau khi đám người A Ngốc rời khỏi, lại có một nhóm khách nhân xâm nhập Tinh Linh sâm lâm.

Hồng y tế tự Huyền Dạ dẫn theo 12 cao cấp tế tự cùng 12 ngân giáp thẩm phán giả thuộc Thẩm Phán Sở tiến vào Tinh Linh sâm lâm.

Mười ngày trước, được Ngân Nhị báo cáo, hắt không khỏi thất kinh khi hay tin nữ nhi hắt chuẩn bị đi đến Tử Vong sơn mạch. Tử Vong sơn mạch kinh khủng nhường nào hắt phi thường rõ, đừng nói là Huyền Nguyệt ma pháp gà mờ, coi như là chính mình đi vào, cũng không đảm bảo toàn thân trở ra. Trong lòng vô cùng khẩn trương, không có dũng khí đem việc này

nói cho thê tử biết, liền vội vã mang theo 12 cao cấp tế tự rời khỏi Giáo đình tiến vào Tác Vực liên bang. Bởi vì không thể xác định lộ tuyến của Huyền Nguyệt, cho nên chỉ có thể theo Ngân Nhị tiến vào Hồng Cự Tộc, lần theo ký hiệu Ngân Nhất lưu lại, đi đến biên cảnh Tinh Linh sâm lâm.

Khi đến lãnh địa Phổ Nham Tộc, bởi vì hãn thân phận tôn quý, cũng không bị gây khó dễ gì. Cũng được tộc trưởng Nham Phi xác thực tin tức. Nham Phi cũng phi thường giật mình, hãn thật không ngờ tiểu cô nương xinh đẹp đó lại là ái nữ của Hồng y tế tự, liền vội vã phái người hộ tống đoàn người Huyền Dạ thông qua Phổ Nham Tộc hướng Thiên Nguyên Tộc đuổi theo.

Mười ngày cấp bách đuổi theo, Huyền Dạ rốt cuộc cũng đã đến biên cảnh Tinh Linh sâm lâm, khi bọn họ đến thì đám người Nguyệt Ngân cũng đã rời đi hai ngày trước đó. Thân ảnh màu bạc hiện lên, Ngân Nhất từ trong rừng rậm nhẹ nhàng đi ra, quỳ rạp xuống trước người Huyền Dạ, hồ thẹn nói:

- Bái kiến Hồng y giáo chủ đại nhân.

Huyền Dạ bình tĩnh hỏi:

- Đứng lên, tiểu thư đâu? Có phải hay không đã tiến vào Tinh Linh sâm lâm?

Ngân Nhất gật đầu, nói:

- Ngày đó thuộc hạ đi theo đám người tiểu thư cùng nhau tiến vào Tinh Linh sâm lâm, được nửa đường, gặp phải một nhóm đạo tặc công hội đánh lén. Bọn họ tựa hồ là muốn bắt đi tinh linh.

Huyền Dạ cả kinh, nói:

- Đám đạo tặc đó thật quá càn rỡ, dám đến Tinh Linh sâm lâm bắt tinh linh. Người nói tiếp đi.

- Sau đó, tiểu thư cùng các bằng hữu đồng loạt ra tay, cùng đạo tặc chiến đấu. Thật không nghĩ đến, trong đám đạo tặc đó có 7 Thu Hoạch giả. Ngay khi thuộc hạ tưởng rằng tiểu thư gặp nguy hại, chuẩn bị giúp đỡ, thiếu niên A Ngốc đó đột nhiên xuất ra Minh Vương kiếm. Giết chết một Thu Hoạch giả, đám Thu Hoạch giả còn lại tất cả đều bị dọa chạy mất.

Huyền Dạ cực kỳ hoảng sợ, nói:

- Cái gì? Người nói Minh Vương kiếm trên người A Ngốc. Điều này sao có thể? Nó không phải là binh khí tùy thân của “Minh Vương” sao? Chúng ta tìm kiếm Minh Vương thật có chút đầu đầu a.

Ngân Nhất nói:

- Thuộc hạ cũng không biết chuyện gì xảy ra. A Ngốc sau khi dọa đám đạo tặc trốn chạy liền té xỉu, nhìn qua tựa hồ vẫn chưa thể nắm giữ uy lực Minh Vương kiếm. Sau đó, lại tới một nhóm lớn tinh linh, bọn họ vây xung quanh tiểu thư cùng các bằng hữu hướng trung tâm tinh linh tiến nhập. Bởi vì tinh linh cảm quan phi thường nhạy cảm, thuộc hạ cũng chỉ có thể xa xa bám theo. Không biết tại sao, bọn họ đi vào một rừng cây, thuộc hạ liền mất dấu, trong rừng cây vòng vo nửa ngày, kết quả lại thành đi ra. Tựa hồ như trong rừng cây có mai phục gì đó, thuộc hạ lại thử vài lần, đều không được gì.

- Ngày hôm trước, có 4 người trong đám bằng hữu của tiểu thư được tinh linh hộ tống đi ra, ngồi một chiếc xe ngựa rời khỏi. Ta vốn muốn đuổi tới hỏi một chút, nhưng sợ bị tinh linh hiểu lầm, lại nhận được tin ngài sắp đến nên ở lại, ta nghĩ, tiểu thư hẳn là còn đang trong Tinh Linh Tộc.

Huyền Dạ trầm ngâm một tiếng, nói:

- Bằng hữu sao lại nhiều như vậy? Phổ Nham Tộc Nham Phi như thế nào không nói cho ta biết.

Ngân Nhất đáp:

- Trong đám bằng hữu đó có 2 chiến sĩ Phổ Nham Tộc, bọn họ cũng không có đi ra. Bốn người đi ra đó đều là thành viên Dong binh đoàn, lúc đầu là tiểu thư và bọn họ cùng nhau đi đến Tử Vong sơn mạch, không biết tại sao lại thay đổi chủ ý rời đi.

Huyền Dạ gật đầu, nói:

- Đi, chúng ta tiến vào Tinh Linh sâm lâm.

Hắn mơ hồ cảm giác được, nữ nhi hẳn cũng không có trong Tinh Linh sâm lâm, bởi vì, hắn không cảm giác được hơi thở của nữ nhi.

Được Ngân Nhất dẫn dắt, đám người Huyền Dạ hướng trung tâm Tinh Linh sâm lâm đi đến. Tinh Linh sâm lâm yên tĩnh u nhã khiến Huyền Dạ cũng thầm tán thưởng, nhưng hắn hiện tại không có tâm tình thưởng thức,

vội vã muốn tìm nữ nhi trở về. Nếu như một khi Huyền Nguyệt tiến vào Tử Vong sơn mạch, coi như là hắc, cũng không có một điểm nào chắc có thể cứu thoát bọn họ.

- Giáo chủ đại nhân, chính là nơi này, nếu đi phía trước tựa hồ như tiến vào mê cung, như thế nào cũng không thể xâm nhập.

Trải qua vài giờ chạy tới, Ngân Nhất dừng lại hướng Huyền Dạ giải thích. Huyền Dạ gật đầu, nói:

- Đây là ma pháp trận do Tinh Linh Tộc bố trí. Các người lui ra phía sau, ta thử một chút, xem có thể hay không giải trừ ma pháp trận này.

Nghe được Huyền Dạ phân phó, chúng tể tự cùng ngân giáp thẩm phán giả lui về phía sau mấy chục thước, trong lòng bọn họ Hồng y giáo chủ tựa hồ như thần tồn tại. Huyền Dạ nhắm mắt lại, dùng tinh thần lực hướng Tinh Linh sâm lâm nội ma pháp trận tìm kiếm, vừa mới xâm nhập một điểm, hắc liền phát hiện có năng lượng ba động mãnh liệt bài xích tinh thần lực mình. Ma pháp trận kết cấu dị thường thâm ảo, hồi lâu, hắc thử dò xét mấy lần cũng không tìm ra đầu mối.

Huyền Dạ không khỏi có chút nóng nảy, giương đôi mắt, hai tay trên không trung huy vũ liên tục, một ngôi sao sáu cánh màu trắng tản mát ra hơi thở thần thánh phiêu phù trước mặt. Huyền Dạ trong hư không ngừng họa xuất một cái ký hiệu, nhốt ngôi sao sáu cánh vào bên trong, quang mang Thần Thánh ngày càng thịnh, hắc mặc dù không cách nào phá giải ma pháp trận này, nhưng có thể bằng vào thực lực ngạnh kháng, nhiều năm qua thân ngự ở trên cao, sớm đã dưỡng thành tính cao ngạo, ở trong lòng hắc, trên đại lục không có gì có thể ngăn cản.

- Vĩ đại thiên giới chi thần, ta, một trong những tín đồ trung thành hướng ngài chân thành cầu xin, thỉnh ngài đem vô tận thần lực cho ta mượn, bài trừ sương mù trước mặt, làm cho thế gian tái hiện quang minh. Quang diệu thiên địa!

Đây là một quang hệ ma pháp cấp thấp, Huyền Dạ trong tay xuất ra lại sinh ra uy lực to lớn, đủ để dẹp yên một tòa núi nhỏ. Khi chú ngữ chấm dứt, bạch sắc quang mang trên ngôi sao chột thu liễm, Huyền Dạ hai tay làm ra

thác thiên chi thể, hét lớn một tiếng, quang mang bùng phát, một cột sáng đường kính ba thước nhắm phía trung tâm Tinh Linh sâm lâm.

Trung tâm Tinh Linh sâm lâm đột nhiên dựng lên một màn chắn màu lục bích, cùng bạch quang Huyền Dạ phát ra va chạm vào nhau, ầm ầm nổ, màn chắn màu lục bích tạo nên phiến phiến sóng gợn, nhưng vẫn đang ngăn cản công kích của Huyền Dạ. Huyền Dạ trong lòng đại chấn, thúc dục thần lực trong cơ thể, thu hút ma pháp nguyên tố trong thiên địa, không ngừng chuyển đổi thành thần thánh lực, quang mang không ngừng tăng cường, màn chắn lục bích do Tinh Linh sâm lâm huyền xuất không ngừng run rẩy, tựa hồ tùy thời có thể vỡ tan.

Khi Huyền Dạ phát động quang diệu thiên địa đánh vào màn chắn Tinh Linh sâm lâm, Tinh Linh Nữ vương cũng đã biết. Cả Tinh Linh Thành dưới công kích của Huyền Dạ đều chấn động.

Tinh Linh Nữ vương cực kỳ hoảng sợ, lập tức triệu tập bốn vị đại tinh linh sử, tất cả mọi người vẻ mặt đều rất nghiêm trọng. Phải biết rằng, hộ tộc ma pháp trận chính là do Tinh Linh vương dùng năng lượng của mình không ngừng kiến tạo mà thành. Khiến ma pháp trận rung chuyển, có thể thấy được lực công kích cực mạnh. Tinh Linh Nữ vương nói:

- Xem ra có địch nhân đến xâm chiếm. Ma pháp công lực này cực cao, tựa hồ còn trên cả ta. Các người lập tức chạy tới địa điểm phát sinh, ta ở chỗ này ngăn cản quang trụ. Không được dễ dàng động thủ, nhất định phải làm rõ thân phận đối phương. Nếu như là địch nhân, ta cho phép các người hạ sát thủ.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Cuộc Chiến Ma Đạo Sư

> Áo Địch khom người nói:

- Tuân mệnh, Nữ Vương bệ hạ.

Nói xong, cùng ba vị Đại tinh linh sử và sáu gã tinh linh sử bay ra ngoài. Một ngày qua, không ngừng có tộc nhân mất tích, bọn họ trong lòng vốn đã ghen ứ một bụng lửa giận, địch nhân lại lần nữa xâm chiếm, khiến cho bọn hắn trong lòng vô cùng tức giận.

Tinh Linh Nữ vương từ Tinh Linh Thụ bay ra, dừng tại đỉnh tán cây, cảm thụ từng đợt từng đợt sóng công kích mạnh mẽ của địch nhân, nàng hít sâu khẩu khí, toàn thân nhàn nhạt tản mát ra lục bích quang mang, một chuỗi tinh linh chú ngữ không ngừng từ miệng nàng phiêu xuất, thông qua Tinh Linh Thụ không ngừng rót vào kết giới ma pháp trận. Hai vị ma đạo sư cấp bậc cao thủ trên đại lục, cứ như vậy giao thủ qua kết giới Tinh Linh Tộc, trong nhất thời, năng lượng ma pháp mệnh môn tràn ngập khắp Tinh Linh sâm lâm.

Huyền Dạ đang không ngừng công kích, hắn đơn giản chỉ muốn tạo ra một lỗ hổng trên ma pháp trận này nhằm mang thủ hạ tiến vào tìm nữ nhi. Ngay khi cảm nhận được ma pháp trận sắp bị mình công kích thành công, lục bích quang mang đột nhiên đại thịnh, đem toàn bộ lực công kích tản mát hết, tựa hồ ma pháp trận lại lần nữa bùng lên sức sống thanh xuân. Đối phương mạnh mẽ chống cự không khỏi câu dẫn lòng háo thắng của Huyền Dạ. Là vị Hồng y giáo chủ trẻ tuổi nhất, luôn được sùng bái, chưa bao giờ phải chịu đựng ngoài như lúc này.

Hắn liền cao giọng ngâm xướng:

- Thiên Thần Nộ, mượn nhữ thần uy, quán chú vu tâm, diệt trừ tà ác.

Một đạo kim quang từ sau lưng Huyền Dạ phóng ra, đúng là pháp khí Thiên Thần Nộ, một kiện hạ phẩm thần khí. Tại thời điểm Huyền Dạ được Giáo Hoàng bổ nhiệm làm Hồng y giáo chủ đã ban cho, chỉ lớn bằng bàn tay, bề ngoài có dạng tháp, tổng cộng có mười ba tầng kim sắc, trên đỉnh có một viên bảo thạch trong suốt, bình thường Huyền Dạ rất ít dùng. Lúc này ngoài lo lắng cho nữ nhi còn có chút háo thắng, dĩ nhiên đã lấy đem ra.

Nguyên bản Thiên Thần Nộ phát ra bạch sắc quang mang quang diệu tràn ngập thiên địa nhưng khi sử dụng nhất thời biến thành kim sắc, uy lực đại thịnh. Ma pháp trận hình thành nên lục bích kết giới lại một lần nữa nhận nhạo. Tinh Linh Nữ vương đang ngự trong Tinh Linh Thụ bỗng toàn thân đại chấn, nàng âm thầm kinh hãi, người đâu thực lực thật cường hãn! Tựa hồ phải thuộc tầng lớp siêu việt ma đạo sư.

Vì bảo vệ lãnh địa Tinh Linh Tộc không bị xâm phạm, nàng dứt khoát quyết định sử dụng Tinh Linh chi tâm, ma pháp này chỉ có Tinh Linh Vương mới biết được, chính là dùng năng lượng sinh mệnh bản thân để thi triển. Tinh Linh Nữ vương không ngừng ngâm xướng chú ngữ, từ mi tâm nàng bay ra một tiểu tinh linh màu xanh biếc, bộ dáng giống nàng như đúc, toàn thân trong suốt, nhẹ nhàng hạ trên vai nàng, tầng tầng sóng gợn màu xanh biếc lấy tiểu tinh linh làm trung tâm không ngừng lan tràn ra xung quanh, cả Tinh Linh Thành hoàn toàn được bao phủ trong quang mang màu xanh biếc.

Dao động kết giới lần nữa lắng xuống, Huyền Dạ thất kinh, hẳn thật không ngờ trong Tinh Linh Tộc lại tồn tại cao thủ có thể cùng mình chống đỡ khi sử dụng Thiên Thần Nộ. Kỳ thật, lấy thực lực Huyền Dạ hơn nữa còn có Thiên Thần Nộ, Tinh Linh Nữ vương cho dù thi triển Tinh Linh chi tâm cũng vẫn kém hơn một bậc. Nhưng dù sao nơi này cũng là lãnh địa Tinh Linh Tộc, Tinh Linh Nữ vương liên tục hấp thụ năng lượng tự nhiên, lại có Tinh Linh ma pháp trận phụ trợ, mới có thể đánh ngang cơ như thế.

Ngay khi Huyền Dạ do dự có nên hay không phát động công kích cực mạnh thì Áo Địch cùng mấy gã Tinh Linh Sư cũng đã tới nơi. Kết giới ma pháp trận tinh linh hiển nhiên đối với bọn họ không gây bất cứ ảnh hưởng

nào. Bốn vị đại tinh linh sử, sáu gã tinh linh sử tung bay ra, dừng trước mặt Huyền Dạ, không hện mà cùng trợn mắt nhìn.

Đồng dạng bên Huyền Dạ 12 vị cao cấp tế tự cùng vội vã tiến lên, tùy thời chuẩn bị trợ giúp Huyền Dạ. Huyền Dạ thấy tộc nhân Tinh Linh Tộc, lúc này mới tỉnh ngộ, chính mình tại sao lại xúc động như vậy. Vội vã thu hồi Thiên Thần Nộ, thu liễm bớt ma pháp năng lượng đang tản mát trong không trung. Thời gian dài liên tục công kích khiến Huyền Dạ có đôi chút suy yếu, thân thể run nhẹ, một dòng máu tươi từ khóe miệng chảy xuôi xuống.

Tại Tinh Linh Thành, Tinh Linh Nữ Vương so với Huyền Dạ cũng không tốt hơn được bao nhiêu, công kích đột nhiên biến mất, nàng nhất thời ngã ngồi trên thụ quan, trên vai Tinh Linh chi tâm uể oải dung nạp vào trong cơ thể, nàng phun ra một ngụm máu tươi, mới cảm thấy thư thái hơn nhiều.

Huyền Dạ tay cầm Thiên Thần Nộ, hướng chúng tinh linh gật đầu, nói:

- Các người hảo, Tinh Linh Tộc bằng hữu!

Áo Địch âm thanh lạnh lùng nói:

- Ai là bằng hữu của người, các người tại sao muốn công kích kết giới của Tinh Linh Tộc chúng ta?

Hắn trong lòng thầm giật mình, trước hắn vốn tưởng rằng địch nhân xâm chiếm số lượng hắn không ít, nhưng tới rồi mới hay uy lực ma pháp cường đại là chỉ do một nhân loại thi triển, vị ma pháp sư hồng bào trước mặt này cho hắn một loại cảm giác bức bách chưa từng có, khiến hắn có chút không thở nổi.

Huyền Dạ lạnh nhạt nói:

- Chúng ta đến đây cũng không có ác ý, ta là tới tìm nữ nhi!

Áo Địch hừ một tiếng:

- Chúng ta nơi này không có nữ nhi của người, nếu như không có ác ý, thỉnh lập tức rời khỏi lãnh địa Tinh Linh Tộc!

Huyền Dạ nhíu nhíu mày, hắn mơ hồ cảm giác được mấy vị Tinh Linh trước mặt này cũng không dễ đối phó, nhất là bốn vị phía trước, bọn họ trên người đều ẩn chứa năng lượng mạnh mẽ. Xem ra, Tinh Linh Tộc nhân tài

thật không ít! Nhưng hãn đương nhiên sẽ không vì đối phương cường đại mà ngừng truy tìm nữ nhi, hãn cũng biết, chính mình chủ động công kích kết giới Tinh Linh Tộc nên cũng có chút lỗ mãng, ngữ khí hoà hoãn một ít, nói:

- Ta được thuộc hạ bẩm báo, mấy ngày trước nữ nhi ta cùng mấy vị bằng hữu tiến vào Tinh Linh sâm lâm, đến bây giờ còn chưa có đi ra. Ta tìm nàng tất có chuyện trọng yếu, xin thứ cho ta mới vừa rồi đã lỗ mãng.

Tinh Linh Tộc bản chất thiện lương, thấy đối phương hoà hoãn, Áo Địch cũng dịu giọng hỏi:

- Nữ nhi người tên gọi là gì?

Huyền Dạ đáp:

- Nữ nhi ta tên gọi Huyền Nguyệt, đi cùng nàng, còn có một vị thiếu niên tên gọi A Ngốc, không biết bọn họ có hay không còn tại lãnh địa quý Tộc?

Áo Địch cả kinh, hãn không nghĩ tới nhân loại cường đại trước mắt này cư nhiên lại là phụ thân của Huyền Nguyệt, thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Xem ra đúng là hiểu lầm, lệnh ái quả thật đã tới Tinh Linh Tộc, nàng vốn là bằng hữu Tinh Linh Tộc chúng ta.

Huyền Dạ trong lòng vui vẻ, biết được tin tức của nữ nhi khiến tâm tình hãn nhất thời tốt lên rất nhiều:

- Vị Tinh Linh bằng hữu, mới vừa rồi thật sự là không có ý tứ, ta tìm nữ nhi sốt ruột, đã mạo phạm các người, vẫn thỉnh tha thứ!

Áo Địch nhìn hãn thật sâu, nói:

- Hiểu lầm này coi như bỏ qua. Lệnh ái đối với Tinh Linh Tộc từng có ơn trợ giúp rất lớn, không nghĩ tới tu vi ngài lại cao thâm như vậy. Không biết đã ở nơi nào tiềm tu?

Huyền Dạ mỉm cười, đáp:

- Không dám, quý Tộc đồng dạng có một vị ma pháp sư tu vi cũng rất cao thâm, công lực hãn cũng không hề dưới ta. Tại hạ là Giáo đình - Hồng y tế tự - Huyền Dạ!

Áo Địch chấn động, thất thanh nói:

- Cái gì? Người là Giáo đình - Hồng y tế tự?

Huyền Dạ gật đầu nói:

- Đúng vậy! Tinh Linh bằng hữu, không biết nữ nhi ta hiện tại ở nơi nào? Ta từng nghe thuộc hạ bẩm báo, nàng định đi đến Tử Vong sơn mạch, ta muốn nhanh nhanh ngăn cản nàng mới được!

Áo Địch sau khi biết vị ma pháp sư cường đại này là Giáo đình – Hồng y tế tự, nhất thời thêm vài phần tôn kính, giáo đình, là nơi không phải bọn họ có thể chọc vào. Chặn lại nói:

- Ngài yên tâm, lệnh ái không đến Tử Vong sơn mạch nữa, được chúng ta khuyên bảo nàng đã bỏ đi ý niệm này trong đầu. Thỉnh ngài theo ta đến Tinh Linh Thành ngồi một chút, tới đó chúng ta nhất định sẽ cho ngài một câu trả lời hài lòng.

Vừa nói, xoay người tiếp xúc kết giới ma pháp trận, hướng Huyền Dạ làm ra một cái bộ dạng mời khách nhân. Huyền Dạ gật đầu, đáp:

- Thỉnh!

Đám người Áo Địch liền vây quanh đoàn người Huyền Dạ cùng tiến vào nơi sâu nhất trong Tinh Linh sâm lâm. Khi được chứng kiến Tinh Linh Thành cảnh sắc động lòng người, hắc không cưỡng lại được rung động thật sâu.

- Áo Địch đại tinh linh sử, Tinh Linh Thành này thật sự là nhân gian tiên cảnh a! Chờ ta rảnh rồi, nhất định phải đến nơi đây ở vài ngày, không biết người có hoan nghênh?

Trên đường, Huyền Dạ cùng Áo Địch trò chuyện rất vui vẻ, hai người đã trở thành bằng hữu, hắc cũng đã đại khái biết được hướng đi của nữ nhi mình, chỉ cần không phải đi tìm Tử Vong sơn mạch, hắc năm chắc có thể đem Huyền Nguyệt quay về. Hắc thân là Giáo đình - Hồng y tế tự, cũng không sợ đắc tội cái đám quý tộc đó.

Khi Áo Địch thuật lại những sự việc đã xảy ra lúc đám người Huyền Nguyệt còn ở Tinh Linh Tộc, hắc không khỏi cảm thán mấy năm nay đám thanh niên thật lớn mật, nhất là khi hắc biết mấy vị đại tinh linh sử Tinh Linh Tộc đã thi triển ma pháp Tinh Linh suối nguồn trên người nữ nhi, không khỏi tăng thêm vài phần hảo cảm, hắc rõ ràng biết được, có tinh linh

suối nguồn trợ giúp, Huyền Nguyệt sau này con đường tu luyện sẽ càng thêm bằng phẳng, thậm chí còn có thể siêu việt hơn mình.

Áo Địch mỉm cười nói:

- Đương nhiên hoan nghênh, có Hồng y giáo chủ đại giá quang lâm, chúng ta Tinh Linh Tộc thật lấy làm vinh hạnh! Huyền Dạ giáo chủ, ngài thông báo các bằng hữu hãy chờ một chút. Chúng ta mang ngài đến Tinh Linh Thụ gặp Nữ vương bệ hạ. Vừa rồi, cùng ngài gián tiếp giao thủ chính là nàng.

Huyền Dạ tán thưởng nói:

- Nữ vương bệ hạ thật sự là hảo tu vi, Huyền Dạ bội phục. Thỉnh!

Áo Địch chụp động cánh bay lên, vừa định dùng tinh linh ma pháp mang Huyền Dạ cùng bay nhưng lại phát hiện hắc toàn thân tản mát ra bạch sắc quang mang cũng nhẹ nhàng phi thân. Huyền Dạ sử dụng không phải phong hệ mà là quang hệ ma pháp, hắc lợi dụng ma pháp triệt tiêu trọng lượng cơ thể, sau đó bằng vào ma pháp lực phản chấn mặt đất đem thân thể phóng lên, có thể khống chế thân thể phiêu đảng theo ý mình. Nhưng ma pháp này cực kỳ hao phí ma pháp lực, bình thường hắc không hề dùng đến. Lần này mới tới Tinh Linh Tộc, vì muốn phô trương thực lực Giáo đình nên mới đem ra sử dụng.

Quả nhiên, Áo Địch chứng kiến hắc nhẹ nhàng phi thân không khỏi than thầm, rồi cùng mấy vị đại tinh linh sử chụp động cánh ở phía trước dẫn đường. Tách một tán cây thật lớn ra, Áo Địch dẫn Huyền Dạ tiến vào trong Tinh Linh Thụ.

- Nữ vương bệ hạ, chúng ta đã trở về. Công kích vừa rồi hoàn toàn là hiểu lầm, chúng ta mang đến một vị bằng hữu.

Tinh Linh Nữ vương cũng vừa trở lại thụ ốc không lâu, đang nghỉ ngơi, nghe được Áo Địch nói trong lòng vui vẻ:

- Mời khách quý vào!

Áo Địch hướng Huyền Dạ gật đầu, hai người cùng nhau đi vào thụ ốc. Ba vị đại tinh linh sử khác thấy Huyền Dạ không có ác ý, cũng lần lượt quay về thụ ốc của mình.

Tiến vào thụ ốc, Huyền Dạ chứng kiến sắc đẹp của Tinh Linh Nữ vương chột ngây người:

- Vị này chính là Tinh Linh Nữ vương bệ hạ sao?

Tinh Linh Nữ vương khẽ gật đầu, hướng ánh mắt nghi vấn về phía Áo Địch, Áo Địch chặn lại nói:

- Vị này là Thần Thánh Giáo đình - Hồng y giáo chủ - Huyền Dạ đại nhân, hẳn lần này đến là vì muốn tìm nữ nhi, chính là Huyền Nguyệt cô nương, không nghĩ tới phụ thân nàng lại là một đại nhân vật như vậy.

Tinh Linh Nữ vương vừa nghe đến Giáo đình Hồng y tế tự, thần sắc hơi động, nói:

- Thì ra là tế tự đại nhân. Trách không được Huyền Nguyệt sử dụng chính là quang minh ma pháp, nguyên lai là nữ nhi của ngài!

Huyền Dạ bất đắc dĩ nói:

- Nha đầu kia thật sự rất nghịch ngợm, ta cũng quản không nổi, ngay cả Giáo Hoàng đại nhân cũng sủng ái nàng. Từ nhỏ đã không thích tu luyện, luôn khiến Giáo đình gà bay chó nhảy bát nháo, loạn lên. Khiến các người thêm phiền toái, thật sự ngượng ngùng a!!!

Tinh Linh Nữ vương mỉm cười, nói:

- Ngược lại, bọn họ lại giúp chúng ta không ít. Huyền Nguyệt mặc dù tu vi không cao nhưng rất trọng tình trọng nghĩa, cùng với A Ngốc thiện lương một chỗ, ngài hẳn nên yên tâm mới đúng!

Huyền Dạ lắc đầu, nói:

- Ta làm sao có thể yên tâm chứ! Lúc này nếu không được các vị ngăn cản, e rằng tiểu nha đầu không biết trời cao đất dày đó đã đi đến Tử Vong sơn mạch chịu chết rồi cũng nên. Về phần A Ngốc, ta lúc mới đầu cũng nghĩ hẳn bản tính thiện lương nhưng giờ mới phát hiện, hẳn tâm cơ thật thâm trầm.

Tinh Linh Nữ vương ngẩn người, nói:

- Như thế nào lại vậy? A Ngốc thật sự là một tiểu tử thiện lương a! Ngài không cần quá lo lắng!

Huyền Dạ cau mày:

- Nữ vương bệ hạ, người còn không biết A Ngốc trên người mang theo thiên hạ chí tà Minh Vương kiếm? Hẳn rất có thể chính là đệ tử chân truyền đệ nhất sát thủ công hội “Minh Vương”. Nhưng hẳn hiện vẫn một mực giấu diếm thân phận, ngài nói ta như thế nào không lo lắng cho được? Cho nên ta phải nhanh chóng truy tìm nha đầu Huyền Nguyệt này mang về!

Tinh Linh Nữ vương cả kinh:

- Cái gì? Minh Vương kiếm hiện trong tay A Ngốc, này, cái này sao có khả năng?

Áo Địch trầm giọng nói:

- Không, rất có thể. Bệ hạ, ngài đã quên lúc đầu Đại tinh linh Á Viên đã từng báo cáo, không biết tại sao đám đạo tặc Thu Hoạch giả lại bị A Ngốc dọa chạy chối chết. Ta nghĩ, rất có thể A Ngốc đã sử dụng Minh Vương kiếm mới có thể tạo thành kết cục như vậy.

Tinh Linh Nữ vương ngơ ngác:

- Chẳng lẽ, chẳng lẽ A Ngốc là tới để lừa gạt chúng ta sao? Không, tuyệt đối không có khả năng. Hẳn nội tâm thuần khiết thiện lương cũng không phải cố ý gây nên. Các người nhất định là đã hiểu lầm hẳn. Nếu như hẳn tâm tồn tà niệm, sẽ không liên tục khước từ lễ vật của ta như vậy.

Ngẩng đầu, nàng hướng Huyền Dạ, nói:

- Giáo chủ đại nhân, A Ngốc tuyệt đối không phải ác nhân, điểm ấy ta có thể khẳng định. Cho dù sở hữu Minh Vương kiếm cũng không nhất định hẳn là người xấu.

Huyền Dạ nhíu nhíu mày, nhớ tới tình huống Ngân Nhất đã báo cáo qua, nhẹ nhàng gật đầu, nói:

- Là tốt hay là xấu, chúng ta bây giờ còn chưa thể kết luận, chờ ta tìm được nữ nhi rồi hãy nói đi. Ngài có thể hay không nói cho ta biết, bọn họ phương hướng lộ trình như thế nào, lộ tuyến sắp tới là đến đâu?

Hẳn đã âm thầm quyết định, A Ngốc bất luận có phải là ác nhân hay không, hẳn đều phải đem Huyền Nguyệt mang về hơn nữa còn muốn thu hồi Minh Vương kiếm. Dù sao, Minh Vương kiếm truyền lưu trên đại lục thật sự rất nguy hiểm. Ngàn năm đại kiếp sắp xảy ra, hẳn cũng không muốn phát sinh thêm chuyện xấu nào.

Tinh Linh Nữ vương suy nghĩ một chút, hướng Áo Địch ra lệnh:

- Người đi đem Thiên Anh đến đây, hắc hộ tống A Ngốc rời đi, có lẽ sẽ biết lộ tuyến của bọn họ.

Áo Địch đáp ứng một tiếng, xoay người bay ra ngoài. Trong thụ phòng, chỉ còn lại Huyền Dạ cùng Tinh Linh Nữ vương. Huyền Dạ mỉm cười bắt chuyện:

- Nữ vương bệ hạ tu vi thật sự làm cho tại hạ vạn phần bội phục, ta cơ hồ đã dùng toàn lực nhưng vẫn chưa đột phá được ma pháp trận kết giới của quý Tộc.

Tinh Linh Nữ vương nhớ lại lúc trước giao thủ, trong lòng không khỏi khâm phục vị trung niên trước mặt này:

- Giáo chủ đại nhân cứ nói đùa, ta như thế nào so với ngài cũng kém hơn, nếu ra khỏi Tinh Linh sâm lâm sợ rằng đã sớm bại trận, hơn nữa ta vừa rồi cũng đã dụng toàn lực. Lần sau ngài tới thăm, chỉ cần dùng dẫn âm ma pháp thông báo một tiếng là được, cũng không cần tái công kích kết giới như vậy, ta sợ tiếp không nổi a!

Huyền Dạ ha ha cười nói:

- Sau này sẽ không vậy đâu, Nữ Vương bệ hạ còn đang giận ta sao?

Tinh Linh Nữ vương lắc đầu nói:

- Sao có thể? Chúng ta chưa bao giờ đối với bằng hữu như vậy. Giáo chủ đại nhân, A Ngốc thật là một hảo hài tử, ta hy vọng ngài không nên thương tổn hắn. Ta nhận thấy, lệnh ái đối với A Ngốc cũng rất có hảo cảm. Mặc dù A Ngốc nhìn qua khù khờ, nhưng hắc bản chất chất phác thiện lương cũng rất trọng tình trọng nghĩa hoàn toàn có thể bù lấp được chỗ thiếu hụt đó.

Mặc dù Tinh Linh Nữ vương nói rất hàm súc, nhưng Huyền Dạ vẫn có thể hiểu được ý tứ của nàng, quả quyết nói:

- Không có khả năng. Bọn họ tuyệt đối không thể ở cùng nhau. Cho dù A Ngốc thật sự thiện lương, ta cũng tuyệt không để nữ nhi cùng một tên thường dân gặp gỡ. Nữ vương bệ hạ, ngài không cần nói nữa.

Tinh Linh Nữ vương thở dài một tiếng, nhẹ nhàng nói:

- Đôi lúc, chuyện tình cảm con cái không phải thân phụ mẫu chúng ta có khả năng quyết định!

Huyền Dạ cảm giác trong lòng buồn bực, lảng sang chuyện khác, nói:

- Nữ Vương bệ hạ, ta nghe Áo Địch huynh nói các người bị đạo tặc đánh lén, hơn nữa bắt đi không ít tộc nhân. Chuyện này bọn họ thật sự quá đáng. Chờ ta tìm được nữ nhi, nhất định giúp các người đòi lại công đạo. Đám đạo tặc đó phải bị xử lý nghiêm túc.

Tinh Linh Nữ vương trong lòng vui vẻ, quyền uy của Giáo đình trên đại lục như thế nào nàng lại không biết, có câu nói này của Huyền Dạ, hành động của đám A Ngốc sẽ thuận lợi hơn nhiều.

- Ta đại biểu tộc nhân tạ ơn Giáo chủ đại nhân! Nữ nhi ta so với Huyền Nguyệt còn muốn bướng bỉnh hơn, lúc này bị bắt đi, không biết có thể an toàn trở về hay không?

Huyền Dạ thở dài, nói:

- Ngài yên tâm đi, chỉ cần nàng còn sống, ta nhất định tận lực giúp ngài đem nàng trở về.

Lúc này, Áo Địch đã mang theo Thiên Anh về tới thụ ốc, Thiên Anh hướng Tinh Linh Nữ vương hành lễ, cung kính nói:

- Không biết Nữ vương bệ hạ tìm ta đến có gì phân phó!

Tinh Linh Nữ vương giới thiệu:

- Vị này là Thần Thánh Giáo đình - Hồng y giáo chủ - Huyền Dạ đại nhân, cũng chính là phụ thân Huyền Nguyệt, người hãy nói cho ngài ấy biết lộ tuyến của Huyền Nguyệt.

Thiên Anh trong lòng cả kinh, nhanh chóng nói:

- Ta hộ tống bọn họ rời khỏi lãnh địa Tinh Linh Tộc, nghe ý định của bọn họ tựa hồ là muốn xuyên qua Thiên Cương sơn mạch sau đó đến Lạc Nhật đế quốc đi tìm tộc nhân chúng ta. A Ngốc và Nham Thạch cơ hồ cũng chút quan hệ với Thiên Cương Kiếm Phái, hẳn là sẽ đến đó.

Huyền Dạ thần sắc vừa động

- Thiên Cương Kiếm Phái, đi tới đó là tốt rồi. Nữ Vương bệ hạ, ta muốn nhanh chóng đuổi theo nha đầu kia, nếu không sau này tìm kiếm thật sự sẽ rất khó khăn. Lần sau nếu có cơ hội, Huyền Dạ nhất định sẽ mang Huyền Nguyệt đến thăm viếng ngài.

Vừa nói, hướng Tinh Linh Nữ vương cúi người thi lễ.

Tinh Linh Nữ vương hoàn lễ đáp:

- Ngài đừng khách khí, ta còn muốn cảm tạ Ngài trợ giúp nữa chứ!

Huyền Dạ gật đầu nói:

- Ngài yên tâm đi, ta đã đáp ứng nhất định sẽ làm được!

Tinh Linh Nữ vương nói:

- Ngài nhất định không nên làm khó A Ngốc! Trên đường nếu có gặp qua tộc nhân chúng ta, còn muốn phiền ngài đem bọn họ trở về!

Huyền Dạ lên tiếng, được Áo Địch hộ tống rời khỏi Tinh Linh Thụ, mang theo thủ hạ vội vã hướng Thiên Cương sơn mạch xuất hành.

Sau khi ký khai Tinh Linh sâm lâm, đám người A Ngốc dùng hơn phân nửa thời gian vượt qua một dải đồi núi tiến vào Á Liễn Tộc, may mắn không gặp phải dị tộc trong Thiên Nguyên Tộc, rốt cuộc cũng về tới đại lục, mọi người tốc độ nhất thời gia tăng hơn rất nhiều.

Phải vượt qua một dải đồi núi, thể lực của Huyền Nguyệt không chịu được nên A Ngốc phải công nàng. Trong lượng của nàng đối với A Ngốc không tính là gì, nhưng công nàng trên lưng luôn khiến hắn đứng ngồi không yên. Huyền Nguyệt thân thể mềm mại tản mát mùi thơm nhàn nhạt nhiều lần làm A Ngốc chân tay luống cuống, thân thể tiếp xúc cọ xát càng làm hắn xấu hổ. Nham Lực nhiều lần cũng muốn thay A Ngốc nhưng không biết tại sao lại luôn bị nàng cự tuyệt, tựa hồ cảm giác nếu trên lưng Nham Lực Huyền Nguyệt sẽ bị tổn thương vậy.

- Nguyệt Nguyệt, đã đến bình lộ, người hay là xuống đi bộ đi!

Không biết đã là lần thứ mấy A Ngốc đưa ra lời đề nghị.

Huyền Nguyệt hì hì cười, lắc đầu nói:

- Không, người vẫn phải công ta, các người đều đi nhanh như vậy, ta chỉ là một nữ hài tử, lại không biết vũ kỹ, như thế nào theo kịp chứ!

Cơ hồ trên lưng A Ngốc đã thành thói quen của Huyền Nguyệt, nhất là được ngủ gật trên tấm lưng rộng lớn của A Ngốc, đúng là nhân gian mỹ sự a.

A Ngốc bất đắc dĩ lắc đầu, đành phải tiếp tục đi về phía trước.

Nham Lực ha ha cười nói:

- Ta nói này huynh đệ, người mau nhận đi, dù sao hai người các người cũng là một người xướng một người họa a.

A Ngốc cười khỗ nói:

- Nham Lực đại ca, người đừng giễu cợt ta!

Nhìn A Ngốc "thống khỗ", Nham Thạch cũng không nhịn được cười, nói:

- Đi đã lâu như vậy, ta có chút mệt mỏi, chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút đã.

Huyền Nguyệt nói:

- Tốt quá! Ở luôn đây đi. Á Liễn Tộc cũng thiệt là, ngay cả cây cũng không có, khắp nơi đều là một mảnh đại thảo nguyên.

Nghe được Huyền Nguyệt đồng ý nghỉ ngơi, A Ngốc vội vã đem nàng thả xuống. Huyền Nguyệt bất mãn trừng mắt liếc hằm hằm một cái, ngồi ở trên cỏ lấy tay ngăn trở ánh mắt trời chói chang. Nham Thạch cùng Nham Lực cũng dừng lại cước bộ, hai người thoải mái nằm trên mặt đất, Nham Thạch nói:

- Á Liễn Tộc vốn vậy, bọn họ đều là dân tộc du mục, bình thường đều ở trong trường bông. Kinh kỵ binh của Á Liễn Tộc trên đại lục phi thường nổi danh, bọn họ cũng chính là chủng tộc lớn nhất trong Tác Vực Liên Bang. Chờ chúng ta gặp được bộ lạc Á Liễn Tộc mua mấy thớt ngựa, tốc độ sẽ mau hơn!

Huyền Nguyệt nói:

- Mua ngựa? Người có tiền sao? Ta cùng A Ngốc sớm cũng đã tiêu gần hết tiền rồi a!

Quả thật, lúc trước tiêu một số lượng lớn tiền mua xe ngựa cùng với một số nhu cầu cấp bách khác nên giờ đã không còn đủ tiền mua ngựa.

Nham Thạch ngẩn người, quay đầu hỏi Nham Lực:

- Huynh đệ, người mang theo tiền không?

Nham Lực lắc đầu, nói:

- Chúng ta trong tộc có khi nào dùng đến tiền? Ta cũng chưa bao giờ sử dụng qua a.

A Ngốc nói:

- Xem ra chúng ta còn phải đi bộ, nếu như có thể tìm được một tọa thành thị, ta cùng Nguyệt Nguyệt lấy được trợ cấp từ Ma pháp sư công hội mới mong có tiền xài.

Nói thật, hần cũng không muốn mua kỵ mã, kinh nghiệm thống khổ lần đầu cưỡi ngựa khiến hần nhớ mãi. Nham Lực ha ha cười, nói:

- Sao lại không cần? Xe đến núi ắt có đường, chúng ta mặc dù không có tiền, nhưng có khí lực, khi nào tới bộ lạc Á Liễn Tộc chúng ta tìm kiếm một điểm mãi võ mới được, cũng có thể thêm chút tiền xài a! Nếu không có ngựa muốn chậm chết mất!

Nham Thạch mỉm cười nói:

- Không nghĩ tới ta cũng có lúc khánh kiệt đến mức phải đi mãi võ!

Huyền Nguyệt hì hì cười nói:

- Các người thật sự muốn đi mãi võ! Thật tốt, ta rất muốn biết bộ dáng các người khi mãi võ như thế nào a. Kỳ thật chúng ta tại Thiên Nguyên Tộc du ngoạn không ít ngày nhưng cũng chưa có gặp qua các chủng tộc khác, Nham Lực đại ca, người nói Ải nhân sẽ có bộ dạng như thế nào? So với người có thấp hơn không?

Nham Lực xoay người ngồi dậy, hãnh diện nói:

- Đương nhiên so với ta lùn hơn, trong mắt Ải nhân ta chắc chắn là người khổng lồ!

Lời của hần nhất thời làm mọi người cười lên ha hả. Hoa quả mang theo từ Tinh Linh Tộc đã sớm ăn hết, mọi người chỉ có thể ăn chút bánh bao chứa trong Phượng Hoàng Chi Huyết chống đói. Phượng Hoàng Chi Huyết bảo quản thật tốt, bánh bao một chút cũng không bị cứng hay biến chất.

Nham Lực có chút chán nản nói:

- Ăn mãi bánh bao thật là chán, phải chi có ít thịt a!

Hần tại Phổ Nham Tộc ngày ngày đều ăn thịt. Nham Thạch trừng mắt liếc hần một cái, nói:

- Đừng nhiều lời như vậy, chúng ta tiếp tục đi thôi, tìm được một bộ lạc Á Liễn Tộc chúng ta có thể nghỉ ngơi lâu một chút!

Mọi người đứng lên, Huyền Nguyệt từ Phượng Hoàng Chi Huyết xuất ra một cái áo choàng, khoát lên đầu che đi cái nắng chói chang nóng rực,

hướng A Ngốc nói:

- Ngơ ngác, mau tới công ta, ta giúp người chặn ánh mặt trời, thế nào? Cả hai cùng có lợi nhé!

A Ngốc lăm bầm câu gì đó, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ ngồi xổm xuống trước mặt Huyền Nguyệt. Huyền Nguyệt mỉm cười, leo lên lưng A Ngốc, bộ ngực mới lớn mềm mại dán sát vào cơ thể cường kiện của A Ngốc, A Ngốc trên mặt nóng ran, ôm lấy chân Huyền Nguyệt, nhanh chóng đuổi theo Nham Thạch huynh đệ.

Bốn người phân biệt trước sau, vẫn hướng phía Tây Nam thẳng tiến, thẳng đến Lạc Nhật tây sơn, mới rốt cuộc tìm được một mảnh ốc đảo. Đây là hồ nước không lớn, rộng chừng mấy chục km², nhân loại chung quanh phân tán đại lượng đều có nước da màu đen, trái ngược với Tinh Linh Tộc, bọn họ bộ dáng rất xấu xí, da tay thô ráp, nhưng dáng vóc lại rất cường kiện.

Hơn trăm trưởng bối đều được dựng xung quanh ốc đảo, hàng trăm người dường như đang được Á Liên Tộc tộc nhân chặn thả, đang thông thả trên bãi cỏ thưởng thức mỹ thực. Huyền Nguyệt kinh ngạc đích nói:

- Nơi này nóng quá đi! Thiệt nhiều thiệt nhiều người dường a. Bọn họ quản lý thế nào đây?

Nham Thạch mỉm cười nói:

- Á Liên Tộc từ trước đến nay sống cuộc sống du mục, mặc dù bọn họ tại Tác Vực Liên Bang là đại tộc lớn nhất, nhưng bọn họ cũng chính là dân tộc nghèo khó nhất, miễn cưỡng có thể tự cung tự cấp mà thôi. Bọn họ thường xuyên cùng với các chủng tộc khác dùng người dường để lấy các nhu yếu phẩm cần thiết. Ốc đảo chính là địa phương sống tốt nhất cho Á Liên Tộc. Chỉ có tại ốc đảo, bọn họ mới không phải lo lắng thiếu nước. Phải biết rằng, trên thảo nguyên rộng lớn này, không có nước cũng đồng nghĩa với việc không có sinh mệnh.

A Ngốc nói:

- Nham Thạch đại ca, người dường như rất quen thuộc Á Liên Tộc?

Nham Lực ha ha cười nói:

- Phổ Nham Tộc có một tiểu bộ phận lãnh địa tiếp giáp Á Liễn Tộc, trong Tác Vực Liên Bang, cũng chỉ có Á Liễn Tộc nhân hào sảng và một vài chủng tộc Thiên Nguyên Tộc cùng chúng ta có chút tiếp xúc. Á Liễn Tộc nhân ngẫu nhiên sẽ tới lãnh địa chúng ta dùng ngư dương đổi lấy thực vật cùng các loại vật phẩm, đương nhiên thấy quen thuộc. Đi, chúng ta mau đến, mua ít sữa dê cùng thịt bò, ta chán lương khô quá rồi!

Nói xong, sải nhanh bước chân hướng ốc đảo đi đến. Huyền Nguyệt kéo A Ngốc nói:

- Đi, chúng ta cũng mau đến, chúng ta thuê một cái lều vài để ở nha!

A Ngốc gãi gãi đầu, nói:

- Người không phải nói chúng ta không có tiền sao?

Huyền Nguyệt quyết cái miệng nhỏ nhắn, sắc giọng:

- Ta cho tới bây giờ chưa khi nào thiếu tiền, hừ, thích gì mua đó, chưa bao giờ chỉ dừng nhìn, đáng ghét!

Nói xong, ngẩng đầu hướng Nham Lực đuổi theo.

A Ngốc ngẩn người, nhìn Huyền Nguyệt bộ dạng hờn dỗi, đáy lòng sinh ra một loại cảm giác ủy khuất, theo bản năng nói:

- Muốn gì làm đó sao? Tiền vẫn là vấn đề a!

Nham Thạch mỉm cười liếc nhìn bọn họ một cái, nhớ tới thê tử đã mất, trong lòng không khỏi chua xót.

Huyền Nguyệt trong lòng ấm áp, nhìn vẻ mặt đôn hậu của A Ngốc, mỉm cười nói:

- Xem tình huống rồi nói sau đi.

Rất nhanh, bốn người cũng đã đi tới cạnh ốc đảo, nơi này hồ nước mặc dù cùng Tinh Linh Hồ không cách nào so sánh, nhưng cũng xem như trong vắt. Vừa nhìn thấy hồ nước, mọi người liền chạy nhanh đến, không hẹn mà cùng nhào xuống nước. Thanh lương hồ nước gột đi mọi uế oải, được thanh thủy thanh tẩy bốn người đều cảm giác được tinh thần rung lên.

Tắm trừ xong, Nham Lực thoải mái ngồi ở bên hồ, bốn phía xem một chút, số lượng không ít Á Liễn Tộc nhân không biết đều đã chạy đâu hết, nói:

- Thật kỳ quái, như thế nào một người cũng không thấy. Ốc đảo cũng quá thanh tịnh a

Huyền Nguyệt chỉ vào một đám ngư dân cách đó không xa, nói:

- Hay bọn họ đều đã đi chăn thả?

Nham Thạch lắc đầu nói:

- Hẳn là không, bình thường chăn thả đều là tộc nhân trưởng thành, lão nhân cùng tiểu hài nhi phải ở lại trong nhà mới đúng. Nhưng các người cũng đều cảm giác được nơi này yên tĩnh lạ thường dường như không còn một ai. Lúc này chúng ta còn thấy có không ít Á Liên Tộc nhân mà sao giờ đều biến mất? Chuyện gì đã xảy ra vậy, ta cũng không hiểu nữa.

Đúng lúc này, một Á Liên Tộc nhân không biết từ nơi nào chạy ra, vẻ mặt hưng phấn nhắm hướng Đông phương Bắc chạy đi, nhìn đến bốn người liền ngẩn người, dừng lại cước bộ hỏi:

- Các người là ai?

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Ba Đồ Lỗ Lễ

> Nham Thạch đứng lên, Á Liễn Tộc nhân mặc dù cơ thể rắn chắc nhưng lại rất thấp bé, thấy Nham Thạch đứng lên không khỏi thối lui vài bước. Nham Thạch nói:

- Huynh đệ, chúng ta chỉ là đi ngang qua mà thôi. Xin hỏi, mọi người nơi đây đi đâu cả rồi, chẳng lẽ đều đi chặn thả hết sao?

Á Liễn Tộc nhân nọ từ kinh ngạc đã khôi phục vẻ bình thường, nhếch miệng cười, nói:

- Chặn thả gì, các người không biết sao? Hôm nay ngày Ba Đồ Lỗ Lễ của chúng ta. Lễ hội sắp bắt đầu rồi, tất cả mọi người đều chạy tới chung vui, nơi này đương nhiên không có người. Chúng ta cùng vài bộ lạc ở vùng phụ cận đều tập trung ở bên kia. Ta quay lại lấy vài thứ nếu không các người cũng không gặp được. Lễ hội sắp bắt đầu rồi, các người cũng tham gia cho vui, nơi đó rất náo nhiệt a!

Mọi người đều vây quanh lại, A Ngốc hỏi:

- Xin hỏi vị đại ca, Ba Đồ Lỗ Lễ nghĩa là gì?

Người nọ nói:

- Người ngay cả cái này cũng không biết, Ba Đồ Lỗ là cổ ngữ ám chỉ các dũng sĩ thuộc Á Liễn Tộc, lễ hội này nhằm ca ngợi các dũng sĩ còn được gọi là lễ hội của các dũng sĩ. Các bộ lạc đều bình chọn ra các dũng sĩ bộ lạc mình để đến tham dự lễ hội hôm nay. Các người có đi hay không, ta cần phải nhanh quay lại đó. Ba Đồ Lỗ Lễ một năm tổ chức một lần, là một trong những lễ hội lớn nhất Á Liễn Tộc chúng ta đó.

Huyền Nguyệt nhảy nhót nói:

- Ta đi, ta đi, chúng ta cũng muốn qua đó xem một chút. Người cho chúng ta theo với.

Á Liễn Tộc nhân vừa thấy nụ cười của Huyền Nguyệt nhất thời trong mắt sáng ngời, tán thưởng nói:

- Tiểu cô nương, người thật xinh đẹp! Ta gọi là Đồ Ba Trung, hoan nghênh các người tham gia lễ hội của chúng ta!

Nham Thạch và Nham Lực nhìn nhau, bọn họ cũng đã sớm nghe nói đến Ba Đồ Lỗ Lễ - lễ hội lớn nhất của Á Liễn Tộc, lúc này có qua xem một chút cũng chẳng sao, hơn nữa bọn họ còn muốn mua ngựa từ Á Liễn Tộc ấy chứ.

- Làm phiền vị đại ca ngài dẫn đường. Chúng ta là ngoại tộc nhân tham gia lễ hội này của các người sẽ không sao chứ?

Đồ Ba Trung ha ha cười, nói:

- Chúng ta Á Liễn Tộc thích nhất là kết giao bằng hữu. Các người nếu tới đây chính là bằng hữu của chúng ta.

Lúc này, xa xa đột nhiên truyền đến âm thanh tiếng kèn trầm thấp, hân sắc mặt vừa động, nói:

- Chúng ta phải nhanh lên. Lễ hội sắp bắt đầu rồi!

Nói xong, rất nhanh hướng Đông chạy đi.

Mấy người liếc nhau, vội vã đuổi theo. Hưng phấn nhất chính là Huyền Nguyệt, đối với mọi chuyện mới lạ nàng luôn tràn ngập tò mò như vậy.

Bốn người đi theo Đồ Ba Trung xuyên qua đàn nguư dương, nhất thời thấy được một cảnh tượng dị thường đồ, ốc đảo vốn ở địa thế cao cho nên bọn họ mới không có phát hiện khung cảnh bên này. Xuyên qua đàn nguư dương, nhất thời chứng kiến trên núi khắp nơi đều là Á Liễn Tộc nhân, những người này chia làm tam đại bộ phận, trang phục đơn giản, rất nhiều thanh niên Á Liễn Tộc đeo xích trên người, không ngừng quát to.

Đại bộ phận mọi người đều cười đại mã, trên mặt tràn đầy hưng phấn tươi cười. Tại trung tâm Á Liễn Tộc nhân, là một khoảng trống lớn, chung quanh có rất nhiều đồng lửa, từng đồng lửa đều là đang nướng thịt trâu hay dê, trận trận mùi thịt nướng không ngừng truyền đến, làm cho đám người A Ngốc không khỏi bụng dạ cồn cào.

Đồ Ba Trung nói:

- Đi, chúng ta qua đó. Sắp bắt đầu rồi. Ta thuộc bộ lạc phương Bắc, ngay tại bộ phận phía Bắc kia, hai bộ phận còn lại phân biệt là bộ lạc phương Nam và bộ lạc phương Đông, ba bộ lạc chúng ta cũng không tính là mạnh nhất Á Liên Tộc, nhưng bởi vì bộ lạc quan hệ chặt chẽ, lại chiếm cứ ốc đảo này sinh sống nên cuộc sống tốt hơn một chút.

Nói xong liền mang theo mọi người đi tới sườn Bắc Á Liên Tộc nhân. Sự xuất hiện của ngoại nhân không khiến Á Liên Tộc nhân phát sinh quá nhiều kinh ngạc, bọn họ đều tươi cười chất phác, làm ra một bộ dạng hoan nghênh.

Tiếng kèn ô ô vang lên, hàng vạn Á Liên Tộc nhân nhất thời yên lặng. Từ Bắc, Đông, Nam ba đại bộ lạc thuộc Á Liên Tộc phân biệt lao ra mười mấy con khoái mã, hướng trung tâm nhanh như thiểm điện chạy đến. Ngay lúc tam đội nhân mã như sắp chạm vào nhau, đám kỵ sĩ lập tức làm động tác thu cương, mấy chục con khoái mã đồng thời dừng lại, hí vang không ngừng.

Biểu diễn cưỡi ngựa kết thúc. A Ngốc nghĩ thầm, trách không được mọi người đều nói khinh kỵ binh Á Liên Tộc thật phi thường lợi hại.

Nham Lực bàn tay nắm chặt, một bộ dạng nóng lòng muốn thử, tại Phổ Nham Tộc, hãn tài cưỡi ngựa cũng phi thường nổi danh, vừa thấy màn biểu diễn vừa rui khiến tâm hãn ngựa ngáy khó chịu.

Tam đội nhân mã tập trung tại khoảng đất trống trung tâm, chung quanh Á Liên Tộc nhân đồng thời hét to đứng lên, hào khí dị thường nhiệt liệt. Tam đội nhân mã thủ lĩnh đều là trung niên nhân tầm hơn bốn mươi tuổi, bọn họ giơ cao mã đao trong tay, cùng các kỵ sĩ hô lớn cái gì đó. Một hồi lâu sau, thủ lĩnh phương Bắc la lớn:

- Các huynh đệ, tỷ muội! Hôm nay, là Ba Đồ Lễ Lễ mỗi năm được tổ chức một lần của Á Liên Tộc chúng ta, cũng chính là lễ hội của các dũng sĩ. Một năm qua khổ cực, Á Liên Tộc chúng ta lại vừa sản sinh ra một lớp tân dũng sĩ...

Đồ Ba Trung hướng bốn người giải thích:

- Vị kia là tù trưởng bộ lạc chúng tôi, trong ba bộ lạc thì bộ lạc chúng tôi là cường đại nhất, Ba Đồ Lỗ Lễ phân thành hai phần, phần thứ nhất là tiến hành thi đấu chọn ra các dũng sĩ, phần thứ hai hoàn toàn là ăn chơi. Chỉ có hôm nay, chúng ta không cần phải làm việc, không cần phải chần thả, mọi người đều vui vẻ tận hưởng. Phần thứ nhất, thi đấu chủ yếu có ba mục, phân biệt là cưỡi ngựa, đấu vật cùng bắn tên. Các người có hứng thú tham gia không?

Nham Thạch ngấn người:

- Chúng ta cũng có thể tham gia sao?

Đồ Ba Trung cười nói:

- Đương nhiên có thể. Á Liễn Tộc tôn kính nhất là những người có bản lĩnh, hơn nữa, trận thi đấu nào cũng đều có phần thưởng, phần thưởng cho phần thi cưỡi ngựa là hai con tuần mã. Phần thi đấu vật có phần thưởng tốt nhất, người chiến thắng có thể tùy ý lựa chọn 50 thiếu nữ độ tuổi 18 chưa lập gia đình trong tam đại bộ lạc về làm thê tử, cho nên trận đấu diễn ra cũng kịch liệt nhất, rất nhiều thanh niên phô bày năng lực bản thân nhằm giành được thắng lợi đồng thời cũng chiếm được tình cảm của các thiếu nữ. Phần thưởng cho cuộc thi bắn tên hình như là tiền thì phải, nghe nói là được tận 50 kim tệ ấy chứ.

Vừa nghe đến thưởng cho tuần mã, mọi người hai tròng mắt nhất thời sáng lên, Nham Lực không thể chờ đợi được nói:

- Ta muốn tham gia thi đấu cưỡi ngựa, lão huynh, người mau dẫn ta đi báo danh.

Đồ Ba Trung ha ha cười, nói:

- Huynh đệ, ta không thấy người có ngựa a!

Nham Lực ngấn người, ngượng ngùng nói:

- Ngựa của ta không có cưỡi đến, thật sự là đáng tiếc. Haixx!

Về mặt ảo não cúi đầu.

Đồ Ba Trung sang sảng cười, nói:

- Không sao, như vậy đi, ta cho người mượn mã, nếu như người thắng lợi cũng là làm cho ta vẻ vang.

Nham Lực nghe vậy mừng rỡ, nói:

- Hảo, như vậy đa tạ người, đại ca!

Đồ Ba Trung dẫn Nham Lực đi chọn mã báo danh. Nham Thạch lắc đầu, nói:

- Tiểu tử này! Vừa nghe đến đua ngựa là không kìm được.

Tại Phổ Nham Tộc, nếu có đua ngựa Nham Lực nhất định sẽ tham gia.

Huyền Nguyệt hì hì cười nói:

- Nếu Nham Lực đại ca thắng, chúng ta không mất tiền cũng có ngựa cười, không phải vừa hay sao?

Lúc này, giữa sân ba vị tù trưởng đang cử hành nghi thức gì đó, đám người A Ngốc xem cũng không hiểu, A Ngốc tâm trí hiện thời cơ bản đều đang tập trung đến món thịt nướng thơm lừng kia, ăn đối với hắn mà nói luôn là một trong những vấn đề trọng yếu.

Nham Thạch mấy ngày nay mặc dù tâm trạng có dễ chịu hơn nhưng vẫn rất ít nói, sau khi thê tử mất hắn chừng chặc hơn rất nhiều, lúc này đang quan sát ba vị tù trưởng ở giữa sân.

Trong ba người hưng phấn nhất chính là Huyền Nguyệt, nàng không ngừng nhìn ngó chung quanh, cảm thụ không khí lễ hội của Á Liên Tộc, cao hứng nói không nên lời.

Một lát sau, Đồ Ba Trung đã trở lại:

- Nham Lực huynh đệ tài cười ngựa thật không sai! Vừa nhìn đã chọn được ngay con ngựa tốt nhất của ta. Hy vọng hắn có thể thắng ở phần thi đấu này.

A Ngốc hỏi:

- Đồ Ba Trung đại ca, thi đấu cười ngựa như thế nào?

Đồ Ba Trung nói:

- Rất đơn giản, từ nơi này mười dặm về hướng Đông, có một hồng kì, ai là người đầu tiên mang nó về được đến đây thì thắng. Quy tắc mặc dù đơn giản, nhưng chính thức thi đấu mới thực sự khó khăn, cho dù có thể thuận lợi lấy được hồng kì, nhưng cũng chưa chắc có thể an toàn mang về dưới sự truy đuổi của các tuyến thủ khác, cho nên người đầu tiên lấy được hồng kì chưa chắc đã là người chiến thắng. Năm năm trước ta có tham gia một lần, kết quả ngay cả bóng dáng hồng kì cũng chưa được thấy qua, ha ha....

Đồ Ba Trung khiêm tốn làm cho ba người đối với hân hạo cảm tăng nhiều. A Ngốc đã được chứng kiến qua tài cưỡi ngựa của Nham Lực, vô cùng tin tưởng nói:

- Nham Lực đại ca nhất định có thể chiến thắng, hẳn là người cưỡi ngựa tốt nhất ta từng thấy.

Đồ Ba Trung ha ha cười nói:

- Chỉ hy vọng được thế! Thi đấu cưỡi ngựa một lát nữa mới bắt đầu, ta dẫn các người đi tham quan một chút, bên kia là thi đấu bắn tên cùng phần thi đấu vật, chúng ta qua xem chút!

Quả nhiên, khoảng không giữa sân đã xuất hiện vài mảnh đất trống, khoảng cách đều chừng năm trăm thước xuất hiện vài tấm bia. Á Liễn Tộc thi đấu bắn tên hiển nhiên là so về độ chính xác, còn đấu vật thì phức tạp hơn một ít, ai cũng đều có thể dự thi, chỉ cần liên tục làm 3 người ngã sấp xuống thì đều có thể tham gia vòng tiếp theo, thắng đến người chiến thắng cuối cùng mới thôi.

Ba người được Đồ Ba Trung dẫn vào bên trong khoảng đất trống, bởi vì có khá nhiều người đang xem thi đấu, A Ngốc sợ lạc mất Huyền Nguyệt liền kéo tay nàng, bảo vệ phía bên trong khuỷu tay mình. Thi đấu đấu vật quả nhiên nhiều người, vòng trong vòng ngoài rất khó chen vào, hơn nữa trên người Á Liễn Tộc nhân phảng phất mùi vị của ngư dương khiến họ rất khó thích ứng. Nham Thạch Đồ Ba Trung nói:

- Chúng ta qua bên bắn tên đi, ở đây đông quá!

Đồ Ba Trung gượng cười, nói:

- Đúng vậy! Ai cũng hy vọng mình có thể trở thành dũng sĩ, thắng được mỹ nhân! Thanh niên nào cũng mong vậy a.

Vừa nói mọi người vừa tìm cách thoát khỏi đám người đi đến khu vực thi đấu bắn tên cách đó không xa. Bên này nhân số ít hơn nhiều, tấm bia phía ngoài năm trăm thước chỉ có một hắc điểm, rất khó nhắm vào, cho dù giương cung bắn tên cũng là phi thường khó khăn, có thể đạt tới tầm bắn cung năm trăm thước thắng tập cho dù là người có đấu khí cao thâm cũng rất khó chuẩn xác. Cho nên, bình thường tham gia trận đấu mọi người

thường dụng sức kéo ít một chút, bắn thành đường parabol nhằm trúng mục tiêu. Bên này dự thi tuy rằng ít người nhưng ai cũng đều là cao thủ.

Đồ Ba Trung giải thích:

- Năm nay tham gia bắn tên không tới năm mươi người, vòng thứ nhất mỗi người có 10 mũi tên, 10 người bắn chuẩn xác nhất sẽ tham gia vòng thứ hai, tiếp tục cho đến khi tìm được người chiến thắng cuối cùng. Trận đấu vừa mới bắt đầu, các người có hứng thú tham gia không?

Vừa nói, ánh mắt hắt rơi trên người Nham Thạch. Nham Thạch thân hình cao lớn, vừa nhìn đã biết có lực lượng kinh người, Đồ Ba Trung cũng muốn thưởng thức một chút bản lĩnh của các ngoại nhân này. Nhưng ngoài ý liệu của hắn, Nham Thạch cư nhiên lắc đầu, tựa hồ đối với cuộc thi đấu này không có hứng thú.

Hứng thú của Huyền Nguyệt lại được nâng cao, nàng không ngừng vung vẩy cánh tay A Ngốc, nói:

- Người đi thử xem, phần thưởng là 50 kim tệ lận đó!

A Ngốc gãi gãi đầu, quanh co nói:

- Nhưng, nhưng mà Nguyệt Nguyệt, ta không biết bắn tên! Sao có khả năng giành phần thưởng!

Quả thật, hắn ngay cả cung cũng chưa từng sờ qua, càng đừng nói đến bắn tên.

Huyền Nguyệt chưa từ bỏ ý định nói:

- Không phải ai trời sanh cái gì cũng biết, người không thử sao biết không được, đi thử một chút đi. Nếu ta không phải không kéo nổi cung, cũng muốn đi thử thi đấu ấy chứ.

Đồ Ba Trung cười nói:

- Tiểu huynh đệ, người cứ thử xem, kỳ thật bắn tên rất đơn giản, người chỉ cần nhắm ngay mục tiêu, tay đừng phát run, đem tiễn xạ bắn xuyên qua là được.

A Ngốc vốn không muốn tham gia, nhưng hắn trong đầu đột nhiên nhớ tới bộ dạng ủy khuất của Huyền Nguyệt khi không có tiền, cắn răng, nói:

- Được rồi, ta tham gia. Đồ Ba Trung đại ca, phiền ngài mang ta đi báo danh.

Quyết định của hắn nhất thời làm cho Huyền Nguyệt hưng phấn đứng lên, vỗ tay liên hồi nói:

- A Ngốc tốt nhất, người nhất định có thể làm được!

Nham Thạch mỉm cười, vỗ vỗ vai A Ngốc, nói:

- Huynh đệ, người nên chọn một thanh tối trầm cung, cung càng trầm, cung giương càng lớn, tiễn bắn ra lại càng trầm ổn, càng có thể bảo trì thăng tập.

A Ngốc đáp ứng một tiếng, vội vã đi theo Đồ Ba Trung. Thi đấu bắn tên báo danh phi thường đơn giản, chỉ cần đăng ký tên, lấy mã số là được. Á Liễn Tộc nhân cũng không bởi vì A Ngốc là ngoại nhân mà làm khó ngược lại phi thường cổ vũ hắn tham gia, tuyển thủ dự thi tổng cộng có 47 người, cho nên A Ngốc là người thứ 48.

Đấu vòng loại đã tiến hành đến lượt thứ 4, A Ngốc báo danh cuối cùng, vừa lúc vượt qua lượt cuối cùng vòng một.

Đồ Ba Trung đưa A Ngốc đi chọn cung, vì phòng ngừa đối trá, tuyển thủ tham gia bắn tên không được phép tự mang cung đến. Cái này chủ yếu là phòng bị có người đem ma pháp cung đến tăng cường độ chuẩn xác. Nhìn mấy chục cái cung, A Ngốc không khỏi thất thần, không biết nên chọn cái nào mới tốt. Đồ Ba Trung không phải tuyển thủ dự thi không thể lại đây giúp hắn, sớm đã lui trở về chỗ Huyền Nguyệt cùng Nham Thạch, cách đó không xa đứng nhìn hắn, hô to cổ lên.

A Ngốc tiện tay cầm lấy một cái cung, trong tay hắn cây cung tựa hồ như không có sức nặng, hắn nhớ tới lời nhắc nhở của Nham Thạch nên chọn lựa tối trầm cung, trong lòng nhất thời có chủ ý, đem mỗi trường cung đều cầm lên ước lượng, hắn phát hiện, càng về sau, cung lại càng trầm. Lúc này, trọng tài đã có chút mất kiên nhẫn, hô:

- Số 48, người nhanh lên một chút. Trận đấu phải bắt đầu rồi.

A Ngốc vội vã ứng tiếng, chạy đến hàng cuối cùng, tiện tay cầm lấy cây cung ngắm đen hướng vị trí của mình chạy đến. Cầm trường cung trong tay A Ngốc rất hài lòng, mặc dù cung cũng không phải quá lớn, nếu so ra còn muốn hơn nhỏ một ít, nhưng sức nặng tựa hồ so với Thiên Cương kiếm còn

muốn trăm hơn, thân cung cùng dây cung đều ngăm đen, mặt ngoài nhìn không ra có gì đặc biệt.

Người trọng tài nhìn A Ngốc giật mình nói:

- Tiểu tử, người chọn huyền thiết cung sao. Nó nặng tầm hai trăm cân đó, nghĩ muốn giương cung cũng không dễ dàng a!

A Ngốc nhìn trương cung trong tay, nói:

- Ta, ta thử một chút, có lẽ có thể!

Hắn đối với tiền pháp bản thân một điểm tin tưởng cũng không có, chỉ có thể tham khảo ý kiến của Nham Thạch. Người trọng tài gật đầu, nói:

- Tốt lắm, ta cũng muốn được đại khai nhãn giới, ta còn chưa thấy qua ai có thể giương cây cung này bắn tên ấy chứ!

Cho dù là dũng sĩ cường tráng nhất Á Liễn Tộc cũng chỉ có thể kéo cong trương cung này mà thôi, thân cung sức nặng đã cực đáng sợ, trên tay nếu không có lực lượng năm trăm cân căn bản không có khả năng đem nó giơ lên, về phần bắn tên, tuyệt chưa người có người nào dám thử.

- Trận đấu bắt đầu, mọi người trong vòng 20 phút, đem 10 mũi tên trên tay bắn ra.

A Ngốc mặc dù chưa từng bắn tên nhưng hắn đã từng nhìn qua Nguyệt Cơ, vẫn biết bắn tên phải như thế nào, hai chân một trước một sau đứng vững, chậm rãi giơ huyền thiết cung lên. Huyền Nguyệt không ngừng hô cổ gắng lên, A Ngốc cảm giác được máu toàn thân tựa như sôi trào.

Hai trăm cân sức nặng đối hắn mà nói cũng không tính là gì, dễ dàng cầm trong tay huyền thiết cung giơ lên ngang vai, cánh tay không một tia run rẩy. Tay phải ngón trỏ, ngón giữa, vô danh khoát lên dây cung, chậm rãi nạm tiễn. Lôi kéo dây cung, hắn mới hiểu được tại sao trọng tài lại nói dây cung này khó kéo. Dây cung tính dai bền cùng độ cứng đều phi thường mạnh mẽ, trong trường hợp không được vận dụng sanh sanh chân khí, hoàn toàn lấy lực lượng cơ nhục bản thân, hắn dĩ nhiên chỉ có thể kéo thành nửa hình cung, nhưng cho dù như thế, trọng tài cùng các tuyển thủ xung quanh đều giật mình nhìn hắn, đều đã quên bản thân đang trong thi đấu.

A Ngốc cho dù không dùng sanh sanh chân khí, song chương của hắn cũng không dưới ngàn cân lực, lần này không giương được dây cung, nhất

thời háo thẳng. Hét lớn một tiếng

- Mở!

Toàn thân sanh sanh chân khí chột bùng phát, bạch sắc quang mang lóng lánh, huyền thiết cung từng chút từng chút bị hấn kéo lên. A Ngốc phát hiện, dây cung này càng kéo càng lao lực, sanh sanh chân khí đã hoàn toàn được điều động, cơ thể toàn thân tràn ngập lực lượng cường đại. Khi huyền thiết cung bị kéo đến $\frac{3}{4}$ thì dừng lại, A Ngốc dụng sanh sanh chân khí đã không cách nào kéo dây cung mở rộng thêm. Đột nhiên, hấn toàn thân tiềm lực trong nháy mắt bộc phát, một cỗ nhiệt khí từ đan điền dâng lên, bạch sắc quang mang đại thịnh dụng sanh sanh chân khí đem huyền thiết cung kéo căng.

- Hảo!

Thanh âm vỗ tay từ bốn phương tám hướng truyền đến, tất cả Á Liên Tộc nhân xung quanh đều đứng lên hoan hô, bọn họ đều hưng phấn nhìn thiếu niên ngoại tộc nhân này, phải cường tráng thế nào mới có thể giương được huyền thiết cung lên, đối với bọn họ thiếu niên này như cung thần, sao mà không hoan hỉ cho được.

A Ngốc tay đã có chút run rẩy, dù sao cũng đã dụng hết toàn lực, hấn tay phải buông lỏng, tiễn như lưu tinh phóng đi, để lại trong không trung chút tàn ảnh.

Mọi người không khỏi hướng A Ngốc nhìn lại. Nhưng bọn họ lại không biết đây là lần đầu tiên bắn tên của A Ngốc, tiễn đã thành công bắn đi, hơn nữa vẫn duy trì quỹ đạo thẳng tắp nhưng mục tiêu thì lại lệch khỏi quỹ đạo đó không ít.

- Oanh...!

Một tiếng vang thật lớn, mọi người trợn mắt há mồm nhìn bia ngắm số 7 bị nổ tanh bành. Bắn ra mũi tên này cơ hồ A Ngốc sức lực cạn kiệt, tiễn bắn đi, hấn liền ngồi xồm xuống, không ngừng thở hổn hển, tiêu hao quá nhiều lực lượng khiến hấn nhất thời không thể khôi phục ngay được. Căn bản không có khả năng bắn ra đệ nhị tiễn. Cung mặc dù là hảo cung, nhưng tiễn thì lại quá tồi, nếu không cũng sẽ xuyên qua bia ngắm chứ không phát nổ như vậy.

Huyền Nguyệt hưng phấn chạy tới, lúc này cũng không ai có tâm tư mà ngăn trở nàng. Nàng giữ chặt tay A Ngốc nói:

- Khờ khạo, người giỏi lắm! Còn nói chính mình không biết bắn tên, người xem, ngay cả bia ngắm cũng nổ luôn kìa.

Nham Thạch cũng theo lại đây, hắn cầm huyền thiết cung từ tay A Ngốc, duỗi tay nhẹ nhàng lôi kéo, không khỏi sợ hãi, tán thưởng nói:

- Hảo cường cung a!

Người trọng tài sát lại nói:

- Tuyển thủ số 48, đệ nhất tiễn linh hoàn. Người còn muốn tiếp tục không?

Huyền Nguyệt giật mình nói:

- Cái gì? Người không lầm chứ. Cho dù làm bia ngắm phát nổ cũng không thể nói là linh hoàn được.

Người trọng tài cười khổ đáp:

- Nếu như là hắn đem bia ngắm của mình phát nổ ta sẽ lập tức phán hắn thập hoàn, đáng tiếc, hắn bắn trúng chính là bia ngắm số 7 a!

Huyền Nguyệt lúc này mới chú ý tới bia ngắm số 8 của A Ngốc, nhất thời á khẩu. Lúc này, dưới tác dụng của sanh sanh chân khí, cơ thể đã dần khôi phục, A Ngốc đứng lên nói:

- Xin lỗi, Nguyệt Nguyệt, sức kéo quá lớn, ta sợ rằng giường không nổi đệ nhị tiễn.

Bởi hắn ngay từ đầu đã không dụng toàn lực khiến cánh tay phải hiện tại đã có chút bị thương. Hơn nữa cho dù hắn thể lực thực sự dư thừa, cũng không thể liên tục giương 2 lần huyền thiết cung này.

Huyền Nguyệt cúi đầu như phạm phải sai lầm, nhìn A Ngốc không khỏi đau lòng, kéo tay A Ngốc nói:

- Không sao, chúng ta cũng không nhất thiết phải chiến thắng.

A Ngốc thân thiết nhìn Huyền Nguyệt, dứt khoát hướng trọng tài nói:

- Ta xin rút!

Hắn nói nhất thời làm cho mọi người xung quanh mắt tròn, nhất thời lại xôn xao, trọng tài nói:

- Tiểu huynh đệ, người có thể đổi lại trường cung nhẹ hơn để thử!

A Ngốc cười khố đáp:

- Không cần, thực sự tiền pháp của ta quá kém, đến lúc đó bản phải người khác thì thật không tốt.

Nói xong, nắm tay Huyền Nguyệt chạy ra khỏi sân. Chạy đến một khoảng trống không người A Ngốc mới ngừng lại, đặt mông ngồi xuống, nói:

- Cung tiền Á Liên Tộc thật sự quá cứng, quả là lợi hại!

- Được rồi huynh đệ, lực lượng của người ngay cả ta cũng phải bội phục! Trương cung đó không phải ai cũng có thể giương lên, mới vừa rồi ta có thử qua, nếu muốn đem cung đó hoàn toàn giương lên, tối thiểu khí lực cũng phải ngoài ba nghìn cân. Nhưng là ta làm không được, xem ra, công lực người lại vừa tiến bộ. Nếu ta đoán không lầm, trương cung này bình thường không ai có thể dùng đến.

Đồ Ba Trung cũng chạy tới, vẻ mặt hưng phấn hướng A Ngốc giơ ngón tay cái lên:

- Tiểu huynh đệ, người thiết giới, huyền thiết cung vốn là một kiện bảo bối của chúng ta, không nghĩ tới người cư nhiên lại có thể giương lên.

A Ngốc mặt đỏ bừng.

- Nhưng tiền pháp của ta quá kém, thật sự hổ thẹn!

Đồ Ba Trung ha ha cười, nói:

- Không sao cả, tham dự là quý rồi. Thi đấu cười ngựa sắp bắt đầu, các người mau nhìn.

Quả nhiên, tại khoảng đất trống bên cạnh, hàng trăm con tuần mã xếp thành hàng, làm ra bộ dạng chờ phân phó. Theo một tiếng hô trong trẻo vang lên, kỵ sĩ Á Liên Tộc đồng thời thúc dục tuần mã xông ra ngoài. Thân ảnh Nham Lực xuất hiện rõ ràng trong tầm mắt mọi người, hắc cười một con tuần mã lông đỏ thẫm. Nham Lực vẻ mặt hưng phấn thúc dục tuần mã không ngừng phóng nhanh về hướng Đông, đến khi đàn tuần mã dần biến mất trong tầm mắt mọi người, Nham Lực đã vọt lên 10 người đứng đầu.

Đồ Ba Trung tán dương nói:

- Nham Lực huynh đệ thật sự là hảo công phu, tiểu hồng nhà ta không phải là con tuần mã tốt nhất trong tộc mà hắc có thể vọt tới phía trước thật

không dễ dàng gì.

A Ngốc tỉnh thần khôi phục được vài phần, nói:

- Nham Lực đại ca nhất định có thể giành được quán quân!

Bởi vì thi đấu cưỡi ngựa đã bắt đầu, không ít người đang xem đấu vật cũng chạy qua, khoảng sân bên đó ít người hẳn, Huyền Nguyệt kéo tay A Ngốc nói:

- A Ngốc, Nham Thạch đại ca, chúng ta qua xem đấu vật một chút đi!

Cuộc thi đấu vật cũng đã đến hồi gay cấn, trong sân chỉ còn 4 gã dũng sĩ cuối cùng đang tiến hành thi đấu, đây có thể xem là trận đấu cuối cùng tìm ra người thắng trận. Trong sân cả 4 vị đại hán đều cưỡi trần, trừ bỏ một gã có vóc người thấp bé còn lại đều cao lớn vóc người không dưới Nham Thạch, lôi, kéo, tóm, đẩy, táng, câu, phan mọi kỹ thuật được phát huy tới cực hạn, trong lúc nhất thời bị rơi vào thế giằng co.

“Ầm....” một tiếng, một gã tuyển thủ bị đối thủ ném văng ra ngoài, té ngã trên đất không cách nào gượng dậy, bọn họ bởi vì đã trải qua nhiều tràng trận đấu mới có thể tham gia vòng bán kết này, thể lực đều đã tiêu hao khá nhiều, một khi bị té ngã, rất khó có thể đứng lên. Bên kia cơ hồ là cùng lúc, tuyển thủ có vóc người thấp bé cũng giành được thắng lợi, hẳn lợi dụng ôm chân đối thủ rồi ném xuống đất, sau đó ngăn chặn đối phương đứng dậy giành thắng lợi. Trọng tài tuyên bố hai người tiến vào vòng chung kết, nghỉ ngơi trong chốc lát, chờ cuộc thi cưỡi ngựa kết thúc thì bắt đầu vòng chung kết.

- A cổ dê, cố gắng lên, người nhất định phải thắng a!

Thanh thúy tiếng hô từ đám người bên cạnh A Ngốc vang lên, mọi người chăm chú nhìn lại, nguyên lai là một thiếu nữ Á Liên Tộc, thiếu nữ ước chừng 18, 19 tuổi, mặc dù làn da ngăm đen, nhưng đôi mắt to sáng ngời, tại Á Liên Tộc cũng được xem như mỹ nhân.

Trong mắt không ngừng lóe ra tia hạnh phúc mỉm cười, chăm chú nhìn người chiến thắng thứ nhất, hiển nhiên người đó chính là tình nhân của nàng. Đồ Ba Trung trong mắt toát ra thần sắc say mê, nói:

- Lan Dĩnh là đệ nhất mỹ nữ của bộ lạc chúng ta, cũng là nữ nhi của tù trưởng. Nàng từ nhỏ cùng A Cổ Đê là thanh mai trúc mã. A Cổ Đê mấy

năm gần đây khổ luyện đấu vật, chính là muốn giành thắng lợi ngày hôm nay, đường đường chính chính đem Lan Đình lấy về. A Cổ Đề là một cô nhi, gia cảnh bần hàn, nếu như không thông qua phương pháp này thì cũng không còn cách nào kết hợp cùng Lan Đình. Năm nay Lan Đình 18 tuổi, vô luận là ai đạt giải quán quân, sợ rằng cũng đều sẽ chỉ định nàng làm thê tử. Cho nên, đây cũng là cơ hội cuối cùng của A Cổ Đề.

Nham Thạch nhìn Lan Đình, có chút si ngốc nói:

- Hy vọng những kẻ hữu tình sẽ thành gia!
- Mau nhìn, Nham Lực đại ca đã trở về!

Huyền Nguyệt sợ hãi kêu lên khiến mọi người đều quay lại. Quả nhiên, trong tiếng vó ngựa rền vang, Nham Lực dẫn đầu phía trước, thế nhưng không dùng dây cương, hoàn toàn dụng hai chân thao túng tuần mã, một tay cầm hồng kỳ, tay kia quơ một thanh chiến phủ, không ngừng cao giọng hét lớn, khoảng cách đến nhân mã gần nhất phía sau cũng phải mười thước.

Đám người A Ngốc tất cả đều đứng lên, lớn tiếng hô vang tên Nham Lực, phía sau hần vài con tuần mã truy đuổi mấy lần vọt lên nhằm cướp đoạt hồng kỳ, nhưng chỉ cần hần vung chiến phủ trong tay liền dọa đám người đó trở về, ai cũng không dám cách hần quá gần.

Đồ Ba Trung mừng rỡ hô to:

- Ta đi đón Nham Lực huynh đệ!

Nói xong, hướng hạn tuyến chạy như điên tới. Lúc này, Nham Lực đã đem tất cả đối thủ rút lại phía sau, thành công vượt qua hạn tuyến, giành được quán quân cuộc thi cưỡi ngựa. Hần vẻ mặt hưng phấn, không ngừng quơ hồng kỳ trong tay, đông đảo Á Liễn Tộc nhân vây quanh hần, không ngừng la hét. Xem ra, trong nhất thời chưa thể quay về.

Nham Thạch lắc đầu, thở dài nói:

- Tiểu tử này, lại thích làm náo động.

A Ngốc cười nói:

- Nham Lực đại ca giành được quán quân, chúng ta liền có 2 con ngựa. Chúng ta chỉ cần mua thêm lương thất là đủ rồi.

Huyền Nguyệt nói:

- Ai nói muốn mua thêm lưỡng thất, một là đủ dùng rồi, ta cũng không đi kị mã, đến lúc đó người phải dẫn ta theo.

A Ngốc cười khỗ nói:

- Nhưng kỹ thuật cưỡi ngựa của ta không được tốt lắm!

Huyền Nguyệt nói:

- Ta mặc kệ, đến lúc đó người mang theo ta là được. Cười thông thả một chút cũng được chứ sao!

Lúc này, vòng chung kết cuộc thi đấu vật đã chính thức bắt đầu, Lan Đình đến trước mặt, không ngừng cổ vũ A Cổ Đê cố gắng lên. A Cổ Đê vóc người cùng A Ngốc xấp xỉ, so với A Ngốc còn muốn kiện tráng hơn một ít, làn da ngăm đen nổi rõ gân xanh, khuôn mặt anh tuần cùng bộ ngực rắn chắc giàn dụa mồ hôi, hiển nhiên trận đấu lúc trước khiến hắn tiêu hao thể lực khá nhiều. Đối thủ của hắn là một tráng hán vóc người không cao, tuy rằng đồng dạng mệt mỏi, nhưng nhìn qua tinh thần muốn hơn A Cổ Đê một ít.

Trọng tài tuyên bố trận đấu bắt đầu, hai người đồng thời hét lớn một tiếng, hướng đối thủ phóng tới. Bốn cánh tay dây dưa cùng một chỗ, liều mạng dùng sức, muốn vật đối thủ té ngã ra ngoài. Trận đấu rơi vào thế giằng co, hai người lực lượng tựa hồ không sai biệt lắm, nhất thời ai cũng không làm gì được đối phương. Lan Đình lo lắng nhìn A Cổ Đê, không ngừng hò hét.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Tuyển Tân Nương

> Nham Thạch cau mày:

- Sợ rằng A Cổ Đề sẽ thua!

Huyền Nguyệt ngăn người, nói:

- Tại sao? Bọn họ nhìn qua thực lực cũng ngang nhau mà!

A Ngốc thay Nham Thạch giải thích:

- A Cổ Đề cước bộ đã có chút loạn choạng, rõ ràng lực không đủ, vóc dáng nhỏ bé kia mặc dù uế oải, nhưng hạ bàn rất vững chắc, muốn té ngã hẳn sợ rằng không dễ dàng.

Huyền Nguyệt đôi mắt đẹp lưu chuyển, nhìn về phía A Ngốc nói:

- Vậy người cùng hẳn so đấu thì sao? Có thể té ngã hẳn chứ?

A Ngốc ngăn người:

- Ta sẽ không đấu vật, bất quá khí lực hẳn chắc lớn hơn ta.

Nham Thạch nhìn A Ngốc liếc mắt một cái, tủm tỉm:

- Khí lực người có thể giương cao huyền thiết cung, nếu không dụng kỹ xảo hẳn sẽ bị người vật văng ra ấy chứ. Huynh đệ, người có hứng thú giành quán quân, không chừng lại được hắc mỹ nhân coi trọng đó!

A Ngốc chưa kịp trả lời, Huyền Nguyệt đã hai tay chống nạnh, gắt giọng:

- Không được, không cho.

A Ngốc cùng Nham Thạch đồng dạng ngăn người, bốn mắt rơi xuống người Huyền Nguyệt, Huyền Nguyệt mặt cười đỏ lên, lè lưỡi, mạnh mẽ bao biện:

- Cô nương đó đã có người yêu, các người xen vào làm gì!

Nham Thạch mỉm cười, lắc đầu, không hề lên tiếng nữa. A Ngốc trong lòng sinh ra một cảm giác khác thường, cúi đầu đi tới phía sau Huyền Nguyệt.

- Xem trận đấu đi!

Huyền Nguyệt nói một tiếng, ánh mắt mặc dù chuyển hướng trận đấu, nhưng tâm lại đặt trên người A Ngốc, thầm nghĩ:

- Ta làm sao vậy? Tại sao lại xử sự như thế chứ? Chẳng lẽ, chẳng lẽ ta...

Quả đúng như Nham Thạch sở liệu, trong sân tình thế đã xảy ra biến hóa. A Cổ Đê lực không đủ, mấy lần đều bị vóc dáng thấp bé đó dụng cước bộ, mặc dù hăn miễn cưỡng bằng vào kỹ xảo đứng vững, nhưng mọi người ai cũng biết, hăn đã bị rơi vào thế yếu.

Á Liễn Tộc nhân không ngừng hò hét:

- Ba Đồ Lỗ, Ba Đồ Lỗ...

A Cổ Đê hét lớn một tiếng, hăn biết chính mình không thể thua, nếu như thua, không những mất đi danh dự, hơn nữa còn mất đi nữ nhân mình yêu mến. Hăn dùng hết toàn lực vận vẹo cánh tay đối thủ, muốn văng thân thể đối thủ ra. Nhưng hăn hiện tại trạng thái kém xa lúc trước. Vóc dáng thấp bé trầm thất lực dùng sức, A Cổ Đê mấy lần thúc dục lực cũng không đưa hăn té ngã được. Ngay khi lực lượng hăn lực ở thời điểm yếu nhất, vóc dáng thấp bé đánh vào bắp chân, phần eo dùng sức đem hăn văng sang một bên.

A Cổ Đê dưới chân lung lay vài cái, vóc dáng thấp bé lợi dụng cơ hội ôm chặt đùi phải hăn, đưa hăn giơ lên, hô to vài tiếng, dưới sự kinh hô của Lan Đình, mạnh mẽ đem A Cổ Đê quăng ngã ra ngoài.

- Ba Đồ Lỗ, Ba Đồ Lỗ...

Năm nay quán quân đấu vật đã sinh ra, Á Liễn Tộc tộc nhân điên cuồng hò hét danh hiệu dũng sĩ. Bị té xuất ra ngoài vài thước A Cổ Đê vẫn không thể đứng dậy, hăn mặc dù liều mạng cố gắng, nhưng thân thể không chỉ dựa vào ý chí là có thể chống đỡ.

Lan Đình rơi lệ đầy mặt chạy đến bên A Cổ Đê, không ngừng loạng choạng chống đỡ thân thể hăn, A Cổ Đê chưa xót nhìn nàng, trong ánh mắt toát ra vẻ tuyệt vọng. Sự tuyệt vọng trong mắt hăn không chỉ khiến Lan

Dĩnh cực kỳ bi thương, cũng đánh động đến tâm can một người - Nham Thạch.

Nhìn bộ dạng A Cổ Đê cùng Lan Dĩnh, Nham Thạch không khỏi nhớ tới tình cảnh lúc đầu của mình cùng Vân nhi, bởi vì thân phận bất đồng mà phải chịu nhiều đau khổ.

- Đại ca, ta đã trở về!

Nham Lực vẻ mặt hưng phấn chạy tới, chung quanh một đoàn thanh niên Á Liễn Tộc đương nhiên có cả Đồ Ba Trung ở trong đó. Nham Lực trên người tuy thấm đẫm mồ hôi nhưng lại cực kỳ vui vẻ

- Thống khoái, thật sự thống khoái, ta thích nhất là cảm giác phi nhanh như thiểm điện này.

Nham Thạch trừng mắt liếc hẩn liếc một cái, nói:

- Người im lặng chút đi, lúc nào cũng kích động như vậy, chúng ta hiện tại đang hành tẩu bên ngoài, hết thầy phải cẩn thận, có nhiều người vây quanh như vậy rất dễ bị tập kích a.

Nham Lực ha hả cười, nói:

- Đại ca, Á Liễn Tộc bằng hữu đều phi thường nhiệt tình, huống chi, cầm giải quán quân này không phải được thưởng 2 con ngựa sao.

Đồ Ba Trung bu lại, vươn ngón tay cái nói:

- Nham Lực huynh đệ thật là giỏi, làm ta cũng thấy vẻ vang lây. Các cuộc thi đấu hôm nay đều đã kết thúc, giờ chắc đến lúc ban thưởng. Đã có rất nhiều năm không có ngoại tộc nhân giành được quán quân rồi. A Ngốc tiểu huynh đệ cũng thật không sai, cứ nhiên lại có thể giương lên huyền thiết cung.

Bởi vì các cuộc thi đấu đều đã chấm dứt, Á Liễn Tộc tộc nhân ba bộ lạc lần nữa chia làm tam đại bộ phận, trở lại đội ngũ. Khoảng không giữa sân, hơn trăm người đang bận rộn sắp xếp các bó củi thành các bụi, trong chốc lát, cái bụi đã được dựng xong.

Ba người tù trưởng bộ lạc đi lên một bàn.

- Hôm nay Ba Đồ Lão Lễ được tổ chức thành công rực rỡ, ta thật cao hứng, trong các trận đấu xuất hiện không ít các thiếu niên anh hùng. Hảo, hiện tại cho mời các vị quán quân của ba mục thi đấu lên bụi.

Nham Lực nhìn Nham Thạch, Nham Thạch vỗ vai hấn một chút, nói:

- Mau đi đi, nhớ kỹ, phải khiêm tốn một chút.

Nham Lực hưng phấn bỏ lại một câu:

- Biết rồi!

Hưng thú vội vàng chạy lên.

Quán quân cuộc thi bắn tên là một gã trung niên nhàn, hấn, Nham Lực cùng với tráng hán vóc người thấp bé lúc trước vật ngã A Cổ Đê cùng nhau đi lên bục. Nham Lực cùng tráng hán thấp bé nọ chiều cao không sai biệt lắm, ngay cả hình thể cũng có chút tương tự, chỉ là Nham Lực nhìn qua còn muốn kiên tráng một ít mà thôi.

Trên đài ba vị tù trưởng phân biệt khách lễ bọn họ, mỗi người kính bọn họ một ly rượu, quán quân cuộc thi bắn tên được thưởng 50 kim tệ, Nham Lực phần thưởng là 2 con tuần mã cũng được đưa đến trước mặt, chỉ có tráng hán thấp bé kia chưa có được phần thưởng.

- Hôm nay chẳng những xuất hiện quán quân các hạng thi đấu mà chúng ta còn mừng rỡ biết được, huyền thiết cung rốt cuộc đã được giương lên, chúng ta xin mời vị dũng sĩ này lên đài.

Tù trưởng bộ lạc phương Bắc vừa dứt lời, đám người thuộc ba bộ lạc nhất thời ồn ào, bởi lúc A Ngốc bắn tên, phần lớn mọi người đều chú ý đến hai hạng thi đấu kia, cho nên cũng không có nhiều người biết.

Huyền thiết cung nổi danh là bảo bối của bộ lạc phương Bắc Á Liên Tộc, chưa từng có người nào có thể giương cung lên. Huyền Nguyệt kéo kéo quần áo A Ngốc, nói:

- Gọi người lên đây!

A Ngốc ngấn người, chỉ vào mũi mình nói:

- Ta lên làm gì?

- Người không phải giương lên huyền thiết cung sao? Chắc là có phần thưởng tặng người đó!! Hì hì, lên xem một chút mau.

A Ngốc chưa từng có kinh nghiệm đối diện với nhiều người như vậy, nhất thời quần bách nói:

- Ta không lên đâu. Ta bắn trúng bia của người khác mà! Ngại lắm!

Huyền Nguyệt đẩy hấn đi, nói:

- Người chẳng lẽ đối với chính mình không chút tin tưởng, người có thể mà, nhanh đi, nếu không làm ta tức giận a.

Lúc này, tù trưởng bộ lạc phương Bắc đã lần nữa hô lên:

- Chúng ta lần nữa xin mời dũng sĩ đã giương huyền thiết cung lên đài.

Đồ Ba Trung hướng A Ngốc nói:

- Tiểu huynh đệ, người đi lên đi, nếu không sẽ bị coi là coi rẻ bộ lạc phương Bắc chúng ta, sau này sẽ trở thành địch nhân đó.

A Ngốc lại càng hoảng sợ, bất đắc dĩ hướng mộc bàn đi đến, Á Liễn Tộc nhân xung quanh đều đứng lên hoan hô. Nham Lực không có chứng kiến biểu hiện của A Ngốc nên ngay khi A Ngốc bước lên bục liền hỏi:

- Huynh đệ, huyền thiết cung là người giương lên sao?

A Ngốc khẽ gật đầu, còn chưa kịp nói chuyện đã bị tù trưởng bộ lạc phương Bắc kéo đến trước người. Tù trưởng khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, một thân áo giáp bì chế, hai tay vừa thô vừa dày, trên mặt tràn đầy hưng phấn tươi cười.

- Tiểu huynh đệ, chúc mừng người, người là người đầu tiên có thể giương huyền thiết cung. Ta nghe nói, người khi giương huyền thiết cung lên, trên người bạch quang đại phóng, xin hỏi, đó có phải là đấu khí?

Học tập võ kỹ tại Tác Vực Liên Bang mặc dù không thiếu, nhưng dân tộc du mục như Á Liễn Tộc thường rất ít xuất hiện cao thủ. Đại đa số mọi người đều không muốn kết giao cùng chủng tộc da đen bọn họ, cho nên đấu khí ở chỗ này cũng rất ít thấy.

A Ngốc gật đầu, nói:

- Đúng vậy!

Tù trưởng vỗ vỗ bờ vai hân, nói:

- Hảo, thật sự là anh hùng xuất thiếu niên. Mặc dù người là ngoại tộc nhân, nhưng người lại có thể giương huyền thiết cung, chúng ta sẽ lấy lễ tiết dũng sĩ chiêu đãi người. Hôm nay, phần thưởng của người và Ba Đồ Lão Côn Bằng giống nhau, trong tam bộ lạc chọn lựa cô nương xinh đẹp nhất làm tân nương.

Côn Bằng chính là vị tráng hán vóc người nhỏ bé lúc trước vật ngã A Cổ Ê.

A Ngốc nghe thế lại càng hoảng sợ, nhớ tới bộ dạng lúc trước của Huyền Nguyệt, mặt đỏ lên, cuống quýt khoát tay nói:

- Không, không cần đâu!

Tù trưởng ha ha cười, nói:

- Người trẻ tuổi, không cần khách khí, cứ như vậy đi. Hảo, hôm nay thi đấu đã kết thúc, kế tiếp, chính là thịnh yến lớn nhất của Ba Đồ Lỗ Lỗ, tại tiệc lửa trại đêm nay, dũng sĩ Côn Bằng cùng vị dũng sĩ đã giương huyền thiết cung này sẽ chọn ra tân nương. Các huynh đệ tử muội, hãy tận tình ăn uống, tận tình nhảy múa a!.

Hòa theo tiếng tù trưởng chính là tiếng hoan hô, Á Liễn Tộc nhân thuộc tam đại bộ lạc tất cả đều sôi trào, bọn họ tận tình hô lớn.

A Ngốc mờ mịt bị Nham Lực lôi kéo về đến bên cạnh Nham Thạch cùng Huyền Nguyệt, Huyền Nguyệt mặt trầm như nước đứng ở một bên, một câu cũng không nói. A Ngốc tiến đến cạnh Huyền Nguyệt, thấp giọng nói:

- Nguyệt Nguyệt, ta cũng không biết tại sao thành ra vậy, ta sẽ không chọn tân nương gì đâu, người đừng mất hứng.

Huyền Nguyệt hừ một tiếng, nói:

- Người chọn hay không chọn tân nương thì liên quan gì đến ta, ta không quản!

Nói xong xoay người đi đến một giá thịt nướng.

Nham Thạch tới cạnh A Ngốc, nhìn bộ dạng hẩn mờ mịt liền lắc đầu, thấp giọng bên tai nói vài câu gì đó. A Ngốc có chút kinh ngạc nhìn Nham Thạch, không ngừng gật đầu.

Màn đêm dần dần phủ xuống, giữa thảo nguyên mênh mông có một đồng lửa thật lớn, Á Liễn Tộc nhân bên cạnh đồng lửa vừa múa vừa hát, trên mặt đều tươi cười hạnh phúc. Đương nhiên, trong đó không bao gồm A Cổ Đê cùng người yêu hẩn - Lan Dĩnh, hai người rúc vào một chỗ, A Cổ Đê cúi đầu, sắc mặt tái nhợt, trong lòng không ngừng chửi rủa chính mình tại sao lại không kiên trì đến cùng.

Tù trưởng bộ lạc phương Bắc hô lớn, Á Liễn Tộc nhân thuộc tam bộ lạc tất cả đều yên lặng.

- Tốt lắm, lửa trại tối nay hiện tại bắt đầu, đầu tiên, xin mời hai vị dừng sĩ lựa chọn tân nương bước ra.

A Ngốc cùng Côn Bằng sớm đã được Á Liễn Tộc nhân thay y phục truyền thống, thoát khỏi vòng vây của đám thanh niên xuống tới xuất hiện trước mặt tù trưởng bộ lạc phương Bắc.

- Hào, hai vị dừng sĩ, hôm nay có thể nói là một ngày đại hỷ của các người. Các cô nương Á Liễn Tộc, hể vừa tròn 18 tuổi, còn chưa lập gia đình đều đứng lên cho ta, xem các người có may mắn được hai vị dừng sĩ chọn trúng hay không.

Theo thanh âm của tù trưởng bộ lạc phương Bắc, mấy trăm cô gái từ tam đại bộ lạc đứng dậy, tuyệt đại đa số đều toát ra thần sắc kỳ vọng, có thể gả cho một vị dừng sĩ, đó là chuyện quang vinh cỡ nào a! Đương nhiên, không bao gồm Lan Dĩnh trong đó, nàng từ từ đứng lên trong cái nhìn tuyệt vọng của A Cổ Đê, mặc dù không muốn, nhưng đây là quy củ từ ngàn năm của Á Liễn Tộc, nàng không thể bất tuân.

Huyền Nguyệt cùng Nham Thạch, Nham Lực đứng chung một chỗ, thân thể nàng vì nội tâm khẩn trương mà có chút run nhè nhẹ, ánh mắt nàng lộ rõ vẻ lo lắng, âm thầm nói:

- A Ngốc, người nhất định không được chọn tân nương! Nhất định không được a!

Nàng cũng không biết tại sao bản thân lại khẩn trương như vậy, chỉ là cảm giác được nhất định không thể để A Ngốc bị kẻ nào cướp đi.

Côn Bằng nhìn Lan Dĩnh, trên mặt toát ra thần sắc hưng phấn, trong khi đó A Ngốc lại cúi đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì. Tù trưởng phương Bắc chứng kiến Côn Bằng đang chăm chú nữ nhi mình, mỉm cười hỏi:

- Hai vị dừng sĩ, các người ai chọn trước?

A Ngốc đột nhiên ngẩng đầu, nói:

- Tù trưởng, ta là ngoại tộc nhân, có thể ưu tiên ta hay không?

Những lời này vừa nói ra, Huyền Nguyệt bên tai phảng phất như có cự lôi giáng xuống, thân thể thoáng một cái, suýt nữa yếu đuối ngã xuống.

Một bên Nham Lực nói:

- A Ngốc tiểu tử này! Vẫn cố gắng chủ động, tin chắc sẽ chọn hắc mỹ nhân làm vợ a, ha ha.

Nham Thạch trừng mắt nhìn Nham Lực, đỡ lấy Huyền Nguyệt sắc mặt đang tái nhợt, nói:

- Người đã không biết thì ít nói vài câu đi, im lặng mà xem!.

Nếu như bình thường, Huyền Nguyệt tự nhiên nghe sẽ hiểu được hàm ý trong câu nói của Nham Thạch, nhưng giờ phút này nàng tâm hồn đã loạn, không thể nghĩ nhiều, bàn tay nhỏ bé gắt gao nắm chặt vạt áo, môi run nhè nhẹ, trong lòng bàn tay tràn ngập mồ hôi lạnh khẩn trương.

Tù trưởng bộ lạc phương Bắc ngẩn người hướng Côn Bằng hỏi:

- Người có ý kiến gì không?

Côn Bằng liếc nhìn A Ngốc nghĩ thầm, tiểu tử ngốc này không biết chọn ai, cho hắn chọn trước chắc không sao. Huống hồ, Lan Đình hiện tại đang khuất ở một góc, hắn không thể chọn đến đâu. Nghĩ tới đây, hắn cố tỏ ra hào phóng gật đầu, nói:

- Vị huynh đệ này là khách quý ngoại tộc, mời người chọn trước đi!

Tù trưởng khen:

- Hào, quả nhiên có khí chất rộng lượng của Á Liễn Tộc nhân. Dừng sĩ ngoại tộc, mời!

A Ngốc gật đầu, nói:

- Cảm ơn!

Nói xong, một mình đi ra ngoài. Hắn đi tới cách đồng lửa mười thước thì dừng lại, cất cao giọng nói:

- Phi thường cảm tạ Á Liễn Tộc bằng hữu đã cho ta cơ hội này, ta vốn tin tưởng vào duyên phận. Có thể nói cho mọi người hay, ta kỳ thật là một gã ma pháp sư, ta có biết một ít ma pháp, muốn nhân cơ hội này biểu diễn cho mọi người xem, cuối cùng ma pháp rơi trước mặt ai thì ta sẽ lựa chọn người đó.

Nói xong, A Ngốc dưới con mắt kinh ngạc của Á Liễn Tộc nhân, thấp giọng ngâm xướng:

- Hồi hỏa nguyên tố tràn ngập trong thiên địa! Thịnh ban cho ta lực lượng ấm áp của người, ngưng tụ thành cầu, hiện ở tay ta!

Theo chú ngữ ngâm xướng một hỏa cầu màu đỏ đường kính 5 li xuất hiện trên tay A Ngốc, hắn cũng không dùng toàn lực, nhưng hỏa cầu đã làm cho tất cả Á Liễn Tộc nhân kinh ngạc, tại bọn họ nơi này, đại đa số đều không biết có ma pháp loại này tồn tại.

Hỏa cầu dưới sự khống chế của A Ngốc phiêu phù trong không trung, vòng quanh đám lửa một vòng, sau đó rất nhanh hướng các thiếu nữ Á Liễn Tộc bay đi. Một viên bạch sắc quang đạn không biết từ chỗ nào bay đến, hướng hỏa cầu đánh tới. A Ngốc hoảng sợ, hắn rõ ràng biết được, ở chỗ này ngoại trừ hắn, có thể sử dụng ma pháp cũng chỉ có Huyền Nguyệt, trong lòng cả kinh, khống chế hỏa cầu né tránh quang đạn, hướng đám người bay đến.

Nguyên lai, Huyền Nguyệt nghĩ A Ngốc thật sự muốn chọn tân nương, tức giận, không kịp sử dụng đại ma pháp, đành phải phóng xuất một cái quang đạn, cố gắng ngăn cản hắn. Huyền Nguyệt ma pháp lực được thiên sứ chi trợ tăng phúc rõ ràng mạnh mẽ hơn A Ngốc nhiều, nhưng khả năng khống chế của nàng lại cực kém. Lúc đầu còn đuổi theo hỏa cầu của A Ngốc, nhưng sau đó lại quần quanh bị A Ngốc dẫn quang đạn đánh trúng vào một thân cây.

Nàng còn đang muốn phóng xuất ra một khối quang đạn khác thì hỏa cầu đã xông tới đám thiếu nữ, các nàng la hét chói tai, hỏa cầu chuẩn xác rơi xuống trước người Lan Dĩnh, lóe sáng rồi vụt tắt. Lan Dĩnh lấy làm kinh hãi, vốn nàng tưởng rằng sẽ bị Côn Bằng chọn trúng, tuyệt đối không ngờ, lại bị thiếu niên ngoại tộc dùng phương pháp này điểm trúng, trong lòng khó tránh khỏi sinh ra một tia khác thường.

Bởi vì tầm mắt bị những người khác ngăn trở, tù trưởng cũng không phát hiện ra chính nữ nhi mình bị chọn trúng, cao giọng hô:

- Cô nương được chọn xin mời bước ra.

Lan Dĩnh nhìn A Cổ Đê bên cạnh đang tuyệt vọng, cắn răng ra khỏi đội ngũ. Trong tiếng kinh hô cuồng nhiệt của đông đảo Á Liễn Tộc nhân đi tới trước mặt A Ngốc. Đồng dạng tuyệt vọng còn có Huyền Nguyệt, nàng cắn môi, toàn thân run rẩy nhìn A Ngốc, nàng không nghĩ tới A Ngốc lại cố ý

tuyển tân nương như thế, nàng hiện tại trong lòng đã nói không nên lời, ừm một tiếng, xoay người bỏ chạy.

Những giọt nước mắt trong suốt không ngừng lả tả trong không trung, chúng nó đều mang theo bi thương trong lòng Huyền Nguyệt. Nham Lực vừa định đuổi theo, lại bị Nham Thạch kéo lại, nói:

- Người đuổi theo cũng vô dụng, chữa bệnh cần đúng thuốc, đợi A Ngốc xử lý xong ở đây sẽ đuổi theo nàng.

A Ngốc cũng không có phát hiện Huyền Nguyệt đã biến mất, Lan Dĩnh đến gần, hắn mới phát hiện hắc mỹ nhân trước mặt này phát ra một mị lực kinh người. Thân thể mềm mại lả lướt, đôi mắt sáng ngời động lòng người, khiến người khác không khỏi ngây dại.

Lúc này tù trưởng mới phát hiện cô nương được chọn trúng chính là nữ nhi của mình, không khỏi nửa mừng nửa lo. Mừng vì dừng sĩ ngoại tộc này cư nhiên coi trọng nữ nhi mình, mà lo chính là vì A Cổ Đê, hắc biết A Cổ Đê thích Lan Dĩnh, hắc cũng rất thích tiểu tử này, nhưng thật sự thân phận hắc không xứng với nữ nhi mình. Lễ hội lần này, là mình đã cấp cho hắc cơ hội cuối cùng, tiểu tử kia không chịu thua kém, cuối cùng lại bại dưới tay Côn Bằng.

Lan Dĩnh đi tới trước mặt A Ngốc, nhìn thiếu niên cao lớn khờ khạo này, lạnh lùng đứng đó, một câu cũng không nói. Tù trưởng thầm than, cất cao giọng nói:

- Hào, nếu vị dừng sĩ ngoại tộc này đã lựa chọn trúng nữ nhi ta, ta cũng không có ý kiến gì, ha ha, ta tuyên bố...

Mới nói được đến đó, một tiếng gào to chặn đứng lại:

- Khoan đã, tù trưởng đại nhân.

Nói chuyện đúng là Côn Bằng, khi hắc phát hiện A Ngốc chọn trúng Lan Dĩnh, hắc cực kỳ hoảng sợ, vội vã thừa dịp chuyện chưa tuyên bố liền ngăn cản. Hắc ngẩng đầu đi tới bên cạnh tù trưởng, nói:

- Tù trưởng đại nhân, ta vốn lựa chọn cũng chính là nữ nhi ngài!

Tù trưởng đương nhiên sớm đã biết Côn Bằng hợp ý Lan Dĩnh, cười khổ nói:

- Nhưng ta chỉ có duy nhất nữ nhi này, không thể chia làm hai nửa gả cho 2 người các người được.

A Ngốc thần nhiên nói:

- Không sao, chúng ta sẽ thi đấu một trận, ai thắng Lan Đình sẽ theo người đó.

Tù trưởng ngăn người, nói:

- Thi cái gì?

A Ngốc nhìn Côn Bằng một chút, nói:

- Thi đấu vật đi.

Hắn vừa dứt lời, Á Liễn Tộc nhân nhất thời lại xôn xao, ai cũng không nghĩ tới A Ngốc lại đưa ra thỉnh cầu này, dù sao Côn Bằng cũng vừa đoạt được quán quân cuộc thi đấu vật.

Côn Bằng trong mắt hung quang chợt hiện, mặc dù hôm nay thi đấu khiến hắn tiêu hao khá nhiều thể lực, nhưng một chút nghỉ ngơi khi này đã làm hắn khôi phục không sai biệt lắm, nghe vậy liền gật đầu:

- Tốt lắm, cho ta lãnh giáo một chút bản lĩnh của ngoại tộc nhân người.

Nói xong, hắn cởi áo ngoài, lộ ra tinh xích trên thân đứng trước mặt A Ngốc, hàn quang lóe ra, tức giận tràn ngập toàn thân.

Tù trưởng kéo nữ nhi sang một bên, Á Liễn Tộc nhân xung quanh đều hò hét vang dội, trợ uy cho 2 người trong sân. A Ngốc nói:

- Người hôm nay tỷ thí nguyên một ngày, tiêu hao rất nhiều thể lực, ta cũng không muốn chiếm tiện nghi của người, như vậy đi, ta không dụng tay, chỉ cần người có thể khiến ta ngã sấp xuống, là người thắng.

Côn Bằng thất thanh:

- Cái gì? Người không dụng tay? Người cũng quá xem thường ta đấy!

Vì nữ nhân mình yêu mến, hắn cũng không tranh cãi nhiều, hét lớn một tiếng, hướng A Ngốc đánh tới. A Ngốc cũng không né tránh, tùy ý để Côn Bằng nắm được bả vai mình, Côn Bằng trong lòng vui vẻ, chân phải mãnh mẽ ngáng chân A Ngốc, song chưởng dùng sức đem hắn văng ra ngoài. Mặc dù hắn khí lực rất lớn, nhưng hạ bàn A Ngốc so với hắn còn muốn trầm ổn hơn. Lúc đầu, cho dù là sóng biển không ngừng đánh sâu vào, cũng rất khó đánh ngã A Ngốc, huống chi là loại lực lượng này.

A Ngốc hai chân vịn vịn, hai tay chắp sau lưng, vững vàng đứng đó, tùy ý để Côn Bằng dụng sức vẫn không thể rung chuyển thân thể hắc. Khi Côn Bằng lần nữa dụng sức, đầu vai hắc bạch quang chột lóe rồi vụt mất, Côn Bằng liền bị quăng ngã ra xa, mạnh mẽ ngã xuống dừng ở ngoài ba thước.

Chung quanh lặng ngắt như tờ, vô luận là ai cũng thật không ngờ, thiếu niên ngoại nhân này không cần dụng tay mà có thể đem dừng sĩ Á Liễn Tộc Côn Bằng ngã sấp xuống.

Côn Bằng miễn cưỡng gắng sức đứng lên, lần nữa vọt tới A Ngốc, nhưng hai tay hắc mới chỉ chạm vào vạt áo đã bị A Ngốc chấn bay ra ngoài. Nhiều lần liên tiếp như thế, Côn Bằng cũng không còn khí lực để đứng lên. A Ngốc kiêu ngạo hô lớn:

- Á Liễn Tộc không có nổi một dừng sĩ có thể thắng ta sao? Đến đây đi, chỉ cần các người có thể khiến ta ngã sấp xuống, cô nương Lan Dĩnh này chính là của các người.

Lời hắc nói nhất thời khơi dậy lửa giận trong lòng mọi người, liền 7, 8 tên tiểu tử chạy ra hướng A Ngốc khiêu chiến, A Ngốc ai đến cũng không cự tuyệt, vẫn như cũ hai tay chắp sau lưng, một đám khiêu chiến giả tấn công, cơ hồ không ai có thể nắm chặt y phục hắc liền đã bị quăng ngã 7 – 8 lần.

Khi mười chín người khiêu chiến lần lượt bị thua, thì không ai dám xông lên nữa. A Ngốc đột nhiên vươn tay, chỉ vào A Cổ Đê đang ngồi một góc nói:

- Người không phải hôm nay đấu vật đạt giải á quân sao? Có gan đến thử xem, chỉ cần người có thể thắng ta, Lan Dĩnh chính là của người.

A Cổ Đê bị A Ngốc khiêu chiến vẻ mặt ngốc trệ từ từ biến mất, lửa giận phùng phùng phấn chấn đứng lên, quát to:

- Ngoại tộc nhân, người đừng tưởng Á Liễn Tộc là nơi không người, không thể để người xúc phạm tôn nghiêm tộc nhân chúng ta, hảo, ta A Cổ Đê hướng người khiêu chiến.

Dứt lời liền bước nhanh tới trước mặt A Ngốc. Hào khí xung quanh nhất thời vì A Cổ Đê khiêu chiến mà kích thích nóng lên, tất cả mọi người đều cổ vũ hắc, nhuệ khí lên đến đỉnh điểm.

A Ngốc đáy mắt toát ra một tia vui mừng, vẫn như cũ hai tay chấp sau lưng, nói:

- Hào, Tới đây, chỉ cần có thể khiến ta ngã xuống, người thắng.

A Cổ Đê thở sâu, hai chân vững vàng đứng lên, hai tay đồng thời chụp vào đầu vai A Ngốc, chân phải hướng trái hứ hoảng một chút, mạnh mẽ ngáng chân phải A Ngốc, A Ngốc thần sắc bối rối, đùi phải có chút mềm nhũn, thân thể lung lay một chút, A Cổ Đê trong lòng mừng rỡ, toàn lực hướng đầu vai A Ngốc, đem hấn văng ra ngoài. A Ngốc lão đảo một chút, cũng không ngã như hấn mong muốn, nhưng ngay cả như vậy, cũng khiến cho chung quanh hoan hô dậy sóng, đây là lần đầu tiên A Ngốc dịch chuyển khỏi chỗ.

A Cổ Đê đặc thể không chịu buông tha, mạnh mẽ nhào tới, cùng A Ngốc giằng co, hấn cước bộ linh hoạt, không ngừng tiến tới ngáng chân A Ngốc. A Cổ Đê không ngừng cố gắng cuối cùng cũng tìm được cơ hội đem A Ngốc quăng ngã ra ngoài, thời khắc lưng A Ngốc chạm đất, tất cả Á Liên Tộc nhân đều sôi trào, bọn họ đều hô vang tên A Cổ Đê, A Cổ Đê đã trở thành anh hùng của cả Á Liên Tộc.

A Ngốc đứng lên, thở dài nói:

- Ta thua, Lan Đình là của người, ta hướng người xin lỗi, Á Liên Tộc quả thật là một chủng tộc cường đại. Ta lúc trước đã quá ngạo mạn, xin từ bỏ cơ hội lựa chọn tân nương.

Nói xong, không đợi mọi người phản ứng lại, lập tức từ giữa sân lui ra ngoài. Khi hấn ngang qua Lan Đình, rõ ràng nghe được thanh âm trầm thấp của nàng:

- Cảm ơn người thành toàn!

A Ngốc trở về bên Nham Thạch, ba người nhanh chóng lên ra ngoài, hiện tại vẫn chưa có ai chú ý tới bọn họ, Á Liên Tộc nhân đều đang hoan hô anh hùng A Cổ Đê của mình.

Thoát khỏi đám người, A Ngốc mới thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Nham Thạch đại ca, mới vừa rồi ta nói không có sai chút nào chứ?

Nham Thạch bật cười:

- Tốt lắm, người thật lợi hại a!

Nham Lực khó hiểu hỏi:

- Đây, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? A Ngốc huynh đệ, tên tiểu tử đó cũng không có gì đặc biệt, sao người lại có thể bại dưới tay hãn chứ?

A Ngốc cùng Nham Thạch nhìn nhau cười, nguyên lai, sau khi Côn Bằng giành chiến thắng, Nham Thạch cảm thấy trong lòng dị thường khó chịu, hãn rõ ràng hiểu được một đôi tình nhân bởi vì thân phận bất đồng mà không cách nào kết hợp thì thống khổ như thế nào. Cho nên, ngay khi biết A Ngốc được quyền chọn tân nương, hai người đã định ra kế hoạch này, A Ngốc cố ý kiêu ngạo khiêu khích Á Liễn Tộc nhân, cuối cùng lại bại bởi A Cổ Đê, hảo hảo thành toàn cho hãn cùng Lan Dĩnh. Trong Á Liễn Tộc cũng chỉ có Lan Dĩnh thông minh là nhận ra được.

- Ủa, Nham Thạch đại ca, Nguyệt Nguyệt đâu rồi?

Nham Thạch vỗ vỗ đầu mình, vội la lên:

- A! Không tốt, A Ngốc, người nhanh đi tìm Huyền Nguyệt đi, khi người chọn Lan Dĩnh, nàng liền khóc chạy đi. Xem ra, tiểu nha đầu này đối với người thật sự sinh lòng ái mộ a. Nguyệt nguyệt là cô nương tốt, người không được phụ nàng đó!

A Ngốc không phải có thể hiểu hết được lời Nham Thạch nói, nhưng nghe đến Huyền Nguyệt chạy đâu mất, nhất thời hoảng sợ, thất thanh nói:

- Cái gì? Nguyệt Nguyệt khóc chạy? Nàng..., ta..., haiz.....

Hỏi nhanh phương hướng Huyền Nguyệt rồi đi, A Ngốc nóng lòng như lửa đốt, liều mạng đuổi theo. Hãn biết Huyền Nguyệt khóc, trong lòng đau như đao cắt, vừa đuổi theo vừa thì thào:

- Nguyệt Nguyệt, ngàn vạn lần đừng xảy ra việc gì a!

Hãn chạy như điên không ngừng nghỉ, thẳng một mạch đến ốc đảo mới ngừng lại, thở dốc nhìn bốn phía, nhưng chẳng thấy thân ảnh Huyền Nguyệt đâu.

A Ngốc lo lắng vạn phần, bỗng nghe thấy tiếng khóc không xa truyền đến, đúng là thanh âm của Huyền Nguyệt. A Ngốc trong lòng vui vẻ, lần theo tiếng khóc mò tới, qua một lều vải, rốt cuộc cũng phát hiện thân hình nhỏ nhắn của Huyền Nguyệt, nàng ngồi phía sau lều vải, đối mặt với ốc đảo, hai tay ôm chân đang khóc tu tu, nhìn thân ảnh nhỏ gầy cô đơn A

Ngốc trong lòng đau nhói, lặng lẽ đến phía sau Huyền Nguyệt ngồi xuống, hai tay nắm vai nàng, ôn nhu nói:

- Nguyệt Nguyệt, người làm sao vậy?

Tìm được Huyền Nguyệt rồi, tâm tính hẳn cũng thả lỏng, thở phào nhẹ nhõm.

Huyền Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu, mặt mũi đỏ bừng, nước nở nói:

- Người đáng ghét, người biến đi! Người tới làm gì? Tìm được tân nương rồi còn tìm ta làm gì chứ?.

- Nguyệt Nguyệt, đừng khóc, đều tại ta không tốt, người nghe ta giải thích đã!

- Ta không nghe, ta không nghe, ta chán ghét người, người tránh ra, người đáng ghét!

Huyền Nguyệt vừa gào khóc, vừa không ngừng dùng tay nhỏ bé dấm đánh ngực A Ngốc. Vừa nghĩ đến A Ngốc sẽ trở thành trượng phu của người khác, lòng nàng vô cùng khổ sở.

A Ngốc bắt được hai tay Huyền Nguyệt, lặng nói:

- Nguyệt Nguyệt, người rốt cuộc là làm sao vậy? Là ai đã chọc giận người? Nói cho ta biết, ta giúp người hả giận.

Huyền Nguyệt giãy dụa rút bàn tay nhỏ bé ra, lau nước mắt, cả giận nói:

- Người còn hỏi, trừ người ra thì còn ai có thể khiến ta nổi giận chứ!

Nói xong liền cầm thiên sứ chi trượng hướng A Ngốc đánh tới. A Ngốc nâng tay lên chặn, thiên sứ chi trượng sắc bén nhất thời cắt qua y phục hẳn, cánh tay cũng lưu lại một vết dài, máu tươi chảy ra, nhiễm đỏ cả ống tay áo.

Chứng kiến A Ngốc chảy máu, Huyền Nguyệt nhất thời ngừng lại, ngơ ngác nhìn A Ngốc, đột nhiên đem thiên sứ chi trượng ném xuống đất, ghé đầu lên gối khóc lớn.

A Ngốc phong bế huyết mạch cánh tay, nhịn đau nói:

- Nguyệt Nguyệt, người đừng khóc, nói cho ta biết có chuyện gì xảy ra a? Sao người một mình lại chạy đến đây, tại sao lại khóc như vậy?

Hắn như thế nào cũng không hiểu được chính mình đã làm sai điều gì khiến Huyền Nguyệt tức giận như thế, chỉ có thể ăn nói khép nép dò hỏi.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Tử Thần Sơ Hiện

> Huyền Nguyệt vừa nức nở khóc vừa nói:

- Người, người... đáng ghét..., hu hu, người... tại sao... muốn... chọn... tân nương... chứ, hu hu, ta... biết... người không muốn... theo... ta..., hu hu, người... đi đi..., ta... ghét... người, không... muốn gặp... người..... nữa..., hu hu.

A Ngốc giờ mới hiểu được, nguyên lai do mình chọn Lan Dĩnh làm thê tử mới khiến Huyền Nguyệt tức giận như thế, vừa nghĩ đến lấy thê tử, hẳn đột nhiên nhớ tới tiểu nha đầu khi xưa từng nói lớn lên sẽ gả cho mình, thở phào nhẹ nhõm, có chút cảm thán nói:

- Nguyệt Nguyệt, người hiểu lầm rồi, ta không phải muốn kết hôn với Lan Dĩnh, là Nham Thạch đại ca bảo ta làm như vậy.

Huyền Nguyệt ngăn người, im bật, ngẩng đầu nói:

- Người nói cái gì? Nham Thạch đại ca bảo người chọn Lan Dĩnh sao?

A Ngốc cuống quít khoát tay nói:

- Không, không phải vậy, chuyện là như thế này.

Lập tức, hẳn đem kế hoạch trợ giúp Lan Dĩnh cùng A Cổ Đê nói lại một lần. Huyền Nguyệt vừa nghe, thần sắc cũng dần dần thay đổi, mặc dù A Ngốc tự thuật cũng không phải rõ ràng, nhưng nàng hiểu ngay được ý tứ trong đó, ánh mắt bi thương từ từ chuyển thành vui mừng, nghe xong oán trách nói:

- Vậy người xế chiều tại sao không nói cho ta biết? Làm cho người ta khóc lâu như vậy?

A Ngốc cười khổ nói:

- Xế chiều không hiểu sao người lại tức giận, ta gọi là người bơ luôn à! Hơn nữa ta rất khờ, Nham Thạch đại ca bắt ta đọc thuộc lòng mãi ta mới có thể nhớ được

Huyền Nguyệt trong lòng chuyển thành vui vẻ, sáng giọng:

- Ta mặc kệ, mặc kệ, dù sao cũng đều tại người, ai cho người không có việc gì lại đi giương huyền thiết cung, mới xảy ra nhiều chuyện như vậy, chính là trách người, chính là tại người a” < >

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy nhưng nàng đã không tự giác đem thân thể mềm mại dựa vào lồng ngực A Ngốc. A Ngốc hít hà hương thơm trên người Huyền Nguyệt, không biết làm sao, vẫn ngồi dưới đất, tùy ý để Huyền Nguyệt dựa vào. Hẳn rõ ràng cảm nhận được phần nộ trong lòng Huyền Nguyệt đã biến mất.

Hôm nay khí trời rất tốt, bầu trời không mây, bán nguyệt cao cao treo tại không trung, theo gió mát lay động, trong làn nước nguyệt quang nhẹ nhẹ phiêu phù, sương mù vây quanh làm A Ngốc cùng Huyền Nguyệt có chút ngây dại.

Không biết lúc nào, A Ngốc hai tay hoàn toàn đặt tại thắt lưng Huyền Nguyệt, nhẹ ôm lấy thân thể mềm mại của nàng. Huyền Nguyệt gối lên vai A Ngốc, nhẹ nhàng vuốt ve vết thương khi nãy, ánh mắt lưu ly nói:

- Còn đau không?

Thanh âm nàng ôn nhu lạ kỳ, nghe xong dị thường thoải mái. A Ngốc trong lòng chấn động, lắc đầu, nói:

- Không đau!

Huyền Nguyệt ôn nhu nhất thời khiến hẳn không cách nào thích ứng, nhưng hẳn lại vô cùng thích cảm giác này, lồng ngực phập phồng càng thêm mãnh liệt. Huyền Nguyệt nắm bàn tay thô ráp của A Ngốc, thấp giọng nói:

- Xin lỗi, ta vừa rồi đã quá xúc động. Chưa hỏi rõ đã đánh người!

Huyền Nguyệt lời nói nhỏ nhẹ làm cho A Ngốc toàn thân đại chấn, bật thốt lên:

- Nguyệt Nguyệt, ta, ta...

Huyền Nguyệt ngẩng đầu, nhìn A Ngốc, ngây dại nói:

- Có cái gì người cứ nói đi, ta không trách đâu.

Nói xong, cúi đầu, cảm giác gương mặt có chút nóng lên, trống ngực đột nhiên nhanh hơn. A Ngốc ôm ấp thân thể mềm mại của Huyền Nguyệt, nói:

- Nguyệt Nguyệt, ta...

Hắn thật vất vả mới lấy được dũng khí, vừa định nói cái gì, đột nhiên tiếng vó ngựa đình tai nhức óc vang lên, tựa hồ có rất nhiều nhân mã hướng đêm lửa trại chạy đến.

A Ngốc trong lòng cả kinh, nói:

- Nguyệt Nguyệt, hình như đã xảy ra chuyện, chúng ta đi xem một chút đi.

Huyền Nguyệt âm thầm cảm thán, thoát khỏi vòng tay A Ngốc đứng lên, trừng mắt liếc A Ngốc một cái, hướng nơi phát ra tiếng vó ngựa nhìn lại, chỉ thấy, vô số bóng đen cưỡi ngựa rất nhanh hướng lửa trại Á Liên Tộc chạy đến, nhờ ánh trăng chiếu rọi xuống có thể rõ ràng thấy được đạo đạo hàn quang, đó có thể là binh khí giết người a!

A Ngốc tự nhiên cũng thấy được đồng binh khí đó, nghi hoặc nói:

- Nguyệt Nguyệt, bọn chúng là ai vậy? Tại sao trên người đều mang theo sát khí.

Huyền Nguyệt lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết, dù sao chắc không phải người tốt, chỉ sợ là đến đánh lén Á Liên Tộc

A Ngốc cau mày:

- Hồng rồi! Nham Thạch và Nham Lực đại ca còn đang ở bên đó, hơn nữa, Á Liên Tộc bằng hữu đều đang cuồng hoan, nếu như bị đánh lén, sợ rằng rất khó ngăn cản.

Huyền Nguyệt nói:

- Những người này thật là biết chọn thời điểm a, hiện tại đúng là thời điểm cả Á Liên Tộc không chút phòng bị, thừa dịp hiện tại công kích, sợ rằng bên kia chống cự phi thường khó khăn. Á Liên Tộc nhân thật là..., ngay cả lưu lại mấy người canh gác cũng không có, nếu bị đánh lén, không tổn thất thảm trọng mới là lạ ấy.

A Ngốc vội la lên:

- Vậy hiện tại chúng ta phải làm sao đây?

Huyền Nguyệt nói:

- Giờ thông tri cho họ cũng đã muộn, khoảng cách đến lửa trại đã rất gần, hiện tại sợ rằng bọn chúng đã sắp tiến vào. Như vậy đi, chúng ta trước lén qua xem, nếu như những người đó quả thật tới đánh lén, trước hết sẽ cứu Nham Thạch và Nham Lực. Về phần Á Liễn Tộc phải xem tình huống thế nào hãy nói!

Nàng mới rồi tâm tình hỗn loạn, bất thành lình gặp khách không mời, vốn thông minh mà giờ tự nhiên nghĩ không ra biện pháp. A Ngốc gật đầu, nói:

- Tốt lắm, chúng ta đi nhanh đi.

Hai người từ trong bộ lạc Á Liễn Tộc đi ra xuyên qua đàn nguừ dương, thuận lợi áp sát lửa trại. Khi bọn hản tới gần, cả lửa trại đã đại loạn, Huyền Nguyệt phán đoán phi thường chính xác, đám kỵ sĩ toàn thân hắc y đúng là đến đánh lén. Tinh quang mã đao lờ lờ không ngừng huy vũ hạ bổ về phía Á Liễn Tộc lúc này vẫn còn đang cuồng hoan, như một dòng lũ huyền thiết tràn vào Á Liễn Tộc, nơi đi qua đều tràn ngập máu tươi, ngay cả tiểu hài nhi cùng lão nhân bọn họ cũng không buông tha. Tiếng la khóc tràn ngập thiên địa.

- A! Thổ phi, là thổ phi! Mọi người mau chạy đi.

- Không được! Đừng giết con ta, a...

- Chân của ta, chân của ta, đau chết mất...

A Ngốc đứng xem toàn thân nhiệt huyết sôi trào, quay đầu đối mặt Huyền Nguyệt nói:

- Nguyệt Nguyệt, người ở chỗ này chờ ta, ta đi tìm bọn Nham Thạch đại ca.

Nói xong, rút nhanh Thiên Cương kiếm lao ra ngoài. Huyền Nguyệt vội vã kéo vạt áo hăn, nàng biết hiện tại không cách nào ngăn cản A Ngốc, đành dặn dò:

- Hết thầy cẩn thận, chú ý an toàn!

A Ngốc trong lòng nóng lên, trịnh trọng gật đầu, triển khai thân pháp, phóng nhanh đến đám hắc y kỵ sĩ bên kia, Huyền Nguyệt thì thào nói:

- Đám hắc y nhân này thật biết chọn thời điểm, không biết Á Liễn Tộc như thế nào phản kích!

Á Liễn Tộc nhân thành linh bị đánh lén tay chân có vẻ luống cuống, ngay đến cả ba vị tù trưởng cũng có chút mờ lung.

Trong ngày hội long trọng này, đại bộ phận Á Liễn Tộc nhân đều uống đến say khướt, như thế nào có thể đứng dậy phản kích chứ, so số lượng thì chiếm nhiều hơn nhưng lại hoàn toàn lâm vào một mảnh giết hại.

A Ngốc cầm Thiên Cương kiếm lóe ra bạch quang sanh sanh đấu khí, khi hắc vọt tới cũng là lúc hơn 10 tên hắc y nhân đã thành công phá tan lửa trại, đang ở cách đó không xa quay lại trận hình tập kết đội ngũ, chuẩn bị lần nữa đánh sâu vào. Tại hiện trường lửa trại, ước chừng mấy trăm cỗ thi thể, người bị thương thì nhiều không đếm xuể, đa phần đều là những người không kịp chạy trốn như lão nhân, thiếu nữ và nhi đồng.

A Ngốc cho tới bây giờ chưa từng thấy nhiều người chết như vậy, tại Á Liễn Tộc tiếng la khóc thảm thiết, hắc trong lòng vạn phần bi phần, trong đám thi thể đó, có không ít thanh niên mới vừa rồi còn hưởng hắc khiêu chiến, mà hiện tại, cũng đã biến thành một khối tàn thi lạnh ngắt. A Ngốc giữa sân hét lớn một tiếng, hai tay cầm Thiên Cương kiếm, phóng nhanh tới đám hắc y nhân hướng xa xa kia. Phần lớn Á Liễn Tộc nhân đều điên cuồng chạy trốn, bọn họ tựa hồ không có ý định chống cự!

- Chờ một chút.

Một đạo thân ảnh từ bên cạnh nhanh chóng ngăn trước mặt A Ngốc, đúng là Nham Thạch. Hắc một tay kéo lấy bả vai A Ngốc.

- Huynh đệ, người làm gì?

A Ngốc kích động hai mắt đỏ bừng, quát:

- Ta muốn tìm bọn chúng tính sổ, đại ca, người xem xem, bọn chúng giết bao nhiêu người như vậy! Đây chính là mấy trăm sinh mệnh a!

Hắc y nhân xuất hiện đúng lúc Nham Thạch và Nham Lực đang cùng Đồ Ba Trung uống rượu, lúc đầu cũng không kịp phản ứng. Chờ bọn hắc thanh tỉnh mới biết có người đánh lén thì đám hắc y kỵ sĩ đã xông vào tận lửa trại. Bọn họ vốn đang ở phía ngoài, địch nhân lại đánh sâu bên trong, trong khi đó Á Liễn Tộc nhân lại tán loạn chạy trốn, cản trở bọn họ quay

lại, cho nên tới tận giờ mới có thể vào đây. Đúng lúc gặp phải A Ngốc đang nổi giận bùng bùng.

Nham Thạch quay đầu nhìn đám hắc y nhân, trầm giọng nói:

- Bọn người kia sớm đã có dự mưu, xem ra, không liều mạng không được, vì tránh cho thương vong lớn hơn nữa, chúng ta phải tận lực nhanh chóng ngăn chặn, nhờ ba vị tù trưởng Á Liễn Tộc ổn định mọi người, sẽ không cần sợ đám hỗn đản này.

Nham Lực nóng nảy, quát:

- Hảo, tam huynh đệ chúng ta kết hợp cùng liều mạng với đám hỗn đản này.

Nói xong liền huy động chiến phủ trong tay, làm ra một bộ mặt hung dữ. A Ngốc thiện lương trong lòng sớm đã bị màn sát phạt khi này làm kích động, trầm trọng gật đầu, nói:

- Hai vị đại ca, chúng ta mau xông lên, nếu không, sẽ ngày càng có nhiều người chết a!

Nham Thạch ha ha cười, nói:

- Hảo, thật lâu không có thống khoái đánh một hồi, chúng ta đi

Nói xong, ba người như huyền tiễn liền xông ra ngoài, A Ngốc ở giữa, Nham Thạch, Nham Lực phân biệt ở 2 bên, rất nhanh hướng tới mã đội. Nham Thạch có thể nói là thanh tỉnh nhất trong ba người, hắc hắc lớn một tiếng, hô:

- Trảm chân ngựa!

Nói xong, giơ cao trường đao trong tay, hoàng quang đấu khí chợt bùng phát, một đạo bán nguyệt hoàng mang điện xạ ra, thẳng đến phía dưới gần chục chiến mã chém tới.

Nham Lực cùng Nham Thạch ở chung thời gian khá dài, hai huynh đệ có thể nói là tâm ý tương thông, hai thanh chiến phủ cơ hồ đồng thời bổ ra lưỡng đạo hoàng quang màu vàng đấu khí, trước mặt nhất thời mười mấy chiến mã rên rỉ ngã xuống, phía sau xông lên một mảnh kỵ sĩ bị ngáng ngã. Nguyên bản đội hình như thác lũ nhất thời có chút rối loạn.

A Ngốc đầu óc chậm chạp, khi Nham Thạch hô lớn cũng là lúc hắc hắc nhảy cao lên, cố gắng không trảm chân ngựa.

Gầm lên một tiếng, hai tay vũ động Thiên Cương kiếm, bạch quang sanh sanh đấu khí phát ra hàn mang ba thước, nhanh chóng oanh kích đám kỵ sĩ phía sau đang xông lên. Ba gã kỵ sĩ đứng mũi chịu sào, nhất thời bị A Ngốc trăm ngã ngựa, dư kinh dĩ nhiên cũng khiến chiến mã phân làm hai, có thể thấy được A Ngốc phần nộ tạo nên kiếm uy lực lớn ra sao.

Nham Thạch cùng Nham Lực chứng kiến A Ngốc công kích cũng cả kinh, bọn họ cho tới bây giờ chưa từng thấy A Ngốc phần nộ như thế, hai người không có thời gian do dự, bọn họ không thể để A Ngốc một mình oanh tạc, vội quơ binh khí vọt tới. Một kiếm một đao hai lưỡi búa, tại thời điểm hắc y nhân tưởng rằng Á Liên Tộc không hề hoàn thủ đã thành công cản trở đối phương, ngăn chặn hỗn loạn.

A Ngốc đã giết đỏ cả mắt, hăn trong đầu không ngừng hiện lên bộ dạng chết thảm của Á Liên Tộc nhân, dưới tay không lưu tình chút nào, mỗi một kiếm chém ra, hiển nhiên sẽ có vài tên kỵ sĩ bị giết chết. Xung quanh ba người trong chốc lát đã có mấy chục kỵ sĩ bỏ mạng. Nhưng hắc y nhân dù sao nhân số đông đảo, A Ngốc ba người trên thân cũng đều mang một ít vết thương nhẹ.

Nham Thạch phát hiện, hắc y kỵ sĩ đã phân thành 2 tiểu đội nhân mã từ sau bọc đánh lại đây, hăn rõ ràng biết được mặc dù bên ta ba người công lực không kém, nhưng một khi bị đám hắc y nhân vây công, sợ rằng cơ hội chết khó thoát. Nhanh tay kéo lấy A Ngốc, hét lớn một tiếng

- Chúng ta đi mau!

Dứt lời, xoay người đánh chết một gã hắc y kỵ sĩ, mang theo A Ngốc cùng Nham Lực hướng phía ngoài phóng đi. Hắc y kỵ sĩ hiển nhiên không nghĩ cho bọn hăn cơ hội, trận hình điều chỉnh cực nhanh, trong giây lát đã vây quanh bọn họ. Trong đó ba gã hắc y nhân từ đội ngũ phía sau phi thân ra, phân biệt đánh về phía ba người A Ngốc, giết chết mấy chục thủ hạ, rốt cuộc tên thủ lĩnh cũng xuất hiện.

“Đang đang đang”

Vài tiếng binh khí va chạm vang lên, ba người A Ngốc bị đánh sâu vào được sanh sanh chân khí cản lại, mặc dù công kích bọn họ cũng khiến ba gã hắc y nhân bị chấn lui, để lại trên người ba gã kỵ sĩ đó không ít vết thương.

Hoàn toàn bị vây công, mặc cho bọn hắc công lực không kém nhưng cũng không thể lao ra ngoài. Vô số chuỗi cương đao như địa ngục không ngừng hướng ba người A Ngốc đánh tới, bọn họ công kích yếu dần, chung quanh thì thể cũng không ngừng gia tăng.

Ngay khi ba người cảm thấy khó duy trì nổi, một tiếng Phượng Hoàng trong trẻo ngân vang, nguyên bản bầu trời hắc ám đột nhiên sáng bừng lên, một hỏa Phượng Hoàng đường kính ba thước đột nhiên hướng đám hắc y kỳ sĩ vọt tới.

A Ngốc trong lòng cả kinh, hẳn rõ ràng thông qua khe hở giữa các hắc y nhân thấy được thân ảnh Huyền Nguyệt. Không sai, đúng là Huyền Nguyệt tại thời khắc mấu chốt dụng Phượng Hoàng Chi Huyết phóng xuất năng lực siêu việt Hỏa Phượng Hoàng chi vũ, đây chính là lục cấp ma pháp a, cho dù có Phượng Hoàng Chi Huyết cùng thiên sứ chi trượng tăng phúc, cũng đã hoàn toàn hấp thụ hết ma pháp lực cùng thể lực Huyền Nguyệt, Hỏa Phượng Hoàng phát ra đồng thời nàng cũng ngã xụi lơ trên mặt đất, ngoại trừ thần chí vẫn thanh tỉnh thì thân thể không có một tia khí lực, sắc mặt tái nhợt.

Hỏa Phượng Hoàng xuất hiện đúng lúc đã cứu thoát tính mạng ba người A Ngốc. Ngọn lửa bào trùm, phần lớn hắc y nhân đều thống khổ kêu gào thê thảm rồi hóa thành tro bụi, Hỏa Phượng Hoàng nóng rực tận tình luân lách xuyên qua đám hắc y kỳ sĩ, cắn nuốt hàng trăm sinh mệnh, thân ảnh hoa mỹ mờ dần rồi từ từ biến mất không thấy đâu.

A Ngốc chứng kiến Huyền Nguyệt ngã xuống, trong lòng khẩn trương, không bận tâm giết địch nữa, được Nham Thạch cùng Nham Lực che chở, thừa dịp bọn hắc y kỳ sĩ kinh ngạc đến ngây người trong nháy mắt liều mạng hướng Huyền Nguyệt phóng tới. Hẳn phát hiện Huyền Nguyệt, đám hắc y nhân cũng đồng dạng phát hiện, bọn họ hiển nhiên nhiều năm chinh chiến, cũng không bởi vì đồng bạn tử vong quá nhiều mà kinh hoảng, không biết ai hô một câu

- Giết ma pháp sư kia.

Đám hắc y kỳ sĩ cũng thúc dục chiến mã hướng Huyền Nguyệt phóng đến. Ba người A Ngốc thân pháp triển khai đến cực hạn, dẫn đầu vọt tới

bên cạnh Huyền Nguyệt. A Ngốc bế xốc thân thể mềm mại của Huyền Nguyệt nhanh chóng hướng xa xa chạy đi.

Luận công lực mà nói, A Ngốc, Nham Thạch và Nham Lực sà sà như nhau, nhưng vừa rồi trong chiến đấu, hãn cơ hồ đã dùng toàn lực, tiêu hao lớn nhất, lúc này một tay ôm người, một tay cầm Thiên Cương trọng kiếm, trên đường chạy trốn, đã rút lại phía sau.

Đám hắc y kỳ sĩ điên cuồng đuổi theo phía sau, gần hai trăm đồng bọn bị giết, đã kích thích phệ huyết hung tính trong bọn họ, sớm đã quên mục đích chính khi đến đây, nhất định phải giết chết bốn người trước mặt mới hả giận. Rất nhanh, A Ngốc đã bị đuổi kịp, hãn dụng toàn lực quơ Thiên Cương chém chết hai người phía sau, cũng khiến bản thân bị vây hãm chặt bên trong, Nham Thạch cùng Nham Lực vừa định xoay người lại cứu, A Ngốc không ngờ lại giận dữ hét lên:

- Các người đi mau, không cần lo cho chúng ta!

Nham Thạch biết, cho dù mình có quay lại cũng chỉ là nạp mạng mà thôi liền cắn răng hô lớn:

- A Ngốc, người phải kiên trì, chúng ta sẽ lập tức trở lại.

Nói xong, kéo Nham Lực hai mắt đỏ ngầu chạy lại tụ tập cùng Á Liên Tộc nhân. Vô số chuôi đao bổ về phía A Ngốc, hãn liều mạng ngăn cản, sanh sanh chân khí liên tục sinh sôi không dứt đặc tính này được phát huy đến cực hạn, tại thời khắc sinh tử, tiềm lực được kích thích đến siêu việt. Huyết quang bùng phát, lại có 7-8 người chết bởi Thiên Cương kiếm.

Đột nhiên, một đạo hàn quang hướng Huyền Nguyệt trong lòng A Ngốc bổ tới, A Ngốc lúc đó đang dụng Thiên Cương kiếm ngăn cản mặt khác tiến công, căn bản không cách nào ngăn cản kịp, mắt thấy trứ hàn quang chém về phía cổ thon dài của Huyền Nguyệt. Huyền Nguyệt đáy mắt toát ra thần sắc tuyệt vọng, một khắc này, nàng nghĩ tới rất nhiều thứ. Nàng không hề hối hận khi lén trốn đi du ngoạn bên ngoài, thời gian này chính là đoạn thời gian nàng cảm thấy hạnh phúc nhất. Giờ phút này trong lòng thầm nghĩ, có thể chết trong lòng A Ngốc cũng xem như may mắn của nàng.

Ngay khi hàn quang sắp chém tới thân thể Huyền Nguyệt, A Ngốc nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể đột nhiên dịch chuyển, dùng chính lưng

mình tiếp nhận đao chiêu hàn quang đó. Hắn trong lòng chỉ có một ý niệm: “muốn giết Nguyệt Nguyệt, trước tiên phải bước qua xác ta”. Đao hàn quang đó do một gã thủ lĩnh hắc y nhân phát ra, thấy A Ngốc dụng lưng chắn đao, hắn trong lòng mừng thầm, cố gắng dốc sức ra tiếp chiêu nữa, bởi hắn nghĩ, nếu trúng chiêu kế chắc chắn tên thiếu niên kia sẽ phân thành hai nửa trước mặt đông đảo huynh đệ.

Nhưng hết thấy đều không thuận lợi như hắn dự đoán, đao quả thật chém trúng lưng A Ngốc, tuy nhiên ngay khi huyết quang xuất hiện, A Ngốc tay trái đột nhiên đưa lên, một đao bạch quang trong nháy mắt bao bọc toàn thân hắn, một lúc sau quang mang chợt bùng phát khiến hơn 10 gã hắc y nhân, bao gồm cả tên thủ lĩnh khi nãy đánh bay ra ngoài. Đao vừa rời của tên thủ lĩnh để lại trên lưng A Ngốc một vết thương thật sâu và dài, máu tươi thấm đẫm y phục thành hồng bào.

Kịch liệt thống khổ, A Ngốc bi thảm hừ một tiếng, tiến về phía trước vài bước rồi ngã xuống nhưng hắn vẫn như cũ ôm chặt thân thể mềm mại của Huyền Nguyệt, không chút buông lỏng.

- A Ngốc.....

Huyền Nguyệt đau nhức thở ra, bi thống cực độ trong nàng đã khôi phục một ít, đã có thể mở miệng nói chuyện. Cảm giác đau đớn mãnh liệt tràn ngập toàn thân A Ngốc, hắn hai mắt đỏ ngầu nhìn đăm đăm người xung quanh. Trong mắt không ngừng lóe ra hàn quang kinh người. Hắn thể lực đã tiêu hao khá nhiều, bạch quang vừa rời từ giới chỉ được Huyền Dạ gọi là Thần Chi Thủ Hộ phát ra, đây là lần thứ 2 giới chỉ này cứu tính mạng hắn.

Đám hắc y nhân chấn nhiếp A Ngốc trên người tản mát ra sát ý nhưng lại không dám tiến lên, vây quanh hắn với cái nhìn thèm thuồng chăm chú, xung quanh A Ngốc trong vòng ba thước tạo thành một mảnh đất trống. A Ngốc trong lòng không ngừng suy nghĩ làm thế nào có thể cứu Huyền Nguyệt ra, hắn biết chính mình nhất định phải sống, nếu không Huyền Nguyệt cũng sẽ không xong.

Theo bản năng, hắn đem Thiên Cương kiếm cắm trước mặt, tay phải sờ trước ngực nơi Minh Vương kiếm. Hơi thở tà ác không hề báo trước tiến nhập vào trong cơ thể, khí thể nhàn nhạt vờn quanh thân thể A Ngốc,

không khí chung quanh tựa hồ có chút cô đọng, đám hắc y kỳ sĩ chung quanh không khỏi rung mình. A Ngốc dưới ảnh hưởng của tà khí từ Minh Vương kiếm, đáy mắt đã không có cảm tình, hoàn toàn đắm chìm trong tà ý.

Huyền Nguyệt rung mình một cái, dưới tà khí của Minh Vương kiếm, nàng cảm giác kinh mạch toàn thân tựa hồ đông cứng, cảm giác sợ hãi tràn ngập toàn thân. Đúng lúc này, Phượng Hoàng Chi Huyết ở ngực đột nhiên tản mát ra một cỗ khí lưu ấm áp, xua đuổi hàn ý. Hồng quang mang nhàn nhạt bao lấy thân thể nàng, cũng làm kinh mạch nàng dịu đi.

Cảm giác được biến hóa nơi Nguyệt Nguyệt, A Ngốc theo bản năng cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy Huyền Nguyệt toàn thân được bao phủ một lớp hồng quang, hoàn toàn khu trừ tà khí màu xám bên ngoài. Nhìn thấy tình cảnh như thế, A Ngốc trong lòng đã định, không còn cố kỵ gì nữa, hẳn không muốn giết người nhưng nếu không giết người, hẳn cùng Huyền Nguyệt chắc chắn sẽ chôn vùi ở chỗ này.

Nghĩ tới đây, A Ngốc ngửa mặt lên trời thét vang một tiếng, thúc dục sanh sanh chân khí không còn nhiều lắm trong cơ thể đưa vào Minh Vương kiếm, tà khí nơi Minh Vương kiếm chợt chuyển thịnh, A Ngốc thân thể như sinh ra một lớp y phục màu xám, khiến đám hắc y nhân không tự giác phải thối lui, phát ra từng trận rên rỉ.

Ngay cả thủ lĩnh đám hắc y nhân cũng phải rung mình cuống quýt, trong lòng tràn ngập kinh sợ. Thiếu niên trước mặt này không còn như một khắc trước chờ mình đến phân thân nữa, hẳn giờ đã thành ác mà tràn ngập khí thể tà ác. Tà khí ngập trời giống như đang muốn cắn nuốt chính mình cùng các thủ hạ vậy. Quá sợ hãi, hẳn rộng lớn:

- Các huynh đệ, lên cho ta, ai giết được hắn chắc chắn có thưởng.

Lập tức hắn cùng hai đồng bạn công lực cao khác dẫn đầu tiến lên, ba chuôi trường đao quang mang đấu khí bất đồng liền bổ về phía A Ngốc.

A Ngốc lúc này đã không còn cảm xúc, tâm lạnh như băng, tâm thần hẳn đã thuận theo hàn ý Minh Vương kiếm mà phát sinh biến hóa, đáy mắt băng giá mà có chút phệ huyết quang mang, tay phải đã thấu vào trong vật áo trước ngực, gắt gao nắm lấy chuôi Minh Vương kiếm. Mắt thấy ba gã

hắc y nhân đang hướng chính mình đánh tới, A Ngốc tay trái ôm sát Huyền Nguyệt, lạnh giọng quát:

- Minh Vương nhất thiết, Thiên – Địa – Động!

Cho dù Huyền Nguyệt đang ngay trong vòng tay A Ngốc nàng cũng cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, không thấy rõ ràng, một đạo u lam quang mang đã từ ngực A Ngốc phóng ra, phảng phất như tới ánh sáng nơi Cửu U địa ngục, xẹt qua ba gã hắc y nhân đang đánh tới. Lam quang biến mất, chung quanh đám hắc y nhân đang chuẩn bị động thủ đều ngừng cước bộ.

"Đang! Đang! Đang! "

Thanh âm ba tiếng trọng vật rơi xuống đất vang lên, thân thể ba gã hắc y nhân khi nãy cũng rơi xuống bụi bậm, thân thể hơi chút co quắp, cũng đã biến thành 3 khối thây khô, không biết Minh Vương kiếm đã hấp thụ bao nhiêu linh hồn rồi.

A Ngốc tay vịn ngực, không ngừng thở hổn hển, lực công kích của Minh Vương kiếm mặc dù vô cùng cường đại, nhưng tương đối cũng khiến hắn tiêu hao hết sạch chút sanh sanh chân khí còn sót lại, tà khí lạnh như băng xuất hiện khi hắn thi triển Minh Vương nhất thiết cũng đồng thời xâm nhập cơ thể hắn, giờ phút này, chúng đang không ngừng công kích, sanh sanh chân khí đã gần như khô kiệt, căn bản không có năng lực khu trừ tà khí này ra ngoài.

Ngay thời điểm Minh Vương kiếm xuất hiện, thân thể Huyền Nguyệt đã không ngừng run rẩy, thẳng đến giờ phút này mới bình tĩnh trở lại, Phượng Hoàng Chi Huyết lần nữa cứu mạng nàng. Nàng cũng phát hiện A Ngốc có điểm bất ổn, bởi vì hắn thân thể sợ run, sắc mặt xanh mét, đáy mắt hàn quang không ngừng lưu chuyển, tựa hồ tùy thời có thể bùng nổ nguy hiểm.

A Ngốc hiện tại thống khổ vô cùng, hắn miễn cưỡng duy trì một điểm thanh tỉnh, thúc dục chút sanh sanh chân khí còn thừa lại để chống đỡ cùng tà khí của Minh Vương kiếm, nhưng tâm linh hắn không ngừng bị tà khí công kích đã bắt đầu dần dần thất thủ.

Ngay khi A Ngốc tưởng mình xong rồi, đột nhiên từ ngực lam quang đại phóng, trong cơ thể tà khí phảng phất như tìm được lộ khẩu, hải nạp bách xuyên, trong khoảnh khắc bị hấp thụ không còn một mảnh. Trong nháy mắt

tà khí hoàn toàn biến mất, A Ngốc cảm giác được Thần Long Chi Huyết nơi ngực thoáng động, phát ra một tiếng vang nhỏ. Lam quang thu liễm, A Ngốc rốt cuộc khôi phục bình thường.

Hắn vẫn chưa không chế lại được thân thể, ôm Huyền Nguyệt té ngã trên mặt đất, lại dùng chính tấm lưng đang bị thương tiếp đất, cho dù đã mất đi phần lớn tri giác nhưng hắn vẫn cảm thấy đau đớn khôn cùng, toàn thân mềm nhũn, lâm vào hôn mê.

Đám hắc y nhân chung quanh đều ngây ngốc đứng đó, bọn họ công lực vốn không cao lắm, công phu đấu khí cũng chẳng cao thâm, gặp thiên hạ chí tà Minh Vương kiếm, linh hồn đã bị cắn nuốt, sinh mệnh cứ thế trôi đi.

Chỉ có mấy chục gã hắc y nhân phía ngoài cách A Ngốc hơn trăm thước là còn bảo trì vài phần thanh tỉnh, hú lên quái dị, thúc dục tuần mã chạy trốn chết, tà khí ngập trời mặc dù chưa cướp đoạt tính mạng, nhưng đã khiến cho bọn hắn điên cuồng.

Thần Thánh lịch, năm 994, cuối tháng 8.

Tử thần A Ngốc lần đầu tiên dụng Minh Vương kiếm giết hại hơn 700 người. Gần ngàn vong linh bị Minh Vương kiếm cùng Thần Long Chi Huyết hấp thụ. A Ngốc thiện lương dần dần bắt đầu bước trên con đường trở thành Tử Thần, bản chất hắn mặc dù thiện lương nhưng cũng không tránh khỏi mang đến sát phạt.

Lúc này, ba vị tù trưởng Á Liên Tộc đã ổn định được tộc nhân, tìm ngựa, tạm thời tụ tập được gần ngàn tráng niên quơ tạm binh khí, điên cuồng hướng đám hắc y nhân phóng tới. Bọn họ vừa lúc đón đầu mấy chục gã hắc y nhân trốn chạy lúc nãy. Lập tức giết chết. Đám hắc y nhân căn bản không tránh né, hơn chục nhân mạng trong chốc lát đã thương vong hơn nửa.

Nham Thạch cùng Nham Lực nóng lòng như lửa đốt, bọn họ rõ ràng biết được bị hơn một ngàn người vây công thì sẽ có kết quả như thế nào. Ra tay không chút lưu tình, đám hắc y nhân đó hơn phân nửa là chết dưới tay hai người họ.

"Đang——"

Một tiếng thanh âm băng nhận giao kích truyền đến, Nham Thạch ngăn trở chiến phủ Nham Lực đang bổ về phía gã hắc y nhân cuối cùng.

- Đại ca, người làm gì không cho ta giết thẳng ranh này. Ta nên vì A Ngốc huynh đệ báo thù a!

Nham Thạch một tay vừa lôi tên hắc y nhân đến trước người vừa nói:

- Người chẳng lẽ không phát hiện, bọn chúng căn bản không chút phản kháng sao?

Hắn tay dùng lực lắc lắc thân thể gã hắc y nhân đó, giận dữ hét:

- Hồn đản, các người rốt cuộc là ai?

Hắc y nhân ánh mắt ngốc trệ, sợ hãi, thì thào nói:

- Đừng, đừng giết ta, đừng giết ta, Thần Chết đại nhân, ta sai rồi, ta sai rồi. Đừng giết ta, Tử Thần đại nhân!

Tâm chí gã hắc y nhân ngưng trệ, trong đầu không ngừng hiện lên một màn hàng loạt đồng bạn biến thành cây khô dưới tà khí Minh Vương kiếm.

Nham Thạch ngẩn người, tử thần? Sao lại có tử thần? Hắn trong lòng quỳnh lên, tiện tay ném gã hắc y nhân sang một bên, quơ trường đao, hô lớn:

- Các huynh đệ Á Liên Tộc, theo ta mau!

Vừa nói, liền giục ngựa tiến lên trước, hướng đám hắc y nhân khi nãy chạy tới. Khi bọn hắn tới gần, thấy đám hắc y kỵ sĩ không có một điểm phản ứng, nhanh chóng giết hơn 10 người, sau đó mới giật mình phát hiện những người này căn bản không hề nhúc nhích.

Nham Thạch trong lòng vừa động, nhớ tới kết cục của đám đạo tặc tại Tinh Linh sâm lâm, cao giọng nói:

- Mọi người dừng tay, những người này đều đã chết.

Hắn nói không sai, một người mà mất đi linh hồn thì quả thật có thể nói là đã chết, không riêng gì bọn họ, ngay cả ngựa cũng đã miệng mũi xuất huyết, mất đi tánh mạng. Chỉ cần chạm nhẹ sẽ ngay lập tức tê liệt ngã trên mặt đất.

Rốt cuộc, Nham Thạch và Nham Lực trong đám người đó cũng tìm được Ngốc cùng Huyền Nguyệt, bọn họ trong lòng tràn ngập kinh ngạc. Bị hơn ngàn người vây công, chẳng những không chết mà còn tiêu diệt đại bộ phận địch nhân, đây là công lực ở cái dạng gì mà có thể xoay chuyển tình thế như vậy.

Hai người vội vã dìu A Ngốc, Huyền Nguyệt đứng lên, Huyền Nguyệt cũng đã hôn mê, vẫn gắt gao nằm trong lòng ngực A Ngốc, Nham Thạch thử mấy lần cũng vô pháp tách ra. A Ngốc sau lưng vết thương vẫn đang rỉ máu, Nham Thạch dùng đấu khí phong bế huyết mạch, đưa hân giao cho Nham Lực. Nham Lực lực lượng kinh người, đồng thời ôm hai người cũng cũng không cảm giác cố sức.

Á Liên Tộc ba vị tù trưởng cũng đã đi tới gần, bọn họ đang nghiên cứu đám hắc y kỹ sĩ đã mất đi linh hồn này

Nham Thạch phát hiện A Ngốc cùng Huyền Nguyệt vẫn chưa chết, tâm rối cuộc cũng buông lỏng, đi tới trước ba vị tù trưởng, hỏi:

- Tù trưởng, các người có biết đám địch nhân này từ đâu đến? bọn chúng tại sao lại muốn công kích các người?

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Thần Chi Thấm Phán

> Ba vị tù trưởng nhìn nhau, trên mặt toát ra vẻ mặt đau đớn, Tù trưởng bộ lạc phương Bắc nói:

- Những người này hẳn là thổ phỉ, bọn chúng tại lãnh địa Á Liễn Tộc hoành hành đã lâu, chuyên môn giết người cướp của. Nhiều bộ lạc chúng ta đã bị tấn công, những tộc nhân may mắn thoát được đều nói, đặc điểm lớn nhất của bọn chúng chính là tính cơ động phi thường mạnh mẽ, nhân số vẫn duy trì chừng ba nghìn, hoàn toàn do cao thủ khinh kỵ binh tạo thành, chúng dụng chiến thuật chiến dưỡng chiến duy trì cuộc sống, bọn chúng hành tung quỷ bí, chưa một ai biết bọn họ từ đâu đến, địa phương bị bọn chúng công kích luôn là gà chó không tha!

- Có thể nói trên thảo nguyên này, bọn chúng chính là một tiểu bộ lạc đoạt mệnh oan hồn. Không nghĩ tới đám hỗn đản đó thừa dịp chúng ta cử hành long trọng Ba Đồ Lễ Lẽ đến công kích chúng ta. Cám ơn các người, các dũng sĩ ngoại tộc, nếu như không phải các người tranh thủ thời gian, sợ là ba bộ lạc chúng ta đã bụi phi yên diệt. Nhưng những người này bị sao vậy, tại sao lại không hề nhúc nhích, hơn nữa đồng tử đều đã biến thành màu xám.

Nham Thạch lắc đầu, cười khổ:

- Những người này sinh cơ đã tuyệt, hẳn là do huynh đệ ta làm ra, đám thổ phỉ này đều đã xong đời a. Nếu bọn chúng có đến 3000 người, các người hãy nhanh chóng chuẩn bị thật tốt, nếu như lại bị đánh lén nữa thì sẽ không may mắn như thế này đâu.

Ba vị tù trưởng kinh hãi.

- Cái gì, đám thổ phỉ đó đều do một tay huynh đệ người giết chết sao? Hắn, hắn cũng quá lợi hại đi, một người mà lại có thể tiêu diệt nhiều thổ phỉ đến vậy. Chẳng lẽ, chẳng lẽ hắn đúng như những lời tên hắc y nhân kia nói, chính là tử thần sao? Cũng chỉ có tử thần mới có thể trong thời gian ngắn như vậy đem đám hỗn đản đó tất cả đều giết chết.

Nói tới đây, ba người trên mặt đều toát ra thần sắc hoảng sợ. Trước, bọn họ đã chứng kiến 3 khối thân khô, trong lòng vốn không yên.

Nham Thạch tự nhiên nhìn ra bất an trong lòng ba vị tù trưởng, nhíu nhíu mày, nói:

- Cái gì mà tử thần bắt tử, các người đừng nói lung tung. Chúng ta chỉ đi ngang qua nơi này mà thôi, nếu đám thổ phỉ đã bị tiêu diệt tạm thời tộc nhân các người cũng được an toàn, các người không cần sợ hãi, chúng ta sẽ không làm tổn hại các người, hiện tại cũng là lúc nên rời đi rồi.

Tù trưởng bộ lạc phương Bắc chặn lại nói:

- Dừng sĩ, chúng ta cũng không phải có ý gì khác, cho dù huynh đệ ngài thật sự là tử thần cũng là một vị thiện lương Tử Thần! Hắn xuất hiện cứu hàng ngàn tính mạng tộc nhân chúng ta, chúng ta sao phải sợ hãi chứ? Các người lưu lại đi, cho dù phải đi cũng nên đợi đến sáng mai hãy đi.

Mặc dù hắn nói có chút miễn cưỡng nhưng đáy mắt ánh lên vẻ chân thành.

Nham Thạch mặc dù muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, nhưng tình trạng Huyền Nguyệt cùng A Ngốc đều không lạc quan, bản thân cùng Nham Lực tham chiến cũng đã phi thường mệt mỏi, căn bản không nên lập tức rời đi. Hắn gật đầu, nói:

- Được rồi, phiền toái ngài sắp xếp cho chúng ta một trường bằng sạch sẽ, huynh đệ ta cùng muội muội muốn hảo hảo nghỉ ngơi.

Tù trưởng bộ lạc phương Bắc mừng rỡ đáp ứng, vội vã sai người an bài.

- Các vị tù trưởng, các người phải nhanh chóng tập hợp tráng niên lại, đám thổ phỉ đó còn hai ngàn người, bọn chúng có khả năng sẽ quay lại đánh lén, nhất định phải cẩn thận. Các người nhân thủ đủ không?

Tù trưởng bộ lạc phương Nam vỗ vỗ ngực, nói:

- Dững dĩ, người yên tâm đi, nếu như không phải đánh lén đám hỗn đản đó căn bản không dám tới làm phiền chúng ta, chúng ta ba bộ lạc cũng có chừng ba, bốn chục chiến sĩ ấy chứ, tùy tiện người cái nào cũng có thể đàn áp đám thổ phỉ, căn bản không phải đối thủ.

Nham Thạch nói:

- Vậy là tốt rồi, hết thầy phải cẩn thận, bảo trì cảnh giác.

Á Liễn Tộc nhân vậy xung quanh, Nham Thạch và Nham Lực mang theo A Ngốc cùng Huyền Nguyệt thoát ra trở lại cạnh ốc đảo nơi Tù trưởng bộ lạc phương Bắc đã an bài một cái lều vải thật lớn cho bọn họ nghỉ ngơi.

Huyền Nguyệt đơn thuần chỉ bị thoát lực, cũng không bị thương gì, nàng chỉ cần nghỉ ngơi là ổn. Nhưng A Ngốc thì lại quá lao lực, thể lực tiêu hao hầu như không còn, hơn nữa sau lưng lại bị thương nặng, tình trạng rất không lạc quan.

Nham Thạch cùng Nham Lực vì bảo trụ A Ngốc chỉ có thể luân lưu nghỉ ngơi, dùng đấu khí khơi thông kinh mạch A Ngốc, thúc giục sinh sinh chân khí luân chuyển. Qua mấy canh giờ, tình trạng A Ngốc mới xem như ổn định.

Á Liễn Tộc tam đại bộ lạc tại trải qua đánh lén, đều nhất loạt tập trung, chỉnh tề đội ngũ, sắp xếp trận địa sẵn sàng đón địch. Có lẽ đám thổ phỉ đó phát hiện sự đề phòng của Á Liễn Tộc nên không có tái xuất hiện, thời gian một đêm rất cực cũng trôi qua. Đối với Á Liễn Tộc mà nói, này vốn là một đêm cuồng hoan! Hiện tại, tộc nhân tam đại bộ lạc lại tràn ngập bi thống, vì tộc nhân chết đi mà ai điều.

Sáng sớm hôm sau, Huyền Nguyệt tỉnh lại trước, một đêm nghỉ ngơi, đã khiến nàng khôi phục được nửa thân ma pháp lực, nhẹ nhàng ngồi dậy, nàng dần nhớ lại hết thầy mọi việc đã phát sinh tối qua, vô cùng lo lắng nhưng nàng cũng đã phát hiện A Ngốc bên cạnh

A Ngốc bởi vì mất máu không ít, sắc mặt có chút tái nhợt, vẫn đang nặng nề ngủ, hắc chau mày, tựa hồ như đang trải qua thống khổ. Huyền Nguyệt trong lòng đau xót, tối qua, nếu như không phải vì cứu mình, A Ngốc cũng sẽ không bị trúng một đao như thế, lúc này lần đầu tiên Huyền Nguyệt cảm thấy hối hận khi xưa tại Giáo đình tại sao lại không chăm chỉ

tu luyện, nếu như cố gắng tu luyện thực lực nàng tuyệt không thể này, tối thiểu cũng có thể giúp A Ngốc một ít.

Nham Thạch cùng Nham Lực đều ngồi ở một bên, Huyền Nguyệt lặng lẽ đặt đầu A Ngốc lên đùi mình, làm cho hắn ngủ thoải mái một chút, nhẹ nhàng vuốt ve trán A Ngốc, trong mắt tràn ngập nhu tình.

A Ngốc gối lên đùi Huyền Nguyệt, cảm giác mềm mại khiến chân mày hắn dần dần giãn ra, thoải mái ngủ.

Huyền Nguyệt cũng không có nhàn rồi, nhắm mắt suy nghĩ nên dùng quang hệ ma pháp nào giúp A Ngốc khôi phục, đầu tiên nàng phải bảo trì trạng thái tốt nhất mới được.

Giữa trưa, bao gồm cả A Ngốc mấy người đều lần lượt tỉnh lại. Nham Thạch cùng Nham Lực ngồi xuống điều tức cơ thể cơ bản đã khôi phục trạng thái. Huyền Nguyệt ma pháp lực cũng đã khôi phục, duy chỉ có A Ngốc thân thể mất máu quá nhiều nên vẫn còn suy yếu, sau lưng vết thương càng đau nhức.

Khi hắn tỉnh lại liền phát hiện chính mình đang gối lên đùi Huyền Nguyệt, lập tức phát hoảng liền vội vã ngồi dậy, Huyền Nguyệt cũng bởi vì hắn ngồi dậy mà thanh tỉnh.

- Nguyệt Nguyệt, ta, ta như thế nào lại...

Huyền Nguyệt mặt đỏ lên, vội lảng sang chuyện khác:

- Thân thể ngươi có chỗ nào không tốt, còn đau chỗ nào không?

A Ngốc khóe miệng giật giật:

- Không, không có, ta tốt hơn nhiều rồi, chỉ hơi suy yếu mà thôi, qua 1, 2 ngày là hồi phục ý mà. Hôm qua, sau khi ta hôn mê, ngươi không bị thương chứ?

Huyền Nguyệt cúi thấp, lắc đầu, thấp giọng nói:

- Không có, ngươi liều mạng bảo vệ ta như vậy, ta như thế nào bị thương chứ.

Nham Lực bu lại, cười hắc hắc:

- Các người làm sao vậy, sao ta thấy có chút bất bình thường a!

A Ngốc hoạt động thân thể vẫn còn chút cứng ngắc, miễn cưỡng nói:

- Ta, chúng ta không có gì bất bình thường cả! Nham Lực đại ca, hôm qua là các người trở về cứu chúng ta sao? Lúc ta té xỉu chung quanh vẫn còn rất nhiều người a. Đám hắc y nhân đó thật đáng giận, sát hại nhiều Á Liễn Tộc nhân như vậy.

Nham Lực không kịp nhìn thấy ánh mắt ngăn cản của Nham Thạch, cười khổ nói:

- Chúng ta cứu các người á? Hôm qua các người thật khiến chúng ta quá đổi kinh ngạc, lúc chúng ta chạy tới, đám thổ phỉ đó đều không còn nhúc nhích, dĩ nhiên là đã chết. A Ngốc, đã có chuyện gì xảy ra vậy?

Nghe xong, A Ngốc toàn thân đại chấn, hẳn rõ ràng biết được đó đều do Minh Vương kiếm mà ra, đủ mọi tình cảnh khi đó không ngừng tạt hiện trước mắt, liền vội hỏi:

- Nham Lực đại ca, người nói cái gì? Một ngàn người đã chết sao?

Nham Lực đáp:

- Không phải nhưng cũng kém không nhiều lắm. Có mấy người chạy trốn nhưng đều đã bị chúng ta giết chết, đám hỗn đản đó đáng nhẽ nên sớm bị trừ khử, nghe Tù trưởng bộ lạc phương Bắc nói, bọn họ trên tay đã nhiễm không ít máu tươi a. Huynh đệ, người mau nói cho ta biết, người đã dùng biện pháp gì giết sạch đám hỗn đản đó vậy, cũng gần một ngàn người đó! Chẳng lẽ là ma pháp sao? Nhưng như thế nào lại không có thương tổn nhỉ?

A Ngốc sắc mặt trở nên dị thường tái nhợt, hẳn tuyệt đối không ngờ trong giây lát phần nộ mà khiến hơn một ngàn người tử vong, áp lực đè nặng trong lồng ngực khiến hẳn toàn thân run nhè, oa một tiếng, phun ra một bùm máu tươi, yếu đuối ngã xuống.

Huyền Nguyệt vô cùng hoảng sợ, vội vã ôm lấy A Ngốc, thương tâm:

- A Ngốc, A Ngốc, người làm sao vậy?

A Ngốc ánh mắt trống rỗng, hai hàng nước mắt xuôi xuống, thì thào:

- Ta, ta đã giết hơn một ngàn người, ta là ác ma sao? Tại sao lại như vậy? Tại sao?

Huyền Nguyệt ôm sát đầu A Ngốc, nước mắt chảy ra

- A Ngốc, cái này không thể trách người! Cũng không phải người sai, đám hỗn đản đó đều đáng chết, người giết bọn chúng cũng không có gì quá đáng, đừng nghĩ nữa, đừng suy nghĩ nhiều, chúng ta mau rời khỏi đây có được không!

Nói xong, nàng hung hăng trừng mắt liếc Nham Lực một cái, ngậm xướng chú ngữ Nguyên Khí khôi phục thuật.

Nham Thạch muốn ngăn cản Nham Lực liền nói:

- Sau này không nên nhắc lại chuyện phát sinh tối qua nữa.

Nham Lực gãi gãi đầu, thấp giọng hỏi:

- Đại ca, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy! Chẳng lẽ A Ngốc huynh đệ đã chịu đả kích gì. Sao tự dừng lại đột nhiên hộc máu vậy chứ?

Nham Thạch tức giận nói:

- Người cho rằng ai cũng hiểu chiến như người ư! A Ngốc đột nhiên phát hiện chính mình đã giết gần ngàn người, hắc vốn bản tính thiện lương, như thế nào có thể tiếp nhận đây chứ, mặc dù ta không biết hắc đã làm như thế nào nhưng sau này tốt nhất là đừng nên hỏi, hắc khi nào muốn nói sẽ tự nhiên nói cho chúng ta. Người đi ra ngoài mượn tù trưởng mấy thớt ngựa, sau khi ăn xong, chúng ta sẽ lập tức rời khỏi đây, nhanh chóng lên đường. Ta sợ Á Liễn Tộc nhân sẽ đến hỏi A Ngốc. Bây giờ tốt nhất là không nên đả kích hắc.

Nham Lực đáp ứng một tiếng, rời đi. Nham Thạch nhìn bạch quang đang bao quanh A Ngốc cùng Huyền Nguyệt, có chút thở dài, hắc thật sự cũng rất muốn biết A Ngốc đã dùng phương pháp gì mà có thể tiêu diệt nhiều địch nhân cường đại như vậy. Nhưng nhìn bộ dạng hắc lúc này như thế nào có thể hỏi đây chứ. Thôi thì cứ thuận theo tự nhiên đi.

Dưới tác dụng của Nguyên khí khôi phục thuật từ Huyền Nguyệt, thương thế của A Ngốc gần như đã khỏi hẳn, nhưng áp lực trong lòng lại không hề thuyên giảm, cúi đầu không lên tiếng. Huyền Nguyệt mặc dù sốt ruột, nhưng cũng biết hiện tại không thể kích động hắc, đành ngồi bên cạnh, lẳng lặng đợi.

Trong chốc lát, Nham Lực đã trở về, hắc mang theo 3 con tuần mã cùng rất nhiều đặc sản Á Liễn Tộc. Nham Thạch cùng Nham Lực ăn rất nhiều,

vốn lượng cơm ăn lớn nhất luôn là A Ngốc mà giờ đây Huyền Nguyệt ăn mãi hăn mới ăn một chút, vẻ mặt càng thêm ngốc trệ.

Sau khi ăn xong, Nham Thạch một mình đi về phía tam tù trưởng tam đại bộ lạc cáo tù, sau đó bốn người cười tuấn mã, rời khỏi ốc đảo. Trước khi đi, Tù trưởng bộ lạc phương Bắc vì muốn cảm tạ sự tương trợ của bốn người, cố ý đem bảo vật nặng hai trăm cân huyền thiết cung dâng tặng. Huyền thiết cung này do cơ duyên xảo hợp mà bộ lạc phương Bắc mới có được, bọn họ cũng không biết huyền thiết cung này chân chính giá trị dường nào. Huyền thiết vật chất này, chỉ cần đao kiếm bình thường dung nhập một chút, có thể từ sắt thường biến thành lợi khí, trên đại lục, huyền thiết luôn luôn là khoáng thạch trân quý được trả giá rất cao, huyền thiết nhiều như vậy, giá trị cũng phải tương đương với mấy khối Cực phẩm ma pháp thủy tinh mà A Ngốc cùng Huyền Nguyệt đang mang theo.

Nham Thạch đem huyền thiết cung đưa cho A Ngốc, A Ngốc cũng không để ý, chỉ đơn giản đem huyền thiết cung thu vào trong Thần Long Chi Huyết.

Trên đại thảo nguyên mênh mông rộng lớn, tâm tình u ám của A Ngốc cũng dần dần sáng sủa hơn, mặc dù bóng ma vẫn còn nhưng hăn đã không còn quá cố chấp, dù sao, đám thổ phỉ đó cũng đều đáng chết.

Bởi vì lo lắng đến thương thế mới lành của A Ngốc cho nên tốc độ đi tới cũng không phải quá nhanh, mặc dù xế chiều mà khí trời vẫn còn nóng rực, thế nhưng lần này Huyền Nguyệt lại không hề kêu khổ, chỉ đem thân thể rúc vào trong lòng A Ngốc, hưởng thụ cảm giác ấm áp từ ngực hăn.

- A Ngốc, tối qua ngươi muốn nói gì với ta? Hiện tại có thể nói đi!

A Ngốc ngẩn người, vừa điều khiển tuấn mã, vừa thì thào nói:

- Nguyệt Nguyệt, ta, ta sẽ không nói đâu, chỉ là, chỉ là ta cảm giác được người của hiện tại so với lúc mới gặp, thay đổi rất nhiều.

Huyền Nguyệt hì hì cười, nói:

- Vậy ngươi nói xem, ta thay đổi thế nào?

A Ngốc đáp:

- Lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, lúc đó ta mới biết nguyên lai nữ hài tử cũng có người xinh đẹp như vậy, lúc ấy vẻ đẹp của người khiến ta cơ hồ hít

thở không thông. Nhưng mà tính tình của người lại cực kỳ trái ngược, vô cùng điêu ngoa ngang ngược, quen được nuông chiều, luôn một bộ dạng hơn người. Người khi đó căn bản khinh thường chỉ xem ta như một tiểu tử.

Nghe A Ngốc nói câu đầu tiên, Huyền Nguyệt có chút đắc ý, nhưng nghe đến câu sau, mặt không khỏi cúi thấp, quyết cái miệng nhỏ nhắn nói:

- Ta có như vậy sao? Ai điêu ngoa ngang ngược, người nói loạn.

Kỳ thật, nàng tâm lý cũng biết những lời A Ngốc nói đều là sự thật, chỉ bất quá không muốn thừa nhận mà thôi. Khi A Ngốc nói đến lúc chính mình xem thường hẳn, đáy mắt rõ ràng toát ra một tia thương cảm. Huyền Nguyệt trong tâm có chút đau đớn.

A Ngốc cười khổ nói:

- Ta không có nói bậy, cũng không có nói dối. Ta chỉ nói cảm thụ bản thân mà thôi.

Huyền Nguyệt ngồi thẳng thân thể, nhìn A Ngốc hỏi:

- Vậy hiện tại thì sao? Hiện tại so với lúc chúng ta mới gặp có gì khác nhau?

A Ngốc trên mặt toát ra nét cười, nói:

- Người trước ngồi xuống đã, ta sẽ tiếp tục nói cho người. Ta cười ngượng cũng không giỏi, cẩn thận té đó.

Nói xong, vươn tay phải, rất tự nhiên nắm thắt lưng mềm mại của Huyền Nguyệt kéo vào trong lòng mình. Huyền Nguyệt mặc dù trên mặt nóng ran, nhưng cũng không có phản kháng, trong lòng dâng lên một tia ngọt ý.

A Ngốc nhớ tới tối qua Huyền Nguyệt thành linh trở nên ôn nhu, trong lòng cảm giác khác thường hoàn toàn xua tan cảm giác đè nén ban đầu, trong lòng ôm thân thể mềm mại của Huyền Nguyệt, ngửi hương thơm từ người nàng, cảm giác động lòng người, hẳn thấp giọng nói:

- Lúc khảo thí, không biết tại sao ma pháp của người bị ta hấp thu. Sau đó người đã nói ta khi dễ người, ép ta làm người hầu của người. Kỳ thật ta không muốn đi theo người, ta chỉ nóng lòng muốn trở lại bên cạnh sư phụ mà thôi, nhưng chứng kiến người khóc than, không hiểu tại sao trái tim ta lại mềm ra. Cho nên mới đáp ứng yêu cầu của người. Sau đó tính tình của

người biến hóa rất lớn, trong chốc lát đột nhiên tốt lắm, nhưng chốc lát sau lại hoàn toàn thay đổi. Ta căn bản không cách nào hiểu thấu, cho nên, ta chỉ có thể tận lực cách xa người một chút, đem bảo toàn chính mình, đỡ lại bị người đả thương cùng châm chọc.

Nghe xong, Huyền Nguyệt thân thể có chút chấn động, nắm bàn tay của A Ngốc bên hông mình, cúi đầu, nhỏ giọng nói:

- Thực xin lỗi, ta không biết bởi vì ta mà người phải chịu thương tổn lớn như vậy.

A Ngốc nhìn bộ dạng Huyền Nguyệt khổ sở, trong lòng đau xót, nói tiếp:

- Nhưng sau đó người lại thay đổi. Từ khi tiến vào lãnh địa Phổ Nham Tộc, người đã bắt đầu từ từ chuyển biến. Người làm cho ta phát hiện một mặt tính cách thiện lương của người. Người dùng ma pháp cứu Nham Thạch đại ca, khi đó, ta thật sự phi thường cảm kích. Nếu như không nhờ Tình Tâm Chú của người, sợ rằng Nham Thạch đại ca sớm đã chết, hơn nữa cũng sẽ tìm không ra hung thủ đã sát hại thê tử hãn. Từ đó về sau, người càng thay đổi, đã không còn các tật xấu trước kia nữa. Trong Tinh Linh sâm lâm cũng tốt, tại Á Liễn Tộc cũng tốt, người cùng trước kia khác nhau rất nhiều. Người cũng đã biết quan tâm người khác.

A Ngốc chân thành nói, thật sâu đánh động vào tâm hồn thiếu nữ của Huyền Nguyệt, nàng gắt gao đem thân thể rúc vào lòng A Ngốc, thì thào:

- A Ngốc, ta không biết trước kia mình như thế nào, cũng không rõ hiện tại mình ra sao. Nhưng ta lại biết, nguyên nhân làm ta thay đổi, chỉ có một.

A Ngốc ngẩn người, hỏi:

- Là gì?

Huyền Nguyệt ngẩng đầu, nhìn thẳng A Ngốc, ôn nhu nói:

- Là bởi vì người. Là người làm cho ta thay đổi. Người thích ta của hiện tại chứ?

A Ngốc tránh né ánh mắt rực lửa của Huyền Nguyệt, có chút mờ mịt gật đầu, hãn không ngừng tự hỏi, tại sao Nguyệt Nguyệt lại nói vì mình mà thay đổi. Nhưng bất luận hãn có nghĩ thế nào cũng không ra, dù sao hãn vẫn chỉ là một hài tử 18 tuổi mà thôi.

Huyền Nguyệt mỉm cười, nói:

- Người thích là được, ta nhất định sẽ khiến người càng ngày càng thích.

Nói xong những lời này, Huyền Nguyệt che mặt cười nóng ran, đem thân thể hoàn toàn thu trong ma pháp bào, tâm hồn thiếu nữ kịch liệt run rẩy.

Nham Thạch cùng Nham Lực một mực cười ngửa đi phía trước, bọn họ cũng đã sớm cảm giác được quan hệ giữa Huyền Nguyệt và A Ngốc có chút biến hóa. Huynh đệ hai người rất ăn ý không đi quấy rầy bọn họ.

Một hồi lâu, Huyền Nguyệt đột nhiên nắm tay A Ngốc, thấp giọng nói:

- A Ngốc, tối qua cảm ơn người đã cứu ta.

A Ngốc ngăn người, lắc đầu, nói:

- Là người trước đã cứu chúng ta mới đúng, nếu như không có người thi triển Hỏa Phượng Hoàng, chỉ sợ ta cũng không có cơ hội trợ giúp Nham Thạch cùng Nham Lực đại ca lao ra. Hiện tại nghĩ lại mà sợ, nếu như chúng ta hôm qua chết trong tay thổ phỉ, sợ rằng linh hồn ta cũng không được tha thứ, bởi vì ta đã làm liên lụy đến người! Nhưng mà đã giết nhiều người như vậy, ta thật sự rất hối hận a.

Nói xong, hắc thống khẽ cúi đầu. Huyền Nguyệt nắm chặt tay A Ngốc, ôn nhu nói:

- Đừng khổ sở, bọn chúng đều là người xấu, cho dù người không giết bọn họ, bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ gặp báo ứng, vì bọn chúng thương cảm là không đáng. Bất quá, Minh Vương kiếm uy lực thật sự quá lớn, ta nếu không có Phượng Hoàng Chi Huyết cũng sẽ không bảo vệ được chính mình.

A Ngốc hiện tại nhớ lại trong lòng sợ hãi không thôi,

- Lúc ấy ta chỉ là muốn cùng bọn họ liều mạng, đầu óc nóng lên, xuất ra Minh Vương kiếm. Nếu như người cũng bị tà khí Minh Vương kiếm xâm nhập, ta...

Huyền Nguyệt che miệng A Ngốc, mỉm cười:

- Đừng nói nữa, hiện tại ta không phải không có việc gì sao? Phượng Hoàng Chi Huyết dù sao cũng là thần khí, chỉ cần người không dùng Minh Vương kiếm công kích ta, tà khí chắc chắn phá không được Phượng Hoàng

Chi Huyết hộ thân. Bất quá, sau này hãy dùng Minh Vương kiểm cho thỏa đáng, nó rất tà ác, ta thấy nếu không có hơi thở thần thánh hoặc là công lực cao cường hộ thân, chỉ cần bị tà khí xâm nhập, ắt phải chết không thể nghi ngờ, rất dễ dàng ngộ thương người khác.

A Ngốc ngưng trọng gật đầu:

- Sau này nếu không đối diện thời khắc sinh tử, ta tuyệt không dùng Minh Vương kiểm. Lực lượng của nó quả thực rất đáng sợ. Vừa động đã khiến hơn một ngàn nhân mạng tử vong, lòng ta dị thường áp lực.

Huyền Nguyệt nói:

- Vậy đừng nghĩ nữa, hết thầy đều đã tốt.

Lúc Huyền Nguyệt cùng A Ngốc nhỏ nhẹ trao đổi, trong Thần Long Chi Huyết nơi ngực A Ngốc, khối Long đàn khi xưa Tinh Linh Nữ vương đưa cho, bị kích thích bởi hơi thở tử vong đã bắt đầu không ngừng xao động, một tiểu sinh mệnh đã ngủ say hàng ngàn năm nay lại động dậy không ngừng hấp thu năng lượng của Thần Long Chi Huyết, cũng bởi vì đã hấp thụ tà khí hôm qua mà nảy sinh biến hóa.

Giữa trưa hai ngày sau khi đám A Ngốc rời đi, Hồng y tế tự Huyền Dạ cùng thủ hạ đã đi đến bộ lạc phương Bắc Á Liên Tộc. Rời khỏi Tinh Linh sâm lâm, Huyền Dạ tâm tình buông lỏng không ít, chỉ cần khẳng định nữ nhi không đi đến Tử Vong sơn mạch, hết thầy đều có thể giải quyết.

Hắn hiện tại duy nhất lo lắng chính là người đang sở hữu chí tà Minh Vương kiểm – A Ngốc. Mặc dù bề ngoài xem ra A Ngốc như một thiếu niên thiện lương, hơn nữa còn có chút ngu độn, nhưng hắn cũng không dám khinh thường, nhất là khi nghe Tinh Linh Nữ vương nói A Ngốc cùng Huyền Nguyệt có quan hệ mật thiết, hắn lại càng lo lắng. Minh Vương kiểm là vật Giáo đình phải thu hồi, đồng thời hắn cũng quyết định phải đem nữ nhi quay về.

Hiện tại là giữa trưa, lúc sáng sớm, Á Liên Tộc phương Đông bộ lạc cùng phía Nam bộ lạc đều đã rời đi, hai ngày nay, bọn họ vẫn luôn cảnh giác đám thổ phi đến trả thù, toàn bộ tinh thần đề phòng. Mặc dù hy sinh mấy trăm tộc nhân, nhưng dù sao cũng tiêu diệt hơn một ngàn danh thổ phi, bị thương cũng dần qua đi, đại bộ phận đều đã hưng phấn trở lại.

Nhưng đã qua hai ngày mà chưa có chút hiện tượng dị thường nào xuất hiện. Ba vị tù trưởng đồng thời nhận định, đám thổ phỉ đó chắc hẳn đã rời đi. Dù sao, bọn họ trước nay đều hành động một kích ký lui, lúc này hẳn cũng không ngoại lệ. Nhưng bọn họ đều đã quên một việc, đám thổ phỉ này ở đây đã tổn thất một phần ba nhân thủ, một ngàn nhân đánh lén toàn quân bị diệt, bọn họ sao có thể từ bỏ ý đồ chứ?

Đám người Huyền Dạ vừa tiến vào trong ốc đảo, bởi vì trang phục đặc trưng rất nhanh bọn họ đã được phát hiện. Mặc dù Á Liễn Tộc nhân cũng chưa từng thấy qua, nhưng trang phục của tế tự thì ai cũng có thể nhận biết, dù sao bọn họ cũng đều là những tín đồ trung thành của Thần Thánh Giáo đình.

Tù trưởng bộ lạc phương Bắc tự mình nghênh xuất, nghênh đón đám người Huyền Dạ vào trong bộ lạc.

- Tôn kính Hồng y tế tự đại nhân, hoan nghênh ngài tới phương Bắc bộ lạc Á Liễn Tộc, là tín đồ trung thành, chúng ta Á Liễn Tộc vẫn luôn khát vọng được Giáo đình chỉ dẫn. Không biết chúng ta có thể vì ngài cống hiến sức lực? Như vậy đại bộ lạc phương Bắc ta vô cùng vinh hạnh.

Tù trưởng bộ lạc phương Bắc vóc dáng tiêu tụy nói.

Hồng y tế tự đi tới nơi này đã khiến hắn vô cùng kinh ngạc! Có thể nhìn thấy các đại nhân trong khoảng cách gần như vậy cũng khiến hắn tràn ngập kinh hãi.

Loại bộ dạng khúm núm này Huyền Dạ đã gặp qua khá nhiều, hơn nữa cũng không có hảo cảm với đám người da đen này, hắn đi thẳng vào vấn đề hỏi:

- Tù trưởng, hai ngày trước, ngài có trông thấy bốn người đi tới nơi này, trong đó có một nữ hài tử, trông rất xinh đẹp?

Tù trưởng bộ lạc phương Bắc trong lòng cả kinh, biểu hiện kinh thế hãi tục của A Ngốc khiến hắn đến bây giờ lòng vẫn còn sợ hãi, mặc dù A Ngốc tiêu diệt chính là địch nhân xâm chiếm nhưng tử trạng kinh khủng của đám thổ phỉ đó khiến hắn in sâu nỗi sợ hãi, cho nên đám người A Ngốc sáng sớm hôm sau đã rời đi hắn cũng không có giữ lại.

Vừa nghe câu hỏi của Huyền Dạ, hần nghĩ ngay đến đám người A Ngốc là trọng phạm của Giáo định, vội vã đem mọi chuyện phát sinh hai hôm trước chi tiết kể lại.

Nghe xong tự thuật của tù trưởng, Huyền Dạ trong lòng kinh hãi, mặc dù hần đã sớm nghe nói Minh Vương kiếm có uy lực cường đại, nhưng cũng không nghĩ tới lại mạnh mẽ đến như thế.

- Nơi đám thổ phỉ đó đã chết ở chỗ nào, người dẫn ta đi xem một chút.

- Hồng y giáo chủ đại nhân, đám thổ phỉ đó đều đã được chôn. Trời nóng như vậy nếu không nhanh chóng sợ rằng thi thể đều đã hư thối, ta xem...

Huyền Dạ nhíu nhíu mày:

- Vậy được rồi, người đem tình trạng chết khi đó của đám thổ phỉ miêu tả cẩn thận lại một lần cho ta.

Tù trưởng bộ lạc phương Bắc như nhận được đại xá, vội vã thêm mắm muối miêu tả.

Huyền Dạ cảm xúc khó tả, nghe xong thở dài nói:

- Minh Vương kiếm không hổ là thiên hạ chí tà, chỉ dựa vào tà khí đã có thể hấp thu linh hồn. Thật sự là đáng sợ!

Đúng lúc này, một gã Á Liên Tộc nhân kích động chạy vào

- Tù trưởng, tù trưởng, không tốt!

Tù trưởng bộ lạc phương Bắc nổi giận nói:

- Cái gì? Không thấy Hồng y giáo chủ đại nhân đang ở đây sao? Đừng tới quấy rầy đại nhân.

Tên Á Liên Tộc nhân kia đầu tiên nhìn Huyền Dạ liếc mắt một cái, sau đó quanh co nói:

- Nhưng là, nhưng là thổ phỉ tới.

Tù trưởng kinh hãi:

- Người nói cái gì? Thổ phỉ tới?. Điều này sao có thể, bọn họ không phải đã bỏ chạy rồi sao?

Tên Á Liên Tộc nhân kia thầm nghĩ, người hỏi ta, ta đi hỏi ai đây?

- Bọn họ có khoảng hai ngàn người, đang hướng chúng ta tiến tới, tộc nhân chúng ta đã đi ngăn cản, nhưng chúng ta nhân số không chiếm ưu thế, sợ rằng, sợ rằng...

Huyền Dạ không đợi tù trưởng đáp lời, giành nói:

- Bất quá chỉ là đám thổ phỉ mà thôi, không cần kinh hoảng, đợi ta đi xem một chút. Thần sẽ phù hộ Á Liễn Tộc các người!

Tù trưởng lúc này mới ý thức được đại viện ở bên, nhanh chóng nói:

- Thịnh Giáo chủ đại nhân thương xót những tín đồ trung thành chúng ta.

Huyền Dạ khẽ gật đầu, hẳn cũng muốn xem một chút, đám thổ phỉ đó rốt cuộc có bản lĩnh gì. Cũng xem như đám thổ phỉ đó xui xẻo. Bọn họ mới vừa bị diệt gần ngàn người dưới tay A Ngốc, giờ lại gặp sát tinh Huyền Dạ. Đối với thế lực tà ác, Huyền Dạ chưa bao giờ lưu thủ.

Lấy ốc đảo làm trung tâm bộ lạc phương bắc đã rối loạn cả lên, đám thổ phỉ gồm hai ngàn kỵ binh đã vọt tới, mặc dù chiến sĩ trong tộc cũng liều mạng ngăn cản nhưng về mặt nhân số cùng chiến đấu lực đều có một ít chênh lệch, trong chốc lát đã có hơn trăm người thương vong.

Tù trưởng bộ lạc phương Bắc sắc mặt tái nhợt, trong ba ngày lần nữa lại nhận đả kích, tâm hắc đã chìm xuống tận đáy cốc.

- Đó chính là đám thổ phỉ đã hoành hành thảo nguyên sao?

Huyền Dạ thản nhiên hỏi. Tù trưởng nhanh chóng trả lời:

- Đúng vậy! Giáo chủ đại nhân, ngài nhất định phải cứu bộ lạc chúng ta, đám thổ phỉ tại thảo nguyên đã đồ sát bao nhiêu người, cũng mang đi không ít tài sản, bọn họ tuyệt đối là thần khinh nhờn giả, bọn họ dám khiêu chiến tôn nghiêm của thần a!

Huyền Dạ có chút mất kiên nhẫn liếc nhìn tù trưởng một cái, lạnh nhạt nói:

- Thần nhất định sẽ trừng phạt đám thổ phỉ đó. Thần chi thẩm phán chuẩn bị.

Theo Huyền Dạ ra lệnh, 12 cao cấp tế tự đi theo hẳn nhanh chóng bố trận vây quanh hẳn làm trung ương, mà tù trưởng cùng Á Liễn Tộc nhân đi theo đều bị ngân giáp thẩm phán giả mời đứng sang bên.

Huyền Dạ đối với đám thổ phỉ đó mà nói, đích xác không thể nghi ngờ là một hồi ác mộng. Hẳn nhàn nhạt ngâm xướng:

- Thiên Thần Nộ, mượn nhữ thần uy, quán chú vu tâm, diệt trừ tà ác.

Kim quang hiện lên, Thiên Thần Nộ hạ xuống trên tay Huyền Dạ. Chung quanh 12 cao cấp tế tự bắt đầu không ngừng ngâm xướng Thần chi cầu nguyện chú ngữ, ánh sáng trắng thần thánh vây quanh thân thể Huyền Dạ. Hơi thở thần thánh chợt đại thịnh.

- Vĩ đại Thiên thần! Ngài có được thần lực vô tận, làm thờ phụng giả trung thành của ngài, ta thỉnh cầu ngài, đem thần lực giao cho ta.

Dưới chân Huyền Dạ, một ma pháp lực mang tinh màu trắng xuất hiện, đưa hẳn toàn thân bao vây ở bên trong, Thiên Thần Nộ không ngừng lóe ra kim quang chói mắt. Đám thổ phỉ hiển nhiên phát hiện tình huống phát sinh bên này, phân ra 500 người, liều mạng vọt tới.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Xấu Hổ

> Huyền Dạ trên mặt toát ra thần thái uy nghiêm, hai tay giơ cao Thiên Thần Nộ, ngâm xướng:

- Rời bỏ thần quang, ta thu hồi tính mạng người, rời bỏ thần uy, ta thu hồi linh hồn người, rời bỏ thần tín, ta thu hồi quyền sinh của người. Thiên thần lực! Cháy lên đi. Vĩ đại thiên thần cho ta mượn, trừng phạt tội ác khinh nhờn thần linh, Thần Chi Thẩm Phán.

Ma pháp này là ma pháp quang hệ cấp 8, uy lực cực lớn, cho dù là Huyền Dạ cũng phải nhờ sự trợ giúp của Thiên Thần Nộ cùng mười hai danh cao cấp tế tự tương trợ mới có thể phát huy uy lực.

Một cột sáng thật lớn lấy Huyền Dạ làm trung tâm chợt bộc phát, chiếu thẳng lên trời, trên bầu trời sáng rỡ đột nhiên không thấy đâu, thay vào đó là một mảng quang vân, lóe ra điện quang chớp giạt.

Huyền Dạ đứng ngạo nghễ trên bạch sắc lục mang tinh, trong tay Thiên Thần Nộ chỉ về phía trước, trên không trung quang vân lập tức phát ra một đạo tia chớp trắng khùng bố, ầm ầm nổ tung, nhằm phía năm trăm tên thổ phỉ kể cả ngựa của bọn chúng cũng hóa thành nhiều điểm quang mang, toàn bộ biến mất không thấy đâu. Trên mặt đất không lưu lại bất cứ dấu vết gì, tựa như bọn họ vốn chưa từng thuộc về thế giới này.

Ánh sáng tia chớp không ngừng nhạt dần, tạo ra từng tiếng ồ vang, thần chi thẩm phán thành công, dưới sự khống chế của Huyền Dạ, trong khoảnh khắc, đem tất cả hai ngàn thổ phỉ toàn bộ biến thành tinh quang, hơi thở thần thánh tràn ngập ốc đảo, hồ nước trong veo lại càng thêm trong suốt thấu triệt.

Khi tù trưởng chấn tĩnh lại đã kinh ngạc phát hiện đoàn người Huyền Dạ đã biến mất không thấy đâu, trên không trung quang vân dần dần tán đi. Thần tích vừa rồi của Huyền Dạ khiến Á Liễn Tộc nhân hoàn toàn bị chấn nhiếp, phần lớn hắc nhân quý trên mặt đất, không ngừng cầu khẩn cúng bái, quang vân tràn ngập lực lượng khủng bố rồi cuộc tiêu thất, ánh mặt trời lần nữa chiếu khắp nhân gian.

Đám thổ phỉ tung hoành hơn năm nay tại Á Liễn Tộc rồi cuộc biến mất dưới tay A Ngốc cùng Hồng y Giáo chủ Huyền Dạ.

Huyền Dạ sau khi tiêu diệt đám thổ phỉ, không muốn dây dưa lập tức mang theo thủ hạ lặng lẽ rời đi. Hắc chỉ muốn mau chóng tìm được nữ nhi cùng A Ngốc, đem Minh Vương kiếm cùng Huyền Nguyệt về lại Giáo đình.

Vừa đi Huyền Dạ vừa thì thào nói:

- Ta vừa rồi có phải đã hành động quá lỗ mãng, đối phó hai ngàn người mà phải dùng đến Thần Chi Thâm Phán, tựa hồ có chút lãng phí ma pháp lực.

Một gã cao cấp tế tự a dua nói:

- Sao lại thế chứ, Giáo chủ đại nhân pháp lực thông thiên, chỉ có như thế mới có thể khiến đám hắc nhân < da đen > đó sáng mắt biết thế nào là lực lượng của thần.

Huyền Dạ sắc mặt trầm xuống, nói:

- Tốt lắm, mau nhanh đi thôi, nếu như ta tính toán không sai, Nguyệt Nguyệt hẳn là đã tới khu vực Thiên Cương sơn. Hy vọng bọn họ không nên dây dưa cùng lão Thiên Cương kiếm thánh, ta cũng không muốn cùng hắc quan hệ.

Trên đại lục từ lâu thanh danh của Tứ đại kiếm thánh đã luôn đứng đầu, là lực lượng hắc cần phải cảnh giác. Giáo hoàng đã từng nói qua với hắc, người có thể uy hiếp đến Giáo đình cũng chỉ có tứ đại kiếm thánh liên thủ mới có thể làm được.

Huyền Dạ nói không sai, lúc này A Ngốc, Huyền Nguyệt cùng Nham Thạch huynh đệ, quả thật đã tiến vào phạm vi của Thiên Cương sơn mạch.

- Thiên Cương sơn mạch là dải núi non lớn nhất trên đại lục, do hàng ngàn ngọn núi cao thấp khác nhau tạo thành, liên miên không dứt, diện tích so với Thần Thánh giáo đình còn muốn rộng lớn hơn, bởi vì đại bộ phận ngọn núi đều phi thường hiểm trở, không thích hợp cho người thường sinh sống, do đó Thiên Cương sơn mạch có rất ít người lui tới. Ít người lui tới thật là tốt, không khí trong lành nơi đây có thể so sánh với Tinh Linh sâm lâm, hết thảy đều là rừng nguyên sinh, chưa có dấu vết của con người.

- Thiên Cương sơn mạch là bởi do có ngọn núi cao nhất Thiên Cương sơn mà định danh. Thiên Cương sơn cao chừng 6000 thước, Thiên Cương Kiếm Phái chính là tọa trên đỉnh ngọn núi này.

Nham Thạch nhìn bạt ngàn một màu xanh biếc trước mặt, không khỏi cảm thán nói.

Những điều đó đều do Tịch Văn sư phụ khi xưa truyền thụ võ kỹ cho bọn họ tại Phổ Nham Tộc mà biết được. Phóng tầm mắt xung quanh có thể thấy vài tòa núi lớn, đều như đao tước phủ tạng, dọc trên vách trường phủ đầy các loại thực vật xanh biếc

A Ngốc thở dài:

- Sâm lâm thật hùng vĩ! Xuyên qua nơi này thật sự rất khó, chắc sẽ tiêu hao không ít công phu a!

Nham Thạch gật đầu nói:

- Đúng vậy! Các ngọn núi đó thật sự rất nguy hiểm, chúng ta chỉ có thể men theo sườn núi mà đi. Đường đi rất quanh co cho nên ta lúc đầu mới đề nghị đi xuyên qua Thần Thánh Giáo đình.

Trong bốn người ai cũng không sợ nguy hiểm, tuy nhiên với thể lực Huyền Nguyệt tất nhiên sẽ không thể để tự mình nàng leo lên được. Hai ngày nay, nàng cùng A Ngốc luôn trong không khí khác thường, A Ngốc chất phác thì không biểu lộ gì, nhưng Huyền Nguyệt lại cảm nhận được hẳn thật ra rất quan tâm mình..., cho nên, nàng cũng không có bức bách A Ngốc, cứ thế tự nhiên sinh ra một loại cảm giác ngọt ngào khiến nàng phi thường hạnh phúc.

Nham Lực nhìn 3 con tuấn mã, tiếc nuối nói:

- Đáng tiếc, mấy thớt ngựa này lại không thể mang theo được.

A Ngốc mỉm cười:

- Chúng ta nên phóng sinh đi, nơi này khắp nơi đều là thực vật tươi tốt, không sợ chúng bị bỏ đói.

Nham Thạch nói:

- Chúng ta đi thôi, dù sao Nguyệt Nguyệt trên người còn có không ít thực vật, hẳn là đủ dùng cho chúng ta đến khi tìm được Thiên Cương phái.

Mấy ngày này ở chung, Nham Thạch cùng Nham Lực đều rất mực thương yêu Huyền Nguyệt, sớm đã coi nàng như muối mè. Ngày đó nếu như không phải nàng dùng hết toàn lực thi triển Phượng Hoàng Chi Huyết, hai huynh đệ bọn họ hiển nhiên đã chết cùng đám thổ phỉ kia.

Bởi vì bốn người quan hệ mật thiết, Huyền Nguyệt cũng không giấu diếm bí mật trữ tàng thực vật của Phượng Hoàng Chi Huyết. Nham Thạch nói không sai, đến bây giờ Phượng Hoàng Chi Huyết vẫn còn bảo tồn 700 cái bánh bao, cũng đủ cho bọn họ dùng. Huyền Nguyệt đi tới sau lưng A Ngốc, dùng sức nhảy lên, hai tay ôm cổ A Ngốc, cả người đều dính trên thân A Ngốc, hì hì cười nói:

- Chúng ta đi thôi, khờ khạo, người phải công ta nha!

A Ngốc cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ hai tay nâng đầu gối Huyền Nguyệt đem nàng công trên lưng. Thiên Cương kiếm cùng Huyền Thiết cung đều được cất trong Thần Long Chi Huyết, nếu không, phụ trọng nhiều như thế, cho dù là hẳn cũng rất khó duy trì.

Hiện tại hẳn công lực đã hoàn toàn khôi phục. Được Tinh Linh suối nguồn trợ giúp, lại vừa trải qua chiến đấu sinh tử, công lực A Ngốc tiến bộ không ít. Sanh sanh chân khí so với trước kia càng thêm hùng hậu, trong đan điền dịch thái năng lượng nhiều hơn không ít.

Nham Thạch ha ha cười, nói:

- Chúng ta đi thôi, Nham Lực, người ở phía trước dùng búa mở đường.

Nham Lực hừ một tiếng, bất mãn nói:

- Tại sao luôn là ta.

Huyền Nguyệt cười nói:

- Ai bảo người dùng búa lợi hại như vậy, Nham Thạch đại ca bận tìm đường, A Ngốc phải công ta, mở đường đương nhiên là người. Chẳng lẽ

người có ý kiến gì sao?

Nham Lực cười hắc hắc, nói:

- Chúng ta ba người đều có công việc, vậy Huyền Nguyệt tiểu muội muội, người làm gì thế?

Huyền Nguyệt đứng ý hợp tình nói:

- Ta? Công việc của ta là nặng nề nhất a, ta phải mang theo đồ ăn đó, hơn nữa, ta còn phải phân biệt phương hướng nữa chẳng lẽ người muốn bị lạc sao. Mau đi nhanh, còn không ta gọi Nham Thạch đại ca a.

Nham Lực bị nàng nói đến á khẩu không trả lời được, đành phải rút ra hai lưỡi búa buồn bực đi về phía trước mở đường, Nham Thạch đi theo phía sau hần, không ngừng phân biệt địa hình, A Ngốc công Huyền Nguyệt đi sau cùng, trọng lượng Huyền Nguyệt đối với hần mà nói không tính là gì, hần hiện tại chỉ cần đi theo Nham Thạch là được, thẳng thắn mà nói đến là dễ dàng.

A Ngốc ba người đều là cao thủ vũ kỹ, mặc dù đường rất khó đi, nhưng đối bọn họ ảnh hưởng cũng không quá lớn, trải qua nửa ngày, bọn họ đã men theo sườn núi vượt qua 3 ngọn núi cao, tiến vào phạm vi Thiên Cương sơn mạch.

Bên trong Thiên Cương sơn mạch khí hậu hợp lòng người, mặc dù hiện tại thời tiết khốc nhiệt, nhưng bên trong sơn mạch, không khí lại vô cùng tươi mát, được một ít thực vật cao lớn che mát, việc đi lại so với trên thảo nguyên còn muốn thoải mái hơn nhiều. Thỉnh thoảng có một hai tiểu thú chạy ngang qua làm cho bốn người có chút lạc thú. Nham Lực mấy lần muốn bắt tiểu thú thay đổi khẩu vị, nhưng đều bị Huyền Nguyệt ngăn cản. Lý do của nàng là, bọn chúng giờ đang sống rất tốt, tại sao muốn giết chúng ăn thịt chứ. Nàng nhỏ nhẹ thuyết phục khiến hần đành phải buông tha.

Tiếng nước chảy róc rách truyền đến, thanh âm như chuông bạc ngân vang, giống như tiên nhạc đang gọi rửa tâm linh bốn người. Mặc dù còn chưa có chứng kiến, nhưng bọn hần cũng đã thật sâu say mê. Cơ hồ không hẹn mà cùng hưởng tiếng nước chảy chạy đi.

Bọn họ thấy được một dòng suối nhỏ trong suốt, khe suối nhỏ từ trên núi cao chảy xuống, hội tụ thành một thủy đàm nho nhỏ, theo địa thế làm dịu đi sinh linh chung quanh.

- Thật tốt quá, ta muốn tắm rửa một chút!

Huyền Nguyệt từ trên lưng A Ngốc nhảy vội xuống, chạy nhanh về phía thủy đàm. Rầm một tiếng, đã nhảy vào trong thủy đàm, nước suối mát mẻ làm dịu đi thân thể nàng, mệt mỏi vài ngày qua trong nháy mắt liền biến mất. Nàng không ngừng nghịch ngợm nước suối, phát ra tiếng cười động lòng người.

Nham Thạch ho khan một tiếng, kéo Nham Lực quay đầu, đưa lưng về phía thủy đàm, nguyên lai, Huyền Nguyệt vận bạch y ma pháp bảo bị nước suối thấm thấu hiện rõ đường cong lá lướn. Thiếu nữ mười sáu tuổi đã phát dục đến một mức nhất định, hơn nữa Huyền Nguyệt dung nhan động lòng người, cho dù là một gã ngu độn cũng sẽ bị cảnh sắc lúc này mê hoặc.

A Ngốc hơi giật mình nhìn Huyền Nguyệt vui sướng trong thủy đàm, nhất thời ngây dại. Trong mắt hắn, Huyền Nguyệt tựa như một thiên sứ khoái hoạt, xinh đẹp động lòng người.

Huyền Nguyệt cũng phát hiện sai lầm của mình, kinh hô một tiếng, vội vã ngồi xổm xuống nước, mặt cười dâng lên hai đóa mây đỏ, hướng A Ngốc sáng giọng:

- Nhìn cái gì vậy? Đang ghét, mau quay qua chỗ khác.

A Ngốc từ trong ngây dại bừng tỉnh, đáp ứng một tiếng, vội vã chuyển tới một bên. Nham Lực len lén cười trộm hai tiếng, nói:

- Để Nguyệt Nguyệt một mình đi, chúng ta qua bên kia uống nước tốt hơn.

Nham Thạch cười khố nói:

- Như vậy chẳng phải là muốn uống nước tắm của Nguyệt Nguyệt.

A Ngốc gãi gãi đầu, nói:

- Ta, ta đi xuống trước.

Hắn cảm giác từng đợt nhiệt huyết không ngừng xông lên đầu, mới vừa rồi bộ dạng Huyền Nguyệt thật sự rất mê người, da thịt trắng nõn ẩn hiện, thân thể mềm mại lá lướn, hắn không dám nhưng muốn...., trong lỗ mũi tựa

hồ có dòng nhiệt lưu muốn tràn ra ngoài, thân thể bộ vị cũng không tự giác đã xảy ra biến hóa, dọa hấn vội vã chạy đến địa thế thấp một chút ngồi xuống, không ngừng dùng nước lạnh tạt vào mặt cho thanh tỉnh trở lại.

Từ thủy đàm không ngừng truyền đến tiếng động, hiển nhiên là do Huyền Nguyệt đang thống khoái tẩy trừ thân thể mềm mại, đối với người ưa sạch sẽ như nàng mà nói, vài ngày không tắm rửa tuyệt đối so với giết nàng càng muốn khó chịu hơn, thật vất vả mới tìm được một cơ hội, tự nhiên phải tẩy rửa thật kỹ.

Nham Thạch cùng Nham Lực phân biệt ngồi ở 2 bên A Ngốc, hai người tùy tiện dùng nước suối gột rửa, thoải mái nghỉ ngơi.

- A Ngốc, mới vừa rồi người nhìn thấy cái gì a! Ta dường như thấy mũi người chảy máu, có phải hay không rất kích thích? Hoàn hảo ta không thấy, nếu không, lỗ mũi ăn trầu a!

Nham Lực một bên cười xấu xa, một bên chọc chọc thân thể A Ngốc.

- A! Ta, ta cái gì cũng không thấy.

A Ngốc vụng về giải thích. Nước suối lạnh như băng không hề làm nguội đi nhiệt ý trong lồng ngực A Ngốc, cho tới bây giờ hấn vẫn không cách nào bình tĩnh lại được

Nham Thạch mỉm cười nói:

- A lực, người cũng đừng đùa A Ngốc nữa. A Ngốc, kỳ thật không sao cả, dù sao người cùng Nguyệt Nguyệt quan hệ thân cận, sớm muộn gì cũng có thể danh chánh ngôn thuận xem a. Di, sao mặt người đỏ như vậy, có chỗ nào không thoải mái sao. Người nhỏ nhỏ nói cho chúng ta biết, tình cảnh vừa rồi có phải hay không rất động lòng người a!

A Ngốc hận không có cái lỗ nào cho hấn chui xuống, hấn không nghĩ tới ngay cả Nham Thạch cũng giễu cợt mình, quanh co nói:

- Ta, ta thật sự không nhìn thấy gì cả. Các người không nên nói lung tung, ta cùng Nguyệt Nguyệt không có gì mà.

Kỳ thật, bóng dáng Huyền Nguyệt sớm đã in sâu trong lòng hấn. Huyền Nguyệt xinh đẹp, hoạt bát và thiện lương sớm đã lay động tâm hồn hấn. Nhưng hấn tuyệt không biểu lộ ra tình cảm của mình mặc dù vốn chất phác, bởi vì quan trọng chính là, thân phận của hấn cùng Huyền Nguyệt kém xa

nhieu lắm, nữ nhi của Hồng y Giáo chủ cùng một người có xuất thân tiểu nhân như hắc hắc sao có thể xứng đôi đây chứ. Càng hưởng chi, còn có một tiểu nhân đầu khi xưa muốn làm vị hôn thê của hắc hắc, do đó A Ngốc căn bản không dám đem tình cảm của mình biểu lộ ra ngoài, hắc hắc vẫn không ngừng nói với chính mình, xuất thân của người cùng tiểu nhân đầu mới xứng đôi, cùng Nguyệt Nguyệt là không có khả năng.

Nham Lực cười nói:

- Còn không có cái gì? Nguyệt Nguyệt nhân đầu mỗi ngày đều đánh lấy người, cho dù là kẻ ngốc cũng nhìn ra quan hệ của các người.

A Ngốc chấn động toàn thân, dùng sức lắc đầu, đem ý niệm Huyền Nguyệt thích mình vứt đi, thấp giọng nói:

- Hai vị đại ca, các người đừng giễu cợt ta nữa. Ta muốn nghỉ ngơi một chút.

Nói xong, nằm trên cỏ nhắm hai mắt lại.

Nhìn A Ngốc tự dừng trầm xuống, Nham Thạch huynh đệ bốn mắt nhìn nhau, không rõ hắc hắc tại sao lại như vậy, cũng không có giễu cợt hắc hắc nữa.

Không lâu sau, từ trên thủy đàm đột nhiên truyền đến tiếng kinh hô của Huyền Nguyệt. Đang nằm nhưng theo phản xạ A Ngốc liền lập tức đứng lên, vẻ mặt lo lắng hướng thủy đàm chạy tới.

Nham Lực vừa định theo sau xem đã xảy ra chuyện gì, liền bị Nham Thạch kéo lại.

- Người cũng muốn cái mũi chảy máu sao? Ở chỗ này sẽ không phát sinh đại sự gì đâu, A Ngốc có thể xử lý được. Không nên xen vào mà cũng không thể xen vào a!

Nham Lực ha ha cười, nói:

- Lão đại, cũng là người nghĩ chu đáo.

A Ngốc lúc này đã phi thân đến chỗ thủy đàm, hắc hắc nhảy lên cao, vừa lúc đi tới phía trên thủy đàm. Nhưng khi hắc hắc chứng kiến được “cảnh đẹp” trước mắt, không thể khống chế được thân thể, “ùm” một tiếng rơi nhanh xuống nước. Máu mũi đỏ tươi không ngừng chảy ra, loang đỏ cả một vùng thủy đàm.

Nguyên lai, khi A Ngốc vừa đặt chân tới thủy đàm, hắn đã chứng kiến được toàn thân xích lỏa của Huyền Nguyệt. Bởi vì đã vài ngày không tắm rửa, Huyền Nguyệt phi thường muốn gột rửa sạch dơ bẩn trên thân thể, nàng cũng tin tưởng A Ngốc ba người sẽ tuyệt đối không nhìn lén, cho nên mới lớn mật cởi hết y phục mà tắm. Mới vừa rời kinh hô, là do trong thủy đàm đột nhiên có một tiểu bạch ngư đụng phải chân nàng cho nên mới kêu lên như vậy. Nhưng nàng không nghĩ tới tiếng kinh hô của mình lại đưa tới A Ngốc. Nàng biết, chính mình đã bị thấy hết, nhất thời đại quần ngồi nhanh xuống nước, bảo vệ những chỗ “yếu hại” trên thân.

A Ngốc từ dưới nước bò lên, nhắm hai mắt nói:

- Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt, người thế nào?

Huyền Nguyệt cúi đầu, run rẩy nói:

- Người, người đi mau, ta không có việc gì. Người...

Vừa nghe Huyền Nguyệt không có việc gì, A Ngốc liền xoay người chạy trốn. Nhưng là, hắn lại quên mất, khi hắn rơi xuống nước sớm đã lẫn lộn phương hướng, đã thế hắn lại nhắm mắt, khi quay người chạy trốn liền đứng ngay hướng Huyền Nguyệt.

Huyền Nguyệt vội vã kinh hô, vừa lúc A Ngốc va vào thân thể nàng, hai người cùng nhau ngã xuống nước. A Ngốc kinh hoảng, chỉ cảm thấy tay mình nắm phải thứ gì đó rất mềm mại, cực kỳ kinh hãi, hắn muốn há mồm gọi, nhưng lại mãnh liệt uống phải một ngụm nước sôi, khiến hắn ho khan không thôi.

Huyền Nguyệt vô cùng xấu hổ, A Ngốc vừa rồi chạm phải chính là của nàng, nàng dùng sức đẩy A Ngốc sang một bên, cả giận nói:

- Người, người làm gì vậy?

A Ngốc mở mắt, vùng vẫy đứng lên, vừa lúc nhìn thấy Huyền Nguyệt gần trong gang tấc, quát to một tiếng, xoay người bỏ chạy. Hắn lòng tràn đầy kinh hoảng, gấp gáp vấp phải hòn đá cạnh thủy đàm, nhất thời té vào bụi gai, trên người hình thành mấy đạo vết thương. Nhưng hiện tại hắn đã bất chấp đau đớn, có chết cũng phải quay lại chỗ Nham Thạch và Nham Lực. Bộ dạng chật vật dọa hai người họ nhảy dựng.

- Huynh đệ, có chuyện gì vậy, sao lại biến thành thế này? Phát sinh chuyện gì sao?

Nham Lực ân cần hỏi.

A Ngốc không ngừng thở hỗn hển, tiếng tim đập rõ ràng chính mình cũng có thể nghe thấy, toàn thân co rút, xúc cảm mềm mại nơi tay không ngừng chấn nhiếp tâm linh hẳn. Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có bất cứ gì chuyện gì giống như vậy làm cho hẳn tâm thần không yên.

Nham Thạch hướng Nham Lực trao đổi ánh mắt, ý bảo hẳn đừng hỏi nữa. Lấy tay chỉ chỉ máu mũi A Ngốc, mỉm cười.

A Ngốc chạy, Huyền Nguyệt cảm giác toàn thân tê dại không thể động đậy, hồi lâu mới khôi phục lại. A Ngốc mới vừa rồi đã nằm phải... Khi bàn tay chạm phải lửa nóng truyền đến, khiến nàng toàn thân bủn rủn vô lực, miễn cưỡng bò được lên bờ, không còn tâm tình gột rửa nữa, từ Phượng Hoàng Chi Huyết lấy ra một bộ y phục sạch sẽ mặc vào.

Huyền Nguyệt mặc y phục, mờ mịt hướng A Ngốc cùng Nham Thạch huynh đệ đi đến, ba người ánh mắt đồng thời rơi trên người nàng. Huyền Nguyệt mái tóc màu lam rối tung xõa dài trên vai, bọt nước trong suốt ngẫu nhiên lưu lại, khiến dung nhan nàng như xuất thủy phù dung động lòng người, bạch sắc y phục làm nàng càng thêm thánh khiết, khiến người ta có một loại cảm giác không thể xâm phạm. Chỉ là đôi mắt to sáng ngời lại biểu lộ đôi chút thần sắc mờ mịt.

Nhìn Huyền Nguyệt đi tới, A Ngốc mặt đỏ lên, cà lăm:

- Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt ta, ta cái gì cũng chưa nhìn thấy.

Bộ dạng hẳn cà lăm khiến ai nhìn qua cũng biết hẳn đang nói dối.

Huyền Nguyệt nhìn A Ngốc, bộ ngực không ngừng phập phồng, đột nhiên, nàng ngồi xổm xuống, lên tiếng khóc lớn lên.

A Ngốc lại càng hoảng sợ, chân tay luống cuống hướng Nham Thạch cùng Nham Lực ánh mắt cầu cứu, nhưng hai huynh đệ mười phần ăn ý nhìn về một phía, ai cũng không tiếp chiêu, ngầm ý chính mình gây họa thì tự xử lý đi.

Nhìn Huyền Nguyệt thương tâm khóc rống, A Ngốc không đành lòng, bất đắc dĩ tiến tới bên cạnh nàng, thấp giọng nói:

- Nguyệt Nguyệt, người, người đánh ta đi, mắng ta đi, đều là ta không tốt, người đừng khóc.

Huyền Nguyệt ngẩng đầu, nhìn gương mặt đôn hậu đỏ lên của A Ngốc, cùng với trên người quần áo bị rách nham nhở, tâm không khỏi mềm ra. Nghẹn ngào nói:

- Người, người sao dám nhìn thân thể ta, lại còn, lại còn sờ người ta...

A Ngốc cười khở:

- Ta, ta thật sự không phải cố ý.

Huyền Nguyệt lau khô nước mắt trên mặt, hừ một tiếng, nói:

- Ta mặc kệ, dù sao người đã khi dễ ta thì phải bồi hoàn.

A Ngốc thấy nàng ngừng khóc, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, nhanh nhẩu nói:

- Ta bồi, ta bồi.

Dù sao cũng nợ nàng nhiều rồi, thêm một chút cũng không lo, huống chi, ngoại trừ chính bản thân hấn ra, quả thật cũng không có gì bồi hoàn cho Huyền Nguyệt.

Huyền Nguyệt hăm hừ đứng lên, nhìn Nham Thạch huynh đệ cười trộm một bên, sắc giọng:

- Cười cái gì mà cười, buồn cười lắm sao. Còn cười thì các người đều đói bụng.

Nham Thạch cùng Nham Lực vội vã thu liễm nụ cười, Nham Thạch cố nén nói:

- Không, chúng ta không cười.

Huyền Nguyệt trong lòng kỳ thật cũng không trách A Ngốc xâm phạm mình, chỉ vì thẹn thùng quá mới khóc lên như thế, nhớ tới cảm giác khi nãy, lòng nàng lại bang bang nhảy loạn, nhìn A Ngốc với ánh mắt khác thường.

- Đi thôi, chúng ta cũng nên lên đường, chẳng lẽ các người vẫn muốn nghỉ ngơi sao?

Huyền Nguyệt bất mãn nói. Nham Lực vội vã đứng lên, lập tức cầm búa bỏ chạy,

- Ta đi trước mở đường.

Nham Thạch cũng đồng dạng, bỏ lại câu “ta đi xem địa hình”, liền chạy theo sau Nham Lực. A Ngốc thì thào:

- Nguyệt Nguyệt, ta, ta còn công người không?

Huyền Nguyệt tức giận nói:

- Đương nhiên, đường khó đi như vậy, chẳng lẽ người muốn ném ta qua!

- A...

A Ngốc cẩn thận ngồi xổm bên cạnh Huyền Nguyệt, Huyền Nguyệt cẩn cẩn môi, ôm lấy cổ A Ngốc, nằm trên lưng hắn. Lần nữa tiếp xúc, hai người đều có một loại cảm giác như điện giật, thân thể đồng thời cứng đờ. Huyền Nguyệt cảm giác được nhiệt độ thân thể cùng tiếng tim đập kịch liệt của A Ngốc. Mà A Ngốc lại cảm thụ thân thể mềm mại lạnh lẽo cùng mái tóc buông xõa của Huyền Nguyệt phát ra một mị lực hấp dẫn, hai người bảo trì trạng thái giằng co chừng mười mấy giây, sau đó Huyền Nguyệt mở lời trước:

- Đi thôi!

Thanh âm nàng rất thấp, nhu mì, lộ ra một tia ngượng ngùng.

A Ngốc lúc này mới phản ứng lại, vội vã bài trừ tạp niệm, nâng hai chân Huyền Nguyệt, hướng Nham Thạch cùng Nham Lực đuổi theo.

Khi ánh trăng thay thế mặt trời, một sự yên lặng bào trùm, bốn người đã tiến sâu vào trong Thiên Cương sơn mạch. Huyền Nguyệt có chút bất mãn\ nói:

- Thiên cương kiếm phái rốt cuộc ở nơi nào a? Đã đi hơn nửa ngày, vẫn chưa thấy bóng dáng. Nham Thạch đại ca, người nói Thiên Cương sơn là đỉnh núi cao nhất trong Thiên Cương sơn mạch, ta thấy ngọn núi nào cũng cao như nhau, căn bản không phân biệt nổi đâu mới là Thiên Cương sơn, chúng ta tìm thế nào đây?

Nham Thạch cười khổ:

- Ta cũng là lần đầu tiên tới nơi này, sao biết được? Ta nói đều là những lời nghe được từ Tịch Văn lão sư. Bất quá, núi non chiếm diện tích quá lớn, chung quanh đều là đàn sơn, chúng ta tầm mắt có hạn, tìm không được chủ phong Thiên Cương sơn cũng là chuyện rất bình thường. Chúng ta trước tìm chỗ nghỉ ngơi một đêm, sáng mai lại tiếp tục đi tìm.

Kỳ thật, bọn họ cũng không biết, trong Thiên Cương sơn mạch có mấy thông đạo bí mật dẫn do Thiên Cương Kiếm Phái kiến tạo, thông qua sơn đạo đó có thể rất nhanh tiến vào Thiên Cương sơn. Đây cũng là bí mật của Thiên Cương phái, không phải đệ tử thì không cách nào biết được. Huyền Nguyệt chu cái miệng nhỏ nhắn nói:

- Tốt lắm, trước hết nghỉ ngơi đã. Ban ngày nóng như vậy, như thế nào buổi tối đã có chút lạnh.

Bởi vì mọi người đã tiến sâu vào trong núi, hơi nước dày đặc, hơn nữa địa thế lại cao, ban ngày còn không cảm giác được cái gì, tới tối, tự nhiên sẽ bị hàn ý thâm nhập.

A Ngốc ba người hàng năm tu luyện võ kỹ, thân thể cường tráng nên cảm thấy gì, nhưng Huyền Nguyệt thì có chút chịu không được. A Ngốc vội vã cởi áo ngoài, đắp lên người Huyền Nguyệt, ma pháp bào của hắn lúc ở Á Liên Tộc cũng đã hư hao, hiện tại mặc là áo vải hắn mượn theo từ Thạch Đường trấn. Huyền Nguyệt ngượng ngùng liếc nhìn A Ngốc một cái, tâm ý ngọt ngào. Nham Thạch nói:

- Trên núi đêm đến rất lạnh. Hay vậy đi, chúng ta tìm một khối đất trống nhóm đồng lửa, sẽ ấm áp hơn một ít. Chấp nhận một đêm, ngày mai quyết tâm phải tìm đến Thiên Cương sơn.

Nham Lực cau mày nói:

- Đại ca, ngọn núi khắp nơi đều là cây, nếu nhóm lửa, Thiên Cương Kiếm Phái còn không theo chúng ta liều mạng à!

Nham Thạch mỉm cười, nói

- Yên tâm đi, không sao đâu. Chúng ta chỉ cần gạt sạch phiến đất trống, sau đó nhóm lửa sẽ không sao đâu, hơn nữa hiện tại là tháng 9, hơi ẩm nhiều, sẽ không dễ cháy đâu.

A Ngốc nói:

- Như vậy mọi người kiếm củi đi, ta phụ trách nhóm lửa.

Trong chốc lát, ba người tìm được không ít củi, trên mảnh đất trống tại sườn núi cùng nhau nhóm lửa, A Ngốc dụng Hỏa Diễm thuật, trước đem củi hong khô, sau đó châm lửa, đồng lửa mang đến ấm áp cùng ánh sáng

cho mọi người, bốn người ngồi vây quanh đồng lửa, ánh lửa chiếu rọi, toàn bộ cơ thể và tinh thần đều là một mảnh ấm áp.

Huyền Nguyệt lấy ra bánh bao, hơ trên đồng lửa cho nóng rùi cùng mọi người ăn ngon lành.

- Người nào to gan như vậy, dám đốt lửa trên núi?

Một thanh âm đột nhiên từ trong rừng cây vang lên.

Bốn người cả kinh, phân biệt cầm lấy vũ khí, trải qua sự việc tại Tinh Linh Tộc cùng Á Liễn Tộc, hiện tại bọn họ mọi thời khắc đều luôn duy trì cảnh giác. Huyền Nguyệt trên tay cầm Thiên sứ chi trượng bạch quang lóe ra, tùy thời chuẩn bị xuất ra quang hệ ma pháp phụ trợ A Ngốc ba người.

Một đạo bóng đen từ một tiếng nhẹ nhàng đi ra, xuất hiện cách bốn người không xa. Người này tuổi chừng hai mươi, thân cao một thước tám, mày rậm mắt hổ mũi thẳng khẩu phương, ánh mắt bừng bừng phấn chấn, trên lưng đeo trường kiếm, cầm tức nhìn bốn người.

- Các người từ đâu đến, ở trong núi đốt lửa, không biết như thế rất nguy hiểm sao?

Nham Thạch vừa nhìn trang phục liền nhận ra ngay đối phương là người thuộc Thiên Cương Kiếm Phái, trong lòng không khỏi mừng rỡ, nói:

- Vị huynh đệ chắc là người thuộc Thiên Cương Kiếm Phái. Chúng ta chuẩn bị đến Thiên Cương sơn bái kiến Tịch Văn sư phụ, tiến vào ngọn núi bị lạc đường, buổi tối hơi lạnh nên mới dựng hạ sách. Người xem, chung quanh thực vật đều bị chúng ta gạt sạch, sẽ không gây hỏa hoạn đâu.

Vừa nghe Nham Thạch xưng hô Tịch Văn là sư phụ, người thanh niên trước mặt nhất thời biến đổi, tức giận khi trước biến mất không thấy, có chút nghi hoặc hỏi:

- Các người muốn gặp chưởng môn sư tổ, không biết có chuyện gì?

Thì ra người này đúng là đệ tử của Tịch Văn.

- Ta là Nham Thạch tộc nhân Phổ Nham Tộc, khi ta còn bé, từng được Tịch Văn sư phụ chỉ điểm qua. Lần này chuẩn bị đi đến Lạc Nhật đế quốc, đi qua Thiên Cương sơn mạch, thuận tiện muốn bái phỏng lão nhân gia người, đã rất nhiều năm không gặp, không biết Tịch Văn sư phụ giờ ra sao? Nghe người mới nói, Tịch Văn sư phụ đã trở thành chưởng môn Thiên

Cương Kiếm Phái, chẳng lẽ, chẳng lẽ Thiên Cương kiếm thánh lão nhân gia người...

Người thanh niên mỉm cười nói:

- Ngài không cần đoán, Thái sư tổ người rất khỏe mạnh, chỉ là bởi vì tuổi cao, một mực muốn tu dưỡng, cho nên mới đem vị trí chưởng môn truyền cho sư tổ. Nếu các người biết sư tổ, vậy theo ta đi. Ta gọi là Liêu Nhất, là Tứ đại đệ tử <đệ tử đời thứ 4>, ta sẽ mang bọn người đi gặp người. Ở trong núi không thể nhóm lửa! Buổi tối gió núi có lúc rất lớn, một khi mỗi lửa bị thổi đến ngọn núi, khiến cho sơn hỏa, chuyện sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

Mấy người vội vã dập tắt đồng lửa, A Ngốc nói:

- Thật sự xin lỗi, chỉ là trời khuya rất lạnh, chúng ta mới dụng hạ sách này. Thiên Cương sơn cách nơi này xa không?

Liêu Nhất mỉm cười nói:

- Đã không xa, ta đang đi tuần sơn vì e có người như các người vậy cả gan đốt lửa trong núi. Từ nơi này xuyên qua hai tòa sơn nữa là tới ngay Thiên Cương chủ phong, bất quá, chủ phong rất cao so với mực nước biển, nếu muốn leo lên đến đỉnh, sợ rằng phải đến bình minh mới được.

A Ngốc chỉ sợ Huyền Nguyệt thân thể yếu nhược, mặc dù Huyền Nguyệt không phải tự thân leo núi, nhưng ban đêm khí trời rét lạnh như thế, hân sao có thể yên tâm chứ! Nhanh chóng nói

- Vị đại ca này chúng ta đã chạy một ngày đường, đều rất mệt, hay là nghỉ ngơi một đêm, sáng mai đi sớm có được không! Đêm lộ hàn trọng, ta sợ thân thể không đảm bảo.

Liêu Nhất vừa nghe, không khỏi có chút xem thường A Ngốc, hân diện nói:

- Chúng ta đều là người tập võ, một chút rét lạnh có tính là gì, nhanh chóng một chút, có lẽ kịp lên đỉnh núi lúc bình minh, đến lúc đó nghỉ ngơi cũng không muộn.

Huyền Nguyệt thông minh, tự nhiên nhìn ra thâm ý của Liêu Nhất, hừ một tiếng, hướng A Ngốc nói:

- Đi liền thôi, nghỉ ngơi cái gì, chẳng lẽ chúng ta muốn bò lên núi sao?

Bởi vì đồng lửa đã tắt nên Liêu Nhất tịnh không có thấy rõ tướng mạo Huyền Nguyệt, hắn nghe ra đối phương nói là nhằm vào mình, trong lòng chấn động, thầm mắng chính mình như thế nào lại có sân niệm, nếu sư phụ biết được nhất định sẽ bị mắng, hắn cũng không có phản bác, chỉ mỉm cười chờ A Ngốc trả lời. A Ngốc tới cạnh Huyền Nguyệt, thấp giọng nói:

- Nguyệt Nguyệt, nếu đi ngay tối nay sẽ rất lạnh đó!

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Đỉnh Thiên Cương Sơn

> Huyền Nguyệt hì hì cười, ghé vào tai A Ngốc nói:

- Sẽ không đâu, người dùng đầu khí đưa vào trong cơ thể ta, ta không phải sẽ không lạnh sao? Hơn nữa, ta có thể thi triển thần chi chúc phúc a! Sau đó ghé vào lưng người ngủ là được rồi. Mau đi thôi, đừng để tên tiểu tử kia xem thường.

Nàng gọi Liêu Nhất là tiểu tử mà không thêm ngấm lại, độ tuổi của Liêu Nhất so với nàng cùng A Ngốc đều lớn hơn. A Ngốc gật đầu nói:

- Tốt lắm, chúng ta hiện tại đi thôi, đến được Thiên Cương Kiếm Phái thì hảo hảo nghỉ ngơi.

- Nham Thạch đại ca, các người còn cần nghỉ ngơi không?

Nham Thạch lắc đầu:

- Nếu vị huynh đệ này muốn đi ngay, vậy chúng ta cũng đi thôi. Ta cũng nóng lòng muốn nhìn thấy Tịch Văn sư phụ sớm một chút, có vị huynh đệ này dẫn đường, chúng ta cũng bớt đi quanh co.

Liêu Nhất nói:

- Được rồi, các người hãy theo sát ta, ta ở phía trước dẫn đường

Nói xong, hai chân chạm đất, nhẹ nhàng lướt về phía trước. A Ngốc lưng còng Huyền Nguyệt cùng Nham Thạch huynh đệ vội vã đuổi theo. Ba người luận về công lực thì đều mạnh hơn Liêu Nhất, chỉ là đường nhỏ không quen mà thôi, có hẻm ở phía trước dẫn đường, không cần phân biệt phương hướng, đương nhiên đi dễ dàng hơn nhiều.

Liêu Nhất càng chạy càng kinh hãi, hẻm trong đám đệ tử đời thứ tư của Thiên Cương Kiếm Phái cũng được xem như nổi danh, thế nhưng so với mấy thanh niên dị tộc từ Tác Vực Liên Bang đến lại có chênh lệch rất lớn.

Cho dù là cái tên tráng hán hơi lùn kia cũng có thể dễ dàng đuổi theo mình, thái độ khinh thường lúc trước biến mất hầu như không còn, tốc độ chậm hơn một ít, hướng Thiên Cương sơn chạy đi.

Bóng đêm tràn ngập, hàn ý nhàn nhạt xâm nhập thân thể mọi người, A Ngốc sợ Huyền Nguyệt cảm lạnh, không ngừng rót sanh sanh chân khí vào cơ thể nàng, giúp nàng khu trừ khí lạnh đêm khuya.

Kỳ thật, Huyền Nguyệt cũng không sợ lạnh đến vậy, nàng vốn mặc khá nhiều áo, hơn nữa lại có nhiệt lượng từ cơ thể A Ngốc truyền sang, hàn khí trên núi đối với nàng ảnh hưởng không lớn. Bất quá, có sanh sanh chân khí nhập thể cảm giác vô cùng thoải mái, trong chốc lát, nàng đã ngủ thiếp đi, chỉ cần cùng một chỗ với A Ngốc, Huyền Nguyệt trong lòng luôn tràn ngập cảm giác an toàn. Mặc dù tư thế không phải tốt lắm, nhưng nàng lại ngủ rất ngon.

Nhanh chóng, mọi người đã tiến tới chân núi Thiên Cương sơn.

Bởi vì là đêm khuya, Đám người A Ngốc chỉ có thể mơ hồ nhận ra phải trước có một tòa núi cao, sơn thế so với những ngọn núi khi trước gặp qua thì nhẹ nhàng nhiều, Liêu Nhất dừng lại dưới chân núi, bóng người dần hiện, A Ngốc ba người đứng bên cạnh hắn. Nham Thạch ngưng thần hướng trên núi nhìn lại

- Đây là Thiên Cương sơn sao? Như thế nào ngay cả một con đường cũng không có a?

Liêu Nhất mỉm cười, nói:

- Thiên Cương sơn chiếm diện tích vô cùng rộng lớn, chỉ có mặt tiếp giáp Hoa Thịnh đế quốc mới có đường, chúng ta nếu đi đường đó thường sẽ rất xa. Nơi này chỉ là phía sau núi, có một con đường nhỏ đi thông đến đỉnh núi, chúng ta từ nơi này leo lên cũng có thể tới đỉnh núi.

A Ngốc cảm thụ hơi thở đều đều của Huyền Nguyệt từ sau lưng truyền tới, nắm thật chặt hai tay, nói:

- Liêu Nhất đại ca, vậy nhờ huynh dẫn đường!

Liêu Nhất gật đầu, mang theo ba người tiến vào rừng rậm dưới chân núi Thiên Cương sơn, quả nhiên như lời hắn nói, trong rừng rậm có một con đường nhỏ uốn khúc, bốn người theo đường nhỏ đi tới, mặc dù là đang đi

trên núi nhưng đối bọn họ mà nói cũng giống như đang giẫm trên đất bằng vậy, đi rất nhanh.

Leo đến giữa sườn núi, Liêu Nhất mới lần nữa ngừng lại, thở dốc ngồi xuống, nói:

- Thời gian còn sớm, chúng ta nghỉ ngơi trong chốc lát đã.

Hắn sanh sanh chân khí chỉ mới tu luyện đến đệ tam trọng mà thôi, thời gian dài leo lên, sanh sanh chân khí trong cơ thể đã không thể tiếp tục duy trì. Nham Thạch cùng Nham Lực cũng có chút mệt mỏi, bọn họ đều khí mặc dù hùng hậu, nhưng sanh sanh chân khí không phải lúc nào cũng cuộn cuộn không dứt, có chút thở hổn hển ngồi ở một bên.

Trong mấy người, chỉ có duy nhất Huyền Nguyệt trên lưng A Ngốc là không sao hết, mặc dù hắn cũng có chút mệt mỏi, nhưng trong cơ thể sanh sanh chân khí cuộn cuộn tuần hoàn không dứt, từ trạng thái lỏng không ngừng chuyển hóa thành trạng thái khí, sau đó lại chuyển hóa thành trạng thái lỏng, không ngừng cung cấp động lực cho hắn.

A Ngốc cẩn thận buông hai chân Huyền Nguyệt, nhẹ nhàng xoay người, đem nàng ôm vào lồng ngực, nhẹ nhàng ngồi ở một bên.

Sườn núi Thiên Cương sơn so với chân núi còn muốn lạnh hơn mấy lần, hắn chỉ sợ Huyền Nguyệt bị cảm lạnh, vừa ôm Huyền Nguyệt vừa đặt một tay sau lưng nàng chạm rãi đem sanh sanh chân khí đưa vào cơ thể nàng. Bạch quang nhàn nhạt bao vây lấy hai người, trong đêm đen hiện lên rõ ràng.

Liêu Nhất ngăn người nhìn A Ngốc, sanh sanh chân khí tính chất như thế nào hắn há không biết, A Ngốc tản mát ra sanh sanh chân khí đã đạt tới cảnh giới quang hóa, khí hóa, phải là sanh sanh quyết tu luyện đến đệ ngũ trọng mới có thể làm được! Hắn có chút không thể tin vào mắt mình, tiến đến cạnh A Ngốc, hỏi:

- Tiểu huynh đệ, người dụng chính là Sanh Sanh chân khí của Thiên Cương Kiếm Phái chúng ta sao?

A Ngốc gật đầu, hướng hắn tạo ra thủ thế nhỏ giọng, Huyền Nguyệt đang ngủ say, hắn không muốn đánh thức bảo bối trong lòng này.

Liêu Nhất hạ giọng, có chút kích động nói:

- Như vậy, xin hỏi người là đệ tử của vị sư thúc, sư bá nào?, ta trước kia chưa từng thấy người a! Sanh sanh chân khí của người dường như đã đạt tới đệ ngũ trọng, tương đương với sư phó của ta, điều này không có khả năng đi a.

Trong Thiên Cương Kiếm Phái, nhị đại đệ tử công lực bình thường đều bảo trì sanh sanh quyết tại tầng thứ bảy hoặc tám. Mà tam đại đệ tử thì thường là tầng thứ 4, thứ 5, chỉ có ai nhập môn sớm, tư chất tốt mới có thể đạt đến tầng thứ sáu. Mà trong tứ đại đệ tử, tính cả Liêu Nhất, cũng mới chỉ có ba người tiến vào đệ tam trọng cảnh giới, tuy vậy, bọn họ cũng đã được chưởng môn Tịch Văn thân khích lệ rồi.

Sanh sanh quyết đặc thù chính là, tu luyện càng lên cao thì càng khó khăn, nhưng mỗi khi lên một tầng, công lực đều được đề cao trên diện rộng, hơn nữa căn cơ càng vững chắc, so với một ít môn phái khác, thường là hậu kỳ mới có thể chiếm ưu thế.

A Ngốc nói:

- Sanh sanh quyết là thúc thúc dạy ta tu luyện, tên của người ta không thể nói cho người. Thúc thúc trước khi chết bảo ta quay lại bái kiến Thiên Cương kiếm thánh.

Liêu Nhất trong tâm liên động, đột nhiên, hắc dưởng như nghĩ tới cái gì, thất thanh nói:

- Có phải tên người là A Ngốc?

A Ngốc ngẩn người, giật mình nói:

- Người, người như thế nào biết?

Nghĩ thầm: “Mình chưa bao giờ gặp qua hắc mà!”

Liêu Nhất mừng rỡ, nói:

- Thật tốt quá, nguyên lai người dùng là A Ngốc, lúc này ta lập công lớn rồi. Người không biết, Thái sư tổ tự mình hạ lệnh, ra lệnh toàn phái phân tán trên khắp đại lục đi tìm người, nhất định phải đem người đến trước mặt người, vận khí của ta thật sự quá tốt, tự nhiên trong núi gặp được người. Đi, chúng ta mau mau lên núi.

Hắc nghĩ thầm, “tìm được người Thái sư tổ muốn gặp, trở lại phái, thế nào cũng có thể uy phong một chút”

A Ngốc gãi gãi đầu, nói:

- Người không cần nghỉ ngơi sao? Thiên Cương kiếm thánh người muốn tìm ta sao? Tại sao lại tìm ta?

Liêu Nhất gật đầu nói:

- Đúng vậy! Hiện tại toàn phái đều điều động thành viên đi khắp nơi tìm người. Đừng nghỉ ngơi nữa, đi nhanh đi. Về phần Thái sư tổ tại sao tìm người ta cũng không biết. Dường như từ lần Phong Bình sư thúc trở về, hướng mấy vị sư tổ nói gì đó, sau đó Thái sư tổ liền hạ lệnh tìm người.

Phong Bình? Cái tên này nghe quen quen a! A Ngốc cẩn thận suy nghĩ một chút, lúc này mới nhớ lại đã gặp một trung niên nhân thuộc Thiên Cương kiếm phái tại Hồng Cự Tộc, hẳn còn đưa cho mình một túi kim tệ ấy chứ. Hẳn thật sự là người tốt a.

- Vậy được rồi, dù sao ta cũng không còn mệt. Nham Thạch đại ca, các người thế nào? Còn có thể chạy tiếp không?

Nham Thạch cùng Nham Lực đều nghe được cuộc nói chuyện vừa rồi của hai người, lại gần, Nham Thạch nói:

- Liêu Nhất huynh đệ, người nói Thiên Cương kiếm thánh muốn gặp A Ngốc? Lão nhân gia người không phải sớm đã không màng thế sự sao?

Liêu Nhất có chút mất kiên nhẫn nói:

- Các người đừng hỏi nữa, nhanh lên theo ta. Ta chỉ là một đệ tử nhỏ bé, sao biết được nhiều thứ như vậy! Đợi lên được đỉnh núi, hết thảy mọi chuyện đều rõ ràng a.

Huyền Nguyệt mở mắt, cau mày nói:

- Ầm ỉ gì vậy! Đến Thiên Cương Kiếm Phái chưa?

A Ngốc ôn nhu nói:

- Còn chưa tới đâu, đến nơi ta sẽ gọi người, thôi, ghé vào lưng ta ngủ đi, chúng ta lại chuẩn bị chạy tiếp đây.

- Ah.....

Huyền Nguyệt đáp ứng một tiếng, mơ hồ ngã vào lưng A Ngốc, nhắm mắt thì thào hỏi:

- Còn xa nữa không! Sao mãi còn chưa tới?

A Ngốc mỉm cười:

- Đừng gấp, nhanh thôi. Nguyệt Nguyệt, người có lạnh không?

Huyền Nguyệt không trả lời, tiếng hít thở đều đều truyền đến, nguyên lai, nàng đã lại vừa ngủ thiếp đi. A Ngốc bắt đầu lắc đầu, nhanh chóng truyền một đạo sinh sinh chân khí vào cơ thể Huyền Nguyệt, giúp nàng duy trì ấm áp, quay đầu hướng Liêu Nhất nói:

- Chúng ta lên đường thôi!

Liêu Nhất trong lòng vô cùng hưng phấn, gật gật đầu, theo đường nhỏ, rất nhanh toàn lực hướng đỉnh núi phóng đi. A Ngốc cùng Nham Thạch huynh đệ vội vã đuổi theo, vù vù tiếng xé gió không ngừng vang lên, bốn đạo bóng đen không ngừng hướng đỉnh núi Thiên Cương sơn thẳng tiến

Khi năm người tới đỉnh núi, trời bắt đầu sáng, bầu trời hắc ám từ từ chuyển thành màu lam sẫm, chân trời phía đông dần dần biến thành màu bạch ngọc, dần dần sáng lên. Dưới quang mang cường thịnh từ từ chiếu xuống, một dãy núi sừng sững, mây mù lượn lờ, chỉ có một ít ngọn núi cao ngất mới lộ đầu ra, làm cho người ta một loại cảm giác như trong mộng, dường như đã tiến vào tiên cảnh. Nếu như nói Tinh Linh Thành là nơi thanh tú nhất thiên hạ, thì Thiên Cương sơn trong thiên hạ phải nói là nơi tráng lệ nhất. Ngắm nhìn dãy núi khiến người ta lòng dạ thoải mái hơn nhiều.

Đang lúc mọi người mãi ngắm nhìn cảnh đẹp chung quanh, nơi phương đông cực xa, đột nhiên hồng quang đại phóng, vàng thái dương rực đỏ dần dần lên cao, quang mang không hề chói mắt, chung quanh mây mù được nó chiếu rọi từ từ biến thành kim sắc.

Liêu Nhất dừng cước bộ, nói:

- Các người vận khí thật tốt, thường thì rất khó chứng kiến cảnh mặt trời mọc. Mặt trời mọc trên đỉnh Thiên Cương sơn được coi là cảnh đẹp nổi tiếng thiên hạ. Thiên Cương tằng sáng rạng đông hiện, thái dương vừa lộ ánh kim vân, chính là ca ngời cảnh mặt trời mọc này đó.

Lúc này, Huyền Nguyệt đã tỉnh lại từ lâu, có chút mê say nhìn cảnh sắc động lòng người, tán thưởng nói:

- Thật sự đẹp quá!

Ánh mặt trời từ từ cường thịnh hơn, chiếu vào mọi người, trông bọn họ không khác gì những đám mây nhuộm thành một màu kim sắc. Nham Thạch nói:

- Liêu Nhất huynh đệ, đã đến đỉnh núi nhưng sao lại chưa thấy một ai thuộc Thiên Cương Kiếm Phái vậy?

Liêu Nhất mỉm cười nói:

- Đỉnh Thiên Cương sơn rất bằng phẳng, chúng ta thường ở trong phòng ốc tại trung tâm đỉnh núi, trông như một đại viện tự, hiện tại đương nhiên là nhìn không thấy rồi. Mau tới giữa đỉnh núi đi.

- Người nào?

Tạch tạch vài tiếng, từ con đường nhỏ phía trước xuất hiện vài người, bọn họ trang phục cùng Liêu Nhất giống nhau, là bốn thiếu niên chưa tới 20 tuổi.

- Là ta, mấy vị sư đệ, hôm nay là các người canh gác sao?

- A! Nguyên lai là Liêu Nhất sư huynh! Huynh không phải đi tuần sơn sao? Như thế nào lại về nhanh như vậy.

Từ thái độ tôn kính của mấy tên thiếu niên đối với Liêu Nhất, có thể thấy được, Liêu Nhất trong tứ đại đệ tử cũng là người có quan hệ rất tốt. Thiên Cương sơn mạch diện tích rất rộng lớn, đệ tử Thiên Cương Kiếm Phái đi tuần sơn bình thường phải chừng nửa tháng mới hoàn thành một vòng. Ngày hôm qua, Liêu Nhất mới nhân dịp buổi tối mát mẻ lên đường nhưng lại vừa lúc gặp đám người A Ngốc. Hẳn nhanh như vậy đã trở về, tự nhiên sẽ làm cho đám đệ tử thủ sơn có chút kinh ngạc.

Liêu Nhất mỉm cười, nói:

- Là vì có khách nhân đến, ta sợ họ lạc đường nên mới dẫn bọn họ trở về.

Bốn gã thiếu niên hướng đám A Ngốc nhìn lại, mấy người trang phục bất đồng khiến bọn họ rất hứng thú, nhưng Thiên Cương Kiếm Phái tác phong luôn luôn nghiêm cẩn, bọn họ cũng không dám làm càn, chỉ là trong ánh mắt biểu lộ chút thần sắc tò mò, không ngừng đánh giá mấy người, nhất là tuyệt mỹ Huyền Nguyệt, càng là đối tượng bọn họ chú ý nhiều nhất.

Liêu Nhất ho khan một tiếng, nói:

- Mấy vị sư đệ, các đệ tiếp tục ở chỗ này canh gác đi, ta muốn dẫn những khách nhân lên trước.

- Dạ, sư huynh thỉnh, khách quý thỉnh.

Bốn gã thiếu niên lui qua một bên. Liêu Nhất dẫn theo đám người A Ngốc rớt cuộc cũng đã leo lên đến đỉnh Thiên Cương sơn. Đỉnh núi quả nhiên như Liêu Nhất đã nói, bằng phẳng trống trải, ở giữa có một đình viện thật lớn, cao tới ba trượng, tường viện cao chặn tầm mắt mọi người, không cách nào có thể nhìn kỹ bên trong. Huyền Nguyệt từ trên lưng A Ngốc nhảy xuống, hưng phấn nhìn chung quanh, mặc dù ngủ không được sâu, nhưng A Ngốc lại làm cho nàng có cảm giác an toàn vô cùng ấm áp nên thân thể Huyền Nguyệt cũng được nguyên vẹn nghỉ ngơi.

- Nơi đó chính là Thiên Cương Kiếm Phái sao? Kiếm phái trên đại lục danh khí lớn như vậy, ta còn tưởng rằng sẽ có một tòa cung điện thật lớn ấy chứ.

Huyền Nguyệt bật cười, nói:

- Nham Thạch đại ca, người có lầm lẫn không. Thiên Cương sơn cao hơn mực nước biển chừng 6000 thước, nếu kiến tạo một tòa cung điện sợ rằng một trăm năm cũng chưa xong.

Liêu Nhất gật đầu nói:

- Tiểu thư nói rất đúng, cho dù là phiến sơn này, cũng dùng gần mười năm mới hoàn toàn hoàn thành, đều do đệ tử Thiên Cương Kiếm Phái chúng ta một nhà động thủ. Nếu thuê người thường đến làm, sợ rằng còn lâu hơn ấy chứ, phiến sơn này cơ bản đều là lấy tài liệu tại chỗ, dùng đá hoa cương cứng rắn trên ngọn núi xây dựng, thời điểm ta gia nhập môn phái cũng là lúc gần hoàn thành. Nghe lão sư nói, lúc đầu bọn họ chính là dùng cách khảm đá hoa cương để luyện kiếm. Phiến sơn này diện tích bao nhiêu ta cũng không rõ lắm, ta chỉ biết là, bên trong có thể chứa cùng một lúc mấy trăm người đồng thời luyện tập kiếm pháp, còn có mấy trăm phòng lớn nhỏ, chúng ta tất cả đều ở chỗ này, không cần xuất ngoại lịch lãm, thường là hai, ba người một gian phòng, bây giờ còn có không ít phòng trống.

A Ngốc nói:

- Hào công trình! Liêu Nhất đại ca, người nhanh nhanh mang chúng ta tham quan một chút đi.

Nham Lực vuốt vuốt bụng, nói:

- Tốt nhất là có thể ăn cái gì đó trước, ta sắp chịu không nổi rồi.

Cách đó không xa, tiếng binh khí va chạm cùng tiếng hét tiếng quát rõ ràng truyền đến, A Ngốc ngẩn người, hướng Liêu Nhất nói:

- Có người đánh lén kiếm phái? Chúng ta nhanh qua xem một chút đi.

Liêu Nhất mỉm cười nói:

- Ta còn chưa nghe ai nói qua có người có dũng khí dám đánh lén Thiên Cương Kiếm Phái chúng ta đấy chứ, cho dù là Sát Thủ công hội chỉ sợ cũng không có lá gan này. Đây là mọi người đang luyện tập kiếm thuật thôi.

Những lời hăn nói cũng không có gì là mạnh miệng cả, mặc dù Thiên Cương Kiếm Phái số lượng đệ tử cũng không quá đông đảo, nhưng năng lực đơn độc tác chiến đều phi thường mạnh mẽ, nhất là Nhị đại đệ tử, dưới tình huống một chọi một, cho dù là Nguyên Sát tổ sát thủ cũng phải ba người mới có thể chiếm ưu thế.

- Loại ý khinh thường đó không nên có. Liêu tiểu tử, ngạo khí của người nên sửa lại đi.

Thanh âm hùng hậu mà hiền lành truyền đến, mọi người đều thấy hoa mắt, trước mặt nhất thời xuất hiện một người. Người này một bộ bạch y, râu tóc hoa râm, nhìn qua hơn sáu mươi tuổi. Thắt lưng cổ găng thẳng tắp, trên mặt mang theo nét cười hiền lành, chính là đang đánh giá đám người A Ngốc.

Liêu Nhất vội vã quỳ xuống hành lễ nói:

- Bái kiến Tứ sư tổ.

Người này đúng là Thiên Cương kiếm thánh - Tứ đệ tử: Lộ Văn.

Lộ Văn cười mắng:

- Tiểu tử người, mau đứng lên đi.

Tiện tay vung lên, bạch quang nhàn nhạt hiện ra, Liêu Nhất được sanh sanh nâng lên, năng lượng mặc dù mệnh mệnh nhưng lại dị thường nhu hòa, làm cho đám người A Ngốc rất là khâm phục.

- Những người này là ai? Người như thế nào lại đưa bọn họ lên núi.

Liêu Nhất ngón tay chỉ A Ngốc, cung kính đáp:

- Tứ sư tổ, vị tiểu huynh đệ này chính là người Thái sư tổ muốn gặp - A Ngốc.

Lộ Văn trong lòng cả kinh, thân thể đột nhiên như tia chớp dịch chuyển đến trước mặt A Ngốc, một chưởng hướng ngực hấn đánh tới, bạch sắc quang mang chợt đại thịnh, năng lượng mênh mông phiêu dật ra. Lộ Văn công kích tốc độ phi thường nhanh, Nham Thạch cùng Nham Lực căn bản không kịp phản ứng, mà cho dù có phản ứng kịp, cũng không cách nào phá tan được sanh sanh đấu khí tản mát trên người Lộ Văn. A Ngốc chỉ cảm thấy một cỗ cường lực bao quanh thân thể mình, chính mình tựa như đang bị giam trong lồng chim, căn bản không cách nào trốn tránh, ngực bị cỗ cường lực áp chế thở dốc, hai tay đành phải che ở trước ngực, đem sanh sanh chân khí toàn thân trong nháy mắt chuyển hóa thành đấu khí chợt phát ra.

"Ầm....."

A Ngốc thân thể tung bay ra. Thời điểm đấu khí hai người va chạm, hần rõ ràng cảm giác được đấu khí Lộ Văn phát ra phi thường nhu hòa, như một cái đệm mềm thật lớn, mặc dù ẩn chứa lực lượng cường đại, nhưng sẽ không đả thương người khác. Hần chính là bị luồng năng lượng này bắn đi.

Nham Lực vừa thấy A Ngốc bị công kích, nhất thời giận dữ, hai tay rút ra chiến phủ sau lưng, quát to:

- Người làm gì?

Lộ Văn không để ý tới Nham Lực, hướng phía A Ngốc mỉm cười, nói:

- Hào, quả nhiên là sanh sanh đấu khí đệ ngũ trọng, thật không biết cửu sư đệ đã dạy dỗ như thế nào. Hải tử, sư phụ người gọi là Âu Văn.

A Ngốc từ công kích của đối phương cảm giác được lão nhân hòa ái trước mặt này cũng không có ác ý, thì thào nói:

- Âu Văn thúc thúc không phải sư phụ ta, bất quá, người dạy ta rất nhiều công phu.

Lộ Văn mỉm cười nói:

- Nếu Âu Văn sư đệ truyền cho người sanh sanh quyết, người cũng đã là đệ tử Thiên Cương Kiếm Phái. Liêu Nhất, đi, gõ cửa thanh thiên huyền chung, đem mấy vị sư tổ người đều triệu tập lại đây.

Liêu Nhất tưởng rằng chính mình nghe lầm, cửa vang thanh thiên huyền chung chỉ khi trong phái có đại sự mới có thể gõ vang, nghi hoặc hỏi lại:

- Tứ sư tổ, cửa vang sao?

Lộ Văn gật đầu nói:

- Là cửa vang. Nhanh đi. Các người đi theo ta.

Câu cuối là nói cho đám người A Ngốc nghe. Nói xong, xoay người đi hướng đại môn. A Ngốc bốn người theo Lộ Văn đi vào Thiên Cương Kiếm Phái, kiếm phái nội bố trí phi thường đơn giản, cũng không có trang sức gì ngoài thạch đá, bốn phía trống rỗng. Được Lộ Văn dẫn đường, bọn họ xuyên qua đạo sân thứ nhất, thẳng đến đại đường phía sau. Trong Thiên Cương Kiếm Phái, ngoại trừ Thiên Cương kiếm thánh cùng Nhị đại đệ tử, các môn nhân khác nếu chưa được phép thì không dễ dàng tiến vào đại đường.

Bốn người mới vừa tiến vào đại đường, một tiếng chuông rõ to vang lên, bởi vì đỉnh Thiên Cương sơn so với các ngọn núi chung quanh đàn sơn thì cao hơn rất nhiều, nên tiếng chuông vừa rồi nhất thời truyền ra ngoài hơn mười dặm, tiếng chuông thanh ngân vang một hồi mới ngừng lại, đúng là thanh huyền chung minh của Thiên Cương Kiếm Phái.

Tiến vào đại đường, cảnh đầu tiên đập vào mắt là một thanh Thiên Cương cự kiếm được treo chính giữa vách tường trước mặt, chuôi Thiên Cương kiếm này chừng hừa trường trượng, thân kiếm rộng chừng một thước rưỡi, dày nửa thước. Từ phía trên có thể nhìn thấy hàn quang, kiếm này cũng không phải dùng để bài trí, cự kiếm này sức nặng sợ rằng cũng phải gần ngàn cân. Mũi cự kiếm điêu khắc hai chữ to: “Thiên Cương”. Ngay phía dưới cự kiếm là một chiếc ghế chủ vị, hai bên xuống dần là 5 cái ghế dựa. Đại đường diện tích ước chừng 200m², thường là nơi thương nghị của Nhị đại đệ tử.

Lộ Văn tùy tiện ngồi xuống một cái ghế dựa, nhìn Đám người A Ngốc nói:

- Xem các người một bộ dạng phong trần mệt mỏi, chắc đã đi một quãng đường không gần a.

Nham Thạch nói:

- Dạ, chúng ta là từ Tác Vực Liên Bang, Thiên Nguyên Tộc chạy tới, chuẩn bị đến Lạc Nhật đế quốc làm vài việc, đi qua nơi này, nghĩ muốn bái phỏng Tịch Văn sư phụ một chút. Ta là Phổ Nham Tộc, Nham Thạch. Vị này là huynh đệ ta Nham Lực. Bọn họ hai người là A Ngốc cùng Huyền Nguyệt. Ngài là?

Lộ Văn hiền lành cười, nói:

- Ta là Thiên Cương Kiếm Phái, Nhị đại đệ tử, Lộ Văn, Tịch Văn là đại sư huynh của ta. Các người chờ một chút, chờ mấy vị sư huynh đệ của ta đến đông đủ, có chuyện muốn hỏi A Ngốc.

Từ khi bước vào Thiên Cương Kiếm Phái, A Ngốc trong lòng cảm thấy vô cùng thân thiết, có lẽ bởi vì nơi này là nhà của Âu Văn thúc thúc sao. Nếu như thúc thúc biết ta đang ở đây, chắc người sẽ rất cao hứng ấy chứ?

A Ngốc nói:

- Lộ Văn thúc thúc, không biết ta có thể hay không diện kiến Thiên Cương kiếm thánh lão nhân gia một chút, thúc thúc lúc sắp qua đời có nói, muốn ta thay người bái kiến lão nhân gia.

Nhắc tới cái chết của Âu Văn, A Ngốc sắc mặt nhất thời trầm xuống, nhớ tới thảm trạng khi ấy của Âu Văn, tim hẫng quặn đau.

Lộ Văn nụ cười biến mất, thở dài một tiếng, nói:

- Tiểu sư đệ thật sự đã chết sao? Hài tử, cho dù người không muốn gặp sư phụ, chúng ta cũng sẽ cho người bái kiến lão nhân gia. Chờ mấy vị sư bá người tới đủ đi.

Đúng lúc này, một thanh âm vang lên:

- Là ai gõ cửa thiên huyền chung âm ỉ khiến ta tỉnh mộng, ta còn chưa ngủ đủ đâu đấy.

Một tráng hán lại gần, mặc dù hãn râu tóc đã có chút hoa râu, nhưng trên mặt bư hãn khí lại chưa hề giảm, đúng là Thiên Cương kiếm thánh - thất đệ tử Chu Văn. Mặc dù đã hơn sáu mươi tuổi, nhưng tính tình hãn hóa bạo lại chưa chút nào thuyên giảm.

Lộ Văn bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

- Lão thất, người lớn như vậy rồi mà vẫn lười nhác ngủ, cũng không làm gương cho các đệ tử, là ta gọi tiểu tử Liêu Nhất gõ đó.

Chu Văn vừa vào cửa, liền thấy ngay A Ngốc mấy người, trên dưới đánh giá bọn họ vài lần, ngồi xuống bên cạnh Lộ Văn nói:

- Tứ ca, tật xấu này của ta cũng không phải ngày một ngày hai. Bọn họ là ai vậy?

Lộ Văn nói:

- Chờ đại sư huynh bọn họ tới rồi nói sau đi. Bọn họ hẳn là cũng nhanh đến thôi.

Chu Văn vừa định nói cái gì nữa, Thiên Cương Kiếm Phái chương môn Tịch Văn cùng bốn người khác nối đuôi nhau đi vào. Lộ Văn cùng Chu Văn vội vã đứng lên

- Đại sư huynh!

Tịch Văn hướng bọn họ gật đầu, nhìn về phía A Ngốc bốn người. Tịch Văn cùng vài chục năm trước so sánh cũng không có nhiều biến hóa, Nham Thạch cùng Nham Lực liếc mắt một cái liền nhận ra ngay người trước mặt này đúng là người đã dạy bọn họ võ kỹ Tịch Văn sư phụ, liền vội vã tiến lên thi lễ:

- Tịch Văn sư phụ.

Tịch Văn hai mắt điện quang ngay chột hiện, có chút nghi hoặc hỏi:

- Các người là...?

Nham Thạch cùng Nham Lực vài chục năm trước kia được hẳn truyền thụ võ kỹ, nhiều năm như vậy bộ dáng đã sớm thay đổi, hơn nữa hiện tại lại để đầu trọc, hẳn càng nhận không ra. Nham Thạch kích động nói:

- Tịch Văn sư phụ, ta là Phổ Nham Tộc - Nham Thạch a! Đây là huynh đệ ta Nham Lực, người không nhớ rõ chúng ta sao?

Tịch Văn chột hiếu nói:

- Nguyên lai là các người a! Có vài chục năm không thấy, các người cũng đều trưởng thành. Như thế nào lúc rảnh rồi đến nơi này?

Nham Thạch giải thích nói:

- Chúng ta trên đường có đi qua nơi này, vừa lúc thuận tiện đến bái kiến ngài.

Tịch Văn mỉm cười gật đầu, nhìn về phía Lộ Văn nói:

- Lão tứ, người gọi người gõ cửa thiên huyền chung là vì bọn họ sao?

Lộ Văn tiến lên từng bước, nói:

- Chưởng môn sư huynh, bọn họ là cùng A Ngốc tới. A Ngốc chính là người Phong Bình đã nói.

Vừa nói vừa chỉ chỉ A Ngốc.

Tịch Văn trong lòng cả kinh, trong đôi mắt hào mang đại phóng, A Ngốc bị hấn nhìn chăm chú cứ có một loại cảm giác bị nhìn thấu, thì lễ nói:

- Các vị đại thúc hảo!

Tịch Văn cũng không có để ý hấn xưng hô, kích động hỏi:

- Người chính là đệ tử của Âu Văn sao? Chúng ta nghe Phong Bình nói, Âu Văn hấn...

A Ngốc buồn bã đáp:

- Âu Văn thúc thúc người đã qua đời.

Trong đại đường không khí nhất thời ngưng trọng, Tịch Văn bảy người nhìn nhau, hấn trầm giọng nói:

- Nói cho ta biết, cửu sư đệ hấn đã chết như thế nào?

A Ngốc trong mắt toát ra thần sắc bi phần, giọng căm hận nói:

- Là Sát Thủ công hội, là người Sát Thủ công hội đã hại chết Âu Văn thúc thúc.

Chu Văn toàn thân khí thế đại phóng, tức giận nói:

- Nguyên lai là do đám hỗn đản kia, bọn họ trên đại lục hoành hành không cố kị khắp nơi giết người, cư nhiên ngay cả tiểu sư đệ cũng..., hừ, ta không san bằng bọn họ, ta không gọi Chu Văn.

Nói xong xoay người hướng phía ngoài đi. Tịch Văn nhướng mày, trầm giọng nói:

- Lão thất, người trở về cho ta, mọi chuyện nên biết rõ ràng rồi nói sau.

Chu Văn mặc dù tính tình táo bạo, nhưng đối với đại sư huynh hấn thật có chút sợ hãi, lúc mới nhập môn, phần lớn công phu đều là Tịch Văn thay mặt sư truyền thụ cho hấn. Hấn nghe vậy đành phải ngừng cước bộ.

Tịch Văn hướng Lộ Văn nói:

- Tứ đệ, người gọi các đệ tử an bài chỗ ở cho bọn họ, chúng ta lập tức dẫn A Ngốc đi gặp sư phụ lão nhân gia.

Lộ Văn gật đầu lên tiếng, xoay người đi ra ngoài. Huyền Nguyệt tiến đến cạnh A Ngốc, nói:

- Ta, ta muốn đi theo A Ngốc.

Tịch Văn lúc này mới chú ý tới tiểu cô nương trước mặt này, hân hân cười, nói:

- Cô nương, người là người của Thần Thánh Giáo đình sao. Chuyện của A Ngốc liên quan đến một ít bí mật Thiên Cương Kiếm Phái chúng ta, người hay là trước nên nghỉ ngơi đi đã. Chờ hân trở về, tự nhiên sẽ đi tìm người.

Huyền Nguyệt trong lòng cả kinh, trước mặt lão đầu này làm cho nàng có một loại có thể nhìn thấu thiên địa, áp lực vô hình tựa hồ cũng không dưới phụ thân nàng. Theo bản năng gật đầu không hề lên tiếng nữa.

Kỳ thật, luận về thực lực mà nói, Tịch Văn - am hiểu võ kỹ so với Huyền Dạ - am hiểu Thần Thánh ma pháp thì kém hơn một chút, nhưng cái này cũng chỉ do tính chất đặc thù của ma pháp tạo thành. Công lực thâm hậu của Tịch Văn còn cao hơn Âu Văn một bậc, là đệ nhất cao thủ của Thiên Cương Kiếm Phái ngoại trừ Thiên Cương kiếm thánh.

Nham Thạch bưng bình đại ngộ nói:

- Nguyệt Nguyệt, nguyên lai người là người Thần Thánh Giáo đình, hèn chi lần trước ta nói xuyên qua Thần Thánh Giáo đình, người lại nhất mực phản đối. Có phải hay không sợ người nhà tóm được?.

Huyền Nguyệt trừng mắt nhìn Nham Thạch, sáng giọng:

- Ai cần người lo!

Lộ Văn rất nhanh đã trở lại, hai gã Tam đại đệ tử theo hân tiến vào, dẫn Nham Thạch huynh đệ cùng Huyền Nguyệt không cam lòng đi ra ngoài.

A Ngốc cũng không muốn cùng Huyền Nguyệt tách ra, nhưng vừa nghĩ đến Âu Văn lúc lâm chung nhắc nhở, lại thôi.

Tịch Văn sau khi xác thực tin Âu Văn đã chết, nội tâm vô cùng trầm trọng, thở dài một tiếng, nói:

- Chúng ta đi thôi, đi gặp sư phụ lão nhân gia.

Nói xong, cùng sáu vị sư đệ mang theo A Ngốc đi ra đại đường, xuyên qua sân, thẳng đến phía sau Thiên Cương sơn, đi đến thạch quất nói Thiên Cương kiếm thánh tu luyện.

Bảy tên Thiên Cương Kiếm Phái Nhị đại đệ tử khiến A Ngốc áp lực thật lớn, hẳn không tự giác vận chuyển Sanh Sanh chân khí trong cơ thể, vừa đi Tịch Văn vừa hỏi:

- A Ngốc, người cùng Âu Văn ở chung thời gian bao lâu mà Sanh Sanh quyết của người đã tu luyện đến đệ ngũ trọng rồi. Âu Văn truyền thụ xác thật không sai a!

Trong đám đệ tử Tịch Văn, cũng không có người nào xuất sắc khiến hẳn trong lòng không khỏi có chút hâm mộ Âu Văn.

A Ngốc nói:

- Ta theo Âu Văn thúc thúc học tập năm năm võ kỹ. Người dạy ta rất nhiều thứ.

Tịch Văn bảy người nhìn nhau, không khỏi đồng thời hít sâu. Thiên Cương Kiếm Phái một đệ tử bình thường tu luyện năm năm, tư chất tốt, bất quá cũng có thể đạt tới đệ nhị trọng sanh sanh quyết mà thôi. Như Liêu Nhất tu luyện mười năm đạt tới đệ tam trọng cảnh giới đã là anh tài. Nhưng hài tử trước mặt nhìn qua khờ khạo này tu luyện năm năm đã đạt tới đệ ngũ trọng cảnh giới, đối với bọn họ mà nói, quả thực rất khó tin. Tất cả mọi người lâm vào trầm mặc, bọn họ thủy chung không cách nào hiểu được, Âu Văn đã làm như thế nào. Chẳng lẽ hài tử khờ khạo này lại là thiên tài trăm năm khó gặp hay sao?

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Thiên Cương Kiếm Thánh

> Thạch quật cách kiếm phái cũng không xa, rất nhanh, tám người đã đến ngoài thạch quật. Tịch Văn cất cao giọng nói:

- Sư phụ, đệ tử Tịch Văn xin cầu kiến. Có tin tức của cửu sư đệ.

Thanh âm hân được sanh sanh chân khí bao quanh, truyền vào thật sâu trong thạch quật. Một hồi lâu, từ trong thạch quật truyền ra hồi âm:

- Ân. Ta mới vừa rồi nghe được cửu thiên huyền chung, có phải hay không đã tìm được đệ tử của Âu Văn? Các người đều vào đi.

Đúng là âm thanh trong trẻo của Thiên Cương kiếm thánh.

- Dạ, sư phụ.

Tịch Văn đáp ứng một tiếng, mang theo A Ngốc cùng mấy vị sư đệ đi vào trong thạch quật.

A Ngốc mọi nơi đánh giá, thạch quật này hoàn toàn là thiên nhiên thành hình, không có một tia dấu vết tác động của con người, thạch quật rất sâu, ước chừng phải khom người đi 600 thước mới sáng tỏ thông suốt. Đây là một cái huyệt động không tính là lớn, trên tảng đá lớn giữa huyệt động là một người đang khoanh chân ngồi, bởi vì ánh sáng rất ám, A Ngốc không cách nào thấy rõ tướng mạo người này.

Tịch Văn bảy người đồng thời quỳ rạp xuống đất, cung kính nói:

- Bái kiến sư phụ.

A Ngốc ngẩn người, bị Tịch Văn lôi xuống mới quỳ rạp ngậy ngậy nói:

- A, A Ngốc bái kiến Thiên Cương kiếm thánh lão nhân gia ngài.

- Các người đều đứng lên đi. Tịch Văn các người đứng sang một bên.

Thiên Cương kiếm thánh nguyên bản bình tĩnh trong thanh âm đã hơn nhiều một tia kích động.

Đám người Tịch Văn đáp ứng một tiếng, phân biệt thối lui đến hai bên. A Ngốc là người cuối cùng đứng dậy, vừa mới đứng lên, hai đạo lãnh điện chợt xạ tới người hắn, hắn vô cùng hoảng sợ, không khỏi thối lui mấy bước. Lãnh điện đúng là do Thiên Cương kiếm thánh mở mắt phát ra. Đó là một đôi mắt trong suốt, trong đó mặc dù không có bao hàm bất cứ gì sắc thái tình cảm gì bên trong, nhưng lại tràn ngập bừng bừng sinh cơ.

Chính mình toàn thân tựa hồ như bị phong tỏa, không thể động đậy, trong cơ thể sanh sanh chân khí không ngừng vận chuyển, năng lượng mệnh môn tựa hồ như bị vây trong sự hưng phấn dị thường.

- Người chính là đệ tử Âu Văn - A Ngốc sao?

A Ngốc đứng dưới khí thế bức người của Thiên Cương kiếm thánh suýt nữa không thở nổi,

- Dạ, đúng vậy, Âu Văn thúc thúc đã dạy ta võ kĩ.

Thiên Cương kiếm thánh than nhẹ một tiếng, khép lại hai mắt, A Ngốc trên người áp lực nhất thời biến mất.

- Người như thế nào gặp được Âu Văn, các người ở chung như thế nào, thậm chí hắn vì sao lại chết? hết thấy đều nói cho ta biết.

A Ngốc căn bản không có một tia ý niệm phản kháng trong đầu, thành thật đáp:

- Ta nguyên bản sống trong Mê Huyền chi sâm theo Ca Lí Tư sư phụ tu luyện ma pháp. Trong đoạn thời gian Ca Lí Tư sư phụ đi ra ngoài tìm được thảo. A! Đúng rồi, Ca Lí Tư sư phụ là một vị Luyện Kim thuật sĩ vĩ đại. Sau khi sư phụ rời đi, có một ngày, ta đột nhiên phát hiện ma pháp trận Ca Lí Tư sư phụ bố trí bị ai đó khởi động. Ta tưởng sư phụ đã trở về, liền chạy ra ngoài nghênh tiếp người, nhưng ai ngờ lại gặp phải một đám hắc y nhân đang vây công một bạch y nhân. Bạch y nhân chính là Âu Văn thúc thúc, đám hắc y nhân kia muốn giết Âu Văn thúc thúc, nhưng bọn hắn cũng không phải là đối thủ. Ta nghe được bọn họ nói rằng, Âu Văn thúc thúc đã trúng phải kịch độc Vô Nhị thánh thủy.

Nghe đến đó, Tịch Văn bảy người đồng thời kinh hô lên tiếng, Vô Nhị thánh thủy trên đại lục có thể nói là ai ai cũng biết, là loại thiên hạ kịch độc không có thuốc giải khiến bất luận kẻ nào cũng đều phi thường sợ hãi.

Thiên Cương kiểm thánh tựa hồ cũng không thêm để ý,

- Nói tiếp!

A Ngốc nói:

- Âu Văn thúc thúc lúc ấy sắp bị đám hắc y nhân giết chết, sau đó hắn rút ra Minh Vương kiếm, giết chết hai gã hắc y nhân.

Lúc này ngay cả Thiên Cương kiểm thánh cũng vô pháp bảo trì bình tĩnh, hắn hai mắt lần nữa mở ra, hàn quang điện xạ ra, thần sắc khê động đây nói:

- Người nói Âu Văn dùng chính là Minh Vương kiếm. Nói như vậy, trên đại lục hoành hành nhiều năm - đệ nhất sát thủ “Minh Vương” chính là hắn. Không nghĩ tới, thật sự là không nghĩ tới a! Đệ tử ta cứ nhiên lại làm sát thủ. Hài tử, người tiếp tục kể đi.

A Ngốc gật đầu, đem Âu Văn như thế nào dọa lui đám hắc y nhân đó, như thế nào té xỉu, cùng đủ loại phát sinh giữa mình cùng Âu Văn, kể lại chi tiết một lần.

- Âu Văn thúc thúc trước khi chết có nói, người đời này điều nuôi tiếc nhất chính là tiểu sư muội cùng lão nhân gia ngài. Người nói, khi nào ta rảnh thì qua kiếm phái xem một chút. Sau khi thúc thúc chết, ta đem hỏa táng thi thể, tro cốt luôn mang theo bên người.

- Thần Long Chi Huyết dẫn đường, mở ra đi, thời không đại môn.

A Ngốc từ trong áo lấy ra Thần Long Chi Huyết màu lam, trong quang mang lóe ra, Thiên Cương trọng kiếm mà Âu Văn đã đưa cho A Ngốc cùng bình đựng tro cốt của Âu Văn bay ra, dưới sự khống chế của A Ngốc, chậm rãi hạ xuống mặt đất.

Thiên Cương kiểm thánh cùng Tịch Văn bảy người tất cả đều trầm mặc. Gió nhẹ chợt lóe, Thiên Cương kiểm thánh đã tiến đến trước mặt A Ngốc, khoảng cách gần, A Ngốc kinh ngạc phát hiện, Thiên Cương kiểm thánh nhìn qua lại chỉ như một vị trung niên chừng hơn bốn mươi tuổi, trên mặt không hề có nếp nhăn, chỉ bất quá râu tóc bạc trắng, hắn bộ dáng cũng không phải rất anh tuấn, khuôn mặt thanh lãnh, cái mũi cao, một đôi mắt phượng khép mở từng lúc thả ra hàn quang. Nhìn kỹ, A Ngốc phát hiện, Thiên Cương kiểm thánh trên người có một loại mị lực khác thường khiến

hắn không tự giác thật tâm sùng kính, đến ngay cả Hồng y Giáo chủ Huyền Dạ cũng không cho hắn cảm giác này.

Thiên Cương kiểm thánh toàn thân tản ra nồng đậm chính khí hạo nhiên. Giờ phút này hắn toàn thân có chút run rẩy, nhìn 2 đồ vật trên mặt đất, trong mắt quang mang chột hiện.

Thiên Cương kiểm thánh vươn tay phải, 70 kg Thiên Cương trọng kiếm cùng tro cốt phiêu nhiên bay tới, rơi vào lòng bàn tay hắn. Mặc dù nhiều năm tu luyện hắn sớm đã đạt tới cảnh giới vô nhu vô cầu, nhưng chột biết được đệ tử mình luôn yêu mến đã không còn cùng nguyên nhân cái chết của nữ nhi, khiến vị kiểm thánh danh dương thiên hạ cảm xúc mênh mông phập phồng, hắn nhẹ nhàng vuốt ve thân kiếm, thì thào:

- Lão cừu, người đời này thật quá khổ. Ai...., đây đều là lỗi của sư phụ, ta không nên bởi vì sư muội người chết mà lạnh nhạt với người. Cái kia cũng không thể trách người a!

Tịch Văn bảy người cùng Âu Văn cảm tình phi thường thâm hậu, mấy người sớm đã là lão lệ tung hoành, vây quanh bên cạnh Thiên Cương kiểm thánh. Cảm thụ hào khí bi thương, gương mặt Âu Văn tựa hồ lại vừa hiện lên trong lòng A Ngốc, hắn nức nở nói:

- Âu Văn thúc thúc, ta nhất định sẽ thay người báo thù.

Thiên Cương kiểm thánh đột nhiên ngừng đầu, trong mắt lãnh mang chột hiện, hướng A Ngốc nói:

- Đem Minh Vương kiếm cho ta xem một chút.

A Ngốc trong lòng cả kinh, vội vàng nói:

- Minh Vương kiếm tà khí rất thịnh, ta sợ, ta sợ ngài...

Thiên Cương kiểm thánh hừ lạnh một tiếng, toàn thân khí thế đại trướng, cả tòa thạch quật đều khẽ run lên,

- Cầm đến, ta cũng không tin có tà ác nào có thể thương tổn ta.

A Ngốc lúc này mới nhớ tới, Thiên Cương kiểm thánh tu luyện sinh sinh quyết đã đến tầng cao nhất - đệ cửu trọng, liền gật đầu, cởi bỏ áo ngoài, lộ ra túi da bên trong. Chuôi Minh Vương kiếm được khảm bằng hắc thạch tản mát ra hàn quang yếu ớt, A Ngốc dạn dò:

- Kiểm thánh, lão nhân gia ngài ngàn vạn lần đừng rút nó ra! Minh Vương kiểm ra khỏi vỏ là muốn hấp thụ linh hồn a.

Nói xong, đem Minh Vương kiểm kèm túi da cung kính đưa tới trước mặt Thiên Cương kiểm thánh.

Thiên Cương kiểm thánh cầm trong tay Thiên Cương kiểm cùng tro cốt Âu Văn giao cho Tịch Văn bên cạnh, toàn thân sinh cơ đại phóng. A Ngốc phát hiện, trên tay mình Minh Vương kiểm tựa hồ bị một cỗ năng lượng vô danh bao vây, tịnh không cảm giác chút nào tà khí, trông chỉ như một thanh đoản kiếm bình thường vậy. Minh Vương kiểm cùng túi da bay vào trong tay Thiên Cương kiểm thánh, hắn nắm lấy chuôi kiếm, nhanh chóng rút Minh Vương kiểm ra.

Rời khỏi túi da Minh Vương kiểm nhất thời tà khí đại thịnh, tà ý ngập trời này vậy mà lại không cách nào phá tan được sanh sanh đấu khí Thiên Cương kiểm thánh phóng thích, bạch sắc quang mang sáng dần lên, A Ngốc có thể rõ ràng thấy được, đấu khí bao vây Minh Vương kiểm không ngừng phóng thích khí thể màu xám nhàn nhạt.

Thiên Cương kiểm thánh đáy mắt hiện lên thần sắc kinh ngạc, cau mày nói:

- Đây là thứ đã phá hủy cả đời Âu Văn - Minh Vương kiểm a! Hải tử này thật sự đã quá chấp mê, tạo ra nhiều sát nghiệt như vậy, cũng khó trách hắn phải chết sớm. Thiên hạ chí tà Minh Vương kiểm, quả nhiên có uy lực không kém. Không biết Minh Tự cửu quyết ta có thể ngăn cản được mấy chiêu.

A Ngốc nói:

- Âu Văn thúc thúc có nói, nếu như ta tương lai có thể tu luyện đến Sanh Sanh quyết đệ cửu trọng, có thể dụng năm chiêu đầu của Minh Vương kiểm pháp, người còn nói, mấy chiêu sau không hẳn là lực lượng của nhân gian. Kiểm thánh, lão nhân gia ngài cần phải cẩn thận chút.

Thiên Cương kiểm thánh đem Minh Vương kiểm thu vào trong túi da, hướng A Ngốc nói:

- Nếu như ta hiện tại nói cho người, ta muốn đem thanh Minh Vương kiểm này cất giữ bên người, người có nguyện ý không? Cái này dù sao

cũng là thứ Âu Văn đã đưa cho người.

Nghe được Thiên Cương kiểm thánh nói vậy, A Ngốc trong lòng như trút được gánh nặng, Minh Vương kiểm mặc dù có uy lực cường đại, nhưng nó cùng A Ngốc thiện lương tạo ra rất nhiều phiền phức. Liên tục gật đầu nói:

- Minh Vương kiểm được ngài bảo tồn thật tốt quá. Nếu như không phải lúc đầu Âu Văn thúc thúc đưa cho ta, ta cũng không muốn có nó. Lực lượng tà ác của nó thật sự rất kinh khủng.

Thiên Cương kiểm thánh nhìn A Ngốc ánh lên vẻ thư thái, mỉm cười, nói:

- Đáng tiếc a! Nó đối với ta mà nói cũng không có điểm hữu dụng. Âu Văn nói rất đúng, loại tà khí này, dùng tại chánh địa khó có thể tạo phúc cho nhân gian. Lòng dạ người ta rất hài lòng, người hãy làm làm Minh Vương kiểm thủ hộ giả đi.

Nói xong, ném Minh Vương kiểm lại cho A Ngốc.

A Ngốc ngăn người, cầm lấy Minh Vương kiểm thì thào nói:

- Ngài không hề lo lắng một chút nào sao? Chỉ ngài với công lực cao thâm như vậy, lưu nó bên người mới có thể chế trụ nó a! Ta sợ, ta...

Thiên Cương kiểm thánh sắc mặt trầm xuống, nói:

- Làm đệ tử Thiên Cương Kiểm Phái ta, phải có tâm chí kiên nghị, đối mặt khó khăn mà tiến, người như vậy thì còn bộ dáng gì nữa. Đạo lý nhân định thắng thiên người không rõ sao?

Nhìn Thiên Cương kiểm thánh tức giận, A Ngốc trong lòng không khỏi sợ hãi, vội vã đem Minh Vương kiểm cất lại trong người, không dám lên tiếng nữa. Thiên Cương kiểm thánh nhìn quét qua bảy tên đệ tử một vòng, nói:

- Các người đối với cái chết của Âu Văn có ý kiến gì không?

Tịch Văn nói:

- Sư phụ, Sát Thủ công hội cũng thật quá đáng, bọn họ rõ ràng biết Âu Văn sư đệ là đệ tử người, ngang nhiên còn dám giết hại sư muội, bức bách sư đệ gia nhập bọn chúng. Ta xem, chúng ta nên chủ động động thủ. Ta tin

tưởng, lấy công lực huynh đệ chúng ta hẳn là có thể dẹp yên Sát Thủ công hội báo thù cho cửu đệ.

Chu Văn giọng căm hận nói:

- Đại sư huynh nói rất đúng, Sát Thủ công hội quả thực rất ghê tởm, căn bản không đem Thiên Cương Kiếm Phái chúng ta để vào mắt, thù của cửu đệ không thể không báo a!

Thiên Cương kiếm thánh nhắm lại hai mắt, nhẹ nhàng thở dài, nói:

- Báo thù thì sao, không báo thù thì sao? Bất luận như thế nào, sư đệ, sư muội các người cũng sẽ không sống lại. Ta sống đã gần trăm tuổi, vậy mà không cách nào bảo vệ được đệ tử cùng nữ nhi mình, ai....., cái danh kiếm thánh hàng đầu có tác dụng gì chứ?

Nhớ tới A Ngốc có nói Âu Văn lúc sắp chết trong lòng vẫn lưu luyến mình, hẳn hai tròng mắt không khỏi ươn ướt. Lộ Văn hỏi dò:

- Sư phụ, chẳng lẽ cứ như vậy quên đi sao?

Thiên Cương kiếm thánh khẽ lắc đầu, nói:

- Ta hơi mệt, các người mang theo A Ngốc trở về đi. Ta muốn nghỉ ngơi một chút. A Ngốc từ hôm nay trở đi, người chính thức trở thành Tam đại đệ tử Thiên Cương Kiếm Phái ta.

Tịch Văn dùng ánh mắt ngăn cản các sư đệ còn muốn lên tiếng, lôi kéo A Ngốc cùng bọn họ ra khỏi thạch quật.

Vừa ra ngoài, A Ngốc đột nhiên khóc lớn, mới vừa rồi thuật lại tào ngộ giữa mình cùng Âu Văn, khiến hẳn nhớ lại hết thảy mọi chuyện đã phát sinh, nhớ tới hơn 5 năm tình nghĩa, hẳn không khỏi bi ai.

Tịch Văn vỗ vỗ vai A Ngốc, trầm giọng nói:

- Hải tử, đừng khóc, người yên tâm đi, Âu Văn sư đệ sẽ không chết vô ích. Sư phụ luôn luôn nhất hộ đoản <ý chỉ bao che khuyết điểm>, hẳn tuyệt đối sẽ không nhìn Sát Thủ công hội nhờn nhờn ngoài pháp luật như thế. Người đi đường chắc cũng mệt mỏi, trước hãy hảo hảo nghỉ ngơi đi đã. Sư phụ đã vì người định ra danh phận, sau này người đừng gọi chúng ta đại thúc nữa, phải gọi sư bá, hiếu không? Còn sư phụ thì gọi sư tổ.

A Ngốc lau lau nước mắt, gật đầu nói:

- Dạ, đại sư bá.

Trở lại kiếm phái, A Ngốc được an bài tại một gian phòng nhỏ. Nham Thạch huynh đệ, Huyền Nguyệt và hắc cùng một dãy phòng, Nham Thạch huynh đệ đã sớm đi ngủ. Huyền Nguyệt thì vẫn đang đợi hắc trở về.

- A Ngốc, người làm sao vậy? Sao trông mắt người lại hồng hồng thế kia? Đã xảy ra chuyện gì phải không?

Nhìn A Ngốc vẻ mặt buồn bã, Huyền Nguyệt ân cần hỏi.

A Ngốc nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Huyền Nguyệt nói:

- Nguyệt Nguyệt, sư tổ nói muốn ta nhập môn, làm cho ta trở thành Thiên Cương Kiếm Phái Tam đại đệ tử. Ta không có việc gì, chỉ là nhớ tới Âu Văn thúc thúc, trong lòng khổ sở thôi.

Huyền Nguyệt ngăn người, nói

- Sư tổ? Người nói Thiên Cương kiếm thánh sao?. Nhưng nếu người gia nhập Thiên Cương Kiếm Phái thì không thể cùng ta ngao du đại lục. Như vậy sao được? Người là người hầu của ta, cần phải đi cùng ta a.

A Ngốc cúi đầu nói:

- Ta, ta không biết, lòng ta rất loạn.

Huyền Nguyệt nhìn bộ dạng A Ngốc, không đành lòng bức bách hắc nữa, ôn nhu nói:

- Chạy nguyên một đêm, người cũng mệt mỏi rồi, trước nghỉ ngơi đi đã, hết thấy đều để tỉnh dậy rồi tính.

Nói xong, nàng mạnh mẽ đẩy A Ngốc lên giường, tự mình đắp chăn cho hắc, vừa định đi ra ngoài, liền bị A Ngốc kéo tay lại, nói:

- Nguyệt Nguyệt, người có thể ở lại với ta một lát được không, ta cảm thấy rất cô độc.

Huyền Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu, kéo ghế ngồi cạnh A Ngốc, tùy ý để hắc nắm tay mình, thấp giọng nói:

- Mau ngủ đi, tỉnh dậy mọi chuyện đều đã qua.

Nắm bàn tay mềm mại của Huyền Nguyệt, A Ngốc tâm tình kích động dần dần bình tĩnh lại, hắc quả thật cũng có chút mệt mỏi, trong chốc lát cũng đã tiến vào mộng đẹp.

Thẳng đến chạng vạng, A Ngốc mới thanh tỉnh lại, Huyền Nguyệt đã không thấy đâu, trong phòng không còn ai. A Ngốc nằm thẳng trên giường,

nhẹ nhàng vuốt ve Minh Vương kiếm ở ngực, hồi tưởng tình cảnh lúc sáng sớm gặp qua Thiên Cương kiếm thánh, trong lòng như ba đào phập phồng không ngừng. Thiên Cương kiếm thánh cùng đám người Tịch Văn trên người tản mát ra cường đại khí thế, khiến hắc nhận thấy được bản thân mình thật quá nhỏ bé.

Hắc rõ ràng thấy được cho dù mình có dụng Minh Vương kiếm cũng tuyệt đối không làm gì được bọn họ. Lấy hiện tại công phu bản thân, căn bản không có khả năng báo thù cho Âu Văn thúc thúc. Xem ra, chỉ có không ngừng tu luyện mới được a!

Lúc này, cửa phòng đột nhiên mở, Huyền Nguyệt tiến vào, nàng tưởng rằng A Ngốc vẫn đang say ngủ, rón rén tiêu sái đến bên cạnh A Ngốc, nhìn thấy A Ngốc trợn tròn mắt thì hoảng sợ,

- Đây, người tỉnh khi nào vậy? Ta tiến vào sao không nói lời nào, làm ta sợ giật mình. Thiệt là...!

A Ngốc miễn cưỡng cười, ngồi dậy, nói:

- Ta cũng vừa tỉnh mà thôi, Nguyệt Nguyệt, người không nghỉ ngơi một lát sao?

Huyền Nguyệt nói:

- Ngủ một lát rồi. Đi thôi, lão đầu gọi chúng ta đi ăn cơm đấy, Nham Thạch cùng Nham Lực đều đã đi rồi.

A Ngốc cau mày nói:

- Nguyệt Nguyệt, người không thể gọi sư bá như vậy, bọn họ đều là những trưởng giả đáng tôn kính.

Huyền Nguyệt làm bộ đáng yêu le lưỡi, nói:

- Biết rồi, đi mau thôi.

A Ngốc rời giường sửa sang y phục một chút rồi theo Huyền Nguyệt tiến vào đại đường Thiên Cương Kiếm Phái.

Trong đại đường có sắp xếp rất nhiều bàn, Tịch Văn cùng Thiên Cương Kiếm Phái Nhị đại đệ tử đều đang ở đây, Nham Thạch cùng Nham Lực hai huynh đệ cung kính ngồi phía dưới. Trên bàn, bày đặt mấy đĩa thức ăn, trận trận mùi thơm truyền đến, không khỏi câu dẫn A Ngốc bụng đói cồn cào. Tịch Văn mỉm cười, nói:

- A Ngốc, mau tới đây, bọn ta đều đang chờ người

A Ngốc cùng Huyền Nguyệt ngồi xuống cạnh Nham Thạch, Nham Lực. Tịch Văn nói:

- Các người lần đầu lên núi, cũng không có gì hay chiêu đãi các người, chỉ có một ít đặc sản, từ từ thưởng thức nhé. Trong kiếm phái tất cả mọi người đều ăn như thế, mặc dù các người nguyên lai là khách, nhưng cũng không thể có ngoại lệ.

Bốn người đã sớm đói bụng, cũng không câu nệ liền ra sức ăn, ngay cả huyền Nguyệt cũng ăn hơn nhiều. Trái lại, Tịch Văn bảy người lại ăn rất ít, từ lúc biết được tao ngộ của Âu Văn, tâm tình bọn họ vẫn chưa hoàn toàn bình phục.

- A Ngốc, người là như thế nào quen biết Nham Thạch. Ta nghe Phong Bình nói, lúc đầu hẳn nhìn thấy người mới chỉ một mình, không lâu sau, người lại cùng nhau đi với bọn họ. Còn có vị tiểu cô nương của Thần Thánh Giáo đình này nữa, người là hài tử của ai, giáo đình như thế nào lại để người tùy tiện đi lại trên đại lục chứ? Người dường như còn chưa đến tuổi được đi lịch lãm a.

A Ngốc liếc nhìn Huyền Nguyệt một cái, đem tình cảnh như thế nào gặp được Huyền Nguyệt, sau lại như thế nào tiếp nhận nhiệm vụ Tử Vong sơn mạch, cùng tao ngộ tại Phổ Nham Tộc và Tinh Linh Tộc nói qua một lần. Chỉ là không có nói rõ phụ thân Huyền Nguyệt chính là một trong bốn vị Giáo đình Hồng y Giáo chủ. Nghe xong hẳn tự thuật, Lộ Văn bật cười nói:

- Thanh niên các người thật là...! Thật sự không biết trời cao đất rộng, Tử Vong sơn mạch là nơi các người có thể đi sao? May mắn Tinh Linh Tộc thiện lương đã ngăn cản được các người, nếu không, thật sự đã tới nơi đó chỉ sợ sẽ không có đường ra a.

Tịch Văn ánh mắt nhu hòa nhìn về phía Nham Thạch, nói:

- Không nghĩ tới thế tử người lại bị Nham Cự hại chết. Ai..., Nham Cự vốn là hảo hài tử, chính là đối với quyền lực dục vọng quá lớn, khiến cho hắn đi vào ma đạo. Chỉ là khổ người a! Người đã chết không thể sống lại, nên nén bi ai. Nham Thạch, nếu như người nguyện ý lưu lại, ta có thể chính thức nhận người làm đệ tử Thiên Cương Kiếm Phái.

Nham Thạch tâm tính hẳn đã hiểu rõ, hơn nữa hẳn hiện tại đã trở thành chưởng môn Thiên Cương Kiếm Phái, cho nên mới dễ dàng làm chủ.

Nếu như lúc Nham Thạch còn trẻ Tịch Văn muốn thu nhận hẳn làm đồ đệ, hẳn khẳng định không chút do dự đáp ứng. Nhưng hiện tại, hẳn không thể, lắc đầu, thành khẩn nói:

- Cám ơn ngài, Tịch Văn sư phụ. Nhưng chúng ta đã đáp ứng Tinh Linh Nữ vương giúp nàng tìm kiếm tộc nhân, sẽ không thể bội ước, nếu như sau này có cơ hội, ta nhất định thỉnh ngài chỉ giáo.

Tịch Văn khẽ gật đầu, nói:

- Được rồi, ta cũng không miễn cưỡng người. A Ngốc, người cũng muốn đi giúp Tinh Linh Tộc tìm kiếm tộc nhân sao?

A Ngốc nhìn một chút Huyền Nguyệt đang toát ra ánh mắt lo lắng.

- Đại sư bá, ta trước đã đáp ứng Tinh Linh Nữ vương, cho nên, ta muốn trước giúp nàng tìm tộc nhân về đã.

Tịch Văn mỉm cười, Huyền Nguyệt thấy thần sắc hẳn như thế thì không biết thế nào

- Các người đều là những hảo hán tử thiện lương. Trợ giúp Tinh Linh Tộc là rất tốt. Các người làm rất đúng, nếu như sau này có đắc tội quý tộc Lạc Nhật đế quốc, các người đều có thể trở về, ở chỗ này, sẽ không ai dám tìm các người phiền toái. Bất quá, A Ngốc, ta hy vọng các người nên lưu lại vài ngày, sư phụ lão nhân gia người bởi vì chuyện cứu đệ mà vẫn rất hoang mang. Ta nghĩ, chờ lão nhân gia người quyết định đối phó Sát Thủ công hội như thế nào, các người lại đi cũng chưa muộn.

Vừa nghe Tịch Văn không có ngăn cản A Ngốc đi tìm Tinh Linh Tộc nhân, Huyền Nguyệt trong lòng mừng rỡ, nhanh nhẩu nói:

- Không thành vấn đề, Thiên Cương sơn cảnh sắc tuyệt đẹp! Nhất là cảnh mặt trời mọc, chúng ta cũng đang muốn lưu lại vài ngày ấy chứ.

Nhưng chính Huyền Nguyệt cũng không ngờ bởi vì quyết định lưu lại vài ngày này của mình, chính là nguyên nhân khiến nàng và A Ngốc chia lìa tới ba năm.

...

Lạc Nhật đế quốc, tổng bộ Đạo Tặc công hội.

- Cái gì, lão tứ bị đệ tử sát thủ công hội Minh Vương giết chết?

Đạo Tặc công hội hội trưởng vỗ án đứng lên, tức giận tràn ngập lồng ngực hẳn. Thu Hoạch giả luôn luôn là lực lượng nòng cốt của Đạo Tặc công hội. Mỗi một tổn thất đều là đả kích trầm trọng đối với Đạo Tặc công hội. Nếu như không phải lần này cố chủ ra giá thuê cực cao hẳn cũng không điều động tất cả Thu Hoạch giả đồng thời xuất động.

Một vạn kim cương tệ hấp dẫn thật sự quá lớn. Có số tiền này, đủ để Đạo Tặc công hội sống mười năm giàu có.

Diệt Phượng tiến lên từng bước, cúi đầu nói:

- Hội trưởng, đều tại ta không tốt, nếu như Tứ thúc không phải vì cứu ta, cũng không bị chết bởi Minh Vương kiếm. Ngài hãy xử phạt ta đi.

Hội trưởng nhìn thoáng qua nữ nhi mình, đây chính là nữ nhi duy nhất, cũng chính là niềm kiêu ngạo lớn nhất trong cuộc đời hẳn.

Diệt Phượng chẳng những thiên phú cực cao, hơn nữa tu luyện rất mau tăng tiến, so với chính mình lúc trẻ còn muốn hơn nhiều, gần 19 tuổi đã đạt tới cảnh giới Thu Hoạch giả hoàn toàn do là chính nàng cố gắng. Sáu gã Thu Hoạch giả còn lại, có thể nói đều là huynh đệ của lão, bọn họ thương yêu Diệt Phượng có khi còn hơn lão, hẳn rất hiểu được tại sao lão tứ lại thay Diệt Phượng tiếp một chiêu Minh Vương kiếm kia. Hẳn thở dài một tiếng, lắc đầu nói:

- Người trước đem mọi chuyện nói qua một lần đi.

Diệt Phượng cúi đầu nói:

- Chuyện là như thế này. Sau khi chúng ta tiếp nhận nhiệm vụ, liền dẫn theo 10 tên cao cấp đạo tặc cùng 100 danh phổ thông đạo tặc lặng lẽ tiến vào Thiên Nguyên Tộc trong Tinh Linh sâm lâm. Lúc bắt đầu, hết thảy mọi việc đều tiến hành thuận lợi. Chúng ta bố trí rất nhiều bẫy rập, qua nửa tháng đã bắt được 16 danh phổ thông Tinh Linh, trong đó nam tử Tinh Linh có 6 gã, nữ tử Tinh Linh có 10 người, so với kế hoạch còn thiếu mười mấy người mà thôi.

- Nhưng về sau Tinh Linh ngày càng đề cao cảnh giác, thường xuyên phái cao thủ tuần tra trong rừng, chúng ta cao cấp đạo tặc cùng phổ thông đạo tặc tổn thất rất lớn, khiến chúng ta không thể không tạm thời rút khỏi

Tinh Linh sâm lâm. Sau đó có vài tên người lạ xuất hiện, bọn họ có 6 nam 2 nữ, tổng cộng 8 người, công lực cũng không tính là cao thâm.

- Khi bọn họ vừa mới tiến vào Tinh Linh sâm lâm, đã bị một tiểu đội Tinh Linh ngăn cản, Tinh Linh tộc nhận bởi vì không tin tưởng đám ngoại nhân này, cố ý muốn trói buộc bọn họ, nhưng đám ngoại nhân này lại đồng ý, bị Tinh Linh ma pháp sư dùng Tự Nhiên ma pháp khống chế.

- Ta lúc ấy tính toán một chút, phát hiện đoàn Tinh Linh này số lượng vừa khớp với số chúng ta còn thiếu, vì vậy chúng ta thương lượng qua một chút, quyết định dùng toàn bộ lực lượng bắt bằng được đoàn Tinh Linh này. Vì vậy, chúng ta đã lặng lẽ đi theo họ vào Tinh Linh sâm lâm.

- Sau khi điều tra xung quanh không có mai phục của Tinh Linh tộc, chúng ta liền đánh lén bọn họ, trước hết nhanh chóng bắt tên ma pháp sư. Rất nhanh, thế cục đã nghiêng về phía chúng ta. Thế nhưng đám người lại khi này lại giãy thoát khỏi trói buộc, rất nhanh đã giết chết rất nhiều phổ thông đạo tặc của chúng ta, do đó chúng ta đành phải lộ diện.

- Vì tránh cho càng nhiều thương vong, chúng ta quyết định khiêu chiến đám người đó. Bọn họ công lực cũng không cao, người thứ nhất đi lên ngay cả một chiêu của ta cũng đỡ không nổi. Người thứ hai xuất trận, là một thanh niên vóc dáng cao cao vẻ mặt có chút ngốc trệ, hắn dùng một thanh cự kiếm, công lực so với người trước thâm hậu hơn nhiều.

- Nhưng hắn cũng không phải là đối thủ của ta, sau khi giao thủ mấy chiêu cũng nhanh chóng bị đánh bại, sau đó hắn đột nhiên nói ra hắn còn có chiêu bài Minh Vương kiếm chưa lật. Tứ thúc chỉ sợ ta bị thương, liền lấy thân kiếm chứng. Ai ngờ người thanh niên ấy quả thật là truyền nhân Minh Vương, dưới Minh Vương kiếm, lấy công lực Tứ thúc dĩ nhiên ngay cả một chiêu cũng không thể xuất ra, cũng đã...

Nói tới đây, Diệt Phượng hai tròng mắt đỏ lên, ghen ngào nói không lên lời. Vừa nghĩ tới cái chết của Tứ thúc, lòng nàng ngập tràn hận ý, nàng hận cái gã đã giết Tứ thúc kia, hận không thể đem băm thây hắn thành vạn đoạn. Thu Hoạch giả được Diệt Phượng gọi là đại thúc đi tới bên cạnh, cung kính nói:

- Hội trưởng, lần này nhiệm vụ thất bại đều do sai lầm của ta, nếu như lúc ấy ta không cho lão Tứ thử đi dò xét người thanh niên ấy có hay không Minh Vương kiếm, hẳn sẽ không bị chết, ngài trừng phạt ta đi.

Đạo Tặc công hội Hội trưởng đứng lên, hẳn toàn thân bao phủ hắc y, trên đầu mang theo một đầu lạp mông màu xanh, khiến người khác không cách nào thấy được dung mạo hẳn.

- Lý huynh, lần này chuyện cũng không thể trách người. Nếu như là ta tại hiện trường, cũng sẽ đi thử dò xét thanh niên đó nông sâu thế nào. Các người không cần tranh cãi nữa. Lão tứ chết, ta cũng rất đau khổ, nhưng các người lần này cũng đã hoàn thành nhiệm vụ, còn có thể nói là phi thường thành công. Cổ chủ chẳng những đem nguyên lai tiền thuê đã đáp ứng khi trước trả cho chúng ta, lại có tặng thêm 5000 kim cương tệ, 5000 kim cương tệ này coi như là thù lao lần này của các người đi.

Diệt Phượng ngẩng người, nói:

- Cha, người nói cái gì? Chúng ta hoàn thành nhiệm vụ? Nhưng chúng ta mới chỉ bắt được 16 Tinh Linh a! Chưa có đạt số lượng yêu cầu mà?

Đạo Tặc công hội Hội trưởng thanh âm nhu hòa một ít, nói:

- Không, nhiệm vụ các người đã hoàn thành. Các người biết không? Trong số 16 Tinh Linh các người đã bắt được có một người mang huyết mạch Tinh Linh vương, nói cách khác, nàng chính là nữ nhi của Tinh Linh vương, mình nàng còn hơn 100 tên phổ thông Tinh Linh. Lần này mặc dù chúng ta tổn thất không ít người, nhưng các người cũng vì tổ chức mang đến đại lượng ích lợi, nhiều năm nay, các người vì tổ chức đã lập không ít công lao, đều là hảo huynh đệ của ta, không có các người cũng sẽ không có Đạo Tặc công hội ngày hôm nay. Như vậy đi, ta cho các người nguyên vẹn một năm nghỉ ngơi. Về phần chiêu mộ tân thành viên, ta sẽ tìm người khác thực thi.

Diệt Phượng vội la lên:

- Cha, vậy tên hung thủ đã giết Tứ thúc thì sao? Chẳng lẽ cứ như vậy bỏ qua?

Thu Hoạch giả họ Lý vội kéo tay nàng nói:

- Phượng nhi, người đừng nói nữa. Lão tứ chết mọi người mặc dù đều rất đau khổ, nhưng hung thủ lại có quan hệ mật thiết với Sát Thủ công hội, chúng ta không thể dễ dàng trêu chọc a.

Diệt Phượng kích động nói:

- Cho dù Sát Thủ công hội có cường đại cỡ nào, bọn họ cũng không thể vô cớ giết người của chúng ta như vậy! Nhiều năm qua cung cấp tình báo cho họ vẫn còn chưa đủ sao?

Hội trưởng giơ tay lên, ý không muốn nghe Diệt Phượng nói thêm gì nữa, nhàn nhạt nói:

- Lão tứ sẽ không chết vô ích, ta sẽ hướng Sát Thủ công hội đòi lại công đạo. Mặc dù bọn họ thực lực so với chúng ta mạnh hơn, nhưng đều là thế lực hắc ám, bọn họ nhiều ít cũng sẽ cho ta một điểm mặt mũi. Ta chỉ là cảm thấy rất kỳ quái, Minh Vương tại sao lại đem chí bảo hộ thân - Minh Vương kiếm đưa cho đệ tử. Các người hãy nghỉ ngơi đi. Chuyện này ta sẽ tự xử lý.

Vừa nghe hội trưởng sẽ vì cái chết của Thu Hoạch giả mà lấy lại công đạo, năm tên Thu Hoạch giả kia trong mắt đều toát ra thần sắc cảm kích. Không nói gì nữa, lặng lẽ lui ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại Hội trưởng cùng Diệt Phượng hai người.

Diệt Phượng rút khăn che mặt xuống, nói:

- Cha, Tứ thúc tuyệt không thể chết vô ích. Ngài hãy cho phép ta, chỉ cần tìm được tên hung thủ kia, ta nhất định có thể giết chết hắn.

Hội trưởng giận dữ nói:

- Người thấy ta còn chưa đủ phiền toái sao? Đạo lý nhân ngoại hữu nhân người chẳng lẽ không hiểu được? Đạo Tặc công hội Chúng ta điều quy định thứ nhất chính là không cho phép giết người, người là nữ nhi ta, chẳng lẽ lại muốn phá hư quy củ?

Hắn thở dài, nói tiếp:

- Ta biết người với lão tứ cảm tình rất sâu, nhưng có một số việc không thể hành động theo cảm tình được. Người là nữ nhi duy nhất của ta, nếu như người xảy ra chuyện gì, người bảo ta phải làm sao đây. Tốt lắm,

chuyện này người không nên nhúng tay vào, ta sẽ tìm Sát Thủ công hội hỏi cho rõ ràng. Có tin tức gì, ta sẽ thông tri cho người. Đi xuống đi.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Huyền Dạ Đến

> - Nhưng mà, cha....

- Đi xuống!

Hội trưởng thanh âm nghiêm khắc hắt lên.

Diệt Phượng cắn cắn môi, tức giận hừ một tiếng, xoay người lui ra ngoài.

Hội trưởng thì thào nói:

- Xem ra, ta thật sự phải chạm trán hắc. Minh Vương, Minh Vương cũng dám đụng đến người của ta. Hừ!

...

Hai ngày thời gian trôi qua rất mau.

A Ngốc, Huyền Nguyệt cùng Nham Thạch huynh đệ tại đỉnh Thiên Cương sơn hai ngày trôi qua nhàn nhã. Thỉnh thoảng Tịch Văn có tìm đến A Ngốc hỏi hắc chút sự tình, hoặc là chỉ điểm Nham Thạch, Nham Lực chút công phu. Đối với A Ngốc, hắc nhưng lại cái gì cũng không học. A Ngốc từ ngày cảm giác được thực lực mình chưa đủ, trong hai ngày này, cơ hồ liên tục không ngừng tu luyện Sanh Sanh quyết, cho dù Huyền Nguyệt tìm đến cũng bị hắc cự tuyệt. Mặc dù hai ngày thời gian không dài, nhưng Sanh Sanh chân khí của hắc đã có chút tiến bộ, đạt đệ lục trọng cảnh giới chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

A Ngốc không chịu gặp Huyền Nguyệt, nhưng Thiên Cương Kiếm Phái Tứ đại đệ tử đối với nàng lại vô cùng nịnh hót, bọn họ cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua tiểu cô nương nào xinh đẹp như vậy, mỗi ngày đều quanh quẩn bên người nàng, dẫn nàng du lãm cảnh đẹp trên núi.

- A Ngốc, A Ngốc.

Huyền Nguyệt lo lắng chạy đến phòng A Ngốc, A Ngốc vừa mới tu luyện xong hết 7 chu thiên, đang chuẩn bị nghỉ ngơi ăn một chút gì đó, nhìn thấy Huyền Nguyệt bộ dáng lo lắng, vội vã hỏi:

- Làm sao vậy? Nguyệt Nguyệt. Xảy ra chuyện gì?

Huyền Nguyệt bối rối nói:

- Không tốt, A Ngốc, ta cảm giác được hơi thở phụ thân, chỉ sợ là người đuổi tới nơi này. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Chúng ta nhanh nhanh chạy trốn đi.

A Ngốc kéo bàn tay đang lạnh lẽo của Huyền Nguyệt, nói:

- Nguyệt Nguyệt, người đừng có gấp gáp, nếu như phụ thân người thật sự muốn bắt người trở về, người trốn cũng trốn không được. Nhớ lần trước tại Ma Pháp Sư công hội, hắc dận ta phải hảo hảo chiêu cố người, cũng không có nói muốn dẫn người quay lại Gáo đình. Có lẽ, hôm nay hắc qua Thiên Cương kiếm phái có chuyện gì thôi?

Huyền Nguyệt tâm tình hơi chút bình phục, lắc đầu nói:

- Không, sẽ không đâu. Trong tứ đại đế quốc, phía nam Hoa Thịnh đế quốc đệ tử Thần Thánh Giáo đình rất thưa thớt, bình thường Giáo đình chúng ta cũng rất ít quan hệ. A Ngốc, ta có cảm giác, cha nhất định là tới bắt ta trở về. Chúng ta, chúng ta hay là mau chạy đi.

A Ngốc do dự một chút, gật đầu nói:

- Cũng được! Chúng ta trước hướng đại sư bá bọn họ cáo từ, sau đó liền rời đi.

Huyền Nguyệt liên tục gật đầu, nói:

- Ta về trước thu thập đồ đạc, người nhanh kêu Nham Thạch đại ca bọn họ, chúng ta khẩn trương lên đường.

Nói xong, hấp tấp chạy ra ngoài. Nhìn Huyền Nguyệt bộ dáng lo lắng, A Ngốc không khỏi mỉm cười, nghĩ thầm, cũng chỉ có phụ thân nàng mới có thể trị nàng. Nếu có một người quan tâm tới hắc như vậy, thật tốt biết bao! Nghĩ tới đây, hắc không khỏi nhớ tới Ca Lí Tư cùng Âu Văn, trong lòng A Ngốc, khái niệm phụ thân cũng không quá rõ ràng, hắc sớm đã đem Ca Lí Tư cùng Âu Văn trở thành thân nhân của mình. Đương nhiên, bây giờ còn

có thêm một người là Huyền Nguyệt. Càng ở chung cùng Huyền Nguyệt, hẳn càng phát hiện chính mình càng khó tự kềm chế.

Vừa nghĩ hẳn vừa đi đến phòng của Nham Thạch huynh đệ, đem lời Huyền Nguyệt mới rồi nói qua. Nham Lực bật cười:

- Ta thật muốn xem một chút vị Tế Tự đại nhân này có bao nhiêu lợi hại, làm cho Nguyệt Nguyệt không sợ trời không sợ đất của chúng ta sợ đến chạy loạn a.

Nham Thạch nói:

- Tốt lắm, nếu phải đi, hãy mau thu thập đồ đạc thôi. Nếu như không có Nguyệt Nguyệt, chúng ta dọc đường đi cũng mất vui a.

Kỳ thật bọn họ cũng không có gì phải thu thập, chỉ đem vài món quần áo nhét vào trong bao, thế là xong. Bọn họ vừa thu thập xong, Huyền Nguyệt đã kích động chạy vào.

- Đi mau, đi mau, hơi thở của cha đang đến gần, sợ rằng đã đến đỉnh núi, như thế này chúng ta nhất định phải từ hướng khác đi xuống mới được.

A Ngốc gật đầu, kéo tay Huyền Nguyệt, nói:

- Vậy chúng ta nhanh chóng cáo từ đại sư bá rồi lập tức rời đi.

Bốn người ra khỏi phòng đi tới phòng tĩnh tu của Tịch Văn. A Ngốc nhẹ nhàng gõ cửa vài cái, nói:

- Đại sư bá, ta là A Ngốc, có chút việc muốn nói với người.

Tịch Văn thanh âm truyền ra

- Vào đi!

A Ngốc bốn người đẩy cửa vào, Tịch Văn khoanh chân ngồi trên tháp, nhìn bộ dạng bốn người, mỉm cười nói:

- Như thế nào, các người muốn đi sao? Sư phụ lão nhân gia người còn chưa có truyền đến tin tức ấy chứ.

Tới lúc này rồi, Huyền Nguyệt cũng không còn rụt rè nữa, thật thà nói:

- Ta, ta cảm giác được cha ta đang rất nhanh đến đây. Ta vốn trốn Giáo đình ra, nếu như bị bắt lại, chỉ sợ cũng không ra được nữa, Tịch Văn đại thúc, ngài cho chúng ta đi trước đi. Chờ thêm đoạn thời gian, chúng ta tìm được Tinh Linh Tộc tộc nhân rồi lập tức trở về, ngài xem như thế có được không.

Tịch Văn bắt đầu dĩ lắc đầu, mỉm cười nói:

- Nha đầu người! Ta nếu là phụ thân người, cũng sẽ nhất định bắt người trở về. Tốt lắm, phải đi cũng nên đi thôi. Nếu như phụ thân người là đuổi theo các người tới, hẳn là đi từ phía sau núi, các người hãy từ phía trước đi xuống, sau đó theo hướng tây, sẽ tiến vào Quang Minh tỉnh. A Ngốc, qua đoạn thời gian, người nhất định phải trở về một chuyến, biết không?

- Ta nhất định sẽ trở về, đại sư bá. Ngài thay chúng ta hướng sư tổ cáo từ.

Đúng lúc này, Huyền Nguyệt đột nhiên toàn thân đại chấn, ánh mắt hoàn toàn ngốc trệ. A Ngốc cảm giác được biến hóa của Huyền Nguyệt, quay đầu hỏi:

- Nguyệt Nguyệt, người làm sao vậy?

Huyền Nguyệt thì thào:

- Xong hết rồi, chạy không được nữa rồi. Cha ta khí cơ đã khóa trên người ta. Cái này xong hết rồi.

A Ngốc không rõ ý tứ của Huyền Nguyệt, vừa định hỏi, lại nghe bên ngoài có tiếng nói:

- Chưởng môn sư tổ, có khách nhân Thần Thánh Giáo đình tới, đang đợi ngài tại đại đường.

Tịch Văn trong mắt tinh quang chợt lóe, từ trên giường nhẹ nhàng đứng lên xuất hiện cạnh Huyền Nguyệt, mỉm cười nói:

- Nếu trốn không được thì phải đối mặt thôi. Cũng không phải địch nhân, có cái gì đáng sợ. Chúng ta đi, ta cũng muốn gặp mặt phụ thân người xem rốt cuộc là vị nhân vật anh hùng nào.

Hắn còn chưa biết phụ thân Huyền Nguyệt chính là một trong tứ đại Hồng Y tế tự của Thần Thánh Giáo đình. A Ngốc dẫn Huyền Nguyệt sắc mặt tái nhợt, cùng Nham Thạch huynh đệ đi theo Tịch Văn hướng đại đường đi đến.

Huyền Nguyệt thấp giọng nói:

- A Ngốc, nếu như cha muốn đem ta trở về thì phải làm thế nào bây giờ? Ta còn muốn cùng người ngao du đại lục nữa! Ta, ta không muốn xa người a!

A Ngốc trong lòng nóng lên, an ủi nói:

- Sẽ không đâu Cho dù hắc đem người mang về Giáo đình, ta sau này cũng sẽ đi tìm người. Nguyệt Nguyệt, người đừng khẩn trương, tay người ướt mồ hôi rồi.

Từ phòng Tịch Văn đến đại đường kiếm phái bất quá chừng 100 thước, Huyền Nguyệt thể xác và tinh thần nhưng lại biến hóa vô cùng. Rốt cuộc có nên tới hay không, hay là trốn đi mà trốn cũng không xong a.

Trong đại đường, ngoại trừ Tịch Văn, sáu gã Nhị đại đệ tử cũng sớm đã đông đủ, vừa thấy Tịch Văn đến, lập tức đứng lên, cung kính thi lễ:

- Chưởng môn!

Đám người A Ngốc vừa tiến vào đại đường, liền nhìn thấy ngay một thân hồng bào y phục của tế tự Huyền Dạ, Tịch Văn kinh ngạc nói:

- Là Hồng Y tế tự đại giá quang lâm, lão hủ không có nghênh đón từ xa, thật sự là không có ý tứ.

Huyền Dạ vừa tiến vào Thiên Cương sơn mạch cảnh nội, liền phát hiện hơi thở nữ nhi mình, vì có thể mau chóng gặp mặt nữ nhi, hắc theo hơi thở Huyền Nguyệt truy tung, một mình một người sử dụng quang hệ phi hành thuật tự sáng tạo hao phí nguyên một ngày mới tìm được chủ phong Thiên Cương sơn, tại sườn núi nghỉ ngơi một chút khôi phục pháp lực, lúc này mới đến nơi. Hắc không nghĩ tới, nữ nhi mình lại chạy đến Thiên Cương Kiếm Phái, mặc dù chưa từng thấy Thiên Cương kiếm thánh, nhưng hắc cũng hiểu được đạo lý nổi danh vô hư sĩ. Giáo đình cùng Thiên Cương Kiếm Phái chưa từng có quan hệ, hắc tự nhiên phải cẩn thận.

- Ngài chính là Thiên Cương kiếm thánh? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Huyền Dạ cũng không thèm nhìn nữ nhi mình, khách khí hướng Tịch Văn nói.

Tịch Văn mỉm cười, đáp:

- Giáo chủ đại nhân khách khí, Thiên Cương kiếm thánh là sư phụ ta, tại hạ được ơn của ân sư, tiếp nhận vị trí chưởng môn đời thứ hai.

Huyền Dạ trong lòng cả kinh, Tịch Văn vừa tiến đến, hắc rõ ràng cảm giác được đối phương cường đại. Không nghĩ tới, hắc mới chỉ là đệ tử của

Thiên Cương kiểm thánh mà thôi. Trong lòng cảnh giác đối với Thiên cương kiểm phái không khỏi gia tăng vài phần.

Chuyện tới trước mặt, Huyền Nguyệt cũng biết chính mình chạy không được, cúi đầu đi tới cạnh Huyền Dạ, thì thào kêu lên:

- Cha.

Huyền Dạ hừ một tiếng, nói:

- Người vẫn còn biết ta là cha người ư?

A Ngốc cũng đi qua, cung kính nói:

- Thúc thúc ngài hảo.

Khi A Ngốc cùng Huyền Nguyệt vào cửa, Huyền Dạ rõ ràng thấy được A Ngốc nắm tay nữ nhi mình, tâm lý đối với hấn chán ghét càng tăng thêm, chỉ hừ một tiếng, không nói lời nào. Tịch Văn nói:

- Giáo chủ đại nhân mời ngồi. Không biết ngài quang lâm tể phái, có chuyện gì sao?

Huyền Dạ thở dài, trừng mắt nhìn Huyền Nguyệt, nói:

- Còn không phải vì nha đầu này. Nha đầu này không biết trời cao đất rộng dám trốn khỏi Giáo đình. Vốn ta còn muốn cho nha đầu trên đại lục học hỏi kinh nghiệm, làm cho nha đầu nếm chút khổ sở. Nhưng ai biết được nha đầu này lại cao hứng dám có ý niệm đi đến Tử Vong sơn mạch thám hiểm. Bất đắc dĩ, ta cũng chỉ muốn đem nha đầu này trở về.

Huyền Nguyệt trong lòng kinh hãi, kéo tay Huyền Dạ, cầu khẩn nói:

- Cha, không được a! Ta không muốn quay lại Giáo đình, nơi đó buồn chán chết mất. Ta xin cam đoan không đi đến Tử Vong sơn mạch có được không? Cha cũng đừng bắt ta trở về. Đi mà cha, xin người đó.

Trước kia tại Giáo đình, Huyền Nguyệt chiêu này sử dụng trăm lần hữu dụng, ngay cả Giáo hoàng cũng không thể cưỡng lại được. Đáng tiếc, lúc này Huyền Dạ đã hạ quyết tâm, mặc dù trong lòng cũng mềm ra, nhưng vẫn lạnh lùng nói:

- Người mang đến phiền toái cho ta còn chưa đủ sao? Làm trò nhiều như vậy trước mắt trưởng bối, không được vô lễ.

Tịch Văn nói:

- Giáo chủ đại nhân, lệnh ái kỳ thật rất nhu thuận, mặc dù nàng tuổi còn nhỏ nhưng lịch lãm trên đại lục tựa hồ cũng không có gì không ổn. Huống chi còn có A Ngốc đi theo nàng. A Ngốc đứa nhỏ này tâm địa thiện lương, công lực cũng không kém, có hắc bảo vệ, hẳn là sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Cảm tình giữa Huyền Nguyệt cùng A Ngốc hai ngày qua hẳn sớm đã thấy rõ, hẳn cũng rất thích tiểu cô nương hoạt bát này, cũng muốn gián tiếp thành toàn cho bọn họ.

Huyền Nguyệt cảm kích nhìn Tịch Văn, nhanh nhẩu:

- Đúng vậy, đúng vậy! A Ngốc đã cứu ta vài lần ấy chứ. Hẳn thà chính mình bị thương cũng muốn bảo vệ ta, cha, người cứ yên tâm đi.

Huyền Dạ mắt hàm thâm ý liếc nhìn A Ngốc một cái, nói:

- Chưởng môn, chính là bởi vì có A Ngốc, ta mới càng thêm lo lắng.

Tịch Văn khẽ cau mày, bọn họ sư huynh đệ đều học theo tính xấu của Thiên Cương kiếm thánh, đó chính là thường bao che khuyết điểm. Càng huống chi A Ngốc lại chính là đệ tử duy nhất của cửu sư đệ đã chết, hẳn đối với hài tử thiện lương này vô cùng thương yêu, vừa nghe Huyền Dạ phát ngôn hàm ý khinh thường, tự nhiên trong lòng không hài lòng,

- Giáo chủ đại nhân lời này có ý tứ gì?

Huyền Dạ nhìn A Ngốc liếc mắt một cái, nói:

- Ta lần đầu tiên thấy hẳn, cũng cho rằng hẳn là một hảo hài tử thiện lương. Nhưng ai biết được, hẳn trên người lại giấu thiên hạ chí tà Minh Vương kiếm. Cũng nên nói rõ, hẳn cùng thiên hạ đệ nhất sát thủ “Minh Vương” chắc hẳn có quan hệ không bình thường. Minh Vương kiếm là thứ Giáo đình đã tìm kiếm nhiều năm. Ngài có hiểu được, ta làm sao an tâm để nữ nhi mình đi bên cạnh một tiểu ác ma như vậy?

Huyền Dạ nói quả thật có chút nặng nề, Huyền Nguyệt ngây dại, A Ngốc lại càng toàn thân đại chấn, hẳn trong lòng thống khổ vạn phần, mặc dù biết hẳn thân phận mình cùng Huyền Nguyệt không xứng, nhưng cũng không nghĩ tới phụ thân Huyền Nguyệt lại đối xử với mình như thế, hẳn thanh âm có chút run rẩy, sắc mặt đỏ bừng kháng thanh nói:

- Ta, ta không phải ác ma.

Huyền Dạ cười lạnh:

- Còn nói chính mình không phải ác ma. Ta hỏi người, đạo tặc tại Tinh Linh sâm lâm là ai giết? Đám thổ phỉ tại Á Liễn Tộc do ai giết? Gần ngàn tánh mạng đều chết dưới Minh Vương kiếm của người, người còn nói chính mình không phải ác ma.

- Không, không.....

A Ngốc điên cuồng hô to, hắc toàn thân máu hoàn toàn sôi trào, đầu óc nóng lên, một màn huyết tinh khi trước không ngừng hiện lên trong đầu, hắc hai tay vò đầu, không ngừng hoảng loạn,

- Không, không, ta không muốn giết người, là bọn hắc bức ta, là bọn hắc bức ta.

Huyền Nguyệt nhìn bộ dạng A Ngốc, trong lòng đại đau nhức, muốn tới an ủi hắc, nhưng lại phát hiện thân thể chính mình căn bản không thể động đây.

- Cha, sao người lại có thể nói như vậy? A Ngốc giết đều là người xấu! Hơn nữa không giết bọn họ, bọn họ sẽ giết chúng ta.

Huyền Dạ hừ lạnh một tiếng, nói:

- Người xấu thì không là người sao? Là hơn một ngàn tính mạng.

A Ngốc chấn động toàn thân, một cỗ khí lưu ấm áp nhu hòa dừng mãnh tiến vào thân thể hắc, cùng chân nguyên lực không ngừng vỗ về hơi thở rối loạn, một thanh âm nhu hòa vang lên bên tai hắc.

- A Ngốc, bình tĩnh lại. Cứ tiếp tục như vậy người sẽ bị tẩu hỏa nhập ma mất. Hết thảy có sư bá làm chủ cho người.

A Ngốc trong cơ thể hơi thở dần dần bình tĩnh lại, hắc quay đầu nhìn, Tịch Văn không biết lúc nào đã đi tới bên cạnh hắc.

Bao gồm cả Tịch Văn, tất cả Thiên Cương Kiếm Phái Nhị đại đệ tử trong mắt đều lộ vẻ tức giận. Những lời vừa rồi của Huyền Dạ chẳng những vũ nhục A Ngốc, cũng vũ nhục luôn Minh Vương Âu Văn. Âu Văn là huynh đệ bọn hắc, hơn nữa đã chết, bọn họ như thế nào có thể dễ dàng tha thứ cho ngoại nhân nói những lời như vậy chứ.

- Giáo chủ đại nhân, ngài hắc nên chú ý lời nói của mình. A Ngốc là Tam đại đệ tử của Thiên Cương Kiếm Phái chúng ta, ta có thể cam đoan, hắc có tâm tính thiện lương. Đối với những việc A Ngốc làm ta thấy không

sai. Giết một người xấu, tương đương với việc cứu vớt hàng trăm ngàn người tốt. Hơn nữa, địch nhân lại đang uy hiếp đến tính mạng chính mình, đối lại là ngài, ngài có thể không vì tự bảo vệ mình mà giết người sao?

Huyền Dạ ngăn người, hăn thật không ngờ A Ngốc lại có quan hệ thâm hậu như vậy với Thiên Cương Kiếm Phái, Tịch Văn sau khi biết được hăn có được Minh Vương kiếm lại vẫn như cũ che chở hăn, nhìn chung quanh mấy vị đang nổi giận đùng đùng này đều là cao thủ, hăn trong lòng cũng cảm thấy có chút hồi hộp, nếu như chỉ là một mình Tịch Văn, hăn thấy mình còn có thể đối phó, nhưng bảy lão nhân tuổi không nhỏ này công lực không hề yếu kém, tùy tiện 2 người liên thủ thì chưa chắc hăn có khả năng đối phó.

Huyền Nguyệt cấp bách rơi lệ đầy mặt, khóc nói:

- Cha, A Ngốc cho tới bây giờ cũng chưa từng giết qua một hảo nhân, ngài đừng oan uổng hăn a!

Huyền Dạ đi tới trước mặt A Ngốc, trong mắt hàn quang không ngừng lóe ra, trong lòng thầm nghĩ, chính mình cũng giết 2000 danh thổ phỉ, xem ra thật sự không thể trách tiểu tử này lạm sát. Hừ lạnh nói:

- Đúng là bởi vì hăn bây giờ còn chưa có giết qua một hảo nhân nào, cho nên ta mới không có lấy tính mệnh hăn. Bất quá, Minh Vương kiếm của hăn phải do Giáo đình thu hồi, hơn nữa, người cũng sẽ không cùng hăn một chỗ, phải lập tức theo ta phản hồi Giáo đình.

A Ngốc ngăn ngại giật mình đứng ở nơi đó không biết làm sao, khẩn khoản nhìn về phía Tịch Văn, hăn kỳ thật rất muốn đem Minh Vương kiếm giao ra, nhưng cái này lại là di vật cuối cùng lưu lại của Âu Văn thúc thúc, hăn có chút không nỡ.

Tịch Văn vừa muốn nói chuyện, Chu Văn đã mạnh mẽ đứng lên, tức giận hừ một tiếng, nói:

- Hồng y Giáo chủ các hạ, người nên biết rõ, nơi này là Thiên Cương sơn chứ không phải Thần Thánh Giáo đình của các người. Tôn nghiêm kiếm phái không thể để bất luận kẻ nào xâm phạm. A Ngốc là đệ tử đời thứ ba của bốn phái, ta thẳng thắn nói cho người biết, theo như lời người nói Minh Vương chính là sư đệ đã thất lạc nhiều năm của chúng ta. Hiện tại sư

đệ đã chết, Minh Vương kiểm chính là di vật của hãn, chúng ta tuyệt đối sẽ không cho phép ngoại nhân mang nó đi.

Huyền Dạ trong lòng giận dữ, từ khi nhận chức Hồng Y tế tự cho tới nay, chưa có người nào dám nói chuyện như thế với hãn, nhưng những lời Chu Văn nói quả thật khiến hãn kinh hãi, hãn như thế nào cũng không nghĩ tới, thiên hạ đệ nhất sát thủ “Minh Vương” lại chính là đệ tử của Thiên Cương kiểm thánh. Có lão gia hỏa này, xem ra mục đích mình đến đây không cách nào đạt được, chẳng lẽ thật sự phải về Giáo đình điều động người sao? Nhưng Thiên Cương Kiểm Phái sau lưng được Hoa Thịnh để quốc chống đỡ, nếu như bởi vì việc này mà náo loạn, sợ rằng đối với song phương đều rất bất lợi

Lộ Văn ở một bên nhìn Huyền Dạ sắc mặt lúc xanh lúc trắng, biết hãn đã tới cực hạn của nộ hỏa. Lộ Văn cùng Tịch Văn liếc nhau, vội vã tiến lên từng bước, kéo vai Chu Văn, hướng Huyền Dạ nói:

- Giáo chủ đại nhân, thật sự là không có ý tứ, sư đệ ta trời sinh tính tình lỗ mãng, ngài đừng để ý. Bất quá, Minh Vương quả thật là sư đệ nhiều năm thất lạc của chúng ta, hãn bị Sát Thủ công hội bức bách mới làm ra sự tình này, hiện tại người đã chết, hết thảy tội nghiệt chúng ta cũng không tái truy cứu, cũng hy vọng ngài không nên thâm cứu, lại càng không nên vũ nhục hãn. Về phần Minh Vương kiểm, ta hy vọng có thể tìm được giải pháp song phương đều hài lòng. Sư phó của ta lão nhân gia người luôn có hảo cảm với Giáo đình, cho nên, chúng ta cũng không hy vọng xảy ra sự tình gì, ngài nói có phải không?

Lộ Văn một phen nói không kiêu ngạo không siểm nịnh, khiến cho Huyền Dạ phát tác không được, hãn trầm giọng nói:

- Vậy các người nói như thế nào giải quyết? Minh Vương kiểm vốn do Giáo hoàng đệ tam phát hiện, sau đó lại thất lạc không rõ nguyên nhân. Khi “Minh Vương” đem tà kiểm này tung hoành đại lục, Giáo hoàng đại nhân đã hạ lệnh, ra lệnh chúng ta không tiếc bất cứ gì cần phải thu hồi tà kiểm này. Hiện tại Minh Vương kiểm lại ngay trên người A Ngốc, chẳng lẽ các người muốn ta buông bỏ hay sao?

Tịch Văn mỉm cười, tiến lên từng bước chặn trước người A Ngốc, nói:

- Giáo chủ đại nhân, chúng ta cũng hiểu được tính chất tà ác của Minh Vương kiếm, nhưng Sanh Sanh đấu khí phái ta lại vừa khớp tương khắc, ta tin tưởng A Ngốc có năng lực trở thành thủ hộ giả, tuyệt không lạm sát, nếu không, Thiên Cương Kiếm Phái chúng ta cũng không dễ dàng buông tha hắn. Ta nghĩ, ta lập cam đoan hắn là ngài có thể chấp nhận?

Lấy danh dự Thiên Cương Kiếm Phái trên đại lục, lại được chưởng môn hứa cam đoan, quả thật làm khó cho Huyền Dạ, hắn nhận thức được trừ phi Tứ đại Hồng y Giáo chủ tề tựu, nếu không tuyệt không có khả năng cùng Thiên Cương Kiếm Phái chống đỡ, do dự một chút, Huyền Dạ nói:

- Ta tin lời cam đoan của quý phái, bất quá, A Ngốc hiện tại thực lực có thể trở thành Minh Vương kiếm thủ hộ giả hay không ta còn chưa nắm chắc?. Như vậy đi, chỉ cần hắn có thể dưới sự công kích ma pháp của ta kiên trì năm giây không ngã ra đất, ta lập tức thừa nhận thực lực hắn. Các người thấy thế nào?

Tịch Văn trong lòng chấn động, hắn biết Hồng y Giáo chủ Huyền Dạ đã nhượng bộ rất lớn. Quay đầu nhìn về phía A Ngốc, A Ngốc vẻ mặt mờ mịt, nhìn không ra cảm thụ nội tâm hắn. Tịch Văn cũng rất bồn chồn, hắn biết Huyền Dạ nói rất có đạo lý, Minh Vương kiếm thủ hộ giả quả thật thực lực phải cường đại. Mặc dù A Ngốc đã đạt tới đệ ngũ trọng Sanh Sanh chân khí, nhưng Huyền Dạ dù sao cũng là Hồng y Giáo chủ, tại Giáo đình địa vị chỉ dưới một người, Tịch Văn đối với công kích ma pháp cũng không phải hiểu rõ, không biết A Ngốc có thể chống đỡ được năm giây hay không.

Lúc này, Huyền Nguyệt đột nhiên mở miệng nói:

- A Ngốc, người cứ thử xem, ta tin tưởng người có thể làm được.

Chu Văn nói:

- A Ngốc người cứ thử xem. Nếu ma pháp hắn quá lợi hại, người dùng Minh Vương kiếm cũng nhất định có thể chống đỡ.

Huyền Dạ sắc mặt hơi đổi, nghĩ thầm, chính mình như thế nào lại quên Minh Vương kiếm, nếu như Minh Vương kiếm xuất ra, bản thân có thể ngăn cản hay không còn chưa biết được ấy chứ? Lực lượng chí tà trong truyền thuyết khiến hắn không khỏi có chút sợ hãi, dù sao Minh Vương kiếm có danh hiệu bút xuất giết người a.

A Ngốc lắc đầu nói:

- Không, không thể dùng Minh Vương kiếm, Minh Vương kiếm xuất ra, ắt có người chết. Tể tự thúc thúc, ta nguyện ý bằng chính công lực bản thân chống đỡ ma pháp của ngài. Nếu như ta năng lực không đủ để bảo vệ Minh Vương kiếm, ngài có thể đem nó về. Nhưng nếu bản thân ta có thể bảo vệ nó, liền mong ngài quay về.

Huyền Dạ vừa nghe A Ngốc nói không dùng Minh Vương kiếm, trong lòng không khỏi buông lỏng, cảm giác đối với A Ngốc có chút thay đổi, khẽ gật đầu nói:

- Tốt lắm, nơi này hơi nhỏ, chúng ta ra bên ngoài thôi.

Tịch Văn liếc nhìn mấy vị sư đệ một cái, hướng Huyền Dạ làm ra một cái thỉnh thủ thế, Huyền Dạ cũng không khách khí, kéo Huyền Nguyệt dẫn đầu đi ra đại môn.

Tịch Văn vỗ vỗ bả vai A Ngốc, hướng Nham Thạch, Nham Lực nói:

- Các người công lực hơi kém, dễ bị phản chấn, không nên đi a.

Nham Thạch nhìn vẻ mặt mờ mịt của A Ngốc, nói:

- Tịch Văn sư phụ, ngài nhất định phải bảo vệ A Ngốc đó!

Tịch Văn gật đầu nói:

- Người yên tâm đi, chúng ta đi.

Nói xong liền mang theo A Ngốc cùng mấy vị sư đệ ra ngoài đại đường hiên ngang đứng thẳng, Huyền Nguyệt thì cúi đầu thút thít mà khóc, nàng biết, vô luận A Ngốc có thể chịu được công kích của phụ thân hay không thì chính mình cũng phải theo hân phản hồi Giáo đình.

Tịch Văn nói:

- Giáo chủ đại nhân, chúng ta mau đến chỗ địa điểm trồng trái trên núi thôi.

Huyền Dạ khẽ gật đầu, nói:

- Hảo, thỉnh ngài dẫn đường!

Tịch Văn dẫn theo A Ngốc cùng mấy vị sư đệ hướng phía ngoài đi đến, Huyền Dạ nhưng lại không phát hiện, trong các vị sư đệ của Tịch Văn đã ít đi một người. Đoàn người ra sơn Thiên Cương Kiếm Phái, đi tới đỉnh núi bằng phẳng rộng rãi.

Huyền Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu hướng Huyền Dạ nói:

- Cha, cha đừng cấm chế con, ma pháp của cha sẽ làm bị thương đến con.

Huyền Dạ vừa rồi đưa ra đề nghị liền quyết định dốc toàn lực thực thi, hạ quyết tâm khiến A Ngốc không thể nắm giây chống đỡ, nếu dụng toàn lực thì không thể bận tâm đến nữ nhi, vội vã thu hồi phong ấn Huyền Nguyệt, nói:

- Con ra xa một chút, dùng Phượng Hoàng Chi Huyết bảo vệ chính mình, cha sẽ tận lực khống chế năng lượng.

Huyền Nguyệt nhu thuận gật đầu, hướng một bên chạy đi, ngang qua đám người A Ngốc, nàng cùng A Ngốc ánh mắt giao nhau, hai người thân thể đồng thời chấn động, đều toát ra ánh mắt phức tạp, A Ngốc bị Huyền Dạ gọi là ác ma, cũng đã tuyệt vọng, mà Huyền Nguyệt vì sắp chia lìa mà vạn lần không muốn. Huyền Nguyệt cắn cắn môi, thấp giọng nói:

- Dụng Thần Long Chi Huyết bảo vệ chính mình. Người nhất định phải cố gắng a!

Huyền Nguyệt mới vừa rồi sở dĩ tán thành phụ thân, chính là bởi vì Huyền Dạ hoàn toàn không biết A Ngốc trên người vẫn mang theo Thần Long Chi Huyết. A Ngốc nghe xong Huyền Nguyệt nói, đáy mắt rất cuộc dâng lên một tia thần thái, khẽ gật đầu. Lúc này, một âm thanh trầm thấp đột nhiên vang bên tai A Ngốc.

“Hài tử, đừng kinh ngạc cũng đừng động. Người yên tâm cứ cùng tiểu tử ngạo mạn kia so đấu một hồi đi, hết thầy có ta, yên tâm đi!”

A Ngốc ngẩn người, thanh âm này đúng là của Thiên Cương kiếm thánh. Nhưng hắn xem bốn phía một chút lại căn bản không thấy bóng dáng Thiên Cương kiếm thánh đâu.

“Nhìn cái gì vậy, không phải nói người đừng kinh ngạc sao? Ta dùng truyền âm thuật nói chuyện với người, nhớ kỹ, thời điểm ma pháp công kích, dùng Sanh Sanh đấu khí bảo vệ toàn thân, ý tồn vu tâm, bất luận đối phương công kích như thế nào, ý chí đều phải kiên định, lấy thân thể làm gốc, như núi như nhạc. ”

Huyền Dạ có chút không nhịn được nói:

- A Ngốc, đến đây đi, chỉ cần người có thể tiếp được công kích của ta, ta sẽ để người làm Minh Vương kiểm thủ hộ giả.

Huyền Dạ ánh mắt như xuyên thấu làm thân thể hắc đại chấn, tinh thần uy áp khổng lồ khiến cho hắc trong lòng căn bản không có lấy một ý niệm phản kháng, đành phải cúi đầu chậm rãi đi về phía trước.

"Đồ đần, đây là ma pháp công kích tinh thần, thu nhiếp tinh thần, ý tồn đan điền. "

Nghe được Thiên Cương kiểm thánh chỉ điểm, A Ngốc chấn động toàn thân, trong cơ thể Sanh Sanh đấu khí theo bản năng khu động dâng lên, nháy mắt trải rộng toàn thân, ngẩng đầu nhìn lại, Huyền Dạ ánh mắt tựa hồ cũng không phải như vậy.

Huyền Dạ chứng kiến A Ngốc đột nhiên thoát khỏi tinh thần trói buộc, cả kinh, hừ lạnh một tiếng, nói:

- Sau khi ta bắt đầu công kích, người chỉ cần chống đỡ được năm giây, là người vượt qua kiểm tra.

A Ngốc hơi vuốt cằm, tập trung tinh thần, trong đan điền thúc dục dịch thái Sanh Sanh chân khí, nháy mắt nhập vào cơ thể, chuyển hóa thành Sanh Sanh đấu khí, bạch sắc quang mang nồng hậu bao quanh thân thể A Ngốc ngưng tụ thành hộ thể kết giới, tạo ra một tư thế phòng ngự.

Nhìn bộ dạng A Ngốc, Huyền Dạ trong lòng kinh hãi, A Ngốc hiện tại so với khi trước gặp qua tựa hồ công lực tiến bộ rất nhiều.

- Thiên Thần Nộ, mượn nhữ thần uy, quán chú vu tâm, diệt trừ tà ác.

Kim quang hiện lên, Thiên Thần Nộ tràn ngập hơi thở thần thánh xuất hiện trong tay Huyền Dạ. Xa xa Huyền Nguyệt thất kinh, nàng không nghĩ tới phụ thân lại dùng đến cả Thiên Thần Nộ để đối phó A Ngốc. Nhưng nàng hiện tại hối hận đã không còn kịp rồi, Huyền Dạ đã bắt đầu ngâm xướng chú ngữ,

- Vĩ đại Thiên thần! Ngài có được thần lực vô tận, làm thờ phụng giả trung thành của ngài, ta thỉnh cầu ngài, đem thần lực giao cho ta

Một bạch sắc ma pháp lực mang tinh thật lớn xuất hiện dưới chân Huyền Dạ, hơi thở thần thánh nồng đậm từ lực mang tinh dâng lên, cùng kim sắc quang mang của Thiên Thần Nộ không ngừng dây dưa, năng lượng mênh

mông khiến Tịch Văn mấy người cũng có chút biến sắc. Huyền Dạ tay phải nắm Thiên Thần Nộ chậm rãi giơ lên, ngâm xướng:

- Lực lượng của Thần! Ngưng tụ đi.

Bạch sắc quang mang từ lục mang tinh nhanh chóng bốc lên hướng Thiên Thần Nộ trong tay hắc ngưng tụ, Thiên Thần Nộ điên cuồng hấp thụ năng lượng quang nguyên tố, nhất thời kim quang đại phóng, phút chốc, ngay cả ánh dương trên trời cũng bị nó che dấu, từng đạo kim sắc tích điện không ngừng xoay tròn quanh Thiên Thần Nộ, năng lượng mênh mông vừa rồi liền không thấy đâu, nhưng không ai biết, lực lượng cự đại đã ẩn giấu trong Thiên Thần Nộ, tùy thời có thể bộc phát.

Lúc Huyền Dạ ngâm xướng chú ngữ, A Ngốc cũng không có nhàn rỗi, được Huyền Nguyệt lúc này nhắc nhở, hắc mới nhớ tới chính mình còn có Thần Long Chi Huyết có thể hộ thân, vì vậy hắc vừa duy trì vòng bảo hộ Sanh Sanh đấu khí, vừa ngâm xướng chú ngữ mà Huyền Nguyệt đã dạy, hai tay giơ lên

- Vĩ đại Long Tộc vương! Thịnh ngài đem vô tận thần lực cho ta mượn, thúc dục hình thành vòng bảo hộ, bảo vệ Long tôn nghiêm.

Lúc này hắc tinh thần lực trải qua vài ngày nghỉ ngơi đã đạt trạng thái cuồng phong, theo chú ngữ ngâm xướng, ngực hắc lam mang đại phóng, tựa hồ có vô số quang điểm chung quanh hướng hắc tập trung, bạch sắc quang mang nhàn nhạt xuất hiện trên tay A Ngốc, theo hắc thúc dục từ từ khuếch tán ra bao ngoài Sanh Sanh đấu khí tạo thành một tầng dày năng lượng kết giới, đúng là A Ngốc đã dụng Thần Long Chi Huyết phóng thích ra quang hệ ma pháp cực mạnh: Quang Chi thủ hộ.

Huyền Dạ tự nhiên thấy được biến hóa của A Ngốc, hắc mặc dù kinh ngạc nhưng hiện tại trong tay ma pháp đã ngưng tụ thành hình, tiền đã lên cung không thể không phát. Hắc trầm giọng ngâm xướng:

- Đi thôi, Nộ Thần.

Đây là quang hệ ma pháp công kích Thần Thánh cấp một, Huyền Dạ được Thiên Thần Nộ tăng phúc, uy lực không kém chút nào so với ma pháp cấp 8. Hắc vì bảo tồn thực lực, hơn nữa hắc cũng không cho rằng cần phải sử dụng đến ma pháp cấp 8 - Thần Chi Thẩm Phán, cho nên mới dụng ma

pháp này xuất ra đơn thể công kích ma pháp cực mạnh. Thiên Thần Nộ kim mang đại phóng, năng lượng kim sắc rít gào, hình thành một cột sáng kim sắc đường kính một thước hướng ngực A Ngốc xạ tới. Huyền Dạ sợ giết chết A Ngốc sẽ mang đến cho mình phiền toái, ma pháp này hẳn đã có chuẩn bị kỹ, chỉ cần A Ngốc hoàn toàn vô pháp ngăn cản, hẳn có thể khống chế ma pháp tùy thời biến mất.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Năm Giây Chống Đỡ

> " Ầm....."

Nộ Thần mạnh mẽ oanh kích lên Quang Chi thủ hộ đang bao bọc thân thể A Ngốc khiến hắn không tự chủ thối lui vài bước, Quang Chi thủ hộ trong nháy mắt suy yếu, chưa tới một giây liền bắt đầu vỡ tan. A Ngốc không khỏi phun ra một ngụm máu tươi, ngay cả Sanh Sanh đấu khí bên ngoài cơ thể cũng là yếu nhược. Tinh thần lực hắn sắp không xong rồi.

Huyền Dạ trong lòng giật mình bất ngờ khi A Ngốc có thể phóng xuất ra một phòng ngự ma pháp có thể ngăn cản đệ nhất kích của hắn, vội vã thúc dục pháp lực duy trì công kích.

Lúc này, 2 giây thời gian đã trôi qua.

Ngay khi Huyền Dạ công kích, Thiên Cương kiếm thánh vốn đang ẩn nấp cũng định xuất thủ, nhưng lại kỳ quái chứng kiến A Ngốc phóng thích ra cái phòng ngự ma pháp kia, liền ngừng lại đứng xem một chút tên tiểu đồ tôn của mình đến tột cùng có những pháp bảo gì, chờ đến khi hắn kiên trì không nổi nữa mới ra tay cũng chưa muộn.

Sau khi va chạm với Nộ Thần, A Ngốc liền lui sau 10 bước, thống khổ chống đỡ, dù gì Quang Chi thủ hộ mới chỉ là phòng ngự ma pháp cấp 6, mặc dù có Thần Long Chi Huyết tăng phúc, nhưng cũng tuyệt đối chưa phải là đối thủ của Thiên Thần Nộ.

Rốt cuộc, sau 3 giây, Quang Chi thủ hộ quanh A Ngốc liền hóa thành một điểm quang mang rồi biến mất. Kim sắc nộ thần trực tiếp oanh kích lên Sanh Sanh đấu khí hộ thể.

A Ngốc tay trái nóng lên, bạch ngọc giới chỉ điên cuồng hấp thu năng lượng công kích của Thiên Thần Nộ, nhưng bởi vì năng lượng quá mức

không lồ không thể nhất thời hấp thu hết được, A Ngốc không duy trì được nữa lập tức phun ra máu tươi.

Huyền Dạ trong lòng vui vẻ, sợ làm tổn thương tính mạng A Ngốc, vừa định thu công thì thấy ngực A Ngốc đột nhiên lam quang đại phóng, trong nháy mắt che chắn trước người hắn, năng lượng màu lam ngưng tụ thành long hình, mở rộng miệng điên cuồng cắn nuốt Nộ Thần. Lúc này A Ngốc đã ngất đi, mờ mịt không biết chính long đản trong Thần Long Chi Huyết đang phát uy cắn nuốt thần lực Huyền Dạ.

Huyền Dạ hoảng sợ phát hiện, năng lượng từ Thiên Thần Nộ phát ra thế nhưng một đi không trở lại điên cuồng bị năng lượng lam long kia thôn phệ, ma pháp lực của hắn nhanh chóng bị tiêu thất. Chuyện gì đang xảy ra hắn căn bản không thể giải thích nổi.

Vì không muốn ma pháp lực bị tiêu hao quá nhiều hắn đành lòng tán đi lực lượng công kích, kim mang yếu dần, Thiên Thần Nộ khôi phục kim mang nhàn nhạt vốn có. Ngay khi công kích tiêu thất, năng lượng lam long nơi ngực A Ngốc đồng thời cũng tiêu thất, Thần Long Chi Huyết cũng không tiếp tục thôn phệ nữa.

Khi xưa vì bảo vệ A Ngốc không bị tà khí Minh Vương kiểm xâm nhập, Thần Long Chi Huyết đã hấp thụ không ít tà lực, mà đặc điểm lớn nhất của tà lực Minh Vương kiểm chính là thôn phệ linh hồn. Sau khi Thần Long Chi Huyết dung hợp cùng Minh Vương thần lực, trong tình thế A Ngốc gặp nguy hiểm nhất thời bộc phát ra năng lực thôn phệ, cứu thoát hắn. Thực chất tà lực Minh Vương kiểm cùng thần lực Thiên Thần Nộ sau đó cũng đều bị cự long đản hoàn toàn hấp thu hết.

Huyền Dạ thân thể có chút loạn choạng, trợn mắt há hốc mồm nhìn A Ngốc yếu đuối ngã trên mặt đất, thất thanh nói:

- Thần Long Chi Huyết, không có khả năng, Thần Long Chi Huyết sao có thể ở trên người hắn.

Năng lực Thần Long Chi Huyết hắn tuy không phải quá rõ, nhưng cũng nhận biết được hình thái lam năng lượng vừa rồi. Trong điển tịch tại Giáo đình có miêu tả rằng, năng lượng lam long hình đúng là tượng trưng cho Thần Long Chi Huyết.

Tịch Văn bay xuống cạnh A Ngốc, vực thân thể dậy, giận dữ nói:

- Giáo chủ đại nhân, thời gian vừa rồi hắn không chỉ 5 giây chứ.

Hắn vừa nói đồng thời vừa thúc dục Sanh Sanh chân khí đưa vào cơ thể giúp A Ngốc điều tức.

Thời khắc A Ngốc ngã xuống, Huyền Nguyệt cảm thấy như đất trời đảo lộn, người mềm nhũn, vội vã chạy đến cạnh A Ngốc, khóc lớn:

- A Ngốc, A Ngốc, người không được có việc gì a!

Tịch Văn phát hiện A Ngốc thân thể mặc dù suy yếu, kinh mạch cũng bị chấn động một phần nhưng hoàn toàn không bị trọng thương, liền an ủi Huyền Nguyệt:

- Yên tâm đi, hắn không có việc gì.

Huyền Dạ thở dài một tiếng, căn bản lấy lực lượng tự thân A Ngốc thì không có khả năng cùng hắn chống đỡ, chỉ là không biết tiểu tử này sao lại có thần khí hộ thân của đệ nhất Giáo hoàng - Thần Long Chi Huyết, xem ra là ý trời, cưỡng cầu không được, hắn nhẹ nhàng đến bên Huyền Nguyệt, thản nhiên nói:

- Nếu A Ngốc đã kiên trì được 5 giây, thì hãy để hắn trở thành Minh Vương kiểm thủ hộ giả đi. Bất quá, hắn nếu như sau này ỷ vào tà lực Minh Vương kiểm làm chuyện xấu gì, Giáo đình hiển nhiên sẽ không khoan thứ. Nguyệt Nguyệt, chúng ta đi thôi.

Nói xong, liền dùng ma pháp lực phong ấn Huyền Nguyệt, mang theo nàng xoay người rời đi.

-Thiên Cương sơn ta là nơi người muốn đến thì đến, muốn đi liền đi sao? Đùa giỡn hoàn uy phong thì muốn rời đi, người nghĩ rằng dễ vậy sao?

Gió nhẹ động, Huyền Dạ trước mặt đột nhiên xuất hiện một người. Chính là Thiên Cương kiểm thánh.

- Tham kiến sư phụ!

Tịch Văn sư huynh đệ vừa nhìn thấy Thiên Cương kiểm thánh tới, không khỏi trong lòng mừng thầm, vội vã hành lễ.

Nguyên lai, từ lúc Huyền Dạ đưa ra yêu cầu A Ngốc phải kiên trì đủ 5 giây phòng ngự, Tịch Văn đã cho sư đệ đến hậu sơn bẩm báo Thiên Cương

kiếm thánh. Hãn cũng biết Giáo đình là nơi không dễ đắc tội, chuyện trọng yếu như thế vẫn nên để sư phụ làm chủ thì tốt hơn.

Huyền Dạ ngưng thần nhìn về phía người trước mặt, thầm nghĩ đây là vị Thiên Cương kiếm thánh nổi tiếng đại lục sao? Từ bề ngoài xem ra cũng chẳng có điểm gì đặc biệt, hãn hơi vuốt cằm nói:

- Ý ngài là...?

Khi Thiên Cương kiếm thánh xuất hiện đã đưa lưng về phía Huyền Dạ, lúc này hãn mới chậm rãi xoay người, hai mắt khép mở lãnh điện chột hiện. Huyền Dạ chứng kiến vị Thiên Cương kiếm thánh râu tóc bạc trắng này có niên kỷ dung mạo so với mình không sai biệt lắm, trong lòng cả kinh, cái gọi là người khác thường tất có dị năng, hơn nữa Thiên Cương kiếm thánh trong mắt thần quang, biểu hiện công lực thâm sâu khó dò.

Thiên Cương kiếm thánh hừ lạnh một tiếng, nói:

- Không nghĩ tới sau ba mươi năm, tiểu hầu tử người cũng đã trở thành Giáo đình Hồng y Giáo chủ, lại đến chỗ ta điều võ giường oai. Cho dù là cha người nhìn thấy ta, cũng phải xưng hô một tiếng tiền bối, đừng tưởng Giáo đình các người có gì đặc biệt hơn người, còn không đáng ta để trong mắt.

Huyền Dạ trong lòng giật mình, cha hãn là Giáo hoàng, cái bí mật này ngay cả những người trong Giáo đình cũng rất ít người biết được, không nghĩ tới lại bị cái lão Thiên Cương kiếm thánh không già không trẻ này nói thẳng vào mặt.

- Ngài chính là Thiên Cương kiếm thánh sao? Văn bối Huyền Dạ xin bái kiến.

Hãn rõ ràng biết được mình căn bản không phải là đối thủ của Thiên Cương kiếm thánh, trong lòng ngạo khí thu liễm rất nhiều. Thiên Cương kiếm thánh nhắm lại hai mắt, lạnh nhạt nói:

- Người lần này tới đây, chính là vì muốn giáo huấn đồ tôn của ta?

Huyền Dạ hành tẩu trên đại lục, ai nhìn thấy hãn cũng phải vài phần cung kính, nhưng trước mặt lão nhân này căn bản không có đem Giáo đình để vào mắt, Huyền Dạ cố nén tức giận, nói:

- Minh Vương kiểm mệnh danh thiên hạ chí tà, ta chỉ muốn thử một chút A Ngốc có năng lực thủ hộ nó hay không mà thôi.

Thiên Cương kiểm thánh hừ lạnh một tiếng, nói:

- Đồ tôn của ta đợi đến lượt người tới dò xét hay sao? Người cũng quá xem thường Thiên Cương Kiểm Phái ta rồi đó. Nếu người thử công lực đồ tôn ta, hẳn ta cũng nên thử qua năng lực ma pháp của người cao thâm dường nào?

Huyền Dạ trong lòng chấn động, hẳn không nghĩ tới Thiên Cương kiểm thánh lại không cố kỵ thân phận, chủ động hướng hẳn khiêu chiến, kháng thanh nói:

- Kiểm thánh, văn bối tự nhận không phải đối thủ lão nhân gia người.

Thiên Cương kiểm thánh hừ một tiếng, nói:

- Người biết là tốt rồi, sau này ta không hy vọng lại nhìn thấy người của Giáo đình các người xuất hiện tại phụ cận Thiên Cương sơn mạch. Người nếu như không phục, có thể cùng ta động thủ, so với phụ thân người khi xưa cũng kém không nhiều lắm, xem.

Hắn đột nhiên vươn tay trái hư không một trảo. Huyền Dạ ngẩn người, Thiên Cương kiểm thánh trên người không hề tản mát ra bất cứ khí thế cường đại nào, ngay lúc hắn còn đang không rõ chuyện gì liền giật mình phát hiện, đỉnh núi tràn ngập mây mù bỗng nhiên chuyển động, như trường kình hấp thủy hướng Thiên Cương kiểm thánh bay tới.

Thiên Cương kiểm thánh cổ tay phải run lên, sương mù đột nhiên tán đi, nhưng hắn trong tay đang cầm một thanh trường kiếm do sương mù ngưng kết, tiện tay vung lên, vụ kiếm điện xạ ra, thẳng đến một ngọn núi cao vút phương xa phóng đến.

Mọi người ánh mắt đều tập trung trên vụ kiếm. Không có nổ mạnh như dự đoán, vụ kiếm biến mất, nhưng ngọn núi dường như không hề ngăn cản vị kiếm xuyên thấu tạo thành một cái động lớn, hơn nữa ngọn núi cũng không hề có dấu hiệu sụp đổ, cái động trống rỗng tựa hồ như trời sinh đã vậy.

Tất cả mọi người kinh ngạc bất động, nếu như nói lúc trước Huyền Dạ ma pháp uy lực khiến mọi người kinh sợ thì Thiên Cương kiểm thánh vụ

kiếm xuyên phong phải dụng thần tích mới có thể hình dung.

Huyền Dạ hít sâu, hẳn hiểu được cho dù chính hẳn có toàn lực phát động cực mạnh ma pháp cũng vô pháp xuyên thấu mục tiêu ở khoảng cách xa như thế, càng huống chi Thiên Cương kiếm thánh lúc này biểu hiện không lạnh không nóng, không biết đã dụng bao nhiêu công lực, hẳn nói đúng, may ra có phụ thân mới có thể chống đỡ lại một chút.

Thiên Cương kiếm thánh khôi phục tư thế hai tay sau lưng, thản nhiên nói:

- Thấy rõ rồi chứ? Ngàn năm đại kiếp đã sắp tới, đem năng lực của mình dùng đúng lúc đúng chỗ đi.

Huyền Dạ trong mắt lóe ra thần sắc phức tạp, hồi lâu nói:

- Ngài là trưởng bối, ta tự nhiên không dám phản bác.

Thiên Cương kiếm thánh mỉm cười, thanh âm vang lên bên tai Huyền:

- Như thế nào, người còn không phục? Người đối với A Ngốc mà nói cũng đồng dạng là trưởng bối, cũng như ta đối với người, nếu ta toàn lực ra tay chỉ sợ người cũng kiên trì không nổi 5 giây ấy chứ. Minh Vương kiếm quả thật là thiên hạ chí tà, lấy công lực hiện tại của A Ngốc nếu muốn thủ hộ nó quả thật có khó khăn. Bất quá, ta sẽ chứng minh cho người xem, thành tựu đồ tôn ta cũng không kém người, 5 năm sau, tại đây, người có thể cùng A Ngốc tiến hành tỷ thí công bằng, nếu như người thắng, Minh Vương kiếm sẽ do Giáo đình thu hồi, nếu như người thua, ta hy vọng người đem nữ nhi gả cho A Ngốc, người có thể đáp ứng?

Hắn sớm nghe Tịch Văn nói qua tình cảm giữa A Ngốc cùng Huyền Nguyệt cho nên mới đưa ra yêu cầu như thế.

Huyền Dạ trong lòng chấn động, hẳn không nghĩ tới Thiên Cương kiếm thánh lại vì A Ngốc làm mai mối, 5 năm? Hẳn cũng quá xem thường mình đi, đừng nói 5 năm, ngay cả là 30 năm, A Ngốc cũng chưa chắc đã đạt đến công lực của chương môn Thiên Cương Kiếm Phái - Tịch Văn, mà pháp lực mình cũng sẽ không ngừng tăng tiến, hồi đánh cuộc này dường như mình rất có lợi. Dứt khoát nói:

- Được, nếu ngài đã nói như vậy thì cứ theo ý ngài đi. Năm năm sau, Huyền Dạ nhất định sẽ quay lại.

Nói xong, mang theo Huyền Nguyệt rời đi.

- Chờ một chút, cha.

Huyền Nguyệt nghẹn ngào ngăn cản phụ thân.

Huyền Dạ chau mày, Thiên Cương kiếm thánh tạo áp lực vô hình làm cho hắc thủy chung ở thế hạ phong chịu nhục, mà hết thấy đều do nữ nhi mình mà ra, nếu như Thiên Cương kiếm thánh yêu cầu lưu lại nữ nhi hắc cũng vô pháp ngăn cản, không khỏi cả giận nói:

- Người còn muốn làm gì?

Huyền Nguyệt trên mặt nước mắt giàn dụa, một màn giao kèo vừa rồi giữa Thiên Cương kiếm thánh và Huyền Dạ đều dùng phương pháp truyền âm, nàng không có nghe được, nàng chỉ biết mình sắp phải chia lìa A Ngốc, bi ai nói:

- Cha, ta có đồ vật muốn lưu lại cho hắc. Cha trước tiên nên giải trừ phong ấn, con sẽ theo cha phản hồi Giáo đình.

Nhìn nữ nhi bộ dạng bi thương, Huyền Dạ trong lòng mềm nhũn, giải khai trói buộc. Huyền Nguyệt dùng ống tay áo gạt đi nước mắt, đi tới trước mặt Thiên Cương kiếm thánh, nức nở nói:

- Gia gia, ngài nói cho A Ngốc, nói Nguyệt Nguyệt vĩnh viễn nhớ thương hắc, kêu hắc chú ý thân thể, nếu như còn có thể, sau này ta nhất định sẽ đi tìm hắc.

Vừa nói nàng vừa lấy vòng tay Tinh Linh đưa cho Thiên Cương kiếm thánh

- Đây là Tinh Linh nữ vương đưa cho ta, rất có hữu dụng trong việc tìm kiếm Tinh Linh Tộc tộc nhân, chỉ là, chỉ là Nguyệt Nguyệt không thể đi cùng hắc.

Thiên Cương kiếm thánh tiếp nhận vòng tay Tinh Linh, từ tốn nói:

- Hải tử, trở về phải hảo hảo cố gắng tu luyện, người và A Ngốc sau này nhất định còn có thể gặp lại. Gia gia không có gì đưa cho người, chỉ có thể đợi sau này sẽ đem cho người một cường đại thủ hộ giả thôi.

Nhìn tiểu cô nương này, hắc lại thầm nhớ tới nữ nhi đã mất của mình.

Huyền Nguyệt lần nữa nước mắt lại lưng tròng, nhìn thoáng qua thật sâu A Ngốc đang té xỉu trong cánh tay Tịch Văn, khóc nói:

- Ngài nói cho hần biết, ta..... ta hy vọng hần có thể làm người hầu cả đời của ta.

Nói xong, quay đầu bỏ chạy, từng giọt nước mắt trong suốt tuôn rơi, dưới ánh mặt trời chiếu xuống lóe ra quang mang 7 màu.

Huyền Dạ thở dài, hướng Thiên Cương kiểm thánh thi lễ, rồi liền đuổi theo nhi tử. Thiên Cương kiểm thánh thì thào tự nhủ:

- Âu Văn, cả đời người thật sự quá khổ, sư phụ không thể đền bù người cái gì, chỉ có thể tận lực trợ giúp cho hạnh phúc đệ tử người.

Tịch Văn sư huynh đệ đã xông tới, Chu Văn nói:

- Sư phụ, ngài cứ để cho hần như vậy đi sao? Ngài vừa rồi không biết hần có bao nhiêu ngạo khí a!

Thiên Cương kiểm thánh khẽ cau mày, nói:

- Chu Văn, bắt đầu từ hôm nay, ta phạt người diện bế ba tháng, tính tình dễ kích động người phải hảo hảo thay đổi, Tịch Văn người giám sát hần. Huyền Dạ ma pháp thiên phú, thậm chí vượt qua phụ thân hần - Giáo hoàng đương đại, sau này tiền đồ không thể hạn lượng. Mặc dù ta có thể thắng hần rất dễ dàng, nhưng người lại không có nghĩ tới, nếu như hoàn toàn đắc tội Giáo đình, tất cả cao cấp tế tự sẽ liên thủ phát động cấm chú, sợ rằng Thiên Cương sơn khó có thể tồn tại, nếu chỉ một đấu một, ta cũng không hề ngại Giáo hoàng. Nhưng nếu như bảo trì khoảng cách, cho hần đầy đủ thời gian ngâm xướng chú ngữ, ta cũng khó bảo không bại, thiên thần mặc dù hư vô mờ mịt, nhưng Giáo hoàng lại có thể nắm giữ lực lượng thần bí này.

- Ta biết, công lực hiện tại các người cũng không kém, ma pháp thông thường căn bản không cách nào đột phá đấu khí phòng ngự của các người, nhưng các người ngàn vạn lần không nên coi thường uy lực của ma pháp, ma pháp có thể mượn năng lượng từ thiên địa so với đấu khí tự thân tu luyện mạnh hơn một ít. Huống hồ, ngàn năm đại kiếp sắp xuất hiện, ta không hy vọng có chuyện gì xảy ra, các người bắt đầu từ hôm nay đều phải gia tăng tu luyện. Kiếp nạn sắp tới, sẽ dựa vào các người.

Hần thân thủ một trảo, tiếp nhận A Ngốc từ tay Tịch Văn

- Tịch Văn, người hãy hảo hảo chỉ điểm cho 2 người cùng đi với A Ngốc. Ta đã hiểu rõ, Âu Văn cừ nhất định phải báo, nhưng chúng ta cũng

không thích hợp nhúng tay, dù sao hãn trên đại lục cũng đã tạo ra quá nhiều sát nghiệt, nếu như phái ta công nhiên xử lý, sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng Thiên Cương Kiếm Phái, nhiệm vụ báo thù này hãy để A Ngốc hoàn thành đi.

Lộ Văn nói:

- Nhưng sư phụ, A Ngốc đứa nhỏ này tuổi còn quá nhỏ, mặc dù hãn có cường đại hơn so với đệ tử đồng tuổi, nhưng chỉ sợ cũng...

Thiên Cương kiếm thánh nâng tay chặn lời hãn nói,

- Cái này không khiến các người quan tâm. Nửa năm sau, các người đến thạch quật tìm ta, ta sẽ nói cho các người. Trong vòng nửa năm này, bất luận kẻ nào cũng không được phép đến sau núi quấy rầy ta.

Nói xong, ôm A Ngốc biến mất trước mặt mọi người.

Tịch Văn mang theo các vị sư đệ cung kính hướng về phía Thiên Cương kiếm thánh biến mất thi lễ, một hồi lâu, Tịch Văn mới nói:

- Chúng ta cũng nên trở về thôi. Xem ra, sư phụ muốn đích thân dạy A Ngốc.

Chu Văn vẻ mặt đau khổ nói:

- Đại sư huynh, sư phụ phạt ta diện bế ba tháng, huynh xem...

Tịch Văn trừng mắt liếc hãn mắt một cái, nói:

- Người quả thật đáng diện bế, tính tình người thật là...! Tứ đệ, bắt đầu từ hôm nay, người phải đốc thúc các đệ tử gia tăng tu luyện, chúng ta cũng vậy. Sư phụ muốn chúng ta đề cao thực lực tất có dụng ý của người.

Lộ Văn nói:

- Vâng, đại sư huynh.

...

Trong một gian phòng âm u.

- Người tìm ta có việc sao?

Thanh âm trầm thấp vang lên.

- Nếu như không có việc gì, người nghĩ rằng ta nguyện ý tới nơi này sao?

Một thanh âm trầm thấp tương tự vang lên

- Chuyện gì?

Thanh âm trầm thấp không mang theo một tia sắc thái tình cảm.

- Thủ hạ ta trong lúc tiến hành nhiệm vụ, không những bị thủ hạ người công kích mà còn giết chết một Thu Hoạch giả, Chủ Thượng Sát Thủ công hội, người không phải nên giải thích một chút sao?

Người này đúng là Hội Trưởng Đạo Tặc công hội, hẳn sau khi biết được Thu Hoạch giả chết dưới tay Minh Vương kiếm, liền lập tức chạy tới tổng bộ Sát Thủ công hội khởi binh truy vấn. Tổng bộ Sát Thủ công hội đối với người khác có thể nói là một địa phương bí mật, nhưng đối với người đứng đầu nắm giữ tình báo khắp thiên hạ như hắn mà nói, cũng không tính là gì.

- Người nói cái gì?

Chủ Thượng có chút kinh ngạc nói.

- Ta nói thủ hạ của người đã giết chết một Thu Hoạch giả bên ta. Người hẳn biết đào tạo nên một Thu Hoạch giả khó khăn dường nào, hơn xa việc người đào tạo nên một Diệt Sát giả.

Hội Trưởng kích phẫn nói.

Chủ Thượng đáp:

- Điều này sao có thể? Giết được Thu Hoạch giả trong tình huống một chọi một chỉ có Nguyên Sát giả mới có khả năng, nhưng bọn hắn hiện tại đều ở trong tổ chức, ta cũng không phải bọn họ chấp hành bất cứ nhiệm vụ gì, người không phải đã lầm chứ? Người hẳn biết, quan hệ giữa Đạo Tặc công hội cùng Sát Thủ công hội chúng ta luôn luôn là đôi bên cùng có lợi mà.

- Hừ! Ta lầm? “Minh Vương nhất thiên Địa Động”, trừ vương bài sát thủ của Sát Thủ công hội - Minh Vương - ra còn ai có thể làm được. Chính là đệ tử của “Minh Vương” đã dụng Minh Vương kiếm giết thủ hạ ta.

Chủ Thượng thất thanh nói:

- Người nói cái gì? Đệ tử Minh Vương? Có phải là một thiếu niên không lớn tuổi lắm, hơn nữa nhìn qua có chút chất phác.

Hội Trưởng hừ lạnh một tiếng, nói:

- Nếu người đã thừa nhận như vậy, chuyện này người phải cho Đạo Tặc công hội chúng ta một cái công đạo.

Chủ Thượng trầm ngâm trong chốc lát, nói:

- Người đòi ta công đạo cái gì? Ta hiện tại cũng đang một mực tìm kiếm người này. Được rồi, người còn chưa biết, Minh Vương sớm đã phản bội Sát Thủ công hội.

Hội Trưởng Đạo Tặc công hội ngăn người, thoáng cười lạnh nói:

- Người nghĩ muốn lừa gạt ai? Minh Vương thay các người bán mạng nhiều năm lập bao nhiêu công lao như vậy. Người còn không hảo hảo lung lạc hắn, như thế nào phản bội chứ? Hơn nữa cho dù hắn có phản bội, lấy tác phong người chẳng nhẽ lại lưu lại mầm họa?

Chủ Thượng thanh âm mang chút tức giận:

- Người đừng tưởng rằng ta sợ người, người ta hai phương nếu như cương ngạnh, đối với ai cũng không tốt. Người hắn còn nhớ rõ lý do Minh Vương gia nhập công hội ta. Hắn nghe lén ta nói chuyện, biết rõ bí mật năm xưa, người nói hắn có phản bội hay không? Mặc dù ta phản ứng kịp thời, hạ độc thủ Vô Nhị thánh thủy, nhưng công lực hắn quả thực cường hãn, trúng độc mà vẫn đào tẩu, tránh được hai lần đuổi giết của ta.

- Hiện tại Minh Vương hắn đã chết, mà chúng ta cũng vì thế mất đi ba gã diệt sát giả, sáu gã nguyên sát giả cùng một cánh tay phó Hội Trưởng. Theo như người nói tiểu tử kia dường như đúng là đệ tử “Minh Vương”. Xem ra, Minh Vương quả thật đã đem Minh Vương kiếm truyền cho hắn. Ta hiện cũng đang truy tìm hắn. Không biết thủ hạ người tìm thấy hắn ở đâu?

Nghe xong Chủ Thượng giải thích, Hội Trưởng Đạo Tặc công hội bình tĩnh hơn, trầm giọng nói:

- Tại Thiên Nguyên Tộc trong Tinh Linh sâm lâm. Bất quá, hắn hiện tại có thể đã rời đi, về phần đi địa phương nào, ta cũng không rõ lắm. Nếu những lời người nói là thật, ta sẽ cho thủ hạ tìm kiếm tiểu tử kia nhưng ta hy vọng người có thể giải quyết hắn.

Chủ Thượng trong lòng mừng thầm nhưng sắc mặt lại không biểu lộ gì, nói:

- Hảo, chuyện này để cho chúng ta đi, ta biết Đạo Tặc công hội các người không dễ giết người. Thu Hoạch giả các người đến Tinh Linh sâm

lâm làm gì? Lại có đại nhiệm vụ gì sao? Các người càng ngày càng giàu có a!

Hội Trưởng Đạo Tặc công hội trong lòng khê động, hắn cùng Chủ Thượng Sát Thủ công hội đối đầu đã không phải ngày một ngày hai, nghe vậy cười lạnh nói:

- Cũng không thể bằng người a, chúng ta sao có thể kiếm tiền nhanh như Sát Thủ công hội được. Trước như vậy đi, nếu có tin tức ta sẽ lập tức thông tri cho người.

Nói xong, bóng đen chợt lóe, tại chỗ không thấy đâu. Chủ Thượng cười lạnh vài tiếng, tự nhủ:

- Hành động của Sát Thủ công hội chúng ta người có khả năng khống chế sao?

Lão nhân cắt tay xuất hiện bên cạnh Chủ Thượng, thấp giọng nói:

- Chủ Thượng, hắn hiện tại càng ngày càng kiêu ngạo, chúng ta có nên...

Chủ Thượng giơ tay ngăn cản hắn nói:

- Không, Đạo Tặc công hội thế lực kỳ thật cũng không dưới chúng ta, hơn nữa trong lúc này chúng ta vẫn còn có thể lợi dụng, hiện tại không nên động đến bọn họ. Chuyện Minh Vương chúng ta vốn giấu diếm rất kỹ, nhưng hiện tại hắn đã biết. Hiện không có Minh Vương, chúng ta thực lực quả thật yếu đi không ít. Người ra lệnh thủ hạ tất cả ra ngoài tìm kiếm tiểu tử kia đi. Nếu như thực lực hắn tương tự Minh Vương thì hãy thu phục, bồi dưỡng một đoạn thời gian, chúng ta lần nữa lại có được thiên hạ đệ nhất sát thủ.

Lão nhân cắt tay chần chờ nói:

- Nhưng Minh Vương là vì chúng ta mà chết, hắn sao có thể gia nhập?

Chủ Thượng hừ lạnh một tiếng, nói:

- Không có gì là không thể, cái này còn phải xem sự cố gắng của người. Chuyện này trước không cần phải gấp gáp, đợi có tin tức hãy nói. Người phải tăng cường huấn luyện thủ hạ, đối với chúng ta sau này đến thời điểm có thể hữu dụng.

- Vâng, Chủ Thượng.

Lão nhân cụt tay lặng lẽ lui xuống, hẳn cũng không có nhìn thấy đáy mắt Chủ Thượng lóe ra hồng mang nhàn nhạt.

...

- Không, không, ta không phải ác ma.

A Ngốc từ cơn ác mộng bừng tỉnh, mạnh mẽ ngồi dậy. Hẳn không ngừng thở hổn hển, mới vừa rồi hẳn mơ thấy có vô số oan hồn vây bắt đòi mạng hẳn. Một hồi lâu, hẳn mới bình tĩnh trở lại, phát hiện trên đầu có một mảng đá lớn, chung quanh u ám, chỉ có thể mơ hồ nhìn tựa hồ như đang trong một cái động quật

- Người đã tỉnh?

Âm thanh trong trẻo vang lên bên tai A Ngốc. A Ngốc lúc này mới nhận thức đây không phải là thạch quật của Thiên Cương kiếm thánh sao?

- Sư tổ, là lão nhân gia ngài sao? Ta như thế nào lại ở đây.

- Là ta mang người tới đây, người đã hôn mê một ngày. Hiện tại cảm giác như thế nào?

A Ngốc đầu óc từ từ hồi tưởng lại hết thấy, chưa xốt nói:

- Sư tổ, ta không sao. Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt nàng có phải đã theo phụ thân trở về?

Thiên Cương kiếm thánh xuất hiện trước mặt A Ngốc, hẳn tay đặt trên vai A Ngốc ngăn không cho hẳn đứng lên.

- Ngồi đừng nhúc nhích. Tiểu cô nương kia đã cùng phụ thân rời đi. Đối với người mà nói, cùng nàng tách ra chưa chắc đã là chuyện xấu. Bên cạnh nàng, người sao có thể chuyên tâm tu luyện đây chứ?

A Ngốc cúi đầu, trong lòng dâng lên nỗi nhớ mãnh liệt, mặc dù ở chung chỉ có hơn tháng nhưng thân ảnh Huyền Nguyệt sớm đã in sâu trong nội tâm hẳn.

- Đây là nàng để lại cho người.

Thiên Cương kiếm thánh đem vòng tay Tinh Linh xanh biếc đưa cho A Ngốc. A Ngốc tiếp nhận nắm chặt trong tay, vòng tay tựa hồ vẫn lưu lại hương thơm của Huyền Nguyệt.

- Nàng nhờ ta nói cho người, sau này nếu còn có thể, nàng sẽ đến tìm người. Nàng còn nói, hy vọng người có thể làm người hầu cả đời của nàng.

Mặc dù Thiên Cương kiểm thánh truyền đạt lời nhắn của Huyền Nguyệt thanh âm cũng không mang theo chút sắc thái tình cảm nào, nhưng A Ngốc lại thật sâu rung động. Hẳn cho dù có khờ khạo cũng có thể hiểu ra tình ý trong những lời nói đó, thân thể có chút run rẩy, nước nở nói:

- Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt, ta, ta nguyện ý làm người hầu cả đời của nàng!

Thiên Cương kiểm thánh thở dài một tiếng, nói:

- Hải tử, các người đều còn nhỏ, nói chuyện tình ái vẫn còn hơi sớm a. A Ngốc, ta hỏi người một vấn đề

Hắn trên người đột nhiên tản mát ra bạch quang nồng đậm, đó là quang mang Sanh Sanh đấu khí, quang mang đã chiếu sáng cả động quật, làm A Ngốc có thể rõ ràng thấy được lão nhân nổi tiếng khắp thiên hạ trước mặt.

A Ngốc miễn cưỡng chế trụ nội tâm, nói:

- Ngài hỏi đi, sư tổ.

Thiên Cương kiểm thánh giương đôi mắt, quang mang vững vàng nhìn A Ngốc, trầm giọng nói:

- Ta hỏi người, người có nguyện ý báo thù cho Âu Văn?

Nhắc tới cừu hận của Âu Văn, A Ngốc chấn động toàn thân, không chút do dự gật đầu:

- Đương nhiên nguyện ý, Âu Văn thúc thúc chết rất bi thảm! Đám Sát Thủ công hội đó thật đáng hận.

Thiên Cương kiểm thánh hài lòng gật đầu:

- Như vậy thì tốt. Nếu người nguyện ý, sứ mệnh báo thù kia sẽ giao phó cho người.

A Ngốc ngăn người, nói:

- Ta? Được, sư tổ, ta cho dù có chết cũng nhất định vì Âu Văn thúc thúc báo thù.

Thiên Cương kiểm thánh cười mĩa, nói:

- Lấy công lực hiện tại của người, sợ rằng ngay cả một sát thủ phổ thông cũng không đối phó được. Nếu như không phải dựa vào mấy món bảo bối, người cho rằng bản thân có thể tự mình chống đỡ 5 giây công kích của tiểu tử Huyền Dạ kia sao? Ta nói cho người hay, khí vật mặc dù có lúc trọng

yếu, nhưng quan trọng hơn chính là tự thân thực lực, nếu không cho dù người cầm thần khí cũng vô pháp phát huy uy lực chân chính. Ví dụ đơn giản, ta tay không đấu với Huyền Dạ cầm 5 kiện thần khí thì hẳn vẫn không phải đối thủ của ta, người có hiểu được không?

A Ngốc đại khái hiểu được ý của Thiên Cương kiếm thánh, gật gật đầu, nói:

- Sư tổ, ta nhất định sẽ cố gắng tu luyện. Âu Văn thúc thúc nói, ta ăn Vãng Sanh quả, tu luyện Sanh sanh quyết sẽ nhanh hơn người khác rất nhiều. A di Tinh Linh Tộc còn thi triển Tinh Linh suối nguồn trên người ta, ta nghĩ, tương lai ta nhất định có thể vì thúc thúc báo thù.

Khi trước nói qua, A Ngốc cũng không nhắc đến chuyện hẳn đã ăn được Vãng Sanh quả, lúc này nói ra, ngay cả Thiên Cương kiếm thánh tâm trí luôn trầm ổn cũng chấn động, giật mình hỏi:

- Người nói cái gì? Người ăn được Vãng Sanh quả, trước sao người không nói. Trách không được, trách không được người có thể tu luyện nhanh như vậy. Tư chất người mặc dù không kém, nhưng còn chưa tới mức thiên tài, nguyên lai là do tác dụng của Vãng Sanh quả. Âu Văn a! Việc làm tốt nhất của người chính là đã thu A Ngốc làm đồ đệ a!

A Ngốc tâm tình giờ đã tốt hơn, gãi gãi đầu, nói:

- Sư tổ, Vãng Sanh quả kia thật tốt như vậy sao?

Thiên Cương kiếm thánh trịnh trọng gật đầu, nói:

- Vãng Sanh quả có thể nói là thiên hạ chí bảo, đối với những người tu luyện Sanh Sanh quyết như chúng ta tác dụng lại càng vô cùng lớn. Sau này người sẽ hiểu được.

Dừng một chút, hẳn nói tiếp:

- Hải tử, người tự thấy mình cùng cái tên Giáo đình Huyền Dạ kia thế nào?

A Ngốc ngần ngừ, đáp:

- Huyền Dạ là phụ thân Nguyệt Nguyệt, là Giáo đình Hồng y Giáo chủ, là ma pháp sư lợi hại nhất ta từng thấy. Ta, ta sao có thể so với hẳn?

Thiên Cương kiếm thánh hừ lạnh một tiếng, nói:

- Người quá thiếu tự tin, khuyết điểm này nhất định phải sửa. Ta thắng hẳn nói cho người hay, ta đã thay người hướng hấn khiêu chiến, nếu như người muốn bảo trụ Minh Vương kiếm - di vật của Âu Văn để lại cho người, vậy năm năm sau quyết chiến còn phải hơn hẳn mới được.

A Ngốc thất thanh nói:

- Cái gì? Không, không có khả năng, ta căn bản không có khả năng thắng hẳn a!

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Ấp Long Đản

> Thiên Cương kiểm thánh giận dữ nói:

- Trên đời này không gì là không có khả năng. Người theo Âu Văn không được bao lâu, bắt đầu từ bây giờ, người ở lại đây theo ta học tập võ kỹ, nửa năm sau mới có thể rời đi. Ta cũng không tin, ta dạy dỗ đệ tử lại thua kém Giáo hoàng dạy con hăn?

- Nửa năm? Sư tổ, nhưng ta đã đáp ứng Tinh Linh nữ vương giúp nàng tìm tộc nhân mất tích. Nữ nhi của a di bị bọn bại hoại đó bắt đi, nếu như trong vòng 3 năm không cứu được, nàng sẽ vĩnh viễn mất đi huyết mạch của Tinh Linh vương. Ta..... ta trước nên tìm tộc nhân mất tích rồi quay lại theo ngài học tập được không?

- Không được. Ta thời gian không còn nhiều, người đi tìm tộc nhân Tinh Linh Tộc không biết phải mất bao nhiêu thời gian. Hải tử, người phải hiểu được đạo lý mài dao đến cùn, chờ người công lực tăng lên một ít, sau đó đi tìm Tinh Linh Tộc nhân cũng sẽ dễ dàng hơn. Không phải ba năm sao? Sau nửa năm, người vẫn còn hơn hai năm thời gian, hăn là đủ rồi.

- Nhưng sư tổ, ta...

- Tốt lắm, không nên nói nữa. Quyết định của ta sẽ không thay đổi.

Thiên Cương kiểm thánh hừ không một trảo, chuôi Thiên Cương trọng kiếm của Âu Văn nhất thời bay vào tay hăn. Hăn đưa Thiên Cương kiếm cho A Ngốc, nói:

- Người dùng toàn lực bổ ta một kiếm, ta muốn xem người theo Âu Văn học được những gì?

A Ngốc bất đắc dĩ tiếp nhận kiếm, nói:

- Sư tổ, ta theo ngài học võ kỹ, nhưng ta rất khờ, ta sợ sẽ làm ngài tức giận.

Thiên Cương kiểm thánh lùi ra ngoài 3 thước, âm thanh lạnh lùng nói:

- Ít nói nhảm, ra tay đi.

A Ngốc cầm Thiên Cương kiếm từ trên tảng đá nhảy xuống, các vết thương của hắn sớm đã được Thiên Cương kiếm thánh chữa lành, thúc dục Sanh Sanh chân khí trong cơ thể, bạch sắc quang mang dần dần sáng lên.

- Sư tổ, người cẩn thận.

A Ngốc nhìn Thiên Cương kiếm thánh rồi chậm rãi giơ Thiên Cương kiếm lên. Hắn giật mình phát hiện, Thiên Cương kiếm thánh trước mặt sừng sững trầm ổn như núi cao, nhìn không ra bất cứ sơ hở nào. Cẩn rằng một cái, A Ngốc đem đấu khí toàn thân tập trung trên Thiên Cương kiếm, khí thể nhất thời đại thịnh, hồi tưởng lại tình cảnh lúc đầu đối đầu với từng cơn sóng dữ ngoài biển, một trăm chột hướng Thiên Cương kiếm thánh bổ tới.

Ngay khi Thiên Cương kiếm bổ tới cách Thiên Cương kiếm thánh một thước, A Ngốc đột nhiên cảm giác chính mình không cách nào đánh xuống tiếp được, đấu khí hộ thể của Thiên Cương kiếm thánh chặn công kích ngăn ở bên ngoài cơ thể. Bạch quang chột lóe, tiếng ầm ầm nổ vang, A Ngốc hoàn toàn bị đánh xơ xác, cả người lẫn kiếm đều bị chấn bay đập mạnh vào vách tường thạch quật, chậm rãi rơi xuống.

Một hồi lâu, A Ngốc mới gắng gượng đứng lên, mặc dù thân thể được Sanh Sanh đấu khí bảo vệ cũng chưa bị thương gì, nhưng va chạm kịch liệt làm cho hắn một trận khí huyết sôi trào. Cầm theo kiếm đi tới trước mặt Thiên Cương kiếm thánh cúi đầu không lên tiếng, đối mặt với khí thể vững chắc như thái sơn của kiếm thánh, hắn không có nổi một tia cao hứng phản kháng.

Thiên Cương kiếm thánh thản nhiên nói:

- Tạm chấp nhận. A Ngốc, ngươi biết tại sao không cách nào rung chuyển đấu khí hộ thân của ta không?

A Ngốc đáp:

- Ngài công lực thâm hậu, ta sao có thể so sánh, hiển nhiên sẽ không thể gây thương tổn được ngài.

Thiên Cương kiểm thánh gật đầu nói:

- Không sai, người nói đúng. Kỹ xảo trong võ kỹ mặc dù rất trọng yếu, nhưng cao thủ giai đoạn hậu kỳ, quyết định thắng bại phải dựa vào công lực, công lực mạnh mẽ có thể thi triển công kích uy lực vô song tương tự như ma pháp, cho dù đối thủ kỹ xảo có tốt cũng vô pháp chống cự. Người hiện tại quan trọng nhất chính là Sanh Sanh chân khí mau chóng tăng lên. Tốt lắm người ngồi trên tảng đá bắt đầu tu luyện đi.

A Ngốc đáp ứng một tiếng, nhẹ nhàng khoanh chân ngồi lên tảng đá, tu luyện Sanh Sanh quyết. Vừa nhắm mắt lại, trước mắt liền hiện lên kiêu nhan Huyền Nguyệt, A Ngốc thân thể chấn động, không thể tĩnh tâm nhập định. Tinh thần hấn không yên làm cho Sanh Sanh chân khí trong cơ thể có chút rối loạn.

- Bảo nguyên quy nhất, bài trừ tạp niệm.

Một cỗ nhiệt khí đột nhiên từ đỉnh đầu truyền đến, nháy mắt trải rộng toàn thân A Ngốc, Sanh Sanh chân khí nhất thời an tĩnh, dựa theo Sanh Sanh quyết chậm rãi theo lộ tuyến vận chuyển. Cỗ nhiệt lưu không ngừng được rót vào khiến A Ngốc cũng bình tĩnh trở lại, ý thủ đan điền, tiến vào trạng thái tu luyện.

Thiên Cương kiểm thánh đứng phía sau không ngừng đưa chân khí tinh thuần của mình tiến vào cơ thể A Ngốc, A Ngốc đã nhập định, đối với ngoại giới cũng không có quá nhiều cảm thụ. Thiên Cương kiểm thánh lợi dụng năng lượng bắt đầu làm giãn nở kinh mạch A Ngốc, đem chân khí của mình chậm rãi dung nhập với dịch thái chân khí của A Ngốc. A Ngốc hiển nhiên không biết công lực hấn đang không ngừng tăng lên.

Không biết qua bao lâu, A Ngốc dần dần tỉnh táo lại, toàn thân ấm áp, thoải mái nói không nên lời. Chung quanh tựa hồ không còn là một màn đen thui như vừa nãy, cảnh tượng trong thạch quật dễ dàng có thể thấy rõ cho dù vẫn còn u ám. A Ngốc nhìn kỹ lại tình huống cơ thể mình, không khỏi sợ ngây người. Nguyên bản tại đan điền, dịch thái năng lượng chỉ bé

như tiểu đoàn mà nay được thay thế bằng một con sông rộng lớn không ngừng chảy thông kinh mạch, A Ngốc cẩn thận soi kỹ thân thể.

A Ngốc mở hai mắt, từ trên tảng đá nhảy xuống, hần phát giác thân thể mình dường như không còn sức nặng, di chuyển không một tiếng động, tai mắt linh mẫn gấp mấy lần so với trước, hơn nữa trí tuệ cũng thanh tỉnh hơn rất nhiều, bất chợt trong đầu hiện lên một tàn ảnh không rõ chợt lóe rồi biến mất, tựa hồ như nhớ lại cái gì đó?

- Người đã tỉnh, hài tử. Vãng Sanh quả hiệu lực quả thật không sai!

A Ngốc rõ ràng phân biệt được thanh âm là từ sau lưng phát ra, ý niệm vừa động, thân thể đã vòng lại, chỉ thấy Thiên Cương kiếm thánh khoanh chân ngồi trên một tảng đá lớn cách hần không xa, sắc mặt hần tựa hồ không được hồng nhuận, uể oải, nói:

- Sư tổ, là ngài giúp ta tăng tiến công lực?

Thiên Cương kiếm thánh khẽ gật đầu, nói:

- Có thể nói là như vậy. Ta đem một thành công lực truyền cho người, đồng thời kích thích hiệu lực còn tồn lưu của Vãng Sanh quả, hiệu quả so với ta tưởng tượng còn muốn tốt hơn nhiều. Sanh Sanh quyết của người đã đột phá đệ lục trọng cảnh giới, gần đến đệ thất trọng.

A Ngốc cả kinh:

- Sư tổ, ngài đem công lực truyền cho ta, vậy công lực của ngài....?

Thiên Cương kiếm thánh thần nhiên nói:

- Công lực tự nhiên là có thể khôi phục, bất quá phải tái tu luyện mấy năm mới được.

Một thành công lực của Thiên Cương kiếm thánh đủ để so với 10 năm khổ tu của người thường, hần nói tuy rằng dễ dàng, nhưng nguy hiểm có thể gặp khi truyền công cho A Ngốc hần lại không hề nói ra.

A Ngốc hơi giật mình đứng đó, hồi lâu mới nói:

- Sư tổ, ta sao có thể lấy đi công lực của ngài, hay là ngài nên thu hồi lại đi!

Thiên Cương kiếm thánh mỉm cười, nói:

- Hài tử ngốc, công lực đã cho không thể thu hồi. Người chỉ cần sau này hảo hảo tu luyện, trợ giúp Thiên Cương Kiếm Phái phát dương quang đại,

chính là báo đáp tốt nhất đối với sư tổ rồi, lưu giữ nhiều công lực như vậy có ích lợi gì chứ? Tốt hơn hết là truyền cho người, người còn trẻ, sau này còn có thể sử dụng. Hải tử, thân thể người được Vãng Sanh quả phụ trợ, nhưng vẫn không cách nào hấp thụ quá nhiều công lực của ta, trong nửa năm này, người nhất định phải hảo hảo dụng công, biết chưa? Nửa năm thời gian thật sự có hơi ngắn, bất quá chỉ cần người tái tiếp nhận một thành công lực của ta, hành tẩu trên đại lục cũng có thể nói là thuận lợi.

Thiên Cương kiểm thánh sở dĩ đem công lực truyền cho A Ngốc, cố nhiên là bởi vì A Ngốc bản tính thiện lương, nhưng càng chủ yếu chính là, hẳn đem toàn bộ thua thiệt khi xưa chưa làm được cho Âu Văn hoàn toàn đặt lên người A Ngốc, cho nên mới không tiếc tổn hao công lực thành toàn cho hắn.

A Ngốc đã không còn quá ngờ nghệch như xưa, vội vã quỳ rạp xuống hướng Thiên Cương kiểm thánh dập đầu ba cái, nói:

- Đa tạ sư tổ thành toàn!

Như gió thổi qua, A Ngốc được Thiên Cương kiểm thánh nâng dậy,

- Nơi này chỉ có hai chúng ta, không cần phải đa lễ. Công lực người đã đạt tới đệ lục trọng, có thể bắt đầu theo sư tổ học tập tân công phu. Người nhìn cho kỹ.

Thiên Cương kiểm thánh nhẹ nhàng đứng lên, vươn tay phải, lòng bàn tay bạch sắc quang mang lóe lên, một cỗ năng lượng màu bạc trong suốt xuất hiện. Năng lượng màu bạc không ngừng toát ra, dần dần sáng lên trong tay Thiên Cương kiểm thánh, sau đó biến thành một thanh ngân kiếm.

A Ngốc kinh ngạc cười toe, thất thanh nói:

- Sư tổ, ngài cũng biết ma pháp sao? Như thế nào không cần ngâm xướng mà biến xuất ra một thanh kiếm năng lượng vậy?

Thanh kiếm năng lượng trong tay Thiên Cương kiểm thánh giống hệt thanh Thiên Cương kiếm, nhẹ nhàng đến trước người A Ngốc, mỉm cười nói:

- Người nhìn kỹ xem, không sai, đây quả thật là một thanh kiếm năng lượng, nhưng không phải ma pháp mà là chân khí, là Sanh Sanh chân khí. Sư tổ đã dùng Sanh Sanh chân khí trong cơ thể ngưng kết thành hình thái

này. Đây chính là công phu sư tổ muốn dạy người. Dịch kiếm bởi vì là chân khí hình thành, ngoài uy lực to lớn, cũng tương đương với việc người dùng chân khí trực tiếp công kích địch nhân, cho dù đối thủ có sử dụng thần binh lợi khí đi nữa cũng chưa chắc chống đỡ nổi người. Kiếm này cùng chủ nhân tâm linh tương thông, khi người công lực cao thâm có thể ngay trong chiến đấu mà tùy thời thay đổi hình thái của nó, trở thành một kiện binh khí khác khiến địch nhân khó lòng phòng bị. Đương nhiên, để đạt được đến cấp độ đó người phải học rất nhiều.

Nói xong, thanh ngân kiếm trong tay liền biến đổi trong chốc lát biến thành một tấm chắn, một hồi lại biến thành một cây trường thương, thiên biến vạn hóa, làm A Ngốc cảm thán không thôi.

- Nơi này địa phương quá nhỏ, ta sợ phá hủy thạch quật nên sẽ không hiển thị uy lực cho người xem. Nhớ kỹ, lúc nào công lực người có thể tùy thời ngưng tụ thành một thanh trọng kiếm như Thiên Cương kiếm, thì cũng có thể chỉ huy nó biến thành bất cứ hình thái nào, người nhất định phải luyện thành công phu này. Nói ra thật xấu hổ, sư tổ ngay cả thời điểm công lực cao nhất lúc cũng chỉ có thể ngưng tụ một thanh kiếm năng lượng dài chừng 8 thước. Hiện tại truyền cho người một thành công lực lại càng không được. Ta gọi môn công phu này là Sanh Sanh Biến. Hy vọng sau này có thể trong tay người phát dương quang đại.

A Ngốc sớm đã bị môn công phu thần kỳ này hấp dẫn.

- Sư tổ, nguyên lai võ kỹ còn có thể sử dụng như vậy! Ngài dạy ta đi, ta nhất định sẽ chăm chú học.

Thiên Cương kiếm thánh mỉm cười nói:

- Nếu như người hoàn toàn học xong môn công phu này chắc chắn có thể vượt qua sư tổ, ngoài uy lực to lớn vô kiên bất tồi thì cũng không dưới Minh Vương kiếm. Ma pháp mặc dù có tính chất đặc thù, nhưng cho dù Giáo hoàng liên hợp cùng các tế tự phát ra cấm chú cũng rất khó đột phá pháo đài đấu khí này của ta. Môn công phu này 10 năm trước ta mới ngộ ra. Trụ cột chính là Sanh Sanh đấu khí thâm hậu, người hiện tại chủ yếu cần phải luyện tập thao túng kỹ xảo, về phần công lực, cũng không phải ngày một ngày hai có thể tu luyện được.

Kỳ thật, Thiên Cương kiếm thánh vẫn còn xem thường uy lực của Minh Vương kiếm, Minh Tự cửu quyết càng về sau uy lực càng mạnh, là điều không phải hẳn có khả năng tưởng tượng. Thiên Cương kiếm thánh dường như đột nhiên nhớ tới cái gì, hướng A Ngốc nói:

- Được rồi, hôm qua chiều cuối khi người ngăn cản công kích của Huyền Dạ thì xuất ra lam long năng lượng, đó là cái gì? Lại có thể thôn phệ cả ma pháp Huyền Dạ.

A Ngốc ngần ngừ, nói:

- Lam long năng lượng? Ta không biết! A, hay là do Thần Long Chi Huyết.

Vừa nói, hẳn vừa đem Thần Long Chi Huyết từ trong ngực áo ra.

Thiên Cương kiếm thánh nhíu nhíu mày, cảm giác Thần Long Chi Huyết có một nguồn năng lượng khổng lồ, nói:

- Đây là một kiện bảo bối không sai, người nói nó gọi là Thần Long Chi Huyết, có phải chính là Thần Long Chi Huyết của đệ nhất Giáo hoàng Thần Vũ? Nó như thế nào lại ở trong tay người.

A Ngốc nói:

- Chính là Thần Long Chi Huyết đó, là ta được Phổ Nham Tộc - Phổ Lâm tiên tri đưa cho.

Lập tức, hẳn thuật lại chuyện tại Phổ Nham Tộc gặp được Phổ Lâm tiên tri, không hề giấu diếm. Thiên Cương kiếm thánh nghe xong, hít thở sâu, cố gắng chế trụ nội tâm kích động:

- Hẳn nói người là cứu thế chủ - người sẽ cứu vớt ngàn năm đại kiếp sao? Ân, xem ra, ta lựa chọn người truyền công là chính xác. Phổ Nham Tộc tiên tri quả thật có năng lực siêu việt hơn xa thường nhân. A Ngốc, người càng phải thêm cố gắng, nếu như người thật là cứu thế chủ, như vậy ngàn năm kiếp nạn sẽ dựa vào người.

A Ngốc gãi gãi đầu, nói:

- Sư tổ, các người đều nói cái gì ngàn năm đại kiếp, rốt cuộc đó là cái gì vậy?

Thiên Cương kiếm thánh lắc đầu, nói:

- Cụ thể là cái gì ta cũng không rõ ràng, bất quá, 6 năm sau, theo thần thánh lịch ngàn năm, khi đó, hết thảy tự nhiên sẽ rõ ràng.

A Ngốc giật mình thấy Thần Long Chi Huyết đột nhiên rung động. Hắn rõ ràng cảm giác được trong Thần Long Chi Huyết tựa hồ có cái gì đang kêu gọi hắn. Tiềm thức nhớ tới long đàn mà Tinh Linh nữ vương đưa cho, hắn vội vã ngâm xướng:

- Lấy Thần Long Chi Huyết vi dẫn, mở ra đi, thời không đại môn.

Lam quang đại phóng, xuất hiện không phải long đàn khi đó, mà là một sinh vật màu đen nhẹ nhàng đi ra, có chút giãy dụa.

Thiên Cương kiểm thánh cũng lấy làm kinh hãi, hỏi:

- A Ngốc, đây là cái gì?

A Ngốc hơi giật mình nhìn tiểu sinh vật rơi trên mặt đất, nói:

- Sư tổ, lúc đầu tại Tinh Linh sâm lâm, Tinh Linh nữ vương từng đưa cho ta một quả trứng rồng, ta đặt nó trong Thần Long Chi Huyết. Mới rồi ta cảm giác được nó động đây mới kiểm tra chút, như thế nào không phải trứng, chẳng lẽ, chẳng lẽ, nó đã nở.

A Ngốc cùng Thiên Cương kiểm thánh hai mặt nhìn nhau, đồng thời thất thanh:

- Rồng?

Hai người ánh mắt đều hướng tới sinh vật kia. Chỉ thấy nó thân sinh trưởng tầm một thước, thịt cuộn cuộn, da phi thường bóng loáng, toàn thân đều là bụi màu đen, thân thể phía dưới có 4 móng vuốt ngắn nhỏ, trên mặt hai mắt mở to, con ngươi cư nhiên là kim sắc, từ đỉnh đầu đến sau lưng kéo dài xuất hiện 7 nốt nhỏ nổi lên, tựa hồ trong thân thể có cái gì đó đang muốn chui ra. Hai bên sườn có đôi cánh nhỏ nhỏ, cũng là bụi màu đen. Thân thể trên mặt đất không ngừng vặn vẹo, yếu ớt rên. Trên người tản mát ra tà khí nhàn nhạt, thế nhưng đôi mắt khép mở sản sinh ra hơi thở thần thánh

A Ngốc đối với sinh vật này sinh ra một loại cảm giác thân thiết, hắn không biết đó chính là hiệu lực của bình đẳng kế ước, càng huống chi, hắn là người sinh vật này đầu tiên nhìn thấy, tự nhiên sẽ sinh ra cảm giác thân thiết.

Hắn ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vuốt ve đầu nó một chút.

Sinh vật quay đầu, đôi mắt nhỏ hướng A Ngốc chớp chớp, đột nhiên phát ra một tiếng kêu hân hoan, mạnh mẽ nhào vào người A Ngốc. A Ngốc hoảng sợ, vội vã ôm nó vào trong ngực, thì thào nói:

- Người, người chính là rồng sao?

Sinh vật tựa hồ nghe hiểu A Ngốc nói, nhẹ nhàng gật đầu, vươn đầu lưỡi màu hồng phấn không ngừng liếm liếm mặt A Ngốc, cực thân thiết. Ôm thân thể mềm mại của nó, A Ngốc cảm giác vô cùng thoải mái, nhìn Thiên Cương kiếm thánh đang kinh ngạc, nói:

- Sư tổ, rồng chính là như vậy sao?

Thiên Cương kiếm thánh cười khổ đáp:

- Không nghĩ tới ta sống đến từng này tuổi còn có may mắn nhìn thấy rồng. Nhìn qua, dường như nó rất thích người.

Tiểu hắc long liên tục gật đầu, tỏ vẻ nhận thức được lời Thiên Cương kiếm thánh, A Ngốc nói:

- Sư tổ, vậy phải làm sao bây giờ! Tinh Linh nữ vương a di nói, ta có thể trở thành bằng hữu của nó, ta thật có thể sao?

Thiên Cương kiếm thánh đột nhiên cười lên ha hả, tiểu hắc long cùng A Ngốc đồng thời kinh ngạc nhìn hắn, một hồi lâu, tiếng cười ngưng lại, Thiên Cương kiếm thánh hưng phấn nói:

- Người đương nhiên có thể cùng hắn trở thành bằng hữu. Không nghĩ tới đồ tôn ta lại trở thành long kỵ sĩ đầu tiên trên đại lục, chỉ sợ cũng là người cuối cùng a. Hiện tại ta lại càng thêm tin tưởng lời Phổ Lâm tiên tri nói.

A Ngốc muốn đặt tiểu hắc long xuống mặt đất, nhưng tiểu hắc long lại không muốn, hai chân trước móng vuốt ngăn tuna gặt gao bắt lấy vạt áo A Ngốc, trên lưng hai cánh không ngừng vỗ vỗ. A Ngốc nói:

- Sư tổ, ta sẽ không cười nó, chúng ta là bằng hữu!

Thiên Cương kiếm thánh từ chối cho ý kiến lắc đầu, nói:

- Nếu là rồng hẳn là rất mạnh mới đúng, như thế nào hắn ngay cả lân phiến cũng không có. Không biết có năng lực gì?

Tiểu hắc long tựa hồ muốn thể hiện năng lực, long trào buông vạt áo A Ngốc, đôi cánh không ngừng vỗ, nhưng đáng tiếc chính là, lực đôi cánh hẳn cùng trọng lượng chính mihi không tương xứng, thân thể trên không bảo trì được không tới một giây, “bịch” một tiếng rơi xuống. Tiểu hắc long kêu thảm thiết một tiếng, đôi mắt nhỏ toát ra thần sắc ủy khuất.

A Ngốc vội vã ngồi xổm bên cạnh, vuốt ve đầu nó, nói:

- Đừng sợ, đừng sợ, sau này chờ người trưởng thành, nhất định có thể bay được.

Từ long đàn trở thành một tiểu hắc long, vốn là hài tử của Long Tộc vương, ngàn năm trước, đúng là Long Tộc viện thừa lại không nhiều lắm tộc nhân hiệp trợ Thần Vũ cứu vớt họa kiếp đại lục. Mà thế tử Long vương thế tử trước đó 50 năm đã hạ sinh một quả loang đàn. Khi cùng ác ma chiến đấu, Long Tộc đột nhiên thần bí biến mất, mà long đàn duy nhất này cũng được lưu tại trên đại lục.

Vốn, tiểu long này phải giống phụ thân hẳn là một Kim Long vương. Nhưng trứng rồng muốn nở ra phải được cha mẹ thường xuyên cung cấp năng lượng khổng lồ, mà nó lại bị lưu lại đây, căn bản không có đủ năng lượng để nó nở ra. Cho nên nó chỉ có thể lẳng lặng nằm đó, hấp thụ năng lượng yếu ớt do ma pháp thủy tinh trong huyết động tại Tử Vong sơn mạch phát ra nhằm duy trì tính mạng. Tính đến nay, tiểu long này hẳn đã có hơn một ngàn năm tuổi.

Một trăm năm trước, ngay khi long đàn sắp duy trì không nổi, lại được Tinh Linh Áo Địch trong lúc vô ý đã chiếm được đem về Tinh Linh sâm lâm, được hấp thụ linh khí dễ chịu của Tinh Linh hồ cùng Tinh Linh thụ, nó đã sống lại, năng lượng ngàn năm tích toàn không ngừng ngưng tụ. Rốt cuộc, nó trong Thần Long Chi Huyết hấp thụ năng lượng, lại trải qua thiên hạ chí tà Minh Vương kiếm cùng thần lực Thiên Thần Nộ của Huyền Dạ kích thích trứng nở thành công, nhưng nó đã bị tà khí Minh Vương kiếm ảnh hưởng, mới biến thành cái bộ dáng này, trở thành đệ nhất thiên hạ Thánh Tà Long.

Nó không chỉ nhận được truyền thừa năng lực của Kim Long vương, mà còn có một số năng lực của Minh Vương kiếm, sẽ theo đó không ngừng

phát triển mà hoàn thiện. Bởi vì nó đã sống tới ngàn năm, đạt tới độ tuổi trưởng thành của loài rồng, cho nên, chỉ cần nó tích tụ đủ năng lượng, là có thể rất nhanh phát triển.

Sau khi nghe A Ngốc an ủi, tiểu hắc long dùng hai chân trước vuốt vuốt chỗ té đau, chậm rãi đứng lên, hướng A Ngốc nhẹ kêu một tiếng, vừa lại vuốt vuốt bụng chính mình. Thiên Cương kiểm thánh cười nói:

- Xem ra tiểu sinh vật này đang đói bụng, chỉ là không biết nó muốn ăn cái gì mới được. Dưỡng long, quả thật là một chuyện rất thú vị a.

Thiên Cương kiểm thánh vốn tâm luôn tĩnh lặng, sau khi tiểu hắc long xuất hiện cũng không khỏi nổi lên lòng hiếu kỳ.

A Ngốc nhớ tới trong Thần Long Chi Huyết còn có một ít thực vật, vội vã niệm động chú ngữ, lôi hết mọi thứ ra. Bao gồm một ít thực vật, huyền thiết cung, 5 khối cực phẩm ma pháp thủy tinh, 11 viên ngân cầu lúc đầu luyện chế ra, cùng một ít quần áo, và cái bánh dao được bọc ngân tích mang theo từ Mê Huyền chi sâm.

Tiểu hắc long mắt sáng rực lên, cũng chẳng xem xét đâu là thực vật, lập tức mở rộng miệng, nhanh chóng nuốt tươi hai khối cực phẩm ma pháp thủy tinh, A Ngốc vô cùng hoảng sợ, vội vã đoạt lại khối ma pháp thủy tinh màu đen vốn định đem về cho Ca Lý Tư sư phụ. Thiên Cương kiểm thánh trợn mắt há mồm nhìn tiểu hắc long, giật mình nói:

- Rồng ăn khoáng thạch sao?

Khi hắc vẫn còn đang kinh ngạc thì tiểu hắc long đã tiến đến cạnh huyền thiết cung mở rộng miệng. Có thể do huyền thiết cung rất cứng nên nó không cắn được, ngược lại đau nhức kêu một tiếng, móng vuốt không ngừng cào cào mặt đất.

Trên Huyền thiết cung lưu lại một loạt tiểu dấu răng.

Thiên Cương kiểm thánh đem huyền thiết cung từ trên mặt đất thu lấy, động dung nói:

- Đây là huyền thiết viện chú, A Ngốc, người trên người bảo bối thật không ít a!

Phải biết rằng, cho dù là Nhị đại đệ tử Thiên Cương trọng kiếm cũng chỉ bất quá mới có 1% huyền thiết mà thôi. Hắc tiện tay giương dây cung, để

dàng kéo căng mẫn nguyệt, quang mang màu bạc nhấp nháy, dây cung xuất hiện một thân tiễn do năng lượng hình thánh, Thiên Cương kiểm thánh khẽ quát một tiếng, tiễn điện xạ ra, cắm vào vách thạch quật, một đạo ánh sáng từ bên ngoài bắn vào, thạch quật dĩ nhiên bị bắn thủng, tiễn năng lượng chẳng biết đi đâu. Thiên Cương kiểm thánh khen:

- Hảo cung!

Tiểu hắc long trên mặt đất nghe nghe, A Ngốc giữ lại được mấy viên ngân cầu, còn lại thì đều vào trong miệng hắc, sau đó lại ăn hết đồng thực vật đó, không có khoáng thạch, đồng thực vật đó mới đến lượt xử lý. A Ngốc nhìn lượng ăn của nó so với mình rồi ca thán:

- Người ăn như vậy, ta sợ nuôi không nổi người a!

Tiểu hắc long vươn chân trước chỉ chỉ viên cực phẩm ma pháp thủy tinh màu đen trong tay A Ngốc, ủy khuất nhìn.

Thiên Cương kiểm thánh đem huyền thiết cung trả cho A Ngốc, nói:

- Khoáng thạch mặc dù trên núi không có, nhưng thực vật không thiếu, lấy cho nó ăn cũng được.

Tiểu hắc long bắt mẫn hừ vài tiếng, Thiên Cương kiểm thánh cười mắng:

- Có cái ăn là tốt rồi, người còn có ý kiến sao? A Ngốc, nếu hắc là bằng hữu của người, người nên đặt một cái tên cho hắc đi.

A Ngốc ngẩn người, nói:

- Đặt tên? Ta không biết nhiều lắm, hay là ngài đặt đi!

Thiên Cương kiểm thánh nói:

- Bụi màu đen, gọi người tiểu hắc hoặc là tiểu bụi có được hay không.

Tiểu hắc long nghe xong, không ngừng lắc đầu, một bộ đánh chết cũng không nhận. Thiên Cương kiểm thánh ha ha cười, nói:

- Nguyên lai người cũng biết phân biệt a! Ta phải nghĩ chút, ân, người trên người vừa có tà khí, hai tròng mắt lại là kim sắc, mang hơi thở thần thánh, gọi người Thánh Tà đi.

Nghe xong cái tên này, tiểu hắc long tựa hồ rất hài lòng, không ngừng gật gật đầu, tiến đến bên người Thiên Cương kiểm thánh cọ cọ chân hắc. A Ngốc cười nói:

- Hào a! Thánh Tà, người sau này chính là bằng hữu của ta. Ta gọi người Tiểu Tà nhé!

Kim nhân Thánh Tà Long nổi tiếng thiên hạ cứ như vậy cùng Tử thần A Ngốc cả đời không thay đổi tình nghĩa.

Tiểu Tà xoay thân thể mập mập, tiến đến chân A Ngốc ngáp một cái, quỳ rạp trên mặt đất bất động, trong chốc lát, đã nổi lên tiếng ngáy khò khò. Thiên Cương kiểm thánh bất đắc dĩ lắc đầu:

- Tốt lắm, A Ngốc, người về kiểm phái trước nhờ Tịch Văn tìm người đưa tới nhiều đồ ăn chút, sức ăn của Thánh Tà sợ rằng rất kinh người. Chờ người trở về, ta sẽ dạy người phương pháp tu luyện Sanh Sanh Biến.

A Ngốc đáp ứng một tiếng, xoay người đi.

...

Ngoài dự liệu của Thiên Cương kiểm thánh và A Ngốc, Thánh Tà ngủ một mạch liền bảy ngày, không một tia dấu hiệu tỉnh dậy, dường như ngủ có hương vị rất ngọt ngào. A Ngốc bởi vì lo lắng đã từng dùng Sanh Sanh chân khí điều tra qua hơi thở Thánh Tà nhưng cũng không phát hiện dị trạng gì.

Khi Thánh Tà ngủ thẳng tới ngày thứ ba, A Ngốc cùng Thiên Cương kiểm thánh đều phát hiện nó biến hóa. Thánh Tà thân thể tựa hồ trưởng thành hơn một ít, đôi cánh sau lưng biến hóa rõ ràng nhất, đã không còn mềm mại như cũ, mặc dù vẫn rất co dãn, nhưng lại kiên cố cùng lớn hơn một ít. Thánh Tà trên người cũng không có bóng loáng như lúc đầu, điểm bụi trải rộng toàn thân, sờ lên cứng cứng. Từ cái đỉnh đầu dọc sống lưng 7 nốt nhỏ to cứng lên một ít. Kỳ thật, hết thảy đều do Thánh Tà ăn liền một lúc 4 khối cực phẩm ma pháp thủy tinh, hẳn sở dĩ ngủ say chính là đang không ngừng hấp thu năng lượng trong các khối ma pháp thủy tinh này.

Trong 7 ngày này, A Ngốc mỗi ngày có một nửa thời gian đã tọa, thời gian còn lại, Thiên Cương kiểm thánh bắt đầu dạy hắn công pháp Sanh Sanh biến. Sanh Sanh biến là công pháp đặc thù Thiên Cương kiểm thánh tự mình nghiên cứu ra. Tu luyện vô cùng khó khăn, đối với năng lực đấu khí yêu cầu phi thường cao.

A Ngốc Sanh Sanh quyết đã đạt tới đệ lục trọng cảnh giới, nhưng bắt đầu tu luyện Sanh Sanh biến vẫn như cũ vô cùng khó khăn. Tu luyện Sanh Sanh biến yêu cầu chân khí trong cơ thể bức ra ngoài, dụng ý chí khống chế bức ra năng lượng, đồng thời, vẫn phải khống chế năng lượng bức ra đó, tùy thời có thể thu hồi.

A Ngốc lần đầu thí nghiệm Sanh Sanh biến, dựa theo phương pháp tu luyện của Thiên Cương kiếm thánh, dùng hết toàn lực, mới ngưng tụ ra một đoàn bạch sắc đấu khí to bằng nắm tay. Ngay khi hắn muốn khống chế dịch thái năng lượng phát sinh biến hóa, không nghĩ tới do dụng sức quá mạnh khiến dịch thái năng lượng đột nhiên thoát ly khống chế. Kết quả, chẳng những tạo thành một hố sâu đường kính ba thước trên mặt đất, đồng thời cũng khiến bản thân chặt vật không chịu nổi, nếu như không phải có bạch ngọc giới chỉ kịp thời tản mát ra năng lượng phòng ngự, sợ rằng A Ngốc chắc chắn phải bị thương nặng.

Bi thảm nhất chính là, bởi vì hắn đem toàn bộ dịch thái đấu khí trong cơ thể hoàn toàn thúc dục bức ra, nên khi đấu khí vừa mất, trong cơ thể nhất thời trống trơn, phải tĩnh tọa liên tiếp hai ngày, mới có thể khôi phục nguyên trạng.

Từ lần đầu tiên thí nghiệm đó, mỗi lần A Ngốc luyện tập khống chế Sanh Sanh biến, Thiên Cương kiếm thánh đều đứng ngoài thạch quật thủ hộ, hiển nhiên hắn cũng không muốn thạch quật bị A Ngốc phá hủy, bởi Sanh Sanh biến công pháp ngưng tụ dịch thái vẫn luôn ẩn hàm năng lượng.

Tu luyện đến ngày thứ 5, A Ngốc đã dần dần nắm giữ được bí quyết, hắn phát hiện, dụng Sanh Sanh biến thúc dục vận xuất dịch thái chân khí chỉ cần không vượt qua chân khí tồn lưu trong cơ thể sẽ phi thường dễ khống chế. Một khi vượt qua, khống chế sẽ khó khăn hơn nhiều. Từ đó, hắn bắt đầu đem Sanh Sanh chân khí 4 phần phát, 6 phần lưu, mặc dù chỉ có thể phát ra dịch thái năng lượng bằng quả trứng, nhưng đã có thể dễ dàng khống chế, tu luyện Sanh Sanh biến sẽ dễ dàng hơn nhiều, bắt đầu có thể biến đổi hình thái dịch thái năng lượng phát ra này.

Thiên Cương kiếm thánh chứng kiến cảnh đó cũng không khỏi âm thầm gật đầu. Hắn sở dĩ không nói cho A Ngốc bí quyết tu luyện, chính là muốn

cho hẳn tự nhận thức, tự mình lĩnh ngộ bao giờ cũng sẽ thấu triệt hơn.

Trong lúc A Ngốc khắc khổ tu luyện thì cha con Huyền Dạ cũng đã về tới Thần Thánh Giáo đình. Giáo đình cách Thiên Cương sơn mạch vốn không xa. Ngày đó sau khi rời khỏi Thiên Cương sơn mạch, Huyền Dạ mang theo nữ nhi hội họp cùng thủ hạ, trước khôi phục ma pháp lực, sau đó mới lập tức phản hồi Thần Thánh Giáo đình.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Hồi Giáo Đình

> Huyền Dạ mấy ngày nay tâm tình vẫn thật không tốt. Chẳng những bởi vì không thu lại được Minh Vương kiếm mà chính yếu là vì nữ nhi Nguyệt Nguyệt. Tại Thiên Cương sơn mạch mặc dù chưa thể hiện ra uy lực cường đại chân chính nhưng lại bại dưới tay thiên hạ đệ nhất kiếm thánh, nên cũng không phải là chuyện đáng xấu hổ lắm, hơn nữa ngoại trừ vài người thuộc Thiên Cương Kiếm Phái cũng chỉ có nữ nhi mình chứng kiến.

Nhưng sau khi rời khỏi Thiên Cương Kiếm Phái, không, chuẩn xác mà nói, là từ khi tách khỏi A Ngốc, Nguyệt Nguyệt trước kia hoạt bát, nghịch ngợm không thấy đâu. Giờ nàng trở nên dị thường trầm mặc, vô luận yêu cầu nàng cái gì cũng đều không phản bác. Nhưng có mấy lần chính hấn lại phát hiện Nguyệt Nguyệt lặng lẽ một mình len lén khóc, ánh mắt mê man, tựa như vô hồn vậy.

- Nguyệt Nguyệt, sắp về tới Giáo đình, chúng ta về nhà rồi.

Huyền Nguyệt nhìn thoáng qua cảnh vật trước mắt, cũng không biểu hiện ra bất cứ tâm tình gì, nàng biết, chỉ cần đi qua nơi này sẽ đến ngay thánh địa Giáo đình, cũng chính là nhà của mình. Rời khỏi Thiên Cương sơn mạch, tâm tình nàng không lúc nào bình tĩnh, mỗi ngày cùng A Ngốc vui đùa, cũng không thấy hấn có điểm tốt đặc thù nào, nhưng nay nhất chột chia lìa, nỗi nhớ tha thiết hấn mỗi ngày như nước thủy triều dâng hành hạ Huyền Nguyệt, nàng sẽ không tiếp tục lừa dối chính mình nữa, nàng rõ ràng hiểu được bản thân đã thích cái tên ngốc kia mất rồi, thân thể nàng mặc dù ở đây, nhưng tâm tình thì vẫn đang ở bên người A Ngốc.

- Nguyệt Nguyệt, sao con không nói lời nào? Về nhà chẳng lẽ không cao hứng sao?

Huyền Nguyệt từ trong suy nghĩ tỉnh táo lại, nhẹ nhàng lắc đầu. Huyền Dạ cau mày nói:

- Cái tên A Ngốc kia có cái gì tốt, đáng giá để con nhớ thương hắn như vậy. Hắn vô luận thân thế, tướng mạo, đều không có một điểm tương xứng. Trừ bỏ trên người có Thần Long Chi Huyết cùng Minh Vương kiếm, hắn căn bản cũng không có bản lĩnh gì thật sự, Nguyệt Nguyệt, con còn nhỏ, chưa thích hợp chuyện tình cảm, thứ tình cảm đó vừa làm cho người ta thống khổ, vừa lại làm cho người ta không cách nào buông bỏ được, con phải kiên cường lên, sau này con sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của ta. Cao hứng một chút, sắp về đến nhà, bộ dáng con thế này, chẳng lẽ muốn mụ mụ con lo lắng sao? Con sau khi trốn đi, nàng vẫn luôn vô cùng sốt ruột.

Nghe nhắc tới mẫu thân, Huyền Nguyệt chấn động, trong lòng dâng lên nỗi nhớ mẫu thân mãnh liệt, chậm rãi ngẩng đầu, tròn mắt đỏ lên, thấp giọng nói:

- Con.... con muốn gặp mụ mụ!

Huyền Dạ ôm bả vai nữ nhi, ôn nhu nói:

- Nguyệt Nguyệt, đừng khóc, lập tức sẽ nhìn thấy mụ mụ, con hắn là cao hứng mới đúng. Trở lại Giáo đình, cha sẽ không miễn cưỡng con tu luyện ma pháp, con trước nghỉ ngơi một đoạn thời gian, đợi khi tinh thần khôi phục một ít rồi nói sau. Hơn nữa không nên bát nháo nữa, hết thấy đều đã là quá khứ, thời gian có thể xóa nhòa mọi thứ.

Hắn nghĩ, quan hệ giữa nữ nhi và A Ngốc bất quá là do cùng nhau lâu ngày phát sinh cảm tình mà thôi, thời gian ngắn như vậy, căn bản không có khả năng tạo ra thứ tình cảm sâu đậm gì. Lấy tính cách nữ nhi thích du ngoạn, thích những thứ mới mẻ, không được bao lâu sẽ quên A Ngốc nhanh thôi. Nhưng chuyện thật sự chỉ đơn giản như Huyền Dạ nghĩ sao? Huyền Nguyệt thật sự có thể quên A Ngốc?

Huyền Nguyệt nhìn phụ thân liếc mắt một cái, nói:

- Cha, chúng ta đi nhanh đi, con muốn nhanh chóng nhìn thấy mụ mụ.

Đoàn người rất nhanh tiến vào dải đất trung tâm Thần Thánh Giáo đình. Lấy địa vị Huyền Dạ trong Giáo đình, các tế tự thấy hắn ai cũng hành lễ thật sâu.

Dải đất trung tâm Giáo đình là do mười mấy tòa thần điện tạo thành, trung ương thần điện, đều là địa phương nghị sự của Giáo đình cao tầng. Chung quanh thần điện là nơi nghỉ ngơi của các tế tự. Mà các thẩm phán giả, thì lại ở bên ngoài Giáo đình, cùng các thần thánh ký sĩ, phụ trách mọi sự vụ trong Giáo đình.

Na Toa từ lúc Huyền Dạ mang theo người rời khỏi Thần Thánh Giáo đình cũng đã biết được tin tức, vừa nghe nói nữ nhi cùng trưởng phu đã trở về, nàng cao hứng nói không nên lời. Vốn nàng đã không đồng ý cách làm của trưởng phu cho nữ nhi xuất ngoại lịch lãm rồi. Lúc này trưởng phu đem nữ nhi trở về, nàng tâm tình phi thường tốt, một mình một người ra đón. Khi Na Toa ra đón tại cửa đại điện Quang Minh cũng vừa lúc chứng kiến Huyền Dạ cùng Huyền Nguyệt đi tới.

- Nguyệt Nguyệt.....!

Na Toa đã không cố kỵ lễ nghi, chạy nhanh đến.

Nghe tiếng mẫu thân gọi, Huyền Nguyệt toàn thân đại chấn, nước mắt trong nháy mắt giàn dụa, mọi ủy khuất trong lòng tựa hồ ngay lập tức hoàn toàn bạo phát, vừa khóc vừa chạy hướng mẫu thân, mạnh mẽ nhào vào lòng Na Toa, lên tiếng khóc rống. Ôm nữ nhi trong lòng, Na Toa cũng không khỏi rơi lệ, từ khi Huyền Nguyệt sinh ra tới nay, đây là lần đầu tiên mẹ con nàng chia lìa. Vuốt ve mái tóc lam dài của Huyền Nguyệt, nước nỡ nói:

- Nguyệt Nguyệt ngoan, không khóc, nói cho mẹ mẹ nghe, ở bên ngoài có phải chịu khổ hay không. Sau này không được rời khỏi mẹ mẹ nữa, làm mẹ mẹ lo lắng muốn chết.

Huyền Dạ đi tới cạnh mẹ con họ, một nhà gặp lại khiến cảm giác u ám trong lòng hẳn hoàn toàn biến mất, trán giãn ra, vươn tay ôm nữ nhi cũng thê tử vào lòng. Đám thủ hạ thấy vậy ai nấy cũng đều tự giác lặng lẽ rút lui, đem giờ khắc ấm áp hoàn toàn để lại riêng cho một nhà giáo chủ đại nhân.

Một lúc lâu, Huyền Nguyệt ngừng khóc, ngẩng đầu nhìn tuyệt mỹ mẫu thân, ghen ngào nói:

- Mẹ mẹ, Nguyệt Nguyệt thật sự rất nhớ người! Đều do Nguyệt Nguyệt không tốt, làm cho mẹ lo lắng!

Na Toa chảy lệ nói:

- Nguyệt Nguyệt ngoan, trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi. Mụ mụ sẽ không giận con. Mau, để mụ mụ hảo hảo xem xét một chút.

Nàng nâng Huyền Nguyệt lên, lau nước mắt cho nàng, khẽ hôn lên trán nữ nhi một chút.

- A! Nguyệt Nguyệt, con gầy đi rất nhiều, sao lại trở nên tiêu tụy như vậy, nhất định là do ăn uống kham khổ mà!

Huyền Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Mụ mụ, con không có ăn gì khổ cả. Chúng ta về nhà đi.

- Hảo, chúng ta cũng nên về nhà thôi, mụ mụ làm mấy món thật ngon, con ăn nhiều nhiều một chút! Sau này không nên tái lên đi nữa, con là bảo bối mà mụ mụ thương yêu nhất, nếu con có chuyện gì thì mụ mụ phải làm sao đây!

Huyền Dạ ôm thắt lưng thê tử, thấp giọng nói:

- Đi thôi, chúng ta trước nên về nhà.

Một nhà ba người xuyên qua Quang Minh đại điện, đến chỗ ở của Hồng Y tế tự sau Kì thần điện.

Nhìn thấy mẫu thân, nỗi nhớ A Ngốc nhạt đi một ít, Na Toa cầm bàn tay nhỏ bé của Nguyệt Nguyệt, ngồi ở bên giường, nói

- Nguyệt Nguyệt, mau nói cho mụ mụ nghe, trong khoảng thời gian rời đi này có những chuyện gì xảy ra? Có gặp nguy hiểm gì không?

Na Toa hỏi làm Huyền Nguyệt nhớ lại, nhớ lại một tháng qua trải nghiệm cùng A Ngốc, nàng không khỏi có chút ngây dại. Thì thào nói:

- Mụ mụ, nếu như thích một người, cảm giác đó như thế nào?

Na Toa trong lòng cả kinh, ngẩng đầu liếc nhìn trượng phu một cái, ôn nhu nói:

- Nguyệt Nguyệt, con làm sao vậy? Chẳng lẽ có thích ai sao?

Huyền Nguyệt trong mắt mê man cảm giác rất quen thuộc. Chính là cảm giác của nàng khi lần đầu gặp Huyền Dạ, cũng thường xuyên biểu hiện vẻ mặt này, chẳng lẽ, trong lòng nữ nhi có người không thể quên, nữ nhi còn chưa tròn 16 tuổi mà! Nàng trong lòng không khỏi âm thầm lấy làm kỳ lạ, chỉ mới có hơn một tháng, rốt cuộc là ai có mị lực lớn như vậy, lại khiến nữ nhi nghịch ngợm hoàn toàn thay đổi bộ dáng.

Huyền Nguyệt lắc đầu, lẩm bẩm nói:

- Con.... con không biết, mù mù, con muốn gặp gia gia.

Huyền Dạ nhú nhú mày, nói:

- Gia gia con đang bế quan tu luyện, không nên quấy rầy lão nhân gia mới tốt.

Kỳ thật hẳn cũng rất muốn nhanh chóng gặp mặt Giáo hoàng, đem thuật lại mọi chuyện phát sinh tại Thiên Cương sơn cho phụ thân. Sự tồn tại của Thiên Cương Kiếm Phái đã uy hiếp tới uy nghiêm của Giáo đình rồi, hẳn muốn cùng phụ thân thương lượng đối sách. Loại đại sự này nên để Giáo hoàng phân phó.

Na Toa nói:

- Chàng mang Nguyệt Nguyệt đi đi, phụ thân hôm trước đã xuất quan, mấy ngày nay đều một mình mình tưởng trong Kì thần điện. Chàng cùng Nguyệt Nguyệt đều có đoạn thời gian chưa gặp lão nhân gia, hẳn cũng nên đi xem một chút.

Huyền Dạ suy nghĩ một chút, nói

- Tốt lắm. Nguyệt Nguyệt, con tại sao muốn gặp gia gia. Lúc bình thường, con sợ nhất là đi gặp gia gia mà?

Lúc Huyền Nguyệt mới ra đời, Giáo hoàng đã phát hiện, Huyền Nguyệt trời sinh có thể chất quang minh, tư chất rất tốt, càng có thể hơn xa phụ thân Huyền Dạ, sau này khi Huyền Nguyệt hiểu chuyện, liền thường xuyên bức bách nàng tu luyện. Nhưng Huyền Nguyệt trời sinh nghịch ngợm, ý vào cha mẹ thương yêu, che dấu Giáo hoàng, không chịu tu luyện, làm cho Giáo hoàng vừa tức vừa thương, nhưng cũng không cách nào ép nàng. Huyền Nguyệt cúi đầu, nói:

- Cha, con muốn theo gia gia học quang minh ma pháp.

Huyền Dạ cùng Na Toa giật nảy mình, Na Toa sờ sờ trán Huyền Nguyệt, lo lắng nói:

- Hảo nữ nhi, con lại làm sao vậy? Cũng không nóng rần a! Sao tự dưng thay đổi như thế? Trước kia con không phải rất ghét tu luyện sao? Như thế nào lúc này lại chủ động đề nghị. Cho dù muốn học, để phụ thân dạy con cũng được rồi.

Huyền Nguyệt cúi đầu, nói:

- Mụ mụ, con không có việc gì. Con nhận thấy thực lực mình quá yếu, trên đại lục không đáng là gì? Cha cùng gia gia không phải đều nói đại kiếp ngàn năm đã sắp tới sao? Con cũng muốn vì Giáo đình góp một phần lực. Theo gia gia tu luyện, có lẽ có thể học nhanh hơn một ít.

Huyền Dạ không khỏi bất ngờ, nữ nhi lại lo ngại thực lực hẵn không đủ, cho dù chính hẵn là Hồng Y tế tự trẻ tuổi nhất Giáo Đình! Tuy vậy nhưng hẵn trong lòng cũng có chút hưng phấn, kinh nghiệm một tháng lịch lãm cũng đã khiến nữ nhi rốt cuộc hạ quyết tâm tu luyện. Có lẽ như vậy sẽ không còn muốn gặp cái tên tiểu tử A Ngốc kia nữa

Na Toa cau mày, nàng ôm bả vai nữ nhi nói:

- Tu luyện cũng không nên quá cấp bách, con hôm nay mới vừa trở về, trước nghỉ ngơi một ngày. Chờ khi tỉnh lại, cha sẽ mang con đi gặp gia gia nhé, có được không?

Nghe thanh âm mẫu thân nhu hòa, Huyền Nguyệt cũng nhẹ nhàng gật đầu, chui vào trong chăn thoải mái nằm. Na Toa giúp nàng đắp chăn mềm, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc lam dài của nàng. Hơi thở mẫu thân ấm áp quen thuộc làm nàng nhanh chóng ngủ thiếp đi. Mấy ngày này, nàng thật sự rất mệt mỏi, trong chốc lát đã truyền ra tiếng hít thở đều đều. Nhìn nữ nhi tiến vào mộng đẹp, Na Toa bình tĩnh đứng lên, kéo trượng phu ra khỏi phòng nữ nhi trở lại phòng ngủ của bọn họ, đóng chặt cửa, Na Toa sáng giọng:

- Tên tiểu quỷ, tự mình đi tìm nữ nhi cũng không nói cho ta một tiếng. Còn nữa, nữ nhi làm sao vậy? Như thế nào mới ra ngoài một chuyến mà biến hóa lớn đến thế? Hay đã phải chịu khổ gì rồi?

Huyền Dạ bất đắc dĩ nhìn kiều thê, cười khổ nói:

- Toa Toa, tốt xấu gì ta cũng là một trong tứ đại Hồng Y tế tự, có thể đừng gọi tiểu quỷ nữa được hay không? Ta một mình đi tìm Nguyệt Nguyệt, còn không phải vì nàng sao, là sợ nàng lo lắng a! Vốn là ta muốn mang nàng cùng đi, nhưng lại sợ nàng đi đường chịu khổ, cho nên mới đi một mình.

Na Toa hừ một tiếng, nói:

- Vậy chàng nói cho ta biết, Nguyệt Nguyệt rốt cuộc là làm sao vậy? Nếu như không nói rõ ràng, tối nay chàng ngủ ghế sa lon đi.

Ở bên ngoài, Huyền Dạ luôn luôn là vị Hồng y giáo chủ cao cao tại thượng, Na Toa cũng chưa bao giờ gây khó khăn gì cho hắn, giống như các Bạch y tế tự bình thường khác tôn kính, yêu quý hắn.

Nhưng một khi về đến nhà liền hoàn toàn thay đổi, Huyền Dạ luôn cực kỳ yêu thương chiều chuộng vị tuyệt sắc kiều thê này, từ khi kết hôn đến nay, một câu nặng lời cũng chưa từng nói. Thời gian dài trôi qua, liền hình thành cục diện Na Toa khi dễ Huyền Dạ. Huyền Dạ đến nay cũng không bất mãn gì, hắn cảm giác được, bị chính lão bà khi dễ cũng coi như một niềm vui thú.

Đương nhiên, Na Toa cũng rất biết đúng mực, chưa bao giờ khó dễ trượng phu. Dù sao, nàng cũng rất yêu thương nam nhân tu vi cao cường này, hắn đúng là một trượng phu tốt đồng thời cũng là một người cha tốt. Huyền Dạ tiến lên trước, nắm đầu vai thê tử, thở dài nói:

- Toa Toa, người đừng nóng, chậm rãi nghe ta nói.

Na Toa vuốt ve tay Huyền Dạ, sáng giọng:

- Đừng động thủ động cước, trước tiên nói rõ ràng đã, nếu không, không cho chạm vào ta.

Huyền Dạ đầu hàng nói:

- Hảo hảo, là như thế này,...

Lập tức, hắn đem mọi chuyện phát sinh giữa Huyền Nguyệt cùng A Ngốc đại bộ phận hắn biết đều nói ra, trong đó che giấu việc Huyền Nguyệt muốn đi Tử Vong sơn mạch thám hiểm. Nói đủ một canh giờ sau mọi chuyện mới nói rõ hết được. Na Toa cau mày nói:

- Lão công, nghe chàng nói như vậy, xem ra Nguyệt Nguyệt hắn là chăm chú. Ta cảm giác chàng đối với hài tử A Ngốc có thành kiến, Minh Vương kiểm mặc dù là thiên hạ chí tà, nhưng A Ngốc tâm địa phi thường thiện lương, Minh Vương kiểm trong tay hắn chưa chắc đã là chuyện xấu gì. Hơn nữa, chàng cũng thấy được, Nguyệt Nguyệt vô cùng thống khổ, chàng không nên chia rẽ bọn họ a!

Huyền Dạ trong mắt hàn mang chớp động,

- Không, Na Toa, ta tuyệt không thể để nữ nhi cùng một người lai lịch bất minh, hơn nữa lại còn nắm giữ Minh Vương kiếm qua lại. Trong Giáo đình có nhiều thanh niên trẻ tuổi xuất sắc như vậy, tùy tiện người nào so với A Ngốc cũng mạnh hơn gấp trăm lần. Hẳn căn bản là không xứng với nữ nhi chúng ta. Yên tâm đi, qua một đoạn thời gian, Nguyệt Nguyệt nhất định sẽ quên hẳn, tính tình Nguyệt Nguyệt nàng còn không hiểu rõ sao? Chỉ cần chúng ta xem trọng Nguyệt Nguyệt, hẳn là không có việc gì.

Na Toa suy nghĩ một chút nói:

- Nhưng ta cảm giác chàng làm như vậy có chút không ổn, ta cũng không muốn Nguyệt Nguyệt thống khổ. Mặc dù trước kia con bé rất nghịch ngợm, nhưng ta lại thích vẻ hoạt bát đó của nữ nhi. Chỉ cần nữ nhi vui sướng, chúng ta hay là không nên ngăn cản a!

Na Toa thân mình sinh ra tại Giáo đình, phụ thân nàng chính là một trong bốn vị Hồng Y tế tự hiện tại, nàng khi còn bé đã bị yêu cầu phi thường nghiêm khắc, nhiều năm khổ tu, mới làm cho Na Toa có năng lực Bạch y tế tự. Sau lại gả cho Huyền Dạ, nàng mới thoát ly quản chế của phụ thân, nàng cũng không muốn nữ nhi cũng như vậy, ngay cả tuổi thơ cũng không có. Đây cũng tính là một trong những nguyên nhân tạo thành tính cách nghịch ngợm, hay gây sự của Huyền Nguyệt.

Huyền Dạ ôm thế tử, nhìn nàng kiều nhan động lòng người, trong lòng dâng lên nhiệt ý, thấp giọng nói:

- Đợi khi nào gặp mặt phụ thân đại nhân hãy nói đi. Lão bà, ta rất nhớ nàng a! Chúng ta hình như đã thật lâu không có...

Na Toa mặt cười đỏ lên, đẩy Huyền Dạ ra nói:

- Đáng ghét, lão bất chính. Mới vừa trở về đã muốn làm chuyện xấu.

Huyền Dạ cười hắc hắc, nói:

- Lão công cùng lão bà một chỗ, có cái gì xấu nào, ta thật sự rất nhớ nàng! Tiểu biệt thăng tân hôn mà!

Nói xong liền ôm Na Toa vào lòng, hôn lên đôi môi anh đào của nàng. Na Toa chỉ từ chối tượng trưng chút thôi, liền mềm mại ôn nhu trong lòng Huyền Dạ.

Thằng đến trưa ngày thứ hai, Huyền Nguyệt mới từ mơ màng tỉnh dậy, trải qua giấc ngủ sâu làm tinh thần cũng thể xác mệt mỏi đều khôi phục. Si ngốc ngồi ở trên giường, hồi tưởng đủ thứ về A Ngốc. Nàng nghĩ đến tình cảnh lúc mới tiến vào Thiên Cương sơn mạch A Ngốc chứng kiến thân thể nàng bộ dạng bối rối không biết làm sao, không khỏi mặt cười đỏ bừng, toát ra ý cười. Nếu có thể cùng A Ngốc tìm kiếm Tinh Linh Tộc nhân, là chuyện tình tuyệt với cỡ nào a! A Ngốc, người bây giờ có tốt không?

Cửa mở, Na Toa đi đến thấy nữ nhi trên mặt mỉm cười, không khỏi thở phào nhẹ nhõm

- Nguyệt Nguyệt, nghĩ gì mà lại vui vẻ như vậy! Có phải lại đang nhớ tới A Ngốc hay không?

Huyền Nguyệt bừng tỉnh, mặt cười đỏ lên, cúi đầu ngượng ngùng:

- Mụ mụ, con...con có nghĩ gì tới hã đâu chứ!

Na Toa ngồi xuống bên cạnh nữ nhi, đem Huyền Nguyệt ôm vào lòng, ôn nhu nói:

- Nha đầu ngốc, con là nữ nhi của ta, con có tâm sự, chẳng lẽ mụ mụ nhìn không ra sao? Nói cho mụ mụ nghe, A Ngốc có cái gì tốt mà hấp dẫn con như vậy?

Tựa vào ngực mẫu thân, Huyền Nguyệt dần trầm tĩnh lại, thì thào nói:

- Mụ mụ, A Ngốc đối với con thật sự rất tốt. Cùng hã một chỗ, con lúc nào cũng vui vẻ. Hã mặc dù hơi khờ khạo, nhưng bản tính thiện lương, vì cứu con, hã thậm chí không tiếc hy sinh tính mạng. Hã đối với con tốt như thế con đều biết, mụ mụ, lúc đầu mẹ cùng cha một chỗ, có cảm giác nếu không nhìn thấy liền rất nhớ, nếu cùng một chỗ thì cảm giác phi thường vui vẻ không?

Na Toa trong lòng cả kinh, xem ra, cảm tình của nữ nhi đối với A Ngốc không đơn giản như trượng phu nói, nàng bất động thanh sắc nói:

- Nguyệt Nguyệt, cảm giác của con với A Ngốc thật như vậy sao? Hã sau này có thể mang lại hạnh phúc cho con không?

Huyền Nguyệt nhìn mẫu thân, không chút do dự kiên định gật đầu, đáp:

- Nhất định có thể. Mặc dù A Ngốc cũng không có điểm gì xuất sắc, nhưng thật không biết tại sao, con rất thích cùng hã một chỗ. Lúc mới đầu,

con đơn giản chỉ muốn có người cùng con du ngoạn mà thôi, nhưng ở chung một thời gian, con phát hiện hẳn trên người có rất nhiều điểm đặc thù. Con...con cũng không biết giữa con và hẳn rốt cuộc có phát sinh tình cảm sâu nặng gì không, chỉ là cảm giác, khi rời khỏi hẳn, còn như mất đi thứ gì đó rất quan trọng. Mụ mụ, con hiện tại có phải trông rất thống khổ!

Nói tới đây, Huyền Nguyệt tròn mắt không khỏi đỏ lên. Na Toa nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng, mỉm cười nói:

- Nha đầu ngốc. Con còn quá nhỏ, chuyện tình cảm tự nhiên chưa thể hiểu rõ. Mụ mụ biết con không muốn ở lại Giáo đình mà muốn nhanh chóng đi tìm A Ngốc, đúng không?

Huyền Nguyệt mạnh mẽ ngồi thẳng dậy, thanh âm có chút run rẩy nói:

- Mụ mụ, người có thể cho phép con đi sao?

Na Toa thở dài một tiếng, xem ra, nữ nhi thật sự đã vướng lưới tình a!

Nàng còn không hiểu được, bản thân đã không thể tự kiềm chế tình cảm đối với thiếu niên chất phác kia.

- Không được!

Nghe mẫu thân kiên định cự tuyệt, Huyền Nguyệt trên mặt một tia hưng phấn nhất thời biến mất hầu như không còn, thất vọng hiện rõ. Nhìn nữ nhi bộ dạng như vậy, Na Toa trong lòng đau xót, nói tiếp:

- Nguyệt Nguyệt, con còn quá nhỏ, mụ mụ sao có thể yên tâm để con một mình lịch lãm đại lục chứ? Lấy thực lực hiện tại của con, căn bản không cách nào tự bảo vệ. Ta nghe cha con nói qua trải nghiệm lần này, nếu như không phải vận khí tốt, chỉ sợ con đã phải chịu thương tổn rất lớn. Mụ mụ có mình con là nữ nhi duy nhất, tuyệt không thể để con đi mạo hiểm. Con còn chưa đến mười sáu tuổi a!

Huyền Nguyệt ngẹn ngào nói:

- Nhưng mà mụ mụ, con thật sự muốn ở cùng A Ngốc! Con...

Na Toa che cái miệng nhỏ nhắn của Huyền Nguyệt, nói:

- Đừng nói nữa, cảm thụ của con mụ mụ có thể hiểu được. Kỳ thật, cha con có một số việc làm không đúng, chàng không nên xem thường xuất thân hàn vi của A Ngốc. Mặc dù mụ mụ cũng không tán thành việc con ở cùng A Ngốc, nhưng, mụ mụ không hy vọng con phải thống khổ, hạnh

phúc của mình phải do chính mình đoạt lấy. Như vậy đi, mẹ mẹ thay cha con làm chủ, chỉ cần con thực lực có thể siêu việt hơn mẹ mẹ, thực lực tương đương Bạch y tế tự, hơn nữa khi đó vẫn còn nhớ tới A Ngốc, ta sẽ đồng ý để con ra ngoài tìm hân. Như vậy, mẹ mẹ mới có thể yên tâm a!

Nghe xong mẫu thân nói, Huyền Nguyệt lần nữa trong lòng dấy lên hy vọng. Vốn nàng tưởng rằng mình sẽ không bao giờ có thể rời Giáo đình nữa, nhưng mẫu thân đã hứa như vậy, thế là có hi vọng rồi, thực lực Bạch y tế tự sao? Có lẽ cũng không quá khó để đạt được.

Na Toa lau nước mắt cho Huyền Nguyệt, lắc đầu, nói:

- Nha đầu, con trước không nên quá cao hứng, con cho rằng thực lực Bạch y tế tự dễ dàng đạt được vậy sao? Nếu như dễ dàng thế, Giáo đình cũng không chỉ có mỗi mười hai danh Bạch y tế tự. Khi con có thể không dụng bất cứ thần khí nào mà năng lực tự thân vượt qua mẹ mẹ, lúc đó mới tính là hợp cách. Như vậy cũng không phải chuyện dễ dàng. Mặc dù con thiên phú hơn người, nhưng phải mất bao lâu, mẹ mẹ cũng không biết được, hết thầy phải xem sự cố gắng của con.

Huyền Nguyệt nhìn mẫu thân một chút, lần đầu tiên trong đời đối với thực lực cường đại lại khát vọng đến vậy, kiên định nói:

- Mẹ mẹ, con nhất định trong thời gian ngắn nhất đạt được thực lực Bạch y tế tự. Mẹ mẹ nhất định phải giữ lời đó!

Na Toa mỉm cười nói:

- Mẹ mẹ lúc nào nói mà không giữ lời chứ, con cũng biết, cha con cũng phải nghe ta sao!

Huyền Nguyệt lần đầu tiên vui vẻ cười từ khi trở lại Giáo đình tới nay,

- Đúng vậy! Mẹ mẹ xinh đẹp như vậy, nếu như cha không nghe, mẹ mẹ sẽ không thêm để ý nữa, cha sợ nhất người chiêu này a. Như vậy hồi xưa, cha không biết đã phải chịu bao nhiêu thống khổ nữa, hi hi.

Đứng ở ngoài cửa, Huyền Dạ không khỏi lắc đầu cười khổ, thầm nghĩ, chính mình thật sự sợ Na Toa như vậy sao? Suy nghĩ một chút, đáp án là khẳng định. Ở trên thế giới này, ngoại trừ phụ thân, sợ rằng lão bà chính là người mình sợ nhất, nhớ tới tối qua tình cảm mãnh liệt, hân trong lòng không khỏi có chút rung động.

Na Toa nghe xong nữ nhi nói, mặt cười có chút đỏ lên:

- Đi ra ngoài không nên nói lung tung, cha con dù sao cũng là Giáo đình Hồng y giáo chủ, nếu để cho người khác nghe được, sẽ không tốt, biết không? Tốt lắm, con trước nên thay quần áo, ta đi gọi cha con cùng con đi gặp gia gia.

- Hảo, mục mục người nhanh đi gọi cha đi, con đã không thể chờ đợi muốn được cùng gia gia bắt đầu tu luyện ma pháp rồi.

Huyền Nguyệt hạ quyết tâm, nhất định phải nhanh chóng đề cao thực lực, sau này tái cùng A Ngốc xông xáo đại lục ít nhiều cũng có năng lực trợ giúp hẳn. Vừa nghĩ đến có thể ở cùng A Ngốc, tâm tình nàng nhất thời hứng khởi hẳn lên.

Na Toa ra khỏi phòng Huyền Nguyệt, cùng trưởng phụ trở về phòng ngủ.

- Lão công, người nói, Nguyệt Nguyệt thật có thể tu luyện quên A Ngốc sao?

Huyền Dạ tin tưởng mười phần nói:

- Nhất định có thể, người cũng biết, thần thánh quang hệ ma pháp khi mình tưởng tu luyện không thể có một tia tạp niệm, nếu như Nguyệt Nguyệt muốn đạt tới trình độ Bạch y tế tự, tất nhiên phải khắc khổ tu luyện, khi đó, bóng dáng A Ngốc tất nhiên sẽ dần dần nhạt đi, thậm chí hoàn toàn quên mất. Đến lúc tu luyện thành công, sợ rằng sớm đã không nhớ rõ A Ngốc là ai. Đến lúc đó, chúng ta thay nữ nhi xem xét chọn ra một người con rể thật tốt, không phải hết thảy đều thỏa đáng sao?

Na Toa vẫn đang có chút lo lắng nói:

- Nhưng nếu như khi đó nữ nhi vẫn không thể quên A Ngốc, chúng ta phải làm sao? Ta lại đã đáp ứng con bé, khi đó sẽ để nó đi tìm A Ngốc.

Huyền Dạ suy nghĩ một chút, nói:

- Nguyệt Nguyệt nếu muốn đạt tới trình độ của nàng rất khó khăn, nếu đúng như lời nàng nói, con bé vẫn không thể quên A Ngốc thì để con bé đi tìm hẳn đi. Có lẽ, thiên thần nhất định muốn bọn họ cùng một chỗ, chúng ta cũng không thể chia rẽ. Huống chi, ta còn đáp ứng đánh cược cùng Thiên Cương kiếm thánh. Xem ra, phải 5 năm sau mới có được đáp án.

Na Toa trong lòng cả kinh, nói:

- Lão công, chẳng lẽ năm năm sau, chàng không chắc thắng A Ngốc?

Huyền Dạ lắc đầu, nói:

- Ta không phải không có nắm chắc, chỉ là có chút lo lắng mà thôi. Nàng chưa từng thấy Thiên Cương kiếm thánh, không rõ hấn lợi hại, ai biết cái lão đầu dị thường kia có thể làm ra chuyện gì chứ. Có lẽ, hẳn thật sự có thể khiến thực lực A Ngốc tăng lên toàn diện cũng không chừng. Bất quá, nàng yên tâm, lão công của nàng cũng không phải ngồi không. Năm năm, ta cũng sẽ không ngừng tiến bộ.

Na Toa dựa vào lòng Huyền Dạ, thì thào nói:

- Mọi thứ khác hết thảy ta đều không quản, chỉ cần chàng cùng Nguyệt Nguyệt bình an là được.

Huyền Dạ cảm thụ thâm tử ôn nhu, hôn nhẹ lên trán nàng, nói:

- Chúng ta đi thôi, đừng làm cho nha đầu chờ lâu. Mọi việc, ta đều muốn hướng phụ thân đại nhân báo cáo một chút, xem xét thái độ của Thiên Cương kiếm thánh, còn phải chờ lão nhân gia định đoạt.

Hai người một lần nữa đi tới phòng Huyền Nguyệt, vừa lúc thấy Huyền Nguyệt từ trong phòng đi ra, nàng thay một bộ thân trắng, váy chung quanh dùng kim tuyến, mái tóc dài màu lam buông thẳng qua tất, khuôn mặt nhỏ nhắn đào dạt thần thái hoạt bát, trong tay cầm thiên sứ chi trượng, nhìn qua, thật sự tựa như thiên sứ hạ phàm. Huyền Dạ xem nữ nhi một chút, vừa lại xem thâm tử một chút, thở dài nói:

- Toa Toa, Nguyệt Nguyệt thật sự rất giống nàng! Còn nhớ rõ khi đó, ta chính là bị khí chất thánh khiết của nàng chinh phục a.

Na Toa mặt cười đỏ lên, nhẹ nhàng nắm tay Huyền Dạ, thấp giọng nói:

- Trước mặt nữ nhi không nên làm càn. Nguyệt Nguyệt, chúng ta đi thôi. Hôm qua ta đã cùng gia gia nói qua, lão nhân gia hiện tại đang chờ chúng ta tại Kỳ thần điện đó.

Nguyệt Nguyệt chứng kiến cha mẹ bộ dạng ân ái, không khỏi cực kỳ hâm mộ, nếu như mình cùng A Ngốc cũng có thể..., thật là tốt biết bao! Mặt cười đỏ lên, nàng cố gắng đem ý niệm này chôn sâu dưới đáy lòng, tiến đến cạnh mẫu thân, chen vào giữa nắm tay hai người, nói:

- Vậy chúng ta mau đi thôi, không nên để cho gia gia chờ lâu a!

Huyền Dạ nhìn thê tử bị nữ nhi chiếm mất, bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

- Đi thôi!

Kì thần điện.

Giáo hoàng đang khoanh chân ngồi dưới chân pho tượng thiên thần, nơi chính giữa thần điện, mái tóc trắng dài bù xù sau người, trên đầu lóe ra kim sắc quang mang, kim sắc tế tự bào khiến thân phận càng thêm tôn quý, hơi thở thần thánh nhàn nhạt tràn ngập xung quanh thân thể, hai mắt nhắm lại, trên mặt hân mang theo một chút ý cười.

Sau lưng, pho tượng thiên thần có sáu đôi cánh chim trắng muốt, thân thể thánh khiết hoàn toàn được điêu khắc bằng bạch ngọc mà thành, phía trên tùy thời đều tồn tại một tầng mỏng lung sương mù, khiến không cách nào thấy rõ chân diện mục, tạo cho người ta một loại cảm giác thần bí.

- Hồng Y tế tự Huyền Dạ, Bạch y tế tự Na Toa cùng khuê nữ Huyền Nguyệt cầu kiến Giáo hoàng đại nhân.

Âm thanh trong trẻo từ ngoài điện truyền đến. Giáo hoàng hai mắt vẫn nhắm như trước, lạnh nhạt nói:

- Vào đi.

Hắn thanh âm mặc dù không lớn, nhưng truyền ra ngoài rất rõ ràng. Cả Kì thần điện cũng chỉ có duy nhất hắn ngồi đó. Huyền Dạ một nhà đi vào đại điện, bọn họ đi tới trước mặt cách Giáo hoàng 10 thước, cung kính thực hiện tiêu chuẩn lễ nghi Giáo đình. Huyền Nguyệt nhiều ngày không thấy gia gia, thừa dịp cha mẹ không chú ý, đột nhiên chạy qua.

- Gia gia

Huyền Dạ cũng không có ngăn cản Huyền Nguyệt, chỉ bất đắc dĩ lắc đầu.

Giáo hoàng chậm rãi mở hai mắt, ánh mắt trong suốt nhu hòa, tựa hồ có thể từ trong mắt hắn thấy cảnh bách thể tang thương. Mang theo nét cười, Giáo hoàng vung tay, quang mang nhu hòa bao quanh thân thể Huyền Nguyệt, đem nàng đến trước mặt.

- Nha đầu người, rốt cuộc cũng biết đường trở về a

Huyền Nguyệt le lưỡi, nói:

- Con bị cha bắt về đó. Gia gia, con rất nhờ người, người vẫn khỏe chứ?

Giáo hoàng trên đại lục, là người phát ngôn của thần, thân phận này có thể nói là tôn quý nhất trên đại lục, nhưng Huyền Nguyệt là cháu gái duy nhất của hắn, đối với đứa cháu gái này, hắn một điểm biện pháp cũng không có, như một lão nhân bình thường mà thôi, mang theo ngừ khí thương yêu hiền lành nói:

- Chỉ cần người không ghét gia gia, gia gia một chốc vẫn không chết được.

Huyền Nguyệt một tay giựt giựt rìa mép màu trắng của Giáo hoàng, giả vờ cả giận nói:

- Gia gia không được nói bậy, người sao có thể chết được!

Huyền Dạ trách mắng:

- Nguyệt Nguyệt, không được vô lễ với gia gia!

Giáo hoàng bắt được bàn tay nhỏ bé của Huyền Nguyệt, nói

- Nha đầu người, càng ngày càng làm càn, còn không mau buông ra, là bảo bối rìa mép của gia gia a. Còn phải dựa vào chúng nó giường oai đó!

Tiện tay vung ống tay áo lên, bạch sắc thần thánh quang mang đã bao quanh thân thể Huyền Nguyệt, khiến nàng không thể động đậy, chỉ có thể thành thật ngồi bên cạnh Giáo hoàng.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Thần Chi Tẩy Lễ

> - Huyền Dạ, người không phải có chuyện gì muốn nói cho ta nghe sao? Nói đi.

Huyền Dạ cũng không dám làm càn như Huyền Nguyệt, vội vã cung kính nói:

- Vâng, Giáo hoàng đại nhân. Là như thế này, lần này trong quá trình ta tìm Nguyệt Nguyệt phát hiện tung tích Minh Vương kiếm.

Giáo hoàng trong lòng cả kinh, nói:

- Cái gì, Minh Vương kiếm, rốt cuộc cũng đã tìm được tên sát thủ đó?

Huyền Dạ lắc đầu, nói:

- Không phải tên sát thủ đó mà là đệ tử hần!

Lập tức, hần thuật lại như thế nào phát hiện A Ngốc nắm giữ Minh Vương kiếm cùng việc bản thân đến Thiên Cương Kiếm Phái tìm Huyền Nguyệt, rồi mọi xung đột phát sinh tại Thiên Cương Kiếm Phái nói lại một lần.

Trong đó chỉ che giấu đồ ước giữa mình cùng Thiên Cương kiếm thánh, hần cũng không muốn cho nữ nhi bất cứ hy vọng gì. Nghe xong Huyền Dạ tự thuật, Giáo hoàng trầm mặc, một lúc lâu, hần mới than nhẹ một tiếng, nói:

- Minh Vương kiếm cùng Thần Long Chi Huyết đồng thời xuất hiện trên một người, quả thật có chút kỳ quái. Nhưng người đã làm sai một việc, đó chính là không nên trêu chọc Thiên Cương Kiếm Phái, mặc dù Thiên Cương Kiếm Phái cùng Giáo đình chúng ta không giao hảo, nhưng bọn họ thủy chung vẫn là chính phái. Nếu như bình thường, chúng ta còn có thể nghĩ biện pháp, từ từ truyền đạo biến họ thành thờ phụng giả, nhưng hiện

tại chúng ta cũng không có thời gian đi làm việc này. Ba mươi năm trước, ta từng cùng Thiên Cương kiểm thánh gặp qua. Khi đó, ta vừa mới tiếp nhận chức vị Giáo Hoàng không lâu, còn Thiên Cương kiểm thánh đã gần 90 tuổi. Đối với danh khí kiểm thánh của hắc, ta thủy chung không phục, vì vậy ta hướng hắc khiêu chiến.

Huyền Dạ nghe xong phụ thân nói, trong lòng cả kinh, hắc cho tới bây giờ cũng chưa có nghe phụ thân nói qua từng giao thủ với Thiên Cương kiểm thánh. Vội vã hỏi:

- Phụ thân, vậy kết quả như thế nào? Cha cùng Thiên Cương kiểm thánh ai thắng?

Giáo hoàng có chút thở dài, nói:

- Lần đó là lần bại duy nhất trong cuộc đời ta, ta thua.

Huyền Dạ cực kỳ hoảng sợ, hắc rõ ràng biết được lúc Giáo hoàng truyền nhận phụ thân thực lực cường đại ra sao, không khỏi thất thanh nói:

- Không, điều này sao có thể? Trên đại lục căn bản không ai có khả năng thắng người.

Giáo hoàng ánh mắt thủy chung rất bình tĩnh, thản nhiên nói:

- Nhưng ta quả thật đã thua. Trận chiến ấy, chúng ta giao thủ chỉ duy nhất một chiêu mà thôi, Thiên Cương kiểm thánh lập tức rời đi, nhưng ta lại rõ ràng biết, chính mình đã thua. Thiên Cương kiểm thánh võ kỹ đã đạt tới cảnh giới siêu phàm nhập thánh, căn bản không phải người thường có khả năng tưởng tượng. Nếu như chúng ta trong lúc đó cách nhau trăm thước, có lẽ ta còn có thể thắng. Nhưng hắc tuyệt đối sẽ không cho ta cơ hội đó. Trong trường hợp một chọi một mà nói, sợ rằng khắp thiên hạ chưa người nào là đối thủ của hắc. Cho dù là ta của hiện tại cũng vậy.

Huyền Dạ ngơ ngác đứng đó, hắc thật không ngờ phụ thân cư nhiên lại đánh giá Thiên Cương kiểm thánh cao như vậy. Thì thảo nói:

- Chẳng lẽ Thiên Cương kiểm thánh đã có lực lượng của thần? Nhưng cha mới là người gần các thần nhất chứ?

Giáo hoàng lắc đầu:

- Đúng vậy, hắc thực lực quả thật đã đạt tới gần lực lượng của thần, đáng tiếc, hắc lại không phải thần thờ phụng giả. Nếu như chúng ta đồng

thời đều không sử dụng bất cứ khí cụ phụ trợ, hẳn hoàn toàn có năng lực trong vòng một chiêu lấy đi tính mạng ta. Nhưng nếu như ta có thần khí phụ trợ, có lẽ, trong vòng một chiêu cũng có thể hủy diệt hẳn. Ba mươi năm không thấy, không biết hẳn đã tiến bộ tới trình độ nào rồi. Nhưng ta lại biết rõ, trừ phi phát động thực lực cấm chú khổng lồ, nếu không, thế gian không có bất cứ ma pháp nào có thể ngăn cản hẳn. Trong lòng ta, hẳn so với Minh Vương kiếm càng đáng sợ hơn. Cho nên, ta mới nói, người phạm phải sai lầm, người không nên trêu chọc hẳn.

Huyền Dạ nói:

- Phụ thân, nếu như ngài mang theo tứ đại Hồng Y tế tự chúng ta đến trước Thiên Cương Kiếm Phái, có thể hoàn toàn tiêu diệt bọn họ không?

Giáo hoàng thanh âm đột nhiên lạnh xuống tới,

- Cái ý niệm này người ngàn vạn lần không nên có. Nếu như ta cùng Thiên Cương kiếm thánh toàn lực đồng quy vô tận, mang theo các người, quả thật có thể tiêu diệt bọn họ. Nhưng người phải biết rằng, trên đại lục tổng cộng có bốn vị kiếm thánh, ta đã từng nói qua. Nếu có thể uy hiếp đến sự tồn vong của Giáo đình, cũng chỉ có bốn người bọn họ mới có thể. Mặc dù giữa tứ đại kiếm thánh cũng không thường xuyên qua lại, nhưng bọn hẳn đều là bằng hữu tốt của nhau. Nếu như Giáo đình hủy diệt Thiên Cương Kiếm Phái, trước không nói Hoa Thịnh đế quốc sẽ có phản ứng gì, mà sẽ bị tam đại kiếm thánh trả thù, tất nhiên sẽ làm chúng ta tổn thất thảm trọng. Cho nên, Giáo đình cùng tứ đại kiếm thánh vĩnh viễn là bằng hữu.

Huyền Dạ đến giờ phút này mới hoàn toàn hiểu được tính chất nghiêm trọng của vấn đề, xấu hổ nói:

- Phụ thân, ta thật sự đã lỗ mãng.

Giáo hoàng thở dài một tiếng, nói:

- Người là tế tự xuất sắc nhất Giáo đình, ta hy vọng người càng phải yêu cầu nghiêm khắc với bản thân hơn. Sau này, vị trí của ta còn muốn người kế thừa, chuyện gì, cũng không nên chỉ nhìn bề ngoài, muốn hiểu rõ nội hàm, hoàn toàn phải nhìn thấu triệt, rồi mới đưa ra quyết định cuối cùng. Người hiểu không?

Giáo hoàng trên người tản mát ra thần quang trầm tĩnh, mắt không chớp nhìn chăm chăm Huyền Dạ. Huyền Dạ thân thể chấn động, cung kính gập đầu, nói:

- Cẩn tuân Giáo hoàng đại nhân dạy bảo.

Dừng một chút, hần nói tiếp:

- Phụ thân, vậy Minh Vương kiếm cùng Thần Long Chi Huyết tính sao đây, chúng đều là những vật Giáo đình nóng lòng thu hồi, chẳng lẽ, mặc cho cho chúng rơi vào tay tên tiểu tử A Ngốc kia sao? Như vậy rất nguy hiểm, Minh Vương kiếm tà ác ra sao ngài hần biết rõ.

Năng lực hành động của Huyền Nguyệt mặc dù bị phong bế, nhưng cũng không ảnh hưởng nàng nói chuyện, kháng thanh nói:

- A Ngốc tâm tính thiện lương, hần nhất định sẽ không dụng Minh Vương kiếm làm chuyện bại hoại gì, cha, người không nên nói A Ngốc như vậy.

Giáo hoàng nhắm hai mắt lại, một hồi lâu mới nói:

- Huyền Dạ, người phân phó thủ hạ tuyệt đối giữ bí mật chuyện này. Đồng thời, nói cho thẩm phán trưởng, đề nghị hần phái người canh giữ phụ cận Thiên Cương sơn mạch, một khi phát hiện A Ngốc rời khỏi Thiên Cương sơn, lập tức phái cao thủ bảo hộ. Về phần Minh Vương kiếm cùng Thần Long Chi Huyết, chúng ta nhất định phải thu hồi, bất quá không cần gấp. Xem Thiên Cương Kiếm Phái phản ứng như thế nào đã. Người không phải cùng Thiên Cương kiếm thánh đồ ước 5 năm sao? Đến lúc đó, tái thu hồi cũng không muộn, ta tin tưởng người sẽ không thua cái tên tiểu tử đó.

Huyền Dạ hãnh diện nói:

- Đương nhiên không, cho dù hần có thêm 30 năm công phu tu luyện, cũng nhất định không thể thắng ta.

Nghe phụ thân cùng gia gia nói chuyện với nhau, Huyền Nguyệt có chút nóng nảy,

- Gia gia, các người sao có thể đoạt bảo của A Ngốc chứ, Minh Vương kiếm cùng Thần Long Chi Huyết đều là người khác cho hần. Hơn nữa, không có 2 bảo vật này bảo vệ, hần sẽ rất nguy hiểm.

Giáo hoàng liếc nhìn Huyền Nguyệt một cái, mỉm cười nói:

- Nha đầu ngốc, người cấp bách gì chứ, quan tâm tất loạn. Kỳ thật, nếu như không có 2 đồ vật này, hài tử A Ngốc có lẽ sẽ càng an toàn hơn, người hiểu được ý gia gia chứ?

Huyền Nguyệt ngăn người, nói:

- Không, ta không rõ. Ta chỉ biết Minh Vương kiếm cùng Thần Long Chi Huyết đều đã cứu mạng A Ngốc. Càng huống chi hãn mang sứ mệnh trong người, không có khí cụ tốt bảo vệ sao được?

Huyền Dạ ngăn người:

- Sứ mệnh? Hãn thì có sứ mệnh gì chứ? Nga, người nói việc cứu vớt Tinh Linh Tộc nhân sao, ta sẽ an bài, phụ thân, hiện tại Đạo Tặc công hội rất hung ác, ta nên sửa trị bọn chúng mới được.

Giáo hoàng gật đầu:

- Chuyện này do người phụ trách đi. Người đi nói cho thẩm phán trưởng, khi A Ngốc rời Thiên Cương sơn, Minh Vương kiếm cứ để A Ngốc bảo tồn, dù sao người cũng đã đáp ứng Thiên Cương kiếm thánh, chúng ta không thể nuốt lời. Nhưng Thần Long Chi Huyết là di vật của Thần Vũ đại nhân, phải nhanh chóng thu hồi lại, người hiểu ý ta chứ?

Huyền Dạ trong mắt quang mang chột lóe, nói:

- Vâng, Giáo hoàng bệ hạ.

Huyền Nguyệt nghe đến đó, vội vàng kêu lên:

- Không, không được, gia gia, cha, các người không được thu hồi Thần Long Chi Huyết! Vật đó cũng không thuộc về Giáo đình chúng ta, các người nếu thu hồi, đó chính là mạnh mẽ cướp đoạt, khác gì cường đạo đâu.

Giáo hoàng có chút ngăn người, nói:

- Nguyệt Nguyệt, người nói vậy là sao. Thần Long Chi Huyết cùng Phượng Hoàng Chi Huyết trên người người vốn là một đôi, đều là chí bảo của Thần Thánh Giáo đình chúng ta, ngàn năm trước, phân biệt do đệ nhất Giáo hoàng Thần Vũ bệ hạ cùng phụ nhân cất giữ. Tự nhiên là vật của Giáo đình. Người nói chuyện phải chú ý đúng mực, nếu để ngoại nhân nghe được, sẽ bất lợi cho danh dự của Giáo đình.

Huyền Nguyệt kích động cuống quýt lắc đầu:

- Không, không, Thần Long Chi Huyết đã không còn là vật của Giáo đình, Thần Vũ bộ hạ đã tặng cho người khác rồi, các người không thể tùy tiện thu hồi.

Giáo hoàng cùng Huyền Dạ liếc nhau, toát ra thần sắc kinh ngạc, hẳn cũng biết Thần Long Chi Huyết đã được Thần Vũ cho ai khác, nhưng điển tích tại Giáo đình cũng không có ghi lại, không biết đã đưa Thần Long Chi Huyết cho ai, không khỏi hỏi:

- Nguyệt Nguyệt, theo ý người, chẳng lẽ, Thần Long Chi Huyết này Thần Vũ bộ hạ ban tặng sau đó người này đã đưa cho A Ngốc sao?

Đã tới nước này, Huyền Nguyệt vì bảo vệ A Ngốc, không cách nào dấu diếm nữa, đành nói:

- Đúng vậy! Gia gia, chẳng lẽ ngài không biết, Thần Vũ bộ hạ đem Thần Long Chi Huyết ban tặng cho Phổ Nham Tộc sao?

- Phổ Nham Tộc?

Giáo hoàng cùng Huyền Dạ đồng thời cả kinh, thất thanh nói. Huyền Dạ nhíu nhíu mày:

- Nguyệt Nguyệt, người nói A Ngốc được Phổ Nham Tộc tặng Thần Long Chi Huyết? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, người kể chi tiết một chút.

Giáo hoàng vung tay áo, giải khai cấm chế trên người Huyền Nguyệt, cùng đợi nàng trả lời. Huyền Nguyệt tâm nhất hoành, nói:

- Là như thế này, lúc đầu chúng ta tới Phổ Nham Tộc, Phổ Lâm tiên tri đem ta cùng A Ngốc đến Đền Lỗ thần miếu.....

Huyền Nguyệt đem lịch sử Phổ Nham Tộc thuật lại một lần,

- Phổ Nham Tộc thật sự đáng thương! Bọn họ trong hạo kiếp nỗ lực nhiều nhất, nhưng cuối cùng lại mất đi lãnh địa của mình. Nhưng chuyện đã xảy ra rồi không cách nào thay đổi, vì muốn bồi thường, cho nên Thần Vũ bộ hạ mới đem Thần Long Chi Huyết đưa cho Phổ Nham Tộc, làm truyền thừa chi bảo của bọn họ, sau lại, Phổ Lâm tiên tri đã đem Thần Long Chi Huyết cho A Ngốc.

Giáo hoàng nhẹ nhàng thở dài, nói:

- Nguyên lai là như vậy, trong điển tích Giáo đình căn bản không có ghi lại, nghĩ đến chắc không muốn truyền đi danh tiếng bất lợi. Nguyệt Nguyệt,

nếu Thần Long Chi Huyết trở thành Phổ Nham Tộc truyền thừa chi bảo, bọn họ sao có thể dễ dàng đưa cho A Ngốc vậy chứ?

Huyền Nguyệt nhớ tới lời nhắc nhở của Phổ Lâm tiên tri, không nên đem chuyện chính mình là cứu thế chủ nói ra, hơi do dự nói:

- Như vậy, đó là bởi, bởi vì...

Huyền Dạ có chút sốt ruột, thúc dục hỏi:

- Bởi vì sao? Người nói mau đi!

Na Toa bấm Huyền Dạ một chút, thấp giọng nói:

- Người gấp cái gì? Đừng thúc dục hài tử.

Huyền Nguyệt cắn răng một cái, nàng có lẽ đi lời nhắc của Phổ Lâm tiên tri, nhìn Giáo hoàng nói:

- Đó là bởi vì, Phổ Lâm tiên tri nói, ta và A Ngốc có khả năng là cứu thế chủ.

Những lời này vừa nói ra, Giáo hoàng, Huyền Dạ, Na Toa ba người tất cả đều thất thần. Huyền Dạ thanh âm có chút run rẩy,

- Người nói cái gì? Phổ Nham Tộc tiên tri nói các người là cứu thế chủ, này, điều này sao có thể, không, hẳn nhất định chỉ phỏng đoán thôi.

Cứu thế chủ quan trọng với Giáo đình như thế nào hẳn làm Hồng y giáo chủ đương nhiên biết rõ. Ngàn năm đại kiếp sắp tới, Giáo đình gặp phải khảo nghiệm nghiêm trọng, rất có thể vì kiếp nạn này mà mất đi địa vị thống trị trên đại lục. Mà có thể thay đổi hết thảy, chính là tìm được tân cứu thế chủ như những lời Thần Vũ bộ hạ lưu lại trước lúc lâm chung. Bọn họ tìm kiếm cứu thế chủ đã rất nhiều năm.

Giáo hoàng mặc dù trong lòng không yên, nhưng hẳn dường như vẫn rất trấn tĩnh, trầm giọng nói:

- Nguyệt Nguyệt, nói cho gia gia, Phổ Lâm tiên tri tại sao lại nói như vậy. Ta biết, Phổ Nham Tộc tiên tri có một chút năng lực đặc thù hơn cả Giáo đình. Hẳn đã nói những gì cho các người?

Huyền Nguyệt gật đầu, đáp:

- Gia gia, ngài còn nhớ rõ lúc đầu ngài dự đoán cứu thế chủ như thế nào không? Chính là mấy chữ đó!

Giáo hoàng nói:

- Lúc đầu, ta lợi dụng kì thần chú dưới sự trợ giúp của các vị tể tự, từng xuất thiện vài chữ: lương, tà ác, long, phượng, ái. Người nói chính là mấy chữ này sao?

Huyền Nguyệt gật đầu:

- Đúng vậy! Phổ Lâm tiên tri cũng đồng dạng làm như vậy, bất đồng chính là, hắc mặc dù không có pháp lực cao cường như ngài, nhưng hắc chấp nhận hy sinh 30 năm tuổi thọ, lấy được gợi ý chuẩn xác đầy đủ của thần, toàn văn là: “Thiện Lương cùng Tà Ác kết hợp, Quang Minh cùng Hắc Ám thống nhất, Phượng Hoàng Chi Huyết dẫn đường, xuyên qua mọi cách trở, Thần Long Chi Huyết kết hợp, luyện ái trường tồn”

Nghe xong Huyền Nguyệt nói, Giáo hoàng cũng ngồi không yên, mạnh mẽ đứng lên, xoay người, đối mặt pho tượng thiên thần, thì thào lầm bầm:

- Thiện Lương cùng Tà Ác kết hợp, Quang Minh cùng Hắc Ám thống nhất, Phượng Hoàng Chi Huyết dẫn đường, xuyên qua mọi cách trở, Thần Long Chi Huyết kết hợp, luyện ái trường tồn. Đúng vậy, đây nhất định là lời chỉ dẫn chính thức.

Hắc vừa lại quay người, nắm bả vai Huyền Nguyệt, nói:

- Nguyệt Nguyệt, người nói tiếp xem Phổ Lâm tiên tri còn nói những gì. Một chữ cũng không được bỏ sót, toàn bộ nói lại cho ta biết.

Huyền Nguyệt nhìn Giáo hoàng bộ dáng lo lắng, trong lòng đã có chút hối hận, nhưng đã tới nước này, cũng không dừng lại được, đành i nói:

- Chính là bởi vì câu chỉ dẫn này, cho nên Phổ Lâm tiên tri mới nói ta cùng A Ngốc là cứu thế chủ, A Ngốc lại càng đóng vai trò trọng yếu. Ngài phân tích, thiện lương cùng tà ác kết hợp, đó không phải nói A Ngốc bản tính thiện lương cùng Minh Vương kết hợp sao? Mà quang minh cùng hắc ám, Phổ Lâm tiên tri nói là đại biểu cho ta và A Ngốc, ta học chính là thần thánh quang minh ma pháp, mà hắc thì dụng chí tà Minh Vương kiểm. Hai câu sau, không cần ta giải thích các người cũng hiểu được. Chính bởi thế, Phổ Lâm tiên tri mới đem Thần Long Chi Huyết giao cho A Ngốc. Hiện tại Thần Long Chi Huyết đã không còn thuộc về Giáo đình chúng ta, các người cũng không thể mạnh mẽ cướp đoạt a!

Giáo hoàng cùng Huyền Dạ tâm tình kích động, bọn họ thật không ngờ, tìm kiếm cứu thế chủ nhiều năm như vậy mà dĩ nhiên lại gần ngay trước mắt. Giáo hoàng không ngừng suy tư, hồi lâu thở dài nói:

- Xem ra, Phổ Lâm tiên tri ước chừng có tám phần chính xác.

Huyền Nguyệt vui vẻ nói:

- Gia gia, vậy người sẽ không tái gọi người đoạt Thần Long Chi Huyết của A Ngốc chứ? Vốn Phổ Lâm tiên tri không muốn ta nói cho người biết, muốn hết thảy thuận theo tự nhiên. Nhưng nếu không nói, các người lại làm việc bất lợi đối với A Ngốc.

Giáo hoàng khẽ gật đầu:

- Huyền Dạ, người nói thẩm phán trưởng, phái ra bốn gã thánh thẩm phán giả bảo vệ hài tử A Ngốc kia, bất quá, không vạn bất đắc dĩ, không thể dễ dàng ra tay, hiểu chưa? Hết thảy cứ dựa theo Nguyệt Nguyệt nói, thuận theo tự nhiên đi.

Huyền Dạ hiện tại nội tâm cũng phi thường hối hận, hân hoan được, cứu thế chủ đại biểu cho cái gì. Lúc đầu, Thần Vũ là đệ nhất cứu thế chủ, bởi vì cứu vớt đại lục, chiếm được tôn kính của mọi người, thành công thành lập Thần Thánh Giáo đình áp đảo bất cứ quốc gia nào trên đại lục. Nếu A Ngốc đúng như lời Huyền Nguyệt nói, là cứu thế chủ của lần ngàn năm đại kiếp này, như vậy hẳn đại biểu cho lực lượng của thần. Mà chính mình lại cùng thần đối nghịch, làm cho Giáo đình rời xa chỉ dẫn, cứ thế sẽ có cái kết quả gì, không có ai có thể đoán trước được, chính mình thật sự đã quá coi thường A Ngốc đi.

- Vâng, phụ thân, ta sẽ đi ngay!

Huyền Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, có chút hưng phấn nắm cánh tay Giáo hoàng nói:

- Gia gia, cảm ơn ngài. Nay ta an tâm rồi!

Thần Thánh Giáo đình Thẩm Phán Sở chức vị cao nhất hiển nhiên có thể tương đương cùng Hồng y giáo chủ, tiếp theo là hai gã Phó Thẩm Phán Trưởng, tiếp, chính là sáu gã Thánh Thẩm Phán giả. Thánh Thẩm Phán giả công lực cao thâm, tựa hồ cũng không dưới Thiên Cương Kiểm Phái Nhị

đại đệ tử, cho dù cùng ba vị chính phó Thẩm Phán Trưởng cũng không kém mấy.

Đương nhiên, chỉ là Huyền Nguyệt cảm giác mà thôi. Thần Thánh Giáo đình Thẩm Phán Sở từ cao đến thấp, chức vị phân biệt là, Thẩm Phán Trưởng, Phó Thẩm Phán Trưởng, Thánh Thẩm Phán giả, Quang Minh thẩm phán giả, Kim Giáp thẩm phán giả, Ngân Giáp thẩm phán giả cùng phổ thông thẩm phán giả.

Lấy thân phận Huyền Dạ, xuất ngoại tuần du hẳn phải mang theo Quang Minh thẩm phán giả, nhưng bởi vì mười hai danh Ngân Giáp thẩm phán giả từ nhỏ cùng hẳn lớn lên, vẫn luôn bảo vệ hẳn an toàn, cho nên vẫn mang theo bọn họ.

Thánh thẩm phán giả trực tiếp nghe lệnh của Giáo hoàng, không có Giáo hoàng ra lệnh, cho dù là Thẩm Phán trưởng cũng không quyền. Thẩm Phán Sở mặc dù cùng tế tự là hai hệ thống riêng biệt, nhưng người thống trị cao nhất đều là Giáo hoàng, ngàn năm tới nay, Thần Thánh Giáo đình vẫn luôn tích súc lực lượng, cho dù có là Hồng y giáo chủ như Huyền Dạ cũng không hoàn toàn rõ ràng, chỉ có Giáo hoàng mới có thể điều động tất cả thực lực.

Huyền Nguyệt thấy chuyện A Ngốc đã được giải quyết, lắc lắc cánh tay Giáo hoàng nói:

- Gia gia, Nguyệt Nguyệt có việc muốn cầu người.

Giáo hoàng mỉm cười, nói:

- Người tiều quý này, lại vừa nảy ra chủ ý gì sao! Mấy cái bảo bối của gia gia đều bị người lấy đi gần hết không sai biệt lắm a!

Lấy được tin tức chuẩn xác về cứu thế chủ, Giáo hoàng trong lòng thoải mái không ít.

Huyền Nguyệt mặt cười đỏ lên, sáng giọng:

- Gia gia, ta có phá hư gì đâu chứ, ta chỉ muốn cùng người học tập ma pháp mà thôi!

Giáo hoàng ha ha cười, nói:

- Nguyệt Nguyệt nhà chúng ta đôi tính khi nào vậy, không giống người a!

Huyền Nguyệt liếc nhìn mẫu thân, Na Toa hướng nàng mỉm cười, đệ xuất ánh mắt cổ vũ.

- Gia gia, ta thật chỉ muốn hảo hảo học tập ma pháp, lần này xuất ngoại lịch lãm, ta mới thấy thực lực bản thân cùng những cao thủ bên ngoài chênh lệch đường nào, ngài sẽ dạy cho Nguyệt Nguyệt chứ.

Giáo hoàng hài lòng gật đầu, Huyền Nguyệt yêu cầu học tập ma pháp khiến hãn phi thường vui vẻ, mặc kệ vì nguyên nhân gì, cháu gái duy nhất cuối cùng cũng đã chịu cố gắng.

- Vậy sao người không nhờ cha người dạy?

Huyền Nguyệt quay đầu hướng phụ thân làm mặt quỷ, nói:

- Cha ma pháp không bằng gia gia a! Ta nếu muốn học, tất nhiên phải chọn người có ma pháp lợi hại nhất rồi. Gia gia trên đại lục là người thân cận với thần nhất, đương nhiên nên chọn người!

Cho dù là Giáo hoàng cũng rất thích được người khác khen tặng, hơn nữa nhân vật này lại chính là cháu gái mình, Giáo hoàng vui vẻ, nói:

- Tốt lắm, gia gia sẽ thu người làm đồ đệ. Bất quá Nguyệt Nguyệt, năng lực ma pháp gia tăng cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, trong đó phải chịu rất nhiều cực khổ, người chịu được không? Trong lúc dạy ma pháp, gia gia cũng sẽ không vì người là cháu gái mà hạ thủ lưu tình đâu, lúc phụ thân người theo ta học, không biết ăn phải bao nhiêu đau khổ a!

Huyền Nguyệt vừa nghĩ chỉ cần bản thân có thể học được ma pháp cao thâm, có thể ra ngoài tìm A Ngốc, cùng hãn xông xáo đại lục, chắc chắn nói:

- Gia gia, ngài yên tâm đi. Ta nhất định có thể kiên trì.

Giáo hoàng nói:

- Tốt lắm, đã như vậy, bắt đầu từ hôm nay, gia gia sẽ chính thức dạy người thần thánh ma pháp. Huyền Dạ, Na Toa, các người đi xuống đi. Nhớ kỹ chuyện ta phân phó. Nguyệt Nguyệt sẽ ở lại đây với ta, nha đầu này đang rất quyết tâm, ta nhất định sẽ hảo hảo dạy dỗ

Huyền Dạ có chút lo lắng liếc nhìn nữ nhi, cười khổ nói:

- Cha, người nên hạ thủ lưu tình a!

Hiển nhiên năm đó theo Giáo hoàng học tập ma pháp hẳn quả thật ăn không ít đau khổ. Giáo hoàng mỉm cười

- Người yên tâm đi, nhiều năm qua, ta đã tìm được phương pháp tu luyện rất tốt. Nguyệt Nguyệt sẽ không chịu nhiều đau khổ như người lúc đầu đâu. Đi xuống đi.

Khi hẳn biết được Huyền Nguyệt có khả năng là cứu thế chủ, cũng đã hạ quyết tâm, bồi dưỡng cháu gái trở thành cao cấp tế tự trong Giáo đình. Huyền Dạ nắm tay thê tử, cùng nhau hướng Giáo hoàng hành lễ, rồi rời khỏi Kì thần điện. Huyền Nguyệt tò mò hỏi:

- Gia gia, người ở trong này dạy ma pháp sao? Như thế nào học? Có phải hay không muốn ta bắt đầu suy nghĩ?

Giáo hoàng lắc đầu, đôi mắt trong suốt lóe ra một tia quang mang khác thường, thần nhiên nói:

- Nếu người có khả năng trở thành cứu thế chủ, gia gia nhất định phải bồi dưỡng người trở thành một cao thủ ma pháp sư. Chúng ta đi!

Nói xong, thì thảo niệm hai câu chú ngữ, trên bãi đá đột nhiên xuất hiện một cái kim sắc lục mang tinh, quang mang chợt lóe, Giáo hoàng cùng Huyền Nguyệt đồng thời biến mất trong không khí.

Huyền Nguyệt cảm thấy trước mắt trống rỗng, chỉ trong nháy mắt, nàng lại vừa khôi phục tri giác. Nhưng cảnh vật chung quanh hết thảy đều thay đổi, nàng phát hiện, mình cùng gia gia đang ở trong một cái thạch quật thật lớn, thạch thất cao hơn 10 thước, diện tích ước chừng 500 thước vuông, trung tâm thạch thất có một kim sắc lục mang tinh thật lớn đường kính chừng 10 thước, lục mang tinh ở giữa bầu trời, lơ lửng nổi một vật thể kim sắc, vật thể này giống như thiên sứ, ước chừng cao nửa thước, toàn thân kim sắc, sau lưng có lục cánh chim trắng muốt, một luồng hơi thở thần thánh không ngừng từ trên người kim sắc thiên sứ phát ra, khiến người ta có một loại cảm giác sùng kính.

- Gia gia, đây là nơi nào vậy?

Mặc dù sống ở Giáo đình đã hơn chục năm, nhưng Huyền Nguyệt lại chưa hề nghe đến địa phương này. Giáo hoàng một tay đặt trên trán, một

tay kia đặt tại tim, cung kính hướng thiên sứ trên không trung hành lễ, nhìn gia gia bộ dạng nghiêm túc, Huyền Nguyệt cũng không dám nói chuyện.

Giáo hoàng thấp giọng niệm một lần kì thần chú, sau đó chậm rãi đứng lên, quay đầu hướng Huyền Nguyệt nói:

- Nguyệt Nguyệt, đây là địa phương thần bí nhất Giáo đình, Quang Minh thần điện chính thức. Vị đang trôi nổi trên không trung kia, chính là thần tích của đệ nhất Giáo hoàng - Thần Vũ đại nhân lưu lại trước khi qua đời. Lúc đầu, người chiếm được thần truyền nhận, mới có được lực lượng cường đại có thể cứu vớt đại lục. Giáo hoàng chúng ta ai trước khi đăng cơ, đều phải tới đây tiếp nhận thần chi tẩy lễ.

Huyền Nguyệt ngăn người:

- Gia gia, vậy ngài mang ta đến nơi đây làm gì?

Giáo hoàng than nhẹ một tiếng, nói:

- Vốn, đừng nói là người, ngay chính phụ thân người hiện tại cũng chưa có được quyền lợi này. Nhưng những điều người mới nói, khiến gia gia hạ quyết tâm mang người đến đây. Bởi vì, chỉ có ở chỗ này, người tu luyện ma pháp, mới có thể nhanh chóng tiến vào thần cảnh. Hy vọng Phổ Lâm tiên tri đã đoán đúng.

Huyền Nguyệt có chút không rõ ý tứ gia gia, nhưng cũng không có tái hỏi lại.

Giáo hoàng ánh mắt mê man, tựa hồ đang nghĩ đến cái gì. Một hồi lâu, Giáo hoàng nói:

- Nguyệt Nguyệt, người theo ta đến đây.

Nói xong, thông thả hướng lục mang tinh nơi thiên sứ trung tâm đi đến. Huyền Nguyệt theo sau Giáo hoàng, nàng giật mình phát hiện, mỗi bước đi, hơi thở thần thánh chung quanh càng thêm nồng đậm, tựa như đang tiến vào hải dương thần thánh, trong lòng dần dần bình tĩnh trở lại, toàn thân buông lỏng, mắt thường khó nhìn thấy năng lượng đang không ngừng từ bốn phía dũng mãnh tràn vào cơ thể.

Giáo hoàng cách thiên sứ 3 thước thì ngừng lại. Thản nhiên nói:

- Nguyệt Nguyệt, Thần Thánh Giáo đình sở dĩ có thể trên đại lục sừng sững ngàn năm, thủy chung vẫn ở địa vị thống trị, nguyên nhân căn bản

chính là bởi vì chúng ta đã được thần chiếu cố. Ma pháp là loại năng lực mà thần lưu lại trên đại lục, muốn đem loại năng lực này tu luyện đến trạng thái đỉnh phong, thì phải tiếp nhận thần chi tẩy lễ.

- Có thể nói gia gia đã là bán thần. Nói cho người một bí mật, mỗi Giáo hoàng kỳ thật đều không có tử vong, bọn họ được thần chiếu cố thoát ly trần thế, đi đến thần giới, trở thành thiên thần. Cái này cũng là sau này gia gia mới biết được. Nếu người tự tin vượt qua cửa ải khó khăn này, như vậy trước nên tiếp nhận thần chi tẩy lễ.

- Ta nghĩ, sau khi tiếp nhận tẩy lễ xong, không lâu sau, năng lực người sẽ được đề cao toàn diện. Người là người đầu tiên trong Giáo đình, không phải kế thừa chức vị Giáo hoàng mà lại được thần tẩy lễ. Người nhất định phải quý trọng cơ hội này, tận lực cố gắng. Đi thôi, hài tử, thiên thần sẽ phù hộ cho người.

Khoảng cách gần đối diện trước mặt thiên sứ, Huyền Nguyệt cảm giác được thiên sứ đã không còn thấp bé như khi nãy chứng kiến, ngược lại trở nên vô cùng cao lớn, tựa như một ngọn núi không thể vượt qua, nàng không tự giác hướng thiên sứ đi đến. Rốt cuộc, khi Huyền Nguyệt đi tới phía dưới thiên sứ, nàng phát hiện thân thể mình tựa như cũng biến thành kim sắc, cả người như đã biến thành một đoàn năng lượng thần thánh, dần dần, trong đầu trống rỗng, nội tâm vô cùng bình tĩnh, tất cả cảm giác đều biến mất.

Giáo hoàng nhìn cháu gái mình chậm rãi trôi nổi, trên mặt hiện rõ nét vui mừng, hẳn hiểu được, hiện tượng này chỉ rõ, thiên thần cũng không có bài xích Huyền Nguyệt, nguyện ý vì nàng tiến hành tẩy lễ. Nghĩ tới đây, hẳn không hề do dự nữa, niệm tụng thần chú ngữ.

- Vĩ đại thần giới! Ta là thuộc hạ trung thành nhất thế gian của ngài, khẩn cầu ngài, dùng lực lượng tinh khiết nhất, thần thánh nhất, cường đại nhất gột rửa tâm linh hài tử này, làm cho nàng càng đến gần ý chỉ của thần, trở thành phát ngôn của ngài trên thế gian!

Vừa niệm động chú ngữ, Giáo hoàng hai tay tại không trung vừa liên tiếp huyền hóa ra mấy thủ ấn, một đám kim sắc ký hiệu hướng thiên sứ trên không bay tới.

Kim sắc quang mang trên người thiên sứ đột nhiên đại thịnh, quang mang lóe lên, thân thể Huyền Nguyệt biến mất, hoàn toàn dung nhập vào thân thể thiên sứ, trên người nàng quần áo dần dần biến thành tro bụi, thân thể thánh khiết lóng lánh kim quang thần thánh, một vòng quang mang không ngừng từ đỉnh đầu nàng quán chú xuống, thân thể thiên sứ biến tương xứng với thân thể Huyền Nguyệt, 6 cánh nhỏ sau lưng nhẹ nhàng vỗ, phảng phất như Huyền Nguyệt chính là thiên sứ vậy.

Nhìn kỳ cảnh trước mắt, Giáo hoàng vui mừng cười, hẳn biết, cháu gái đã bắt đầu quá trình tẩy lễ. Chỉ cần trải qua tẩy lễ, nàng có thể có được lực lượng cường đại, sau này thành tựu hẳn sẽ không dưới mình. Xem nàng cùng lực lượng thiên sứ dung hợp hoàn mỹ như thế, có khả năng khí tức của thần so với mình càng nhiều hơn.

Khi Huyền Nguyệt bắt đầu tiến hành thần chi tẩy lễ, cũng là lúc A Ngốc ở đỉnh Thiên Cương sơn tu luyện đến ngày thứ bảy, tiểu Thánh Tà đang say ngủ cũng bắt đầu tỉnh lại.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Công Lực Tăng Tiến

> Bảy ngày này, do luôn khắc khổ tu luyện, hắc đã có thể vận dụng Sanh Sanh biến huyền hóa bạch sắc năng lượng ra hình thái bình khí giản đơn như tiểu đao hoặc một cây tiêm trùy, mặc dù hình thái không lớn nhưng uy lực lại không hề nhỏ, dùng đao năng lượng cắt vật phẩm, quả thực là vô kiên bất tồi.

Nhìn tiểu đao trong tay, A Ngốc không khỏi âm thầm cười khổ, nhớ năm xưa tại Thiên Kim đế quốc Ni Nặc thành, hắc chính là dùng cùng loại tiểu đao này để trộm đồ. Không nghĩ tới hiện tại lại có thể xuất ra một tiểu đao năng lượng.

Thiên Cương kiếm thánh rất hài lòng với tốc độ tiến bộ của A Ngốc, nội tâm cảm giác được A Ngốc cũng không khờ khạo như vẻ bề ngoài, hắc ẩn nặc ngộ tính rất cao. Có thể trong thời gian như vậy thấu hiểu nội hàm công pháp Sanh Sanh biến, đã là một chuyện rất không dễ dàng. Hắc cũng không chỉ điểm quá nhiều cho A Ngốc, chỉ hướng dẫn hắc huyền hóa ra hình thái năng lượng khổng lồ chế cang thêm thuần thực mà thôi. Sanh Sanh chân khí tăng lên cũng không phải một lần là xong chuyện.

A Ngốc ngón tay, cổ tay từ nhỏ đã luyện tập phi thường linh hoạt, hiện tại khổng lồ chế tiểu đao năng lượng này vô cùng dễ dàng.

Thánh Tà mở mắt, kim nhãn mang năng lượng thần thành có thể thấy rõ mọi ngõ ngách hôn ám trong thạch quật, mở mắt, đuổi thắt lưng, ngoe nguẩy đứng lên. Sau 7 ngày ngủ say, hắc đã hoàn toàn hấp thụ hết năng lượng của mấy khối cực phẩm ma pháp thủy tinh, thân thể có biến hóa rõ ràng.

Thân trưởng nguyên dài một thước, biến thành thước rưỡi, long cánh đầy thêm rất nhiều, kỳ lạ nhất trên người sinh trưởng ra một tầng màu xám lân phiến thật nhỏ, lân phiến mặc dù không thể bảo vệ toàn thân, nhưng cũng đã phản xạ màu sắc kim loại lộng lẫy, sờ lên phi thường cứng rắn, sau lưng 7 nốt nhỏ nổi lên càng thêm rõ ràng, tại đỉnh nốt tựa hồ có kim sắc quang mang lóe ra.

Thánh Tà lão đảo hướng ra ngoài thạch quật. Đang ngồi xếp bằng trên tảng đá, A Ngốc liền giật mình, Thánh Tà ngẩng đầu nhìn hắn, ân ân lâm lâm vài tiếng

- A! Tiểu Tà, người đã tỉnh.

A Ngốc hưng phấn từ trên tảng đá nhảy xuống, một tay ôm cổ Thánh Tà, vỗ vỗ cái đầu to toàn thịt của nó. Thánh Tà cọ xát vào người A Ngốc, đầu lưỡi liếm liếm mặt hắn, cực thân thiết.

Thiên Cương kiểm thánh cũng từ trạng thái nhập định tỉnh lại, hai mắt điện quang chợt hiện, khẽ gật đầu:

- Thánh Tà lớn lên thật nhanh! Sau 7 ngày, thân thể có lớn hơn một chút.

Thánh Tà dùng 2 chân sau đứng thẳng lên, đôi mắt kim sắc trong suốt liếc nhìn Thiên Cương kiểm thánh, dùng chân trước vỗ vỗ bụng mình, vừa lại hừ vài tiếng. A Ngốc mỉm cười nói:

- Người không phải đói bụng chứ. Đi, ca ca cho người ăn.

Vài ngày trước hắn cũng đã vì Thánh Tà chuẩn bị rất nhiều thực vật, đỉnh núi độ ẩm thấp, thực vật cũng không bị nhanh hỏng. A Ngốc giật mình trước sức ăn tương đương với 10 người của Thánh Tà, sau đó nó mới hài lòng vỗ vỗ bụng, nhảy từng bước vác cái bụng to uỳnh về thạch quật.

- A Ngốc, người mang nó đến cửa thạch quật đi. Người hôm nay cũng nên bắt đầu luyện tập Sanh Sanh Biến.

- Dạ, sư tổ.

A Ngốc hướng Thiên Cương kiểm thánh hành lễ sau đó mang Thánh Tà đi về phía thạch quật, Thánh Tà quần quýt cạnh hắn không rời, nó không ngừng vỗ vỗ long cánh cố gắng bay lên, nhưng kết quả luôn là âm âm rơi xuống, té ngã mặt mũi bám đầy bụi.

Đi tới ngoài thạch quật, A Ngốc vận khởi Sanh Sanh chân khí, hít sâu, vươn tay phải, không ngừng thúc dục dịch thái chân khí trong cơ thể hướng lòng bàn tay chảy tới, một điểm bạch sắc quang mang dần dần xuất hiện, Thánh Tà kinh ngạc nhìn, bạch sắc quang mang dần dần biến lớn, to bằng một quả trứng gà nhỏ, dưới ý niệm khống chế của A Ngốc, cỗ năng lượng bạch sắc từ từ thành hình, rồi cuộc biến thành một thanh tiểu đao dài chừng nửa tấc, vầng sáng bạch sắc lưu chuyển, A Ngốc tay phải năm ngón cử động linh hoạt, cỗ dịch thái Sanh Sanh chân khí cấu thành tiểu đao dính trên tay hắt lên xuống liên hồi.

Thánh Tà dùng kim nhãn không ngừng nhìn kỹ bàn tay A Ngốc, tiền trào cũng bắt chước lên xuống theo động tác trên tay A Ngốc. A Ngốc toàn bộ tinh thần chăm chú khống chế tiểu đao trên tay, mấy ngày nay, hắc khống chế Sanh Sanh biến càng thêm thuần thực, mặc dù năng lượng cũng không quá mạnh, nhưng tiểu đao năng lượng do hắc khống chế có thể dễ dàng xuyên qua bất cứ đồ vật gì, trong vòng 5 thước, tinh thần lực phối hợp cùng Sanh Sanh đấu khí, có thể hoàn toàn khống chế được cỗ dịch thái năng lượng thu phát.

- Tiểu Tà, người ở yên đây không được nhúc nhích, nếu không sẽ bị thương đó.

Nói xong, A Ngốc thân thể phiêu nhiên bay ra ngoài 10 thước, trong đôi mắt hàn quang chột lóe

- Đi!

Tiểu đao năng lượng màu trắng tung bay, A Ngốc khống chế tiểu đao không ngừng bay múa vòng quanh thân thể hắc, mỗi một động tác, đều làm cho tiểu đao phát sinh biến hóa, trong lúc nhất thời, tiểu đao biến thành một đạo ánh sáng trắng, không ngừng đan vào thành một mảnh quang võng nhàn nhạt xung quanh A Ngốc.

Thánh Tà một mình ngồi đó nhàm chán, nhưng lại không muốn làm trái lời A Ngốc, đành ngồi đó, tiền trào không ngừng chơi đùa với một hòn đá nhỏ. Một lát sau, Thánh Tà khéo miệng đột nhiên mỉm cười tà ác, thân thể thoáng một cái, hòn đá trong tay nhất thời hướng A Ngốc bay đến.

A Ngốc mặc dù đang tu luyện, nhưng công lực đã đạt tới đệ lục Sanh Sanh quyết, cảm quan vô cùng nhạy cảm, thấy Thánh Tà ném hòn đá tới, không chút hoang mang, tiểu đao năng lượng dưới sự khống chế, quang mang chột lóe, hòn đá mới vừa bay đến còn cách A Ngốc 5 thước, đã biến thành một đồng thạch phẫn, biến mất không thấy đâu.

Thánh Tà há hốc miệng, mắt to chớp chớp, không tin hết chuyện vừa mới phát sinh. A Ngốc nhìn bộ dạng nó không nhịn nổi cười, lực khống chế trên tay nhất thời yếu đi, dưới tác dụng của lực quán tính, tiểu đao năng lượng đột nhiên rời khỏi tay A Ngốc bay đi. A Ngốc cả kinh, bốn thành công lực của hắn a! Vội vã hướng tiểu đao năng lượng đuổi theo. Trong lòng quỳnh lên, một đạo bạch sắc ti trạng đấu khí từ tay hắn bay ra, đuổi theo cuốn lấy chuôi đao, mạnh mẽ kéo nó trở về rơi trên mặt đất.

A Ngốc nhìn ti năng lượng trong tay, kinh ngạc phát hiện, nó đồng dạng cũng là một cỗ dịch thái năng lượng, bất quá, bởi vì ti năng lượng phi thường ít, chỉ tốn chừng một thành công lực. Ti năng lượng một phần đã dung nhập vào tiểu đao năng lượng, A Ngốc lần nữa khống chế tiểu đao bay lên, dưới sự khống chế của ti năng lượng, tiểu đao đã có thể phi hành 10 thước quanh thân thể hắn. Mặc dù khống chế có hơi cố sức, nhưng bởi vì có ti năng lượng ti nên phạm vi công kích được mở rộng gấp đôi.

Thiên Cương kiếm thánh không biết đi ra lúc nào, nhìn A Ngốc hưng phấn khống chế Sanh Sanh biến ảo hóa xuất năng lượng, không khỏi mỉm cười, đứa nhỏ này tiến bộ thật không tượng a! Mới rồi Thánh Tà ném hòn đá hắn cũng thấy được. Tiện tay vung lên, trên mặt đất nhất thời hơn 10 hòn đá lớn nhỏ nhẹ nhàng bay lên, nhanh như chớp hướng A Ngốc bay đến.

A Ngốc đang tập trung toàn bộ tinh thần chăm chú luyện tập, đột nhiên cảm thấy một cỗ áp lực khổng lồ hướng chính mình kéo tới, vội vã vũ động tiểu đao năng lượng hướng phía sau bay đi. “Phốc” một tiếng, một khối đá dưới uy lực của tiểu đao năng lượng hóa thành tro bụi, nhưng lại đã liên tiếp càng nhiều khối đá hướng hắn bay tới.

A Ngốc kinh hãi, toàn lực thúc dục vận khởi Sanh Sanh chân khí, vừa lui về sau, vừa ngăn cản sự công kích của các khối đá. Bạch quang đại phóng, tiểu đao năng lượng trên dưới tung bay, tiếng “phốc phốc” không

ngừng vang, đại đa số các khối đá đều biến mất dưới sự công kích của Sanh Sanh biến. Nhưng vẫn có khoảng 3-4 khối đá đánh vào người A Ngốc. Mặc dù Thiên Cương kiểm thánh dùng sức không nhiều, A Ngốc lại có Sanh Sanh chân khí hộ thể, nhưng vẫn phải đau nhức lên tiếng.

Thiên Cương kiểm thánh quát:

- Vòng phòng ngự quá lớn, lực lượng rất phân tán.

Vừa nói lại vừa liên tiếp ném mấy chục tảng đá về phía Ngốc.

A Ngốc nghe được Thiên Cương kiểm thánh chỉ điểm, vội vã đem tỉ năng lượng thu về, khống chế tiểu đao năng lượng trong phạm vi 3 thước, cố nén đau nhức, chuẩn bị nghênh đón đợt công kích tiếp theo

Đúng lúc này, dị biến xảy ra, Thánh Tà đột nhiên đứng lên, trong mắt kim mang đại phóng, mở to long khẩu, một cỗ năng lượng màu xám mang theo tà khí nhàn nhạt xuất ra, mấy khối đá trên không trung đụng phải năng lượng xám liền lẳng lặng biến mất, không một tiếng vang, tiêu diệt hơn phân nửa đợt công kích thứ 2 của Thiên Cương kiểm thánh, còn thừa không nhiều lắm cũng bị phòng ngự của A Ngốc đánh tan. Thiên Cương kiểm thánh cùng A Ngốc đều thất thần, trừng trừng nhìn A Ngốc.

Thánh Tà lại lần nữa ngồi xuống, ánh mắt có chút mệt mỏi, hiển nhiên mới rồi phun ra một cỗ năng lượng xám khiến hao tổn không ít thể lực.

A Ngốc bay xuống cạnh Thiên Cương kiểm thánh, giật mình hỏi:

- Sư tổ, Tiểu Tà vừa rồi mới phun ra thứ gì vậy?

Thiên Cương kiểm thánh cười khổ đáp:

- Ta và người giống nhau, cũng là lần đầu tiên tiếp xúc với loài rồng, người không biết, ta sao biết được chứ. Người hỏi nó sẽ tốt hơn đấy.

A Ngốc liền tiến đến cạnh Thánh Tà, vỗ vỗ đầu nó

- Tiểu Tà, người mới rồi phun ra thứ gì vậy, uy lực dường như rất mạnh a?

Thánh Tà trừng mắt nhìn, y...a...y... a không biết đang nói cái gì, làm A Ngốc dần mặt, Thánh Tà cũng rất sốt ruột, hướng mây mù xa xa lần nữa mở miệng, phốc một tiếng, lại phun ra một cỗ năng lượng xám, chỉ bất quá so với lần trước ít đi rất nhiều, mây mù gặp phải cỗ năng lượng xám nhất

thời biến mất một mảng lớn, nham thạch xung quanh chỉ cần bị dính một chút liền tiêu thất một mảng.

Sau khi phun ra cỗ năng lượng xám, nó mệt mỏi, không ngừng thở hổn hển, hai mắt dần dần nhắm lại.

Lúc này Thiên Cương kiểm thánh đã thấy rõ, cảm thụ năng lượng ba động, cau mày nói:

- Luồng năng lượng này có tính ăn mòn rất mạnh, vừa rồi mấy khối đá kia hẳn là trong nháy mắt bị ăn mòn hết. Hiện tại Thánh Tà vẫn còn quá nhỏ, chờ hẳn sau này trưởng thành, long xám viêm này sợ rằng uy lực còn lớn hơn nữa. A Ngốc, người sau này cần phải cẩn thận chút, ngàn vạn lần không nên dính phải loại năng lượng này, nếu không sợ rằng thân thể sẽ nhanh chóng tiêu thất như những khối đá kia. Bất quá, người có Sanh Sanh đấu khí hộ thể, trừ phi Thánh Tà lực lượng mạnh hơn người, nếu không cũng vô phương xúc phạm. Xem ra, long lực quả thật đáng sợ, nó mới chỉ sinh ra có 7 ngày mà đã mạnh mẽ như vậy. Khi nó trưởng thành, còn không biết sẽ gây kinh ngạc nhường nào. Hẳn dường như rất mệt, người ôm nó vào thạch quật đi. Nhớ kỹ, khi khống chế Sanh Sanh biến phòng thủ nhất định phải làm được tích thủy không lậu, tiến công thì phải dùng hướng thẳng tiền, lấy khí thể áp đảo đối thủ, như vậy mới có thể vô kiên bất tồi.

- Vâng, sư tổ

A Ngốc ôm Thánh Tà, bước nhanh vào trong thạch quật, Thánh Tà có vẻ rất mệt mỏi, giờ đã ngủ say.

Sanh Sanh biến gồm thất biến, mỗi một biến tu luyện giả đều phát ra cỗ dịch thái năng lượng màu sắc thay đổi, đệ nhất biến là đem dịch thái chân khí trong cơ thể ngưng kết thành vật thể, chỉ cần thành công bảo trì vật thể năng lượng, khi thành công đệ nhất biến, năng lượng bạch sắc càng ngày càng đậm, rồi từ từ chuyển sang màu vàng, sau đó là màu xanh nhạt, màu lam nhạt, màu tím nhạt, màu bạc và cuối cùng là kim sắc.

Thiên Cương kiểm thánh hiện tại đã đạt tới cảnh giới đệ lục biến. Sanh Sanh biến mặc dù do hấn sáng chế, nhưng hấn cũng không ảo tưởng có thể đạt tới cấp bậc cao nhất. Sanh Sanh biến trước đệ nhị biến có thể từ Sanh

Sanh quyết đệ lục trọng tu luyện. Nhưng từ đệ tam biến, cần phải có Sanh Sanh chân khí cường đại, phải đạt tới đệ cửu trọng cảnh giới mới có thể.

Thiên Cương kiểm thánh thiên phú dị bẩm, từ niên thiếu khi bắt đầu tu luyện Sanh Sanh quyết, trải qua gần 70 năm cố gắng, mới đạt tới đệ cửu trọng cảnh giới. Nếu như không có Thiên Cương kiểm thánh chỉ điểm cùng chỉ dẫn, A Ngốc cho dù có năng lượng của Vãng Sanh quả phụ trợ, cùng cực kỳ cố gắng, may ra trước 60 tuổi mới có thể đạt tới đệ cửu trọng cảnh giới.

Nửa năm này, được Thiên Cương kiểm thánh chỉ dẫn, A Ngốc toàn diện năng lực đều được đề cao rất nhiều, Thiên Cương kiểm thánh vừa lại đem một thành công lực truyền cho A Ngốc, hỗ trợ A Ngốc thành công đột phá Sanh Sanh quyết đệ thất trọng, công lực tăng mạnh.

A Ngốc Sanh Sanh biến đã đạt tới đệ nhị biến, có thể huyền hóa ra rất nhiều đồ vật, khống chế cũng thuần thục hơn, hiếm khi thất thủ. Thiên Cương kiểm thánh từng nói qua với hắn, võ kỹ tới một trình độ nhất định, kỹ xảo cũng không còn trọng yếu, chỉ có cường đại công lực mới là đáng tin nhất. Nhưng cũng không phải nói kỹ xảo là không trọng yếu, kỹ xảo tốt có thể tiết kiệm rất nhiều thể lực.

Thiên Cương kiểm thánh vốn muốn dạy A Ngốc một ít kiếm pháp phức tạp, nhưng hắn phát hiện, A Ngốc ở phương diện này thật sự không thể nói nổi, thường rất vất vả mới học xong một chiêu, lúc bắt đầu học chiêu khác, thì chiêu trước đó đã quên gần hết, chiêu thức thiên biến vạn hóa, căn bản hắn không có khả năng nhớ nổi. Dạy không tới một tuần, Thiên Cương kiểm thánh đành bỏ cuộc, hắn hiểu được, A Ngốc cả đời này cũng không thể trở thành cao thủ. Đành phải để hắn mỗi ngày nhập định 14 tiếng, để công lực hắn thâm hậu thêm một ít.

Hiện tại trong thời gian một ngày một đêm, A Ngốc đã có thể thành công vận chuyển cửu cửu tám mươi một chu thiên, dưới tác dụng của Vãng Sanh quả và công lực Thiên Cương kiểm thánh đưa vào, hắn tiến bộ thần tốc, đạt tới đệ bát trọng sanh sanh quyết chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Từ ngày thứ 2, A Ngốc mỗi sáng sớm đều từ trạng thái nhập định tỉnh táo lại, việc thứ nhất chính là xuống núi, từ đỉnh núi chạy xuống chân núi,

rồi lại leo lên, 6000 thước mà Thiên Cương kiểm thánh chỉ cho hẩn một giờ. Lúc đầu, đừng nói một giờ, chính là ba giờ A Ngốc cũng chưa về nổi, thật vất vả mới trở về được, trong cơ thể năng lượng cạn kiệt cũng không thể tu luyện tiếp.

Thiên Cương kiểm thánh sở dĩ bắt hẩn làm như vậy, lý do rất đơn giản, A Ngốc khờ khạo, khi cùng người ta tranh đấu thường rất dễ bị hại, hiện tại công lực lại không cao, cho nên, trước hết bản lĩnh chạy trốn phải tốt mới được. A Ngốc mặc dù khờ, nhưng lại là một đứa nhỏ biết nghe lời, mặc kệ tu luyện gian khổ cỡ nào, hẩn cũng chưa từng than mệt nửa câu.

Ngày thứ tư, Thiên Cương kiểm thánh lại truyền cho hẩn một thành công lực, hẩn đã có thể miễn cưỡng trong một giờ lên xuống Thiên Cương sơn một lần. Hiện tại, hẩn thân pháp cực nhanh, đã đạt tới trình độ Thiên Cương kiểm thánh hài lòng.

Đạt tới Sanh Sanh biến đệ nhị biến, A Ngốc hiện tại đã có thể thành công huyễn hóa ra một thanh trường kiếm dài ba thước làm binh khí, hẩn sớm đã bị hấp dẫn bởi năng lực thiên biến vạn hóa của Sanh Sanh biến, chỉ cần ngừng nhập định, hẩn cơ hồ mỗi thời mỗi khắc đều nghiên cứu làm thế nào để Sanh Sanh biến biến hóa được nhiều hơn, phát huy tác dụng lớn hơn.

Tiểu Thánh Tà Long trong nửa năm này, thân thể tăng trưởng tốc độ kinh người, mặc dù không có lượng lớn thực vật cung cấp, nhưng nửa năm qua, hẩn thân trưởng đã dài hơn ba thước, long cánh đã có thể chịu được sức nặng khổng lồ của cơ thể mà bay lên, bất quá chỉ không thể duy trì được lâu mà thôi.

Trải qua nửa năm phát triển, Thánh Tà sơ bộ đã có hình thái của rồng, sau lưng 7 nốt phát ra kim sắc, cảm giác vẫn đang ở thời kỳ ấu sinh, cũng không tính là cứng rắn, nhưng thoát nhìn lại uy vũ dị thường. Lân phiến màu xám bao trùm toàn thân, lân phiến vô cùng cứng cỏi, năng lực phòng ngự của nó ngay cả Thiên Cương kiểm thánh cũng khen ngợi không dứt. Thánh Tà ngoại trừ có thể phun ra long xám viêm, cũng không có biểu hiện ra năng lực khác, nhưng ngay cả như vậy cũng đã có lực công kích cường

đại rồi, đầu khí bình thường căn bản không cách nào chạm tới lân phiến của nó.

A Ngốc cùng Thánh Tà sau nửa năm ở chung, quan hệ càng thêm thân mật, Thánh Tà cơ hồ nửa bước cũng không rời, A Ngốc ngồi thì hẩn ngủ bên cạnh, A Ngốc luyện tập Sanh Sanh biến, hẩn một bên ngoạ nháo, thường xuyên vũ động long cánh khiến đất đá trên đỉnh núi rơi xuống kiểm nghiệm năng lực phòng ngự của A Ngốc.

Từ khi có thể bay, mỗi sớm, Thánh Tà đều phi hành cùng A Ngốc xuống núi, hẩn có thể bay nên tốc độ lao xuống núi nhanh hơn A Ngốc không ít. Nhưng đến lượt leo lên, hẩn thường rớt lại phía sau, long cánh không đủ chống đỡ trọng lượng cơ thể khi bay lên độ cao 6000 thước, thường phải nghỉ ngơi mấy lần mới có thể bay trở lên núi.

Phía sau Thiên Cương sơn cơ hồ không có bóng người, nếu không, nhìn thấy cảnh này sẽ kinh hãi dường nào, sợ rằng...

So với nửa năm trước, A Ngốc nhìn qua muốn anh tuấn hơn rất nhiều, khí thế trầm ổn hiển lộ không thể nghi ngờ. Thoạt nhìn đôn hậu, chững chạc, mơ hồ thấy được phong phạm của một đời cao thủ.

Sáng sớm, từ trong sương mù một thân ảnh từ trong thạch quật khoan thai đi ra, không một tiếng vang, địa hình gồ ghề cũng không tạo ra bất cứ trở ngại gì, xuyên qua sương sớm, bất ngờ từ phía sau núi hướng chân núi lao xuống. Theo sau hẩn là một thân ảnh khổng lồ đang tung bay, từ trên đỉnh núi đáp xuống, vì tốc độ quá nhanh mới chụp động hai cánh giảm thiểu xung lực, trong chốc lát đã vượt qua bóng xám, 2 thân ảnh như tia chớp cùng lao xuống chân núi.

Bọn họ, hiển nhiên chính là A Ngốc cùng kim nhân Thánh Tà long. Hai người lại bắt đầu chương trình học từ sáng sớm. Cảnh vật chung quanh không ngừng lướt qua, từ thói quen tập chạy trốn, tốc độ này khiến hẩn cảm giác vô cùng thoải mái, Sanh Sanh chân khí bao trụ toàn thân, đâm đầu lao đến kinh phong không ngừng tấp vào nhưng một chút ảnh hưởng cũng không có.

Mắt thấy bị Thánh Tà vượt qua, A Ngốc không khỏi hưng phấn, thúc dục Sanh Sanh chân khí đến cực hạn, toàn thân tản mát ra bạch quang nồng

đậm, giảm bớt xung lực, nhanh như chớp phóng đi.

Mỗi lần tập chạy hăn đều tụt lại phía sau, thẳng đến gần đỉnh núi mới có thể đuổi kịp Thánh Tà, hăn biết rõ, qua một đoạn thời gian nữa, khi long cánh Thánh Tà hoàn toàn có thể thừa nhận sức nặng thân thể, lướt leo lên, bản thân không thể nào đuổi kịp.

Khi A Ngốc cách chân núi chừng hơn 1000 thước, đột nhiên phát hiện Thánh Tà ngừng cước bộ, hạ thân trên một gốc cây đại thụ. A Ngốc nhẹ dừng lại cạnh Thánh Tà, có chút thở dốc nói:

- Tiểu Tà, làm sao vậy? Phát hiện được gì sao?

Thánh Tà rất thích ăn thịt, đồng dạng tình huống phát sinh qua vài lần, đều là một ít đại dã thú bị nó phát hiện. Đám dã thú đó hiển nhiên thành mỹ vị trong bụng nó.

Dưới ánh mặt trời chiếu xuống, trên sống lưng Thánh Tà thất trường giác kim sắc tỏa sáng, kim nhãn toát ra thần sắc cẩn thận, tựa hồ như đang quan sát cái gì? Ngay cả mãnh hổ gặp phải Thánh Tà cũng sợ hãi dưới uy áp của nó, đây là lần đầu tiên A Ngốc chứng kiến Thánh Tà toát ra loại thần sắc cẩn trọng này, không khỏi có chút kỳ quái.

Đột nhiên, tiếng “Xoay.... xoạt...” vang lên, Thánh Tà đột nhiên lui về sau vài bước, giơ tiền trào lên, long đầu hướng về phía tiếng vang truyền đến có chút ngưng trọng, trong mắt hần mang lóe lên, làm ra một bộ tùy thời chuẩn bị công kích.

A Ngốc mặc dù không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn cẩn thận thúc dục Sanh Sanh chân khí trong cơ thể, kim quang phát sáng, một thanh kiếm năng lượng từ tay A Ngốc hiện ra, ba thước thân kiếm quang mang lưu chuyển, ẩn chứa năng lượng thật lớn.

Tiếng hí hí vang lên, từ một cây đại thụ không xa lộ ra một cái đầu rắn, đầu rắn đường kính chừng nửa thước, lưỡi đỏ không ngừng thụt thò, trên người phủ kín lân phiến, huyết nhãn lóe ra hung quang lạnh băng, tựa hồ đối Thánh Tà có điều cố kỵ. Có là đại xà cường thịnh thì cuối cùng vẫn là xà, đối với đệ nhất thể gian cường đại sinh vật- rồng theo bản năng vẫn là sợ hãi.

Thánh Tà cũng đồng dạng cố kỵ đối phương, trong miệng không ngừng gầm gừ, hai cánh triển khai, tựa hồ tùy thời có thể cấp cho đối phương một kích trí mạng. A Ngốc thấy cự xà xuất hiện, không khỏi hít sâu, hẳn như thế nào cũng không ngờ tới, trong Thiên Cương sơn, lại tồn tại cái loại mãnh thú này, cự xà mặc dù chỉ lộ ra nửa thân hình, nhưng cũng đã dài chừng 7-8 thước, thân hình to lớn không ngừng ngoe nguẩy, tựa như đang tìm kiếm sơ hở của Thánh Tà

Hắn hiển nhiên không thềm để A Ngốc “nhỏ bé” vào mắt. Thánh Tà động thủ trước, vũ động long cánh, đột nhiên mở rộng miệng, một cỗ năng lượng xám nhất thời phún ra nhằm hướng cự xà. Cự xà trong mắt toát ra thần sắc hoảng sợ, miệng hé ra, một cỗ phẫn hồng sắc, đậm đặc hương khí bắn lên. Hồng vụ cùng năng lượng xám tiếp xúc phát ra tiếng “xích xích”, cơ hồ đồng thời biến mất.

A Ngốc không cẩn thận hít vào một ít hồng vụ, nhất thời cảm thấy một trận mê muội, trong lòng cả kinh, vội vã thúc dục Sanh Sanh chân khí đem độc khí khu trừ ra ngoài cơ thể.

Cự xà chứng kiến độc vụ có thể ngăn cản Thánh Tà công kích, ánh mắt hoảng sợ lập tức biến mất, mở miệng, lộ ra cự nha bén nhọn, hung tợn hướng A Ngốc cùng Thánh Tà lao đến.

A Ngốc phiêu nhiên hóa thành một đạo khói xanh đánh lạc hướng xuất hiện sau lưng cự xà, mặc dù không hề muốn sát sinh, nhưng cự xà bộ dáng rất hung ác, hẳn không muốn có người phải chết dưới cái miệng khổng lồ này. Kiếm quang năng lượng không chút do dự đâm vào lưng cự xà lưng.

Cự xà tựa hồ cảm giác được nguy hiểm, thân thể dùng sức vặn vẹo một chút, do Sanh Sanh chân khí huyền hóa ra kiếm năng lượng quả thật vô kiên bất tồi, mặc dù lân phiến cự xà cứng cỏi cản trở một chút, nhưng quang mang màu vàng vẫn có thể đâm vào lưng nó.

Cự xà toàn thân đại chấn, thân thể mạnh mẽ gãy dựa, kịch liệt vặn vẹo, đuôi rắn thật lớn chọt quét về phía lưng oanh kích A Ngốc. A Ngốc không dám ngạnh cản, thu hồi kiếm năng lượng, phiêu nhiên bay đi, tránh thoát công kích cự xà.

Mới vừa rồi kiếm năng lượng mặc dù cắm vào thân thể cự xà, nhưng hẳn cũng hao phí không ít công lực, cự xà trên người lân phiến màu thâm lam cứng cỏi dị thường, nếu như A Ngốc không dụng toàn lực Sanh Sanh Biến công kích, sợ rằng rất khó xuyên thấu.

Cự xà hiển nhiên đã bị thương nặng, thân thể không ngừng vận vẹo, máu tươi màu lam từ miệng vết thương không ngừng chảy ra, phần hồng sắc độc vụ duy trì liên tục phun ra, khiến A Ngốc cùng Thánh Tà không dám tới gần, thực vật chung quanh, hễ dính phải độc vụ, đều lập tức héo rũ.

A Ngốc biết, mặc dù một kiếm thành công đâm vào cự xà, nhưng đó cũng không phải vết thương trí mạng, trong cơ thể cự xà dường như có một cỗ năng lượng cường đại, lúc kiếm năng lượng cắm vào khiến thân kiếm lệch hướng không làm tổn hại đến xương cùng kinh mạch cự xà.

Đau đớn kịch liệt, cự xà tức giận, thân thể điên cuồng lắc lư đứng lên, trong phương viên mấy chục thước xung quanh, nhất thời một mảng cát bay đá chạy, một mảng thực vật biến mất, A Ngốc rốt cuộc thấy rõ toàn thân cự xà, cự xà thân dài gần ba mươi thước, cho dù cách nó mấy chục thước vẫn có cảm giác thân thể nó huy vũ tàn mát ra kinh phong.

Thánh Tà chụp động hai cánh đột nhiên bay lên, nguyên lai phần hồng sắc độc vụ đã lan tràn đến đây, A Ngốc không dám chậm trễ, người nhẹ nhàng bay lên, hạ xuống một gốc cây đại thụ phía sau cách đó chừng mấy chục thước

Cự xà dần bình tĩnh lại, thân thể tạo thành xà trận, hung tợn nhìn A Ngốc cùng Thánh Tà. Thánh Tà cũng không bởi vì địch nhân cường đại mà sợ hãi, long ngâm một tiếng, dường như rất hưng phấn. A Ngốc từ Thần Long Chi Huyết gọi ra Huyền Thiết Cung, hẳn tiền pháp mặc dù không có gì đặc biệt, nhưng mục tiêu lớn như vậy rất dễ bắn trúng. Hẳn biết rõ, lấy công lực mình hiện tại chỉ có thể bắn ra ba đạo tiền năng lượng, cự xà thân thể to lớn như thế, nếu như không thể bắn trúng, sợ rằng rất khó tạo thương tổn đối với nó.

Mặc dù A Ngốc mới là người làm cự xà bị thương nhưng cự xà lại coi Thánh Tà mới là địch nhân chủ yếu, không ngừng ngửa đầu phun ra độc vụ, Thánh Tà cũng không nóng lòng tiến công địch nhân cường đại này,

bay đến địa phương độc vụ chưa xâm chiếm, độc vụ cự xà hiển nhiên cùng long xám viêm của Thánh Tà giống nhau, số lượng có hạn, lúc này, độc vụ đã dần dần đậm hóa, độc vụ từ từ tiêu tán, có thể nhìn rõ thân thể nó.

A Ngốc vững vàng đứng ở đỉnh thụ, thúc dục Sanh Sanh chân khí, một cây tiền năng lượng màu vàng xuất hiện, hét lớn một tiếng, Sanh Sanh đầu khí chợt bùng phát, bạch sắc quang mang bao trụ, đem Huyền Thiết Cung lập thành mãn nguyệt, khí cơ trói chặt tại đầu lâu cự xà. Khí thể kinh người khiến cự xà không khỏi có chút bối rối, hẳn rõ ràng cảm giác được uy hiếp tử vong từ nhân loại trên cái cây kia, lập tức lùi về trong xà trận, cảnh giác nhìn A Ngốc.

Thánh Tà tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, lặng lẽ bay trên không đến địa phương có cự xà, chợt đáp xuống, lao thẳng tới cái đầu cự xà, cự xà cảm giác được nguy hiểm, đầu thụt về sau, mắt mở to chuẩn bị hướng Thánh Tà tấp tới.

Thánh Tà thấy không còn cơ hội, hai cánh vũ động lại bay lên cao, trong lòng tràn ngập tức giận. Mặc dù cự xà này đã sinh sống hơn vạn năm, tu hành cao thâm, nhưng dù sao vẫn chỉ là xà mà thôi, nếu như Thánh Tà thân thể trưởng thành, căn bản sẽ không coi nó là gì, nhưng hiện tại hẳn mới đang triển kì, cùng cự xà có chênh lệch nhất định.

Cự xà hù dọa Thánh Tà, nhưng đồng thời lại cấp cho A Ngốc cơ hội, hẳn nhắm đầu cự xà, tay phải buông lỏng, hoàng mang chợt lóe rồi biến mất, A Ngốc lúc bắn ra tiền năng lượng Sanh Sanh biến ẩn hàm năng lượng bùng nổ. Tiếng nổ “ầm ầm” vang lên, thân thể cự xà chợt quay cuồng, vĩ bộ loang lỗ máu, 1/5 cơ thể bị trận nổ chấn nát.

Nguyên lai, khi A Ngốc bắn ra tiền năng lượng, cự xà cảm giác được tử vong uy hiếp, mặc dù A Ngốc xạ tiền cũng không phải rất chuẩn, so với hẳn dự tưởng vị trí thấp hơn một ít, nhưng ngay cả như vậy, một khi bị bắn trúng bộ vị, cự xà cũng rất khó tái sinh tồn, vạn bất đắc dĩ nó chỉ có thể nháy mắt giơ đuôi lên chặn lại.

Sanh Sanh biến ảo hóa tiền năng lượng dưới tác dụng của Huyền Thiết Cung phát xuất uy lực thật lớn, chẳng những xuyên thấu lân phiến trên người cự xà, còn chấn nổ cơ thể nó, chặt đứt một đoạn.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Thánh Tà Tiến Bỏ

> A Ngốc không nghĩ lợi tiền năng lượng lại có uy lực lớn đến thế, đang âm thầm mừng rỡ thì kinh ngạc phát hiện, cự xà bắt đầu kịch liệt đứng lên, lam máu không ngừng chảy ra, bay tứ tán, Thánh Tà trên không trung phun ra long viêm, năng lượng xám mang theo tính ăn mòn thật lớn tập kích lên vết thương của cự xà.

Lân phiến cự xà mặc dù không e ngại ăn mòn, nhưng nó bị lợi tiền năng lượng làm da thịt nổ tung thật chịu không được, một tiếng thê lương bi thảm kêu lên, cự xà cốt thịt nhanh chóng biến mất, nó không cách nào nhẫn nại kịch liệt đau đớn, mạnh mẽ ngoác rộng miệng, quang mang xanh biếc nhấp nháy, lóe ra một vật thể u quang màu xanh biếc chột hướng Thánh Tà trên không trung bay đến. Tốc độ mặc dù không phải rất nhanh, nhưng ẩn chứa năng lượng khổng lồ. A Ngốc trong lòng cả kinh, đệ nhị tiền năng lượng đã lên cung, đang lúc hẩn chuẩn bị tiến xạ bạo đầu lâu cự xà, một âm thanh trong trẻo vang lên,

- Đừng vội giết nó!

A Ngốc ngẩn người, nhận ra thanh âm đó chính là của sư tổ Thiên Cương kiếm thánh, vội vã thu liễm dây cung, đem Sanh Sanh biến ảo hóa xuất tiền hấp hồi trong cơ thể.

Quang đoàn màu xanh biếc nhanh chóng đụng vào thân thể Thánh Tà, Thánh Tà tựa như đối với quang đoàn này rất e ngại, chụp động long cánh cuống quít né tránh. Bạch quang chột lóe, không trung hiện ra thêm một người, chính là Thiên Cương kiếm đang khống chế thân thể trôi tại không trung, hẩn trừng mắt hét lớn một tiếng,

- Nghiệt súc muốn chết!

Tay phải hư trào, quang đoàn xanh biếc nọ run lên, đột nhiên ngừng lại. Cự xà toàn thân đại chấn, thân thể liều mạng vặn vẹo, quang đoàn xanh biếc run rẩy không ngừng, tựa như rất muốn bay trở về.

Thiên Cương kiểm thánh hừ lạnh một tiếng, tay phải hư không hóa xuất, ngân mang chột lóe xẹt ngang qua quang đoàn xanh biếc cùng cự xà, cắt đứt liên lạc giữa chúng, cự xà thân thể đột nhiên nhảy dựng lên cách mặt đất ba thước rồi nặng nề ngã xuống đất, quay cuồng vài cái rồi không nhúc nhích nữa.

Quang đoàn xanh biếc nọ trôi nổi tại không trung, quang mang dần dần mờ rồi không động đậy. A Ngốc băng vào thị lực hơn người nhận thấy được quang đoàn đó tựa hồ là một viên cầu màu xanh biếc, đã bị Thiên Cương kiểm thánh chộp lấy.

Thánh Tà chụp động long cánh bay đến cạnh Thiên Cương kiểm thánh, dùng tiền trào chỉ chỉ viên cầu xanh biếc trong tay Kiểm thánh đó, rút dài liên hồi, lộ ra một bộ dạng thèm thuồng. Thiên Cương kiểm thánh cười mắng:

- Người cũng biết đây là một hảo đồ vật hả?

Thánh Tà không ngừng gật đầu, y...y.. a...a, nước miếng chảy ròng ròng. Thiên Cương kiểm thánh gõ nhẹ đầu nó, tung bay đến đỉnh cây đại thụ chỗ A Ngốc. A Ngốc kinh ngạc nhìn viên cầu xanh biếc trong tay Thiên Cương kiểm thánh, hỏi:

- Sư tổ, đây là cái gì a?

Thiên Cương kiểm thánh mỉm cười, nói:

- Lúc mới đến Thiên Cương sơn mạch, ta đã từng gặp qua vạn tái cự linh xà này, khi đó ta đã để cho nó chạy thoát, không nghĩ người có thể gặp phải. Cự xà đã sống trên ngàn năm, hấp thụ linh khí Thiên Cương sơn, đã giúp nó tiến hóa tới cấp bậc này cũng không dễ dàng gì. Bất quá nghiệt súc này bản tính hung tàn, tiểu thủ trên núi không biết bị nó ăn hết bao nhiêu. Lần này coi như là ác giả ác báo đi.

- A Ngốc, người mới rồi sử dụng huyền hóa đệ nhất lợi tiễn mặc dù chưa được chuẩn xác lắm nhưng cũng khá, sau này lúc rảnh rỗi, phải hảo hảo luyện tập tiễn pháp, công kích cự ly xa có thể phát huy uy lực không tưởng.

Vạn tái cự linh xà phòng ngự phi thường cứng cỏi, không ngờ lại bị uy lực Huyền Thiết Cung, phối hợp cùng lợi tiễn năng lượng khiến một đoạn thân thể bị nát bấy.

A Ngốc gãi gãi đầu, có chút xấu hổ nói:

- Đáng tiếc ta tiên pháp quá kém, nếu không, có lẽ ngay nhất tiễn đã tiêu diệt được nó rồi không chừng. Sư tổ, sao người lại tới đây?

Thiên Cương kiểm thánh mỉm cười đáp:

- Các người lâu như vậy còn chưa về, ta sợ các người gặp chuyện không may nên xuống xem một chút. Cũng đã khá lâu rồi không rời khỏi đỉnh núi. Nơi này không khí thật đúng là trong lành.

Thánh Tà vỗ vỗ long cánh phập phềnh cạnh hai người, ánh mắt vẫn không rời khỏi viên cầu màu xanh. A Ngốc hỏi:

- Sư tổ, thứ người cầm trong tay là gì vậy! Tiểu Tà dường như rất muốn...

Thiên Cương kiểm thánh ha ha cười, nói:

- Cái tên tiểu tử kia đúng là..., đây là nội đan của vạn tái cự linh xà, ăn nó vào, có thể khiến công lực tăng mạnh, nếu như người ăn, đối với công lực sẽ có trợ giúp rất lớn, mặc dù so ra vẫn kém thiên tài địa bảo Vãng Sanh quả, nhưng cũng kém không xa. Người nói Thánh Tà có thể không tham sao?

Nhìn Thánh bộ dáng đáng thương, A Ngốc không nhịn được nói:

- Sư tổ, vậy ngài cấp cho Tiểu Tà ăn đi!

Thiên Cương kiểm thánh khẽ gật đầu, nói:

- Người...đứa nhỏ này quả thật quá tốt, đối đãi với bằng hữu có thể phóng khoáng như vậy, nhưng sau này gặp phải địch nhân nhất định phải tàn nhẫn, người hiểu không? Nhân từ với địch nhân chính là tàn nhẫn với chính mình. Lòng người khó lường a!

Nói xong, liếc nhìn Thánh Tà một cái, hướng nó nói:

- Lúc này tiện nghi cho người rồi, nhưng sau này người nhất định phải hảo hảo bảo vệ A Ngốc, biết chưa?

Thánh Tà vui sướng trường ngâm một tiếng, tiếng rống ngâm không ngừng vang vọng khắp núi non, nó hưng phấn tiến đến giữa Thiên Cương

kiếm thánh cùng A Ngốc, Thiên Cương kiếm thánh tay phải vung lên, nội đan cự linh xà hướng Thánh Tà bay đến, nó cuống quýt mở miệng tiếp lấy, lập tức nuốt xuống. Thiên Cương kiếm thánh lại gõ đầu nó một chút, nói

- Thừa dịp nội đan công hiệu còn chưa phát huy, người nhanh chóng quay lại thạch quật đi, người nếu ngủ ở đây, chúng ta cũng ôm không nổi người trở về a

Thánh Tà ăn được nội đan cự linh xà, lúc này cao hứng vô cùng, vội vã gật đầu, vũ động long cánh hướng đỉnh núi phi đi.

- A Ngốc, chúng ta hạ xuống thôi!

Nói xong, dẫn đầu bay xuống cạnh thân thể cự linh xà, mất đi nội đan, cự linh xà trở nên mềm nhuyễn vô lực, vết thương nơi vĩ bộ khiến nó mất máu khá nhiều, đã cận kề cái chết.

A Ngốc rơi xuống bên cạnh Thiên Cương kiếm thánh, nói:

- Sư tổ, chúng ta nên xử lý nó như thế nào a?

Thiên Cương kiếm thánh nói:

- Cự linh xà này đã gần chết, mới rồi ta sợ dĩ không cho người tái xạ nó, là bởi vì nó trên người có khá nhiều bảo bối, người nếu xạ bạo đầu nó, sẽ mất đi rất nhiều thứ tốt a

Nói xong, tay phải vung lên, một cây tiêm trùy màu bạc hình thành từ năng lượng hiện ra trong tay Thiên Cương kiếm thánh, hần hướng về phía cự linh xà nói:

- Người tạo nghiệt quá nhiều, nên ra đi thôi. Ta sẽ giúp người chịu ít thống khổ!

Nói xong liền lập tức hành động, tiêm trùy từ đỉnh đầu cự linh xà đâm thẳng xuống, cự linh xà chấn động, toàn thân không nhúc nhích.

A Ngốc có chút không đành lòng quay đầu, thu Huyền Thiết Cung vào trong Thần Long Chi Huyết. Thiên Cương kiếm thánh thở dài một tiếng, nói:

- Nếu người không quen loại tràng diện này, hãy về trước đi!

A Ngốc đáp ứng một tiếng, hóa thành một cái bóng xám, nhanh chóng leo lên đỉnh Thiên Cương sơn.

Thiên Cương kiểm thánh hai tay huyền hóa ra hai thanh đoản nhận màu bạc, dưới tác dụng của Sanh Sanh đấu khí, trong chốc lát đã xử lý xong cự linh xà.

A Ngốc trở lại thạch quật, phát hiện Thánh Tà đã ngủ say, nội đan cự linh xà ẩn hàm thật lớn năng lượng hiển nhiên nhất thời khó có thể hấp thu. Một trảng máu tanh khi này khiến A Ngốc trong lòng có chút phiền muộn, liền khoan chân ngồi xuống tu luyện

Thiên Cương kiểm thánh xử lý xong thi thể cự linh xà liền phản hồi đỉnh Thiên Cương sơn, hắc cấp bách truyền âm cho Tịch Văn ra lệnh cho đám đệ tử xuống chân núi thu hồi thân thể cự linh xà, vận tải cự linh xà có thể nói toàn thân là bảo, thật nó cũng phi thường tư bổ.

Thiên Cương kiểm thánh từ thân thể cự linh xà, lấy đi hơn 30 trượng xà cân, não tủy cự linh xà, tế mật, lân giáp xà bì cùng 2 khối tinh thể xà mục <2 con mắt>

Xà cân là bộ phận cứng cỏi nhất trên người cự linh xà, cho dù A Ngốc dụng nhất tiễn cũng không thể khiến xà cân bùng nổ, xà cân tương phản với ti tuyến, nhưng đều dùng để chống đỡ thân thể khổng lồ của cự linh xà, lân giáp cự linh xà có lực phòng ngự rất mạnh hơn nữa lại cực kỳ êm ái, đủ có thể chế tạo thành mấy chục hộ thân nhẹ giáp. Mà 2 khối tinh thể xà mục lại càng là bảo bối, ăn nó, có thể tăng cường nhãn lực, cũng làm công lực tăng lên một mức nhất định.

Cho dù là công lực hiện tại của A Ngốc, muốn dùng Sanh Sanh biến ảo hóa năng lượng chế tạo ra hộ giáp cũng rất khó khăn, cho nên chỉ có thể do đích thân Thiên Cương kiểm thánh thiết cắt. Hắc chia lân giáp cự linh xà ra thành mấy chục khối, trừ bỏ lưu lại 2 khối phía trước bụng cứng cỏi nhất, còn lại đều giao cho Tịch Văn để hắc xử lý.

Trong thạch quật, sau khi Sanh Sanh chân khí vận chuyển 81 chu thiên, A Ngốc chậm rãi tỉnh táo lại, chân khí tiêu hao khi cùng cự linh xà đánh nhau sống chết đã hoàn toàn khôi phục.

- Ăn đi!

Một cái chén nhỏ bay đến trước mặt A Ngốc. A Ngốc theo bản năng tiếp nhận, chỉ thấy trong bát là cái gì đó sền sệt, tản ra mùi thơm ngát.

Thiên Cương kiểm thánh ở cách hần không xa, đang ngồi trên tảng đá loay hoay làm gì đó, tay phải lóe ra quang mang màu bạc, không ngừng vũ động.

- Sư tổ, đây là cái gì a?

Đó là bổ dược ta nhờ đám Tịch Văn đưa đến, đối với thân thể người rất có lợi, nhanh ăn đi, sau đó tái tu luyện 81 chu thiên, đem dược lực hóa đi.

- Vâng, sư tổ!

A Ngốc đương nhiên biết Thiên Cương kiểm thánh sẽ không hại mình, lập tức nuốt thứ sền sệt đó vào bụng, mùi thơm ngát khiến hần vui vẻ thoải mái, cảm giác ác tâm khi này sớm đã biến mất. Một cỗ nhiệt khí nhàn nhạt chậm rãi dâng lên, A Ngốc không dám do dự, vội vã lần nữa tu luyện.

Đang chế tạo nhẹ giáp Thiên Cương kiểm thánh cũng mỉm cười, thứ vừa rồi hần cấp cho A Ngốc ăn, chính là não tủy cự linh xà.

Mặc dù não tủy hiệu lực so với nội đan kém hơn không ít, nhưng coi như cũng là tinh hoa trên người cự linh xà. Hần sở dĩ nói với A Ngốc đó là bổ dược, chính là sợ hần không dám ăn. Vì đồ tôn này, Thiên Cương kiểm thánh có thể nói là sát phí khổ tâm.

A Ngốc trong cơ thể Sanh Sanh chân khí đang không ngừng vận chuyển, năng lượng màu bạc thông thả vận hành, gần đây, A Ngốc phát hiện, dịch thái Sanh Sanh chân khí trong cơ thể mặc dù càng thêm nồng đậm, nhưng so với trước kia, vận hành lại tốn sức hơn rất nhiều, 81 chu thiên phải đủ một ngày một đêm mới được.

Lần này, dưới tác dụng của não tủy cự linh xà, một chất lỏng màu bạc dần dần ngưng kết, A Ngốc hoảng sợ, nhưng hần cũng không dám dừng lại, bởi vì, nếu như chột đình chỉ hành công sẽ rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma. Sanh Sanh chân khí đang không ngừng vận hành, dần dần giống như hải nập bách xuyên, phi thường thông thả hướng đan điền ngưng kết, A Ngốc đã có chút không cách nào khống chế, đan điền hoàn toàn biến thành một mảnh ngân mịn mờ sắc thái, Sanh Sanh chân khí không ngừng áp súc. Chung quanh thân thể A Ngốc, lóe ra quang mang màu bạc nhàn nhạt.

Đang chế tạo nhẹ giáp Thiên Cương kiểm thánh phát hiện biến hóa của A Ngốc cũng vô cùng hoảng sợ, bởi hần biết đây là điềm báo Sanh Sanh

chân khí tiến vào đệ bát trọng, không ngờ não tủy cự linh xà cư nhiên có công hiệu lớn như vậy. Vội vã buông nhẹ giáp trong tay, bay đến sau lưng A Ngốc, một chưởng đặt tại linh bàn trên lưng, giúp A Ngốc ngăn cản chân khí tán loạn, tay kia đặt tại đỉnh đầu A Ngốc, công lực thúc dục khiến A Ngốc rơi vào hôn mê, không cảm giác được tình huống thân thể chính mình.

Thiên Cương kiểm thánh sở dĩ làm như vậy, là sợ A Ngốc bởi vì năng lượng vận hành vô cùng quý dị mà tâm sinh tạp niệm.

Hiện tại, Sanh Sanh chân khí trong cơ thể A Ngốc hoàn toàn do Thiên Cương kiểm thánh khống chế. Kỳ thật, A Ngốc sở dĩ có thể nhanh như vậy vọt tới đệ bát trọng cảnh giới, chủ yếu bởi vì Thiên Cương kiểm thánh đã truyền cho hắn 2 thành công lực, hơn nữa nửa năm này hắn rất khắc khổ tu luyện, công lực đột phá chỉ là chuyện sớm hay muộn, lần này cộng với tác dụng của não tủy cự linh xà, tự nhiên thành công tiến vào đệ bát trọng cảnh giới.

Không biết qua bao lâu, A Ngốc chậm rãi tỉnh dậy, hắn giật mình phát hiện, trong cơ thể trống rỗng, năng lượng màu bạc dày đặc hoàn toàn không thấy đâu, thay thế, là đan điền xuất hiện một tiểu nhi cao chừng một tấc toàn thân màu bạc. Hắn nhìn kỹ thì thấy tiểu nhi này cùng hắn bộ dạng hoàn toàn giống nhau, đây là chuyện gì vậy?

Chậm rãi mở mắt, trong mắt A Ngốc, thạch quật hôn ám hoàn toàn hiển lộ, có thêm vô vàn sắc thái, nhìn qua động lòng người. Hắn dựa theo phương pháp hành công trước kia, giơ tay phải lên, kiểm năng lượng màu vàng lấy tốc độ gấp đôi xuất hiện trên tay hắn, mà trong đan điền tiểu nhi kia tựa hồ quang mang màu bạc mờ đi chút ít!

- Người đã tỉnh!

Thiên Cương kiểm thánh thanh âm truyền đến.

A Ngốc đang ngồi xếp bằng trên đá hướng Thiên Cương kiểm thánh nhìn lại, giật mình phát hiện, bản thân có thể rõ ràng thấy được từng tế vân trên khuôn mặt Thiên Cương kiểm thánh, thấy được người đã tiêu tụy đi rất nhiều, sắc mặt có chút tái nhợt.

- Sư tổ, ta...ta làm sao vậy, sao trong cơ thể Sanh Sanh chân khí lại không thấy đâu nữa?

Thiên Cương kiểm thánh mở hai mắt, hiền lành cười, nói:

- Hải tử, người biết không? Người đã tiến vào Sanh Sanh quyết đệ bát trọng cảnh giới - Sanh Sanh tổ thể. Nguyên bốn dịch thái chân khí không hề biến mất, mà ngưng kết tại đan điền thành một tiểu nhi hoàn toàn giống người, toàn thân do năng lượng hình thành, sau này cứ theo công pháp như trước mà tu luyện.

- Đệ bát trọng?

A Ngốc kinh ngạc thất thần. Nửa năm trước, chính mình mới vừa tiến vào đệ ngũ trọng cảnh giới không lâu, không nghĩ tới, chỉ nửa năm sau, đã có thể đạt tới đệ bát trọng, có nghĩa nói, công lực mình đã ngang bằng Âu Văn thúc thúc sao?

Thiên Cương kiểm thánh hiển nhiên nhìn ra nghi hoặc trong lòng A Ngốc, mỉm cười nói:

- Hải tử, người quả thật rất may mắn, người là người đầu tiên có thể nhanh như vậy đạt tới cảnh giới này. Nhưng người phải biết rằng, đạt tới đệ bát trọng cảnh giới cũng không đồng nghĩa người có được thực lực vượt qua mấy vị sư bá. Sanh Sanh quyết muốn tăng cấp đều phi thường gian nan, nhất là sau khi đạt đệ lục trọng, công lực người tăng lên đại bộ phận là do ngoại lực, cho nên cũng chưa đủ tinh thuần, do đó người phải củng cố công lực đệ bát trọng này chắc cũng phải mất một đoạn thời gian đó.

- Huống hồ, cho dù đều là tu vi đệ bát trọng thì công lực cao thấp cũng không giống nhau, bảy vị sư bá người đều tư chất hơn người, trong bọn họ, trừ bỏ Chu Văn tính cách nóng nảy chưa đột phá đệ bát trọng, mấy vị sư bá khác của người trải qua hơn mười năm khổ tu đều đã đạt tới đệ bát trọng cảnh giới, nhưng công lực bọn họ cũng không đồng đều, đại sư bá người Tịch Văn cùng nhị sư bá Phong Văn công lực cao nhất, bởi vì, bọn họ đều đã đạt tới đệ bát trọng ngoài 20 năm. Đệ bát trọng đến đệ cửu trọng, cho dù là ta cũng phải mất hơn ba mươi năm khổ tu mới đạt được. Cho nên, con đường người phải đi còn rất dài, sau này, đều phải dựa vào chính người.

Dừng một chút, Thiên Cương kiểm thánh nói

- Người đi thông tri mấy vị sư bá người tới đây, kêu ta có việc phân phó, sau khi thông tri, người hãy ở lại trong phái, chờ mấy vị sư bá trở về rồi hãy quay lại. Haiz, công lực người đã đủ trên đại lục xông xáo, cũng hẳn đã đến lúc rời đi.

A Ngốc trong lòng cả kinh, lúc mới đầu tu luyện, hẳn thời khắc đều hy vọng nửa năm trôi qua mau để hẳn sớm có thể rời đi tìm kiếm Tinh Linh Tộc tộc nhân. Nhưng giờ Thiên Cương kiếm thánh đột nhiên nói hẳn hãy chuẩn bị rời đi, hẳn trong lòng lại tràn ngập cảm giác không nỡ, nửa năm này, mặc dù Thiên Cương kiếm thánh cho tới bây giờ chưa hề thể hiện nét hài lòng, nhưng người lại đem tuyệt học truyền thụ cho hẳn, truyền cho hẳn 2 thành công lực, còn muốn hẳn hảo tu luyện, ân huệ thâm hậu như thế khiến A Ngốc thật sâu cảm động.

Thiên Cương kiếm thánh nhắm mắt lại, lạnh nhạt nói:

- Nên đi thì phải đi. Con đường của người còn rất dài, không nên có thái độ như nữ nhân như thế. Đi đi!

A Ngốc gật đầu, hướng Thiên Cương kiếm thánh thật sâu thi lễ, nhìn thoáng qua Thánh Tà vẫn đang ngủ say trong góc, phiêu nhiên ra thạch quật.

Không khí trên đỉnh núi có chút rét lạnh, A Ngốc cảm giác được công lực khi đạt tới đệ bát trọng Sanh Sanh quyết thì đậm đặc hơn trước rất nhiều, giở tay nhắc chân tựa hồ đều có năng lượng nhàn nhạt lưu chuyển, ý niệm vừa động, thân thể đã tung bay hướng về phía kiếm phái.

Đại môn kiếm phái mở rộng, vừa vào cửa, hẳn đã gặp Liêu Nhất.

- A! Tiểu sư thúc, là người sao! Đã lâu không thấy

Liêu Nhất nhiệt tình lên đón. A Ngốc được Thiên Cương kiếm thánh xác nhận vị trí đệ tam đệ tử, so bối phận, tự nhiên là cao hơn hẳn.

Liêu Nhất đối với vị tiểu sư thúc này cực kỳ hâm mộ. Rõ ràng tuổi so với mình còn nhỏ hơn, nhưng công lực lại cao hơn nhiều, lần này lại được chính tổ sư tự mình truyền thụ võ kỹ, công lực khẳng định lại càng tăng tiến cực nhanh.

Lúc này chứng kiến A Ngốc, hẳn rõ ràng cảm giác được sự bất đồng, mặc dù A Ngốc trên mặt vẫn có vẻ chất phác, nhưng thân thể hẳn quang

hoa lưu chuyển, toàn thân bao phủ một tầng quang thuận, bề ngoài mặc dù nhìn không ra công lực cường đại, nhưng hẳn biết, nửa năm này, A Ngốc đã có tiến bộ rất lớn.

- Liêu Nhất đại ca, người hay là gọi tên ta đi, đừng gọi cái gì sư thúc, ta tuổi còn không bằng người a!

A Ngốc có chút xấu hổ đáp lại. Liêu Nhất nghiêm sắc nói:

- Như vậy sao được, Thiên Cương Kiếm Phái quan trọng nhất là bối phận, người là đệ tử của sư thúc tổ, đương nhiên là sư thúc của ta. Tiểu sư thúc, người như thế nào đã trở về? Ta nghe nói, người không phải theo thái sư tổ tu luyện sao?

A Ngốc nghiêng đầu, nói:

- Sư tổ để ta tới gọi mấy vị sư bá đi gặp lão nhân gia người.

Liêu Nhất thất kinh, nói:

- Vậy người đi nhanh đi, nếu chậm trễ chuyện của sư tổ, ta sợ không đảm đương nổi a! Ta đi luyện công đây.

Nói xong, vội vã xoay người rời đi.

A Ngốc nhìn Liêu Nhất rời đi bất đắc dĩ lắc đầu, mình giờ lại thành sư thúc hẳn, thật sự xấu hổ a! Vừa nghĩ, hẳn vừa theo hành lang đi đến.

Vừa đi tới, đột nhiên một bên hiện ra một đạo thân ảnh, đâm đầu chạy đến, phía sau có 7-8 người đuổi theo.

- Tiểu sư muội, người đừng chạy nữa, sư tổ đang tìm người đấy?

Thân ảnh phía trước vừa chạy trốn vừa quay đầu lại nói:

- Ta không đi, gia gia tìm ta, chắc chắn là bắt ta luyện công, ta muốn đi ra ngoài du ngoạn cơ. Hì hì

Nguyên lai, thân ảnh là một tiểu cô nương A Ngốc trước kia chưa từng thấy, tiểu cô nương trên người tản ra sức sống mãnh liệt, bừng tỉnh nhân gian, A Ngốc phát giác tiểu cô nương này rất giống Huyền Nguyệt, không khỏi có chút thất thần.

Nửa năm này, A Ngốc mặc dù một mực khắc khổ tu luyện, nhưng nỗi nhớ Huyền Nguyệt trong hẳn không chút nào nguôi. Hẳn đem nỗi nhớ này chôn sâu dưới đáy lòng.

Ngày đó Huyền Dạ đã nói những lời khiến hấn đau lòng, mỗi khi hấn nhớ tới Huyền Nguyệt sẽ đồng thời nhớ tới vẻ mặt khinh thường đó của Huyền Dạ. Đúng vậy! Bản thân mình nào có xứng với Nguyệt Nguyệt!

Lúc A Ngốc thất thần đồng thời tiểu cô nương cũng đụng phải hấn, hành lang vốn không có rộng a, tiếng kêu sợ hãi vang lên cùng lúc ngã vào lòng A Ngốc. A Ngốc theo bản năng ôm lấy, tránh cho nàng té ngã.

Tiểu cô nương dung mạo mặc dù so ra kém Huyền Nguyệt tuyệt mỹ, nhưng cũng phi thường thanh tú, phát hiện thấy bản thân ngã vào lòng một nam nhân xa lạ, nhất thời đại xấu hổ, đỏ mặt vội vã đẩy A Ngốc ra, tức giận nói:

- Người làm gì? Người là ai?

Bộ dáng hờn dỗi này quả thật quen thuộc, không khỏi khiến A Ngốc có chút ngây dại.

- Đây, người chưa từng thấy mỹ nữ a! Nhìn chăm chăm ta làm gì? Ta đang hỏi người đấy, trả lời đi chứ!

A Ngốc lúc này mới phản ứng lại, mặt đỏ lên, tính tình tiểu cô nương này thật giống lần đầu khi mình gặp Huyền Nguyệt a, xấu hổ nói:

- Xin lỗi, ta muốn đi ngang qua đây.

Phía sau 7-8 gã thanh niên đuổi đến, đều chưa từng gặp qua A Ngốc, lúc đầu Thiên Cương kiểm thánh ban lệnh, toàn phái đi tìm A Ngốc, cho nên, lúc A Ngốc tới, bọn họ cũng không ở trên núi, thẳng đến mấy tháng trước vừa mới trở về mà thôi.

Thanh niên cầm đầu có chút thờ hớn hèn nói:

- Tiểu sư muội, người muốn chúng ta chết sao? Sư tổ tìm người, người sao có thể không đi chứ? Di, vị huynh đệ này, người là đệ tử của vị sư thúc, sư bá nào vậy?

A Ngốc ngăn người, hấn cũng không biết phải trả lời như thế nào cho thỏa đáng, thì thào nói:

- Ta gọi A Ngốc, vừa mới tới không lâu.

Thanh niên gật đầu, cũng không có liên tưởng đến cái tên thiếu niên sư tổ muốn tìm, chỉ phỏng đoán, tên thiếu niên chất phác này nhất định là đệ tử vừa mới nhập môn. Nhất thời làm ra một bộ dạng sư huynh, nói:

- Rõ ràng trời còn sáng sao không đi luyện công, chạy đến đây làm gì?
Hắn tiến đến cạnh tiểu cô nương, thấp giọng nói:

- Tiểu sư muội, hẳn không có đụng thương người chứ? Sư đệ, người còn không mau hướng tiểu sư muội nhận lỗi.

A Ngốc đáp ứng một tiếng, vội vã thi lễ nói:

- Xin lỗi, tiểu sư muội.

Tiểu cô nương mắt tròn tròn, vuốt vuốt chỗ bả vai bị đụng đau, sảng giọng:

- Ai là tiểu sư muội của người, người mới nhập môn phải gọi ta sư tỷ mới đúng.

A Ngốc nhìn tiểu cô nương trước mặt này, thì thào nói:

- Vâng, sư tỷ. Mới vừa rồi không đụng thương người chứ?

Tiểu cô nương hừ một tiếng, nói:

- Đụng thế sao không đau, rất đau ấy chứ? Người nói, người như thế nào bồi ta?

A Ngốc phảng phất lại nhớ tới lần đầu tiên gặp Huyền Nguyệt tại ma pháp sư công hội, hiện lên tình cảnh Huyền Nguyệt ép hắn làm người hầu, thất thần, không có trả lời.

- Đây, người sao khờ khạo vậy, ta đang hỏi người đó, nói đi chứ? Mau nói, người như thế nào bồi ta?

Tiểu cô nương hai tay chống nạnh, một bộ dạng coi thường.

Ngược lại trong mắt A Ngốc chẳng những không có cảm giác chán ghét, mà lại rất thân thiết, mỉm cười nói:

- Người nói đi.

Tiểu cô nương nhìn một chút mấy tên thiếu niên truy đuổi phía sau, trong mắt hiện lên quang mang quý dị, chậm rãi bước đến phía sau A Ngốc, thì thào nói:

- Để cho ta nghĩ xem người như thế nào bồi ta mới thích hợp.

Mấy tên thiếu niên đuổi theo đều có một bộ dạng xem kịch vui, cũng không có đi lên giảng hòa. Tiểu cô nương đã chuyển tới đứng sau A Ngốc, đột nhiên cười nói:

- Ta nghĩ ra rồi, người giúp ta ứng phó với đám truy binh này, tốt lắm.

Vừa nói, mạnh mẽ một cước đá vào hông A Ngốc. Tại nàng nghĩ, một cước này hiển nhiên có thể làm cho A Ngốc lao về phía trước, chặn lối của các sư huynh, giúp mình có thể chạy trốn. Nhưng nàng lại không biết được, giờ phút này công lực A Ngốc không phải nàng có khả năng tưởng tượng.

A Ngốc chột lọt vào công kích, Sanh Sanh chân khí trong cơ thể tự nhiên điều động, toàn thân quang mang chột lóe, tiểu cô nương bị chấn bay ra ngoài cùng với tiếng kinh hô.

Khi A Ngốc phát hiện kẻ đánh lén chính là tiểu cô nương nọ liền vội vã thu liễm công lực, hăn chứng kiến thân thể tiểu cô nương bị đánh bay, trong lòng quẩn lên, giơ tay phải lên theo bản năng, Sanh Sanh biến quang mang màu vàng chột hiện, hóa thành một cái quang mang quẩn quanh hông tiểu cô nương, A Ngốc nhẹ nhàng vung tay, đem tiểu cô nương kéo trở về, ôm trong khuỷu tay.

Tiểu cô nương mồ hôi lạnh chảy ra, đau nhức kêu thành tiếng, nước mắt theo hai gò má chảy xuôi xuống, chân nàng vừa rồi đã bị hộ thể đấu khí của A Ngốc chấn gãy.

Thất, tám gã thiếu niên tất cả đều thất thần, công phu vừa rồi A Ngốc sử dụng bọn hăn hoàn toàn không cách nào tưởng tượng.

A Ngốc ôm tiểu cô nương thân thể mềm mại, trong lòng khẩn trương, rồi lại mờ mịt không biết làm sao. Gã thanh niên cầm đầu dẫn đầu phản ứng, giận dữ nói:

- Người dám làm bị thương tiểu sư muội.

Tiến lên từng bước, tung một quyền, hướng A Ngốc trên mặt đánh tới. A Ngốc sợ mới vừa rồi một màn trọng diễn, ý niệm vừa động, thân thể lui về sau ba thước, tránh thoát một kích, kêu lên:

- Đừng động thủ, mau tìm người đến xem sư tỷ trước đã. Chân nàng dường như bị gãy.

Gã đó lại càng hoảng sợ, chỉ vào A Ngốc nói:

- Người chờ đó, sư tổ nhất định sẽ xử lý người.

Nói xong, phân phó một gã sư đệ đi gọi người, mặt khác cùng mấy người vây A Ngốc lại. A Ngốc thấy tiểu cô nương toàn thân đau nhức, không ngừng co rút, vội vã thúc dục Sanh Sanh chân khí, bạch quang nhàn

nhật phát ra, năng lượng ấm áp rót vào cơ thể tiểu cô nương, vờn quanh tại miệng vết thương.

Tiểu cô nương cảm giác đau đớn nhất thời giảm đi rất nhiều.

Trong chốc lát, Lộ Văn đã vội vàng chạy tới. Vừa nhìn thấy A Ngốc, Lộ Văn vui mừng lẫn sợ hãi nói:

- Người đã trở về?

A Ngốc cười khổ nói:

- Tứ sư bá, người nhanh xem sư tỷ một chút đi, chân nàng dường như bị ta chấn gãy.

Nghe A Ngốc gọi Lộ Văn sư bá, đám thanh niên tất cả đều thất thần, bọn họ không nghĩ tới, cái tên thiếu niên tuổi không lớn này so với bọn hắn còn cao hơn.

Lộ Văn tiếp nhận tiểu cô nương thân thể mềm mại từ trong tay A Ngốc, cau mày nói:

- Sư tỷ cái gì, nàng là sư diệt người mới đúng. Nhất nhất sao lại như thế này, nha đầu kia, nhất định là người trêu chọc sư thúc rồi.

Tiểu cô nương toàn thân co rút, sớm đã nói không ra lời. Bên cạnh gã thanh niên cầm đầu vội vã giúp nàng giải thích:

- Tứ sư tổ, không phải, là vị sư thúc này chấn gãy chân sư muội.

Lộ Văn hừ một tiếng, nói

- Tiểu Lý tử, người khi nào cũng học nói dối như vậy, xem ra, ta hẳn là phải đến cáo trạng sư phó người mới được, A Ngốc tâm tính ra sao chẳng lẽ ta còn không rõ? Các người nếu không chủ động trêu chọc hắn, hắn sẽ đánh trả sao? Đi, nhanh tìm hai khối mộc bản đến, ta muốn lập tức cố định chỗ bị gãy cho Nhất Nhất

Lý Nhất bị dọa không dám nói gì nữa, vừa định đi tìm mộc bản, A Ngốc liền nói:

- Sư bá, để ta tìm cho!

Vừa nói, hắn vừa thúc dục Sanh Sanh chân khí trong cơ thể, từ hành lang bay ra, hướng gốc cây đại thụ duy nhất trong viện tử bay đến, quang mang màu vàng trên tay nhấp nháy, một tiểu đao 5 tấc xuất hiện trong tay A Ngốc. Hắn tiện tay vung lên, một cây nhánh cây lặng yên không một

tiếng động rơi xuống. A Ngốc thân thủ tiếp được, trong tay tiểu đao dưới ý niệm khống chế, trên dưới tung bay, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, hai khối mộc bản giống nhau đã xuất hiện trong tay hắn.

Người nhẹ nhàng trở lại bên cạnh Lộ Văn, vội vã đem mộc bản đưa qua. Lộ Văn mặc dù giật mình vì công phu A Ngốc vừa biểu hiện, nhưng giờ phút này chân cháu gái mình quan trọng hơn, hắn tiếp nhận mộc bản, trước phong bế huyết mạch, sau đó cẩn thận đem cốt chiết định vị lại, kéo vạt áo xuống làm thành sợi dây, đem mộc bản từ hai bên cố định chắc chắn xương đùi. Đầu khớp xương tiếp trở về, tiểu cô nương nghẹn ngào nói:

- Gia gia, gia gia, người cần phải thay con trút giận a! Ta bất quá chỉ đá hắn một cước, hắn liền chấn gãy chân ta a.

A Ngốc ngồi xổm xuống, hướng Lộ Văn nói:

- Tứ sư bá, xin lỗi, ta không phải cố ý, mới vừa rồi nàng từ sau lưng đá ta, Sanh Sanh chân khí trong cơ thể ta tự có phản ứng, ta không kịp thu hồi, cho nên mới thành ra như vậy. Người, người phạt ta đi.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Cự Linh Xà Giáp

> Lộ Văn nghe xong hai người tự thuật, đã đại khái hiểu được sự tình rồi mới kết luận, gõ đầu cháu gái mình một chút, nói:

- Cái này không thể trách A Ngốc, đều là tại người nghịch ngợm, ngay cả sư thúc cũng dám đá. Tiểu Lí tử, mau đi gọi sư phụ người tới, kêu hắn mang nha đầu kia về hảo hảo quản giáo.

Sư phụ Lí Nhất, chính là con trai duy nhất của Lộ Văn. Lí Nhất đáp ứng một tiếng, vội vã chạy đi.

Tiểu cô nương oán hận trừng mắt nhìn A Ngốc, nước mắt không ngừng chảy ra. Lộ Văn cẩn thận kiểm tra lại vết thương của cháu gái, đã không còn đáng ngại nữa, nhưng tối thiểu cũng phải mất vài tháng tĩnh dưỡng mới có thể hoàn toàn khôi phục, trong lòng thầm nghĩ, cái này coi như là trừng phạt của lão thiên với đứa cháu gái nghịch ngợm của mình đi. Quay đầu hướng A Ngốc nói:

- A Ngốc, người đừng để trong lòng, chuyện này cũng không thể trách người. Được rồi, ta cũng có vài việc muốn tìm sư phụ lão nhân gia người, nhưng người lại phân phó không cho chúng ra qua quấy rầy, người giờ đến đây là có chuyện gì sao?

A Ngốc nói:

- Vâng, sư tổ kêu ta tới gọi mấy vị sư bá, lão nhân gia nói có việc muốn bàn cùng các vị.

Lộ Văn trong lòng cả kinh, đối với chuyện Thiên Cương kiếm thánh phân phó hắn sao dám có chút chậm trễ, nhanh chóng nói:

- A Ngốc, người ở lại giúp ta trông nha đầu kia, đợi ba nàng tới sẽ mang nàng đi tu dưỡng, ta đi tìm mấy vị sư bá người.

Nói xong, vội vã đứng dậy hướng kiếm phái trong viện đi tới.

7-8 gã thanh niên ở đây hai mặt nhìn nhau, bọn họ đối với vị tiểu sư thúc này cực kỳ tò mò, một gã lớn mật tiến đến hỏi:

- Tiểu sư thúc, mới rồi người dùng công phu gì vậy? Như thế nào vài cái đã cắt được 2 khối mộc bản giống nhau.

Phải biết rằng, dùng đấu khí bổ thân cây ra làm thành mộc bản cũng không khó, khó khăn chính là mộc bản lại vô cùng trơn nhẵn, bóng loáng, 2 khối lại giống nhau như tạc, chỉ một lần là xong, chắc chắn là một công phu đặc thù.

A Ngốc nói:

- Ta dùng Sanh Sanh đấu khí đem nhánh cây chia ra, sau đó đem bộ phận bên ngoài gạt bỏ hết mức có thể.

Thanh niên hâm mộ nói:

- Sư thúc, đấu khí của người có thể phóng ra ngoài, chắc đã đạt tới đệ ngũ trọng cảnh giới. Nhưng sao đấu khí của người lại là màu vàng, không giống với chúng ta a?

Tiểu cô nương chân được A Ngốc cùng Lộ Văn dụng đấu khí sơ thông kinh mạch, lúc này đã tốt hơn nhiều, nghe gã thanh niên hỏi, hừ một tiếng, nói:

- Từ đâu ra một tên sư thúc, không cho cùng hần nói chuyện, biết chưa?

Thanh niên hoảng sợ, ngượng ngùng hướng A Ngốc cười cười, lui về một bên. Lúc này, Tịch Văn đã vội vã chạy tới, mọi người vừa nhìn thấy hần, liền vội vã cung kính thi lễ:

- Bái kiến chương môn sư tổ!

Tịch Văn khẽ gật đầu, đi tới cạnh A Ngốc cạnh, nói:

- A Ngốc, sư phụ tìm chúng ta có phải không?

A Ngốc gật đầu đáp:

- Đúng vậy! Sư tổ kêu ta tới tìm mấy vị sư bá, dường như có chuyện muốn bàn với các sư bá.

Mới rồi Lộ Văn dẫn đầu thông tri cho Tịch Văn, nên hần mới có thể nhanh như vậy chạy tới, hần nhìn thoáng qua tiểu cô nương dưới đất, mỉm cười nói:

- Nhất Nhất, nghe nói người lại vừa gây họa?

Nhất Nhất bĩu bĩu môi, ủy khuất nói:

- Đại gia gia, ta nào có gây họa chứ! Ngài xem, chân ta là do hấn chấn gãy, ngài cần phải thay ta báo thù a!

Tịch Văn xem xét vết thương của Nhất Nhất, mỉm cười nói:

- Gia gia người xử lý vết thương tốt lắm, hảo hảo nghỉ dưỡng là sẽ không có việc gì. Người không đi khi dễ người khác, A Ngốc như thế nào lại chủ động khi dễ người chứ. A Ngốc, nghe nói người cùng sư phụ học tập Sanh Sanh biến? Hiện tại tu luyện như thế nào rồi?

Tịch Văn là đại đệ tử của Thiên Cương kiếm thánh, cũng là người duy nhất trong kiếm phái ngoại trừ A Ngốc được truyền Sanh Sanh biến công pháp. Bất quá, Thiên Cương kiếm thánh mấy ngày trước khi đưa tới Cự Linh Xà bì mới truyền thụ cho hấn, còn chưa kịp tu luyện.

A Ngốc gật đầu nói:

- Miễn cưỡng có tiến bộ a.

Tịch Văn sờ sờ đầu Nhất Nhất, nói:

- Mặc dù sai tại người, bất quá nếu chân người bị gãy, đại gia gia sẽ khiến A Ngốc bồi người một hảo đồ vật, được không?

Rốt cuộc cũng có người chịu thay mình làm chủ, Nhất Nhất cực kỳ mừng rỡ, nhanh chóng nói:

- Hảo a! Cảm ơn đại gia gia, là ngài tốt nhất.

Tịch Văn bật cười nói:

- Lời này để gia gia người nghe thấy, hấn sẽ rất thương tâm a

Nhất Nhất le lưỡi, nói:

- Sẽ không đâu, chỉ cần ngài không nói gia gia tự nhiên sẽ không sẽ biết. Đại gia gia, ngài khiến hấn bồi ta cái gì?

Tịch Văn nhìn về phía A Ngốc, nói:

- Ngày đó sư phụ đưa xà bì tới, chúng ta đã thử tất cả các loại phương pháp nhưng đều không thể chia ra, nghe sư phụ nói, chỉ có công lực Sanh Sanh biến mới có thể làm được. Chờ người rảnh rỗi, thì đem xà bì này chia ra đi. Sư phụ nói Cự Linh Xà là do người giết, xà bì cũng có thể tính tất cả là của người, người trước giúp mấy vị sư huynh chia xà bì ra, sau đó làm ra

một kiện thiếp thân nhẹ khải đưa cho Nhất Nhất, xem như nhận lỗi đi, thế nào?

Mặc dù ngày đó Thiên Cương kiếm thánh đã đem xà bì chia làm mấy chục khối, nhưng muốn làm thành nhẹ giáp, cũng phải tùy theo vóc dáng người mặc nó. Lúc trước việc Lộ Văn muốn tìm Thiên Cương kiếm thánh, chính là vì không thể thiết cắt xà bì này. A Ngốc vội vã gật đầu nói:

- Sư bá, sư tổ nói để ta chờ ở đây cho đến khi các vị gặp người trở về, trong lúc đó, ta trước hết sẽ đem xà bì chia ra. Chỉ là không biết ta công lực có đủ hay không?

- Nhất Nhất, nữ nhi ngoan của ta, người làm sao vậy? Ta xem xem là ai lớn gan dám chấn gãy chân nữ nhi ta.?

Một thanh âm hùng hậu truyền đến. Một gã bư hình đại hán sau thanh âm đó bước nhanh tới, hắn sau lưng Thiên Cương kiếm, vẻ mặt cầu tu, thân hình cao lớn khôi vĩ, trên người tản ra khí thế bức người. Tịch Văn mỉm cười nói:

- Lộ Bình, tính tình người như thế nào càng ngày lại càng giống thất sư thúc người vậy

Người đó đúng là phụ thân của Nhất Nhất - Lộ Bình. Lộ Bình vừa thấy Tịch Văn, trong lòng cả kinh, vội vã thu liễm nộ khí trên người, cung kính thi lễ nói:

- Bái kiến, Chưởng môn sư bá. Sư bá, ta nghe nói chân nữ nhi bị người đánh gãy, cho nên mới thất lễ, thỉnh ngài tha thứ.

Tịch Văn né người, để Lộ Bình thấy được Nhất Nhất,

- Người đừng quá kích động, đây là tự chính nữ nhi người gây họa.

Lộ Bình luôn coi nữ nhi như bảo bối, thấy nữ nhi bộ dạng đau đớn chật vật, trong lòng cực kỳ đau xót, chạy nhanh đến, vội vã hỏi:

- Nữ nhi, con bị sao thế này?

Lộ Nhất Nhất liếc nhìn A Ngốc bên cạnh, nói:

- Cha hỏi hử đi!

Lộ Bình trong mắt nộ quang ẩn hiện, mặc dù không muốn trước mặt Tịch Văn làm trò bất hảo nhưng vẫn đành giọng căm hận nói:

- Cho dù nữ nhi ta có nghịch ngợm thế nào, sao người lại nở xuống tay nặng như thế. Người là đệ tử của ai?

Tịch Văn thay A Ngốc trả lời cái:

- Đây là sư đệ nhỏ tuổi nhất của người - A Ngốc, hẳn là đệ tử duy nhất của Âu Văn sư thúc đã chết của người. A Ngốc, đây là sư huynh người - Lộ Bình, hẳn mặc dù tính tình hơi bốc đồng chút, nhưng là người tốt lắm.

A Ngốc nhanh chóng nói:

- Bái kiến, sư huynh!

Lộ Bình hừ một tiếng, nói:

- Nguyên lai là tiểu sư đệ, người tại sao lại đánh gãy chân nữ nhi ta?

A Ngốc vốn khờ khờ không giỏi biểu đạt, bị Lộ Bình sấm soi, càng thêm sợ đến mức không nói ra được.

- Cha, quả thật lúc này là ta sai.

Giúp A Ngốc giải vây lại chính là Nhất Nhất, nàng đem thuật lại mọi chuyện rồi nói:

- Dù sao ta mặc kệ, đại gia gia nói, hẳn sẽ bồi cho ta một kiện nhẹ giáp. Cha, người cần phải làm chứng cho con.

Nàng đã sớm nghe nói thái sư tổ kiếm được bảo vật rất tốt, dùng nó làm thành nhẹ giáp nhất định không sai, cho nên mới giúp A Ngốc giải thích, nàng rất háo hức đến lúc nhận được bảo vật này. Xà bì số lượng có hạn, có thể được đến một kiện nhẹ giáp cũng là chuyện không dễ dàng gì.

Lộ Bình nghe xong nữ nhi tự thuật, biết quả thật không thể trách thiếu niên chất phác trước mặt này được, bất đắc dĩ lắc đầu, nói không ra lời. Lúc này, Thiên Cương Kiếm Phái vài tên Nhị đại đệ tử đều đã chạy lại đây, Tịch Văn hướng Lộ Bình nói:

- Lộ Bình, chúng ta phải đi gặp sư tổ. Nếu A Ngốc hiện tại rảnh rỗi, người dẫn hắn đi cắt xà bì đi. Hẳn hẳn là có biện pháp.

Nói xong, cùng mấy vị sư đệ, nhanh chóng rời đi.

Lộ Bình trong lòng cả kinh, xà bì Cự Linh Xà cứng cỏi như thế nào hắn biết rõ, hẳn có thể nói là đệ tử hạch tâm trong lớp Tam đại đệ tử, Thiên Cương kiếm thánh cầm tới xà bì Cự Linh Xà bọn họ nghĩ nát óc mà vẫn không nghĩ ra cách thích hợp để chia ra.

- A! Sư đệ, thật sự là không có ý tứ, mới vừa rồi ta đã lỡ mồm.

A Ngốc làm gãy chân Nhất Nhất, trong lòng vô cùng áy náy, nghe vậy liền nói:

- Không, là ta không tốt, ta không nên làm gãy chân sư đệ.

Nhất Nhất chu cái miệng nhỏ nhắn nói:

- Được rồi, đừng khách sáo, trước nhanh chóng bồi thường cho ta đi!

Lộ Bình ôm lấy nữ nhi, bất đắc dĩ thở dài, nói:

- Người.... tiểu nha đầu này! Cứ luôn nghịch ngợm như vậy, sau này xem ai có dũng khí lấy người?

Nhất Nhất mặt cười đỏ lên, sảng giọng:

- Cha, người nói đi đâu thế? Đáng ghét! Mau, mau mang con đến chỗ có xà bi đi, con muốn xem nó được chia như thế nào?

Lộ Bình cau mày nói:

- Không được, đã bị thương thành thế này, người nên trở về phòng nghỉ ngơi mới tốt, đợi đến khi nhẹ giáp hoàn thành, cha đưa đến cho người nhé!

- Như vậy sao được, không đo người con thì sao có nhẹ giáp thích hợp chứ, cha, dù sao cha cũng đang bế con, mang con theo luôn đi. Con cam đoan, nhẹ giáp xong con sẽ ngoan ngoãn về phòng nghỉ ngơi, có được không?

Nhất Nhất trên mặt toát ra thần sắc ủy khuất, khẩn cầu. Nhìn nữ nhi bộ dáng như vậy, Lộ Bình trong lòng mềm nhũn, nói:

- Được rồi, bất quá, người nhất định không được lộn xộn, nếu không, tạo phiền toái thì tự chịu đó.

Vừa nghe phụ thân đáp ứng, Nhất Nhất nhất thời mừng rỡ, liên thanh đáp ứng. Lộ Bình quay đầu hướng A Ngốc nói:

- Sư đệ, như vậy phiền toái người, chúng ta đi thôi.

- Các người đều trở về luyện công cho ta, suốt ngày đuổi theo vây Nhất Nhất, một điểm cũng không khắc khổ. Các người xem sư thúc so với các người tuổi đều nhỏ hơn, nhưng tu vi so với các người cao hơn nhiều.

Lấy Lí Nhất cầm đầu, chúng thanh niên vội vã đáp ứng một tiếng, vâng vâng dạ dạ rồi đi. Bọn họ trong lòng kỳ thật rất ủy khuất, truy Nhất Nhất là

lệnh của Lộ Văn a, bất quá, với tính tình nô bạo của Lộ Bình, ai lại dám cùng hăn tranh luận chứ.

Lộ Bình nhìn thân ảnh bọn họ rời đi, bất mãn nói:

- Nhất Nhất, tất cả đều tại nha đầu người, mấy vị sư huynh đó đều bị nhiễm cái tính lười biếng luyện tập của người mất rồi!

Nhất Nhất hừ một tiếng, nói:

- Cái gì cũng là tại ta! Ta nào có muốn bọn hăn chạy theo ta, là bọn hăn tự mình quẩn lầy ta đấy chứ, cha, oan uổng a!

Lộ Bình trừng mắt nhìn nữ nhi, nói:

- Người là người tốt? Ta không có nghe lầm chứ. Lúc này chân đã bị thương, ta xem sau này người như thế nào nghịch ngợm, A Ngốc sư đệ chúng ta đi thôi.

Nói xong, xoay người về phía sân sau đi đến. Đúng lúc này, một thanh âm hùng hậu đột nhiên vang lên:

- A Ngốc, A Ngốc.....

Theo tiếng gào, 2 thân ảnh trắng kiêu xuất hiện trong tầm mắt của A Ngốc cùng Lộ Bình, đúng là huynh đệ Nham Thạch, Nham Lực đã nhiều ngày không thấy.

Nửa năm nay, Nham Thạch huynh đệ một mực hướng Tịch Văn học tập võ kỹ, Tịch Văn nói với bọn họ, A Ngốc phải ở lại đây tĩnh tu nửa năm, kêu bọn họ kiên nhẫn chờ. Được Tịch Văn hết lòng chỉ đạo cùng tự mình khắc khổ tu luyện, công lực bọn họ đều có tiến bộ. Da dẻ màu đồng lóe ra quang mang cường tráng, cầu kết cơ thể tràn ngập lực lượng bộc phát.

- A! Nham Thạch đại ca, Nham Lực đại ca, các người vẫn tốt chứ?

Xa cách gặp lại, A Ngốc trong lòng tràn ngập vui sướng, vội vã nghênh đón, hai tay gặt gao bắt lấy bả vai dày của Nham Thạch. Nham Thạch ha ha cười, nói:

- A Ngốc huynh đệ, người thật có phúc khí a, cư nhiên có thể theo Kiếm thánh học tập võ kỹ, thật sự hâm mộ chết thôi. Thế nào, nửa năm qua thu hoạch lớn thế nào?

Nham Lực bắt được cánh tay A Ngốc, nói:

- Chúng ta luận bàn một chút đi, Tịch Văn sư phụ cũng dạy ta cùng đại ca không ít công phu, xem một chút chúng ta ai lợi hại hơn!

Lộ Bình ôm Nhất Nhất cũng đã đi tới.

- Hai vị sư đệ, sao lại tới đây?

Nham Thạch cười nói:

- Lộ Bình sư huynh, A Ngốc là hảo huynh đệ của chúng ta, vừa nghe tin hân trở về, chúng ta hiển nhiên là muốn chạy đến.

Trong kiếm phái tu luyện nửa năm, Nham Thạch cùng Nham Lực sớm đã rất quen thuộc với mọi người. Lộ Bình tính cách hào sảng, cư nhiên trở thành hảo bằng hữu của bọn họ, ba người công lực ngang nhau, ngày thường cũng thường xuyên một chỗ luận bàn, kết thành tình nghĩa thâm hậu.

Nham Lực nhìn Nhất Nhất trong lòng Lộ Bình, kinh ngạc nói:

- Nhất Nhất, người không còn nhỏ nữa, như thế nào vẫn còn muốn cha ôm, xấu hổ quá đi a!

Nhất Nhất hừ một tiếng, chỉ vào A Ngốc nói:

- Lùn sư thúc, người khi dễ ta, chân ta bị hân đánh gãy, cho nên cha mới phải ôm ta.

Nham Lực trong lòng cả kinh, Nhất Nhất mặc dù rất nghịch ngợm, nhưng ngày thường trong kiếm phái đều được đồng môn yêu thích, càng lại là minh châu của Lộ Bình, có thể nói là tiểu công chúa của Thiên Cương Kiếm Phái. Ở đây, ai dám trêu chọc nàng chứ! A Ngốc như thế nào lại chấn gãy chân nàng a. Nham Thạch huynh đệ hai người ánh mắt đều tập trung trên người A Ngốc. Lúc này là Lộ Bình giúp A Ngốc giải thích, đem sự tình thuật lại một lần, hai người lúc này mới thư thái.

- A Ngốc, nếu đi cắt xà bì, chúng ta cũng muốn qua xem chút, lần này là người giết Cự Linh Xà, nhẹ giáp cũng có phần của huynh đệ chúng ta chứ, hắc hắc.

Nham Lực toát ra một bộ tham lam đùa làm mọi người vui vẻ hân lên. Vạn tái Cự Linh Xà xà bì làm thành nhẹ giáp có thể nói không là thường một khối, cũng khó trách Nham Lực nghĩ đến đến một phần. Lộ Bình nói:

- Vậy cùng đi thôi. Viên Bình sư muội đang buồn bã về việc xà bì đó!

Nói xong, quay người dẫn đầu hướng hậu viện đi đến. Lộ Bình mang theo A Ngốc ba người đi tới một đại phòng ngoài hậu viện. Còn chưa đến nơi, hân đã hô to:

- Viên Bình sư muội, ta mang đến cho người phương pháp cắt xà bì đây. Ha ha....

Cửa mở, một trung niên mỹ phụ dung mạo tú lệ đi ra, cau mày nói:

- Lộ Bình, người hô cái gì? Ta cũng không điếc. Ta mới không tin người có biện pháp chia xà bì ra đó, đến cả chương môn sư bá còn không được, chẳng lẽ người sao? A! Nham Thạch, Nham Lực hai vị sư đệ cũng tới. Vị này là...?

Viên Bình là một trong số ít nữ đệ tử thuộc lớp Tam đại đệ tử trong Thiên Cương Kiếm Phái, trước khi vào Thiên Cương Kiếm Phái, nàng vẫn theo cha mẹ học may vá, cho nên, nàng khi vào kiếm phái, liền phụ trách tu bổ quần áo cho chúng đệ tử. Bất luận là Nhị đại đệ tử hay là Tam, Tứ đại đệ tử, đều kính lễ đối với Viên Bình, đồng thời, nàng cũng là mẫu thân Liêu Nhất, phụ thân Liêu Nhất - Liêu Bình cũng là một trong những đệ tử có công lực cao thâm thuộc lớp Tam đại đệ tử, công lực đã đạt tới đệ lục Sanh Sanh quyết, bình thường Liêu Bình đối với nhi tử quản thúc phi thường nghiêm khắc.

A Ngốc tiến lên trước vài bước, thi lễ nói:

- Ta gọi A Ngốc, sư tỷ hảo.

Viên Bình trong lòng cả kinh, nhìn không ra điểm thần kỳ nơi thiếu niên chất phác này, thầm nghĩ, đây là tiểu sư đệ mà mấy vị sư thúc, sư bá tôn sùng sao?

Không đợi nàng lên tiếng, Lộ Bình đã cướp lời:

- Sư muội, A Ngốc là cao thủ ta mời tới chia xà bì cho người đấy! Ha ha. Chương môn sư bá nói, A Ngốc trước chế tạo nhẹ giáp cho nữ nhi ta đó.

Viên Bình ngăn người:

- A Ngốc huynh đệ chẳng lẽ có thần binh lợi khí gì sao? Vạn tái Cự Linh Xà xà bì vô cùng cứng cõi, nếu chương môn sư bá đã nói như vậy, người tới thử xem.

Nói xong xoay người dẫn mấy người vào phòng trong, trong phòng rất trống trải, chỉ có một án tử rất rộng, trên án tử bày rất nhiều công cụ may quần áo. Góc tường treo rất nhiều vải vóc, trên mặt đất bày hơn 10 cân xà bì, tế mật lân phiến lóe ra ánh lam quang mang.

Viên Bình thấy Nhất Nhất được phụ thân ôm, tự nhiên rất kỳ quái, không khỏi hỏi han, được Lộ Bình giải thích, mới hiểu rõ.

- Nhất Nhất, nha đầu người cũng quá tinh nghịch, ngay cả sư thúc cũng dám đá.

Viên Bình giả vờ trách yêu. Nhất Nhất với Viên Bình cảm tình vô cùng tốt, mẫu thân nàng sớm mất, vẫn luôn coi Viên Bình như mẫu thân, trong kiếm phái, Nhất Nhất cũng chỉ nghe lời duy nhất Viên Bình. Viên Bình cũng rất thương nàng, mơ hồ có ý tứ cho con trai mình, chỉ bất quá bọn họ tuổi còn nhỏ, vẫn chưa nói rõ mà thôi. Nhất Nhất cúi đầu, thì thào nói:

- Khi đó, ta đâu có biết hắn là sư thúc!

Nham Thạch nói:

- Sư tỷ, người cũng đừng mắng Nhất Nhất, chân nàng đang bị thương, nói sau đi, hãy để A Ngốc huynh đệ giúp nàng chia xà bì chế tạo nhẹ giáp đi, xem như bồi thường nàng.

Viên Bình khẽ gật đầu, nói:

- Chương môn sư bá sớm đã quyết định, xà bì này chế tạo thành mã giáp cho Tứ đại đệ tử dùng, dù sao bọn họ công lực còn yếu, nếu còn dư, thì cho đám Tam đại đệ tử công lực kém, bất quá, sợ rằng không đủ, ta tính qua, chỗ xà bì này có thể làm thành hơn 100 kiện mã giáp, sợ rằng tứ đại đệ tử mỗi người một kiện cũng không đủ.

Nhất Nhất nghe được Viên Bình nói vậy, vội vàng nói:

- Như vậy sao được, mới vừa rồi chương môn sư bá nói phải bồi cho ta một kiện nhẹ giáp mà?

Viên Bình mới rồi sợ dĩ nói như vậy, chính là vì muốn cấp cho Nhất Nhất nhiều chỗ tốt, nghe vậy cười, nói:

- Như vậy người phải hỏi ý A Ngốc sư thúc đi. Dù sao Cự Linh Xà này là hãn cùng sư tổ đoạt được, hắn nói chương môn sư bá mới chấp nhận.

A Ngốc thì thào:

- Ta...ta cũng không biết làm sao bây giờ a!

Viên Bình đưa lưng về phía A Ngốc hướng Nhất Nhất nháy mắt, Nhất Nhất thông minh như thế nào lại không hiểu chứ, nhanh nhẩu nói:

- Vậy ta muốn trợn vện một kiện nhẹ giáp, coi là sư thúc bồi ta đi!

A Ngốc hơi giật mình gật đầu, nói:

- Vậy cũng tốt!

Viên Bình mỉm cười, nói:

- Tiểu sư đệ, không biết người dụng phương pháp gì cắt xà bì này, sư tỷ cũng muốn xem một chút.

A Ngốc gãi gãi đầu, nói:

- Ta cũng không chắc có được hay không, phải thử mới biết được

Viên Bình kéo ra một khối xà bì, nói:

- Ta đem ra trước cho người chia thử xem.

Vừa nói, không biết nàng từ đâu xuất ra một khối vật thể màu trắng, bay nhanh đến xà bì họa xuất từng đạo dấu vết, một bộ quần áo rất nhanh đã được vẽ ra, bao gồm áo cùng quần, cùng với rất nhiều điểm nhỏ khác

Nhất Nhất vỗ tay cười nói:

- A di, người thật lợi hại a! Có cơ hội nhất định phải dạy ta đó

Viên Bình tức giận nói:

- Không biết được mấy hồi a, người tinh nghịch như vậy, sao có thể ngồi yên mà học. Vì ta thương đám vải vóc này, hay là thôi đi.

- A Ngốc huynh đệ, người chỉ cần cắt xà bì dọc theo họa bạch tuyến của ta là được. Sau đó ta sẽ dùng ngân tuyến may lại là được.

A Ngốc đáp ứng một tiếng, ngồi xổm xuống, nhìn kỹ bạch ngân trên xà bì, Viên Bình, Lộ Bình, Nhất Nhất cùng Nham Thạch huynh đệ đều ngưng thần chăm chú nhìn A Ngốc, để xem hẳn dùng cái biện pháp gì chia xà bì cứng cõi này ra.

A Ngốc đã từng giao thủ cùng Cự Linh Xà nên biết rõ xà bì này cứng ra sao, ngưng thần vận khí, trong đan điền tiểu nhi quang mang màu bạc đại phóng, năng lượng mệnh môn dưới ý niệm của A Ngốc rất nhanh tập trung trên tay, hoàng quang mang từ trong lòng bàn tay lộ ra, một đoàn hoàng quang trong suốt ẩn chứa năng lượng thật lớn xuất hiện, quang đoàn

dần dần biến hình thành một bả tiền tử. Đây là lần đầu tiên A Ngốc dùng Sanh Sanh biến ngưng tụ Sanh Sanh chân khí trong cơ thể hình thành tiền tử, hẳn đã thuận lợi thành công.

Mọi người ai nấy đều trợn mắt há mồm nhìn, A Ngốc tay trái giữ xà bì, tay phải dụng hoàng tiền năng lượng dọc theo bạch tuyến rạch xuống. Xà bì cứng cỏi mặc dù dùng tiền có chút cố sức, nhưng đối với A Ngốc đã đạt tới Sanh Sanh quyết đệ bát trọng cảnh giới thì cũng bình thường, rất nhanh, xà bì đã biến thành vài mảnh y phiến, A Ngốc thúc dục năng lượng, đem lợi tiền chuyển hóa thành trùy tử, theo họa xuất trên y phiến liên tiếp điểm xuất một đám lỗ nhỏ, trong chốc lát đã hoàn thành.

Tất cả mọi người đều thất thần, trong phòng trở nên một mảnh yên tĩnh.

A Ngốc hài lòng nhìn tác phẩm của mình, hướng Viên Bình mỉm cười nói:

- Sư tỷ, người xem như vậy đã được chưa?

Viên Bình mờ mịt gật đầu, nói:

- Đây là công phu gì vậy, đấu khí mà lại biến hình được?

A Ngốc gãi gãi đầu:

- Sư tổ nói, cái này gọi là Sanh Sanh biến.

Nhất Nhất kêu lên:

- Sư thúc, người dạy công phu này cho ta đi, rất tốt a!

A Ngốc ngăn người, nghĩ thầm, dù sao tất cả mọi người đều là đồng môn Thiên Cương Kiếm Phái, dạy cho nàng cũng không sao, gật đầu nói:

- Có thể a! Sanh Sanh quyết của người tu luyện đến đệ mấy trọng rồi?

Nhất Nhất le lưỡi, nói:

- Đệ nhị trọng. Sao vậy?

Thật không phải tư chất của nàng kém. Nàng cùng Huyền Nguyệt khá giống nhau, đại đa số thời gian đều bát nháo náo loạn, căn bản không có chăm chú tu luyện. A Ngốc nói:

- Vậy người tạm thời vẫn chưa học được. Sanh Sanh biến lấy Sanh Sanh chân khí làm trụ cột, phải tu luyện Sanh Sanh quyết đến đệ lục trọng mới có thể bắt đầu tu luyện.

Viên Bình và Lộ Bình liếc nhau, hai người bọn họ công lực mới một người đệ ngũ trọng, một người đệ tứ trọng mà thôi, không nghĩ tới vị tiểu sư đệ này đã tu luyện đến ngoài lục trọng cảnh giới, thật không rõ hẳn đã tu luyện như thế nào nữa.

Nhất Nhất nhựt chí nói:

- Gì cơ? Phải đạt tới đệ lục trọng mới có thể a! Vậy thì thôi đi.

Viên Bình thở dài một tiếng, nói:

- Tiểu sư đệ, nếu người có thể thì tiện đem chỗ xà bì còn lại chia ra giúp ta đi.

Tứ đại đệ tử nhân số đông đảo, nhưng vóc dáng từng người Viên Bình đều có ghi chép lại, chẳng mấy khi có lao động miễn phí như A Ngốc, phải tranh thủ tận dụng chứ? Nham Thạch dùng sức lôi kéo một khối xà bì, nói:

- Thật sự là hảo đồ vật, chẳng những cứng rắn lại còn rất mềm dẻo. Sư tỷ, có thể chế tạo một bộ mã giáp giúp huynh đệ chúng ta không?

Viên Bình mỉm cười nói:

- Đương nhiên có thể, các người đều là hảo huynh đệ của A Ngốc, ta làm chủ, đương nhiên có thể cấp cho các người mỗi người một kiện mã giáp.

Nàng đúng là thuận nước đẩy thuyền. Xà bì này là do Thiên Cương kiếm thánh cùng A Ngốc lấy được, cấp cho Nham Thạch huynh đệ mỗi người một kiện mã giáp, hiển nhiên không có người phản đối. Nham Thạch, Nham Lực nhất thời mừng rỡ, lập tức đa tạ.

Cứ như vậy, A Ngốc bắt đầu công việc của hắn.

Khi A Ngốc trợ giúp Viên Bình chia xà bì, Tịch Văn sư huynh đệ cũng đã đi tới thạch quật.

- Bái kiến sư phụ!

Bảy người cung kính hướng Thiên Cương kiếm thánh đang xếp bằng hành lễ. Thiên Cương kiếm thánh giương đôi mắt, lạnh nhạt nói:

- Đều đứng lên đi!

Mọi người liền đứng lên, Tịch Văn hỏi:

- Sư phụ, người tìm chúng ta, không biết có gì phân phó?

Thiên Cương kiếm thánh thở dài, nói:

- A Ngốc đã ở đây nửa năm, mọi thứ ta đều đã truyền thụ cho hã, tiểu ưng nếu không được bay lượn trên bầu trời thì sẽ không thành cường giả, vài ngày tới, ta sẽ để hã xuống núi lịch lãm. A Ngốc, đứa nhỏ này bản tính thuần khiết, tư chất cũng tốt, khi bé lại ăn được Vãng Sanh quả, đủ có thể lấy được y bát của ta. Sau này Thiên Cương Kiếm Phái phát dương quang đại sẽ phải nhờ vào hã.

- Tịch Văn, người làm chương môn Thiên Cương Kiếm Phái, ta yêu cầu người, sau này nhất định phải hoàn toàn ủng hộ A Ngốc, nhất là đại kiếp ngàn năm sắp tới, không nên bảo tồn thực lực, nhớ kỹ, chỉ có đại lục hòa bình phần vinh, kiếm phái chúng ta mới có thể thuận lợi phát triển. Các người đều là đệ tử của ta, ta đã nghiên cứu ra Sanh Sanh biến, người cùng mấy vị sư đệ hãy cùng nhau tu luyện, có lẽ sau này có được ít tác dụng.

Nghe Thiên Cương kiếm thánh nói thế, Tịch Văn sư huynh đệ nhìn nhau, bọn họ trong lòng đều có một loại dự cảm. Thiên Cương kiếm thánh mỉm cười, nói:

- Các người cũng đoán được mà, sư phụ phải đi. Các người không cần đau buồn, đây là quy luật của trời đất, không phải nhân lực có thể vận hồi. Nên đi thì phải đi. Chỉ có cụt lực biến mất, tân lực sinh ra, mới có thể hảo hảo phát triển. Các người hiểu được không?

Tịch Văn bảy người thân thể đại chấn, đồng thời quỳ rạp xuống đất, bi ai kêu lên:

- Sư phụ!

Thiên Cương kiếm thánh ngày thường luôn nghiêm khắc, cho dù đối đãi với đệ tử cũng không ngoại lệ, hôm nay ngữ khí hã lại vô cùng hiền lành,

- Các người đều là niềm kiêu ngạo của sư phụ. Nhưng các người nhất thiết phải nhớ kỹ đừng vì mới có chút thành tựu mà thỏa mãn, lần trước Huyền Dạ tới các người đều thấy được. Lấy công lực các người, nếu đối kháng, không một ai có thể là đối thủ. Hã tuổi kỉ so với các người ít hơn nhiều! Cho nên, các người phải không ngừng cố gắng tu luyện, hơn nữa cũng phải bồi dưỡng thể hệ tiếp theo thật tốt, như vậy, chúng ta Thiên Cương Kiếm Phái mới có thể trường thịnh không suy.

- Trải qua nửa năm dạy dỗ, A Ngốc công lực tăng mạnh, ta tin tưởng, hẳn sau này thành tựu tất nhiên sẽ không dưới ta, này coi như là ta đền bù cho Âu Văn đi. Các người đi đi, gọi A Ngốc trở về, bảy ngày sau, ta sẽ phi thăng, đến lúc đó, các người đến tổng tiền ta là được, cũng coi như gặp mặt lần cuối. Nhớ kỹ, trừ phi A Ngốc đột phá đệ cửu trọng Sanh Sanh quyết, nếu không, các người ngàn vạn lần không được đem tin tức ta đã chết nói ra. Hiểu không?

Thiên Cương kiểm thánh ý tứ rất rõ ràng, nếu như A Ngốc thực lực không đủ để thay thế địa vị tinh thần hiện nay của hắn, thì một khi tin tức hắn chết lộ ra sẽ tạo thành đả kích rất lớn đối với Thiên Cương kiểm phái.

Tịch Văn bảy người đã là lão lệ tung hoành, đều cùng Thiên Cương kiểm thánh ở chung đã vài chục năm, đối với sư phụ, không chỉ tôn kính, mà còn bao hàm rất nhiều cảm xúc khác. Nhất thời, trong thạch quật tràn ngập bi ai.

Thiên Cương kiểm thánh nhắm mắt lại, thở dài nói:

- Bọn nhỏ, mặc dù các người tuổi đều đã lớn, nhưng đối với sư phụ, các người vẫn là hài tử như cũ. Không nên khổ sở, chỉ cần các người đem Thiên Cương Kiểm Phái phát dương quang đại, chính là báo đáp tốt nhất đối với sư phụ rồi. Đến cảnh giới này, sư phụ sớm đã không còn cảm giác sinh tử, tử vong cũng chính là bắt đầu. Mau đi. Gọi A Ngốc trở về, ta còn vài thứ muốn lưu lại cho hắn. Ah, được rồi, các người xem.

Hắn thân thủ chỉ vào góc thạch quật nơi kim nhãn Thánh Tà long đang ngủ say.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Kiểm Thánh Truyền Công

> Đám người Tịch Văn lúc này mới chú ý tới quái vật trong góc thạch quật, vốn với công lực bọn họ sớm đã cảm giác được Thánh Tà tồn tại, chỉ bất quá bởi vì những lời Thiên Cương kiểm thánh nói, khiến cho bọn họ hấn đau thương, tinh thần khó có thể tập trung, cho nên mới vẫn không có phát giác. Tịch Văn nghẹn ngào nói:

- Sư phụ, đây là cái gì vậy?

Thiên Cương kiểm thánh mỉm cười, nói:

- Tiểu sinh vật này lúc mới xuất hiện, ta cũng rất kinh ngạc. Nó có thể là con rồng cuối cùng duy nhất trên đại lục. Nó là bằng hữu của A Ngốc, cũng chính là bằng hữu của Thiên Cương Kiểm Phái ta.

Rồng?

Danh từ này khiến người ta giật mình cỡ nào a! Chúng loại này chỉ tồn tại từ ngàn năm trước, nhưng đám người Tịch Văn cũng không có tâm tư tra cứu lai lịch Thánh Tà, tâm thần bọn họ đều đặt tại trên người Thiên Cương kiểm thánh. Thiên Cương kiểm thánh nói:

- Con rồng này tên là Thánh Tà, bí mật này các người tuyệt không thể nói cho các môn hạ, tương lai, sau này nó nhất định sẽ trở thành trợ lực rất lớn cho A Ngốc. Tốt lắm, các người đi đi.

Tịch Văn bảy người lần đầu tiên nhận lệnh của Thiên Cương kiểm thánh, mà không nói được một lời nào, cúi đầu yên lặng nước mắt rơi, trong lòng vô cùng buồn bã, mặc dù bọn họ cũng không có mở lời, nhưng Thiên Cương kiểm thánh lại rõ ràng hiểu được thâm tình của đám đệ tử này không muốn rời xa mình. Thiên Cương kiểm thánh tiện tay cầm lên thanh Thiên Cương kiếm của Âu Văn, trên mặt mang theo nét cười

- Sinh sinh tử tử, tụ tán ly hợp, sao nhìn không thấu đây chứ. Âu Văn, sư phụ sẽ đến tìm người.

Hắn hai tay tạo thành chữ thập, chột một cỗ năng lượng nhu hòa bao quanh Tịch Văn bảy người, đưa bọn họ ra khỏi thạch quật. Đồng thời dụng Sanh Sanh chân khí phong bế cửa khẩu thạch quật, không cho mọi người lần nữa tiến vào.

Vừa ra khỏi thạch quật, Chu Văn dẫn đầu đau lòng khóc rống, hơn 60 tuổi mà khóc trông không khác gì một hài tử.

Trong đám Nhị đại đệ tử Thiên Cương Kiếm Phái, không có một ai bi ai trong lòng kém Chu Văn, bọn họ vẫn duy trì tư thế, yên lặng quỳ gối nơi đó, trong lòng bi thương đã đạt tới cực hạn.

Hai canh giờ sau, mọi người bi ý hơi thu liễm, Tịch Văn dẫn đầu hướng về phía thạch quật khẩu hạ chín cái, chậm rãi đứng lên. Hít sâu, nói:

- Các vị sư đệ, chúng ta nên trở về thôi. Mệnh lệnh của sư phụ chúng ta nhất định phải chấp hành.

Theo sau Tịch Văn, chúng Nhị đại đệ tử mỗi người đều khấu lạy chín cái rồi chậm rãi đứng lên. Lúc đến, bọn họ tâm tình đều bình tĩnh, nhưng lúc rời đi, ai nấy cũng đều tràn ngập bi thương.

Khi đám người Tịch Văn trở lại Thiên Cương Kiếm Phái, cũng vừa lúc A Ngốc chia xà bì xong, năng lượng đại lượng tiêu hao, khiến cho tiểu nhi trong cơ thể hắt quang mang màu bạc mất hết, công lực cơ hồ dùng cạn. Sanh Sanh biến không phải hao phí quá nhiều năng lượng nhưng liên tục sử dụng trong thời gian dài, cho dù A Ngốc đã đạt tới đệ bát Sanh Sanh quyết cũng chịu không được.

Hắn đang ngồi trên mặt đất không ngừng thở hổn hển.

Lộ Bình chậm rãi đem công lực bản thân rót vào giúp A Ngốc khôi phục. Viên Bình cũng không nhàn rỗi, nàng đã chế tạo thành công mã giáp cho Nham Thạch huynh đệ cùng Lộ Nhất Nhất, Nham Thạch cùng Nham Lực mặc vào Cự Linh Xà giáp liền cực kỳ hưng phấn, Viên Bình kỹ thuật cao siêu chế tạo mã giáp vô cùng vừa vặn, cảm giác vừa nhẹ nhàng, mềm mại lại phi thường dễ chịu. Nhất Nhất bởi vì là nữ tử, không thể ở trước

mặt mọi người thay y phục, nhưng cũng ôm mã giáp cười thản nhiên, thập phần cao hứng.

Mọi người đối với công lực của A Ngốc đều bội phục không thôi, nếu như không phải hãn luyện Sanh Sanh biến, nghĩ muốn chia xà bì cũng vụn phần khó khăn.

Môn khai, Tịch Văn đi đến, hãn trên mặt không lộ bất kỳ cảm xúc gì, chỉ là hai tròng mắt có chút hồng hồng. Hướng A Ngốc nói:

- Mau quay lại thạch quật đi, sư tổ gọi người đấy!

A Ngốc được Lộ Văn trợ giúp, đã khôi phục một ít thể lực, vội vã đứng lên, nói:

- Đại sư bá, ta xin phép trở về trước!

Nói xong, bước nhanh ra khỏi phòng.

Viên Bình tâm tư tinh tế, tự nhiên phát hiện Tịch Văn có chỗ không đúng, lại gần hỏi:

- Chưởng môn sư bá, ngài làm sao vậy? Chẳng lẽ sư tổ đã xảy ra chuyện gì sao?

Tịch Văn trong lòng cả kinh, nhớ tới lời Thiên Cương kiếm thánh dặn dò, vội vã thu liễm bi thương, lạnh nhạt nói:

- Ta không có việc gì, người làm việc của mình đi!

Nói xong, xoay người rời đi.

A Ngốc ra khỏi kiếm phái, đi thẳng đến phía sau núi, chân khí tiêu hao quá nhiều khiến cho hãn vô cùng mệt mỏi, rất muốn nhanh chóng ngồi xuống điều tức.

Trở lại thạch quật, A Ngốc phi thân lên đá, khoanh chân ngồi xuống, hướng Thiên Cương kiếm thánh nói:

- Sư tổ, ta đã trở về.

Thiên Cương kiếm thánh nhắm mắt lại nói:

- Người trong phái đã làm cái gì mà tiêu hao cạn chân khí như vậy?

A Ngốc gãi gãi đầu, đem hết thấy mọi việc phát sinh nói lại một lần. Nghe xong hãn tự thuật, Thiên Cương kiếm thánh mỉm cười, nói:

- Bọn họ lại cố gắng lợi dụng người.

Mở mắt, hai tròng mắt lóe ra quang mang nhàn nhạt nhìn A Ngốc. A Ngốc chất phác, gương mặt đôn hậu nhìn qua vô cùng mệt mỏi.

- Người ngồi xuống hành công 27 cái chu thiên hẳn là có thể khôi phục công lực, chờ người công lực khôi phục xong, ta có việc muốn nói với người.

- Vâng!

A Ngốc đáp ứng một tiếng, mang theo nghi vấn thúc dục năng lượng còn sót lại trong cơ thể tập trung tu luyện. Tiểu nhi màu bạc trong đan điền tản mát ra một loại chân khí nhàn nhạt, chậm rãi xuyên qua kinh mạch tuần hoàn, mỗi tuần hoàn là một chu thiên, tiểu nhi lại phát sáng thêm một ít, A Ngốc công lực tại từ từ khôi phục.

Trong Thạch quật ngoại trừ Thánh Tà vẫn đang ngáy khò khò cũng không có bất cứ thanh âm gì tồn tại.

Nửa năm qua, Giáo hoàng đứng trong Quang Minh thần điện, nhìn Huyền Nguyệt đắm chìm trong thần quang thánh khiết, trong lòng tràn ngập hưng phấn. Đã qua nửa năm, mà Huyền Nguyệt Thần Chi Tẩy Lễ vẫn chưa chấm dứt. Phải biết rằng, Thần Chi Tẩy Lễ thời gian càng dài, hiệu quả đạt được cũng càng cao, lúc đầu, hẳn kể nhiệm cực vị Giáo hoàng sau đó tiến hành Thần Chi Tẩy Lễ, cũng bất quá trải qua ba tháng thời gian mà thôi, nhưng Huyền Nguyệt đã nửa năm còn chưa có dấu hiệu hoàn thành.

Huyền Nguyệt lẳng lặng trôi nổi trong ma pháp lực mang tinh thật lớn trên không, da thịt trắng nõn mà trong suốt hoàn toàn bao phủ cánh thiên sứ trong kim sắc thần quang, nửa năm, vóc dáng nàng đã cao lớn thêm một chút, trên mặt toát ra hơi thở thần thánh vô cùng, trông nàng giống như thánh nữ, khí chất uy lẫm không thể xâm phạm khiến nàng dung nhan tuyệt mỹ tăng thêm vài phần hoa mỹ. Phượng Hoàng Chi Huyết nơi ngực nàng tản ra nhàn nhạt huyết quang, vàng sáng lóe ra, từ từ hấp thu kim sắc năng lượng.

Giáo hoàng trong lòng thầm nghĩ:

“Nguyệt Nguyệt a! Chờ người tiếp nhận xong Thần Chi Tẩy Lễ, không biết sau này tu luyện hiệu quả sẽ cao dường nào. Có lẽ, người sẽ trở thành

cường đại thần nữ xưa này chưa từng có của Giáo đình”

Hành công 27 chu thiên xong, A Ngốc chậm rãi thu công, từ từ tỉnh lại, trong đan điền tiểu nhi màu bạc đã hoàn toàn khôi phục quang mang vốn có.

- Sư tổ, công lực ta đã khôi phục.

A Ngốc cung kính nói.

Thiên Cương kiếm thánh nhìn hẩn, trên mặt toát ra nét mừng rỡ, tựa hồ như đang thưởng kiệt tác của chính mình. Một lúc lâu, A Ngốc bị nhìn có chút mất tự nhiên, Thiên Cương kiếm thánh mới mở lời:

- Hải tử, người sẽ rời đi. Sư tổ có một số việc muốn dặn dò người, người cần thận nghe, đều là những việc sau này người nhất định phải làm cho tốt.

Nghe Thiên Cương kiếm thánh nói, A Ngốc trong mắt toát ra vẻ u sầu, hẩn mặc dù biết chính mình cần phải rời đi thực hiện ước định cùng Tinh Linh nữ vương. Nhưng đối mặt Thiên Cương kiếm thánh râu tóc đã bạc trắng, hẩn trong lòng có một loại cảm tình khó tả.

- Sư tổ người nói đi, ta cái gì cũng đều nghe người.

Thiên Cương kiếm thánh mỉm cười, nói:

- Hải tử, sư tổ hỏi người, người cảm giác được công lực của ta thế nào?

A Ngốc ngần người, nói:

- Sư tổ là người giỏi nhất A Ngốc được gặp qua, công lực người ta hình dung không được, chỉ là cảm giác, không ai có khả năng đánh bại người.

Thiên Cương kiếm thánh lắc đầu, nói:

- Thiên ngoại hữu thiên, đại lục diện tích rộng lớn vô bờ, ai biết có cao nhân nào đang ẩn cư chứ? Bất quá, sư tổ công lực quả thật đã đạt tới cực hạn tự thân, nên không thể có đột phá gì. Bởi vậy, sư tổ mới muốn đi sang một thế giới khác tu luyện, như vậy có lẽ có cơ hội tiếp thu những lĩnh vực mới.

- Thế giới mới? Đó là nơi nào vậy?

A Ngốc có chút không cách nào giải thích lời Thiên Cương kiếm thánh nói

Thiên Cương kiếm thánh lạnh nhạt đáp:

- Sư tổ cũng không biết nơi đó như thế nào, nhưng địa phương đó là nơi ta phải đến. Có lẽ, nơi đó chính là nơi mọi người đều sùng bái: Thần giới!

- Thần giới? Sư tổ, vậy người còn có thể trở về không? Ta còn có thể gặp lại người không?

Thiên Cương kiếm thánh lắc đầu, nói:

- Ta cũng không biết nơi đó ra sao, sợ rằng ở trong nhân giới này cũng không có ai biết được.

A Ngốc có chút ngây thơ nhìn Thiên Cương kiếm thánh, thì thào nói:

- Vậy chẳng lẽ ta không còn có thể gặp lại sư tổ. Ta sẽ rất nhớ người!

Thiên Cương kiếm thánh trong lòng ấm áp, hiền lành cười nói:

- Hải tử ngốc, người tư chất phi thường tốt, tuổi nhỏ mà đã đạt được thành tựu như thế, sư tổ tin tưởng, một ngày nào đó, người cũng sẽ phi thăng đến thần giới, khi đó, chúng ta không phải là gặp lại sao? Nếu muốn gặp lại sư tổ, người nhất định phải cố gắng a!

A Ngốc kiên định nói:

- Sư tổ, người yên tâm đi, A Ngốc nhất định sẽ hảo hảo tu luyện, đợi công lực đạt tới cảnh giới của sư tổ, nhất định sẽ tới thế giới kia thăm người.

Thiên Cương kiếm thánh nhìn A Ngốc ánh mắt kiên định, trong lòng không còn gì tiếc nuối nữa.

Kỳ thật, hắn theo lời A Ngốc nói cũng không sai, lấy công lực hắn hiện giờ quả thật có khả năng đi đến Thần giới, chỉ là, hắn trong lòng đã có một quyết định, quyết định này quan hệ đến A Ngốc.

Sau khi quyết định, hắn cũng biết chính mình còn có thể đi đến một thế giới khác ngoài Thần giới, nhưng đã quyết định thì hắn sẽ không sửa đổi, Thần giới ai biết nó sẽ có bộ dạng như thế nào chứ, so với việc ký thác hy vọng ở nơi khác, tốt hơn hết là cứ để như thế này đi.

- A Ngốc, sư tổ dù sao cũng phải đi, công lực trên người lưu lại cũng vô dụng, sẽ đem truyền thụ hết cho người đi.

Đây chính là quyết định của Thiên Cương kiếm thánh. Kỳ thật, nếu như Thiên Cương kiếm thánh không quyết định đem công lực tất cả truyền cho A Ngốc, mặc dù tuổi đã cao, nhưng sống thêm 10 năm với tu vi cảnh giới

hắn, tuyệt là chuyện có khả năng. Nhưng lúc đó, công lực chắc chắn sẽ dần dần suy thoái, cho dù có sống đến đại kiếp ngàn năm, bởi vì công lực hạ thấp, cũng không thể phát huy tác dụng gì. Thiên Cương kiếm thánh cũng không muốn bản thân nhiều năm khổ tu mà lại vô tác dụng, cho nên thà rằng từ bỏ mấy năm cũng quyết định đem công lực truyền cho A Ngốc.

Trong đó cũng bao hàm rất nhiều nguyên nhân, công lực không nở từ bỏ, tín nhiệm của A Ngốc, lời xin lỗi đến Âu Văn, cảm tình của Thiên Cương kiếm phái, tín niệm trợ giúp nhân loại ngàn cân ngàn năm đại kiếp.

A Ngốc hoảng sợ, nói:

- Như vậy sao được, ngài đã cho ta rất nhiều rồi, nếu đem công lực toàn bộ truyền cho ta nữa, ngài khi đến thế giới kia như thế nào sinh tồn chứ!

- Hải tử ngốc, tới thế giới kia, công lực ở nhân giới đều sẽ biến mất, sư tổ nếu mang theo cũng vô dụng, tốt hơn hết là để lại cho người.

Thiên Cương kiếm thánh nói nhiều như vậy, mục đích chính là muốn cho A Ngốc lấy lại bình tĩnh mới chấp nhận công lực quán chú. A Ngốc cảm giác tựa hồ có chút không ổn, thì thào nói:

- Nhưng.... nhưng sư tổ, thật sự người sẽ không bị ảnh hưởng gì chứ?

Thiên Cương kiếm thánh nói:

- Không có ảnh hưởng. Người tỉnh tâm tiếp nhận đi. Sư tổ đem công lực truyền cho người xong thì sẽ thành công phi thăng đến thế giới kia. Hôm nay, cũng coi như là lần nói chuyện cuối cùng của chúng ta trước khi ta phi thăng lên thần giới đi.

- Ở nhân giới sư tổ vẫn còn rất nhiều điều chưa hoàn thành, sau này, sẽ đều do người đi giải quyết. Thân thể người mặc dù rất mạnh, nhưng hiện tại vẫn chưa thể tiếp nhận hết công lực của sư tổ, sư tổ sẽ giúp người tạo thành một năng lượng kim thân ở ngực, gần giống đan điền người, nhưng bởi sư tổ công lực cao hơn người không ít, có thể thể tích sẽ lớn hơn một chút, kim thân này tồn tại trong cơ thể người nhưng lại không chịu sự khống chế của người.

- Người phải không ngừng trải qua tu luyện, từ từ hấp thu năng lượng ẩn hàm trong kim thân, chuyển hóa đến đan điền, trở thành công lực của bản thân, khi người có thể toàn bộ hấp thu năng lượng kim thân sư tổ truyền lại,

công lực người chắc chắn sẽ siêu việt hơn cảnh giới của sư tổ hiện tại, cái đỉnh điểm kia, sư tổ chưa có đạt được, hy vọng người có thể.

A Ngốc nói:

- Sư tổ, ngài thật sự nhất định phải đến đó sao? Có thể không đi được không?

Thiên Cương kiếm thánh toát ra ánh mắt nhu hòa, nói:

- Sư tổ đã già, thế giới đó không thể không đến. Cho nên, sư tổ chỉ có thể trước khi đi, lưu lại cho người một ít đồ vật, người hiểu không? Sư tổ có 3 chuyện muốn người đi làm, thứ nhất, sau khi sư tổ đi, Thiên Cương Kiếm Phái nếu như gặp phải phiền toái gì, người làm đệ tử kiếm phái nhất định phải toàn lực tương trợ.

A Ngốc gật đầu nói:

- Đó là lẽ đương nhiên, cho dù ngài không nói, ta cũng sẽ làm như vậy.

Thiên Cương kiếm thánh hài lòng mỉm cười nói:

- Như vậy tốt. Thiên Cương Kiếm Phái là tâm huyết cả đời của sư tổ, ta không hy vọng sau khi ta rời đi, Thiên Cương Kiếm Phái trên đại lục uy danh không còn.

- Việc thứ hai, chính là trận tỷ thí giữa người và Huyền Dạ năm năm sau, vô luận như thế nào, người nhất định phải thắng. Nhớ kỹ, đối với chính mình nhất định phải tín tâm, mặc dù hiện tại người có lẽ so ra vẫn kém hẳn, nhưng chỉ cần người hấp thu được 3-4 thành công lực sư tổ truyền lại, Huyền Dạ vô luận trở thành đối thủ của người. Sanh Sanh biến có thể nói là khắc tinh của mọi loại ma pháp trừ cấm chú. A Ngốc, trận tỷ thí này chẳng những quan hệ đến danh dự của Thiên Cương Kiếm Phái, đồng thời cũng quan hệ đến hạnh phúc cả đời người.

A Ngốc ngẩn người, nói:

- Quan hệ đến hạnh phúc cả đời ta? Tại sao a!

Hắn ngờ nghệch hiển nhiên sẽ không hiểu được hàm nghĩa trong đó. Thiên Cương kiếm thánh mỉm cười, nói:

- Đến lúc đó người sẽ hiểu. Việc thứ ba, cũng là việc quan trọng nhất, là một trận quyết đấu khác. Đồng dạng năm năm sau, chỉ là thời gian so với trận tỷ thí cùng Huyền Dạ thì sớm hơn một ít, tháng hai năm năm sau, cũng

chính là Thần Thánh lịch tháng 2 năm 999, trên đỉnh Thiên Cương sơn, sẽ có ba lão nhân giống sư tổ đến. Bọn họ đều là bằng hữu của sư tổ đến luận bàn kỹ nghệ. Sư tổ cũng không bắt buộc người phải thắng được bọn họ, chỉ cần có thể đánh ngang tay, hoặc là để cho bọn họ biết sự lợi hại của Sanh Sanh biến là được. Điều này đối với sư tổ vô cùng trọng yếu, người nhất định phải làm được.

A Ngốc gãi gãi đầu, nói:

- Sư tổ, ba bằng hữu này của người rất lợi hại sao?

Thiên Cương kiếm thánh gật đầu nói:

- Đúng vậy, bọn họ công lực cũng không kém, có thể nói là lợi hại đi. Chỉ cần người qua được một cửa này của bọn họ, tỷ thí với Huyền Dạ sẽ không tính là gì.

Quyết đấu theo như Thiên Cương kiếm thánh nói chính là ước định 20 năm một lần luận kiếm giữa tứ đại kiếm thánh. Đến nay đã tiến hành được ba lần, đều là Thiên Cương kiếm thánh giành thắng lợi. Hẳn sợ dĩ không nói cho A Ngốc biết ba vị bằng hữu đó chính là tam đại kiếm thánh, là vì không muốn gây áp lực tâm lý cho A Ngốc. Tam đại kiếm thánh công lực Huyền Dạ như thế nào có thể so sánh chứ.

- Hào, sư tổ, ta đáp ứng người, ta nhất định sẽ cố gắng tu luyện, thay người áp đảo

Thiên Cương kiếm thánh gật đầu:

- Nếu ba việc này người đều làm tốt, vậy sư tổ cho dù là..., a, cho dù là đến Thần giới cũng sẽ phi thường thỏa mãn.

Không nghĩ tới, hẳn thiếu chút nữa đã bật thốt chữ “chết”. Hoàn hảo A Ngốc cũng không chú ý tới khuyết ngữ này.

- A Ngốc, Minh Vương kiếm của người sư tổ đã cẩn thận nghiên cứu qua, trong đó ẩn chứa tà lực mê mông, quả đúng như lời Âu Văn nói nó không thuộc về thế giới này, tà lực khổng lồ của nó ngay cả ta cũng thấy rất kinh khủng. Dù vậy nếu như tính mạng người bị uy hiếp, sư tổ cho phép người sử dụng nó. Lấy công lực hiện tại của người, chỉ cần không dụng Minh Tự cửu quyết ngoài năm chiêu đầu, là sẽ không bị tà khí xâm chiếm.

- Nói thật, sư tổ thật sự rất muốn xem một chút, đại uy lực của mấy chiêu Minh Tự cửu quyết. Đáng tiếc ta lại không thể. Người ngàn vạn lần không nên miễn cưỡng bản thân, nếu như muốn thử dò xét mấy chiêu sau, cũng phải chờ tới khi người hấp thu vài thành công lực ta truyền lại, đạt tới đệ cửu Sanh Sanh quyết mới được tiến hành. Khi đó, tối thiểu người cũng có thể năng lực tự bảo vệ. Ta nhận thấy, Minh Vương kiếm pháp càng về sau, uy lực lại càng lớn, cũng càng hung hiểm, khả năng sẽ bị cản trở, cho nên, người nhất định phải cẩn thận, sư tổ rất kỳ vọng vào người a!

Khi A Ngọc bắt đầu theo Thiên Cương kiếm thánh tu luyện, Thiên Cương kiếm thánh đã thu lại Minh Vương kiếm, bởi vì hấn sợ tà lực Minh Vương kiếm sẽ ảnh hưởng đến tiến độ tu luyện của A Ngọc. Hấn cẩn thận nghiên cứu qua ngọc giản ghi lại Minh Tự cửu quyết. Mà một ngọc giản khác, chữ trên đó hấn không tài nào hiểu được đành từ bỏ.

- Sư tổ, ta nhất định sẽ không tùy tiện dùng Minh Vương kiếm

Sau khi dùng Sanh Sanh biến cùng Huyền Thiết Cung gây trọng thương cho Vạn tái Cự Linh Xà, A Ngọc tin tưởng bản thân năng lực tự bảo vệ có thừa cho dù không dụng Minh Vương kiếm. Thiên Cương kiếm thánh từ trong lòng móc ra túi da đựng Minh Vương kiếm, nói:

- Nếu như địch nhân vốn là người tà ác, như Sát Thủ công hội đã hại chết Âu Văn, người cũng không nên cố kỵ, Âu Văn cừu không thể không báo. Sanh Sanh biến người phải gia tăng tu luyện, hy vọng người có thể đạt tới cảnh giới mà sư tổ không đạt được. Huyền Nguyệt, tiểu cô nương đó đối với người cảm tình rất sâu, không nên dễ dàng từ bỏ, sư tổ không muốn thấy bi kịch của Âu Văn tái diễn trên người người.

Hấn vươn tay, trong lòng bàn tay xuất hiện hai khối bích lục tinh thể

- Đây là 2 khối tinh thể trong mắt Cự Linh Xà, ăn vào đối với thân thể có nhiều chỗ tốt, một viên người nên ăn trước khi ta truyền công, khối còn lại sẽ để lại cho người đưa cho nha đầu Huyền Nguyệt kia, còn có hai mươi trượng xà cân, người cũng nên mang theo, nói không chừng sau này sẽ có tác dụng.

- Trên đại lục không nên dễ dàng hiển lộ công phu Sanh Sanh biến, nó dù sao cũng rất kinh thế hãi tục. Ta đã kiểm tra qua thân thể Thánh Tà, nội

đan của Vạn tái Cự Linh Xà có ẩn hàm năng lượng vô cùng lớn, hẳn một chốc vẫn chưa tỉnh lại. Thánh Tà rất khác người, không nên để cho người khác thấy, người nên để nó ở trong Thần Long Chi Huyết là tốt nhất. Thánh Tà trên người có lực lượng tà ác khó hiểu, người sau này nhất định cần phải gia tăng quân thức, ngàn vạn lần đừng để nó chìm đắm vào tà đạo, hiểu không?

A Ngốc gật đầu, nói:

- Sư tổ người yên tâm đi, ta cùng Thánh Tà là bằng hữu, hẳn rất nghe lời ta.

Thiên Cương kiểm thánh nhìn A Ngốc thật sâu, những lời cần nói cũng đã nói xong rồi, có chút lưu luyến nhìn thạch quật một vòng, thân thể phiêu nhiên, rơi xuống bên cạnh A Ngốc. Đem Minh Vương kiểm đặt trên mặt đất, nói:

- Hải tử, nhớ kỹ lời sư tổ nói, có lúc, quá độ nhân từ sẽ tạo thành thương tổn rất lớn đối với bản thân, đối đãi địch nhân, không nên hạ thủ lưu tình. Sư tổ chế tạo nhị giáp cho người cùng Huyền Nguyệt, khi đi nhớ mang theo. Cự Linh Xà xà bì có tác dụng phòng ngự mạnh mẽ, các người hẳn là thích hợp mặc, nhẹ giáp chỉ dùng một bộ phận Cự Linh Xà cân, chỉ cần đối phương không có siêu cường công lực, dùng nó bảo vệ tánh mạng là có thể. Đừng quên, khi đi nhớ cầm theo Cự Linh Xà chi nhãn. Còn có, Thiên Cương kiểm của Âu Văn trong thạch quật, có Sanh Sanh biến làm trụ cột, nó sẽ thay ta cùng Âu Văn bên cạnh người.

A Ngốc biết Thiên Cương kiểm thánh sắp sửa truyền công cho hẳn, không khỏi có chút khẩn trương lần nữa hỏi:

- Sư tổ, người đem công lực truyền cho ta, thật sự ngài sẽ không sao chứ?

Thiên Cương kiểm thánh ánh mắt toát ra cảm tình thăm thiết, khẽ gật đầu nói:

- Yên tâm đi, sư tổ không có việc gì. Đừng lo hải tử, sư tổ tại thần giới chờ người đoàn tụ. Chúng ta nên bắt đầu rồi.

Nói xong, nhét một viên Cự Linh Xà chi nhãn vào miệng A Ngốc, áp lực cực lớn trong nháy mắt đem thân thể A Ngốc cố định, Thiên Cương

kiếm thánh trầm giọng hét lớn, mãnh mẽ một chưởng chụp lên đỉnh đầu A Ngốc. Một cỗ khí lưu nóng rực trong nháy mắt nhảy vào cơ thể A Ngốc, A Ngốc toàn thân đại chấn, kim thân trong đan điền run rẩy không ngừng. Mênh mông năng lượng trong nháy mắt tràn ngập thân hình A Ngốc, hẳn cảm giác chính mình tựa như rơi vào nham thạch nóng chảy, khó chịu nói không nên lời, theo bản năng, cố gắng dụng Sanh Sanh chân khí giãy dụa.

Thanh âm Thiên Cương kiếm thánh vang lên bên tai A Ngốc:

- A Ngốc, lần truyền công này không thể so với hai lần trước, ngươi nhất định phải bảo nguyên quy nhất, bài trừ tạp niệm, đem tâm thần hoàn toàn đắm chìm tại kim thân trong đan điền, nếu không, một khi tẩu hỏa nhập ma, chắc chắn tiền công uổng phí.

A Ngốc trong lòng rung mình, vội vã buông lỏng thân thể, tùy ý để mênh mông năng lượng từ đỉnh môn tiến nhập vào trong thân thể, cố nén kịch liệt thống khổ, khí lưu nóng rực không ngừng xâm nhập từng đại phương trong cơ thể hẳn, tựa hồ tất cả kinh mạch đều bị thiêu đốt, trong cơ thể biến thành một mảng trắng mờ mịt

Mặc dù Thiên Cương kiếm thánh Sanh Sanh chân khí cùng hẳn là đồng nguyên, nhưng Thiên Cương kiếm thánh tu vi trăm năm há có thể đồng nhất, dưới tác dụng của cỗ năng lượng khổng lồ, A Ngốc tựa như thân đang tại địa ngục vậy, toàn thân không ngừng co rút, tế mật huyết châu không ngừng từ lỗ chân lông chảy ra, trong chốc lát, hẳn đã biến thành huyết nhân. Thiên Cương kiếm thánh chân khí trong cơ thể không ngừng chảy vào cơ thể A Ngốc, bạch quang đậm đặc bao quanh thân thể hai người.

Hắn nhìn bộ dạng A Ngốc, biết như vậy thân thể A Ngốc căn bản không cách nào thừa nhận, chắc chắn hỏng mất mà chết, chân khí đưa vào đành phải chậm lại, không ngừng đem mênh mông năng lượng áp súc tại ngực A Ngốc.

Bởi vì năng lượng đưa vào tốc độ chậm đi một ít, A Ngốc tình huống nhất thời đã tốt hơn, co rút không còn kịch liệt như trước. Thiên Cương kiếm thánh thở phào nhẹ nhõm, lại từ từ bắt đầu đẩy nhanh tốc độ, 12 thành công lực của hẳn lúc trước đã truyền cho A Ngốc 2 thành, cũng đã hoàn

toàn bị A Ngốc hấp thu, hiện tại, hắn muốn làm chính là, đem 10 thành công lực còn lại toàn bộ truyền cho A Ngốc, để hắn chậm rãi hấp thu.

Loại công pháp này dị thường nguy hiểm, mặc dù Thiên Cương kiếm thánh tự nguyện hi sinh, nhưng năng lượng thật sự vô cùng lớn, không nghĩ tới trường hợp hai người đều bị tẩu hỏa nhập ma mà chết.

Theo thời gian trôi qua, kịch liệt đau đớn không cách nào thừa nhận, ý thức A Ngốc từ từ mơ hồ, tiến vào trạng thái hôn mê.

Trong ngực hắn, đã ngưng kết thành một kim thân giống hệt kim thân tại đan điền, kim thân màu trắng, thể tích dựa theo năng lượng chung quanh áp súc mà từ từ biến lớn.

Đúng lúc này, bạch ngọc giới chỉ trên tay trái A Ngốc tản mát ra bạch quang nhàn nhạt, bay vòng quanh thân thể A Ngốc, năng lượng nhu hòa bảo vệ kinh mạch hắn, như thế sẽ không sợ bởi vì năng lượng qua thịnh, bạo thể mà chết. Có bạch ngọc giới chỉ trợ giúp, Thiên Cương kiếm thánh nhất thời buông lỏng, dụng toàn lực, đem công lực còn sót lại điên cuồng rót vào cơ thể A Ngốc.

Bảy ngày sau.

Sáng sớm, Tịch Văn cùng sáu vị sư đệ nhanh chóng tới ngoài thạch quật, trong thạch quật ẩn chứa năng lượng khổng lồ khiến bọn hắn vô cùng bất an, cũng chỉ có sư phụ Thiên Cương kiếm thánh mới có thực lực cường đại như thế. Đột nhiên, đỉnh thạch quật bắn ra một đạo bạch quang, quang mang chợt lóe rồi biến mất, năng lượng khổng lồ cũng theo đó mà vụt tan.

Tịch Văn thất kinh.

- Mau, chúng ta mau vào, sư phụ sợ rằng...

Vừa nói, thân thể đã nhanh như chớp bay vào trong thạch quật.

Khi bọn hắn tiến vào trong thạch quật, tất cả đều sợ ngây người, A Ngốc khoanh chân ngồi ở thạch quật, trên người tản mát ra bạch quang nhàn nhạt, quần áo trên người đã biến thành màu đỏ sẫm, tỏa ra mùi máu tươi nhàn nhạt.

Trước mặt A Ngốc, bày 2 nhẹ giáp màu thâm lam, đúng là dùng vạn tái Cự Linh Xà xà bì chế tạo.

Đó là lúc A Ngốc đang hành công khôi phục công lực, Thiên Cương kiếm thánh đã bày nhị giáp cùng một hạt châu màu lục bích lóe ra u mang nhàn nhạt. Bên cạnh hạt châu còn có ti tuyến màu trắng, đúng là Cự Linh Xà cân. Bên cạnh nhị giáp, là túi da đựng Minh Vương kiếm, tản ra tà khí nhàn nhạt, chuôi Minh Vương kiếm màu đen được bạch quang trên người A Ngốc chiếu rọi, lóe ra nhàn nhạt hàn quang.

Trong thạch quật ngoại trừ A Ngốc cùng kim nhân Thánh Tà long vẫn như cũ ngủ say, cũng không hề có thân ảnh Thiên Cương kiếm thánh.

Mấy người nhìn nhau, đồng dạng ý niệm:

“Sư phụ đi đâu rồi?”

Chu Văn tính tình nóng nảy nhất, hẳn rất muốn biết rõ Thiên Cương kiếm thánh giờ ở đâu, liền lập tức muốn thức tỉnh A Ngốc, người nhẹ nhàng hướng A Ngốc đánh tới. Cho dù lo lắng vô cùng, nhưng Tịch Văn lý trí lại phi thường thanh tỉnh, hẳn vội vã kéo Chu Văn trở về, thấp giọng nói:

- Người làm gì?

Chu Văn vội la lên:

- Đại sư huynh, người đừng cản ta, ta muốn đánh thức A Ngốc, hỏi hẳn xem sư phụ đang ở đâu.

Tịch Văn giận dữ nói:

- Người không thấy được A Ngốc đang hành công sao? Không được quấy rầy. Chờ hẳn tỉnh lại đã.

Chu Văn không ngừng thở hổn hển,

- Nhưng...nhưng ta thật sự rất nóng ruột. Chẳng lẽ người không muốn biết sư phụ đang ở đâu sao?

Tịch Văn tay phải lập tức phong bế kinh mạch Chu Văn, trầm giọng nói:

- Nóng ruột cũng phải đợi. Người quên sư phụ đã nói những gì sao? A Ngốc là hy vọng của kiếm phái, tuyệt không thể xúc phạm.

Hắn trong lòng làm sao không vội chứ, chỉ là, nếu như hiện tại kinh nghiệm A Ngốc tu luyện, một khi hắn tẩu hỏa nhập ma, như vậy mọi sự cố gắng của sư phụ Thiên Cương kiếm thánh hết thảy đều uổng phí.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Đệ Nhị Kim Thân

> Bảy người lặng yên đứng, lo lắng đợi. Đã hơn một canh giờ, A Ngốc vẫn không có động tĩnh, không khí trong thạch quật trở nên trầm trọng. Mọi người đã có chút mất kiên nhẫn.

Rốt cuộc, ngay khi Tịch Văn cũng sắp không thể nhẫn nại tiếp, A Ngốc chầm rãi mở mắt, bên ngoài cơ thể quang mang nhàn nhạt chợt thu liễm.

Trong thạch quật đột nhiên xuất hiện hai điểm hàn tinh khiến đám Tịch Văn bảy người đồng thời rùng mình.

A Ngốc rốt cuộc đã tỉnh, cố gắng của Thiên Cương kiếm thánh cuối cùng cũng không uổng phí, hắn đã thành công áp súc ngưng kết công lực tại thân thể A Ngốc, kim thân màu nhũ trắng cao ba tấc trông như tinh thể chui nhanh vào ngực A Ngốc. Ngoài việc có thêm một kim thân, A Ngốc cũng không thấy cơ thể có gì khác, kim thân màu bạc trong đan điền thì vẫn vậy, có vẻ càng thêm bóng loáng.

Hành công chấm dứt, trong não hắn đột nhiên hiện lên một đoạn ký ức, mơ hồ tràn ngập máu tanh cùng sát phạt, hắn cố gắng nhớ lại nhưng không thể.

Mở mắt ra, hắn kinh ngạc phát hiện, bảy vị sư bá đều đang đứng đó chằm chằm nhìn hắn. Vội vã đứng lên phi xuống mặt đất.

- Sư bá, sao mọi người đều ở đây?

Lúc này A Ngốc mới phát hiện y phục hắn đều phủ máu cả tươi và khô, có chút dính dính, rất khó chịu. Tịch Văn bất chấp biến hóa trên người A Ngốc, vội vàng hỏi:

- A Ngốc, sư tổ đâu? Người đã đi đâu rồi?

A Ngốc giờ cũng mới ý thức được không thấy Thiên Cương kiểm thánh đâu, buồn bã:

- Sư tổ có nói, người muốn đến thần giới. Chắc người đã đi đến đó rồi.

Hắn cũng cảm thấy vô cùng đau thương.

- Thần giới? Sư phụ nói người đến thần giới, A Ngốc, sư phụ đã nói với người những gì?

Bất chấp hình tượng, Tịch Văn nắm chặt bả vai A Ngốc vội hỏi.

- Đại sư bá, người đừng gấp. Sư tổ nói, tuổi người đã cao, không thể tiếp tục phát triển ở đây, nên muốn đến thần giới khám phá...

A Ngốc thuật lại những chuyện Thiên Cương kiểm thánh trước khi đi đã dặn.

Đám người Tịch Văn nhìn nhau, bọn họ chẳng những giật mình vì Thiên Cương kiểm thánh đã đem toàn bộ công lực truyền cho A Ngốc, còn giật mình hơn vì những lời Thiên Cương kiểm thánh lưu lại.

Phi thăng đến thần giới, nếu quả thật như vậy, thì sư phụ không có chết!

Lộ Văn trầm ngâm nói:

- Đại sư huynh, sư phụ phi thăng đến thần giới, ta nghĩ cũng rất có khả năng. Lấy tu vi sư phụ, trên đại lục là vô địch thủ, cũng coi như tương đương với các thiên thần. Xem ra, chúng ta hẳn nên cao hứng mới đúng!

Tịch Văn khẽ gật đầu, hy vọng thế, dù sao cũng không thấy thi thể Thiên Cương kiểm thánh, mà bạch quang lúc này cũng rất giống dấu hiệu phi thăng.

Hắn thở dài một tiếng, nói:

- Bất luận sư phụ là viên tịch hay phi thăng đến thần giới, chúng ta cũng không thể gặp lại người. Các sư đệ, chúng ta cùng cung tống người rời đi.

Vừa nói, dẫn đầu quỳ rạp xuống, bang bang khấu đầu. Mấy người khác đều lập tức làm theo.

A Ngốc hiện tại khổng chế Thần Long Chi Huyết rất nhuần nhuyễn. Hướng Thần Long Chi Huyết về phía Thánh Tà, lam quang chột lóe, Thánh Tà biến mất. A Ngốc cảm giác được, Thần Long Chi Huyết lại lần nữa có sinh mệnh.

Tịch Văn bảy người tâm tình trầm mặc, cùng A Ngốc quay lại Thiên Cương Kiếm Phái

A Ngốc đã tắm rửa qua, mặc Cự Linh Xà khải giáp, đây là một bộ giáp toàn thân, bảo vệ tất cả các bộ vị, ngoại trừ đầu, bàn tay và bàn chân. Mặc vào như thêm một lớp da, cực kỳ mềm dẻo và co giãn, hoạt động thoải mái không hề bị ảnh hưởng. Túi da đựng Minh Vương kiếm được cột chắc vào khải giáp, bên ngoài là một lớp áo vải. Lưng không đeo Thiên Cương kiếm, trông A Ngốc hiện tại như một người bình dân, chỉ khác chút thần thái trên người mà thôi.

Trong đại đường kiếm phái, Tịch Văn ngồi ở vị trí cao nhất, sáu gã nhị đại đệ khác lần lượt ngồi 2 bên, ánh mắt đều rất ngưng trọng.

Thiên Cương Kiếm Phái trên đại lục sở dĩ có thành tựu như hôm nay, nguyên nhân trọng yếu, chính có sự tồn tại của một siêu cấp cao thủ - Thiên Cương kiếm thánh, mà hiện tại thì không còn nữa.

A Ngốc đứng cạnh Lộ Văn, không khí trầm trọng khiến hãn có chút không thoải mái. Một hồi lâu sau Tịch Văn mới mở miệng:

- Các vị sư đệ, nếu sư phụ đã ra đi, chúng ta phải đảm đương hết thảy. Chuyện này nhất định phải giữ bí mật, thất đệ, nhất là người, người rất dễ bị kích động, bắt đầu từ giờ, người nhất định phải chú ý. Cũng tạm thời không nên thông tri cho nhị đệ. Hãn tuổi cũng đã cao, ta sợ hãn sẽ chịu không nổi.

Chu Văn ngưng trọng gật đầu:

- Đại sư huynh, ngài yên tâm đi, ta nhất định sẽ chú ý.

Tịch Văn thở dài một tiếng, nói:

- A Ngốc, sư phụ nếu đã truyền toàn bộ công lực cho người, trọng trách người phải gánh vác càng nặng hơn, người hiểu không?

A Ngốc cúi đầu:

- Đại sư bá, ngài yên tâm đi, bất luận khi nào, nếu kiếm phái gặp nạn, ta nhất định sẽ bằng mọi cách nhanh chóng trở về.

Tịch Văn nói:

- Ta biết người còn có rất nhiều việc cần hoàn thành, bao gồm cả việc báo thù cho Âu Văn. Chúng ta sẽ không giữ người lại. Nhưng người phải

nhớ kỹ, bất luận đi tới đâu, cũng phải nghiêm túc thực hiện quy củ của Thiên Cương Kiếm Phái, nếu như người gây chuyện tà ác, chúng ta tuyệt sẽ không bỏ qua.

Tịch Văn ngữ khí nghiêm khắc dặn dò.

A Ngốc không có trả lời, chỉ yên lặng gật đầu.

Lộ Văn nói:

- Đại sư huynh, ta hiện sẽ mang A Ngốc đi tìm Nham Thạch huynh đệ, sau đó để bọn họ nhanh chóng xuống núi.

Tịch Văn nói:

- Hào, như vậy phiền Tứ đệ. Bắt đầu từ mai, bảy người chúng ta cùng những đệ tử thuộc Tam đại đã đạt tới cảnh giới Sanh Sanh quyết đệ lục trọng, cùng nhau tu luyện công pháp sư phụ lưu lại Sanh Sanh biến, nhằm đề cao thực lực kiếm phái. Đồng thời, các sư đệ cũng nên tự đốc thúc môn hạ đệ tử cần gia tăng tu luyện.

- Vâng, chưởng môn sư huynh!

Lộ Văn cùng A Ngốc rời khỏi đại đường, vừa đi vừa dặn dò:

- A Ngốc, trên đường hết thấy phải cẩn thận, nếu có sự tình bản thân không tự xử lý được thì hãy quay lại đây. Nơi này vĩnh viễn là nhà của người.

A Ngốc vành mắt đỏ lên, nhớ tới Thiên Cương kiếm thánh đã nỗ lực vì mình, vô cùng buồn bã

- Tứ sư bá, chờ ta báo thù cho Âu Văn thúc thúc xong, ta nhất định sẽ trở về.

Lộ Văn kín đáo đưa cho A Ngốc một cái mộc bài, nói:

- Khi có chuyện, người hãy dụng mộc bài này, chỉ cần rót vào Sanh Sanh chân khí, nó sẽ phát ra tín hiệu triệu tập đồng môn. Đồng môn trong phạm vi trăm dặm chung quanh nhất định sẽ chạy tới giúp người.

A Ngốc tiếp nhận mộc bài, thu vào trong Thần Long Chi Huyết, mộc bài này có tác dụng giống quyền trục Huyền Dạ khi trước đã đưa cho hắn.

Lúc này, bọn họ đã đi tới trước phòng của Nham Thạch huynh đệ.

Lộ Văn gõ cửa vài cái, trong phòng truyền đến thanh âm hùng hậu của Nham Thạch:

- Ai đó?

A Ngốc lập tức đáp:

- Nham Thạch đại ca, là ta. A Ngốc.

Môn khai, Nham Thạch cùng Nham Lực đi ra, vừa nhìn thấy Lộ Văn, liền vội vã hành lễ. Lộ Văn mỉm cười nói:

- Tốt lắm, các người cũng không cần đa lễ, dọn dẹp một chút, cũng nên theo A Ngốc xuống núi đi thôi.

Nghe Lộ Văn nói, Nham Thạch huynh đệ nhất thời mừng rỡ, mặc dù cuộc sống nơi đây vô cùng thoải mái, lại được Tịch Văn chỉ điểm võ kỹ, nhưng lại không được tự do nên bọn họ sớm đã không chịu được, du lịch đại lục mới là mục tiêu của bọn họ.

- A Ngốc, kiếm thánh lão nhân gia người đồng ý cho người đi sao?

Nham Lực hỏi.

A Ngốc liếc nhìn Lộ Văn một cái rồi gật đầu:

- Đúng vậy! Đã qua hơn nửa năm, chúng ta cũng nên đi giúp Tinh Linh Tộc tìm kiếm tộc nhân. Nếu không, chậm trễ sẽ không tốt.

Lộ Văn nói:

- Tốt lắm, ta đi về trước. Các người khi đi cũng không cần phải hướng chúng ta cáo từ, trên đường phải cẩn thận, gặp chuyện không nên kích động.

Nói xong, vỗ vỗ đầu vai A Ngốc, xoay người rời đi.

Sau khi Lộ Văn đi khuất, Nham Thạch liền ha ha cười, nói:

- A Ngốc, rốt cuộc đã có thể đi, nơi này thật rất buồn chán a! Mau, vào phòng chờ chúng ta dọn dẹp một chút.

Nham Thạch vừa dọn dẹp quần áo, vừa nói:

- A Ngốc, nửa năm này người thật có nhiều đột phá a! Hôm nọ công phu người dụng để cắt xà bì thật quá lợi hại, nếu như dùng để công kích địch nhân, uy lực khẳng định sẽ càng lớn hơn nữa.

A Ngốc gãi gãi đầu, nói:

- Đại ca, người quá khen. Người cũng rất lợi hại a!

Nham Lực đã thu thập xong, ha hả cười nói:

- Được rồi, người cũng đừng khách khí. Vốn định cùng người tỷ thí, nhưng nhìn thấy loại công phu đó, ta lập tức thôi chí, nếu bị hoàng tiền đó khách sát, thì tiêu đời rồi.

Được khen nhưng A Ngốc cũng chẳng thấy hưng phấn. Chờ bọn hắc thủ thập xong, ba người liền lặng lẽ rời kiếm phái, theo chính lộ xuống núi.

- Nham Thạch đại ca, chân sư diệt thế nào rồi? Đã tốt hơn chưa?

A Ngốc đối với chuyện này vẫn luôn canh cánh trong lòng. Nham Thạch nói:

- Sao nhanh vậy được, vết thương như thế, nha đầu đó chắc cũng phải nghỉ ngơi ba tháng mới có thể khôi phục. Nhất Nhất vốn là tiểu quỷ nghịch ngợm, giờ chân gãy lại hay, kiếm phái đỡ bát nháo gà bay chó nhảy không yên.

A Ngốc thì thào:

- Nếu như Nguyệt Nguyệt ở đây thì thật tốt, có nàng sử dụng ma pháp khôi phục, chân Nhất Nhất nhất định sẽ mau lành hơn.

Cầm vòng tay Tinh Linh Huyền Nguyệt lưu lại, A Ngốc trong lòng trào dâng nỗi nhớ mãnh liệt. Mặc dù hẳn hiểu được, bản thân cùng Huyền Nguyệt tuyệt không có khả năng, nhưng hẳn lại không thể quên được.

Nhìn bộ dạng A Ngốc, Nham Thạch khe khẽ thở dài, nói:

- Người muốn Nguyệt Nguyệt đi cùng sao. Chúng ta cũng rất muốn, thật không nghĩ tới, nàng lại là nữ nhi của Giáo đình Hồng Y tế tự, hay chúng ta đến Giáo đình tìm nàng đi?

Nham Thạch đề nghị làm tâm A Ngốc nổ lớn, nhưng hẳn rất nhanh bác bỏ ý niệm này

- Không, ta không thể đi tìm nàng. Ta và nàng, vốn ở 2 thế giới. Không gặp mặt mới là tốt nhất. Nếu không, nhất định sẽ đem đến phiền phức lớn cho nàng. Mà có lẽ, giờ nàng cũng đã quên ta rồi.

Vừa nghĩ đến điều này, A Ngốc lại thấy đau đớn vô cùng, ngực như bị đá đè nặng, hô hấp cực kỳ khó khăn. Hẳn mặc dù vẫn luôn chối bỏ tình cảm đối với Huyền Nguyệt nhưng tuyệt không thể lừa gạt con tim mình

Nham Thạch nhìn A Ngốc khổ sở, lại nhớ tới cái chết thảm của thê tử, buồn bã nói:

- Người vẫn còn tốt hơn ta nhiều. Tối thiểu người còn biết người yêu đang ở đâu. Còn ta thì sao, Vân nhi đã chết, tim ta cũng đã chết theo rồi.

Nham Lực nhìn hai người đau xót, cau mày nói:

- Thôi, các người không nên nghĩ nhiều, mau đi thôi. Chúng ta thì xem ai đi nhanh hơn không?

Nói xong, liền thúc ngựa phi nhanh xuống chân núi.

A Ngốc và Nham Thạch nhìn nhau an ủi, huyết sáo dài một tiếng, đuổi theo Nham Lực.

Thần Thánh Lịch mùa xuân năm 995, tiếp nhận toàn bộ công lực của Thiên Cương kiếm thánh, A Ngốc cùng Nham Thạch huynh đệ rời khỏi Thiên Cương sơn, chính thức bước vào hành trình trở thành cứu thế chủ.

Ba người công lực đều tiến mạnh, trải qua một ngày không ngừng nghỉ, rốt cuộc đã ra khỏi Thiên Cương sơn mạch, quay đầu nhìn lại núi non liên miên, ba người đều có một loại cảm giác bừng tỉnh.

Nham Thạch nói:

- Đã khuya, chúng ta trước nên nghỉ ngơi một lát đã, đợi đến sáng mai, chúng ta tiếp tục đi về hướng tây, chừng 3, 4 ngày là có thể xuyên qua Quang Minh tỉnh của Hoa Thịnh đế quốc, tới lãnh địa Lạc Nhật đế quốc, sau đó chúng ta liền tìm kiếm từng tọa thành thị, nhất định có thể tìm được Tinh Linh Tộc nhân.

A Ngốc đột nhiên động sắc, hần phát hiện, dường như có vài cỗ năng lượng thoắt ẩn thoắt hiện xung quanh ba người. Cẩn thận đứng lên, A Ngốc toàn thân tản mát ra bạch quang nhàn nhạt, quan sát hết thảy chung quanh. Mọi âm thanh đều lọt hết vào tai, nhưng lại không phát hiện có gì khác biệt.

- A Ngốc, người sao vậy?

Nham Thạch hỏi.

A Ngốc ngượng ngùng ngồi xuống, cau mày nói:

- Mới vừa rồi ta dường như cảm giác chung quanh có người, nhưng cẩn thận xem xét lại thì lại thấy không có động tĩnh.

Nham Lực ha ha cười:

- Thiên Cương sơn mạch vốn có rất ít người qua lại, người khấn trương làm gì? Cho dù có người, cũng không quan hệ tới chúng ta.

Nham Lực lắm rồi, những thần bí nhân đó đã theo dõi họ ngay từ dưới chân Thiên Cương sơn, bốn đạo thân ảnh quan sát từ khoảng cách xa 1000 thước. Bọn họ đồng thời giật mình vì linh giác của A Ngốc, càng cẩn thận ẩn giấu hơi thở. Bọn họ đúng là bốn gã Thánh thẩm phán giả được Thần Thánh Giáo đình phái đi âm thầm bảo vệ A Ngốc.

Hai ngày sau, ba người đã xuyên qua Thiên Cương tỉnh, tiến vào Quang Minh tỉnh cảnh nội.

- Oa, tường thành thật là cao!

Nham Lực kinh hô.

Trước mặt bọn họ là một tòa thành thị thật lớn, tường thành cao ngoài 30 thước, hoàn toàn do cự thạch cấu thành, mặt trước rộng chừng 20 thước, thông ra hai bờ sông, rộn ràng nhộn nháo dòng người không ngừng qua lại, cực kỳ náo nhiệt.

Nham Thạch và Nham Lực thuở nhỏ sinh trưởng trong Phổ Nham tộc, đây là lần đầu tiên nhìn thấy thành thị, tự nhiên ngạc nhiên vạn phần.

Phía trên cửa thành, có treo một thạch biển, ghi bằng ngôn ngữ Giáo đình, ba chữ: Quang Minh thành.

Nham Thạch xem lại bản đồ, nói:

- Đây chính là Quang Minh tỉnh tỉnh hội Quang Minh thành. Là một trong những đại thành của Hoa Thịnh đế quốc, thật sự là hùng vĩ a! Nghe nói, mấy năm trước Hoa Thịnh đế quốc lấy nơi này làm cơ sở cùng Lạc Nhật đế quốc tranh chấp, song phương đều tổn thương, không ai làm gì được ai.

A Ngốc tán đồng lời Nham Thạch nói, từ bề ngoài, Quang Minh thành lớn hơn rất nhiều thành trong Hồng Cự tộc, tường thành rộng rãi phóng mắt không tới giới hạn.

- Nham Thạch đại ca, chúng ta trước nên tìm một chỗ nghỉ ngơi đã. Ngày mai lại tiếp tục chạy, thành thị này lớn như vậy, bên trong nhất định có quý tộc, nói không chừng có thể tìm được tung tích Tinh Linh Tộc tộc nhân ấy chứ.

Nham Thạch lắc đầu nói:

- Chắc không đâu. Hoa Thịnh đế quốc luôn lấy quang minh làm chủ, mọi việc đều vô cùng minh bạch. Là đế quốc duy nhất trong tam đại đế quốc (trừ bỏ Tác Vực liên bang) là không có kỹ viện, sòng bạc. Nếu như không phải bọn họ hành xử minh bạch, Thiên Cương Kiếm Phái cũng sẽ không ủng hộ, chắc chắn là không có quý tộc xuất cao giá mua Tinh Linh Tộc nhân đâu.

- Lúc đầu Nguyệt Ngân huynh đệ sở dĩ hiềm nghi quý tộc Lạc Nhật đế quốc mua Tinh Linh Tộc nhân là rất có đạo lý. Lạc Nhật đế quốc trái ngược hoàn toàn so với Hoa Thịnh đế quốc, bọn họ là quốc gia hắc ám nhất trên đại lục. Ở đó, chẳng những kỹ viện, sòng bạc hoành hành, hơn nữa phần lớn tổng bộ của các thế lực hắc ám đều đặt ở đây, bao gồm cả Sát Thủ công hội.

A Ngốc biến sắc:

- Sát Thủ công hội? Đại ca, người biết địa điểm tổng bộ của bọn chúng?

Với công lực hiện giờ A Ngốc cực tin tưởng bản thân có khả năng báo thù cho Âu Văn.

Nham Thạch cười khổ đáp:

- Tổng bộ Sát Thủ công hội là địa phương vô cùng bí mật, đừng nói ta không biết, ngay cả người thuộc Sát Thủ công hội cũng chỉ có cao tầng mới biết được ở đâu mà thôi.

A Ngốc thất vọng nói

- Vậy xem ra ta chỉ có thể từ từ tìm kiếm. Nham Thạch đại ca, người mới nói kỹ viện, sòng bạc là cái gì vậy? Ta trước giờ chưa có nghe qua.

Nghe A Ngốc hỏi, Nham Thạch liền cứng họng. Nham Lực lại ha ha cười, nói:

- Đợi đến Lạc Nhật đế quốc người sẽ biết. Chúng đều là nơi để tiêu tiền a!

Nham Thạch trừng mắt nhìn Nham Lực, nói:

- Huynh đệ, chúng đều là những nơi không tốt, người tốt nhất là không nên biết.

A Ngốc không rõ cho nên cũng gật đầu:

- Vậy chúng ta trước nên vào thành đã!

Nham Lực dường như đột nhiên nghĩ tới cái gì, hô to một tiếng, Nham Thạch và A Ngốc hướng ánh mắt khó hiểu nhìn lại. Nham Thạch hỏi:

- Người giẫm phải đinh a, hô gì to thế?

Nham Lực vẻ mặt đau khổ nói:

- Đại ca, chúng ta dường như đã quên mất một việc cực kỳ trọng yếu!

Nham Thạch ngẩn người:

- Chuyện gì?

Nham Lực nói:

- Chúng ta chẳng có một xu nào cả!

Cả bọn đều ngây ngốc.

Nham Lực nói rất đúng, bọn họ không có tiền. Tiền của A Ngốc lúc đầu đều đưa hết cho Huyền Nguyệt, khi nàng rời khỏi Thiên Cương sơn, cũng chỉ nhớ lưu lại vòng tay Tinh Linh, cầm luôn tiền đi. Mà vừa rời rời Thiên Cương sơn, đám người Tịch Văn đều đắm chìm trong bi thống, càng chẳng ai nhớ đến chi tiết này.

Nham Thạch méo mặt:

- Đúng vậy, sao chúng ta lại có thể quên được nhỉ, không có tiền không khéo chúng ta phải nhịn đói mất, chẳng lẽ chúng ta lại đi làm công sao?

A Ngốc giật mình, nhớ lại lời Âu Văn nói, thấp giọng:

- Hai vị đại ca, ta nghĩ ta có biện pháp có tiền.

Nham Lực lập tức vui vẻ:

- Biện pháp gì, nói mau.

Nham Thạch thân hình cao lớn che trước người A Ngốc, để hấn lấy ra ma pháp tạp màu đỏ từ Thần Long Chi Huyết.

- Các người quên rồi sao? Ta là trung cấp ma pháp sư đó! Dùng thẻ thiếp này là có thể lấy lương rồi, ta đã có nửa năm chưa lấy, số tiền chắc cũng đủ cho huynh đệ ta một bữa no nê

Nham Lực cười ha ha:

- Đúng, sao chúng ta lại quên nhỉ. Bất quá, người thật không giống ma pháp sư bình thường! Võ kỹ cao siêu mà ma pháp thì..... Ha ha!

Nghe hiểu ý Nham Lực nói ma pháp của mình rất kém cỏi, A Ngốc liền nhớ tới Ca Lí Tư, trong lòng hấn, Ca Lí Tư là một ma pháp sư rất rất giỏi,

thăm nghĩ:

“Ca Lí Tư sư phụ, chờ ta xử lý xong chuyện Tinh Linh Tộc, nhất định sẽ mau chóng trở về thăm người, đến lúc đó, người phải hảo hảo dạy ta chút ma pháp a! A Ngốc nhất định sẽ chăm chỉ học.”

Hắn rất mong được sớm trở lại Mê Huyền chi sâm! Nhưng chuyện Tinh Linh Tộc lại khiến hắn không cách nào phân thân.

Nham Thạch mỉm cười nói:

- Người đừng giấu cợt A Ngốc nữa. Đã có tiền vậy chúng ta vào thành đi.

Quang Minh thành không hổ là một trong những thành thị phồn vinh nhất Hoa Thịnh đế quốc, vừa vào thành đập vào mắt chính là một ngã tư đường rộng rãi, ngã tư đường hai bên cửa hàng san sát, kẻ mua người bán tấp nập, người tới kẻ lui nối liền không dứt, một cảnh tượng phồn vinh sung túc.

Ở đây, A Ngốc dường như được về nhà vậy, cảm giác phi thường thoải mái, chung quanh hắn đều là người tóc đen, mắt đen, da vàng giống hắn, tịnh không ai tò mò nhìn hắn cả.

Nham Thạch và Nham Lực lại khác, bọn họ vóc người khô vôi, cái đầu bóng loáng, trên người mang theo binh khí, nhất thời trở thành tiêu điểm của người đi đường, làm cho hai người hơi khó chịu.

Nham Lực có mấy lần suýt chút nữa then quá hóa giận, nhưng lại vô ý phát hiện trong đám người nhòm ngó đó có một cô nương xinh đẹp, cơn giận liền xẹp xuống, lập tức bày ra bộ dáng cao đầu ưỡn ngực.

Nghe được ma pháp sư công hội ngay tại thành Đông cách đó không xa, ba người liền vội vã đi tới. Không khác gì ở Hồng Cự tộc, tại Quang Minh thành, ma pháp sư công hội cùng Dong Binh công hội luôn chiêu mộ thành viên từ trong dân chúng, chỉ bất quá ma pháp sư công hội ở đây trông có vẻ tiêu điều hơn.

Mặc dù nhân số ra vào Dong Binh công hội có vẻ nhiều hơn, nhưng ma pháp sư công hội cũng không ít ma pháp sư lui tới. Hơn nữa, kiến trúc ma pháp sư công hội quy mô hơn nhiều Dong Binh công hội, kiến trúc hình lục giác cao lớn hoàn toàn che khuất Dong Binh công hội.

A Ngốc không hề biết nơi này, chính là nơi hội họp của khắp các ma pháp sư công hội trên đại lục.

- Chính là nơi này, chúng ta mau vào thôi.

Ba người hướng đại môn ma pháp sư công hội đi đến. Mới vừa đến trước cửa, trong đại môn đột nhiên vươn ra một cây mộc trượng, một thanh âm già nua lên tiếng:

- Dong Binh công hội ở bên kia, nơi này là ma pháp sư công hội.

A Ngốc chăm chú nhìn lại, chỉ thấy trong đại môn có duy nhất một người, người này râu tóc bạc trắng, ít nhất cũng phải 70, 80 tuổi, mặc y phục thường dân, mắt không thèm nhìn A Ngốc ba người.

Giống với tình huống lần đầu đã gặp phải, A Ngốc vội vã khách khí:

- Lão gia gia, ta là ma pháp sư, là ta tới lấy lương, hai vị này là bằng hữu của ta, ngài cho phép chúng ta đi vào chứ.

Lão nhân chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía ba người, hắt hai mắt ô trọc phát hoàng, chậm chạp nhìn từ trên xuống dưới ba người.

A Ngốc sợ lão nhân không tin, vội vã đưa thẻ thiếp ma pháp sư qua. Lão nhân cũng không thèm cầm lấy, chỉ liếc mắt qua rồi nói:

- Nếu người là ma pháp sư, vậy người vào đi. Hai người kia không phải, không thể vào

Nham Lực tức giận, nói:

- Lão nhân người, chúng ta chất phác như vậy, chỉ là muốn vào xem mà thôi, cũng không phải quấy rối. Chờ huynh đệ ta lấy tiền, sẽ lập tức rời đi.

Lão nhân hừ một tiếng, cũng không thèm nhìn lại, vẫn như trước nói:

- Không phải ma pháp sư không thể vào

Nham Lực vừa muốn phát tác, A Ngốc liền vội vã kéo hắt lại:

- Hai vị đại ca, lão gia gia này không cho thì thôi, hắt lớn tuổi như vậy mà còn phải giữ cửa, cũng không dễ dàng gì! Chúng ta cũng đừng làm khó hắt. Các người ở chỗ này chờ ta, ta sẽ ra nhanh thôi.

Nham Thạch kéo vạt áo Nham Lực, Nham Lực hừ một tiếng, hạ giọng nói:

- A Ngốc huynh đệ, vậy người nhanh nhanh chút. Ngã tư bên đường có quán rất ngon, t phải hảo hảo ăn no một bữa.

A Ngốc gật đầu, xoay người đi vào ma pháp sư công hội.

Nham Thạch kéo Nham Lực đi tới một bên ngồi xuống đợi A Ngốc.

A Ngốc xuyên qua đại môn, nói với lão nhân:

- Thật xin lỗi, vị đại ca đó kỳ thật rất tốt, chỉ là có hơi chút nóng nảy, ngài đừng để ý!

Lão nhân quét tròn mắt qua A Ngốc một chút, thản nhiên nói:

- Thế phong nhật hạ a! Thanh niên như ngươi không nhiều lắm, mau vào đi.

A Ngốc mỉm cười, hướng lão nhân thi lễ sau đó đi vào ma pháp sư công hội.

Trong công hội ánh sáng nhàn nhạt, trên mặt đất có một đồ án lục mang tinh thật lớn. Trung tâm đại sảnh đã có hơn 10 vị ma pháp sư, tập trung cùng một chỗ nói chuyện phiếm, tựa hồ đang nói về một vài ma pháp tâm đắc. Trong đó có một gã ma pháp sư thấy A Ngốc đi đến, tươi cười ra đón:

- Vị tiểu huynh đệ này trông rất lạ! Ngươi mới tới đây sao?

Người này mặc một thân ma pháp bào màu đỏ, chừng hơn 30 tuổi, dựa theo dấu hiệu trên ma pháp bào, người này là một gã cao cấp ma pháp sư. Thấy người ta chủ động chào hỏi, A Ngốc cũng nhanh nhẩu:

- Ngài hảo, ta mới tới lấy lương. Xin hỏi, phải gặp ai mới được?

Trung niên nhân mỉm cười nói:

- Nguyên lai tiểu huynh đệ từ xa đến! Không biết cấp bậc ma pháp sư là gì, sao ngươi lại không mặc ma pháp bào?

Phải biết rằng, ma pháp bào đối với ma pháp sư là một sự hãnh diện.

A Ngốc xấu hổ đáp:

- Ma pháp bào của ta bị hủy, tới đây cũng muốn thuận tiện lấy một bộ. Ta là trung cấp ma pháp sư.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Triệu Hồi Ác Ma

> Trung niên nhân gật đầu nói:

- Ra thế, ta gọi là Simon, là quản sự ở đây, người đưa ma pháp tạp cho ta, ta thay người đi lấy lương cùng ma pháp bào.

A Ngốc vội vã đưa ma pháp tạp, cảm kích nói:

- Đại thúc, cảm ơn ngài.

Simon tiếp nhận ma pháp tạp nhìn thoáng qua, cười nói:

- Hóa ra người giống ta, cũng là hỏa hệ ma pháp sư, sau này nếu có cơ hội chúng ta trao đổi một chút. Ở đây không nên khách khí, hãy coi đây như nhà của mình. Aahh, người ngàn vạn lần đừng gọi ta đại thúc, ta còn rất trẻ a! Ha ha.

Nói xong, xoay người đi về quầy, đưa ma pháp thẻ thiếp của A Ngốc vào trong quầy nói gì đó.

Bên này đám ma pháp sư đang nói chuyện phiếm đều thiện ý cười nhìn A Ngốc, A Ngốc cũng vội vã đáp lễ. Trong đó, có đến 4, 5 người cấp bậc đại ma pháp sư, nói chuyện vô cùng rôm rả.

Một gã thủy hệ đại ma pháp sư nói:

- Lạc Nhật đế quốc gần đây thành thật không ít, không biết lại đang âm mưu gì nữa.

Hoàng bào ma pháp sư - thổ hệ đại ma pháp sư nói:

- Hừ, chủng tộc đề tiện như đám người Lạc Nhật đế quốc đáng nhẽ nên sớm diệt tuyệt.

- Cũng không thể nói như vậy, Lạc Nhật đế quốc mặc dù hắc ám, nhưng không phải không có người tốt. Bất quá, bọn họ còn dám khiêu khích, ta tin

tướng Hoa Thịnh chúng ta nhất định sẽ cho bọn chúng biết thế nào là lợi hại.

Một thanh niên hỏa hệ cao cấp ma pháp sư hãnh diện nói:

- Lạc Nhật sao có thể là đối thủ của Hoa Thịnh chúng ta, chỉ riêng quân đoàn ma pháp sư độc nhất vô nhị bọn chúng đã khó có thể đối phó rồi.

Thủy hệ đại ma pháp sư nói:

- Không chắc được. Lạc Nhật đế quốc thực lực mặc dù không bằng chúng ta, nhưng bọn hãn thông qua thể lực ngầm quả thật có không ít tiền, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, chúng ta khó có thể sánh bằng a! Các người cũng biết, trên đại lục không hề thiếu các đại Dong Binh đoàn đều làm thuê cho Lạc Nhật đế quốc, hơn nữa chúng cũng cấu kết với Sát Thủ công hội và Đạo Tặc công hội, nếu chiến tranh xảy ra, thật không thể nói trước được.

Mọi người đều trầm ngâm, A Ngốc nghe được Sát Thủ công hội bốn chữ, trong lòng nhất thời đại nộ, giọng căm hận nói:

- Sát Thủ công hội có gì đặc biệt hơn người, sớm muộn gì ta cũng sẽ tiêu diệt bọn chúng.

Chúng ma pháp sư đều nhìn lại A Ngốc, tên hỏa hệ ma pháp sư mười phần ngạo khí khen:

- Hào, tiểu huynh đệ, có cốt khí. Sát Thủ công hội tính cái gì, chỉ biết lén lút ám toán, sớm muộn cũng diệt vong. Đừng để ta thấy được người của Sát Thủ công hội, nếu không, Tư Đạt ta thấy một người cái giết một người.

Lão thành cầm trọng thủy hệ đại ma pháp sư nói:

- Thanh niên có ngạo khí là tốt, nhưng không nên quá mức, Sát Thủ công hội thực lực vô cùng khổng lồ.

Tư Đạt hừ một tiếng, mặc dù ý kiến không giống nhau, nhưng vì tôn trọng, hãn cũng không có phản bác.

Đúng lúc này, A Ngốc đột nhiên cảm giác được một cỗ sát khí đậm đặc ngập tràn, thân ảnh màu đen chợt lóe rồi biến mất, u quang âm thầm phi thẳng đến Tư Đạt.

- Không tốt!

Thân tùy ý động, A Ngốc trong nháy mắt bùng phát Sanh Sanh chân khí đến cực hạn, thân thể nhanh như chớp, đi sau tới trước, thân thủ hướng u

quang chớp tới.

“Đinh”

Một tiếng vang nhỏ, u quang bị A Ngốc chớp được, đó là một thanh đoản nhận màu đen, phản xạ một tia ánh sáng lên người nắm giữ đoản nhận, toàn thân hắc y bó sát, che kín mặt, trừ bỏ đôi mắt hàn quang bắn ra bốn phía không ngừng. Trên đoản nhận có dấu vết tử ám, hiển nhiên có kịch độc, nhưng tại bàn tay A Ngốc lóe ra hoàng quang không mấy may bị ảnh hưởng.

Mấy vị ma pháp sư lúc này mới có phản ứng, đồng thời kinh hô:

- Sát thủ!

Tên sát thủ kia thấy không cách nào đoạt lại binh khí, đột nhiên buông tay, chuyển hướng A Ngốc đánh tới. Vừa nghe danh sát thủ, A Ngốc trong lòng tức giận tuôn trào, mạnh mẽ tung quyền nghênh đón. Sát thủ thân thể đột nhiên vạn vẹo kỳ dị, trên người bốc lên một làn sương khói, biến mất tại chỗ.

A Ngốc ngẩn người, đồng thời sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng xé gió bén nhọn. Loại tốc độ đánh lén này căn bản không thể gây tổn thương đến A Ngốc, thân thể nhích sang một bên, cách xa một thước, một đạo ô quang nhất thời đánh vào khoảng không.

A Ngốc hừ lạnh, trên tay đoản nhận ngưng tụ một lượng Sanh Sanh chân khí khổng lồ, khí cơ đem tên sát thủ kia hoàn toàn khóa chặt, áp lực khổng lồ khiến tên sát thủ không thể nhúc nhích, A Ngốc nhân cơ hội, đoản nhận đã kề sát đầu vai sát thủ. Nhẹ nhẹ lãnh khí từ đoản nhận lộ ra, khiến tên sát thủ không dám manh động.

Trước sau giao thủ quá trình không quá vài giây, Tư Đạt giờ phút này mới hoàn toàn bình tĩnh, vừa định ngâm xướng chú ngữ, thì lại phát hiện sát thủ đã bị A Ngốc chế trụ. Nhìn đoản nhận trên tay A Ngốc, toàn thân hắc mồ hôi lạnh ướt đầm khi nhớ tới mình vừa bị ám toán.

Đối với ma pháp sư mà nói, sát thủ và đạo tặc đều là địch nhân đáng sợ nhất, bọn họ công kích thì khó lòng phòng bị.

A Ngốc thở phào nhẹ nhõm, cảm hận nói:

- Người là sát thủ, mau nói tổng bộ Sát Thủ công hội ở đâu? Nói, ta sẽ tha cho người.

Sát thủ trong mắt toát ra một tia thần sắc trào phúng, hừ lạnh một tiếng, đột nhiên đầu hướng đoản nhận đánh tới, A Ngốc chưa kịp phản ứng, sát thủ yết hầu đã bị đoản nhận sắc bén cắt mở, máu tươi phun ra, khiến A Ngốc thân cũng be bét máu, buồn nôn kinh khủng.

Tư Đạt sắc mặt tái nhợt, tiến đến cạnh A Ngốc bên cạnh, thở mạnh nói:

- Tiểu huynh đệ, cảm ơn người. Nếu không nhờ người sợ rằng ta đã chết rồi.

Thủy hệ lão ma pháp sư tức giận nói:

- Sát Thủ công hội thật quá đáng, ngang nhiên dám đến tổng bộ ma pháp sư khiêu khích.

Simon cũng chạy tới, trầm mặc nhìn thi thể tên sát thủ, đưa cho A Ngốc ma pháp bào, tiền lương cùng ma pháp thẻ thiếp nói:

- Các vị trước đừng nóng giận, ta đi báo cáo Hội Trưởng đại nhân.

Nói xong, xoay người chạy đi.

Tư Đạt ngồi xổm xuống, xé khăn che mặt của tên sát thủ. Dung mạo tên này cũng không có điểm gì đặc thù, khuôn mặt giờ đã biến thành xanh tím, yết hầu không ngừng rỉ ra máu tươi màu tím, có thể thấy kịch độc trên đoản nhận mạnh cỡ nào. Hắn sờ soạng một hồi, phát hiện một khối kim bài màu đen, phía trên có chữ “Nhân”, liền kinh hô:

- Là Nhân sát giả. Tại sao lại muốn giết ta?

Một gã ma pháp sư nói với A Ngốc:

- Tiểu huynh đệ, người là ma pháp sư sao khi này lại dùng võ kỹ?

A Ngốc gãi gãi đầu:

- Ta chỉ biết duy nhất một hỏa hệ ma pháp phổ thông, gia nhập ma pháp sư công hội chủ yếu để lấy tiền lương duy trì cuộc sống. Ta là đệ tử Thiên Cương Kiếm Phái, hiện tại võ kỹ mới là chủ tu của ta

Nghe nói thế, chúng ma pháp sư nhất thời nghiêm nghị khởi kính.

Trên đại lục, vì ma pháp sư số lượng rất ít nên thường địa vị khá cao, do đó lại hay coi thường võ sĩ. Nhưng tại Hoa Thịnh đế quốc lại có ngoại lệ, đó chính là Thiên Cương Kiếm Phái. Thiên Cương Kiếm Phái là quốc phái

tại Hoa Thịnh đế quốc, cho dù quốc vương Hoa Thịnh gặp mặt Thiên Cương kiểm thánh cũng phải lễ kính vài phần. Tại đây, đệ tử Thiên Cương Kiểm Phái địa vị tuyệt không dưới Thần Thánh Giáo đình tế tự.

Tư Đạt đã bình tĩnh hơn, nói:

- Thì ra là đệ tử Thiên Cương Kiểm Phái, thảo nào công phu lợi hại như vậy. Hãy coi Tư Đạt ta như bằng hữu. Sau này có chuyện gì cứ nói một tiếng, ta tuyệt đối không chối từ. Chúng ta ma pháp sư công hội luôn luôn cùng Thiên Cương Kiểm Phái giao hảo.

Hắn sang sảng nói khiến A Ngốc cũng sinh chút hảo cảm. Đột nhiên, một thanh âm âm lãnh vang lên

- Ma pháp sư công hội cũng chẳng có gì giỏi giang, đệ tử nửa vời của Thiên Cương Kiểm Phái lại càng không tính là gì. Hôm nay các người chết hết đi!

Mọi người ngạc nhiên nhìn về phía cửa, chỉ thấy hai mươi mấy gã hắc y nhân đi đến, 5 người cầm đầu toàn thân ma pháp bào màu đen, còn lại trang phục đều giống tên sát thủ khi nãy, vừa nhìn đã biết là bất thiện. Lão nhân giữ cửa trốn sang một bên, không ngăn cản đám người, cũng không lộ một tia kinh hoảng

Thủy hệ lão ma pháp sư cau mày:

- Các người là ai? Muốn đến đây gây chuyện sao?

Hắc gã hắc y nhân ở lại gác cửa, còn lại đều đi đến, một gã hắc bào ma pháp sư ở giữa lạnh lùng nói:

- Gây chuyện? Không sai, chúng ta chẳng những muốn gây chuyện, mà còn muốn dẹp luôn ma pháp sư công hội. Lên.

Hơn mười gã hắc y sát thủ hóa thân thành đạo đạo bóng đen, nhanh như chớp tiếp cận các ma pháp sư, tuyệt không để bọn họ có cơ hội ngâm xướng chú ngữ.

Vốn gã sát thủ lúc trước lên vào định ám toán vài tên ma pháp sư, làm tổn hao thực lực ma pháp sư công hội, ai dè lại gặp phải A Ngốc đã phá hư sắp xếp khiến chúng phải xuất toàn lực, nhanh chóng diệt sạch.

A Ngốc biết rõ nhược điểm của ma pháp sư, vội vã che trước mọi người, hoàng kiếm năng lượng quét ngang ngăn cản đám hắc y nhân. Sát thủ công

lực cũng không kém, phân biệt từ nhiều hướng vọt tới, trước mặt ba gã sát thủ đồng thời đánh lên Sanh Sanh đầu khí A Ngốc phát ra.

“Ầm ầm...”

Ba người phi ngược về sau, bị nội thương không nhẹ.

A Ngốc không hề lưu thủ nữa, dụng Sanh Sanh biến huyền xuất ra một quang mạc màu vàng nhạt, nhanh như chớp ngăn cản thành công công kích của hơn 10 tên sát thủ. Bóng người chớp động, trong quang mang dĩ nhiên không cách nào thấy rõ thân hình A Ngốc.

Binh khí vừa chạm đến hoàng kiếm năng lượng lập tức cắt thành hai đoạn, ngăn ngui giao phong, mặt đất vô số mảnh đoạn nhận. Đám sát thủ đó cũng không hề thiếu binh khí, lập tức rút binh khí khác ra tiếp tục tìm cơ hội tấn công A Ngốc.

A Ngốc vững như thạch bàn tại chỗ, trong đan điền kim thân màu bạc quang mang đại phóng, khiến công lực hắn luôn trong trạng thái đỉnh phong, uy áp khổng lồ không ngừng từ A Ngốc lan tràn đè ép đám sát thủ không dám công kích.

Đột nhiên, một mảnh sương mù màu đen từ hai gã hắc bào ma pháp sư bên phát ra nhẹ nhàng bay về phía A Ngốc. A Ngốc hơi hoảng khi không nhận thức được đây là ma pháp gì, hơi lùi về sau, chưởng trái đánh ra, bạch quang Sanh Sanh chân khí phóng ra nhằm ngăn cản hắc vụ, nhưng hắc vụ có ẩn hàm năng lượng khổng lồ khiến hắn chịu áp lực cực lớn, đau đớn kêu lên, đám sát thủ lập tức vọt tới. A Ngốc vật vã ngăn cản, hoàng kiếm năng lượng nhất thời suy yếu một chút.

Lúc này, các vị ma pháp sư phía sau cũng đã hoàn thành chú ngữ, các loại ma pháp hoa mỹ nhất thời phóng ra, nghênh đón hắc vụ.

“Phốc phốc”

Vài tiếng vang lên, các ma pháp hoa mỹ đó tiến nhập vào hắc vụ rồi biến mất, không làm hắc vụ tiêu hao mấy may tý năng lượng nào.

Tất cả áp lực hoàn toàn tập trung trên người A Ngốc.

Nguyên lai, đám ma pháp sư này đều xuất ra ma pháp ngũ cấp công kích giống nhau, lại trùng hợp tương khắc thuộc tính với lực cấp hắc ám ma pháp Âm Vụ Thực Hồn, công lực toàn bộ triệt tiêu.

Hắc bào ma pháp sư trung tâm hừ lạnh, giơ lên tay phải khô gầy, hư không nhất chiêu, thì thảo niệm vài câu chú ngữ. Chuyện tình quỷ dị xảy ra, trên mặt đất, tên sát thủ đã chết kia đột nhiên đứng dậy, hai tay vươn ra tấn công A Ngốc.

A Ngốc thất kinh, đối mặt áp lực khổng lồ. Hét lớn:

- Thiên La Địa Vồng!

Lập tức thu lại hoàng kiếm năng lượng, hai tay tại không trung không ngừng vẽ ra từng đạo hoàng quang như tơ tuyến hình thành một cái lưới lớn, hướng sát thủ cùng hắc vụ bao trùm.

Công phu quái dị đó làm chúng sát thủ nhanh chóng thối lui, một số ít không kịp bị quang vồng bao lại, chưa kịp kêu lên, thân thể đã hóa thành vô số huyết khối li ti, biến mất. Tên hắc ám ma pháp bào dụng cương thi vừa rồi đồng dạng biến thành những khối thịt vụn.

Hắc vụ lúc đầu vẫn còn ngạnh kháng với Sanh Sanh đấu khí, vừa đụng phải Thiên La Địa Vồng liền như băng tuyết gặp liệt hỏa, nhanh chóng tan rã.

Thiên Cương kiếm thánh nói quả không sai, Sanh Sanh biến ảo hóa xuất cổ thái đấu khí tuyệt đối là khắc tinh của bất cứ ma pháp gì.

A Ngốc không muốn lạm sát, khổng chế quang vồng trực tiếp bao trùm 5 tên đầu sỏ ngoài cửa.

Thiên La Địa Vồng là một trong ba chiêu bảo mệnh mà Thiên Cương kiếm thánh đã truyền lại cho A Ngốc. Với tu vi hiện giờ, A Ngốc chỉ có thể phát huy tam thành uy lực, nếu không, không một tên sát thủ nào có thể trốn thoát.

Hắc bào ma pháp sư cầm đầu kinh dị, từ trong lòng lấy ra một hạt châu màu đen, hai tay kết thành thủ ấn, quát to:

- Khế.

Hắc châu lóe ra hồng quang yêu dị, khi khi một tiếng vỡ vụn, hồng vụ đậm đặc lan tràn, tru lên thanh âm thâm lương hướng quang vồng nghênh đón.

“Xích xích “

Vài tiếng vang lên, quang vồng quang mang dần dần ảm đạm, mà đoàn hồng vụ cũng đã biến mất.

A Ngốc cảm giác được năng lượng phát ra đang kịch liệt chấn động, toàn thân nóng lên, nhất thời phun ra một ngụm máu tươi, vội vã thu lại Thiên La Địa Vồng. Một kích này đã khiến hắn hao phí hết gần một nửa công lực.

Hắc bào ma pháp sư tựa hồ tức giận, thấp giọng nói vài câu, bốn gã ma pháp sư bên cạnh không ngừng phát ra tầng tầng lớp lớp hắc đạn năng lượng công kích đám người A Ngốc.

Đám người A Ngốc vật vã chống đỡ, cũng may đám sát thủ cũng lại không công kích, chỉ lẳng lặng đứng sau 5 tên hắc bào ma pháp sư. Tên hắc bào ma pháp sư cầm đầu tay phải hư không nhất vẽ, không trung nhất thời xuất hiện một khe nứt màu đen, hắn từ đó lấy ra một thanh ma pháp trượng phi thường quái dị, cũng có thể dùng từ kinh khủng để hình dung.

Pháp trượng toàn thân trắng bệch, trượng thân được cấu thành từ một cốt xương thật dài, trượng đầu là một cái khô lâu <đầu lâu>, hai tròng mắt lóe ra lục bích quang mang quỷ dị. Nó có tên là Cửu U Cốt trượng.

Hắc đạn năng lượng làm mọi người ứng phó hết sức gian nan. Mặc dù bọn họ phần lớn ít nhất cũng là cao cấp ma pháp sư, nhưng ma pháp thuộc tính trời sinh không khắc chế được hắc ám ma pháp nên tổn không ít pháp lực chỉ để tiêu diệt được một viên hắc ám ma pháp đạn. Chỉ có A Ngốc là trông có vẻ nhẹ nhàng hơn một ít.

Bốn gã hắc bào ma pháp sư tựa hồ ma pháp lực rất cao thâm, liên tiếp phóng ra hắc ám ma pháp đạn mà không có dấu hiệu đình chỉ. A Ngốc bởi vì đã thi triển Thiên La Địa Vồng nên năng lượng hao tổn nhanh chóng, kim thân màu bạc tại đan điền quang mang nhạt dần. Hắn hai tay huyền hóa năng lượng ra một hoàng thuẫn, ngăn cản hắc đạn công kích. Nếu không vì bảo vệ đám ma pháp sư phía sau, hắn đã ra tay với tên hắc bào ma pháp sư cầm đầu kia rồi.

Đúng lúc này, hai tiếng rống giận từ ngoài cửa vang lên, 7-8 tên sát thủ liền chạy ra ngoài. Thì ra là Nham Thạch và Nham Lực phát hiện tình huống bên này liền chạy lại đây. Mặc dù bọn họ công lực không kém,

nhưng đối mặt với số lượng đông đảo sát thủ, nhất thời cũng không thể vọt đến. Quơ binh khí không ngừng ngăn cản đám sát thủ liều chết, binh khí ẩn chứa đầu khí khổng lồ khiến nhất thời hai bên lâm vào thế giằng co.

Tên hắc bào ma pháp sư dường như không quan tâm hết thảy, thông thả giờ Cửu U Cốt trượng lên, trầm giọng ngâm xướng:

- Linh hồn ngủ say trong bóng tối! Ta lấy danh nghĩa ác ma Đê Tư Tháp triệu hồi ngươi, tập trung oán khí khổng lồ, hạ xuống thế gian, thôn phệ tính mạng trước mắt đi.

Khi chú ngữ hoàn thành, khối khô lâu trên Cửu U Cốt trượng hai tròng mắt lục mang đại phóng. Hắc bào ma pháp sư liền hóa xuất, một ma pháp lục mang tinh màu đen đường kính ba thước xuất hiện trên mặt đất trước mặt hắn.

Trong ma pháp sư công hội trận trận âm phong thổi tới, thanh âm thể lương không ngừng truyền ra từ hắc lục mang tinh, đột nhiên hắc lục mang tinh quang mang đại phóng, một khối khô lâu màu đen cầm theo cốt đao bước ra.

Đám người A Ngốc đã đi tới.

Hắc lục mang tinh cũng không có dấu hiệu đình chỉ, hắc ám cương thi, tử linh chiến sĩ thân thể thật lớn từng người nối tiếp nhau bước ra.

Phía sau không biết ai hô lớn:

- Không tốt, đây là ma pháp triệu hồi ác ma, các người dám dụng ma pháp này, không sợ thiên phạt sao?

Triệu hồi ác ma là loại ám ma pháp cấm kỵ, ma pháp này có thể triệu hồi ác ma tại ma giới công kích địch nhân, nhưng khiếm khuyết lớn nhất chính là, những ác ma đã được triệu hồi tuyệt không thể trở lại ma giới, hơn nữa, chỉ cần không đình chỉ, sẽ không ngừng triệu hồi, ác ma được triệu hồi càng về sau càng cường đại. Ngay trong ám ma pháp sư hội cũng tuyệt đối cấm sử dụng, khu động chú ngữ này cũng phải hao phí rất nhiều năng lượng, không nghĩ tới gã hắc bào ma pháp sư đó lại có thể thi triển.

Thi triển ma pháp này khiến gã hắc bào ma pháp sư cầm đầu phi thường mệt mỏi, phải có người dìu đỡ mới có thể đứng vững, hắc hắc hắc cười lạnh.

- Hoa Thịnh đế quốc toàn bộ đều đáng chết, thiên phạt? Ở đây ta chính là trời, các người nghĩ đám thiên thần đó sẽ đến cứu cái tính mạng nhỏ bé, thấp kém của các người sao? Vĩ đại ác ma sẽ thôn phệ linh hồn các người, trọn đời không được siêu thoát, ha ha, ha ha ha ha.....

Hắn điên cuồng cười lớn, trong tiếng cười tràn ngập oán hận.

Khô lâu chạy tới trước mặt A Ngốc, hắc đạn liền biến mất, A Ngốc còn chưa kịp thở, cốt đao trong tay khô lâu đã bổ tới, đối mặt với cảnh tượng quỷ dị A Ngốc trong lòng chấn động, bạch quang Sanh Sanh đấu khí chợt đại phóng ngăn cản khô lâu trên người tản mát ra hơi thở hắc ám, chợt một quyền Sanh Sanh chân khí xuất ra, khô lâu lập tức nổ thành tê phán.

Nhưng phía sau, nối tiếp lại một khô lâu bước ra, trong chốc lát, đã có 7-8 khô lâu xuất hiện.

Đúng lúc này, một ngọn lửa tử sắc từ không trung bay tới, nóng rực hoàn toàn bao phủ sinh linh hắc ám ở bên trong, mùi khó ngửi truyền ra, đám khô lâu đã biến thành tro bụi. Tại cửa sau ma pháp sư công hội, xuất hiện 6 lão nhân mặc đủ loại màu sắc ma pháp bào, vẻ mặt nghiêm túc, đôi mắt hiện rõ sự phẫn nộ, đang không ngừng ngâm xướng chú ngữ. Năng lượng ma pháp khổng lồ trên người họ không ngừng ba động, biểu hiện thực lực cường đại.

Gã hắc bào ma pháp sư cầm đầu cả kinh, mục đích chính của hắn là làm suy yếu thực lực ma pháp sư công hội, nếu như có thể sẽ tận lực tiêu diệt ma pháp sư. Bọn họ kế hoạch vốn rất chu toàn nếu như không có sự xuất hiện của A Ngốc cùng Nham Thạch huynh đệ, A Ngốc bằng vào võ kỹ cao cường ngăn cản sát thủ công kích, khiến đám hắc y nhân không thể ra tay.

Mặt khác đám hắc bào ma pháp sư càng không thể ngờ tới Hội Trưởng cùng ngũ đại trưởng lão ma pháp sư công hội tất cả đều đang ở đây, các trưởng lão bình thường đều chấn thủ ở các phân hội. Đối mặt với 6 ma pháp sư cấp bậc ma đạo sĩ, bọn họ chiếm không được chỗ tốt. Trầm giọng quát:

- Chúng ta đi.

Đám sát thủ che chở cho năm tên hắc bào ma pháp sư nhanh chóng rút lui. Trước khi rời đi, hắn huy động Cửu U Cốt trượng bắn ra một đạo lực

quang yêu dị vào hắc lục mang tinh, lập tức trên mặt đất lại tuôn ra một đoàn sinh vật hắc ám.

A Ngốc vốn đã luôn căm hận đám người Sát Thủ công hội, thấy chúng chạy trốn liền mạnh mẽ đuổi theo. Kim thân màu bạc tại đan điền thúc dục quang mang đại phóng, nháy mắt đem công lực còn thừa tăng lên tới đỉnh điểm, trong tay bắn ra từng đạo hoàng ti năng lượng quán lấy đám hắc y nhân.

Nhưng A Ngốc lại quên mất cái hắc lục mang tinh trên mặt đất kia, ngay khi hắc lướt qua, đột nhiên, một cái bóng lớn màu đen từ lục mang tinh xông ra. A Ngốc căn bản không kịp né tránh, vừa vịn dụng trướng ngực hắc, cả người nhất thời bay ra ngoài. Bởi vì phần lớn công lực đều dùng để công kích, hộ thân Sanh Sanh đấu khí nhất thời yếu đi rất nhiều, lực va chạm khá mạnh khiến hắc nội phủ bị chấn thương. Bạch ngọc giới chỉ phóng thích bạch quang lóng lánh bảo vệ thân thể hắc. Nhưng uy áp khổng lồ đánh sâu vào khiến xương ngực hắc kêu lên khách khách, nếu như không phải có Cự Linh Xà giáp bảo vệ, sợ rằng xương ngực hắc đã gãy đoạn.

Ầm.... ầm..... ầm!

A Ngốc nằm ngã trên đại sảnh ma pháp sư công hội, liên tục phun ra máu tươi, kim thân tại đan điền tỏa ra quang mang yếu ớt nhằm bảo vệ nội phủ hắc, từng trận kịch liệt đau đớn khiến đầu óc hắc mê muội, hắc thật không thể nghĩ tới, công lực vừa mới tăng tiến, mới bước một chân vào đại lục, đã bị trọng thương.

Bóng đen đó đã rơi trên mặt đất, chính là một Cốt Long dài chừng 6-7 thước, nếu như không phải đại sảnh ma pháp sư công hội rộng rãi vô cùng, e rằng không thể chứa nổi nó, chính là nó đã dùng đầu đánh lên ngực A Ngốc, cấp cho đám hắc y nhân cơ hội đào tẩu.

Trước khi bị nó đánh bay, ti năng lượng A Ngốc phát ra cũng đã bắt lại được vài tên sát thủ. Theo thể ngã của A Ngốc, vài tên sát thủ đó nhất thời hướng Cốt Long bay đến. Cốt Long điên cuồng rít gào, long trảo thật lớn chụp lấy mấy tên sát thủ, trong mắt lục quang chột hiện, không chút do dự bóp nát bấy mấy tên sát thủ đó, tiếng kêu gào thê thảm, huyết nhục tán loạn

khắp nơi. Mùi máu tanh không khỏi khiến các ma pháp sư trận trận nôn mửa.

Lúc này, sáu lão ma pháp sư ma pháp đều đã hoàn thành, năng lượng ma pháp khổng lồ như một tầng kết giới bao trùm lấy Cốt Long cùng hắc lục mang tinh. Đám sinh vật hắc ám chui ra lúc này cũng bị ma pháp cường đại trước mặt hóa thành tro bụi.

Nhưng khiến chúng ma pháp sư kinh hãi chính là, Cốt Long kia tựa hồ không bị ma pháp ảnh hưởng, ngoại trừ thổ hệ ma pháp cấp cho hắc chủt phiền toái, còn các ma pháp khác đánh vào bộ xương trắng đó lại cứ như không.

Cốt Long bị ma pháp chọc giận, do thân thể quá lớn nên không thể bay được, hắc chủ liền lấy đuôi quét ngang một vách tường, ầm ầm nổ tung, kết giới bảo vệ nhất thời sụp đổ một mảnh, may mà phía trước công hội còn có khoảng sân rộng không thì dân chúng đã bị Cốt Long dọa chết rồi.

Tình trạng A Ngốc giờ có tốt hơn một ít, hắc chủ gắng gượng đứng dậy, đột nhiên, hắc chủ cảm giác được Thần Long Chi Huyết đang không ngừng rung động, hắc chủ trong lòng vừa động, biết là Thánh Tà đã tỉnh.

Hắc chủ hiểu rõ, bị Cốt Long đánh lén nên hắc chủ hiện tại cơ bản đã mất đi năng lực chiến đấu, có lẽ, chỉ có Thánh Tà mới có thể hỗ trợ. Đã bị thương nặng nên A Ngốc cũng không có nghĩ đến sự xuất hiện của Thánh Tà sẽ khiến đám ma pháp sư ở đây kinh ngạc dường nào, dứt khoát niệm động Thần Long Chi Huyết chú ngữ.

Màu lam u quang từ ngực A Ngốc toát ra, một tiếng rống ngâm thật lớn vang lên, Cốt Long đứng yên, ngẩng đầu hướng A Ngốc xem xét, một thân ảnh màu xám thật lớn từ không trung hạ xuống, ầm ầm nổ tung, đụng bay Cốt Long ra ngoài, ngã sấp xuống tại trung tâm đại sảnh.

Bóng xám đúng là Thánh Tà. Thánh Tà sau khi ăn nội đan Vạn tái Cự Linh Xà cũng có chút biến hóa, trên người lân phiến lóe ra quang mang màu ngân hôi so với lúc trước có sáng bóng lộng lẫy hơn, thân thể dài hơn tứ thước, long cánh thật lớn mở ra, sau lưng 7 cái tiêm giác thật lớn càng thêm tráng kiện, đôi mắt kim sắc bắn ra đạo đạo hàn quang.

Nó và A Ngốc có đồng đảng khế ước, hai người tâm linh tương thông, tự nhiên biết Cốt Long là hung thủ đả thương A Ngốc. Lúc này toàn thân tản ra uy áp căm tức khổng lồ khiến Cốt Long té thất điên bát đảo.

Long thể trưởng thành bình thường dài hơn 15 thước, Cốt Long này thân dài 7-8 thước vẫn chỉ là một tiểu long, sau khi tử vong bộ xương bị Hắc Ám Ma Giới linh hồn xâm chiếm, mới có thể tiếp tục duy trì cường đại lực lượng. Nó mặc dù mất đi ý thức, nhưng theo bản năng vẫn sợ hãi trước con rồng trước mặt này, ngoe nguẩy thân thể không dám tiến lên.

Tất cả ma pháp sư đều thất thần, bọn họ ngờ nghếch nhìn hai sinh vật cường đại trước mặt này. Thánh Tà mặc kệ đối phương là gì, A Ngốc là người thân cận nhất của nó, làm thương tổn A Ngốc chính là làm thương tổn nó. Ngửa mặt lên trời nổi giận gầm lên một tiếng, Thánh Tà chột vọt tới trước, lao thẳng tới trước mặt Cốt Long. Cốt Long bởi vì mất đi thân thể, nên không có năng lực công kích vật lý, bù lại, hẳn có ma pháp chống cự lực rất mạnh, nhưng tốc độ nó sao có thể so với Thánh Tà đây chứ?

Thánh Tà sau khi phục dùng qua nội đan Cự Linh Xà, lực lượng tăng mạnh, mặc dù không to lớn bằng Cốt Long, nhưng lực lượng sao có thể thua kém, mở rộng miệng, cắn vào bộ xương ngực của Cốt Long, dùng sức xé ra, quăng Cốt Long lên, té sang một bên, xương gãy.

Thánh Tà kim nhãn bắn ra lưỡng đạo kim quang nhàn nhạt, khí tức thần thánh xạ ra, chuẩn xác mục tiêu đầu lâu Cốt Long. Năng lượng thần thánh trời sinh khắc tinh đối với các sinh vật hắc ám như Cốt Long.

Cốt Long bị thống rống lên, toàn thân đại chấn. Đầu là nơi chứa đựng năng lượng hồn phách, trụ cột chống đỡ thân thể, chột trúng đòn nghiêm trọng, lập tức toàn thân kịch liệt run rẩy. Thân thể cuộn thành một xó, một chút kiêu ngạo khi nãy cũng không còn, cúi đầu, nhìn cũng không dám nhìn Thánh Tà, một bộ chờ chết thảm thương.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Thu Phục Cốt Long

> A Ngốc toàn thân suy yếu vô lực, gắng gượng đứng dậy nhưng lại ngã xuống. Thánh Tà không thèm đuổi giết Cốt Long, chụp động long cánh phi đến đỡ A Ngốc trên lưng. A Ngốc nằm giữa hai căn kim giác trên lưng Thánh Tà, không ngừng thở hỗn hển, Sanh Sanh chân khí còn sót lại trong cơ thể đang tiến hành trị liệu thương thế, trện trện suy yếu lan khắp toàn thân.

Thánh Tà rút gào từng bước đi đến chỗ Cốt Long, cảm nhận được tử vong uy hiếp, Cốt Long thân thể không lồ cuộn mình lại một xó, không ngừng kịch liệt run rẩy. A Ngốc trong lòng mềm nhũn, vồ vồ sau lưng Thánh Tà, nói:

- Quên đi, đừng giết nó, nó cũng vì bị lợi dụng mà thôi, người giết nó cũng vô dụng

Cốt Long liên tục gật đầu, một bộ thảm thương, vừa rồi chịu công kích của Thánh Tà, nó cũng ý thức được sự chênh lệch thực lực. Thánh Tà ngăn người, dừng lại cước bộ, hướng về phía Cốt Long hừ một tiếng. Cốt Long lập tức xụi lơ trên mặt đất, không dám nhúc nhích.

A Ngốc quay đầu nhìn lại chúng ma pháp sư, chỉ thấy bọn họ một đám đứng ngây ngốc ở đó, ngay cả 6 lão mã đạo sĩ cũng vậy, ánh mắt đều tập trung lên A Ngốc. Hắc lục mang tinh bị ngũ thái quang mang bao phủ vô pháp tiếp tục phóng thích sinh vật hắc ám, cục diện rối cuộc cũng đã được khống chế.

Nham Thạch và Nham Lực cũng đã chột vật chạy tới, quần áo rách tả tơi, lộ ra cả Cự Linh Xà bì giáp. Bọn họ cũng chưa từng thấy Thánh Tà, đứng lạng tại chỗ không biết làm sao.

A Ngốc lúc này mới ý thức được sự việc, miễn cưỡng nhảy khỏi lưng Thánh Tà, tý thì ngã sấp xuống đất. Thánh Tà kim nhân toát ra vẻ lo lắng, đầu to cọ cọ lên người A Ngốc như đang hỏi han thương thế của hắn.

A Ngốc ôn nhu nói:

- Tiểu Tà ta không sao, Cốt Long này ta không muốn giết nó, nên làm gì đây?

Thánh Tà trừng mắt, giơ tiền trao lên, chỉ chỉ ngực A Ngốc, ngâm khê một tiếng. A Ngốc trong lòng vừa động, nhất thời hiểu được ý Thánh Tà, thấp giọng nói:

- Ở đây quá nhiều người, người nên về trước đi.

- Thần Long Chi Huyết dẫn đường, mở ra đi, thời không đại môn.

Lam quang từ ngực A Ngốc ngực bắn ra, Cốt Long lập tức bị hút vào, Thánh Tà theo sau cũng tiến vào trong Thần Long Chi Huyết.

A Ngốc ngã phịch xuống đất, không ngừng thở hỗn hển. Thánh Tà biến mất, mọi người mới dần dần từ kinh ngạc tỉnh táo lại. Nham Thạch cùng Nham Lực bước nhanh đến đỡ A Ngốc dậy.

Nham Lực hỏi:

- A Ngốc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy! Hai sinh vật khổng lồ đó là gì?

Đám ma pháp sư cũng vây quanh lại, Tư Đạt hỏi:

- Tiểu huynh đệ, ma pháp vừa rồi gọi là gì thế? Lợi hại quá, thật khó tin là người lại có thể triệu hồi sinh vật lớn đến như vậy, ma pháp triệu hồi sớm đã thất truyền, người học được ở đâu thế?

A Ngốc cười khổ đáp:

- Đừng hỏi ta, ta, ta...

Kịch liệt đau đớn làm cho A Ngốc cũng không kiên trì nổi nữa, thân thể mềm nhũn, té xỉu trong lòng Nham Thạch. Té xỉu, có lẽ là phương pháp là trả lời tốt nhất lúc này. Thổ hệ ma pháp sư trong đám 6 gã ma đạo sĩ cau mày nói:

- Đứa nhỏ này tiêu hao quá lớn, trước để hắn nghỉ ngơi đã.

Hắn nhìn về phía Nham Thạch huynh đệ, nói:

- Ta là Hội Trưởng ma pháp sư công hội - thổ hệ ma đạo sĩ Tạt Trung, đa tạ các người trợ giúp, thỉnh cùng ta ra phía sau!

Nham Thạch gật đầu:

- Hảo, phiền toái ngài, Tạt Trung Hội Trưởng.

Tạt Trung quay đầu nhìn đám ma pháp sư, trầm giọng nói:

- Chuyện hôm nay ai cũng không được nói ra. Trung Khoa, người đi tìm người tu bổ công hội. Ai cũng không được tới gần cái hắc ám thông đạo kia. Năm vị trưởng lão, phiền toái các người tự thân đến Tế Tự điện, thỉnh giáo chủ trở về. Người học Quang Minh ma pháp có lẽ sẽ tiêu trừ được hoàn toàn hắc ám thông đạo này.

Hoa Thịnh đế quốc và Giáo đình quan hệ không tốt cho lắm, cho nên, mặc dù Quang Minh thành có một Tế Tự điện, nhưng không cho phép người bình thường lui tới, chỉ có đại trưởng lão ma pháp sư công hội mới có khả năng thỉnh giáo chủ.

May mà cái gã hắc bào ma pháp sư kia công lực không đủ nên uy lực chân chính của ma pháp cấm kị này không thể chân chính phát uy. Nếu không cho dù 5 vị trưởng lão cùng Hội trưởng ma pháp sư công hội Tạt Trung cũng vô pháp phong ấn được cái hắc ám thông đạo đó

Năm vị trưởng lão đều gật đầu, linh mệnh rời đi. Tạt Trung hướng Nham Thạch và Nham Lực nói:

- Các người đi theo ta!

Nói xong xoay người đi ra sau. Tạt Trung không hề hỏi han cho an bài cho bọn hắn một cái phòng lớn, đồng thời trị liệu đơn giản cho A Ngốc. A Ngốc nội phủ đã bị chấn thương, được thủy hệ ma pháp sư trị liệu, thương thế dần dần khôi phục, chỉ là công lực tiêu hao quá nhiều nên tạm thời vẫn hôn mê mà thôi. Tạt Trung sai người mang thức ăn đến cho Nham Thạch huynh đệ. Nói cho bọn họ, đợi A Ngốc tỉnh lại thì kêu thủ vệ đi tìm hắn.

An bài xong hết thảy, Tạt Trung dẫn theo hơn 10 thành viên ma pháp công hội thẳng đến Quang Minh thành Thành Chủ phủ. Bề ngoài có vẻ như Tạt Trung không biểu lộ chút sắc thái nào, nhưng hắc trong lòng lại vô cùng phần nộ.

Lần này địch nhân đánh lén hẳn nhiên là có dự mưu, sát thủ cùng ám ma pháp sư xuất hiện nhiều như vậy tại Quang Minh thành mà hẳn lại tuyệt không có chút tin tức gì. Đối phương sử dụng ma pháp cấm kị - triệu hồi ác ma, ắt muốn hủy diệt ma pháp sư công hội, thậm chí hủy diệt cả Quang Minh thành. Dụng tâm ác độc như thế, làm cho vị thổ hệ ma đạo sĩ này trong lòng khiếp sợ. Hẳn hiểu được, lần này đánh lén không chỉ nhằm vào ma pháp sư công hội, mà đồng thời, cũng là nhằm vào cả Hoa Thịnh đế quốc.

Đi tới cửa Thành Chủ phủ, Tạp Trung dừng lại, nói với môn vệ:

- Thịnh giúp chúng ta thông bẩm một tiếng, Hội Trưởng ma pháp sư công hội - Tạp Trung xin cầu kiến Thành Chủ đại nhân.

Môn vệ đầu óc choáng váng khi nhìn thấy nhiều ma pháp sư như vậy, vội vã đáp ứng, nhanh chóng hồi phủ thông báo.

Trong chốc lát, phủ môn mở rộng ra, một gã trung niên nhân hơn 50 tuổi ra đón, người này vẻ mặt chính khí, mặc dù đã hơn 50 tuổi, nhưng không hề có dấu vết già nua. Đôi mắt thâm thúy hiển lộ tâm cơ hơn người. Một thân bố y mộc mạc màu trắng toát lên phong thái.

Đúng là Quang Minh thành, Thành Chủ - Áo Đại Tư.

Hẳn có địa vị rất cao tại Hoa Thịnh đế quốc, hơn nữa trong quân bộ địa vị chỉ thấp hơn tổng chỉ huy Phong Văn, tranh đấu luôn luôn anh dũng lên đầu, luôn được binh lính yêu quý, cả quân đội Quang Minh tỉnh đều nằm trong tay hẳn, trực tiếp nghe lệnh từ cao tầng đế quốc.

Đồng thời, hẳn cũng là ca ca của đương kim hoàng hậu đế quốc, thừa kế hầu tước, nếu không, Hoa Thịnh đế quốc cũng không phải hẳn trấn thủ địa phương trọng yếu như Quang Minh tỉnh.

- Tạp Trung Hội Trưởng, ngọn gió nào đã đem ngài tới đây vậy.

Áo Đại Tư cười lớn tiếp đón.

Ma pháp sư công hội và Hoa Thịnh đế quốc vẫn luôn có quan hệ tốt hơn các quốc gia khác. Hoa Thịnh cũng là đế quốc duy nhất có được quân đoàn ma pháp sư, cho nên dù Áo Đại Tư có hầu thuận cường đại như vậy khi nhìn thấy ma pháp sư công hội Hội Trưởng cũng phải lễ kính vài phần. Càng huống chi, hai người sớm đã là bằng hữu quen biết nhiều năm.

Tạp Trung thở dài:

- Thành Chủ đại nhân, chúng ta vào rồi hãy nói, ta có chuyện cực kỳ trọng yếu muốn báo cáo.

Áo Đại Tư có chút ngần ngại, nhìn vẻ mặt trầm trọng của Tạp Trung, biết là đại sự trọng yếu, lập tức nói:

- Hội Trưởng, bên trong thỉnh!

Hai người tiến vào Thành Chủ phủ đệ, Áo Đại Tư liền lập tức dẫn Tạp Trung đi vào mật thất.

Tạp Trung để đám ma pháp sư dẫn theo ở bên ngoài thủ vệ, trong mật thất chỉ còn lại hắc và Áo Đại Tư hai người. Áo Đại Tư trầm giọng hỏi:

- Tạp Trung đại ca, rốt cuộc đã có chuyện khiến huynh phải đích thân đến đây?

Tạp Trung lo lắng nói:

- Lần này chuyện tình phi thường nghiêm trọng, ngay mới rồi, có hơn 20 người xông vào chúng ta ma pháp sư công hội, ra sức sát hại chúng ta, còn sử dụng hắc ám cấm kỵ ma pháp. Những người này bao gồm năm tên hắc ám ma pháp sư, thực lực ít nhất cũng có một người cấp bậc ma đạo sĩ. Còn thừa công lực đều không kém đám sát thủ.

Áo Đại Tư cực kỳ hoảng sợ. Quang Minh thành trị an luôn luôn tốt, đột nhiên xảy ra sự tình này, hơn nữa lại còn xuất hiện ngay tại ma pháp sư công hội, làm Thành Chủ như hắc không thể trốn tránh trách nhiệm. Vội vàng nói:

- Tạp Trung đại ca, công hội thương vong như thế nào? Ta ở đây cũng không thấy có thông báo!

Tạp Trung thở dài trình bày:

- Nhờ có một tự xưng đệ tử Thiên Cương Kiếm Phái, vừa lúc ở trong công hội, hắc võ kỹ phi thường cao cường, liều mạng chống đỡ nên giờ đã bị thương nặng. Hắc cố gắng ngăn cản công kích nhằm cấp cho chúng ta thời gian. Thế nhưng, những người đó lại dám sử dụng ma pháp cấm kỵ: triệu hồi ác ma, hiển nhiên muốn đưa công hội chúng ta vào chỗ chết, ác độc như thế, chắc chắn phải có nguyên nhân nhất định. Sau đó, bọn họ đã đào tẩu được.

Áo Đại Tư trầm ngâm một chút, quay đầu ra khỏi mật thất, truyền lệnh phân phó cho thiếp thân hộ vệ, lập tức đem Quang Minh thành giới nghiêm, cũng phái quân đội lục soát tìm kiếm địch nhân.

Hạ lệnh xong, Áo Đại Tư lại quay về mật thất.

- Ta đã phái người đi lục soát. Tạp Trung đại ca, người nói xem ai mà lớn mật như vậy, ngay cả ma pháp sư công hội cũng dám động tới..

Tạp Trung hừ lạnh, nói:

- Không cần ta ta chỉ điểm, người hăn là có thể đoán ra được.

Áo Đại Tư hít một hơi lãnh khí, thì thào nói:

- Người muốn nói, là Lạc Nhật đế quốc?

Tạp Trung gật đầu, bao hàm thâm ý phân tích:

- Ma pháp sư công hội luôn luôn hỗ trợ Hoa Thịnh đế quốc, tất nhiên có uy hiếp rất lớn với Lạc Nhật đế quốc, số lượng ma pháp sư của 3 quốc gia kia gộp lại cũng không nhiều bằng ở Hoa Thịnh đế quốc. Mà ma pháp sư cơ bản đều chịu sự điều động của công hội, nếu Hoa Thịnh và Lạc Nhật khai chiến, được ma pháp sư trợ giúp e rằng Lạc Nhật đế quốc khó lòng mà thắng được!

Áo Đại Tư đi qua đi lại trong mật thất, hồi lâu mới nói:

- Nói như vậy, Lạc Nhật đế quốc có dã tâm đánh chiếm nước ta

Tạp Trung nói:

- Tuy chưa có gì chứng minh nhưng vẫn phải có phòng ngự, Lạc Nhật đế quốc vốn gian trá, ai biết được thế nào. Cũng chỉ có bọn họ mới có khả năng triệu tập nhiều ám ma pháp sư đến đánh lén như vậy, Áo Đại Tư, người cần phải cẩn thận! Quang Minh tỉnh là nơi tiếp giáp, sợ rằng một khi phát sinh chiến tranh, nơi này sẽ đứng mũi chịu sào.

- Được rồi, ta sẽ không nhiều lời, thành viên công hội vẫn còn đang hoảng loạn, ta phải trở về xử lý đã. Hy vọng người có thể phái chút quân đội bảo vệ chúng ta. Ta sẽ lập tức phát lệnh, tập trung mọi tán ma pháp sư trong cả nước, tùy thời chuẩn bị ứng biến.

Áo Đại Tư gật đầu nói:

- Hào, ta đây sẽ không lưu ngại. Ta sẽ nhanh chóng báo cáo việc này bề hạ, hết thảy đợi bề hạ định đoạt. Được rồi, Tạp Trung đại ca, nếu có cơ hội

ta muốn đến gặp vị cao thủ Cường Kiếm Phái kia.

Tạp Trung đi ra ngoài rồi chợt quay lại dặn dò:

- Hảo, ta sẽ tận lực an bài. Huynh đệ, người cũng nên chuẩn bị sẵn sàng! Người là một chiến lược gia nổi danh, hẳn là hiểu được đạo lý này, mặc dù chúng ta hy vọng hòa bình, nhưng một khi sài lang tới chúng ta cũng phải khiến chúng đau đầu.

Áo Đại Tư cảm kích nói:

- Cám ơn người, Tạp Trung đại ca, người cũng phải cẩn thận, ma pháp sư công hội đại cục còn đợi người nắm giữ.

Tạp Trung ra khỏi mật thất, dẫn theo thủ hạ quay lại ma pháp sư công hội.

Bọn họ trở về không lâu, Áo Đại Tư tựu phái một đội thiên nhân thành phòng ngự cấm vệ quân đóng quân xung quanh công hội, người đi đường qua lại đều bị bọn họ giám thị.

Ba ngày sau, quân đội Quang Minh tỉnh bắt đầu được điều động với quy mô lớn, lấy lý do luyện binh, tạo thành từng ma pháp sư quân đoàn tập trung đến biên giới giữa Hoa Thịnh đế quốc và Lạc Nhật đế quốc, hậu cần tiếp tế cũng nhanh chóng tập kết.

Trong tứ đại đế quốc thì Hoa Thịnh đế quốc có địa thế tốt nhất. Phía nam là bờ biển, biên giới phía đông với Tác Vực Liên Bang lại là 2 phiến đại sơn mạch: Tử Vong sơn mạch và Thiên Cương sơn mạch. Phía bắc thì tiếp giáp Thần Thánh Giáo đình. Chỉ có phía tây Lạc Nhật đế quốc mới có thể hình thành uy hiếp đối với bọn họ. Tác Vực Liên Bang mặc dù cường đại nhất, lãnh địa cũng rộng lớn nhất nhưng lại chia làm lục đại chủng tộc, nên không thể tạo thành uy hiếp.

Sáng sớm ngày thứ hai, A Ngốc rốt cuộc đã tỉnh lại, từ khi ngưng tụ thành kim thân màu bạc tại đan điền, cho dù không cần chủ động tu luyện thì chân khí trong cơ thể cũng sẽ thông thả vận hành, trải qua một ngày nghỉ ngơi, cơ thể cùng công lực cũng đã hoàn toàn khôi phục.

Mở mắt tỉnh dậy, toàn thân đau đớn khiến A Ngốc không khỏi rên rỉ, nhìn quanh trong phòng cũng chỉ có mình hắn. A Ngốc tâm tình dị thường trầm trọng, vốn tưởng rằng sau khi được sư tổ Thiên Cương kiếm thánh

truyền dạy, bản thân đã có thể lịch lãm trên đại lục không vấn đề, cũng đã có thể tìm kiếm Sát Thủ công hội báo thù. Nhưng nào ngờ chỉ với một ít sát thủ phổ thông và vài tên ma pháp sư đã khiến bản thân thúc thủ vô sách.

Vẫn thì làm sao có thể báo thù cho Âu Văn thúc thúc đây? Sanh Sanh biến uy lực mặc dù thật lớn, nhưng công lực bản thân lại không đủ để duy trì lâu. Lúc nào mới có thể đạt tới cảnh giới đoạt thiên địa tạo hóa như sư tổ chứ! Cảm giác chán chường khiến toàn thân tựa hồ càng thêm vô lực.

Đang suy nghĩ miên man thì cửa mở, Nham Thạch và Nham Lực đi vào.

Nham Lực nói:

- Đại ca, ma pháp sư công hội thức ăn thật ngon, ngay như vậy đã có thể chuẩn bị nhiều món thế.

Nham Thạch tức giận mắng:

- Người chỉ có biết ăn thôi, A Ngốc hôn mê đã nguyên một ngày, vẫn chưa biết thế nào. Chúng ta cũng thật xui xẻo, rõ là chỉ đến lấy tiền lương thôi mà lại đụng ngay phải tranh chấp giữa ma pháp sư và Sát Thủ công hội.

A Ngốc gắng gượng ngồi dậy

- Nham Thạch đại ca, các người đã trở về. Đây là bên trong ma pháp sư công hội?

Thấy A Ngốc đã tỉnh, Nham Thạch nhất thời mừng rỡ, vội vã tiến lại giúp A Ngốc ngồi dậy:

- Huynh đệ, chúng ta đúng là đang ở trong ma pháp sư công hội, người thế nào, còn đau không? Ngày đó người liều mạng như vậy làm gì?

A Ngốc cười khổ:

- Ta không thể đứng nhìn đám sát thủ đó rời đi.

Nham Thạch nói với Nham Lực:

- Người ở đây chiếu cố A Ngốc, ta đi gọi Tịch Trung Hội Trưởng.

Nói xong liền đi ra ngoài. Nham Lực thay Nham Thạch để A Ngốc tựa vào vai, nói:

- Huynh đệ, người thật đúng là lợi hại a! Nhiều sát thủ công kích như vậy mà người vẫn đứng vững, quả thật mạnh mẽ.

A Ngốc thở dài:

- Ta thực lực vẫn còn quá yếu, nếu không đã không bị trọng thương. Người Nham Thạch đại ca gọi Táp Trung là ai vậy?

Nham Lực đáp:

- Táp Trung chính là hội trưởng ma pháp sư công hội, không nghĩ đây chính là tổng bộ của ma pháp sư công hội. Họ đều rất cảm kích người! Không có người, bọn họ nhiều người đã chết. Ngày đó 2 sinh vật khổng lồ đó là gì vậy, lực lượng thật sự là kinh khủng a

Lúc này A Ngốc mới nhớ tới, Cốt Long hiện vẫn đang ở trong Thần Long Chi Huyết, Cốt Long thực lực mặc dù cường đại, nhưng vẫn còn kém xa so với Vạn tái Cự Linh Xà, nếu như bản thân không bị trọng thương thì sớm đã xử đẹp nó rồi.

Suy nghĩ chút liền nói:

- Cốt Long là do tên hắc ám ma pháp sư triệu hồi ra, về phần con rồng còn lại, cứ coi như là ta triệu hồi đi.

Thiên Cương kiếm thánh đã từng dặn dò hẳn, nhất định không thể để lộ chuyện Thánh Tà. Nham Lực oa kêu lên sợ hãi, nói:

- Huynh đệ, không ngờ ma pháp của người cũng lợi hại vậy, ta còn chưa có nghe nói qua ai có thể triệu hồi rồng ấy chứ. Lúc trước nói người ma pháp kém cỏi, xem ra ta đã sai lầm rồi

- Đúng vậy, triệu hồi rồng, đừng nói là người ngay cả Hội trưởng ma pháp sư công hội như ta cũng chưa có nghe nói qua.

Cửa mở, Táp Trung và Nham Thạch bước vào. Hẳn như trước một thân hoàng ma pháp bào, trên mặt mang theo ý cười. Bước nhanh tới bên giường, mỉm cười nói:

- Người gọi A Ngốc, lúc này thật sự nhờ người, nếu không chúng ta tổn thất có thể lớn hơn nhiều.

A Ngốc ngại ngùng cười:

- Ngài đừng khách khí, ngài là Hội Trưởng công hội sao?

Táp Trung gật đầu đáp:

- Ngày đó đúng thật là được đại khai nhãn giới, không nghĩ người lại có thể triệu hồi rồng, mặc dù ta cũng chưa từng nhìn thấy nhưng ta nghĩ, người triệu hồi nhất định là Thần Thánh Ngân Long, cũng chỉ có ngân long cường

đại mang đậm hơi thở thần thánh mới có thể nhanh chóng khắc chế tà ác Cốt Long. Người có thể nói cho ta biết, phương pháp triệu hồi ngân long không?

Nguyên do sau khi Thánh Tà tiến hóa, trên người lân phiến màu xám càng thêm bóng loáng, dưới ánh sáng phản chiếu, quả thật có thể lóe ra ngân quang nhàn nhạt. Mà trên đại lục, cũng chưa ai nhìn thấy rồng bao giờ, Thánh Tà lại thành công đánh bại Cốt Long tự nhiên đã được chúng ma pháp sư mỹ hóa.

A Ngốc thì thảo không biết trả lời ra sao. Tạp Trung cũng không có miễn cưỡng

- Người không nói cũng không sao, ma pháp triệu hồi cường đại như vậy tự nhiên là bí mật. Bất quá, ta thân là ma pháp sư công hội Hội Trưởng, thấy trong công hội có ma pháp sư ma pháp cao cường như vậy, thất lấy làm vinh hạnh

A Ngốc trong lòng cười khở, bản thân chỉ biết duy nhất một cái hỏa cầu thuật, hỏa hệ trung cấp ma pháp sư, nhờ Thánh Tà mà ngiễm nhiên trở thành cường đại ma pháp sư. Nhưng hắn cũng không thể giải thích rõ, đành trả lời hàm hồ

- Chỉ là trùng hợp mà thôi, ta thật cũng không nắm chắc cái ma pháp triệu hồi đó.

Tạp Trung gật đầu nói:

- Ta cũng đã đọc qua không ít điển tịch ghi lại, tỷ lệ thành công ma pháp triệu hồi quả thật có hơi thấp, bất quá, với việc triệu hồi thành công của người càng khiến chúng ta giật mình! Nhất là lúc cuối người thu hồi con rồng đó cùng Cốt Long, ma pháp lực phải khổng lồ cỡ nào mới có thể làm được. Ta đã kiểm tra qua thân thể người, mặc dù tinh thần lực không kém, nhưng vẫn còn cách khá xa với trình độ đó.

A Ngốc căn bản không thể trả lời, đành chuyển đề tài:

- Tạp Trung Hội Trưởng, dám hắc y nhân đó tại sao lại muốn tập kích ma pháp sư công hội?

Tạp Trung liền trầm mặc, hừ lạnh nói:

- Bọn chúng là bị người khác sai khiến. Bất quá, việc này người không biết vẫn tốt hơn. Mấy tên hắc ám ma pháp sư đó đều phi thường cường đại, nhất là tên đã thi triển ma triệu hồi, thực lực hẳn e rằng cũng đến gần ma đạo sư. May mà chúng ta đã kịp thời phong ấn nó, nếu không sợ rằng Quang Minh thành sẽ sinh linh đồ thán. Sau một ngày các Giáo đình tế tự cố gắng, rốt cuộc đã hoàn toàn tiêu diệt hắc ám thông đạo, thật sự là nguy hiểm a! Được rồi, A Ngốc, người thật là đệ tử Thiên Cương Kiếm Phái sao? Ta và Lộ Văn sư phụ vốn cũng là hảo bằng hữu.

- Đó là ta tứ sư bá.

Tạp Trung kinh ngạc, nói:

- Nguyên lai người là Thiên Cương Kiếm Phái Tam đại đệ tử, trách không được tuổi còn nhỏ mà có thành tựu như thế, tương lai tiền đồ không thể hạn lượng a!

A Ngốc có chút chán nản nói:

- Ta công lực vẫn còn quá thấp, ngày đó suýt nữa đã chết trong tay Cốt Long.

Tạp Trung mỉm cười nói:

- Đứa nhỏ ngốc, không nên vọng tự phi bạc, công lực người không thấp chút nào. Có thể lấy lực lượng một người đứng vững chống đỡ lại 5 tên ma đạo sĩ cùng 20 danh sát thủ công kích, phải gọi là kỳ tích mới đúng. Chỉ là, người có vẻ như chưa vận dụng thuần thục được năng lượng bản thân nên mới chưa phát huy được uy lực chân chính.

A Ngốc ngăn người:

- Thật sao? Sao ta vẫn cảm thấy mình vô dụng.

Tạp Trung đáp:

- Đương nhiên là thật, người lấy lực lượng một người, cứu vớt hơn 10 tính mạng ma pháp sư công hội, sao có thể vô dụng được, người có thể nói là công hội đại ân nhân a! Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều, hảo hảo nghỉ ngơi, trước khôi phục thân thể tốt hơn. Người cần gì cứ nói, công hội sẽ tận lực thỏa mãn.

Nhìn Tạp Trung tươi cười thân thiện, A Ngốc dần tự tin hơn, gương mặt tái nhợt đã có chút hồng hào hơn

- Cám ơn ngài, Tạt Trung Hội Trưởng, ta không muốn gì, chỉ cần tỉnh dưỡng một trận là được rồi.

Tạt Trung gật đầu, nói:

- Hào, vậy không quấy rầy người, ta đi trước. Ngày mai, ta trở lại thăm người.

Nham Thạch và Nham Lực cùng tiễn Tạt Trung ra cửa. A Ngốc tựa vào thành giường, ngẫm nghĩ những lời Tạt Trung vừa nói. Một mình chặn được công kích của 5 ma đạo sĩ cùng 20 danh sát thủ, xem ra, bản thân cũng không phải quá yếu a!

Nham Thạch hỏi:

- A Ngốc, người đang suy nghĩ cái gì vậy? Mới tỉnh lại, có muốn ăn gì không?

A Ngốc bình tĩnh, lắc đầu nói:

- Không cần đâu, Nham Thạch đại ca, phiến huynh hộ pháp, ta muốn vận công chữa thương.

Từ khi đột phá đệ lục trọng cảnh giới tới nay, A Ngốc cũng không cần ăn uống quá nhiều. Có Sanh Sanh chân khí không dứt tu dưỡng thân thể, hẳn vẫn có thể duy trì.

- Hào, vậy người nhanh chữa thương đi, người sớm khỏe, chúng ta cũng sớm ngày lên đường.

A Ngốc nhắm hai mắt, ngưng thần thúc dục vận Sanh Sanh chân khí trong đan điền. Kim thân màu bạc dần dần sáng lên, chân khí tinh thuần chạy khắp các kinh mạch, không ngừng khôi phục kinh mạch bị thương.

Từ khi đạt tới đệ bát trọng, kim thân màu bạc theo mỗi lần hãn tu luyện cũng tăng trưởng theo, mặc dù tốc độ tăng trưởng cực kỳ nhỏ, nhưng A Ngốc lại có thể rõ ràng cảm nhận được nó đang chậm rãi lớn lên.

Hẳn hiểu rõ, chỉ khi nào đan điền hấp thu hết được năng lượng của kim thân cao 3 tấc nơi ngực, thì công lực bản thân mới có thể đạt tới cảnh giới lý tưởng mà Thiên Cương kiếm thánh nói. Nhưng cho tới bây giờ, hẳn lại vô pháp hấp thu dù chỉ là một chút.

Trong cơ thể, chân khí mỗi khi hoàn thành một vòng tuần hoàn, A Ngốc công lực lại khôi phục thêm một ít, khi hoàn thành 18 vòng tuần hoàn,

thương thể trong cơ thể cơ bản đã chuyển biến tốt đẹp, công lực rất nhanh khôi phục. Xong 27 chu thiên thì kim thân trong đan điền đã khôi phục về lộng lấy ngày xưa

A Ngốc cũng chưa có dừng lại, tiếp tục tu luyện. Sau khi rời Thiên Cương sơn, hắn còn chưa có hoàn toàn tu luyện qua $9 \times 9 = 81$ chu thiên đại tuần hoàn, nhân cơ hội này, củng cố công lực một chút. 81 chu thiên phải mất nguyên một ngày một đêm mới hoàn thành.

Sáng sớm, A Ngốc mở mắt, cảm thụ năng lượng tràn ngập trong cơ thể, trong lồng ngực dị thường thoải mái.

Đều đều tiếng hít thở truyền đến, A Ngốc phát hiện, Nham Thạch đang tựa vào bên giường ngủ thiếp đi. Hiển nhiên quá mệt do một mạch hộ pháp lâu như vậy. Nham Lực thì đang ở trên giường lớn ngáy khò khò.

A Ngốc trong lòng ấm áp, nhẹ nhàng xuống đất, vỗ vỗ bả vai Nham Thạch. Nham Thạch nhất thời bừng tỉnh, thấy đó là A Ngốc mới buông lỏng.

- Huynh đệ, thế nào? Công lực khôi phục ra sao?

Nhìn Nham Thạch mệt mỏi hỏi.

- Đại ca, người mau lên giường nghỉ ngơi đi, ta công lực đã hoàn toàn khôi phục.

Nham Thạch vui mừng nói:

- Hảo, khôi phục là tốt rồi. Thật sự mệt quá, ta đi ngủ đã, trên bàn có thức ăn, người ăn đi nhé.

Nói xong, xoay người lên giường, lập tức tiếng ngáy cũng truyền ra.

A Ngốc đắp chăn cho Nham Thạch, xoay người đi đến cái bàn. Hai ngày không ăn, hắn quả thật có chút đói bụng. Trên bàn có vài đĩa thức ăn cùng lục, bảy cái bánh bao, sớm đã nguội ngắt. Xem ra là Nham Thạch đã chuẩn bị cho hắn từ tối qua. Cũng không nghĩ hắn tu luyện mất nhiều thời gian như vậy.

Ăn xong điếm tâm, A Ngốc cởi bỏ bộ quần áo đã rách te tua ra, thay vào một bộ áo vải mới mang theo từ Thạch Đường trấn. Xem ra phải mua thêm vào bộ dự trữ mới được, mình mặc quần áo mà như phá vậy.

A Ngốc hiện tại rất nóng lòng muốn biết Cốt Long bị bắt vào trong Thần Long Chi Huyết giờ thế nào rồi, nhưng hắn lại không dám đem Cốt Long thả ra ở đây, phòng này quá nhỏ, không chắc chứa nổi nó. Nếu như thả Cốt Long ra mà phá hỏng kiến trúc ở đây, sợ rằng Tập Trung Hội Trưởng sẽ liều mạng với mình mất.

Rốt cuộc phải làm như thế nào đây?

A Ngốc ngồi yên trên ghế, móc ra Thần Long Chi Huyết, nhìn lam mang nhàn nhạt lóe ra, không ngừng tự hỏi trứ.

Đột nhiên, A Ngốc nhớ tới ngày đó là do Thánh Tà chỉ cho hắn dùng Thần Long Chi Huyết thu Cốt Long. Nói vậy, hắn mình cùng Thánh Tà có ý niệm tương thông, có thể cùng mình giao tiếp.

Nhưng thực hiện như thế nào giờ?

Nếu như biết cách có thể trao đổi cùng Thánh Tà, vậy mình chỉ cần hỏi nó là được!

Nhưng Thánh Tà lại không thể nói, chỉ có thể dùng tinh thần lực. Nghĩ thông suốt, hắn vội vã thúc dục tinh thần lực trong cơ thể, cẩn thận thâm nhập vào Thần Long Chi Huyết.

Thần Long Chi Huyết cũng không có bài xích tinh thần lực hắn đưa vào. Hắn tựa hồ như tiến vào một hải dương màu lam. Nơi đây ẩn chứa năng lượng khổng lồ, cũng chứa rất nhiều đồ vật, đúng là những thứ hắn đã để trong Thần Long Chi Huyết.

Hắn dụng tinh thần lực không ngừng mở rộng, vui mừng lẫn sợ hãi phát hiện, trong hải dương đang bao hàm 2 tính mạng cường đại. Chính là Thánh Tà và Cốt Long.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Quang Minh Thành Chủ

> Tựa hồ cảm giác được tinh thần lực A Ngốc đang tiến vào, một tính mạng trong đó nhanh chóng tới gần A Ngốc, khi hai cỗ tinh thần lực tiếp xúc, không có lời thoại chỉ là song phương cảm giác được nội tâm ý nghĩ của đối phương mà thôi.

Một thanh âm liên vang lên:

- Cha, người tốt cuộc đã có thể nói chuyện với ta.

Nghe thế, A Ngốc suýt bị sặc chết, dùng tinh thần lực hồi đáp:

- Người, người là ai? Tại sao gọi ta là cha?

- Cha, ta là Tiểu Tà mà! Người tốt cuộc cũng đã nói chuyện với ta. Cha, người chừng nào thì phóng Tiểu Tà ra ngoài? Tiểu Tà ở đây rất buồn a!

A Ngốc hoàn toàn chết lặng. Thánh Tà..... Thánh Tà gọi mình là.... cha?

Chuyện gì đang xảy ra?

Kỳ thật rất đơn giản, Thánh Tà mặc dù là cường đại Long Tộc, nhưng nó cũng có tình cảm. Nó vừa ra đời, người thứ nhất nó nhìn thấy chính là A Ngốc, hơn nữa A Ngốc lại vừa cung cấp cho nó thực ăn, quan tâm trân trọng nó. Giữa hai người lại có quan hệ bình đẳng khế ước. Dựa vào những nguyên nhân này, Thánh Tà tự nhiên đối với A Ngốc sinh ra cảm tình không muốn xa rời, đem A Ngốc trở thành người thân cận nhất. Bởi vậy khi lần đầu nói chuyện, Thánh Tà đã gọi A Ngốc là cha.

Một hồi lâu A Ngốc mới có phản ứng, bất đắc dĩ dùng tinh thần lực nói với Thánh Tà:

- Tiểu Tà, người đừng gọi ta là cha, nên gọi ta ca ca mới đúng.

- Ca ca, ah, được rồi, ta sẽ gọi người là A Ngốc ca ca.

A Ngốc thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới nhớ tới việc chính, vội vã hỏi:

- Tiểu Tà, Cốt Long thế nào rồi, người tại sao lại kêu ta thu nó vào Thần Long Chi Huyết?

Thánh Tà nói:

- Ca ca, cái tên hỗn đản kia đã bị ta hàng phục rồi, hiện tại là tiểu đệ của ta, sau này ta sẽ kêu hắn giúp người! Bị ta hàng phục giờ ngoan hơn nhiều rồi. Hơn nữa, ngày đó người cứu nó, nó cũng rất cảm kích người a! Có ta ở đây, hắn tuyệt đối không dám làm càn, người yên tâm đi.

- A! Ta vừa có thêm một bằng hữu Cốt Long. Tiểu Tà, người cần phải quản nó, nó cũng rất mạnh đó.

- Ca ca, người thật ngốc! Ngày đó nếu như người không bị nó đánh lén, người dụng Huyền Thiết Cung như lần Cự Linh Xà vậy, nhất tiễn xạ bạo đầu nó, nó sớm đã xong rồi. Sao còn có thể ra tay chứ? Yên tâm đi, nó hiện tại rất ngoan, thành thật xứng tiểu đệ với ta rồi.

- Trong Thần Long Chi Huyết, nó rất thỏa mãn, nó có thể thông qua Thần Long Chi Huyết hấp thu năng lượng ngoại giới giống ta. Cho nên cũng không cần ăn cái gì. Bất quá, có đồ ăn gì ngon ngon, ca ca đừng có quên ta đó!

- Ca ca, người rút cuộc lúc nào mới cho ta ra ngoài! Tiểu Tà ở chỗ này rất chán.

Thánh Tà nói liên hồi khiến A Ngốc có chút chóa váng, hồi đáp:

- Ở đây có rất nhiều người, người đi ra không tiện. Đợi tìm được nơi vắng vẻ, ca ca nhất định sẽ thả người ra. Tiểu Tà ngoan, người trước hết chơi cùng Cốt Long nhé, có cơ hội, ca ca nhất định thả người ra cùng người du ngoạn.

Thánh Tà buồn bã đáp:

- Thôi cũng được, ca ca, ta qua để ý tên kia, có việc ca ca gọi ta ra nhé.

A Ngốc đáp ứng một tiếng, chậm rãi rút tinh thần lực khỏi Thần Long Chi Huyết, mặc dù mới chỉ trao đổi được vài câu ngắn ngủi, nhưng hắn đã thấy khá mệt nhọc. Trong lòng thầm định, xem ra, tinh thần lực của mình vẫn còn hơi yếu.

- Aaiizzz..., thật là thoải mái, ngủ thật sự rất thoải mái.

Nham Lực đuổi người tỉnh dậy.

- A Ngốc, người tu luyện xong chưa? Người thật là giỏi, ngồi xuyên đêm a!

A Ngốc thì thào nói:

- Nham Lực đại ca, người nhỏ giọng chút, Nham Thạch đại ca vừa mới ngủ thôi.

Nham Lực nhìn Nham Thạch, nói:

- Người tu luyện nguyên một ngày một đêm, đại ca vẫn luôn hộ pháp cho người, xem ra rất mệt mỏi. Đi, chúng ta ra ngoài đi dạo chút.

Hai người đi ra khỏi phòng, đến hậu viện ma pháp sư công hội. Trong viện rất yên tĩnh, trồng đủ loại cây cỏ, không khí tươi mát sáng khoái.

- A Ngốc, hai ngày nay ma pháp sư công hội dường như rất nhiều việc, bộ dáng tất bật, so với lúc chúng ta mới tới có thêm không ít người.

A Ngốc nhìn một chút, nói:

- Có thể ngày đó bị đánh lén nên giờ công hội cảnh giác hơn. Nham Lực đại ca, đợi Nham Thạch đại ca tỉnh lại, chúng ta sẽ lập tức lên đường đi Lạc Nhật đế quốc, không nhanh chóng tìm được Tinh Linh Tộc nhân, lòng ta thật không yên. Đã nửa năm trôi qua, Tinh Linh nữ vương a di nhất định rất sốt ruột.

Nham Lực gật đầu nói:

- Đúng vậy! Lạc Nhật đế quốc diện tích cũng không nhỏ, chúng ta sợ rằng phải tìm mệt chết thôi. Được rồi, A Ngốc, ta và đại ca phát hiện chúng ta có một thiếu sót rất lớn!

A Ngốc ngẩn người:

- Thiếu sót gì?

Nham Lực nói:

- Chính là chuẩn xác số lượng tộc nhân bị mất tích. Không biết chuẩn xác số lượng, chúng ta sao dám khẳng định đã cứu hết tất cả Tinh Linh tộc nhân chứ?

A Ngốc thất kinh, vội la lên:

- Như vậy phải làm sao? Chẳng lẽ chúng ta phải quay lại Tinh Linh Tộc một chuyến? Một người cũng chưa cứu ra được, chúng ta sao có mặt mũi

mà quay về gặp Tinh Linh Nữ vương a di.

Nham Lực lắc đầu nói:

- Trước tìm người đã, có lẽ cứu được một người thì may ra biết được con số cụ thể? Cho dù bọn họ không biết thì chỉ cần chúng ta cứu được Tinh nhi công chúa, nhiệm vụ cũng coi như cơ bản hoàn thành, về phần các Tinh Linh khác tìm dần sau cũng được.

A Ngốc đang muốn nói gì, từ sân trước có hai người đi tới, một người trong đó đúng là ma pháp sư công hội Hội Trưởng Tạt Trung, mà trung niên nhân còn lại thì hắc và Nham Lực chưa có gặp qua. Trung niên nhân một thân bố bào màu trắng, mặc dù trang phục mộc mạc, nhưng toát lên khí thế uy nghiêm, lẫm nhẫm. A Ngốc có thể cảm giác được hơi thở sát phạt. Tạt Trung cũng thấy được A Ngốc, cười nói:

- A Ngốc, thương thế của người thế nào rồi? Vừa hay, ta đang muốn đi tìm người đây!

A Ngốc vội đáp:

- Tạt Trung Hội Trưởng, cảm ơn ngài quan tâm, ta cơ bản đã khỏi hẳn. Ngài tìm ta có chuyện gì sao?

Tạt Trung chuyển hướng nhìn trung niên nhân đi cùng, nói:

- Đi, ta giới thiệu một chút. Vị này, chính là Quang Minh thành Thành Chủ Áo Đại Tư đại nhân, hẳn chẳng những thống trị Quang Minh thành, cũng là Tổng đốc cả Quang Minh tỉnh. Áo Đại Tư, đây là vị thiếu niên anh hùng Thiên Cương Kiếm Phái A Ngốc ta đã nói với người, hẳn đại ân nhân của chúng ta đó!

Áo Đại Tư nhìn khắp người A Ngốc, chăm chú nhìn cũng không có phát hiện điểm đặc thù nào, nhưng nhìn kỹ lại phát hiện A Ngốc trên người có một loại nói khí chất nói không lên lời. Cảm giác đôn hậu chất phác làm cho hắc hạo cảm đại sinh, mỉm cười nói:

- A Ngốc tiểu bằng hữu, đa tạ người đã trợ giúp Tạt Trung đại ca! Nếu không, Quang Minh Thành Chủ ta khó mà có thể tiếp tục....

A Ngốc gãi gãi đầu, nói:

- Ngài hảo, Áo Đại Tư Thành Chủ, ta cũng là thành viên ma pháp sư công hội, đây là việc ta nên làm. Càng huống chi, Sát Thủ công hội đã từng

giết thúc thúc ta, ta hận không thể san bằng bọn họ ngay được.

Tạp Trung nói:

- Đi, đến phòng ta ngồi đi, chúng ta sẽ hảo hảo tâm sự.

Hai ngày nay, Áo Đại Tư hạ lệnh, toàn bộ quân đội khắp Quang Minh tỉnh đều đang không ngừng di động đến biên cảnh tiếp giáp giữa Hoa Thịnh đế quốc và Lạc Nhật đế quốc. Đồng thời, hãn cũng báo cáo lên cao tầng Hoa Thịnh đế quốc chuyện phát sinh ở ma pháp sư công hội. Đương kim đại đế Hoa Thịnh đế quốc cực kỳ tức giận, nhưng bởi không có đầy đủ chứng cứ, cho nên cũng mới chỉ hạ lệnh đóng quân tại mấy tỉnh tiếp giáp, tùy thời chuẩn bị nghênh đánh Lạc Nhật đế quốc xâm lược.

Cả quân đội Hoa Thịnh đế quốc đều vì chuyện ma pháp sư công hội bị tập kích mà sinh ra ảnh hưởng thật lớn.

Tạp Trung cũng không có nhàn rồi, hai ngày nay, hãn lợi dụng thân phận công hội Hội Trưởng của mình, phát ra hiệu lệnh tới các ma pháp sư trên toàn đại lục, yêu cầu bọn họ tập trung lại, tùy thời nghe tổng bộ điều khiển. Ma pháp sư bình thường mặc dù rất nhàn nhã, nhưng đều hưởng bổng lộc của công hội, công hội có biến, bọn họ đương nhiên phải đứng ra hỗ trợ.

Thiên nguyên đại lục cũng theo đó mà rung chuyển.

Tạp Trung dẫn 3 người về phòng mình, hãn mặc dù thân phận là Hội Trưởng, nhưng chỗ ở lại vô cùng giản dị, chỉ có một cái giá sách to, một cái giường lớn, một cái bàn cùng vài cái ghế mà thôi.

Đi vào trong phòng, A Ngốc nhất thời bị hấp dẫn bởi một quyển ma pháp thư dày cộp, mắt ánh lên vẻ khát vọng. Tạp Trung là một gã ma đạo sĩ, lại là ma pháp sư công hội Hội Trưởng, thứ hãn lưu trữ hãn nhiên đều đáng trân quý. Thấy A Ngốc có vẻ hứng thú, Tạp Trung không khỏi có chút kiêu ngạo nói:

- Ta cất khá nhiều ma pháp thư. A Ngốc, người nếu có hứng thú thì đến lấy mà xem.

A Ngốc trong lòng vui vẻ, nhưng nghĩ đến mình sắp rời đi, đành lắc đầu:

- Cám ơn ngài, Tạp Trung Hội Trưởng. Nhưng ta e mình không có cơ hội. Sáng sớm mai, chúng ta sẽ rời đi đến Lạc Nhật đế quốc. Hôm nay xin phép cáo từ trước.

Tạp Trung kinh ngạc:

- Sao vội vàng vậy! Ở lại đây vài ngày đã, ta còn muốn trao đổi kinh nghiệm ma pháp với người nữa?

A Ngốc bắt đầu nói:

- Ta cũng muốn thỉnh giáo ngài nhưng chúng ta có việc quan trọng cần xử lý gấp cho nên ta chỉ có thể nói lời xin lỗi. Đúng rồi, Tạp Trung Hội Trưởng, đám sát thủ công hội tập kích ngày đó đã bắt được chưa?

Câu hỏi của hắn nhất thời làm cho Áo Đại Tư có chút xấu hổ.

- Đám sát thủ đó quả thật giáo hoạt, ta phái người truy tung bọn chúng nhưng lại để bọn chúng chạy thoát. Bắt được vài tên sát thủ thì cũng đều tự sát

Chuyện này khiến Áo Đại Tư vô cùng căm tức. Phái đi hơn 1000 người, chết mất 300, trong khi lại để 5 tên hắc bào ma pháp sư chạy thoát, mấy tên sát thủ bắt được thì đều tự diệt khẩu. Nếu như không phải có quan hệ mật thiết với Tạp Trung, hắn thật không biết phải giải thích thế nào.

Tạp Trung vỗ vỗ vai Áo Đại Tư, nói:

- Bọn chúng sớm đã có dự mưu, cho dù bắt được cũng chưa chắc hỏi ra cái gì. Ám ma pháp sư vốn rất ít thấy, bọn họ ma pháp quả thật rất cường đại. Bất quá, người yên tâm, bọn chúng một khi lộ diện, cuộc sống chắc chắn sẽ rất đau khổ. Ta đã thông qua Tế Tự điện bẩm báo với Giáo đình. Bọn chúng sẽ do Giáo đình xử lý. Ta tin tưởng, bọn chúng hiện thời sẽ không dám xuất hiện. Điều ta lo lắng chính là, số lượng ám ma pháp sư, nếu quá nhiều, sợ rằng sẽ rất khó đối phó. Ngoại trừ Giáo đình Quang Minh ma pháp, các ma pháp phổ thông khác rất khó để chống lại bọn chúng

A Ngốc hỏi:

- Tạp Trung Hội Trưởng, ám ma pháp sư này có phải là người của Sát Thủ công hội?

Tạp Trung ngẩn người, lắc đầu:

- Hắn là không đâu. Ta cho đến giờ cũng chưa từng nghe nói qua trong Sát Thủ công hội có tồn tại ma pháp sư, dù sao, kỹ thuật đánh lén cũng phải trải qua chuyên môn huấn luyện, sát thủ am hiểu võ kỹ còn nguy hiểm hơn nữa. Lần này phái tới chỉ là Nhãn sát giả, làm ta có chút khó giải thích,

không biết bọn chúng là quá coi thường chúng ta, hay là cố ý sử dụng. Nếu như ta là Hội Trưởng Sát Thủ công hội, khẳng định sẽ không phải ma pháp sư tới, chỉ cần đám sát thủ tới đánh lén, một kích lại lui, sẽ làm chúng ta tổn thất thảm trọng hơn.

Áo Đại Tư lắc đầu, phân tích:

- Không, Tập Trung đại ca, đám Sát Thủ công hội này hẳn là âm hiểm hơn so với chúng ta tưởng tượng. Người ngầm lại xem, nếu như lần này đến đánh lén tất cả đều là sát thủ, Hoa Thịnh đế quốc chúng ta sẽ phản ứng như thế nào. Bệ hạ khẳng định mặt rồng tức giận, hạ lệnh chu sát. Sát Thủ công hội tổng bộ đặt tại Lạc Nhật đế quốc, ta không tin Lạc Nhật đế quốc không biết đích xác vị trí. Nếu như bệ hạ lấy thủ đoạn cường ngạnh uy hiếp Lạc Nhật đế quốc, Giáo đình cũng sẽ không che chở cho bọn chúng, dù sao Sát Thủ công hội cũng thuộc về thế lực hắc ám, dưới áp lực nặng nề, ta nghĩ, rất có thể Lạc Nhật đế quốc sẽ bán đứng Sát Thủ công hội cho chúng ta. Với cùng suy nghĩ như thế, Hội Trưởng Sát Thủ công hội do có quan hệ với Lạc Nhật đế quốc tất nhiên sẽ yêu cầu xuất ra ám ma pháp sư phối hợp, cũng do đám ma pháp sư này thống nhất chỉ huy đến tập kích ma pháp sư công hội tại Hoa Thịnh đế quốc. Cũng bởi ích kỷ lo ngại nên chúng không dám xuất ra cấp bậc Diệt sát giả.

Áo Đại Tư không phải do may mắn mới ngồi lên được vị trí này, hẳn phân tích làm Tập Trung liên tục gật đầu.

- Không sai, Thành Chủ, người nói có đạo lý. Nếu quả thật như vậy, Lạc Nhật đế quốc và thế lực hắc ám chưa chắc đã đồng lòng, cũng sẽ dễ đổi phó hơn nhiều. A Ngốc, các người muốn đi Lạc Nhật đế quốc làm gì vậy? Nơi đó hiện tại đang rất loạn a!

A Ngốc cúi đầu nói:

- Chính là vì Lạc Nhật đế quốc đều là hắc ám thế lực, chúng ta mới muốn đi. Ta có vài vị bằng hữu bị Đạo Tặc công hội bắt, khả năng bị bán thành nô lệ, mà Lạc Nhật đế quốc chính là địa phương có khả năng nhất, cho nên chúng ta mới muốn đến đó.

Áo Đại Tư tức giận hừ một tiếng,

- Lạc Nhật đế quốc quả thực là một khối u trên đại lục, tất cả mọi chuyện hèn hạ đều liên quan đến chúng, thật là hỗn trưởng, ta phải nhìn xem bọn chúng còn có thể càn rỡ bao lâu.

Nham Lực tò mò hỏi:

- Nếu Lạc Nhật đế quốc ghê tởm như vậy, lại là nơi tập trung của toàn bộ thế lực hắc ám, sao mấy đế quốc các người không liên hợp lại tiêu diệt bọn chúng chứ?

Áo Đại Tư liếc nhìn Nham Lực cười nói:

- Tiểu huynh đệ, người nghĩ đơn giản vậy sao, nếu như thật sự có thể diệt Lạc Nhật đế quốc thì đã làm từ lâu rồi. Ngàn năm trước, lúc tiêu diệt Ám Ma Tộc, Giáo đình đệ nhất Giáo hoàng Thần Vũ bệ hạ từng được rất nhiều bằng hữu trợ giúp, mà trong đó trọng yếu nhất lại là từ những người Lạc Nhật đế quốc, cho nên, Giáo đình tự nhiên sẽ che chở bọn họ ở một mức độ nhất định. Huống hồ, mặc dù Lạc Nhật đế quốc thế lực hắc ám là chủ yếu, nhưng cũng là nơi thờ phụng Giáo đình nhiều nhất. Thật là đáng châm chọc thay! Cho nên, Giáo đình thủy chung vẫn sẽ che chở bọn họ.

- Các người hẳn đã biết, trên phiên trên đại lục này, duy nhất đồng thời có thể làm tứ đại đế quốc cố kỵ cũng chỉ có Giáo đình. Giáo đình lãnh địa mặc dù không rộng lớn, nhưng thế lực lại vô cùng to lớn, có thể nói là khống chế tuyệt đại bộ phận địa khu trên đại lục, không chỉ hơn hàng ngàn vạn tín đồ, mà còn có Quang Minh tế tự và thần nữ thực lực cường đại tuy số lượng không nhiều lắm, ngoài ra còn có thần thánh kỵ sĩ đoàn nữa, ai có thể cùng bọn họ đối đầu?

- Mâu thuẫn giữa chúng ta và Lạc Nhật đế quốc không phải ngày một ngày hai, bình thường phát sinh một ít tranh chấp, Giáo đình cũng mắt nhắm mắt mở bỏ qua. Nhưng nếu như mâu thuẫn tăng lên mức chiến tranh, chỉ sợ bọn họ sẽ nhúng tay vào. Luận về thực lực, chúng ta mạnh mẽ hơn xa Lạc Nhật đế quốc, nhưng chỉ cần Giáo đình ủng hộ Lạc Nhật đế quốc một ngày, chúng ta sẽ không thể động thủ, căn bản không thể, cũng không dám xuất binh đối địch. Ai muốn nguyện ý đắc tội thế lực khổng lồ nhất trên đại lục chứ?

- Càng hưởng chi Giáo đình đã sớm nhìn chúng ta không vừa mắt, người dân Hoa Thịnh đế quốc luôn luôn tự cấp tự túc, đối với Giáo đình tế tự cũng không có quá nhiều hảo cảm. Nếu như không phải có Thiên Cương kiểm thánh gây uy hiếp, sợ rằng, bọn họ đã sớm tìm lý do mạnh mẽ thâm nhập truyền giáo rồi. Cho nên, chúng ta chỉ có thể đợi, đợi Lạc Nhật đế quốc chủ động xuất binh, như vậy may ra còn có chút cơ hội.

Nghe xong chiến sự, A Ngốc choáng váng, não trương phềnh, thì thảo nói:

- Không có chiến tranh mới tốt, đánh khởi trượng đến, sợ rằng sẽ chết rất nhiều người!

Tạp Trung thở dài ai oán:

- Có ai mong chiến tranh đâu? Nhưng chuyện tới trước mắt, có lúc cũng không cách nào thay đổi, đây là thiên ý sao.

Áo Đại Tư nói:

- A Ngốc tiểu huynh đệ, ta khuyên người không nên đi Lạc Nhật đế quốc, biên giới thế cục vô cùng khẩn trương, sợ rằng xảy ra rất nhiều tình huống.

A Ngốc lắc đầu, kiên định nói:

- Không, Lạc Nhật đế quốc chúng ta nhất định phải đi, ngài yên tâm đi, chúng ta sẽ cẩn thận.

Lời hứa với Tinh Linh Nữ vương, A Ngốc hẳn nhất định sẽ hoàn thành.

Áo Đại Tư chăm chú nhìn hẳn rồi nói:

- Phong Văn nguyên soái cùng ta quan hệ rất tốt, nếu như người nguyện ý đầu quân, theo hẳn người sẽ có tiền đồ vô lượng a!

Nham Lực ha ha cười nói:

- Hẳn? Hẳn không thích hợp tham gia quân đội đâu! A Ngốc rất dễ mềm lòng, sợ rằng trên chiến trường một người cũng không dám giết.

Áo Đại Tư ngăn người, nhìn Nham Lực, nói:

- Nhìn người hẳn là cũng đã tu luyện võ kỹ, nếu như người nguyện ý tòng quân, ta cũng có thể an bài vị trí tốt cho người.

Nham Lực cuống quýt khoát tay:

- Ta không làm được, ta vốn thích cuộc sống tự do, nếu như gây chuyện trong quân đội sẽ khiến ngài gặp phiền toái.

A Ngốc nói:

- Áo Đại Tư Thành Chủ, cảm ơn hảo ý của ngài, chúng ta thật sự không thích hợp gia nhập quân đội.

Áo Đại Tư mỉm cười nói:

- A Ngốc, ta hơn người vài tuổi nhưng người cũng đừng một điều Thành Chủ, hai điều Thành Chủ gọi ta, nghe xa cách quá, gọi ta Áo thúc thúc được rồi! Lúc này người giúp ma pháp sư công hội, ta phi thường cảm kích, nếu như sau này muốn gì, cứ tới tìm thúc thúc, thúc thúc nhất định sẽ tận lực giúp người.

Tạp Trung trong lòng thầm nghĩ

“Cái tên Áo Đại Tư đang thu phục lòng người a!”

Không đợi A Ngốc trả lời, cướp nói:

- Đúng vậy, không chỉ riêng hắc, người hiện tại là đại ân nhân của công hội, sau này có khó khăn gì, ma pháp sư công hội cũng sẽ giúp người, người cuối cùng vẫn là thành viên của chúng ta, công hội vĩnh viễn là nhà của người. Cái này cho người.

Vừa nói, liền móc từ trong người đưa qua cho A Ngốc.

A Ngốc cầm lấy, nguyên lai là một kim sắc ma pháp thẻ thiếp, vẻ ngoài tương tự ma pháp thẻ thiếp màu đỏ của hắc, chỉ khác một điểm, dấu hiệu đặc trưng của ma pháp sư công hội lại nổi lên, tỏa ra nhàn nhạt năng lượng. Đã từng cùng Ca Lí Tư học tập qua luyện kim thuật, A Ngốc biết, thẻ thiếp không được làm từ vàng, mà là dùng một số kim loại hi hữu hỗn hợp luyện chế mà thành.

- Tạp Trung Hội Trưởng, ngài đừng nói vậy, ân nhân gì chứ, công hội gặp nạn, ta nhất định hỗ trợ. Vật này là gì vậy?

Tạp Trung mỉm cười:

- Người cũng nên gọi ta thúc thúc thôi! Thẻ thiếp này đại biểu cho thân phận trưởng lão tại ma pháp sư công hội của người, trong công hội đã có 9 trưởng lão, người là thứ 10. Tới các phân hội, chỉ cần người muốn, bọn họ đều sẽ trợ giúp người vô điều kiện.

A Ngốc thất thần, tự chỉ vào mình nói:

- Ta? Trưởng lão? Tạp Trung hội..., a, không, Tạp Trung thúc thúc, ta đảm đương sao nổi chức trưởng lão đây chứ? Ta ma pháp rất là kém cỏi.

Tạp Trung nghiêm mặt nói:

- Người đương nhiên có thể, ta đã thương lượng qua, mặc dù người tuổi không lớn, nhưng bằng vào ma pháp triệu hồi ngân long cũng đủ để đảm nhiệm chức vị trưởng lão này rồi. Ta hiện tại ban cho người chức vụ danh dự trưởng lão ma pháp sư công hội.

A Ngốc còn muốn chối từ, nhưng Tạp Trung liền nghiêm giọng:

- Người nếu không thu chính là xem thường thúc thúc và ma pháp sư công hội. Chẳng lẽ, người muốn đối địch với ta sao?

A Ngốc bất đắc dĩ đành nhận lấy. Nham Lực bên cạnh thì hâm mộ không ngớt:

- A Ngốc, người thật may mắn. Tạp Trung thúc thúc, chức vị trưởng lão này một tháng bổng lộc nhiều ít bao nhiêu?

Tạp Trung cười đáp:

- Trưởng lão thì không có bổng lộc. Nhưng trưởng lão tại công hội có địa vị rất cao, bất luận là ở đâu, bằng vào thẻ thiếp chứng minh thân phận này, bọn họ tùy thời đều có thể cấp cho người không quá một vạn kim tệ.

A Ngốc giật mình:

- Cái gì? Một vạn kim tệ? Ta không cần dùng nhiều tiền như vậy, một ít là được.

Áo Đại Tư và Tạp Trung nhìn nhau, thâm kêu, cao thủ khó được a! Có thể lung lạc một map pháp sư có năng lực triệu hồi rồng, đối với ma pháp sư công hội sau này phát triển tất nhiên sẽ có rất nhiều chỗ tốt, mỉm cười nói:

- Chưa người nào cho người dùng nhiều tiền như vậy sao? Ý của Tạp Trung đại ca là, chỉ cần người muốn, người có thể tùy ý sử dụng tối đa 1 vạn kim tệ. Người nếu có thiếu tiền, chỉ cần qua công hội lấy là được. Lần đầu gặp mặt, Áo thúc thúc cũng có lễ vật tặng người.

Hắn lấy ra một khối lục lăng màu bạc đưa cho A Ngốc. A Ngốc nhận thấy, ở giữa khối có khắc chữ, cầm nặng tay, lại có một mùi thơm ngát,

động dung nói:

- Đây là trầm hương ngân a!

Trầm hương ngân là một loại kim loại phi thường trân quý, có tác dụng phòng ngự rất mạnh, ngoài khả năng tích tụ ngân tích, nó còn có thể tỏa ra hương thơm để thần tinh não, rất nhiều đồ trang sức quý tộc đều dùng nó chế thành, trông cực kỳ sang quý. Một khối trầm hương ngân dày như thế này đủ để tạo thành đồ trang sức lớn.

Áo Đại Tư không nghĩ tới A Ngốc có thể nhận biết được nhưng cũng gật đầu nói:

- Không sai, đây là lệnh bài chế tạo từ trầm hương ngân, phía trên có đặc thù ấn ký của ta, có nó, người có thể tùy ý xuất nhập biên giới Hoa Thịnh đế quốc. Nếu các người vẫn muốn đi Lạc Nhật đế quốc, ta nghĩ, nó sẽ hữu dụng rất lớn.

A Ngốc ngại ngần nói:

- Hai vị đại thúc, ta sao có thể nhận những thứ trân quý như thế này được?

Tạp Trung nói:

- Đồ vật có quý trọng, cũng không trọng yếu bằng tính mạng, người cứu nhiều người như vậy, đây là lẽ đương nhiên. Tốt lắm, mau nhận lấy đi.

Nham Lực liên tục gật đầu, đoạt lấy lệnh bài, nhét vào lòng hắn, cười nói:

- Ta thay A Ngốc cảm ơn hai vị.

Áo Đại Tư đứng lên, nói:

- Ta còn có rất nhiều chuyện muốn xử lý, trước hết rời đi, có chuyện gì cứ đến tìm ta, với khối lệnh bài này không ai dám ngăn cản người.

Ba người cũng rời đi ngay sau đó.

Tạp Trung sai người mang đến cho A Ngốc một bộ ma pháp bào màu đỏ, hỏa hệ ma pháp bào, nhưng có điểm đặc thù, lực mang tinh ở ngực chỉ dùng kim tuyến câu thành, tại sáu đỉnh của lực mang tinh có ma pháp tinh thạch màu đỏ, bên vai phải có 9 khối kim sắc lục giác tinh, đúng là tượng trưng cho thân phận trưởng lão công hội. Mặc ma pháp bào hoa lệ này làm

A Ngốc có chút không được tự nhiên, nhưng lại không dám cự tuyệt hảo ý của Táp Trung, đành kệ vậy.

Táp Trung vốn đang định cấp cho hắn vài vật phẩm ma pháp, nhưng đều bị cự tuyệt. Dù sao hắn cũng tự biết, năng lực ma pháp của mình cũng không cao cường gì, dùng mấy cái vật phẩm ma pháp đó cũng vô ích.

Sáng sớm ngày thứ hai, Táp Trung tự mình đưa ba người họ đến Quang Minh thành, cửa thành phía tây. Đưa cho A Ngốc 100 tử tinh tề làm lộ phí, A Ngốc không thể chối từ đành phải nhận.

Vốn Nham Lực muốn mua mấy thớt ngựa, nhưng Nham Thạch xem qua bản đồ thấy địa hình tiến vào Lạc Nhật đế quốc rất phức tạp, ngựa rất khó đi qua được, mới thôi không mua nữa.

Cứ như vậy, ba người lại tiếp tục từng bước đi đến Lạc Nhật đế quốc.

A Ngốc ở Quang Minh thành thu hoạch lớn nhất chính là lợi dụng Thần Long Chi Huyết thu phục Cốt Long. Cốt Long lực công kích mạnh, không còn cần phải dụng nhiều Sanh Sanh biến nữa, nó sau này chắc chắn sẽ trở thành trợ lực rất lớn cho A Ngốc.

Hai ngày sau, ba người rốt cuộc cũng đã xuyên qua Quang Minh tỉnh, đi tới biên giới giữa Hoa Thịnh đế quốc và Lạc Nhật đế quốc.

Nhìn mảnh phiên trước mắt không cách nào tìm được biên giới quân doanh, ba người không khỏi thất thần. Nham Lực bàng hoàng:

- Sao lại có nhiều quân đội như vậy? Chúng ta qua kiểu gì giờ?

Nham Thạch trầm ngâm nói:

- Xem ra quan hệ giữa Hoa Thịnh đế quốc và Lạc Nhật đế quốc rất khẩn trương! Đây là quân đội phòng thủ của Hoa Thịnh đế quốc, phỏng chừng phải quá 10v người.

Nham Lực nhìn A Ngốc nói:

- Trách không được Áo Đại Tư Thành Chủ lại đưa cho ngươi khối lệnh bài này, không có nó muốn thông qua đúng là không có khả năng.

A Ngốc móc ra lệnh bài, nói:

- Vậy chúng ta đi thôi, Áo thúc thúc không phải nói có khối lệnh bài này có thể tùy ý xuyên qua quân doanh Hoa Thịnh đế quốc sao?

Ba người từ mặt trước đi về phía quân doanh, còn cách quân doanh vài trăm thước nữa thì bị bộ binh tuần tra ngăn cản. Nhưng khi A Ngốc xuất ra lệnh bài, bộ binh nhận ra lai lịch liền không dám chậm trễ, vội vã dẫn bọn họ vào quân doanh.

Quân chế tại Hoa Thịnh đế quốc quy định, 10 người làm thành một tiểu đội, 100 người làm thành một trung đội, mỗi đại đội có 1000 người, 10 đại đội – 10v người tạo thành quân đoàn. 10 quân đoàn tạo thành một tập đoàn, tập đoàn quân do tổng chỉ huy phụ trách.

Nơi này đóng quân 10 vạn người, đúng là tập đoàn quân duy nhất của Quang Minh tỉnh. Tổng chỉ huy đương nhiên là Quang Minh tỉnh Tổng đốc Áo Đại Tư. Đây cũng có thể coi là quân đội của Áo Đại Tư, danh hiệu Quang Minh hổ quân. Quang Minh hổ quân được Áo Đại Tư thống lĩnh đã vì Hoa Thịnh đế quốc lập vô số công lao. Không tính Thánh Quang kỵ sĩ đoàn do Phong Văn thống lĩnh thì được tính là quân đội cường hãn nhất

Áo Đại Tư bởi vì Quang Minh tỉnh sự vụ đông đảo, tự nhiên sẽ không ở chỗ này chỉ huy, tạm thời thay thế hãn chính là thủ hạ, đại tướng có tử tước phong hào Quang Minh đệ nhất quân đoàn đội trưởng Tây Phi Nhi. Tây Phi Nhi là người cẩn thận, giỏi về phòng thủ, trung thành và tận tâm, được Áo Đại Tư coi trọng. Có hãn ở đây chỉ huy quân đội phòng ngự, cho dù Lạc Nhật đế quốc có đột nhiên tập kích, Áo Đại Tư cũng chắc chắn khiến địch nhân không thể tiến thêm.

Đám bộ binh khi này thấy lệnh bài của Áo Đại Tư, liền nghĩ A Ngốc ba người là sứ giả từ Quang Minh thành tới, trực tiếp bẩm báo với tổng chỉ huy.

Tây Phi Nhi đang cùng 9 quân đoàn trưởng, tham mưu và vài tên tướng lĩnh khác nghị sự, vừa nghe sứ giả Quang Minh thành tới, vội vã mời A Ngốc ba người vào bộ chỉ huy.

Bộ chỉ huy là một đại lều vải tạm thời, bên trong cực kỳ rộng rãi. Tiến vào trong lều vải, A Ngốc ba người nhìn thấy một đám khôi giáp tươi sáng, tướng lĩnh kỵ sĩ khí thế bức người, chưa từng gặp qua, không khỏi có chút kinh hoảng. Bọn họ chỉ đơn giản là mượn đường đi qua, không nghĩ sẽ phải đến gặp thống soái.

Tây Phi Nhi từ vị trí chủ vị đi xuống, trên dưới đánh giá ba người vài lần. A Ngốc vì mặc áo choàng ma pháp sư khá dày khiến hắn không cách nào thấy rõ tướng mạo, nhưng hắn lại nhận thức được dấu hiệu trên đầu vai A Ngốc, trong lòng cả kinh, vội vã khách khí nói:

- Tây Phi Nhi chưa từng viển ngênh, thỉnh trưởng lão thứ tội. Không biết Tổng đốc đại nhân có gì phân phó?

Cái đám bộ binh kia cũng không nổi rõ thân phận của sứ giả, thân phận trưởng lão ma pháp sư công hội tôn quý như thế, đáng nhẽ phải tự mình nghênh đón mới đúng.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Sự Uy Hiếp Của Thánh Tà

> A Ngốc thấy đối phương quá khách khí, vội vã hoàn lễ nói:

- Ngài, ngài đừng khách khí, chúng ta chỉ đi ngang qua mà thôi, Áo thúc thúc cũng không có gì phân phó.

Tây Phi Nhi ngẩn người, nghe giọng A Ngốc tựa hồ còn rất trẻ, nghi hoặc hỏi:

- Xin hỏi, ngài là trưởng lão ma pháp sư công hội?

Nham Lực đặc ý nói:

- Huynh đệ ta vừa được Tạp Trung Hội Trưởng phong hào trưởng lão đó.

Nham Thạch vội kéo hẳn lại, tiến lên giải thích:

- Thống soái đại nhân, ngài hảo. Chúng ta quả thật đến từ Quang Minh thành, nhưng chúng ta cũng không phải sứ giả. Chỉ là muốn xuyên qua quân doanh, đến Lạc Nhật đế quốc. Tại Quang Minh thành, Áo Đại Tư Thành Chủ đã từng cho chúng ta một khối lệnh bài, nói rằng dựa vào lệnh bài này có thể thông qua quân doanh của Hoa Thịnh đế quốc

Tây Phi Nhi thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm, nguyên lai không phải Áo Đại Tư Tổng đốc có chỉ thị gì. Hiếu được thân phận đối phương, hẳn đối với ba người cảm thấy cực kỳ tốt, nhất là cái vị trưởng lão ma pháp sư công hội kia.

- Nếu vậy, ta sẽ sai người hộ tống các vị rời quân doanh, mời các vị trước nghỉ ngơi trong chốc lát, ăn một chút gì đã. Người đâu, chuẩn bị thức ăn chiêu đãi ba vị khách nhân.

A Ngốc tháo mũ chùm, cảm kích nói:

- Cảm ơn thống soái đại nhân!

Bọn họ chạy hồi lâu quả thật có chút mệt mỏi.

Trong bộ chỉ huy các tướng lĩnh chứng kiến tướng mạo trẻ tuổi của A Ngốc, kể cả Tây Phi Nhi cũng đều kinh hô lên tiếng, Tây Phi Nhi thất thanh nói:

- Trưởng lão, hóa ra người còn trẻ như vậy!

A Ngốc xấu hổ cười:

- Ta kỳ thật ma pháp không cao, chức vị trưởng lão chỉ là do vận khí mà thôi.

Tây Phi Nhi ha ha cười, nói:

- Thực lực chứng minh hết thảy, có thể được ma pháp sư công hội tán thành, sao có thể dùng từ may mắn để giải thích đây? Trưởng lão thật sự còn quá trẻ a. Như vậy đi, các người trước nghỉ ngơi, đợi một lúc, ta sẽ phái người hộ tống các người xuyên qua trận doanh.

Nói xong liền gọi một binh lính dẫn A Ngốc ba người rời khỏi bộ chỉ huy.

Tây Phi Nhi nhìn theo rồi cau mày ngồi trở lại chủ vị, hắc cả đời hành xử cẩn thận, tuổi còn trẻ như vậy mà đã là trưởng lão ma pháp sư công hội tự nhiên khiến cho hắc hoài nghi.

Nhưng A Ngốc ba người lại quả thật mang theo lệnh bài của Áo Đại Tư, hắc không khỏi suy nghĩ. Tên tham mưu bên cạnh hiển nhiên nhìn ra được sự nghi hoặc của chủ soái, tiến lên phân tích:

- Thay mặt tổng chỉ huy, ta xem ba người này rất khả nghi. Mặc dù ta không học ma pháp, nhưng cũng biết ma pháp tu luyện cực kỳ khó khăn. Gã thanh niên kia nhìn qua còn chưa đến 20 tuổi, sao có đủ năng lực trở thành trưởng lão ma pháp sư công hội? Trong đó nhất định có gian trá. Nói không chừng, bọn họ vốn là nội gián của Lạc Nhật đế quốc, nhìn thấy chúng ta bố trận sẵn sàng, nên mới vội vàng rút lui trở lại Lạc Nhật đế quốc. Ta xem, hắc phải giữ họ lại quân doanh mới đúng

Tham mưu nói trúng ý Tây Phi Nhi, hắc gật đầu nói:

- Cái này cũng có thể, nhưng bọn hắc sao lại có lệnh bài của Áo Đại Tư Tổng đốc đại nhân? Lúc trước ta đã kiểm tra. Lệnh bài quả thật là thật. Chuyện này phải cẩn thận xử lý, nếu thật như bọn họ được Tổng đốc đại

nhân ban lệnh bài, chúng ta tự tiện giam giữ sợ rằng Tổng đốc đại nhân sẽ trách tội.

Tham mưu cau mày nói:

- Lạc Nhật đế quốc, các thế lực hắc ám có rất nhiều bản lĩnh quỷ dị, nói không chừng bọn họ là trộm lệnh bài từ Tổng đốc đại nhân ấy chứ.

Tây Phi Nhi lắc đầu:

- Mặc dù cũng có thể, nhưng lệnh bài này Tổng đốc đại nhân luôn cất giấu rất kỹ, đại nhân bên người lại có đông đảo cao thủ bảo vệ, muốn trộm cũng không phải dễ dàng. Cẩn thận vẫn hơn.

Đệ nhị quân đoàn, quân đoàn trưởng Trung Khắc nói:

- Đại ca, chúng ta thử kiểm tra năng lực bọn họ một chút, chẳng phải sẽ biết thật giả hay sao?

Tây Phi Nhi ngần ngừ:

- Kiểm tra như thế nào? Thực lực có thể chứng minh thân phận bọn họ sao?

Trung Khắc cười đầy thâm ý.

- Đương nhiên có thể, đại ca, người đừng quên, chúng ta nơi này cũng có người của ma pháp sư công hội! Thực lực trưởng lão hẳn là sẽ không quá yếu.

Tây Phi Nhi trong mắt sáng ngời:

- Người muốn nói...

Trung Khắc gật đầu:

- Chuyện này giao cho ta đi. Nếu như bọn họ là gian tế, ta cam đoan bọn họ một người cũng chạy không được. Các người tiếp tục thương lượng về chuyện Lạc Nhật đế quốc đi, ta đi xử lý việc này.

Nói xong, xoay người ra khỏi bộ chỉ huy.

Ma pháp sư đoàn tại tập đoàn quân có địa vị siêu cao. Bọn họ không tham dự quân sự hội nghị, chỉ ra tay trong một số tình huống chiến tranh mà thôi. Bọn họ so với kỵ sĩ thì càng được đãi ngộ cao hơn, một trung đội ma pháp sư 100 người đãi ngộ tương đương với một quân đoàn 10v người.

A Ngốc ba người đang được khoản đãi nhiệt tình trong một lều vải cách bộ chỉ huy không xa. Sau khi ăn no nê, hết cả mệt mỏi, ba người đang ngồi

tính toán xem nên bắt đầu tìm kiếm tộc nhân Tinh Linh Tộc từ địa phương nào trước.

Đúng lúc này, cửa lều vải được vén lên, hai gã ma pháp sư đi vào. Từ ma pháp bào có thể biết được, bọn họ một người là thủy hệ đại ma pháp sư, tên còn lại là hỏa hệ đại ma pháp sư, tuổi đều đã lớn, chừng ngoài 60.

Hai người chứng kiến trang phục A Ngốc, bốn mắt sáng ngời. Tên Hỏa hệ đại ma pháp sư nhìn thấy dấu hiệu lục mang tinh trên vai A Ngốc thì ngẩn người, sau đó cung kính nói:

- Đội trưởng trung đội ma pháp sư Tư Thụy, bá kiến trưởng lão.

Rồi cùng Thủy hệ ma pháp sư thi lễ với A Ngốc.

A Ngốc hoảng hốt, vội vã đứng lên hoàn lễ.

- Đừng khách khí, Tư Thụy đội trưởng, các người tìm ta sao?

Tư Thụy nhìn thoáng qua đồng bạn, gật đầu đáp:

- Đúng vậy, chúng ta nghe nói trưởng lão công hội đến, là thành viên ma pháp sư công hội, chúng ta sao có thể không đến bá kiến chứ?

A Ngốc vội nói:

- Hai vị mời ngồi, đừng khách khí, chức vị trưởng lão này của ta cũng chỉ là trên danh nghĩa mà thôi.

Tư Thụy hai người đúng là được đội trưởng đệ nhị quân đoàn mời tới kiểm chứng thân phận A Ngốc ba người.

Hắn khi vừa nghe nói có một thanh niên tuổi chưa đến 20 đã đạt chức vị trưởng lão thì suýt sặc nước. Ma pháp tu luyện cần rất nhiều thời gian, trong công hội, chỉ khi đạt tới cấp bậc ma đạo sĩ mới có thể trở thành trưởng lão. Một thanh niên chưa đến 20 tuổi sao có thể đạt tới trình độ loại đó được.

Tư Thụy trong ánh mắt mang theo một chút khinh miệt, nói thẳng vào mục đích chính:

- Công hội vừa có thêm một vị trưởng lão, chúng ta đều rất kinh ngạc, có thể cho chúng ta xem ma pháp thẻ thiếp của ngài?

A Ngốc hơi xấu hổ nói:

- Ngài đừng gọi ta trưởng lão, cứ gọi thẳng tên ta A Ngốc là được, đây là thẻ thiếp của ta.

Vừa nói A Ngốc vừa đưa ma pháp thẻ thiếp qua.

Tư Thụy cầm lấy, có chút kinh ngạc, trước hắn đã nhận định A Ngốc chắc chắn là giả mạo. Nhưng vừa nhìn thấy thẻ thiếp, hắn không khỏi có chút từ bỏ phỏng đoán, ma pháp bào có lẽ có thể phục chế, nhưng ma pháp thẻ thiếp cấp bậc trưởng lão thì không có khả năng giả mạo, bởi phương pháp chế tạo kim sắc thẻ thiếp này cực kỳ phức tạp, chỉ duy nhất hội trưởng cùng các trưởng lão mới biết được. Mà nếu muốn phát thẻ thiếp cho một vị tân trưởng lão, không chỉ phải có sự đồng ý của Hội Trưởng mà còn phải được sự tán thành của ít nhất 5 vị trưởng lão, lúc đó Hội Trưởng mới tự mình chế tạo thẻ thiếp.

Từ vẻ ngoài đến năng lượng phát ra từ thẻ thiếp, quả thật không phải đồ giả. Hắn trong lòng nhất thời tăng thêm vài phần tôn kính, nghi hoặc lúc trước tất cả đều biến mất. Hai tay dâng thẻ thiếp trả lại cho A Ngốc:

- Người đúng thật là tân trưởng lão của công hội. Tư Thụy lúc trước đã đắc tội!

A Ngốc cuống quýt nói:

- Không, không, ngài có đắc tội gì với ta đâu chứ? Nói thật, ta đến bây giờ cũng không rõ tại sao Tịch Trung thúc thúc lại phong ta làm trưởng lão.

Tư Thụy dò hỏi:

- A Ngốc trưởng lão, các người tại sao lại muốn đến Lạc Nhật đế quốc vậy? Hiện tại hai bên thế cục rất khẩn trương, tới bên kia, sợ rằng sẽ có nhiều tình huống bất lợi xảy ra.

A Ngốc vừa định trả lời, Nham Thạch đã có chút bức bối:

- Tư Thụy đội trưởng, ngài không cần quanh co lòng vòng dò xét chúng ta. Các người không tin A Ngốc nhỏ tuổi như vậy đã làm trưởng lão, đúng chứ?

Ngay khi Tư Thụy hai người vừa vào cửa, Nham Thạch đã nhìn ra ý định của bọn họ.

Tư Thụy bị Nham Thạch nói thế liền đơ người, liên thanh nói:

- Không, không, không, chúng ta nào dám. Chỉ là các tướng quân thấy trưởng lão tuổi còn trẻ, sợ hắn là gian tế của Lạc Nhật đế quốc, cho nên mới nhờ chúng ta đến phân biệt. Ma pháp thẻ thiếp đã chứng minh thân

phận trưởng lão của người, chúng ta đã không có nghi kỵ. Bất quá, quân nhân đều rất lý trí. A Ngốc trưởng lão, ngài có thể biểu hiện chút thực lực ma pháp, để cho bọn họ được kiến thức qua, không dám hoài nghi người nữa.

Nham Thạch cả giận:

- Còn nói không dám? Chúng ta đã mang đến lệnh bài của Áo Đại Tư đại nhân mà các người còn không tin bằng hữu của ta sao?

Nham Lực kích động mạnh mẽ đứng lên, rút ra hai lưỡi búa, cũng giận dữ không kém nói:

- Đại ca, A Ngốc chúng ta đi, ta xem bọn họ ai dám ngăn cản

A Ngốc hoảng sợ, vội vã kéo Nham Lực lại:

- Nham Lực đại ca, người bình tĩnh đã. Thật cũng khó trách bọn họ, ta quả thật trông không giống trưởng lão của ma pháp sư công hội. Nhưng Tư Thụy đội trưởng, ta ma pháp quả thật không cao, ngài nói ta nên biểu hiện như thế nào đây?

Tư Thụy vốn đã công nhận thân phận trưởng lão của A Ngốc, nhưng vừa nghe hắn nói thế, không khỏi lại nổi lên lòng nghi ngờ. Không có thực lực, sao có thể ngồi lên vị trí trưởng lão?

- A Ngốc trưởng lão, ngài cũng đừng khiêm tốn, ngài chỉ cần tùy tiện biểu hiện một chút thực lực, để cho các tướng lĩnh chứng kiến là được.

A Ngốc gãi gãi đầu, khó khăn nói:

- Nhưng.... nhưng ta thật chỉ biết một hỏa hệ ma pháp phổ thông mà thôi!

Nham Lực nói:

- Ai nói, người không phải còn có thể thi triển ma pháp triệu hồi sao? A Ngốc, người triệu hồi con rồng đó ra cho bọn hắn xem một chút, để cho bọn họ biết người lợi hại như thế nào.

A Ngốc trong lòng vừa động, lúc này mới nghĩ đến nguyên nhân khiến mình trở thành trưởng lão, nghĩ thầm, triệu hồi một chút chắc cũng không vấn đề gì liền khẽ gật đầu:

- Cũng được, Tư Thụy đội trưởng, ngài kêu bọn họ tập trung tại khoảng đất trống phía trước, ta sẽ thử một lần.

Tư Thụy vừa nghe A Ngốc có năng lực triệu hồi rồng, mắt tròn tròn, kinh ngạc vội vã đáp ứng, liền cả 2 cùng xoay người đi ra ngoài.

Nham Lực tức giận hừ nói:

- Muốn đi qua thôi cũng gặp khó khăn, sớm biết vậy chúng ta thà đi đường vòng tốt hơn.

Nham Thạch bình tĩnh lắc đầu, nói:

- Thật cũng không thể trách bọn họ. Hiện tại Hoa Thịnh đế quốc và Lạc Nhật đế quốc quan hệ khẩn trương, bọn họ hoài nghi cũng không phải không có đạo lý. Được rồi, chúng ta ra ngoài thôi. A Ngốc huynh đệ, người có nắm chắc có thể triệu hồi rồng lần nữa không? Nếu như không được cũng không nên miễn cưỡng. Thật sự không được, chúng ta cũng chỉ có thể ở lại đây/

Nham Lực cả giận nói:

- Bọn họ nếu không thả, chúng ta giết người phá vòng vây ra ngoài.

Nham Thạch trừng mắt nhìn hắn, châm chọc nói:

- Người bản lãnh, người đi a! Bên ngoài có 10v quân đội, công lực người có thể sao?

Nham Lực ghen hòng, lăm bầm vài câu.

A Ngốc trong lòng do dự, triệu hồi rồng đối với hắn mà nói là một việc cực kỳ cực kỳ đơn giản, nhưng hắn sợ triệu hồi trước mặt nhiều người như vậy có kinh thể hãi tục quá không!

- Nham Thạch đại ca, nếu như triệu hồi rồng ra chúng ta sẽ có thể rời đi sao?

Nham Thạch ngăn người:

- A Ngốc, người không có nắm chắc sao! Nếu thật sự không được, chúng ta sẽ phải ở lại đây, chờ bọn hắn bẩm báo lên Áo Đại Tư Thành Chủ, chắc chắn chúng ta sẽ được thả đi.

A Ngốc nói:

- Ta không phải là không nắm chắc, chỉ là triệu hồi rồng ra thấy có chút rất dọa người.

Nham Thạch lắc đầu:

- Sợ cái gì? Bất luận là ở đâu, chỉ cần người có thực lực, tất cả mọi người sẽ tôn kính người. Ma pháp sư có thể triệu hồi rồng, tượng trưng cho thực lực cường đại cỡ nào a!

A Ngốc cười khổ:

- Thôi được, ta sẽ nhanh chóng triệu hồi, chậm trễ một ngày thì Tinh Linh Tộc tộc nhân sẽ lại phải chịu khổ thêm một ngày!

Ba người đi ra, bên ngoài sớm đã tụ tập rất nhiều người, trong đó bao gồm toàn bộ thành viên ma pháp sư đoàn, cùng với mấy trăm danh quân sĩ. Tây Phi Nhi lại không ở đó, dường như cảm thấy xấu hổ khi đối mặt với A Ngốc ba người. Trung Khắc đang đứng đầu hàng cười lạnh, hẳn hoàn toàn không tin tưởng cái tên thanh niên non choẹt kia có thể triệu hồi rồng.

Tư Thụy thấy A Ngốc ba người đi ra, nháy mắt với Trung Khắc. Trung Khắc ra lệnh bọn lính tản ra, tại quân doanh xuất hiện một khoảng đất rộng chừng mấy trăm thước vuông.

Tư Thụy chỉ huy các ma pháp sư cùng nhau ngâm xướng ma pháp chú ngữ.

Trong 100 thành viên ma pháp sư đoàn, tổng cộng có 4 gã đại ma pháp sư, 27 tên cao cấp ma pháp sư, còn lại đều là trung cấp ma pháp sư. Bọn họ mặc dù không có năng lực ma pháp gì quá mạnh mẽ nhưng đã phối hợp với nhau nhiều năm, liên hợp thi triển đàn thể ma pháp cũng phải khiến ma đạo sư đau đầu một trận.

Quang mang lóng lánh, trong khoảng đất trống nhất thời xuất hiện một tầng ngũ thái <5 màu> ma pháp kết giới, sắc thái hoa mỹ khiến nhiều người cảm thán.

Tư Thụy nói với A Ngốc:

- Trưởng lão, kết giới này chỉ là một hướng, mặt trong là phòng ngự, ngài ở bên trong triệu hồi rồng sẽ không ảnh hưởng đến bên ngoài. Nên nếu rồng có công kích thì chúng ta cũng không sao nhưng ngài thì phải cẩn thận, đừng để hấn phá hư!

A Ngốc gật đầu, trực tiếp đi vào trong kết giới. Khi xuyên qua, hẳn quả nhiên không bị bất cứ gì ngăn cản, chỉ cảm giác được một cỗ năng lượng ba động đảo qua người. Đứng ở trung tâm khoảng đất trống, A Ngốc nhắm

mắt lại, dụng tinh thần lực báo hiệu với Thánh Tà đang ở trong Thần Long Chi Huyết.

Thánh Tà cảm giác được A Ngốc đang kêu gọi mình, nhất thời vui mừng khôn xiết.

- Ca ca, người tìm ta sao?

A Ngốc thông qua tinh thần lực đáp lời:

- Tiểu Tà, ta chỉ có thể thả người ra một lát, sau đó phải trở về, người chịu không?

Thánh Tà ủy khuất nói:

- Ca ca, Tiểu Tà thực rất buồn bực! Hơn nữa đã lâu rồi không được ăn thứ gì ngon ngon, đại ca chuẩn bị chút đồ ăn cho ta được không?

A Ngốc ngần ngừ, hỏi:

- Người đói bụng sao?

Thánh Tà vô tư đáp:

- Đói rụng rời luôn nè. Ta vốn rất tham ăn a!

Dù sao hãn mới sinh ra được có nửa năm, vẫn còn là một đứa nhỏ, yêu thích đồ ăn cũng không lạ gì, chẳng khác nào như khát vọng của A Ngốc với bánh bao hồi ở Ni Nặc thành cả. A Ngốc vẫn còn nhớ rất rõ cảm giác đó.

- Được rồi, ca ca nhất định sẽ chuẩn bị cho người chút đồ ăn. Tốt lắm, ta sẽ thả người ra, nhưng người không được chạy loạn đó.

Bên ngoài kết giới, mọi người chỉ thấy A Ngốc bất động đứng đó, không khỏi có chút lo lắng. Trung Khắc nhếch mép cười lạnh, đợi thêm một lúc nữa, nếu A Ngốc còn chưa thể xuất ra ma pháp nào khiến hãn hài lòng, hãn sẽ lập tức hạ lệnh bắt người.

Tự lẫm bẫm.

- Gian tế Lạc Nhật đế quốc, các người đừng mơ thoát khỏi tay ta.

A Ngốc đột nhiên mở mắt, nhìn vào một điểm. Hãn thúc dục Sanh Sanh chân khí trong cơ thể, bạch quang lóe lên, tràn ngập hơi thở thần thánh. A Ngốc trang nghiêm, nhẹ giọng ngâm xướng:

- Thần Long Chi Huyết dẫn đường, mở ra đi, thời không đại môn

Lam quang từ ngực A Ngốc lan tràn tạo thành một quầng lam quang phiêu phù.

Tiếng rỗng ngâm thật lớn vang vọng thiên địa, trong lam quang, Thánh Tà xuất hiện.

Dưới ánh nắng mặt trời, lân phiến màu xám trên thân hình tứ thước của Thánh Tà phản xạ đạo đạo quang mang. Bảy tiêm giác trên lưng phát ra kim mang tứ phía. Hai cánh giang rộng, ngửa mặt lên trời rít gào. Đôi mắt kim sắc đôi mắt lóe lên thần thái khác thường. Thật vất vả mới được ra ngoài, nó đương nhiên muốn giãn gân giãn cốt một chút, chấn hưng tinh thần.

Vài ngày không thấy, A Ngốc cũng vô cùng nhớ Thánh Tà. Vừa thấy thân ảnh khổng lồ thân thiết, hăn quên luôn mình đang phải trải qua bài kiểm tra thân phận. Nhẹ nhàng phi thân lên đỉnh đầu Thánh Tà, nắm lấy tiêm giác ổn định thân thể.

Ngồi trên cổ Thánh Tà, A Ngốc vỗ vỗ đầu nó, nói:

- Tiểu Tà, ta rất nhớ người!

Thánh Tà ngâm khẽ một tiếng:

- Ca ca, ta cũng rất muốn được gặp người!

Trung Khắc sớm đã choáng váng, Thánh Tà thân hình khổng lồ tràn ngập uy thế đã in sâu vào não mỗi người. Hăn nhận thấy mọi người xung quanh ánh mắt ánh lên vẻ thần thánh.

Tư Thụy cao giọng hô:

- Trưởng lão, ngài có thể thu hồi rồng được rồi!

Thánh Tà trên người tản mát ra long uy không ngừng đánh sâu vào kết giới. Điều này cũng đã đủ để chứng minh thực lực A Ngốc. Hăn đã hoàn toàn hiểu được tại sao A Ngốc lại có thể trở thành trưởng lão công hội.

Thánh Tà than nhẹ một tiếng, phe phẩy đầu to, hiển nhiên là không muốn trở về trong Thần Long Chi Huyết.

A Ngốc lúc này mới nhớ ra là xung quanh còn có rất nhiều người, đành thông qua tinh thần lực nói với Thánh Tà:

- Tiểu Tà thông minh, ở đây nhiều người lắm, người về trước nhé, được không?

- Ca ca, xấu tính, vừa rồi còn đáp ứng cho ta ăn, giờ nhanh vậy đã bắt ta về.

A Ngốc không muốn miễn cưỡng Thánh Tà, dù sao bọn họ thấy cũng đã thấy rồi. Hắn liền nhẹ nhàng phi xuống đất, nói với nó:

- Vậy người ở yên đây, không nên tùy tiện đi lại, ca ca lấy thức ăn cho người nhé.

Thánh Tà vừa nghe vậy liền hưng phấn, gật gật cái đầu to, lập tức quỳ rạp trên mặt đất, nhắm mắt lại hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp, cực thoải mái.

A Ngốc bất đắc dĩ lắc đầu, đi về phía Tư Thụy. Khi hắn định xuyên qua kết giới thì bị đụng phải một lá chắn vô hình.

- Tư Thụy đội trưởng, ngài có thể thu hồi kết giới được rồi!

Tư Thụy có chút do dự nhìn về phía Thánh Tà, nói:

- Nhưng..... nhưng ngài còn chưa có thu hồi lại rồi!

A Ngốc mỉm cười:

- Người yên tâm đi, nó là do ta triệu hồi ra, sẽ nghe lời ta, hơn nữa nó rất ngoan, tuyệt không tùy tiện công kích người khác.

Tư Thụy lúc này mới yên tâm, phân phó thủ hạ mở kết giới cho A Ngốc ra ngoài.

Trung Khắc thấy A Ngốc ra khỏi kết giới, nhất thời phục hồi tinh thần, hưng phấn chạy nhanh tới:

- Trưởng lão đại nhân, ma pháp của ngài thật sự thần kỳ, đây là lần đầu tiên ta được chứng kiến loài rồng trong truyền thuyết! Thật sự là rất đẹp, nếu có thể trở thành một gã long kỵ sĩ, thật uy phong biết bao! Trưởng lão, ngài có bán không? Ta nguyện ý dùng tất cả tư sản để trao đổi.

Vừa nghe hắn muốn mua Thánh Tà, A Ngốc lập tức trầm giọng:

- Không bán, nó là bằng hữu của ta, không phải hàng hóa. Huống chi, nó là do ta dùng ma pháp triệu hồi ra nên sẽ nhanh chóng biến mất.

Quay đầu nói với Tư Thụy.

- Tư Thụy đội trưởng, rồng của ta có chút đói bụng, ngài xem, có thể tìm chút thức ăn đến cho nó được không?

Tư Thụy ngăn người, mặc dù hắn không hiểu nguyên ý triệu hồi cho lắm, nhưng cũng chưa nghe nói qua sinh vật triệu hồi lại đói bụng, tuy vậy

vẫn vội vã đáp ứng.

- Có, có, Trung Khắc quân đoàn trưởng, ngài xem...

Trung Khắc mặc dù bị A Ngốc cự tuyệt, nhưng lại không có tức giận, chăm chú ngắm cự long, càng nhìn càng thấy thích.

- Không thành vấn đề, ta sẽ đi tìm chút thức ăn ngon cho nó!

Nói xong, hưng phấn xoay người rời đi.

Lúc này, tin tức A Ngốc triệu hồi rồng đã truyền khắp cả doanh trại. Nhất thời cả đám binh lính đã đến vây kín lại chỗ này. Thật khổ cho đám ma pháp sư, vốn đã chật vật duy trì kết giới, mà A Ngốc lại không có ý định thu hồi rồng. Vì an toàn quân doanh, Tư Thụy hiển nhiên không thể thu hồi kết giới, chỉ có thể nỗ lực gắng gượng.

Tây Phi Nhi tất nhiên đã biết được tin tức, lập tức mắng tên tham mưu mắng xối xả, tự mình dẫn theo các tướng lĩnh thủ hạ đi tới ngoài kết giới.

- A! Trưởng lão, thật sự là không có ý tứ, mới vừa rồi ta nghe nói Trung Khắc đội trưởng hiểu lầm ngài là gian tế, chuyện hãn dám thử dò xét ngài thật vô cùng tức giận, chắc chắn không phải ý tứ của bộ chỉ huy. Ngài yên tâm, ta nhất định sẽ xử phạt hãn.

Tây Phi Nhi thật giáo hoạt, hời hợt vài câu đã đem trách nhiệm tất cả đều đổ lên đầu Trung Khắc.

Vừa đúng lúc Trung Khắc bưng khay thức ăn trở về. Nghe được Tây Phi Nhi nói thế thì rất nóng gáy, vừa định nói gì thì đột nhiên hiểu ra, vội vã lại gần, cười làm lành nói:

- Đúng, đúng! Đây đều là lỗi của ta, trưởng lão, mong ngài suy xét. Ta cũng là vì nghĩ cho Hoa Thịnh đế quốc, hiện tại thế cục khẩn trương, không thể không phòng ngự! Các người lại tới quá đột ngột. Ta xin chịu phạt! Ta xin chịu phạt!

Tây Phi Nhi hài lòng nhìn Trung Khắc. Giả vờ cả giận nói:

- Trung Khắc quân đoàn trưởng, chuyện hôm nay là người quá đáng, trưởng lão là khách nhân tôn quý, người sao có thể hiểu lầm hãn chứ. Ta lấy danh nghĩa tổng chỉ huy tập đoàn quân tuyên bố, bắt đầu từ giờ, cắt nửa năm lương bổng của người.

Trung Khắc vội vã cung kính tiếp nhận hình phạt vô cớ, bưng khay thực ăn nói với A Ngốc:

- Trưởng lão, có lẽ ngài nên cho rỗng ăn chút gì đó!

A Ngốc nhìn vẻ mặt hưng phấn của Trung Khắc, cười khố, gật đầu nói:

- Ngài đưa cho ta. Ta sẽ mang vào cho nó!

Trung Khắc liền cười nói:

- Trưởng lão, có thể cho ta theo ngài vào được không? Ngài từng nói nó rất nghe lời ngài mà! Tachỉ muốn ngắm nhìn nó gần một chút mà thôi.

A Ngốc gật đầu đáp:

- Cũng được! Tư Thụy đội trưởng, người có thể thu hồi kết giới, ta cam đoan, nó nhất định sẽ không xúc phạm tới bất kỳ ai, bất quá cũng đừng cho binh lính tới quá gần nó.

Tây Phi Nhi quát:

- Các vị tướng quân, lập tức quản thúc binh lính, đều vây quanh đây làm gì? Muốn cho trưởng lão chê cười sao? Trưởng lão, ngài yên tâm, Quang Minh hổ quân luôn luôn kỷ luật nghiêm minh, tuyệt sẽ không chọc giận rỗng của ngài. Trưởng lão, ngài xem, ta cũng có thể đi cùng không?

Tây Phi Nhi và Trung Khắc ánh mắt giống nhau khát khao nhìn A Ngốc, khiến hắc đành gật đầu:

- Thôi được!

Nham Thạch hừ một tiếng:

- Giả bộ là người tốt. Lúc đầu hoài nghi nhưng giờ lại làm rùa đen rút đầu.

Hắc cũng không phải người đơn thuần như A Ngốc. Tây Phi Nhi mới nói mấy câu lừa gạt liền bị qua mặt. Không có tổng chỉ huy ra lệnh, ai dám tùy tiện hoài nghi thân phận trưởng lão của A Ngốc, người có trong tay lệnh bài của Áo Đại Tư đại nhân.

Tây Phi Nhi là quân nhân đã nhiều năm, tâm lý vốn đã luyện cực tốt, coi như không nghe thấy, cùng Trung Khắc, A Ngốc tiến vào kết giới.

A Ngốc đi cạnh Thánh Tà, vỗ vỗ đầu nó, thấp giọng nịnh:

- Đại lười biếng, người đừng nói đã ngủ rồi nhé. Mau ăn đi, ăn xong rồi còn về.

Thánh Tà mở mắt, chứng kiến hai người lạ mặt, đột ngột đứng lên, kim nhân hàn quang lóe ra, bộc phát khí thế.

Bộ dạng đó quả thực hù dọa Tây Phi Nhi và Trung Khắc. Mặc dù bọn họ công phu đều không kém, nhưng ai dám khẳng định mình có thể chống lại rồng chứ.

A Ngốc thấy Thánh Tà bất thiện, vội vàng nói:

- Tiểu Tà thông minh, đừng tức giận, bọn họ là bằng hữu đem thức ăn đến cho người đó

Thánh Tà tựa như không có nghe được lời A Ngốc nói, mạnh mẽ hướng Trung Khắc đánh tới.

A Ngốc vừa định ngăn cản thì phát hiện Thánh Tà hình như không có ác ý.

Tốc độ của Thánh Tà cơ bản Trung Khắc không thể ngăn cản, thân thể lui nhanh về sau, nhưng lại phát hiện long khẩu đã đến trước mặt.

Nhắm mắt thầm nghĩ:

“Xong hết rồi, xong hết rồi, lòng hiếu kỳ hại chết người a.”

Trong tay bỗng nhẹ bẫng, trên người cũng không có cảm giác đau đớn, trợn mắt nhìn, thì thấy khay thức ăn mình bê đã bị long khẩu ngậm đi.

Thánh Tà đặt khay thức ăn xuống đất, vui vẻ ăn. Trong chốc lát, tất cả đều bị nó càn quét sạch sẽ, trên khay chỉ còn sót lại một con cá khô.

Thánh Tà dùng tiền trao cầm lấy cá khô, cánh nhẹ nhàng động, lần nữa tung bay đến trước người Trung Khắc. Dùng chỉ sau chống đỡ thân thể đứng thẳng lên, trừng mắt nhìn rồi vươn tiền trao còn lại vỗ vỗ đầu Trung Khắc, lại chỉ chỉ cá khô trong tay. Cuối cùng ném cá khô vào trong miệng, ngọt ngào nhắm nháp.

Đường đường đệ nhị quân đoàn trưởng Trung Khắc đã hoàn toàn ngốc trệ.

Tây Phi Nhi nhìn Trung Khắc bị cự long vỗ vỗ đầu như một tiểu hài tử, không khỏi cười trộm.

- Huynh đệ, đầu long này thật thông minh a! Hẳn muốn nói với người là hẳn thích nhất ăn cá khô, muốn người đem đến nữa đó!

Nghe được Tây Phi Nhi giải thích, Trung Khắc mới từ ngốc trệ tỉnh táo lại, nhìn Thánh Tà đã bay trở lại bên cạnh A Ngốc, thì thào nói:

- Oa, người muốn hù chết ta a!

A Ngốc ngại ngùng nói:

- Thật xin lỗi, lại phải làm phiền các người!

Tây Phi Nhi vội đáp

- Không có gì, không có gì, ta sẽ lập tức sai người đi tìm chút cá khô về đây.

Thánh Tà ăn đủ 30 cân cá khô mới thỏa mãn trở lại Thần Long Chi Huyết đi ngủ. Hẳn đối với người đã mang đến cá khô cho mình vô cùng thân mật, thì thoảng chủ động cọ xát đầu lên người Trung Khắc và Tây Phi Nhi, làm 2 người họ vô cùng mừng rỡ, có chút không muốn để Thánh Tà trở lại Thần Long Chi Huyết.

A Ngốc có thể nói là bằng vào Thánh Tà đã chinh phục cả Quang Minh hồ quân. Tất cả mọi người đều cực kỳ kính nể hẳn. Tây Phi Nhi sai người bày đại yến, khoản đãi A Ngốc ba người.

A Ngốc vốn không muốn, nhưng Nham Lực lại nói, bị bọn họ vu hãm, không ăn sao có thể cho qua được.

Vừa ăn xong, chưa tới 2 canh giờ sau, bọn họ lại nghênh đón một bữa tiệc thịnh soạn khác.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Thương Nhân Bần Hàn

> Tây Phi Nhi giờ thủy chén lên cười nói:

- Trong quân doanh không cho phép uống rượu, hôm nay ta lấy nước thay rượu, Quang Minh hổ quân chúng ta trước xin lỗi vì đã mạo phạm trưởng lão.

Cơ hồ tất cả tướng lĩnh cao cấp của Quang Minh hổ quân đều đang ngồi đây, bao gồm cả Tư Thụy. Mọi người cùng đứng dậy giờ thủy chén lên.

A Ngốc vội vã đứng lên theo, xấu hổ nói:

- Ta hiểu được cái khó của các người, sao có thể trách tội chứ.

Các tướng lĩnh cao cấp Quang Minh hổ quân không ngớt dùng tất cả các mỹ từ khen ngợi thực lực cường đại của A Ngốc. Suốt hai canh giờ sau, đại yến tiệc mới chấm dứt.

Tây Phi Nhi tự mình dẫn A Ngốc ba người đưa đến biên giới.

- Trưởng lão, nếu như ngài tại Lạc Nhật đế quốc gặp phải nguy hiểm, hãy lập tức trở về, chỉ cần tới được đây, chúng ta chắc chắn cam đoan ngài an toàn. Bất quá, ta lo lắng bằng thừa, thực lực ngài cường đại như vậy, và tên hèn hạ Lạc Nhật đế quốc sao có thể thương tổn đến ngài chứ!

Tư Thụy nói:

- A Ngốc trưởng lão, ngài là ma pháp sư cường đại nhất mà ta được gặp. Có thể triệu hồi sinh vật duy trì suốt một canh giờ, cho dù trong ma pháp thư cũng chưa từng thấy qua a!

Nham Thạch sớm đã nghe đến phiến những người này ca ngợi, có chút không nhịn được nói:

- Được rồi, không nhọc các vị viễn tống, chúng ta muốn đi. A Ngốc, chúng ta đi thôi.

Tây Phi Nhi nhìn theo hồi lâu rồi mới phản hồi quân doanh. Lập tức báo lại tin tức cho Áo Đại Tư.

Rốt cuộc cũng đã tiến vào lãnh địa Lạc Nhật đế quốc.

A Ngốc liền lấy Tinh Linh Xuyên ra, nói:

- Các tướng quân thật quá nhiệt tình, ta có chút chóng mặt a!

Giao thiệp có thể nói là thứ A Ngốc không am hiểu nhất. Hôm nay tại quân doanh, so với số câu hỏi nói trong 10 ngày còn muốn nhiều. Nham Lực ha ha cười nói:

- Ai cho người có thể triệu hồi ngân long cường đại như vậy, cũng khó trách bọn họ không ngừng nịnh nọt. A Ngốc huynh đệ, sau này gặp địch nhân, người chỉ cần triệu hồi rồng ra, ai còn có thể là đối thủ của chúng ta. Đám quý tộc Lạc Nhật đế quốc thật không đáng kể chút nào

A Ngốc lắc đầu:

- Thánh Tà vẫn chỉ là một tiểu long mà thôi. Thực lực nó rất có hạn, chỉ do đám người Tây Phi Nhi tổng chỉ huy khuyếch đại lên. Rồng mặc dù cường đại, nhưng cũng không phải vô địch.

Hắn hiểu rõ thực lực của Thánh Tà hiện giờ. Nếu như bản thân dùng Sanh Sanh biến cùng Huyền Thiết Cung, Thánh Tà căn bản không thể chống đỡ. Sở dĩ tại quân doanh sinh ra rung động mạnh mẽ như vậy, nguyên nhân chính yếu vì rồng là loại sinh vật thần bí cường đại nên mới đem đến sự uy hiếp.

Nham Thạch nói:

- A Ngốc nói rất đúng, bất luận làm chuyện gì, vẫn nên chính là tự thân thực lực cường đại tốt hơn. Rồng cũng không phải lần nào cũng có thể triệu hồi ra. Chúng ta trong quá trình tìm kiếm Tinh Linh cũng không ngừng cố gắng mới được.

Ba người vừa nói vừa tiến vào Hắc Ám tỉnh, Lạc Nhật đế quốc. Trái ngược hoàn toàn với Quang Minh tỉnh, quân đội phòng ngự tại Hắc Ám tỉnh lại bình tĩnh.

Ba người xuyên qua một mảnh đồi núi, tiến vào bình nguyên. Bọn họ không dám đi quá nhanh, từ từ tiến tới, dùng Tinh Linh Xuyên dò xét chung quanh xem có xuất hiện Tinh Linh hay không.

Lạc Nhật đế quốc, thủ phủ Hắc Ám tỉnh, Hắc Ám thành, Thành Chủ phủ đệ.

Ngày đó đánh lén ma pháp sư công hội còn sót lại 5 gã ám ma pháp sư cùng 4 tên sát thủ đang phân tán ngồi trong đại phòng.

Môn khai, một luồng ánh sáng từ ngoài tràn vào. Một gã trung niên nhân mặc hoa phục đến gần, trở tay đóng cửa lại. Trong phòng lại lần nữa khôi phục hắc ám. Mấy tên sát thủ vẫn đang phân tán tại bốn phía, mà 5 tên ám ma pháp sư thì đứng lên. Trung niên nhân thân nhiên hỏi:

- Chuyển này kết quả như thế nào? Tại sao quân đội của Quang Minh tỉnh đều tập trung tại biên giới? Chẳng lẽ các người đã tiết lộ gì sao?

Tên ám ma pháp sư cầm đầu hai tay chấp sau lưng, khàn khàn nói:

- Ma pháp sư công hội mạnh hơn nhiều so với chúng ta tưởng tượng. Lần này đánh lén không có đắc thủ.

Trung niên nhân nhíu nhíu mày, nói:

- Không đắc thủ? Sao lại thất bại? Chẳng lẽ Quang Minh hổ quân chính bởi vì việc của các người mới tập kết sao?

Ám ma pháp sư hừ lạnh một tiếng, nói:

- Người không nên dùng khẩu khí hỏi thuộc hạ để nói chuyện với ta. Lần này hành động quả thật hoàn toàn thất bại, không có một ma pháp sư công hội nào bị chết. Khi bị quân đội Quang Minh tỉnh đuổi giết, chúng ta đã giết chết mấy trăm tên binh lính phổ thông.

Trung niên nhân trong mắt hàn quang lóe lên, cho dù trong phòng u tối vẫn có thể rõ ràng thấy được.

- Hoàn toàn thất bại? Kế hoạch chu đáo như vậy tại sao lại hoàn toàn thất bại? Ma pháp sư công hội trước đó không có khả năng chuẩn bị, tổn thất nhiều người như vậy, người kêu ta phải bấm báo như thế nào với Đại Công Tước. Người kể rõ mọi chuyện xem nào!

- Hừ! Không phiền người, địch thân ta sẽ bấm báo với Đại Công Tước. Cũng không cần phải giải thích với người. Lập tức chuẩn bị xe ngựa, chúng ta muốn chạy về Lạc Nhật thành.

Trung niên nhân toàn thân phát ra nhè nhẹ lãnh khí, ngữ khí lạnh như băng không mang theo một tia cảm tình

- Tại sao không thể giải thích với ta. Người không nên quên, ta mới là người chịu trách nhiệm chính về hành động lần này.

Hắc bào ma pháp sư khinh thường nói:

- Bởi vì người không xứng nghe ta giải thích. Người cũng đừng quên, thân phận của ta. Đừng nói người chỉ là một Tử Tước nhỏ bé, mà ngay chính Công Tước đại nhân gặp ta cũng phải lễ kính. Ta không có thời gian ở đây giải thích với người. Nhanh chuẩn bị xe! Ta phải về phục mệnh với Giáo chủ.

Trung niên nhân thân thể có chút run rẩy, miễn cưỡng chế trụ lửa giận. Thế lực đứng sau tên ám ma pháp sư này hẳn không có khả năng ứng phó, cho dù Công Tước đại nhân cũng phải chiều theo bọn họ. Hắn tận lực bình tĩnh, khống chế thanh âm nói:

- Xe sớm đã được chuẩn bị! Các người giờ đi ngay sao?

Hắc bào ma pháp sư lạnh nhạt nói:

- Chúng ta đi!

Nhanh chóng đi về phía cửa.

Mở cửa ra, ánh sáng bên ngoài chiếu rọi vào. Hắn ngừng lại, một cái bóng lưng thật dài bao trùm lên người trung niên nhân. Hắn đưa lưng về phía trung niên nhân nói:

- Nể mặt Công Tước đại nhân, ta nhắc nhở người. Trong ma pháp sư công hội, có một thanh niên ma pháp sư có võ kỹ cao siêu. Lần hành động này chính là do hắn phá hỏng. Hắn năng lực ma pháp ra sao thì ta chưa thấy được, nhưng võ kỹ lại phi thường cao minh. Hơn nữa, khi ta thi triển ma pháp triệu hồi ác ma tại đó, sau đó chờ đợi thì được biết ma pháp cấm kỵ kia lại không hề gây ra chút thương vong nào cho ma pháp sư công hội. Người hảo hảo ngẫm lại đi.

Nói xong, dẫn theo bốn gã ma pháp sư và đám sát thủ còn sót lại rời đi.

Bịch một tiếng, cuối cùng cửa phòng cũng đóng lại.

Trong phòng, chỉ còn duy nhất tên trung niên nhân Tử Tước kia. Sự tức giận trong lòng hắn đã biến mất hết sau câu nói cuối cùng của ám ma pháp sư.

Thì thào:

- Triệu hồi ác ma? Cái tên đó lại dụng ma pháp triệu hồi. Chẳng lẽ hẳn không biết ma pháp đó nguy hiểm như thế nào sao? Mà ma pháp sư công hội lại có thể trấn áp được, còn có tên thanh niên ma pháp sư biết võ kỹ kia nữa. Xem ra, lần hành động này cũng không phải hoàn toàn thất bại, tối thiểu cũng điều tra được một số chi tiết. Không nghĩ tới, bọn chúng còn ẩn giấu thực lực.

Nghĩ tới đây, khuôn mặt tái nhợt toát ra thần sắc âm tàn.

- Người đâu?

Trung niên nhân lớn tiếng hô.

Một thân ảnh mảnh khảnh hé mở cửa tiến vào. Thanh âm êm tai nhưng lạnh như băng vang lên.

- Chủ nhân!

- Truyền lệnh ta, tất cả bố trí trước toàn bộ hủy bỏ. Hết thảy mọi người quay về cương vị đợi lệnh, đồng thời ra lệnh Ưng lễn vào Quang Minh tỉnh, tìm kiếm tin tức về tên thanh niên ma pháp sư biết võ kỹ kia, nếu có phát hiện lập tức hồi báo. Còn có, thông tri cho thám tử thời khắc chú ý động tĩnh quân đội tập kết của Quang Minh tỉnh, nếu có gì khác thường, nhanh chóng hồi báo.

- Vâng, chủ nhân!

Thân ảnh chợt lóe, rồi biến mất.

Trung niên nhân nhếch mép cười tà ác, rồi cũng ra khỏi phòng.

Ám phòng yên tĩnh hẳn, không còn một tia tính mạng ba động.

Trời đã khuya. A Ngốc ba người tìm một chỗ tránh gió trên núi rồi ngừng lại. Nham Lực vừa đặt mông ngồi xuống đất đã bất mãn nói:

- Ở lại quân doanh qua đêm thì không ở, đêm tối lại chạy đi, giờ thì vui rồi, trước không thôn, sau không làng, lại phải ngủ dưới đất.

A Ngốc ngại ngừng nói:

- Xin lỗi, Nham Lực đại ca! Nhưng các tướng quân thật sự quá nhiệt tình, ta sợ nếu không đi, e cả tối cũng không ngủ yên được.

Nham Lực ha ha cười, nói:

- Được rồi, không cần giải thích, ta nói giỡn thôi. Mau, dùng hỏa hệ ma pháp đốt đông lửa đi. Hiện tại mới sang tháng 3 mà đã lạnh vậy.

Vừa nói, vừa chỉ chỉ trên mặt đất ít lá cùng vành cây ba người mới thu được.

A Ngốc đáp ứng một tiếng, ngâm xương chú ngữ đã lâu không dùng:

- Hồi hỏa nguyên tố tràn ngập trong thiên địa! Hãy ban cho ta lực lượng ấm áp của các người, ngưng tụ thành cầu, hiện ở tay ta.

A Ngốc rõ ràng cảm nhận được hỏa nguyên tố chung quanh đang không ngừng ngưng tụ lại gần hẳn. “Phốc” một tiếng, A Ngốc trên tay sáng bùng, một làm hỏa cầu như đến từ địa ngục đường kính 10 li đang bùng cháy.

A Ngốc hoảng sợ, tinh thần lực của mình chẳng lẽ lại vừa có tiến bộ sao? Sao hỏa cầu lại lớn như vậy, hơn nữa nhiệt lượng cũng gia tăng rất nhiều.

A Ngốc ma pháp lực gia tăng, không, phải nói là tinh thần khống chế lực gia tăng. Nửa năm qua, hẳn mỗi ngày đều luyện tập Sanh Sanh biến, chính là dụng toàn bộ tinh thần chăm chú khống chế Sanh Sanh chân khí trong cơ thể từ từ chuyển hóa thành hình thể, biến ảo thành các loại bộ dáng. Điều này cũng khiến cho tinh thần lực hẳn không ngừng được tu luyện, mặc dù cũng không có tận lực suy nghĩ, nhưng tinh thần lực vẫn có tiến bộ nhất định. Tái khống chế ma pháp nguyên tố, lại càng thêm nhuần nhuyễn.

A Ngốc vươn tay trái, vận khởi Sanh Sanh chân khí, ngón tay lóe ra bạch quang nhàn nhạt. Hỏa cầu nhẹ nhàng bắn ra, một điểm lam hỏa tinh nhất thời tung bay. Mặc dù chỉ có một điểm hỏa tinh, nhưng khi rơi vào đông củi liền lập tức bùng cháy, màn đêm đen tối nhất thời sáng hẳn lên. Ba người đồng thời cảm giác được thân thể ấm áp.

Bọn họ đưa tay hơ hơ cạnh đông lửa. Nham Lực nói:

- A Ngốc, ta lại đi tìm ít nhánh cây. Chỗ củi này sợ không đủ qua một đêm.

Nói xong, xoay người đi đến khu rừng nhỏ cách đó không xa.

Bởi vì hôm nay ba người đều ăn hơi nhiều nên hiện tại cũng không có đói. A Ngốc và Nham Thạch tìm một chút lá khô vun thành đông, tạm thời coi như làm giường, chuẩn bị ngủ.

Nham Thạch nói:

- A Ngốc huynh đệ, chúng ta sợ rằng sẽ không dễ dàng gì tìm được Tinh Linh Tộc nhân. Nếu như phải xới tung từng góc nhỏ trên Lạc Nhật đế quốc, hai năm thời gian e cũng không đủ. Càng huống chi, không biết các quốc gia khác có nhúng tay vào hay không, nếu thật sợ rằng rất phiền toái.

A Ngốc suy nghĩ một chút, nói:

- Nham Thạch đại ca, lần trước chúng ta đã bàn bạc qua, Tinh Linh Tộc nhân đều do Đạo Tặc công hội bắt đi. Bọn họ chắc hẳn chỉ bán cho các đại quý tộc xuất ra giá cực cao. Ta nghĩ, nếu là đại quý tộc tuyệt sẽ không ở địa phương hẻo lánh. Mặc dù Lạc Nhật đế quốc rất lớn, nhưng thành thị có đại quý tộc chắc không nhiều lắm. Chúng ta lấy các thành thị đó làm mục tiêu trước tiên tìm đến, hẳn sẽ có thu hoạch nhất định. Chúng ta chỉ cần tìm được một tộc nhân Tinh Linh Tộc, từ bọn họ hiểu được sự tình, sau đó tiếp tục tìm kiếm sẽ dễ dàng hơn, người thấy thế nào?

Nham Thạch hơi giật mình nhìn A Ngốc, một hồi lâu mới phản ứng, cười nói:

- A Ngốc, người khi nào trở nên thông minh như vậy. Thật không ngờ a!

A Ngốc gãi gãi đầu, có chút xấu hổ nói:

- Ta nào có gì thông minh, chỉ là đột nhiên có ý nghĩ này mà thôi, đại ca, người thấy được không?

Nham Thạch ha ha cười nói:

- Đương nhiên được, đây là biện pháp tốt nhất lúc này rồi. Nào cùng ta xem xem gần đây có đại thành thị nào.

Nói xong liền bày bản đồ ra xem xét.

- Ân, chính là nơi này, đại thành thị gần chúng ta nhất chính là Hắc Ám thành của Hắc Ám tỉnh. Chúng ta bắt đầu từ đây, sau đó đi qua từng đại thành thị của mỗi tỉnh, cuối cùng mục tiêu chính là thủ đô Lạc Nhật đế quốc.

A Ngốc gật đầu nói:

- Hào, vậy sớm mai chúng ta sẽ nhanh chóng khởi hành đến Hắc Ám tỉnh. Hy vọng ngay trạm thứ nhất đã có thu hoạch!

- Buông ta ra, buông ta ra, người hãy để cho ta chết, để mặc ta chết đi. Ta sống trên đời này làm gì nữa.

Tiếng kêu khóc không ngừng truyền đến. A Ngốc và Nham Thạch ngạc nhiên nhìn lại. Thấy Nham Lực đang từ trong rừng cây chạy ra, dường như vác theo một người, người này không ngừng giãy dụa, tiếng kêu khóc là từ hắn phát ra.

Nham Lực phi thân, hạ xuống cạnh A Ngốc và Nham Thạch. Tay buông lỏng, thả người kia xuống đất. Đó là một gã trung niên nhân, trên người quần áo nhiều chỗ rách nát, sắc mặt tái nhợt, bị ném xuống đất, hắn nhất thời đau nhức kêu rên, chật vật bò dậy, chỉ vào mặt Nham Lực mắng:

- Cái tên lùn kia, ai khiến người xen vào việc của ta, chẳng lẽ ta ngay cả quyền chết cũng không có? Tới phiên người quản sao, người muốn gì hả?

Hắn nói lưu loát ngôn ngữ của Thần Thánh Giáo đình nên ba người nghe cũng có thể hiểu được.

Hắn mắng chửi chạm đúng vào nghịch lân của Nham Lực, ô quang chột lóe, một thanh chiến phủ đã đặt lên cổ hắn, Nham Lực giọng căm hận:

- Người nói ai lùn?

Trung niên nhân hừ một tiếng, nói:

- Đương nhiên nói người, người giết ta đi, ta chẳng thiết sống từ lâu rồi.

A Ngốc và Nham Thạch kinh ngạc nhìn trung niên nhân. Nham Thạch hỏi:

- A lực, chuyện gì vậy, người tìm củi chứ đâu phải tìm người?

Nham Lực cả giận nói:

- Người này quả thực hỗn tương. Ta đang tìm củi thì thấy hắn muốn tự sát, hảo tâm cứu hắn xuống, nhưng hắn lại mắng ta, sớm biết thế thì để mặc cho hắn chết cho rồi.

A Ngốc đứng lên tới cạnh trung niên nhân, gạt chiến phủ của Nham Lực sang một bên, hỏi:

- Đại thúc, người có chuyện gì phiền lòng mà lại nghĩ quần như vậy? Chết thì sẽ không thể tiếp tục sống được.

Trung niên nhân mặt tái nhợt liếc nhìn A Ngốc.

- Nói nhảm, ta nếu đã muốn chết thì nghĩ đến sống làm gì. Ta sống còn có ý nghĩa gì nữa chứ! Ta chẳng còn gì nữa, không còn gì....

Lần nữa tâm tình hần lại kích động.

A Ngốc nắm chặt bả vai trung niên nhân, truyền sang một cổ Sanh Sanh chân khí tinh thuần làm trung niên nhân hạ nhiệt, sắc mặt hồng nhuận một ít, tâm tình dần dần bình tĩnh lại, đặt mông ngồi xuống, ánh mắt trở nên ngốc trệ.

A Ngốc liếc nhìn Nham Thạch, ngồi xuống bên cạnh trung niên nhân, hỏi:

- Đại thúc, rốt cuộc đã có chuyện gì mà bức người phải tìm tới cái chết? Nói cho chúng ta biết không chừng sẽ giúp được người.

Trung niên nhân nhìn về phía A Ngốc, lúc này mới phát hiện hần mặc trang phục ma pháp sư, đáy mắt dấy lên một tia hy vọng, thì thào nói:

- Ta vốn là một phú thương trong Hắc Ám thành. Một năm trước, ta thế thiệp thành đàn, gia tài vạn quán, nhưng chỉ trong một năm, ta đã mất đi tất cả! Người nói ta sống còn có ý nghĩa gì nữa, ta đã hơn 40 tuổi, không còn khả năng đông sơn tái khởi a.....

Hần từ từ thuật lại tạo ngộ của mình.

Nguyên lai, người này tên là Tôn Thập Nạp, buôn bán dược liệu tại Hắc Ám tỉnh. Trải qua hơn 10 năm cố gắng, đã gây dựng được gia nghiệp khổng lồ. Nhưng đến trung niên, không còn muốn nỗ lực phấn đấu nữa, bắt đầu cố thủ viện thành. Tại Hắc Ám tỉnh, tỉnh hội Hắc Ám thành, mua một khu nhà cao cấp và cửa hàng tiếp tục kinh doanh dược phẩm. Bởi vì Hắc Ám thành trị an không tốt, thường xuyên phát sinh ẩu đả, cho nên nhu cầu dược phẩm rất cao, hần sinh ý càng ngày càng phát, ngay cả ngoại tỉnh cũng tìm đến mua sắm. Sau mấy năm, cũng tạo nên chút danh khí tại Hắc Ám thành. Bởi có tiền nên mỹ nữ cùng đánh bạc trở thành niềm lạc thú của hần, chẳng những cưới hơn 10 thế thiếp, càng lại cùng vài tên mèo mả gà đồng dụ dỗ bắt đầu bài bạc.

Đánh bạc càng ngày càng nghiện, càng ngày càng đánh lớn, theo đám “bằng hữu” đó dụ dỗ, rất nhanh hần trở thành hào phóng vùng tiền như rác. Tiền như nước chảy không ngừng biến mất. Chỉ trong một năm, chẳng

những đem gia sản thua sạch sẽ, còn nợ tiếp một khoản không nhỏ. Tất cả thế thiếp đều lủi mất, biến thành người cô đơn.

Ngày hôm trước, người của sòng bạc lại đến bức nợ. Hẳn vì giữ mạng liền chạy khỏi Hắc Ám thành. Hai ngày trốn chạy như chuột khiến Tôn Thập Nạp nhận ra, giờ hẳn đã mất tất cả, còn sống thì còn bị người đuổi giết, không bằng tự mình chấm dứt. Vào sâu trong rừng, cởi đai lưng làm dây chuẩn bị tự sát, đúng lúc gặp phải Nham Lực đang đi lấy củi cứu hẳn.

Nghe xong chuyện xưa của Tôn Thập Nạp, A Ngốc hít sâu một hơi lãnh khí. Mặc dù hẳn còn không rõ đánh bạc là như thế nào, nhưng cũng thấm nguy hại nó tạo ra mà kinh ngạc.

- Đại thúc, đánh bạc đáng sợ đến mức có thể bức ngài đến tuyệt lộ sao? Nếu không đánh nữa thì sẽ tốt hơn rồi.

Tôn Thập Nạp cười khố:

- Người nói nghe dễ dàng thế. Đánh bạc so với mỹ nữ còn muốn nghiện hơn. Chỉ trong một đêm nó có thể khiến người trở thành bạo phú, và cũng chỉ qua một đêm thành kẻ nghèo rớt mồng tơi. Mặc dù người thắng rất ít, nhưng đại đa số người chơi lại không biết chán, căn bản không thể khống chế không được chính mình. Trong tay mà có tiền sẽ rất ngứa ngáy. Hắc Ám thành nghiệp đánh bạc phi thường phát đạt, từ hải tử mười mấy tuổi đến lão nhân 80 tuổi, cơ hồ không người nào không chơi. Táng gia bại sản như ta không chỉ có một hai người.

Nham Thạch khinh thường hừ một tiếng, nói:

- Tất cả là tự các người tìm đến, có cuộc sống thoải mái thì không muốn lại đâm đầu vào vực sâu bài bạc, là tự chính người bức mình đến tuyệt lộ mà thôi.

Tôn Thập Nạp thở dài thống khổ nói:

- Đúng vậy! Là tự ta bức ta. Nhưng tiểu huynh đệ, là người không biết, khi một người nằm trong tay không ít tiền, mọi thứ đều đã hưởng thụ qua, thì rất dễ sinh ra hư hỏng. Ta hiện tại cũng rất hối hận, nhưng hối hận thì có tác dụng gì chứ? Ta đã mất đi hết thảy, không thể vãn hồi. Hiện tại đối với ta mà nói, cái chết có lẽ là lối thoát tốt nhất. Nếu như còn có kiếp sau, ta

nhất định sẽ không bài bạc. Các người hãy để cho ta chết đi, ta không còn hy vọng gì nữa.

A Ngốc vội la lên:

- Không cần kiếp sau, ngài hiện tại tuổi cũng không quá lớn! Một lần nữa phát triển vẫn còn kịp. Đại thúc, người phải quyết tâm lên, người có kinh nghiệm nhiều năm, nói không chừng còn có thể khôi phục huy hoàng ngày xưa ấy chứ!

Vốn hăn thiện lương đương nhiên không thể để Tôn Tháp Nạp tự sát, chỉ có thể tận lực khuyên can. Tôn Tháp Nạp thở dài một tiếng, nói:

- Không có khả năng. Ta hiện tại đã không có nhiệt huyết như hồi trẻ nữa. Cám ơn các người đã nghe ta thổ lộ. Ta nên rời đi thôi, tìm một nơi tự kết liễu, chết mới là cách giải thoát tốt nhất. Có lẽ, truy binh bức nợ của sòng bạc sẽ rất nhanh tìm đến đây.

A Ngốc kéo Tôn Tháp Nạp dậy, nói:

- Đại thúc, ngài đừng như vậy, không phải chỉ là thiếu tiền sao? Chúng ta sẽ giúp ngài!

Tôn Tháp Nạp liếc nhìn A Ngốc, nói:

- Người mặc dù là ma pháp sư, nhưng ta nợ số lượng cũng không phải nhỏ, chừng hơn vạn kim tệ a! Có khi còn hơn thế. Haizzzz, trước kia, một vạn kim tệ đối với ta mà nói chẳng đáng gì, nhưng hiện tại thì không, cho dù có cần ta đem bán đi, chỉ sợ cũng không đáng giá bằng 1% trong đó.

A Ngốc lặng người hỏi:

- Trên vạn kim tệ?

Con số này khiến hăn không khỏi nhớ đến lời Tạp Trung đã nói tại Quang Minh thành, là trưởng lão ma pháp sư công hội, tại bất cứ phân hội nào cũng đều có thể điều động khoảng một vạn kim tệ, như vậy chẳng khác nào nói bản thân mình đang có 1v kim tệ sao? Nếu vì cứu người thì cũng xem như không uống phí. Nghĩ vậy liền dứt khoát nói:

- Không phải trên vạn kim tệ sao? Đại thúc, người đừng lo lắng, ta giúp người trả nợ. Sau đó người bắt đầu lại vẫn còn kịp!

Tôn Tháp Nạp trong mắt sáng ngời, nắm bả vai A Ngốc, run run nói:

- Tiểu huynh đệ, người.... người vừa nói cái gì?

A Ngốc kiên định nhắc lại:

- Ta nói, khoản nợ của ngài ta sẽ trả giúp, ngài không cần phải chết nữa!

Nham Thạch bên cạnh âm thầm lắc đầu, nghĩ thầm, A Ngốc thật cả tin, mới nghe hăn nói vậy đã tự nguyện trả nợ giúp hăn.

Tôn Tháp Nạp thân thể mềm nhũn, tê liệt ngã xuống, kích động nước mắt không ngừng chảy, thì thào nói:

- Hải tử, người thật sự là người tốt, người thật sự là người tốt a! Ta, ta lại được cứu. Xem ra, thiên thần thật đã chiếu cố ta, để ta gặp được quý nhân.

A Ngốc giúp Tôn Tháp Nạp đứng lên, an ủi nói:

- Đại thúc, ngài đừng như vậy, chúng ta thật không thể nhìn ngài đi đến tuyệt lộ a! Ngài trước theo chúng ta ở đây nghỉ ngơi một đêm. Ngày mai chúng ta sẽ vào Hắc Ám thành.

Tôn Tháp Nạp không ngừng thở hỗn hển, ánh mắt ngốc trệ nhìn đồng lửa trước mặt, thì thào nói không ra lời.

A Ngốc lấy ra lương khô và nước đưa cho Tôn Tháp Nạp, nói:

- Đại thúc, ngài ăn chút đồ đi, sau đó sớm nghỉ ngơi. Ngày mai đến hết thấy đều đã tốt đẹp.

Tôn Tháp Nạp tiếp nhận lương khô và nước, nghẹn ngào nói:

- Tiểu huynh đệ, ta nên làm thế nào báo đáp người mới tốt đây!

A Ngốc nói:

- Không cần ngài báo đáp ta, ngài chỉ cần hảo hảo sống tốt, là được. Nhanh ăn đi.

Tôn Tháp Nạp sớm đã đói rã rời, liều mạng nhét lương khô vào miệng, suýt nghẹn mới uống một chút nước. A Ngốc nhìn Tôn Tháp Nạp ăn, thỏa mãn cười. Đối với hăn mà nói, trợ giúp người khác chính là niềm vui sướng lớn nhất, khiến hăn rất thỏa mãn.

Nham Thạch kéo A Ngốc lại gần, thấp giọng nói:

- A Ngốc, người Lạc Nhật đế quốc chẳng ai là tốt cả, người sao chắc người này không phải lừa gạt chứ? Hay là cẩn thận một chút tốt hơn. Huống chi, một vạn kim tệ không phải số tiền nhỏ, người thật sự phải giúp hăn sao?

A Ngốc gật đầu nói:

- Đại ca, người xem Tôn Tháp Nạp đại thúc đáng thương như vậy! Hẳn nhất mực muốn tự sát, sao có thể là giả bộ chứ? Người cũng đừng đa tâm, một vụn kim tệ mặc dù lớn, nhưng vì cứu người vẫn là đáng giá! Ta nghĩ, ma pháp sư công hội sẽ không trách ta.

Nham Thạch thở dài:

- Thôi vậy, đi đến đâu tính đến đó. Vừa hay đến đây chúng ta cũng chưa có người dẫn đường.

Hắn không đành lòng làm khó A Ngốc, nhưng vẫn âm thầm chú ý quan sát cái tên Tôn Tháp Nạp đột nhiên xuất hiện. Nghĩ thầm, chỉ cần người lộ ra cái đuôi hồ ly, có bất cứ hành động nào bất lợi đối với chúng ta, ta nhất định sẽ làm người biến dạng.

Từ khi tiến vào Hắc Ám tỉnh tới nay, Nham Thạch vẫn phi thường cẩn thận, dù sao nơi này cũng là nơi hắc ám nhất toàn đại lục, trong truyền thuyết, nơi này khắp nơi đều tràn ngập hơi thở tà ác.

Sáng sớm ngày thứ hai, dưới sự chỉ dẫn của Tôn Tháp Nạp, bốn người đang trên đường đến Hắc Ám thành. Dọc đường đi, Tôn Tháp Nạp ngoại trừ mở lời chỉ đường, thì vẫn luôn trầm mặc ít nói. Chỉ là ngẫu nhiên dùng ánh mắt tràn ngập cảm kích liếc nhìn A Ngốc.

Càng đến gần Hắc Ám thành, hẳn trên mặt thần sắc lo lắng càng ngày càng nặng nề. Hắc Ám thành, Hắc Ám tỉnh tỉnh hội, ngoài quy mô to lớn hơn thì trông cũng không khác gì Quang Minh thành, rộn ràng nhộn nhạo tấp nập người qua kẻ lại.

Đi tới cửa thành, Tôn Tháp Nạp dừng lại, thần sắc thống khổ như nhìn thấy cánh cửa địa ngục vậy.

- Đại thúc, người đừng lo lắng, ta nếu đã đáp ứng giúp người trả nợ, thì nhất định có thể làm được, đi, chúng ta vào thôi.

A Ngốc vừa an ủi Tôn Tháp Nạp, vừa lấy ra Tinh Linh Xuyên. Vòng tay có chút nóng lên, thoáng hiện lục mang nhàn nhạt. A Ngốc nhìn Nham Thạch, hai người trên mặt đều tràn đầy kích động, thần sắc hưng phấn, vòng tay đã nói cho bọn họ biết, tại Hắc Ám thành có Tinh Linh tộc nhân.

Nham Thạch thấp giọng nói:

- Vận khí thật sự là quá tốt, không nghĩ tới trạm thứ nhất đã có thể thuận lợi tìm được mục tiêu.

Chỉ cần tìm được một gã Tinh Linh Tộc nhân thôi thì tìm các Tinh Linh khác sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Nham Lực lúc này cũng phát hiện biến hóa của Tinh Linh Xuyên, vừa muốn cao hứng hô to, lại bị Nham Thạch bưng kín miệng, trừng mắt nhìn, hẳn lúc này mới bình tĩnh trở lại.

Tôn Tháp Nạp tựa hồ không có phát giác, vẫn như trước cúi đầu nghĩ ngợi.

A Ngốc thu Tinh Linh Xuyên vào trong lòng, nhìn đại môn Hắc Ám thành, tin tưởng mười phần nói:

- Chúng ta đi thôi!

“Các bằng hữu Tinh Linh gặp nạn, ta sẽ giải thoát cho các người. Ta nhất định sẽ cứu các người thoát khỏi khổ ải. Các người nhất định phải kiên trì!”

Nghĩ vậy, A Ngốc trong mắt lóe ra sự kiên nghị.

Đi tới trước cửa thành, Tôn Tháp Nạp đột nhiên dừng lại, thân thể có chút co rút, thấp giọng nói:

- A Ngốc tiểu huynh đệ, ta không muốn tiến vào, ta.... ta sợ gặp phải bọn bức nợ.

A Ngốc ngăn cản Tôn Tháp Nạp nói:

- Đại thúc, ngài đừng sợ, ta không phải đã đáp ứng giúp ngài trả nợ sao? Trả nợ rồi, những người đó sẽ không tìm ngài nữa, đi, chúng ta vào thôi.

Nói xong liền kéo Tôn Tháp Nạp đi vào thành, Tôn Tháp Nạp sao có thể kháng lại A Ngốc được chứ.

Bốn người rốt cuộc cũng đã tiến vào Hắc Ám thành.

Dòng người trong Hắc Ám thành còn muốn gấp đôi so với Quang Minh thành, ai nấy cũng đều vội vội vàng vàng, không ít người trên mặt đều lộ vẻ chán chường.

Đã vào thành, Tôn Tháp Nạp ngược lại lại buông lỏng một ít, thấp giọng nói với A Ngốc:

- Người xem, nhưng người sắc mặt chán chường, vẻ mặt mệt mỏi đều là những kẻ đã thua tiền sau một đêm bài bạc, trước kia, ta cũng là một trong số họ a!

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Thăng Chắc

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Câu Lạc Bộ Đêm Âm Hào

> Mã Duệ sao mà không biết Phì thúc nơi này gian trá chứ. Hắn đối với tên mập mạp này cũng chẳng có hảo cảm gì, chỉ là bởi hắn có chút quan hệ với Thành Chủ nên ít nhiều cũng chiếu cố đến. Bình thường Phì thúc cũng quả thật không thiếu cho hắn chỗ tốt. Nhưng trước mắt, hắn cũng không dám đối diện với ba người trước mặt này, đó là bởi vì hắn thấy rõ được trên vai A Ngốc là 9 khối kim sắc lục mang tinh.

Hắn đối với ma pháp sư cũng không phải hiểu nhiều, nhưng cũng nghe nói qua, ma pháp sư trên vai lục mang tinh càng nhiều, chứng minh hắn địa vị tại ma pháp sư càng cao. Tên hỏa hệ ma pháp sư trước mặt này lại có đến 9 khối lục mang tinh, rõ ràng là nhân vật trọng yếu trong ma pháp sư công hội.

Mặc dù ma pháp sư công hội cũng không có nhiều trợ giúp với Lạc Nhật đế quốc, nhưng ma pháp sư siêu nhiên địa vị thật là không thể bỏ qua. Bọn họ luôn có quan hệ mật thiết với Giáo đình, mà Giáo đình tại Lạc Nhật đế quốc lại có uy lực rất lớn, đến cả Thành Chủ cũng không dám đắc tội.

Càng huống chi, tại Hắc Ám thành, thực lực đại biểu cho tất cả. Ba người trước mặt này, vừa nhìn đã biết thực lực không kém, nếu như thật sự đắc tội, sợ rằng chính mình cũng không sống nổi.

Nghĩ vậy, hắn vội vã khách khí nói:

- Ma pháp sư tiên sinh, mặc dù sòng bạc có gian trá, nhưng các người cũng đã đánh bị thương nhiều người bọn họ. Ta xem, chuyện này nên cho qua đi.

A Ngốc ba người đồng thời ngăn ra. Bọn họ vốn tưởng tên tướng lĩnh này sẽ trợ giúp Phì thúc, không nghĩ đến lại nói vậy.

A Ngốc nói:

- Nếu tướng quân đại nhân đã nói như vậy thì cho qua đi. Nham Thạch đại ca, chúng ta đi thôi.

Nói xong liền kéo Nham Thạch đi ra ngoài.

Phì thúc bưng chặt cánh tay gãy, khóc hô:

- Mã Duệ tướng quân, bọn chúng đoạt tiền của ta a! Đó là toàn bộ gia sản của ta đó! Ngài, ngài sao không bắt bọn họ lại. Ta đóng nhiều thuế như thế, chẳng lẽ quân đội lại không giữ hộ ta tài sản sao?

Mã Duệ trừng mắt nhìn hăn không nhin được nói:

- Ít nói nhảm đi!

Ánh mắt sắc bén nhìn làm Phì thúc không dám tranh cãi nữa, trở mắt nhìn A Ngốc ba người rời đi.

A Ngốc ba người rời khỏi. Mã Duệ mới nói với Phì thúc:

- Người không thấy trong bọn họ có cao cấp ma pháp sư sao? Cho dù là Thành Chủ đại nhân, cũng không dám đắc tội với ma pháp sư công hội. Quy củ Hắc Ám thành chẳng lẽ người còn không hiểu, thực lực cường đại chính là tất cả. Phì thúc, lúc này người chịu mất của đi.

Phì thúc run rẩy:

- Nhưng ...bọn họ đã cầm đi tất cả! Ta sau này sống sao đây?

Mã Duệ hừ lạnh:

- Nhà không còn thì có thể kiếm, nhưng mạng không còn thì làm được gì. Cái tên ma pháp sư kia nếu dùng hỏa hệ ma pháp cao cấp, không riêng người mà chúng ta cũng khó thoát. Người muốn lấy lại nhà thì tự mình đi lấy đi. Ta không dám tùy tiện đắc tội với ma pháp sư công hội Người hãy tự mình thu thập tàn cuộc. Chúng ta đi.

Nói xong, dẫn theo thủ hạ rời đi, chỉ để lại Phì thúc đang toàn thân run rẩy vì khối tài sản vừa bị cướp đi.

Ra khỏi sông bạc, Nham Thạch tìm Tôn Thập Nạp, bốn người nhanh chóng rời đi. Đi tới một góc âm u, mọi người dừng lại, Tôn Thập Nạp lo lắng hỏi:

- Vừa rồi ta thấy có quân đội tiến vào, các người không có việc gì chứ?

Nham Thạch lắc đầu:

- Chúng ta không có việc gì! Tôn Tháp Nạp đại thúc, người có biết vật này là gì không?

Vừa nói vừa đem ma tinh tạp Phì thúc đã đưa qua.

Tôn Tháp Nạp trong mắt sáng ngời, nói:

- Đây là vật trữ tiền thông dụng khắp Lạc Nhật đế quốc! Các người không phải ngoại nhân ư? Sao trên người lại có?

Nham Thạch mỉm cười:

- Xem ra, cái tên mập mạp đó cũng không có gạt chúng ta.

A Ngốc đột nhiên nói:

- Nham Thạch đại ca, chúng ta sau này đừng làm những việc như thế này nữa. Ta thấy rất không thoải mái.

Hắn cúi đầu đứng đó, trong lòng phiền muộn.

Nham Thạch ngăn người:

- A Ngốc huynh đệ, tiền này đều là sòng bạc lấy của đồ khách. Chúng ta cũng không có làm sai gì, người lương thiện quá đó.

A Ngốc như trước cúi đầu, nói:

- Mặc dù sòng bạc gạt tiền là không đúng, nhưng chúng ta cũng đã hơi quá đáng, vị Phì thúc kia nếu như táng gia bại sản, sau này biết sống thế nào?

Mọi chuyện xảy ra tại sòng bạc khiến hắn rất buồn bực.

Nham Thạch cười lắc đầu:

- A Ngốc huynh đệ, người quá đơn thuần, người cho rằng cái tên mập mạp đó thật đưa hết tiền cho chúng ta sao? Hắn nhất định còn có ma tinh tạp khác, nếu không, cho dù vì bảo vệ tánh mạng, cũng không thống khoái lấy ra như vậy. Được rồi, không nên nói tiếp, đại ca đáp ứng người, sau này sẽ không tiếp tục làm ra sự tình này nữa.

A Ngốc trong lòng vui vẻ, cảm kích nói:

- Đại ca, cảm ơn người.

Nham Thạch ha ha cười, nói:

- Đều là huynh đệ cả, cảm tạ gì. Chúng ta đi thôi, trước giúp Tôn Tháp Nạp đại thúc trả nợ. Sau đó còn phải làm chính sự nữa chứ.

Ba người tại sông bạc, rõ ràng rơi vào tình huống bất lợi, vẫn có thể bình an đi ra, vẫn thẳng tiền, khiến Tôn Tháp Nạp tin tưởng hơn nhiều, không còn sợ hãi như trước, dẫn theo ba người đi đến Hắc Ám thành.

Hắc Ám thành thật sự rất lớn, bốn người đi đủ hai canh giờ, xuyên qua 7-8 con đường mới tới sông bạc nơi Tôn Tháp Nạp thua toàn bộ gia sản.

Sông bạc này có bốn tầng lầu, bên ngoài lắp đặt kim bích huy hoàng, cửa có hai tiểu cô nương vóc người yếu điệu thường trực nụ cười chuyên nghiệp. Đồ khách không phải tới rất nhiều nhưng đại đa số đều ngồi xe ngựa mà đến, rõ ràng so với tiểu sông bạc kia không cùng một đẳng cấp.

Tôn Tháp Nạp nhìn sông bạc trước mắt, trong mắt toát ra thần sắc mê mang, thì thào nói:

- Chính là nơi này.... chính là nơi này. Nhà cửa của ta toàn bộ thua ở đây!

A Ngốc nhìn biển hiệu thật lớn thì thầm:

- Câu lạc bộ đêm Âm Hào.

Hắn đột nhiên cảm giác ngực mình nóng lên, tay lấy ra Tinh Linh Xuyên, kinh ngạc phát hiện, Tinh Linh Xuyên lực quang càng ngày càng mạnh. Nham Thạch vui mừng, nói khê với A Ngốc:

- Huynh đệ, xem ra chúng ta còn phải đánh bạc một lần nữa. Sông bạc này nhất định có Tinh Linh Tộc tộc nhân.

A Ngốc gật đầu. Cứu thoát Tinh Linh là việc trọng yếu, gắt gao nắm chặt Tinh Linh Xuyên, nói:

- Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?

Nham Thạch nói:

- Chúng ta trước giúp Tôn Tháp Nạp trả nợ, sau đó tùy thời hành xử.

Tôn Tháp Nạp tựa như đang đắm chìm trong quá khứ, ánh mắt vững vàng nhìn chằm chằm đại môn Câu lạc bộ đêm Âm Hào, nói:

- Nơi này tuyệt đối là nơi tiêu tiền lớn nhất Hắc Ám thành. Hơn 10v gia sản của ta tất cả đều ở đây. Tại sao, tại sao ta lại ngu như vậy, cứ thế ném đi tâm huyết cả đời. Ta phấn đấu hơn 20 năm mới tích được chút nghiệp a!

Nói tới đây, hắn kích động toàn thân run nhẹ, hai tròng mắt đã ươn ướt. A Ngốc vỗ vỗ vai Tôn Tháp Nạp, nói:

- Đại thúc, người cũng đừng khổ sở, chờ chúng ta giúp người trả nợ xong, người có thể lại lần nữa bắt đầu, nhớ sau này đừng đánh bạc nữa.

Tôn Tháp Nạp giọng cảm hận nói:

- Đánh bạc, đánh bạc, ta xin thề, sau này tuyệt không bước vào sòng bạc nữa bước. A Ngốc tiểu huynh đệ, ta hiện tại rất muốn có cuộc sống bình thường a!

Nham Thạch nói:

- Hắc Ám thành đúng là một cái động hắc ám, nhiều khi không tại bản thân mà do hoàn cảnh đưa đẩy. Ta nghĩ, người nên rời hẳn đến Hoa Thịnh đế quốc. Nơi đó đối với người mà nói, đúng là thiên đường a.

Tôn Tháp Nạp trong mắt sáng ngời:

- Hoa Thịnh đế quốc, đúng vậy! Đến đế quốc chính nghĩa đó có lẽ ta mới có đường sống. Nhưng.... nhưng ta nghe nói bên kia đang có lệnh giới nghiêm, hơn nữa, cũng không hoan nghênh người Lạc Nhật đế quốc như ta.

Nham Thạch mỉm cười:

- Yên tâm đi, chúng ta tự có biện pháp giúp người. Đi, chúng ta vào thôi. Trả nợ xong thì người không còn phải lo lắng gì nữa. Tôn Tháp Nạp đại thúc, người phải nhớ kỹ, khi vào đó, hãy nói chúng ta là bà con xa của người, nghe nói người khó khăn nên cố ý tìm đến giúp. Chúng ta không muốn người sòng bạc hoài nghi.

Tôn Tháp Nạp gật đầu, hít sâu, đi nhanh vào Câu lạc bộ đêm Ám Hào.

A Ngốc ba người, gắt gao đi theo phía sau. Đi tới cửa, hai tiểu cô nương xinh đẹp khuôn mặt tươi cười nghênh đón.

- Ui cha, đây không phải lão bản Tôn Tháp Nạp sao? Ngài lại có tiền rồi ư? Người truy nợ của chúng ta cũng mới về thôi đó. Nếu như ngài không mang tiền đến trả nợ, ta khuyên ngài nhanh chạy đến hoang lạc mà trốn đi.

Hai tiểu cô nương che miệng mà cười. Thân hình đầy đặn không ngừng rung, sóng mộng nhũ lãng, không ngừng rung theo.

Nham Lực nhìn chăm chăm hai tiểu cô nương thân thể đầy đặn, âm thầm nuốt nước miếng. Tôn Tháp Nạp có chút phần hận nhìn chăm chăm nói chuyện với hai tiểu cô nương:

- Đại gia hôm nay trở về chính là để trả nợ, không thấy được ta dẫn theo khách quý đến sao? Bọn họ đều là bà con xa của ta, chẳng lẽ lão bản các người dạy các người dùng thái độ này đối phó với khách nhân sao?

Hai tiểu cô nương ánh mắt sáng lên khi nhìn thấy thân hình khôi vĩ của Nham Thạch, một tả một hữu nhanh chóng tiếp cận.

- Nguyên lai là khách quý lâm môn! Thật sự là không có ý tứ, mau, thỉnh vào bên trong.

Nham Thạch hừ lạnh, ánh mắt lạnh lùng hù dọa hai tiểu cô nương không dám lại gần. Rồi cùng A Ngốc và Tôn Thập Nạp đi vào bên trong. Nham Lực tụt lại sau cùng, dùng tay nhéo mũi một tiểu nữ lang, lộ ra bộ dạng mê say.

- Tiểu thư, buổi tối có rảnh không?

Hai nữ lang giữ cửa này hiển nhiên đã được huấn luyện nhiều năm, không hề vì Nham Lực nhẹ bạc mà tức giận. Một nữ lang cao hơn Nham Lực một cái đầu, dịu dàng nói:

- Đại gia, chúng ta buổi tối mặc dù không rảnh, nhưng nếu ngài đồng ý xuất ra giá cao, được lão bản chúng ta cho phép, phục vụ ngài không thành vấn đề. Đến lúc đó, ngài muốn làm gì, không phải tùy tâm sở dục sao?

Nham Lực bị hai tiểu cô nương khiêu khích người nóng lên. Tại Phổ Nham Tộc, hẳn bị các trưởng bối quản rất chặt, chưa từng có cơ hội phóng túng. Hơn nữa hẳn lại hơi lùn, mặc dù là chiến sĩ nổi tiếng trong tộc, nhưng các cô nương có chút xinh đẹp thì chẳng ai thèm đếm xỉa đến hẳn. Do vậy đến nay hẳn vẫn chưa lần nào được chạm vào nữ nhân. Hai hỏa nữ lang này đã câu dẫn khơi dậy ngọn lửa nguyên thủy trong lòng hẳn.

- A lực, người làm gì thế? Nhanh lên.

Nham Thạch không thấy Nham Lực đi cùng, sợ hẳn lạc mất nên xoay lại tìm, nhưng lại chứng kiến Nham Lực đang trêu ghẹo hai nữ lang giữ cửa, không khỏi giận dữ.

Nham Lực hoảng sợ, vội vã chạy đến bên Nham Thạch. Nham Thạch mặt trầm như nước, lạnh lùng nói:

- A lực, người nhớ kỹ cho ta, nếu như người dám chạm vào các nữ nhân kia, đừng trách ta không nhận huynh đệ, lập tức đuổi người về Phổ Nham

Tộc.

Nham Lực rất sợ Nham Thạch, e ngại, mặt đỏ lên, cúi đầu nói:

- Đại.... đại ca, ta không có...

- Còn không có, ta nếu không quay lại người còn định tiếp tục thế nào nữa. Mấy nữ nhân đó có gì tốt, không biết đã qua tay bao người. Ta trước kia sao lại không phát hiện, người còn có tật xấu háo sắc. Hừ....

Nham Lực đầu hàng:

- Đại ca, người tha cho ta một lần đi. Ta không dám nữa. A! Đi nhanh đi, nếu không lại tìm không được A Ngốc.

Nói xong vội vã chạy vào bên trong.

Nham Thạch bất đắc dĩ thở dài, xem ra, mình phải quản chặt tiểu tử Nham Lực này, nhất định không thể để hẫng lạc lối a! Có lúc, chỉ nhằm một bước là hỏng cả đời luôn.

Câu lạc bộ đêm Âm Hào bên trong trang trí càng thêm xa hoa, mặt đất tất cả đều trải thảm hồng, trên vách tường giắt Lưu Ly Cung đăng, thị nữ xinh đẹp dung mạo diễm lệ qua lại không dứt, khiến Nham Lực nuốt nước miếng không kịp. Đám thị nữ này còn xinh hơn nữ lang giữ cửa gấp mấy lần.

Vào cửa là một đại sảnh hình tròn người rộng trăm thước vuông, cao 5 thước, chung quanh trang trí hoa lệ, tạo cảm giác phong nhã. Hai bên trái phải đều có một thang lầu, hiển nhiên là để thông lên tầng trên. Đối diện là nhất phiến kim sắc đại môn, trên cửa có biển hiệu hoành tráng, trên có ba chữ to: Phú Hoa Thính. Đại môn đóng chặt, người ngoài không thể chứng kiến tình cảnh bên trong.

Tôn Thập Nạp giải thích với ba người:

- Câu lạc bộ đêm Âm Hào có bốn tầng, nói trắng ra là, lầu xanh kết hợp với đánh bạc. Tầng thứ nhất đều là đồ khách phổ thông, nhưng cũng phải có 1000 kim tệ mới có thể tiến vào. Tầng thứ hai tựu đều là một ít phú hào, mỗi lần đồ thấp nhất cũng phải 1 vạn kim tệ. Mà tầng thứ ba, thì đều là tầng lớp thượng lưu trong xã hội, quý tộc hoặc tuyệt đỉnh đại phú hào, còn có một ít luyện kim thuật sĩ và ma pháp sư.

Nghe hẳn nói vậy, A Ngốc thất thanh nói:

- Cái gì? Luyện kim thuật sĩ cũng tới loại địa phương này?

Tôn Tháp Nạp gật đầu:

- Đúng vậy! Luyện kim thuật sĩ cũng được tôn kính không kém ma pháp sư. Bọn họ luyện chế được một ít vật phẩm cũng có thể bán được với giá rất cao, có thể nói là người có tiền nhất trên đại lục. Bọn họ cũng là khách nhân tôn quý của Câu lạc bộ đêm Âm Hào, bình thường tới, đều trực tiếp lên tầng ba.

A Ngốc trong lòng thầm nghĩ, Ca Lí Tư sư phụ chắc chắn sẽ không đến loại địa phương này. Hắn cũng là lần đầu tới đây, nếu như không phải Tôn Tháp Nạp nói hắn thua toàn bộ gia sản tại đây. Hắn thật không thể tin phú lệ đường hoàng kia lại là địa phương gian trá tiêu tiền bạc nhất.

Tôn Tháp Nạp nói tiếp:

- Tầng thứ tư rất hiếm người lui tới. Nơi đó chỉ tiếp đón những người vừa có tiền vừa có quyền thế, thân phận cực kỳ tôn quý. Ta nghe nói, nơi đó không phải nơi đánh bạc, giống khách sạn hơn, dùng để các khách nhân tôn quý nghỉ ngơi, bất luận người muốn gì, câu lạc bộ đêm đều có thể thỏa mãn người. Bên trong có rất nhiều tuyệt sắc thiếu nữ.

Nham Thạch trầm ngâm:

- Đại thúc, người nói Câu lạc bộ đêm Âm Hào này có thể có nhiều ít, bao nhiêu tư sản?

Tôn Tháp Nạp dấy mắt hiện lên một tia dị mang, thì thào nói:

- Rất khó nói, bất quá, nhìn sơ qua gian hàng này sợ cũng phải đáng giá mấy ngàn vạn kim tệ. Bọn họ một ngày thu vào, tuyệt không ít hơn 100 vạn kim tệ, tương đương với tiền thuế của một thành thị bình thường. Bất quá, nghe nói nơi này một nửa nguồn thu đều phải giao cho Hắc Âm thành. Hắc Âm thành cho dù không phải đại thành thị thứ nhất trên đại lục nhưng xếp trong 3 hạng đầu tuyệt không sai. Nhưng cũng không thể nói tất cả mọi người trong thành đều giàu có, chỉ có quý tộc và đại phú thương mới là người thắng, ngay cả quy mô gia nghiệp trước kia của ta cũng không đáng gì. Tại khu phú nhân trong thành, có không ít người gia sản phải gấp ngàn vạn lần ta.

Mọi người đang suy tư đều kinh ngạc trước lời Tôn Tháp Nạp nói, đột nhiên nghe được một thanh âm bén nhọn:

- A! Tôn Tháp Nạp, người cư nhiên còn dám trở về, đỡ mất công ta đi tìm người. Hôm nay nếu không trả tiền, người cũng đừng mong sống ra ngoài.

Một trung niên nhân vóc người gầy cao đi tới, phía sau mang theo hai gã bảo kê kiện tráng. A Ngốc từ hơi thở 2 gã bảo kê phát hiện, bọn họ công phu đều không kém.

Tôn Tháp Nạp thấy trung niên nhân, chấn động toàn thân, theo bản năng né sau người A Ngốc. A Ngốc nghênh đón, nói:

- Người không nên làm khó Tôn Tháp Nạp đại thúc, chúng ta đến chính là muốn thay hắn trả nợ.

Trung niên nhân vừa nhìn trang phục hoa lệ trên người A Ngốc, trong lòng chấn động, Lạc Nhật đế quốc ma pháp sư số lượng cực kỳ thưa thớt, hắn mặc dù kiến thức rộng rãi, nhưng cũng nhận không ra cấp bậc của A Ngốc. Khách khí nói:

- Nguyên lai là ma pháp sư tiên sinh, mới vừa rồi thật sự thất lễ. Tiên sinh quang lâm tể xá, thật sự làm cho Câu lạc bộ đêm Âm Hào bừng bừng sáng chói a!

A Ngốc nói:

- Người chính là lão bản ở đây? Chúng ta muốn thay Tôn Tháp Nạp đại thúc trả nợ.

Trung niên nhân mỉm cười:

- Ma pháp sư tiên sinh, tại hạ Kim Sóng, chỉ là một quản sự nhỏ nhoi, không phải lão bản. Nếu ngài nguyện ý thay Tôn Tháp Nạp trả nợ, vậy chúng ta đến phía sau nói chuyện đi.

Vừa nói liền thủ thế mời A Ngốc.

A Ngốc quay đầu nhìn Nham Thạch, Nham Thạch hướng hắn khẽ gật đầu.

Kim Sóng dẫn theo 4 người đi tới một đại phòng ở tầng một. Tường phòng trang trí hoa lệ, giữa phòng chỉ có một cái bàn lớn, xung quanh đặt ghế sa lon thùng thình. Kim Sóng nói:

- Mời vị mời ngồi!

Ghế sa lon mềm mại ngồi lên thật dễ chịu.

Đợi mấy người yên vị, Kim Sóng mới ra sau bàn, từ trong đồng giấy tờ rút ra một tờ giấy, nói:

- Đây là giấy nợ do Tôn Thập Nạp tiên sinh lưu lại. Tổng cộng là 10500 kim tệ. Tính đến giờ đã thiếu ba tháng, tính cả tiền lãi hần là phải trả 40500 kim tệ. Nếu các vị là tới giúp hần trả nợ, vậy mời đem tiền ra.

Tôn Thập Nạp giật mình đứng lên, trên mặt tràn ngập phần nộ, thất thanh nói:

- Cái gì? Ta mượn 15000, như thế nào biến thành 45000 kim tệ? Mới bắt quá có ba tháng a!

Kim Sóng khoe miệng toát ra một tia khinh miệt, cười lạnh.

- Tôn Thập Nạp, người đừng quên, chúng ta nơi này là cho vay nặng lãi. Nể mặt ma pháp sư tiên sinh, ta đã giảm lợi tức đi nhiều. Nếu tính đúng ra sợ rằng cũng không chỉ 5 vạn.

A Ngốc vô cùng tức giận, Tôn Thập Nạp đã bị bức đến mức này. Nhưng Câu lạc bộ đêm Âm Hào lại không chịu buông tha hần, giận dữ nói:

- Các người quá là ăn thịt người, một chút đã lãi đến 3 vạn kim tệ, không phải muốn bức Tôn Thập Nạp đại thúc đến tử lộ chứ? Nếu như hần không có tiền thì làm sao?

Bởi vì kiêng dè thân phận ma pháp sư của A Ngốc, Kim Sóng không dám làm quá, thản nhiên nói:

- Đây là quy củ do lão bản chúng ta định ra, ta cũng không có cách nào. Nếu như không có tiền, ta đây cũng chỉ có thể nói xin lỗi, tính mạng hần cũng có chút đáng giá. Bất quá, ngài nếu là ma pháp sư, hần sẽ không bận tâm chút tiền mọn này.

4500 kim tệ cư nhiên bị hần nói thành chút tiền mọn. A Ngốc thiện lương giờ cũng tràn ngập nộ khí, giờ hần đã hiểu, tại sao Nham Thạch đối với Phì thúc lúc trước lại không lưu tình chút nào.

Vừa muốn cãi lại, lại bị Nham Thạch ngăn cản. Nham Thạch ném ma tinh tạp màu đen lấy được từ Phì thúc lên bàn, nói:

- Đồ vật này hẳn người nhận thức được. Số tiền bên trong chắc cũng đủ trả nợ cho Tôn Tháp Nạp đại thúc.

Kim Sóng thấy ma tinh tạp màu đen, nhất thời vẻ mặt tươi cười, nói:

- Hào, hào, nếu các người giúp Tôn Tháp Nạp tiên sinh trả nợ, sau này chúng ta cam đoan sẽ không làm khó hãn. Chúng ta - Câu lạc bộ đêm Âm Hào danh dự tuyệt đối là tốt nhất. Mấy vị ở đây nghỉ ngơi, tại hạ đi một chút sẽ trở lại.

Nói xong, xoay người đi ra ngoài. Hai gã bảo kê vẫn đứng ở cửa, hẳn có ý giám thị mấy người.

A Ngốc nhìn Nham Thạch, cau mày nói:

- Đại ca, người sao lại đưa bọn chúng nhiều tiền như vậy? Bọn chúng thất quá ăn thịt người.

Nham Thạch hừ lạnh, thấp giọng nói:

- Yên tâm đi. Người hiện tại đã biết nơi hỗn đản này ghê tởm như thế nào, xử lý xong chuyện Tôn Tháp Nạp đại thúc. Chúng ta lại dùng biện pháp cũ là được, nơi này có thân ảnh Tinh Linh Tộc. Chúng ta nhất định phải lộ ra chút tài lực mới được.

Lúc này, A Ngốc cũng không nói gì, không riêng vì việc cứu thoát Tinh Linh, mà còn vì bộ dạng Kim Sóng đã khơi dậy lửa giận trong lòng hãn. Hãn cũng muốn hảo hảo giáo huấn đám ác ma ăn thịt người đó.

Tôn Tháp Nạp xấu hổ ngồi yên, uể oải nói:

- Ta.... ta thật không biết sẽ như vậy. Khiến các người tổn nhiều tiền đến thế, ta thật không biết xấu hổ!

A Ngốc mỉm cười:

- Đại thúc, ngài đừng như vậy, chúng ta nếu đã đáp ứng giúp ngài, nhất định sẽ tận lực giúp đỡ.

Trong chốc lát, Kim Sóng đã tươi cười trở về, cung kính trả lại thẻ thiếp cho Nham Thạch:

- Ta đã rút ra 45000 kim tệ từ trong ma tinh tạp, bắt đầu từ bây giờ, giữa chúng ta và Tôn Tháp Nạp tiên sinh đã không còn bất cứ nợ nần gì nữa.

Vừa nói, hãn vừa cầm lấy giấy nợ trên mặt bàn xé thành từng mảnh nhỏ.

Nham Thạch hỏi:

- Kim Sóng tiên sinh, không biết các người nơi này có thể trực tiếp đổi tiền mặt từ ma tinh tạp?

Kim Sóng đáp:

- Không thành vấn đề, tiên sinh muốn lấy chút tiền chơi sao?

Nham Thạch mỉm cười:

- Câu lạc bộ đêm Âm Hào là sòng bạc lớn nhất Hắc Âm thành. Đã đến đây mà không chơi thì coi sao được. Như vậy đi, trong ma tinh tạp còn khoảng 55000 kim tệ, người đổi hết cho ta. Trong đó, 5 vạn kim tệ đổi lấy thẻ tiền, còn 5000 kim tệ thì đổi thành tử tinh tệ.

Vừa nghe Nham Thạch muốn đổi 5v kim tệ thẻ tiền, Kim Sóng nhất thời trong mắt tỏa ánh sáng, liên thanh đáp ứng, xoay người chạy đi ra ngoài, lúc này ngay cả bảo kê cũng đi theo.

Nham Thạch nói với Tôn Thập Nạp:

- Đại thúc, 5000 kim tệ này cho người. Người mang theo làm tiền vốn đến Hoa Thịnh đế quốc đi. Tới doanh trại biên giới, người chỉ cần nói long ma pháp sư giới thiệu người, quân lính hẳn là sẽ không ngăn cản. Số tiền này cũng đủ cho người nửa đời sau sống an nhàn. A Ngốc, người có cái gì làm tín vật không, tốt nhất là đưa cho Tôn Thập Nạp một kiện. Cái tên Tây Phi Nhi đó lòng nghi ngờ quá mạnh mẽ.

A Ngốc suy nghĩ một chút, nói:

- Ta thật không có gì làm tín vật. Nếu không như vậy đi, đợi Kim Sóng trở về, ta mượn hãn giấy bút, viết cho Tôn Thập Nạp đại thúc một phong thư.

Nham Thạch gật đầu:

- Như vậy cũng tốt!

Tôn Thập Nạp cảm kích, toàn thân run rẩy, “phác thông” một tiếng quỳ rạp trên mặt đất, hướng ba người dập đầu. A Ngốc và Nham Thạch vội vã kéo hãn dậy. A Ngốc nói:

- Đại thúc, ngài ngàn vạn lần đừng như vậy, chúng ta sẽ tổn thọ mất.

Tôn Thập Nạp khóc ròng:

- Các người...các người thật sự là cha mẹ tái sinh của ta a! Nếu như còn có kiếp sau, ta nguyện làm trâu ngựa báo đáp.

Lúc này, Kim Sóng đã dùng tốc độ gấp đôi khi trước trở về. Bên cạnh một gã bảo tiêu bê một cái mâm lớn, bày một đồng kim sắc thẻ tiền trên đó. Hắn trong tay cầm theo một túi da đựng tiền đưa cho Nham Thạch, cũng không thèm nhìn tới Tôn Thập Nạp, nói:

- Tiên sinh, đây là 50 miếng kim cương tệ. Ta nghĩ ngài dùng thứ này sẽ tiện hơn một ít. Còn cái này là thẻ tiền, ngài có thể trực tiếp lên lầu hai xem xét một chút. Ta đã nói qua, người của chúng ta nhất định sẽ cho các người sự phục vụ tốt nhất.

Nham Thạch nhét túi tiền vào tay Tôn Thập Nạp, mỉm cười nói:

- Kim Sóng tiên sinh, ngài nghĩ đều rất là chu đáo a!

Kim Sóng vẫn vẻ mặt đối trá tươi cười như trước, gật đầu cúi người nói:

- Phục vụ khách nhân tôn quý là sứ mạng cao cả của chúng ta. Ta cũng rất lấy làm vinh hạnh. Đây là ma tinh tạp của ngài, lúc đi, ngài cũng có thể thu tiền thắng vào.

A Ngốc kỳ quái hỏi:

- Người như thế nào biết chúng ta sẽ thắng?

Kim Sóng ngăn người, trong lòng thầm mắng, nhưng ngoài miệng vẫn khách khí nói:

- Vừa nhìn đã biết mấy vị có vận khí rất tốt. Ta nghĩ các người nhất định sẽ thắng a

Nham Thạch cười lạnh:

- Như vậy đa tạ cát ngôn của người. Kim Sóng tiên sinh, có thể cho ta mượn giấy bút của người dùng một lát được không?

Kim Sóng nhanh nhẩu đáp:

- Đương nhiên có thể!

Từ trên bàn lấy ra tờ giấy trắng noãn cùng bút đưa tới.

A Ngốc tiếp nhận, thoáng suy nghĩ một chút, vừa muốn động bút nhưng lại phát hiện Kim Sóng vẫn còn đứng bên cạnh. Không khỏi hừ lạnh một tiếng, trên người khí thế tăng mạnh. Kim Sóng biến sắc, trong mắt lạnh mang chột lóe, cười khan rồi thối lui sang một bên.

A Ngốc bút tẩu long xà, viết nhanh một phong thư, đưa tới tay Tôn Thập Nạp.

- Đại thúc, ngài cầm nó nhất định có thể thông hành. Vậy nên đi thôi.

Một bên Kim Sóng vội la lên:

- Mấy vị tiên sinh không định qua chơi sao?

A Ngốc nói:

- Người gấp cái gì? Chúng ta trước muốn tiễn Tôn Thập Nạp đại thúc, sau đó mới có thể bắt đầu!

Nói xong, ba người tiễn Tôn Thập Nạp ra tới cửa. Tôn Thập Nạp thiên ân vạn tạ sau đó mới xoay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng Tôn Thập Nạp, A Ngốc mỉm cười, có thể trợ giúp người khác luôn là chuyện hẳn thấy vui thích nhất.

Nham Thạch thấp giọng nói:

- Huynh đệ, chúng ta nên bắt đầu rồi, vẫn là biện pháp cũ.

Ba người một lần nữa trở lại phòng Kim Sóng. Kim Sóng đưa thẻ tiền cho Nham Thạch, nói:

- Ba vị thỉnh cứ tự nhiên. Ta sẽ không theo các vị, nếu có gì không hài lòng, cứ việc tới tìm ta. Ta nhất định giúp các người giải quyết thật tốt.

A Ngốc lạnh lùng nói:

- Hy vọng người không nên tìm bọn ta bức nợ mới tốt. Đại ca, chúng ta đi.

Nói xong, ba người xoay người rời khỏi phòng.

Kim Sóng nhìn theo, trên mặt cười quý dị, tinh quang chợt lóe, người hoàn toàn biến mất không thấy đâu.

A Ngốc ba người theo thang lầu đi tới tầng hai Câu lạc bộ đêm Âm Hào. Tầng hai cơ hồ giống tầng một, trên biển cũng viết ba chữ to: Phú Quý Thính, chỉ là trước cửa có thêm hai hàng tiểu cô nương xinh đẹp. Các nàng trên người đều mặc đoản váy màu lam nhạt, lộ ra cánh tay cùng tấm lưng trắng mịn, vóc người đầy đặn hấp dẫn, đôi chân thon dài lả lơi khiêu khích lòng người.

Vừa nhìn A Ngốc ba người đi lên, nhất thời có ba tiểu cô nương tư sắc tốt nhất tiến lên nghênh đón.

- Hoan nghênh khách quý quang lâm!

Thanh âm vang lên như chuông bạc khiến người nghe vô cùng thoải mái.

Nham Lực sắc mặt phiếm hồng, có chút kích động tay chà xát, hiển nhiên đã bị tiểu cô nương đó đánh động.

A Ngốc lần đầu tiên đối mặt với loại tràng diện này, nhất thời chân tay luống cuống, vẻ mặt cầu cứu nhìn Nham Thạch.

Trong ba người duy nhất có Nham Thạch còn có thể bảo trì cảnh giới tâm như chỉ thủy. Các tiểu cô nương này mặc dù tràn ngập hấp dẫn, nhưng sao có thể so sánh với tiên nữ Vân nhi trong lòng hắn được.

Vân nhi đã chết, Nham Thạch tâm cũng đã chết theo. Nhìn đám mỹ nữ trước mặt, tâm lý tuyệt không sinh ra một tia ba động. Lạnh nhạt nói:

- Dẫn chúng ta vào đi.

Ba tiểu cô nương đồng thời thi lễ.

- Vâng!

Trong đó, một tiểu cô nương tiếp nhận khay thẻ tiền từ tay Nham Lực. Hai tiểu cô nương khác mở ra đại môn, thủ thế mời vào.

Phú Quý Thính diện tích vô cùng lớn, chừng hơn 2000 thước vuông, bên trong trải thảm đỏ, các loại đồ khối dao động thừa thớt.

Đỗ khách cũng không nhiều, chưa tới 100 người, nhưng mỗi người bên cạnh đều có một tiểu cô nương, các nàng luôn mỉm cười, thay khách nhân ném ra hoặc thu lại thẻ tiền.

Đám phú thương, bộ dáng phì lú, phần lớn đều vừa đặt cược, vừa không ngừng sờ soạng khắp người tiểu cô nương bên cạnh. Các thiếu nữ cũng không né tránh, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười như chuông ngân, ánh mắt mị hoặc khiến người khác có cảm giác muốn phạm tội. Một ít thị nữ tư sắc kém hơn một chút thì không ngừng tiếp rượu cùng đồ nhắm, tùy theo nhu cầu của các phú thương.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Quyển Rũ, Kích Thích

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Tư Sản

> Nham Thạch hừ một tiếng, nói:

- Mỹ nữ chúng ta thấy qua đã nhiều, giờ chỉ muốn có chút kích thích mới lạ mà thôi. Aaiii, đáng tiếc a! Các người mệnh danh là một trong các câu lạc bộ đêm lớn nhất Lạc Nhật đế quốc mà lại không thể làm ta hài lòng. Thật sự quá thất vọng!

Hắn chuyển hướng nháy mắt với A Ngốc:

- Huynh đệ, có cơ hội, chúng ta đến Thiên Nguyên tộc tại Tác Vực Liên Bang xem một chút, với thực lực chúng ta hiện tại không chừng có thể bắt được Tinh Linh thưởng ngoạn ấy chứ. Nghe nói Tinh Linh Tộc đều là mỹ nữ a! Hắc hắc

Nhìn Nham Thạch dâm dăng cười, A Ngốc mặc dù biết rõ hắn giả vờ, nhưng cũng không khỏi ác hàn, miễn cưỡng phụ họa nói:

- Đúng vậy, có cơ hội chúng ta nhất định phải đi một lần.

Nham Thạch giả bộ mất hứng:

- Vừa nghĩ tới mỹ nữ Tinh Linh Tộc, rạo rực mất cả hứng đánh bài. Các huynh đệ, Thánh Quý thính phòng chừng cũng không có gì mới mẻ, chúng ta không đi cũng được, về thôi, đem đổi thẻ tiền rồi tìm nơi nghỉ ngơi, sau đó đến Tác Vực Liên Bang một chuyến, có lẽ, thật sự chúng ta có cơ hội tóm được Tinh Linh ấy chứ, đến lúc đó, chúng ta tam huynh đệ có thể hưởng thụ một chút dị tộc mỹ vị rồi.

Nham Thạch lúc này cũng hiểu được ý Nham Thạch, liền thanh phụ họa theo:

- Đúng, đúng, Tinh Linh muội muội rất có mỹ lực a

Nham Thạch chuyển hướng nói với Kim Sóng:

- Kim huynh, xin đổi sang tiền mặt giúp. Chúng ta phải đi, sau này có cơ hội sẽ trở lại.

Kim Sóng trong lòng hồi hộp, hẳn biết ba người lai lịch không đơn giản. Lúc trước để cho bọn họ qua Phú Quý thính bài bạc, mục đích chỉ là muốn cuốn lấy bọn họ mà thôi, cũng không nghĩ đến ba người đồ kĩ cao siêu, thẳng đến gần hai trăm vạn kim tệ. Mặc dù câu lạc bộ đêm Âm Hào gia đại nghiệp đại, nhưng hai trăm vạn kim tệ cũng không phải số lượng nhỏ, quên đi, cố lưu họ lại trước đã, hết thầy đợi chủ nhân định đoạt.

Nghĩ tới đây, Kim Sóng cười làm lạnh nói:

- Ba vị, các người đừng có gấp a! Chúng ta có thể từ từ nói chuyện mà.

A Ngốc ba người đồng thời trong lòng mừng rỡ, biết Kim Sóng mắc bẫy. Nham Thạch giả bộ làm khó, cau mày nói:

- Ta cũng không muốn ở đây lâu, có chuyện gì người nói mau đi.

Kim Sóng trừng mắt nhìn hai gã bảo tiêu phía sau:

- Các người bảo vệ thang lầu, có người đến thì báo cho ta một tiếng.

Hạ lệnh cho hai gã bảo tiêu xong, hẳn lại trừng mắt nhìn A Bằng. A Bằng hiểu ý, liếc nhìn a Ngốc rồi cũng lui sang một bên. Kim Sóng dẫn A Ngốc ba người vào góc đại sảnh, thấp giọng nói:

- Ba vị, các người đừng có gấp, kỳ thật, chúng ta nơi này cũng có Tinh Linh.

Nham Thạch giả bộ thất kinh, thất thanh nói:

- Cái gì? Các người nơi này cũng có, xem ra, nơi này làm ta giật mình thật không ít a! Không hổ là câu lạc bộ đêm Âm Hào. Vậy người còn không mau đưa chúng ta đi xem xem, yên tâm, cam đoan sẽ không bạc đãi người.

Kim Sóng cười khố:

- Ba vị hẳn là cũng biết Tinh Linh trên quý đường nào, nơi nào có nhiều như vậy, Âm Hào chúng ta chỉ là thông qua một ít con đường có được duy nhất một nữ Tinh Linh mà thôi. Các vị nếu thật sự muốn, ta cũng sẽ không giấu diếm nữa, tầng 4 của chúng ta không phải là nơi nghỉ ngơi như bên ngoài đồn đại, nơi đó, kỳ thật là một phòng đấu giá, vật đấu giá toàn là những thứ trân quý khó tìm trên đại lục.

- Nữ Tinh Linh đó chính là đấu giá phẩm trân quý nhất của phòng đấu giá, bất quá, cho tới nay vẫn chưa có người xuất cao giá mua nàng về. Tối nay vừa lúc có buổi đấu giá, nếu như ba vị có hứng thú, có thể đợi đến tối đi xem một chút. Nếu như giá tiền thích hợp thì ngài có thể mua. Nếu như các người có đồ tốt, cũng có thể lấy ra đấu giá.

A Ngốc trong lòng mừng rỡ, cướp lời:

- Được, tối nay chúng ta sẽ tham gia đấu giá hội, không biết giá của Tinh Linh là bao nhiêu?

Kim Sóng cười thần bí:

- Giá không cao lắm, khởi điểm chỉ là một vạn mà thôi.

Nham Lực thì thảo:

- Một vạn? Quả thật không cao lắm. So với những cô gái nơi đây vẫn tiện nghi rất nhiều

Kim Sóng cười hắc hắc.

- Mặc dù là một vạn, nhưng đơn vị lại kim cương tệ

Nham Thạch thất thanh:

- Cái gì? Một vạn kim cương tệ, các người ngang với cướp của a. Tương đương một trăm vạn kim tệ a! Đủ nuôi một vạn người trong một năm a.

Kim Sóng bất đắc dĩ nói:

- Vật trân quý mà! Không có biện pháp, giá là do cấp trên định. Vốn chúng ta nơi này có ba Tinh Linh, trong đó có một nam Tinh Linh, bất quá, nhưng hai người đều đã được bán đi, thành giao phân biệt là 7 vạn kim cương tệ và 8 vạn kim cương tệ. Tinh Linh giá cả cao bởi bọn họ thân mình có năng lực công kích cực mạnh, mặc dù bị hạn chế nhưng vẫn rất hung hãn, không dễ dàng hàng hàng phục a! Kỳ thật, các cô gái nơi này đúng là không phải rất tốt, giá cả tiện nghi vừa phải, cảm giác trên giường hẳn là không thể so với Tinh Linh được.

Nham Thạch hừ lạnh:

- Được rồi, đừng nhiều lời, chúng ta muốn chính là loại cảm giác này. Tối nay chúng ta sẽ tham gia đấu giá hội. Đến lúc đó người cho người tới thông báo cho chúng ta là được.

Kim Sóng gật đầu cúi người nói:

- Hào, hảo, vậy mấy vị bây giờ còn muốn quay lại Thánh Quý thính chơi nữa hay không?

A Ngốc biết hiện tại vẫn chưa đủ số tiền mua Tinh Linh liền đáp:

- Chúng ta trước hết đến sòng bạc chơi một lát đã, đến lúc thì quay lại bảo với chúng ta

Kim Sóng ước gì hẳn nói như vậy, vội vã liên thanh đáp ứng.

Tuyển ra 2 người từ tám cô gái, cùng A Băng và ba người đi vào Thánh Quý thính.

Vừa vào Thánh Quý thính, ba người nhất thời kinh hãi, sòng bạc rộng lớn chỉ có thừa thớt hơn 10 khách nhân. Trong đó, có 4 vị ma pháp sư, còn lại đều mặc phục sức quý tộc. Thấy bọn họ tiến vào, ai nấy cũng đều kinh ngạc, tựa như rất lâu rồi không có khách nhân mới đến.

Bốn gã ma pháp sư thấy trang phục trên người A Ngốc đồng thời ngẩn ra, lập tức rời bàn, cùng bạch y thiếu nữ phục vụ, cúi đầu bước nhanh tới chỗ A Ngốc.

Hành động của bọn họ dọa A Ngốc giật mình, không rõ bọn họ tại sao lại qua đây.

A Băng bên cạnh cũng nhú nhú đầu mày.

Bốn gã ma pháp sư rất nhanh đi tới trước mặt A Ngốc, bọn họ tuổi đều chừng 40 – 50 tuổi. Từ phục trang trên ma pháp bào, trong đó có 3 người đạt cấp bậc đại ma pháp sư, người còn lại thì không có dấu hiệu nhận biết nào.

Bốn người đến trước mặt cách A Ngốc một thước thì đồng thời khom người nói:

- Bái kiến trưởng lão đại nhân.

A Ngốc ngẩn ra, lúc này mới nhớ tới thân phận mình tại ma pháp sư công hội, vội vàng nói:

- Bốn vị không cần khách khí.

Bốn gã ma pháp sư thấy rõ tướng mạo A Ngốc, không khỏi nhìn nhau, đồng thời nghĩ đến, công hội khi nào lại có thêm một vị trưởng lão trẻ như vậy?

Bài bạc ma pháp sư công hội không cấm, nhưng dù sao cũng không phải chuyện hay ho gì. Bọn họ vừa nhìn thấy trang phục A Ngốc nhất thời đều hoảng sợ, vội vã chột dạ chạy tới chào.

Lúc này thấy A Ngốc tuổi còn trẻ như thế không khỏi nổi lên lòng nghi hoặc.

Tên trên người không có dấu hiệu cấp bậc ma pháp sư nói:

- Trưởng lão, không biết ngài từ đâu đến, tại hạ là Luyện kim thuật sĩ công hội, cao cấp luyện kim thuật sĩ Thước Sóng.

Luyện kim thuật sĩ công hội tương đương với ma pháp sư công hội. Hai công hội đều lấy ma pháp làm trụ cột, quan hệ phi thường mật thiết. Hiện tại Hoa Thịnh đế quốc và Lạc Nhật đế quốc quan hệ căng thẳng, khiến ma pháp sư công hội triệu tập tất cả thành viên, luyện kim thuật sĩ cũng tự nhiên ủng hộ ma pháp sư công hội hành động. Mà bọn họ bốn người đều bởi vì không muốn tham dự chiến tranh, cho nên mới trốn ở đây. Bọn họ vừa thấy A Ngốc đến, đều tưởng là do ma pháp sư công hội phái tới.

Vừa nghe đối phương là luyện kim thuật sĩ, A Ngốc nhất thời hảo cảm tăng nhiều, vội vã khách khí nói:

- Nguyên lai ngài là luyện kim thuật sĩ, ta trước kia cũng học qua một ít. Chúng ta là từ Hoa Thịnh đế quốc mà đến. Tập Trung hội trưởng vừa mới phong hào trưởng lão cho ta không lâu. Mời vị không cần khách khí.

Thước Sóng nhú nhú mày, nói:

- Vậy trưởng lão đến đây là vì...

Nham Thạch nhìn ra băn khoăn trong lòng mấy người, cướp lời nói:

- Chúng ta tới nơi này chỉ để giải trí mà thôi, cũng không có mục đích khác, mấy vị không nên hiểu lầm.

Vài tên ma pháp sư rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, Thước Sóng có chút thi lễ nói:

- Đã như vậy, ta sẽ không quấy rầy ngài, trưởng lão.

Nói xong, bốn người xoay người quay lại vị trí của mình.

A Ngốc nhìn Nham Thạch, nói:

- Ma pháp sư cũng có nhiều người bài bạc a! Bọn họ sao có nhiều tiền như vậy chứ?

A Băng bên cạnh hần hừ lạnh:

- Người không phải ma pháp sư sao, cũng đồng dạng đến bài bạc. Bài bạc chẳng lẽ còn phân biệt thân phận?

Nghe được bốn gã ma pháp sư xưng A Ngốc trưởng lão, A Băng trong lòng kinh hãi, trưởng lão ma pháp sư công hội, thân phận tôn quý như thế, nhìn không ra cái tên thiếu niên chất phác này có thân phận cao đến vậy.

Hai thiếu nữ bạch y đi theo Nham Thạch và Nham Lực cũng đồng thời kinh ngạc nhìn A Băng. Các nàng cũng không biết A Băng, nhưng lại biết nếu đắc tội với khách quý đó, kết quả sẽ phi thường thâm trọng.

Nghe A Băng nói, A Ngốc xấu hổ cười cười, cũng không có nói thêm gì.

A Băng tựa hồ cũng biết mình lỡ lời, cúi đầu không nói gì thêm.

Thánh Quý thính bố trí phi thường tao nhã, trong đại sảnh, có 2 cây cao lớn, cành lá tươi tốt, không ngừng thanh lọc không khí tươi mát. Nơi này kiến trúc cùng vật trang trí đều dùng đá cẩm thạch và thủy tinh bày biện. Đồ khối tất cả đều là chế phẩm từ thủy tinh, cảm giác tao nhã khiến người ta hết sức thoải mái.

A Ngốc ba người lần nữa đi tới luân bàn, bọn họ là khách nhân duy nhất chơi luân bàn. Luân bàn phi thường đẹp, luân bàn được chế tạo từ thủy tinh nhìn trong suốt thấu triệt, ngay cả tiểu cầu cũng là một viên thủy tinh màu tím, nhìn qua hết sức bắt mắt.

Nham Thạch hướng A Ngốc mỉm cười, hai người cơ hồ tâm ý tương thông, đều chuẩn bị vì buổi đấu giá hội tối nay. Nham Thạch đặt 10 khối thẻ tiền vào số 36, độc hào, hướng nhà cái gặt đầu:

- Có thể bắt đầu rồi.

Nhà cái nhìn hần chọn độc hào, trong lòng hơi kinh hãi, bất quá cũng không quá để ý, dùng sức quay tròn thủy tinh luân bàn.

Luân bàn quay nhanh, thủy tinh cầu màu tím rơi xuống không ngừng xoay tròn va chạm phát ra thanh thúy.

A Ngốc nhìn A Băng bên cạnh, dưới chân dụng lực, một tia đấu khí đã thấu vào nước trong luân bàn. A Băng đáy mắt hiện lên một tia dị mang, ngẩng đầu nhìn A Ngốc.

Lúc này tai nàng truyền đến thanh âm của A Ngốc.

“Lúc này người không nên tái đánh lén ta, nếu không, ta sẽ đả thương người”

Lúc trước trong sảnh Phú Quý thính, A Băng đã hiểu rõ công lực bản thân tuyệt đối không phải là đối thủ của A Ngốc, hừ lạnh một tiếng, không để ý đến hắn, chỉ thấp giọng nói:

- Các người nên biết chừng mực!

A Ngốc không chế thủy tinh cầu màu tím nhẹ nhàng rơi vào số 36, rồi tiếp tục thuận lợi thắng đến 250 vạn kim tệ.

Nhà cái biến sắc, tìm cơ xoay người rời đi.

A Ngốc không khỏi có chút buồn cười, truyền âm cho Nham Thạch, thắng đến một ngàn vạn kim tệ thì hãy thu tay. Hắn cũng không tham tiền, chỉ cần đủ cứu Tinh Linh Tộc nhân là được.

Nham Thạch cũng biết chừng mực, gật đầu đáp ứng.

Lúc này theo nhà cái trở về cũng không phải Kim Sóng, mà là một lão giả chừng 60 tuổi, mắt hắn không ngừng lóe ra tinh mang, nhưng ngoài miệng lại khách khí nói:

- Xin lỗi, nhà cái không khỏe, luân bàn sẽ do ta tạm thời thay thế. Mời các người đặt cược.

Nham Thạch mỉm cười, xuất ra 20 vạn kim tệ như trước đặt ở số 36, độc hào. Lão giả cũng không nói gì, rất nhanh khởi động luân bàn.

A Ngốc hai mắt nhìn lão giả, rõ ràng thấy thủy tinh luân bàn hạ hiện lên ánh sáng đỏ, bao quanh luân bàn. Hắn trong lòng cả kinh, biết lão giả cũng sử dụng phương pháp giống hắn, chỉ bất quá, là để bảo vệ luân bàn mà thôi. Giờ có động tay chân thì khả năng trúng cũng phi thường nhỏ.

A Ngốc không dám chậm trễ, bất chấp ẩn giấu thực lực, hoàng quang nhàn nhạt từ dưới luân bàn dâng lên, hướng phong nhận bén nhọn thẳng đến.

Trên luân bàn đỏ, vàng lưỡng sắc quang mang không ngừng dây dưa lóe lên. A Ngốc dụng Sanh Sanh biến lần đầu tiên gặp đối thủ. Hắn cảm giác được, lão giả phát ra đấu khí màu đỏ tràn ngập tính chất liễu niêm, mặc dù không cách nào ngăn cản Sanh Sanh biến di chuyển, nhưng thủy chung vẫn vây quanh đấu khí của A Ngốc, chỉ cần A Ngốc vừa định không chế thủy

tinh cầu màu tím, đấu khí màu đỏ lập tức gây ảnh hưởng khiến A Ngốc không cách nào bắt được thủy tinh cầu.

A Ngốc trong lòng quýnh lên, vội vã tăng thêm 2 thành công lực, muốn giải khai đấu khí của lão giả. Lão giả biến sắc, trên trán mồ hôi ẩn hiện, hiển nhiên đã ra toàn lực.

Đúng lúc này, một cỗ lực quang dũng mãnh tiến vào luân bàn. A Ngốc quay đầu nhìn lại, A Băng không biết lúc nào đã tiến đến phía trước, lực quang đó hiển nhiên là đấu khí do nàng phát ra, đấu khí thượng trùng, nhanh chóng dây dưa, mặc dù không cách nào ngăn cản, nhưng lại đã thành công quấy nhiễu đấu khí của A Ngốc.

Đỏ, vàng, xanh lam sắc đấu khí dây dưa khiến thủy tinh luân bàn tản ra sắc thái hoa mỹ. Luân bàn đã dần chuyển động chậm lại, mắt thấy thủy tinh cầu màu tím sắp hạ xuống. A Ngốc không dám thúc dục quá nhiều đấu khí, bởi vì hắn biết rõ, năng lượng Sanh Sanh biến vô cùng cường đại, nếu như đưa thêm vào rất có thể sẽ phá hủy cái thủy tinh luân bàn này.

Nham Thạch hiển nhiên đã phát hiện ra vấn đề, kéo Nham Lực không cho nhúng tay vào.

A Ngốc trong đầu linh quang chợt lóe, thầm tự mắng mình ngốc, sao có thể quên năng lực thiên biến vạn hóa đặc thù của Sanh Sanh biến chứ.

Đấu khí màu vàng đột nhiên phân tán ra chung quanh, đem khu vực trung ương nhường lại cho hồng, lực lưỡng sắc đấu khí.

A Băng và lão giả đồng thời vui vẻ, bọn họ đều tưởng rằng A Ngốc đã từ bỏ, thủy tinh cầu màu tím lập tức sẽ dừng ở vị trí số 50.

Đột nhiên hoàng đấu khí từ bốn phương tám hướng cấp bách quay lại, như một cái lưới lớn trong nháy mắt hoàn toàn bao trùm hồng, lực lưỡng sắc đấu khí. Lão giả và A Băng đồng thời kinh hãi, ra sức giãy dụa, tiếc rằng công lực lại kém A Ngốc rất nhiều, bất luận bọn họ giãy dụa như thế nào cũng vô pháp chạy thoát.

A Ngốc tươi cười, từ cái lưới bao vây lưỡng sắc năng lượng phân ra một tia đấu khí, nhẹ nhàng khống chế thủy tinh cầu màu tím rơi xuống vị trí số 36.

Luân bàn ngừng, A Ngốc cũng thu lại đấu khí.

A Băng cùng lão giả không ngừng thở hỗn hển, vô cùng kinh ngạc không thể tin A Ngốc lại có thể đem khống chế đầu khí tùy tâm sở dục như thế.

Nham Thạch nhận được 500v kim tệ từ lão giả, mỉm cười, hướng A Ngốc nói:

- Huynh đệ, đủ dùng rồi, chúng ta nghỉ ngơi trong chốc lát đi.

Mời vừa rồi cũng không dùng hết quá nhiều chân khí, A Ngốc mỉm cười nói:

- Hào a! Chúng ta trước đi ăn chút gì đã.

Quay đầu nhìn thoáng qua Băng nhi mặt trầm như nước, nói:

- Cùng nhau nghỉ ngơi một lát đi. Người nhất định đã rất mệt.

Quả thật, Băng nhi vừa rồi đối kháng với A Ngốc đầu khí tiêu hao không nhỏ, bộ ngực nàng cao vút không ngừng phập phồng, không thềm trả lời A Ngốc.

Ba người đi tới khu nghỉ ngơi trong sảnh Thánh Quý thính, ngồi thoải mái trên ghế sa lon, nhìn đồng hồ tiền trước mắt, Nham Lực cười nói:

- Không nghĩ tới, chúng ta nhanh như vậy đã trở thành phú ông, trách không được có nhiều người ham đánh bạc như vậy. Thật sự trong một đêm thành bạo phú a!

Nham Thạch nhắm mắt lại, nói:

- Tranh thủ nghỉ ngơi đi đã, tối nay không phải còn có tiết mục đặc sắc nữa sao.

A Ngốc nhìn A Băng ngồi bên cạnh, truyền âm nói:

- Công lực người rất mạnh! Tại sao lại ở chỗ này làm thị nữ chứ? Nơi này chẳng có điểm nào tốt cả!

A Băng trừng mắt nhìn A Ngốc một cái, tựa vào ghế sa lon cũng không trả lời.

Hai thiếu nữ bạch y khác cầm đến hoa quả, điểm tâm cùng với một ít tửu thủy. Các nàng nhìn A Băng yên lặng ngồi cạnh A Ngốc, bỗng toát lên thần sắc lo lắng, nhưng các nàng tựa như e ngại điều gì, không có nhiều lời chỉ lẳng lặng đứng ở một bên.

Nham Thạch trong lòng thầm khen, tố chất thị nữ nơi này quả nhiên cao hơn phía dưới rất nhiều, chỉ cần khách nhân không chủ động yêu cầu, các nàng sẽ không quấy lấy.

Vốn Nham Lực còn muốn cùng cô gái xinh đẹp đó thân mật một phen, ai dè bị Nham Thạch soi kỹ quá nên phải ngồi rụt lại.

Câu lạc bộ đêm Âm Hào, mật thất tầng 4.

Trung niên nhân sắc mặt tái nhợt ngồi ở trên ghế, nghe Kim Sóng báo cáo.

Kim Sóng cung cần, kể lại rõ chi tiết chuyện A Ngốc ba người hết thầy nói một lần. Trung niên nhân cau mày nói:

- Bọn họ tới đây rốt cuộc là có mục đích gì chứ? Nếu như chỉ là vì hưởng lạc thì không cần phải để ý. Nếu như tên ma pháp sư đó đồng ý cho ta sử dụng, cho dù đem Tinh Linh đưa cho hắn cũng không sao. Bất quá, mục đích thật sự của bọn họ lại chỉ đơn thuần thế sao? Kim Sóng, người thấy thế nào?

Kim Sóng cúi đầu nói:

- Chủ nhân, ta cũng rõ không mục đích thật sự của chúng là gì, chỉ là, ta có cảm giác, trong ba người đó ngoài cái tên lùn ra thì hai người kia lại không hề bị lạc thú nơi đây lay động, tựa hồ cũng không phải loại vì sắc đẹp mà có thể động tâm.

- Mới vừa rồi ta nghe thủ hạ báo cáo, mấy ma pháp sư trong Thánh Quý thánh gọi cái tên tiểu tử ma pháp sư đó là trưởng lão. Hơn nữa thần thái phi thường cung kính, chẳng lẽ hắn là trưởng lão ma pháp sư công hội sao?

- Nếu quả đúng như vậy, mục đích chuyến đi này của hắn sẽ không đơn giản. Ma pháp sư công hội đối với Lạc Nhật đế quốc chúng ta không có hảo cảm a! Chủ nhân, bọn chúng hiện tại đã thắng hơn một ngàn vạn kim tệ, bất luận bọn chúng tới đây vì mục đích gì, chúng ta cũng không thể để chúng dễ dàng rời đi được.

Trung niên nhân gật đầu, nói:

- Chuyện càng ngày càng thú vị. Không nên gấp gáp, đợi đấu giá hội tối nay xem, cho dù bọn chúng có bản lĩnh lớn thế nào, cũng tuyệt trốn không thoát khỏi tay ta. Người mau đi chuẩn bị đấu giá hội đi.

- Vâng, chủ nhân.

Kim Sóng cung kính ứng tiếng, xoay người lui ra ngoài.

Ứng đứng bên cạnh trung niên nhân nói:

- Chủ nhân, ta và Kim Sóng có cái nhìn bất đồng.

Trung niên nhân ngẩng đầu nhìn hắn một cái, nói:

- Người nói xem.

Ứng là một trong những thủ hạ tâm đắc nhất của hắn, tâm tư kín đáo, là nhân tài hiếm có. Ứng trầm ngâm một chút, nói:

- Ta đã từng tiếp xúc với bọn họ, tựa hồ bọn họ cũng không phải đại biểu cho Hoa Thịnh đế quốc, cũng không có ý uy hiếp đến chúng ta. Bọn họ hẳn là có mục đích đặc thù gì đó, dường như là đang tìm kiếm vật gì vậy. Mục đích cụ thể là gì ta mặc dù không biết, nhưng cơ hồ có thể khẳng định, tuyệt sẽ không uy hiếp đến chúng ta. Ta nghĩ tốt nhất là không nên phát sinh xung đột với bọn họ. Nếu không, ta sợ chúng ta sẽ có tổn thất rất lớn

Trung niên nhân đứng lên, nhìn Ứng nói:

- Sau khi ở chung với ba tên đó, ta sao có cảm giác tâm lý người có chút biến hóa. Người đừng quên, chúng ta đại biểu cho Hắc Ám, cho dù bọn chúng hiện tại chưa có uy hiếp chúng ta, ta cũng tuyệt không dễ dàng buông tha. Thực lực cường đại như thế, nếu như không thể sử dụng, thì chắc chắn phải diệt. Ứng, người theo ta nhiều năm như vậy, tính cách của ta hẳn người hiểu rõ. Nhớ kỹ, đối nghịch với ta chắc chắn sẽ không có kết quả tốt.

Ứng rung mình, trên người chảy ra mồ hôi lạnh, vội vã cung kính đáp:

- Vâng, chủ nhân, thuộc hạ biết sai rồi.

Trung niên nhân nhắc thủy chén, ưu nhã uống một ngụm, vỗ vỗ bả vai Ứng, thở dài:

- Người vì ta đã nỗ lực rất nhiều, ta đều nhớ kỹ, bất quá, có lúc, một khi làm sai thì sẽ không cách nào vãn hồi. Đi thôi, tập hợp lại, tùy thời chờ ta điều khiển. Ta hiện tại muốn đến báo cáo Thành Chủ một chút, nghe nói có một vị khách nhân tôn quý đã tới Thành Chủ phủ. Ta cũng muốn qua tiếp đãi một phen.

Ứng trong lòng bất an, vội vã gật đầu:

- Vâng, chủ nhân.

Nói xong, xoay người bước nhanh ra khỏi mật thất.

Trung niên nhân nhìn theo, thì thào nói:

- Cái tên tiểu tử A Ngốc đó mị lực thật mạnh, lại có thể đánh động nội tâm Ứng, xem ra, lần này chuyện tình chấm dứt, Ứng cũng nên nghỉ ngơi.

Nói tới đây, hắc trong mắt hiện lên một đạo hung quang, thủy chén trong tay biến thành bột phấn.

A Ngốc ba người đang trò chuyện vui vẻ. Kim Sóng đột nhiên xuất hiện, khúm núm, tươi cười nói:

- Ba vị, không chơi nữa sao, chẳng lẽ do người chúng ta chiêu đãi không chu toàn?

Nham Thạch lắc đầu:

- Không phải, chúng ta đường xa đến có chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi trong chốc lát mà thôi. Hơn nữa, người xem chúng ta đã thắng nhiều như vậy, lại thắng nữa, chỉ sợ lão bản người sẽ đuổi thắng cổ chúng ta ra ngoài mất. Kim huynh có chuyện gì sao? Giờ mới là xế chiều thôi mà.

Kim Sóng cười khan:

- Đến không có sự tình gì, bất quá, ba vị nếu như mệt mỏi, ta mang bọn người đi nghỉ ngơi. Chúng ta nơi này có phòng chuyên dụng cho khách quý nghỉ.

Nham Thạch gật đầu nói:

- Như vậy cũng tốt, chúng ta quả thật muốn hảo hảo nghỉ ngơi một chút, như vậy phiền người dẫn đường.

Kim Sóng liền nói không dám, dẫn ba người ra khỏi Thánh Quý thính, xuyên qua một cái hành lang, đến đoạn hai bên có hơn mười phòng. Kim Sóng ngừng lại, ra lệnh thủ hạ mở ra ba cửa phòng, nói:

- Ba vị, thỉnh nghỉ ngơi, buổi tối ta sẽ đến mời các vị tham gia đấu giá hội.

Xoay người đối mặt với ba cô gái bao gồm cả A Băng, nói:

- Các người phải hảo hảo hầu hạ khách quý, biết chưa?

Trừ A Băng, hai gã cô gái kia vội vã đáp ứng. Kim Sóng nháy mắt ra dấu với A Băng. A Băng khẽ gật đầu.

Nham Thạch cau mày nói:

- Kim huynh, xin miễn cho, người hẳn biết chúng ta không có hứng thú. Đến tối gọi chúng ta là được.

Nham Lực nhìn cô gái đi theo mình, nuốt nước miếng, có chút cầu khẩn hướng Nham Thạch kêu lên:

- Đại ca, ta...

Nham Thạch trong mắt hiện lên một đạo quang mang mãnh liệt, lạnh lùng nói:

- Ta biết người mệt mỏi, tốt nhất nên hảo hảo nghỉ ngơi đi. Kim huynh, thỉnh dẫn những người này đi, huynh đệ chúng ta không muốn bị quấy rầy.

A Ngốc đột nhiên ngẩng đầu, hướng Nham Thạch nói:

- Đại ca, ta muốn vị cô nương này hầu hạ.

Vừa nói vừa chỉ chỉ vào A Băng đang thất thần.

Nham Thạch ngăn người, nhìn lại A Ngốc. A Ngốc môi khẽ nhúc nhích, truyền âm cho hắn nói:

- Đại ca, ta phát giác cô gái này rất khả nghi. Người cũng biết câu lạc bộ đêm Âm Hào này không hề đơn giản, ta muốn thử dò xét một chút. Người xem được không?

Nham Thạch trong lòng vừa động, hẳn càng ngày càng phát hiện, A Ngốc không giống với trước kia từng cho hắn cảm giác khờ khạo. Khẽ gật đầu nói:

- Cũng được! A lực, người đang nhìn cái gì vậy? Đi, chúng ta huynh đệ nghỉ ngơi chng một phòng. Ta còn có chút việc muốn nói với người.

Nham Lực có chút bất mãn hừ một tiếng, bất đắc dĩ tiêu sái vào phòng.

Kim Sóng vừa nghe A Ngốc muốn lưu lại A Băng, trong lòng nhất thời vui vẻ, vội vàng nói:

- Như vậy không quấy rầy mấy vị khách quý nghỉ ngơi.

Nói xong, mang theo bảo tiêu và hai cô gái kia rời đi.

A Băng lạnh lùng nhìn A Ngốc, một câu cũng không nói. Nàng đột nhiên cảm giác nội tâm mình phi thường phức tạp. Không biết tại sao, nàng

lại vô cùng không muốn ở lại chỗ này. Càng cùng A Ngốc ở chung, nội tâm nàng lại càng hỗn loạn. Nhưng chủ nhân đã ra lệnh không thể làm trái.

A Ngốc đứng trước cửa phòng, có chút xấu hổ nói:

- A Băng cô nương, chúng ta cùng vào thôi.

A Băng hừ một tiếng, đi vào phòng. A Ngốc vội vã theo sau, vừa đóng cửa, vừa nói:

- A Băng cô nương, người có phải có điều khó nói! Người võ kỹ tốt như vậy, tại sao lại ở chỗ này chứ? Chẳng lẽ người không biết, sông bạc là nơi chẳng có ai tốt cả? Ta có thể cảm giác, mặc dù người ngoài mặt lạnh như băng nhưng trong đáy mắt lại hiện lên một tia bi ai, như vậy chứng minh, người thật cũng không muốn ở lại đây. Có phải có người ép buộc người? Ta có thể giúp được gì không? Nếu như người có khó khăn, ta nhất định sẽ hết sức hỗ trợ.

Vừa nói hần vừa xoay người đi vào phòng. Nhưng khi hần vừa đi vào bên trong, toàn thân nhất thời đại chấn, bởi vì, hần thấy được toàn thân xích lỏa của A Băng. Da thịt mềm mại trắng nõn, thân thể đầy đặn tràn ngập quyến rũ, một mái tóc dài đen nhánh như thác nước phủ xuống. Nàng ngơ ngác đứng đó, không chút ngượng ngùng, nhưng đôi mắt xinh đẹp lại bởi vì lời A Ngốc nói mà lóe lên thần sắc khó tin.

A Ngốc hoàn toàn ngây ngốc, lúc mới bước vào Thiên Cương sơn mạch, hần từng mơ hồ thấy được thân thể mềm mại mới lớn của Huyền Nguyệt, khi đó, hần đã ăn đủ. Lúc này đối mặt với thân thể xích lỏa của mỹ nữ hoạt sắc sinh hương như thế, cái cảm giác kích thích mãnh liệt hơn hần so với lúc A Băng còn mặc thanh y, bộ ngực sữa cao vút đỉnh hai điểm đỏ bồng, giữa hai chân khu vực âm u tràn ngập thần bí.

A Ngốc cảm giác được tim nhảy loạn, toàn thân nóng rực, thì thào nói không ra lời, nhưng ánh mắt lại chăm chăm vô pháp rời khỏi thân thể mềm mại của A Băng.

Chừng thời gian một chén trà nhỏ, ánh mắt A Băng liền khôi phục lại vẻ lạnh lùng, thản nhiên nói:

- Người không phải muốn ta hầu hạ sao? Như vậy đến đây đi.

Không biết tại sao, nàng phi thường muốn nói kháy cái tên thiếu niên này. Nàng phát hiện từ khi đối mặt với hăn lòng nàng không ngừng chuyển biến, có một loại cảm giác nói không nên lời.

Đối mặt với yêu cầu của A Băng, A Ngốc mới giật mình phát hiện mũi đang chảy máu. Hăn quát to một tiếng, như gặp phải quỷ vậy, nhanh như chớp biến mất khỏi tầm mắt A Băng.

Ào ào tiếng nước chảy không ngừng từ toilet truyền đến, A Băng đột nhiên mỉm cười.

Một lúc lâu, A Ngốc mới từ toilet đi ra, kích thích mãnh liệt vừa rồi khiến hăn vẫn chưa kịp bình phục, làn nước mát lạnh đã giúp nguội bớt dòng máu nóng trong đầu nhưng hăn cũng tuyệt không dám quay lại phòng nhìn A Băng nữa.

Đứng ngoài hành lang, không ngừng thở hỗn hển.

- A...A Băng tiểu thư, người có thể mặc quần áo vào trước không?.

A Băng vẫn đứng nguyên tại chỗ, đáy mắt toát ra thần sắc ôn nhu. Chủ nhân vì quyền quý, mà đem mình hồi lộ, người nào người nấy nhìn thấy thân thể cũng đều vô vậ lập tức xâm phạm. Nhưng cái tên ma pháp sư khờ khạo này lại khác, hăn mặc dù cũng đã bị mình kích thích, nhưng lại có thể miễn cưỡng chế trụ.

A Băng hít sâu, lạnh nhạt nói:

- Người không phải muốn thân thể ta sao? Như vậy đến đây đi. Ta tại sao phải mặc quần áo, ta chỉ là thị nữ mà thôi, không phải là vì hầu hạ đại gia có tiền như người sao? Chẳng lẽ, ta lại đáng sợ như vậy?

A Ngốc cho dù đối mặt với thiên quân vạn mã cũng không nguyện ý đi đối mặt với A Băng, trong giọng nói mang theo chút cầu khẩn:

- A Băng tiểu thư, là ta không tốt, làm người hiểu lầm, đối với người thật sự ta không có loại ý tứ này. Ta chỉ là muốn biết người có gặp khó khăn gì không, muốn giúp người rời khỏi địa phương hắc ám này. Người trước hết mặc quần áo vào đi đã. Ta...ta không nên nói người hầu hạ, người có thể rời đi rồi.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Lời Khuyên Của A Bằng

> A Bằng than nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng mặc lại quần áo rồi chậm rãi tiêu sái bước ra ngoài. Khi nàng ra tới hành lang, thấy được một màn vô cùng buồn cười.

A Ngốc toàn thân ướt đẫm, bọt nước từng giọt nhỏ xuống, đứng ghé vào bên tường, nhìn cũng không dám nhìn. Ma pháp sư công lực thâm hậu như ở sông bạc không thấy đâu, hắc hiện tại đã biến thành một tiểu nam sinh ngượng ngùng. Nhìn tiểu ma pháp sư này mình chỉ nhỉnh hơn vài tuổi, A Bằng lần đầu tiên trong lòng sinh ra nhu tình.

Nàng đứng bên cạnh A Ngốc, thản nhiên nói:

- Cuộc sống của ta không phải người có thể hiểu rõ, cũng không cần người quản, ta hy vọng người đừng tới quấy rầy ta. Nếu người không muốn thân thể ta, ta đi trước.

Nói xong, xoay người hướng cửa đi đến. Đi tới trước cửa, A Bằng dẩy mắt toát ra một tia do dự, hạ giọng nói:

- Cho người một lời cảnh báo, mau rời khỏi nơi này, nếu không...

Nàng dừng lại một chút, cũng không nói thêm gì nữa, mở cửa tiến ra ngoài.

Nghe tiếng bước chân A Bằng dần dần đi xa, A Ngốc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, thân thể có chút như nhũn ra. Cho dù lúc đầu tại Thiên Cương sơn leo lên leo xuống hắc cũng không có mệt mỏi như bây giờ.

Hồi tưởng lại một màn “động lòng người” vừa rồi, A Ngốc mặt lại ửng đỏ. Phải mất một lúc lâu sau, hắc mới bình tĩnh lại được.

Sau khi đã tỉnh táo lại, hắc nghĩ tới lời A Bằng nói, rõ ràng cảm giác nội tâm nàng chứa đầy bi ai, chắc chắn có bí mật gì đó mới đúng.

Mặc dù A Băng gây ra mị lực rất lớn đối với hần nhưng hần biết rõ bản thân không có thích A Băng. Trong lòng hần hoàn toàn đã bị hình ảnh Huyền Nguyệt chiếm cứ, hần sợ dĩ vừa rồi muốn lưu A Băng lại, chỉ là nghĩ muốn giúp nàng mà thôi.

Mặc dù vẻ ngoài A Băng xinh đẹp động lòng người, nhưng A Ngốc lại cảm giác nàng rất đáng thương, không khỏi thâm hạ quyết tâm, nếu có cơ hội nhất định phải giúp nàng.

A Ngốc đi ra khỏi phòng mình, đứng nhìn một chút hành làng không tiếng động, rồi đi tới cửa phòng Nham Thạch huynh đệ, nhẹ nhàng gõ gõ cửa.

- Ai?

Nham Thạch thanh âm trầm thấp hùng hậu vang lên.

- Đại ca, là ta.

A Ngốc thấp giọng đáp.

Cửa mở, Nham Thạch nhìn một thân A Ngốc chật vật không khỏi có chút kỳ quái, đưa hần đi vào. Nham Lực cũng có chút quái dị nhìn A Ngốc, hắc hắc cười:

- Huynh đệ, người cũng hay quá a! Nhanh như vậy đã giải quyết xong rồi?

A Ngốc ngẩn người, hỏi:

- Giải quyết xong cái gì?

Nham Thạch trừng mắt nhìn Nham Lực, nói:

- Người đừng nói lung tung! A Ngốc, người vừa rồi tại sao lại lưu cô gái đó lại.

Hần biết rõ A Ngốc không phải loại người tham sắc, lưu A Băng lại, hiển nhiên là có mục đích. Hơn nữa, lúc trước A Ngốc cũng có truyền âm thông báo trước. Giờ hần muốn nghe A Ngốc nói rõ sự tình.

A Ngốc thở dài:

- Đại ca, ta cảm giác cô nương A Băng đó rất thần bí, cũng rất đáng thương. Nàng tựa như đã phải trải qua bi thương rất lớn, hơn nữa dường như có rất nhiều điều không thể nói. Ta vốn định giúp nàng nhưng nàng lại không cảm kích.

Lập tức, A Ngốc thuật lại sự tình đã phát sinh giữa mình và A Băng lúc ở sông bạc.

Nghe xong, Nham Lực vươn ngón tay cái nói:

- Huynh đệ người thiệt giỏi, như vậy mà vẫn có thể khống chế được.

Nham Thạch nhíu mày:

- A Ngốc, ý của người là, cô gái đó công lực không kém, hơn nữa dường như là bị lão bản ở đây khống chế. Câu lạc bộ đêm Âm Hào quả thật có chút ý tứ. Nhà cái của sông bạc thân thủ cũng không kém, khi chúng ta đồ luân bàn tại Thánh Quý thánh, hẳn đã phát ra dấu khí màu đỏ rất mạnh, tuyệt không dưới ta. Xem ra, nơi này thật sự là đầm rồng hang hổ a!

A Ngốc gật đầu nói:

- Đúng vậy! Đại ca, ta nghĩ chúng ta không nên cùng bọn họ xảy ra xung đột mới tốt. Nơi này đâu đâu cũng là thế lực hắc ám, lại là địa bàn của bọn chúng. Nếu như trực tiếp xung đột, khẳng định sẽ mang đến rất nhiều phiền toái, ảnh hưởng đến kế hoạch cứu Tinh Linh tộc nhân của chúng ta. Dù sao chúng ta cũng có hơn một ngàn vạn kim tệ, tối nay nếu như có thể thì mua lại Tinh Linh là được. Sau đó lập tức rời khỏi. Cứu thoát được Tinh Linh này, nhiệm vụ của chúng ta cũng coi như gần hoàn thành.

Nham Thạch thở dài:

- Huynh đệ, người nghĩ đơn giản thế sao. Hôm nay tại sông bạc chúng ta đã biểu hiện thái quá, sợ rằng, lão bản nơi này sẽ không dễ dàng buông tha chúng ta đâu.

Nham Lực hừ một tiếng, nói:

- Không buông tha thì thế nào, chẳng lẽ ăn chúng ta à. Nếu thật sự không được, chúng ta giết người xông ra ngoài.

Nham Thạch nói:

- Chỗ nào dễ dàng như vậy. Nơi này là địa bàn của bọn chúng, nếu chúng muốn đối phó chúng ta, tất nhiên đã có một kế hoạch chu toàn. Cho dù chúng ta công lực cường thịnh, cũng không nhất định có thể giết người xông ra ngoài được. Hiện giờ chỉ có thể đi bước nào tính bước ấy, lấy bất biến ứng vạn biến thôi. Nếu như những người đó muốn cường ngạnh, chúng ta cũng không phải loại dễ bị khi dễ.

- A Ngốc, cái câu lạc bộ đêm Âm Hào cơ hồ không một ai tốt cả, đến lúc đó người tuyệt không thể mềm lòng, nếu không, chúng ta chắc chắn sẽ lâm vào thế bất lợi. Lúc cần, ta hy vọng người có thể triệu hồi rồng cùng nhau chiến đấu. Như vậy, cho dù địch nhân có cường thịnh thế nào, chúng ta cũng có phần nắm chắc.

Trầm ngâm một chút, Nham Thạch nói tiếp:

- Kỳ thật, ta hiện tại lo lắng nhất cũng không phải thế lực đang ẩn nấp nơi này, mà chính là quân đội Hắc Ám thành. Cho dù chúng ta năng lực cường thịnh thế nào, cũng không thể chống lại quân đội, lực lượng của một người luôn có hạn a.

A Ngốc cả kinh:

- Đại ca, huynh nói, quân đội Hắc Ám thành có khả năng can thiệp vào sao? Chẳng lẽ bọn họ bảo vệ cho thế lực hắc ám?

Nham Thạch cười, vỗ vỗ vai A Ngốc, nói:

- A Ngốc huynh đệ, chẳng lẽ người còn không hiểu được sao? Nếu như không có quan phương thế lực ủng hộ, câu lạc bộ đêm Âm Hào này sao có thể tồn tại lại còn có quy mô lớn đến vậy, người không nhớ Tôn Tháp Nạp đại thúc đã nói gì sao? Đại đa số nguồn thu đều phải nộp lên Hắc Ám thành Thành Chủ đó. Mặc dù chúng ta cũng mới chỉ đặt chân đến cảnh nội Lạc Nhật đế quốc nhưng ta cũng đã hiểu được tại sao lúc đầu Nguyệt Ngân bọn họ lại lựa chọn rời khỏi, hắc ám thế lực nơi đây quả thật đáng sợ a! May mà chúng ta đã khổ tu ở Thiên Cương Kiếm Phái nửa năm, nếu không, hiện tại tình cảnh sẽ càng thêm nguy hiểm.

Nghe Nham Thạch nói tới đây, A Ngốc không khỏi nhớ tới ThiênCường kiếm thánh, trong lòng thầm cầu khẩn, sư tổ, người nhất định phải đợi A Ngốc a! A Ngốc một ngày nào đó sẽ tìm được người.

Nham Lực có chút nghi hoặc nói:

- Đại ca, ta sao không cảm giác được có chỗ nào không đúng, nơi này không phải rất tốt sao?

Nham Thạch chuyển hướng nhìn Nham Lực, trong mắt lộ quang chột hiện, trầm giọng nói:

- A Lực, ta hiện tại trịnh trọng cảnh cáo người, người phải nghe lệnh ta, nếu như người làm ra sự tình gì đồi bại. Ta tuyệt sẽ không tha cho người.

Thanh âm trở nên nhu hòa một chút, hắc nói tiếp:

- Ta biết, cuộc sống tại Phổ Nham Tộc chúng ta rất đơn điệu. Nơi này hết thấy đều phi thường mới lạ hấp dẫn. Nhưng người không nên quên, người là dũng sĩ Phổ Nham Tộc, trên người người và ta còn gánh sứ mạng phục hưng lại Phổ Nham Tộc.

- Người có nhớ đến các vị Đệ Lỗ dũng sĩ? Nếu như không có sự hi sinh của bọn họ, căn bản hôm nay sẽ không có chúng ta. Nếu như người vì hưởng lạc nhất thời mà từ bỏ kỳ vọng của tộc nhân.... Ta sẽ là người đầu tiên kết liễu người.

Nham Thạch cũng không phải nói giỡn, thanh âm dần dần biến lãnh, trên người tản mát ra lãnh lạnh sát khí.

Nham Lực bị hắc nói đến thất thần. Từng cảnh lúc trước hết thấy không ngừng tại hiện lại trong đầu hắc, hắc không khỏi tử hỉ,

“Ta làm sao vậy, người ham mê nữ sắc kia là ta sao?”

“Đúng vậy! Ta là dũng sĩ Phổ Nham Tộc. Tộc trưởng, tiên tri cùng tộc nhân đã bao năm kỳ vọng vào ta! Tại sao, tại sao ta lại như vậy chứ? Tại sao trái tim ta lại có thể lầm đường như vậy?”

Mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra. Nham Lực đã có chút ngất người, sắc mặt dị thường tái nhợt.

A Ngốc kéo cánh tay Nham Thạch, thấp giọng nói:

- Đại ca, quên đi, Nham Lực đại ca cũng không phải cố ý. Hắc sau này sẽ không như vậy nữa.

Nham Thạch thở dài một tiếng, nói:

- Kỳ thật, ta cũng không có trách A Lực. Nơi này sức hấp dẫn rất mạnh, chỉ cần là người bình thường, không ai có đủ khả năng chống cự. Lại nói tiếp, trong 3 người chúng ta, người lại có năng lực chống cự sự hấp dẫn đó rất tốt, mà A Lực thì ý nghĩ đơn giản, đối mặt với sự hấp dẫn đó rất khó khống chế. Ta là huynh trưởng hắc, như thế nào có thể nhìn hắc trầm mê chứ.

A Ngốc ngăn người, mặt toát mồ hôi nói:

- Ta có năng lực chống cự sức hấp dẫn cực mạnh? Không, không, Nham Thạch đại ca, kỳ thật ta cũng...

Nhớ tới tình cảnh lúc trước A Băng thân thể mềm mại tràn ngập quyến rũ, A Ngốc không khỏi cúi đầu.

- Kỳ thật, trái tim ta cũng chưa đủ kiên định, sao có thể so với đại ca chứ?

Nham Thạch lắc đầu, nói:

- Không, ý chí người kiên định hơn ta nhiều. Ta sợ dĩ không bị ảnh hưởng, bởi vì, trái tim ta đã chết. Nó đã chết theo Vân nhi rồi, trừ phi Vân nhi sống lại, nếu không trái tim ta sẽ không bao giờ thốn thức nữa. Nơi này mỹ nữ tuy nhiều, hơn nữa dung mạo cũng càng hơn xa Vân nhi, nhưng trong mắt ta, nơi này mỹ nữ đều đã mất đi linh hồn, trở nên tràn ngập nô dục, các nàng thân thể sớm vì không có linh hồn mà trở nên xấu xí. Do đó sao có thể hấp dẫn một người mà tim đã chết như ta chứ? Nếu như Vân nhi chưa chết, chưa biết chừng ta còn không bằng Nham Lực ấy chứ.

Nham Thạch buồn bã ngồi xuống ghế salon ở giữa.

A Ngốc cẩn thận trở về chỗ cũ, nhẹ gật đầu. Đúng vậy! Cho dù dung mạo hoàn mỹ, mất đi linh hồn cũng sẽ trở nên xấu xí. Ta sợ dĩ thích Nguyệt Nguyệt, cũng không phải bởi vì dung mạo nàng tuyệt mỹ, phần nhiều là bởi tính cách nàng. A Băng cô nương, linh hồn nàng cũng đã mất rồi sao? Nhưng tại sao ánh mắt nàng lại bị thương như vậy.

Nham Lực đột nhiên đứng lên, mắt hổ tỏa sáng. Hắn kiên định nhìn Nham Thạch, đôi mắt trong suốt đã hoàn toàn khôi phục, lời Nham Thạch nói đã hoàn toàn phá tan mê vọng trong lòng hắn. Hắn rốt cuộc đã tỉnh giấc.

Hắn kiên định tiêu sái đến trước mặt Nham Thạch, phác thông một tiếng quỳ rạp xuống.

Nham Thạch ngăn người:

- Người làm gì vậy?

Nham Lực trịnh trọng nói:

- Đại ca, ta biết ta sai rồi. Ta muốn nói cho người biết, Nham Lực ta vĩnh viễn là dũng sĩ Phổ Nham Tộc, sẽ không bởi bất cứ lý do gì mà thay

đôi.

Nham Thạch vui mừng cười, đỡ Nham Lực đứng lên, nói:

- Đây mới đúng là hảo huynh đệ của ta chứ. Sau này còn phải xem hành động của người. Tốt lắm, chúng ta nghỉ ngơi trong chốc lát đi. Tối nay còn có chính sự phải hành động, phải bảo trì trạng thái tốt nhất mới được.

A Ngốc và Nham Lực đồng thời gật đầu. Ba người đều tự tìm lấy một chỗ thoải mái, khoan chân ngồi xuống.

Không biết qua bao lâu thời gian, tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, Nham Thạch đứng dậy, nhìn một chút A Ngốc và Nham Lực vẫn còn đang ngồi, rồi tiến ra cửa.

- Ai?

- Khách quý, chúng ta tới đưa cơm. Thỉnh ngài mở cửa.

Một thanh âm cung kính ở ngoài cửa vang lên.

Nham Thạch mở cửa phòng. Bên ngoài có ba bồi bàn, trong tay đều bưng một mâm lớn có nắp đậy, cung kính thi lễ với Nham Thạch. Người cầm đầu nói:

- Đây là cơm tối của các ngài!

Nham Thạch gật đầu, để ba người bồi bàn tiến vào, đặt thực vật trên bàn.

Bồi bàn cầm đầu nói:

- Ba vị khách quý thỉnh dùng cơm, Kim chương quản có lời, một giờ sau thỉnh khách quý trực tiếp đến tứ lâu, ở đó sẽ có người tiếp đãi mấy vị.

Nham Thạch khẽ gật đầu, nói:

- Biết rồi, các người đi ra ngoài đi.

Bồi bàn cất bước, Nham Thạch mở nắp mâm ra, bên trong là tam phần mỹ thực tinh xảo, trập trập mùi thơm xông vào mũi, không khỏi chảy nước miếng, vừa định động thủ, đột nhiên, hân trong đầu vừa động, ngừng lại.

Có lẽ vì mùi thơm hấp dẫn quá lớn, A Ngốc và Nham Lực từ trong tu luyện đã thanh tỉnh lại. A Ngốc nhìn thức ăn trước mặt, không khỏi nuốt nước miếng, nói:

- Thiệt nhiều mỹ vị a! Đại ca, người sao không ăn? Đợi chúng ta sao?

Nham Thạch lắc đầu, kéo Nham Lực nước miếng đang chảy ròng, nói:

- Chờ đã, chúng ta ở chỗ này cẩn thận một chút vẫn hơn. E rằng thức ăn có độc hay là nhịn đói một bữa vậy. Bất quá, như vậy có lẽ sẽ khiến bọn chúng nghi ngờ.

Nham Lực nhú nhú mày, nói:

- Đại ca, thức ăn ngon như vậy, cũng không có mùi gì quái dị, hẳn là không có độc chớ. Người xem, còn có rượu nữa, cho dù hạ độc cũng sẽ để trong rượu, chúng ta không uống rượu là được. Cơm chung quy vẫn phải ăn, xế chiều có ăn một chút sớm đã không còn gì rồi.

Nham Thạch lắc đầu, nói:

- Cẩn thận vẫn hơn, tốt nhất là không nên ăn. Đáng tiếc chúng ta không có biện pháp thử độc, nếu không sẽ không sợ.

A Ngốc trong lòng vừa động, nhớ tới lúc đầu vì khống chế độc tính của Vô Nhị Thánh Thủy cho Âu Văn đã luyện chế ngân cầu. Mặc dù bị Thánh Tà ăn một ít, nhưng vẫn còn mấy khối, hẳn là vật phẩm nghiệm độc tốt nhất. Trong đó có thanh cơ sương có khả năng hấp thụ độc tính hấp rất tốt, hơn nữa ngân mẫu cũng là vật phẩm kiểm nghiệm độc tốt nhất.

Nghĩ vậy, A Ngốc liền niệm chú ngữ Thần Long Chi Huyết, lấy ra một viên ngân cầu.

Nham Thạch ngăn người, vừa định hỏi A Ngốc đó là vật gì thì A Ngốc đã dùng hành động chứng minh mục đích. Ngân cầu được ti đầu khí Sanh Sanh biến ảo hóa khống chế, cẩn thận dò xét mũi thực trên đĩa. Khi A Ngốc cẩn thận dò xét qua, ngân cầu cũng không có phản ánh gì đặc thù. Hắn không khỏi nhú mày, liếc nhìn Nham Thạch, nói:

- Đại ca, trong thức ăn không có độc.

Nham Thạch suy nghĩ một chút, nói:

- Không nên! Chúng ta hôm nay đã thắng hơn một ngàn vạn kim tệ. Tên lão bản chắc chắn biết chúng ta thực lực mạnh mẽ của chúng ta. Nếu như ta là lão bản, nhất định sẽ hạ kịch độc đối phó chúng ta. A Ngốc, người lại thử xem trong rượu có độc hay không.

A Ngốc gật đầu, đem ngân cầu dò xét vào trong rượu, nhưng ngân cầu vẫn như cũ không có phản ứng. Nham Thạch nói:

- Huynh đệ, người có thể khẳng định ngân cầu này có khả năng phát hiện tất cả độc vật sao?

A Ngốc không chút do dự nói:

- Hẳn là không sai. Đại ca hẳn là biết vô sắc vô vị, thiên hạ chỉ độc Vô Nhị Thánh Thủy chứ? Dùng ngân cầu này cũng có thể phát hiện ra nó.

Nham Lực cười nói:

- Nói như vậy, chúng ta đã lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi. Tốt lắm, nhanh ăn đi, ăn no, buổi tối mới có tinh thần ứng phó hết thảy a!

Nham Thạch gật đầu, vừa muốn động thủ, nhưng lại phát hiện A Ngốc thất thần. A Ngốc nhìn ngân cầu mình mới đặt xuống mâm. Ngay mới rồi, ngân cầu bởi vì hình thái mà nhẹ nhàng lăn sang một chút, đụng phải thìa trên mâm, cả ngân cầu lập tức biến thành màu đen.

Nham Thạch một chưởng đánh vào tay Nham Lực đang định gấp thức ăn, kinh ngạc nhìn A Ngốc hỏi:

- Đây là chuyện gì vậy?

A Ngốc ngừng trọng nói:

- Xem ra, đại ca đã nói đúng. Người nơi đây thật sự là âm hiểm a! Thức ăn và rượu hoàn toàn không có độc, độc chính là ở trên dụng cụ ăn.

Vừa nói, hẳn vừa lấy một chiếc khăn lau ngân cầu thành đen nhánh, cẩn thận dò xét lại. Cuối cùng, hẳn giật mình phát hiện, ngoại trừ bình rượu và chén đĩa đựng thức ăn, các dụng cụ khác đều có kịch độc, nhất là trên thìa và chén rượu. A Ngốc nhìn độc khí bám vào ngân cầu, hồi tưởng lại bút ký của Ca Lí Tư, trầm giọng nói:

- Đây dường như là một loại kịch độc hỗn hợp rất nhiều chủng loại độc vật, mặc dù nhất thời sẽ không phát tác, nhưng vào thời khắc uy hiếp thì thật sự là....!

Nham Lực tức giận hừ một tiếng, nói:

- May nhờ có đại ca nếu không, chúng ta chết cũng không biết tại sao. Không ăn, nhịn một bữa cũng không sao.

Nham Thạch và A Ngốc liếc nhau, hai người đều cười. A Ngốc nói:

- Không quan hệ, không phải không thể dùng dụng cụ sao? Thức ăn cũng không có độc a! Chúng ta có thể trực tiếp dùng tay rồi rửa lại là được.

Nham Thạch gật đầu nói:

- A Ngốc nói rất đúng, chúng ta nhất định phải ăn, như vậy mới không khiến chúng hoài nghi. Thức ăn ngon như vậy, không ăn thật đáng tiếc a!

Nói xong liền cầm lấy phần ăn của mình gặm lấy gặm để.

Nham Lực nhân tình sáng lên, cùng A Ngốc liếc nhau, cùng phát động.

Vì bảo trì ý nghĩ thanh tỉnh, bọn họ cũng không có uống rượu. Chỉ khi ăn xong, có để lại chút thức ăn thừa lên chén đĩa dính độc, như vậy sẽ không dễ khiến bọn chúng hoài nghi.

Khi A Ngốc ba người bước vào tầng 4, A Ngốc đã thấy A Băng đang chờ ở đó. A Băng đã thay quần áo, một thân bạch y lả lướt che đầy thân thể mềm mại. Thần sắc vẫn lạnh như băng như trước, nhưng khi nàng thấy A Ngốc xuất hiện, trong mắt lại ánh lên một tia ai oán.

Bên cạnh A Băng, là hai cô gái đã đi theo Nham Thạch huynh đệ tại Thánh Quý thính. Các nàng vừa thấy Nham Thạch, Nham Lực đến liền vội vã mỉm cười tiến lên đón. Trong đó một cô gái nói:

- Khách quý, xin theo ta.

Nói xong, đi trước dẫn đường.

A Ngốc đi tới cạnh A Băng, có chút quần bách hướng nàng cúi đầu.

A Băng nhíu mày, đột nhiên nắm tay A Ngốc kéo ra phái sau Nham Thạch huynh đệ. Bàn tay nhỏ bé của A Băng cũng giống y tên nàng, lạnh như băng dị thường. A Ngốc cảm giác được ngón trỏ A Băng không ngừng hoạt động trong tay mình, mềm mại, thoải mái, đáy lòng không khỏi dâng lên một tia khác thường.

Hắn trong lòng vừa động, cảm giác được A Băng tựa như đang viết chữ, ngưng thần cảm thụ, A Băng viết là:

“Tại sao các người không đi, chẳng lẽ người không biết nơi này rất nguy hiểm sao?”

A Ngốc ngăn người, truyền âm nói với A Băng:

"Mặc dù nơi này nguy hiểm, nhưng chúng ta không thể không đến a! A Băng tiểu thư, không nên ở lại đây nữa. Người...người theo chúng ta rời đi thôi."

A Bằng chấn động toàn thân, liếc nhìn A Ngốc một cái. A Ngốc nhìn thấy trong mắt nàng có chút gì đó trong suốt.

Ngón trỏ A Bằng lại động.

"Người cho rằng, ta còn có thể rời khỏi đây sao? Các người hiện tại đi, có lẽ còn kịp. Mau đi đi."

A Bằng không ngừng viết chữ trên tay A Ngốc, nhưng A Ngốc lại không có ý dừng lại, vẫn tiếp tục nắm tay A Bằng đi vào trong.

A Bằng đáy mắt toát ra một tia lo lắng, cúi đầu, không hề viết chữ nữa, không biết còn phải nói gì.

Rất nhanh, bọn họ đã đi tới đại sảnh tầng 4, trong đại sảnh ánh sáng rất hôn ám, thiếu ánh sáng, chỉ ở hai bên vách tường có hai ngọn đèn ánh sáng rất yếu. A Ngốc nương theo ánh sáng hôn ám, phát hiện nơi này cùng với ba tầng sòng bạc phía dưới hoàn toàn bất đồng.

Nơi này không có bất cứ đồ khối nào, mà là sắp xếp một loạt ghế sa lon xa hoa, trước mặt là một đài cao rộng rãi, phía trên trống rỗng, không có bất cứ đồ vật gì.

Hai cô gái dẫn A Ngốc ba người đến một cái ghế salon to phía bên trái thỉnh bọn họ ngồi xuống, trước ghế sa lon có một cái bàn, trên bàn có một thẻ bài ghi số 36. Trên bàn bày đặt các loại hoa quả cùng tửu thủy.

Nham Thạch liếc nhìn A Ngốc một cái, ba người dễ chịu ngồi lên đại ghế sa lon, hai cô gái ngồi ở bên cạnh Nham Thạch, không nói thêm điều gì.

Nham Lực nơm nớp lo sợ, thủy chung đặt ánh trên chính người mình, tuyệt không thèm nhìn tới cô gái bên cạnh, mà Nham Thạch thì lại nhìn chung quanh quan sát.

A Bằng vẫn dán chặt lấy A Ngốc. A Ngốc có thể rõ ràng cảm giác được da thịt mềm mại lạnh lẽo của nàng xuyên thấu qua lớp y phục mỏng manh, không khỏi lại nhớ đến tình cảnh xảy ra trong phòng mình, lại xấu hổ đỏ mặt.

A Bằng gắt gao nắm tay A Ngốc, lặng lẽ viết:

- Hết thấy cần thận. Mau rời khỏi.

A Ngốc nhìn A Băng, A Băng trên mặt vẫn lạnh băng như trước, chỉ là đang cầm tay mình, nhưng lại có chút nóng lên, thân thể mềm mại cũng dần dần có độ ấm. A Ngốc cảm thụ sự khác thường này, hẳn muốn xóa đi chút khoảng cách giữa 2 người, nhưng ghế sa lon lại chỉ vừa vặn đủ chỗ cho sáu người ngồi, bên cạnh hẳn chính là một cô gái khác, chỉ cần dịch chuyển nhẹ ắt nhiên sẽ động chạm.

Kề cận cô gái khác, A Ngốc cảm giác được, gần kề A Băng vẫn tốt hơn. A Ngốc hỏi:

- Nơi này chính là nơi diễn ra đấu giá hội sao?

A Băng nhìn hẳn một cái, nhẹ nhàng gật đầu. Lúc này, không ngừng có người được các bạch y cô gái dẫn vào đại sảnh đấu giá. Bởi vì ánh sáng hôn ám, rất khó phân biệt bộ dáng những người này. Khi trong đại sảnh có khoảng hai mươi mấy người ngồi thì không thấy có thêm ai nữa.

Cửa đột nhiên đóng lại, cả thính nội bởi vì đã không còn ánh sáng ngoài cửa hắt vào, có vẻ lại càng thêm hôn ám.

A Ngốc đột nhiên phát hiện, A Băng bên cạnh, thân thể mềm mại có chút run rẩy, thở dốc cũng có chút dồn dập, không khỏi truyền âm hỏi:

"Người làm sao vậy?"

A Băng nắm chặt tay A Ngốc, viết:

"Để ta dựa vào người trong chốc lát đi."

Viết xong, thân thể mềm mại liền ngả vào người A Ngốc. Nàng khá cao nên vừa lúc có thể gối lên đầu vai A Ngốc. Nàng ôm cánh tay A Ngốc vào trong lòng mình, cả người đều gắt gao áp vào người A Ngốc.

A Ngốc chấn động toàn thân, cúi đầu nhìn A Băng. A Băng cũng đang nhìn hẳn, đôi mắt trong suốt của nàng bao trùm một tầng sương mù, ánh mắt phức tạp bao hàm sự thỏa mãn, bi thương, không cam lòng cùng kích động.

A Ngốc đột cảm giác rõ được, A Băng sở dĩ dựa vào mình, cũng không phải muốn hấp dẫn hẳn, mà là hoàn toàn cảm thụ phát ra từ nội tâm.

Mặc dù A Băng thân thể mềm mại vẫn như cũ tràn ngập sự hấp dẫn, nhưng A Ngốc lại không muốn nhấn tâm đẩy nàng ra, chỉ có thể yên lặng

để nàng dựa vào, cảm thụ tiếng trống ngực không ngừng nhanh hơn của nàng.

- Hoan nghênh các vị khách quý tới đại sảnh đấu giá của câu lạc bộ đêm Âm Hào.

Đài cao phía trước đột nhiên sáng lên, một luồng ánh sáng từ phía trên chiếu sáng trung ương đài cao. Người nói chuyện, vẻ mặt tươi cười đúng là Kim Sóng. Hắn quét mắt nhìn dưới đài một vòng, tiếp tục nói:

- Chúng ta đấu giá hội mỗi tháng một lần, một tháng qua, chúng ta lại vừa tích góp được một ít vật phẩm trân quý, thỉnh các vị khách quý xem xét. Quy củ vẫn như cũ, khi chúng ta ra giá khởi điểm, các vị khách quý có thể bằng vào thẻ bài trong tay tiến hành hô giá, lấy đơn vị là 1000 kim tệ.

Một âm thanh khàn khàn từ đại sảnh phía bên phải vang lên.

- Được rồi, quy củ chúng ta đều đã biết. Người hãy mau bắt đầu đi.

Kim Sóng gật đầu nói:

- Đã như vậy, thỉnh kiện đấu giá phẩm đầu tiên.

Vừa dứt lời, hai gã đại hán từ phía sau bàn sau đẩy tới một chiếc xe nhỏ đi tới trước đài, trên xe che một chiếc khăn đỏ. Kim Sóng mỉm cười nói:

- Đây là đệ nhất kiện đấu giá phẩm, là chúng ta mất giá cao mới từ Thiên Kim đế quốc mua được.

Vừa nói, hắn tiện tay xốc chiếc khăn hồng lên, đập vào mắt là một kiến giáp lưng mây bạc, nhìn qua cũng không phải rất lớn, ngoại trừ có màu bạc ra thì cũng không có gì đặc biệt. Kim Sóng giải thích:

- Kiện giáp lưng này là do một vị Luyện kim thuật sĩ người Thiên Kim đế quốc luyện chế ra. Đặc điểm lớn nhất của nó chính là có thể hộ thân. Hơn nữa, đối với ma pháp cũng có tác dụng nhất định. Mọi người thỉnh xem.

Vừa nói, hắn từ trong lòng móc ra một thanh chủ thủ, dùng hết sức đâm thẳng tới, nhưng kiện giáp lưng lại không chút sút mẻ, một vết xước cũng không có lưu lại. Kim Sóng lại dùng hỏa thiêu, giáp lưng cũng không có gì biến hóa.

A Ngốc nhúu mây, giáp lưng này mặc dù rất trân quý, nhưng nhìn qua cũng không tốt hơn kiện giáp làm từ cự linh xà của y, cũng không có điểm

kỳ lạ, tựa như không hợp lắm với tính chất đặc thù của hắc ám đấu giá hội.

Kim Sóng nói:

- Có giáp lưng này tương đương với có thêm một tính mạng, giá khởi điểm là một vạn kim. Thỉnh mọi người tăng giá.

Dưới đài khách nhân dường như cũng không hứng thú lắm với giáp lưng này, hô giá cũng không tích cực. Cuối cùng được khách quý số 11 mua với giá 21000 kim tệ.

Có lẽ là cảm nhận được dưới đài có chút bất mãn, Kim Sóng mỉm cười thần bí nói:

- Độ nhị kiện đấu giá phẩm, vật phẩm này cũng rất trân quý. Thỉnh đệ nhị đấu giá phẩm.

Vẫn hai gã đại hán như trước, đẩy một chiếc xe khác đi lên, đẩy chiếc xe đầu tiên đi xuống.

Kim Sóng lại xốc lên chiếc khăn che, trên xe bày 5 cái bình, các bình được làm bằng thủy tinh có hình thức rất bình thường. Trong 5 bình đều chứa một chất lỏng màu đỏ sậm, trong chất lỏng tựa hồ còn có vật gì đó màu trắng nổi lơ lửng.

A Ngốc rõ ràng cảm giác được A Băng chấn động toàn thân, không khỏi cúi đầu nhìn nàng. A Băng môi có chút run rẩy, cúi đầu, cũng không có nói gì?

Kim Sóng có chút đặc ý nói:

- Các vị khách quý hẳn là đều biết đây là cái gì. Năm bình này đựng chính là Tử Hà Xa, nhưng bất đồng ở chỗ, lần này Tử Hà Xa phi thường đặc thù, không chỉ đơn giản là cực phẩm mà trong 5 bình này phân biệt chứa Tử Hà Xa của từng nước: Lạc Nhật, Hoa Thịnh, Thiên Kim và chủng tộc lớn nhất Tác Vực Liên Bang – Á Liễn tộc.

- Mà cái bình trung ương đựng Tử Hà Xa trân quý nhất, bởi vì, nó được lấy từ một vị quang hệ cao cấp ma pháp sư. Nhưng mọi người yên tâm, tên quang hệ ma pháp sư này tuyệt không phải người trong Giáo đình. Chúng ta sao dám khinh nhờn thiên thần vĩ đại chứ. Quang hệ ma pháp sư này thân mình có năng lượng thần thánh khiến nàng sinh ra phần Tử Hà Xa vô

cùng trân quý, quả thật khiến chúng ta tổn không ít tâm huyết mới tìm được.

- Có 5 Tử Hà Xa này, hoàn toàn có thể hợp thành được phẩm đại bố. Đường nhiên, dùng vào việc khác cũng có thể. Thứ này tuyệt đối là cực phẩm tốt nhất.

Nghe xong Kim Sóng giới thiệu, dưới đài nổi lên xôn xao, tựa hồ rất kinh ngạc với đệ nhị kiện đấu giá phẩm này.

A Ngốc khó hiểu nhìn phía Nham Thạch, nhưng lại phát hiện Nham Thạch vẻ mặt xanh mét, hai tay gắt gao nắm chặt. Hắn tò mò hỏi:

- Đại ca, Tử Hà Xa này là đồ vật gì vậy?

Nham Thạch nhìn thoáng qua Nham Lực cũng đang đồng dạng tò mò, miễn cưỡng nói ra:

- Huynh đệ, người ngàn vạn lần không nên xúc động. Tử Hà Xa này kỳ thật chính là phôi thai chưa thành hình. Nói cách khác, câu lạc bộ đêm Âm Hào đã giết năm dụng phụ, lấy thai các nàng ra mà được.

Nham Thạch công lực vốn không đủ, mặc dù khoảng cách rất gần, nhưng hắn truyền âm cũng mất không ít công lực, có chút thở hổn hển, trong mắt không ngừng lóe ra hàn mang, vững vàng nhìn chăm chăm 5 cái bình trên đài.

Nghe xong Nham Thạch giải thích, A Ngốc hoàn toàn thất thần, 5 cái bình trên đài đại biểu cho mười tính mạng a! Tại sao...tại sao bọn chúng lại tàn nhẫn như thế, ngay cả dụng phụ cũng không buông tha, chưa bao giờ nô khí không ngừng đánh sâu vào đại não A Ngốc như thế. A Ngốc cảm giác trong cơ thể năng lượng hoàn toàn sôi trào, trong đầu nóng lên, không màng hậu quả định xông lên.

Đúng lúc này, A Băng vẫn đang ôm cánh tay hắn đột nhiên gắt gao kéo lại, thân thể mềm mại ngồi lên đùi hắn, ôm cổ hắn, đôi môi anh đào lạnh băng hôn lên môi hắn.

A Ngốc toàn thân đại chấn, hai tay không tự giác ôm lấy. Từ đôi môi anh đào lạnh băng của A Băng tựa như truyền sang một cỗ khí lưu lạnh lẽo, hoàn toàn trùng tán cơn giận trong hắn, khiến hắn dần tỉnh táo lại.

Hôn lên đôi môi anh đào của A Băng làm hấn có chút bối rối, sự hấp dẫn cường đại đó không ngừng kích thích thân thể hấn, khiến hấn hô hấp nặng nề hấn.

Nham Thạch và Nham Lực kinh ngạc nhìn A Ngốc, không rõ hấn đang làm cái gì nữa.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Đấu Giá Hội

> Cảm giác được cơn giận của A Ngốc đã biến mất, A Bằng đôi môi dần rời ra, nhẹ nhàng rời khỏi đùi hăn, ngồi xuống bên cạnh ôm lấy cánh tay hăn như cũ, thân thể mềm mại ngã vào vai hăn.

A Bằng mặc dù đã rời đi nhưng hương thơm vẫn còn đọng lại, làm A Ngốc cảm giác bản thân hoàn toàn thay đổi, rất nhỏ rung động, kích thích thật sâu tâm tư hăn. Thân thể trở nên cứng ngắc, đầu óc thì trống rỗng.

Trên đài, Kim Sóng sự kinh ngạc dần dần biến mất, mỉm cười nói:

- Bởi vì 5 Tử Hà Xa này rất khó tìm được, cho nên giá cả cũng hơi cao một chút, giá khởi điểm là 5v kim tệ. Thỉnh các vị khách quý ra giá.

Hăn vừa dứt lời, đã có người hô giá 6v kim tệ, hiển nhiên Tử Hà Xa của quang hệ ma pháp sư phi thường hấp dẫn. Giá cả đang không ngừng tăng nhanh, cuối cùng thành giao tại 13v kim tệ, bị một gã phú thương mập mạp mua được.

A Ngốc rút cuộc từ trong rung động khôi phục lại, sự tàn độc từ Tử Hà Xa và sự ôn nhu của A Bằng khiến trong lòng cảm xúc hỗn loạn, không nói lên lời. Hăn thật rất muốn trốn tránh, nhanh chóng rời xa địa phương phức tạp này, A Ngốc thiện lương cũng không dám tin tưởng bằng vào thực lực bản thân hiện giờ mà có thể hóa giải được thế lực hắc ám.

Mặc dù hăn thống hận tà ác, nhưng lại không gọi nổi ý niệm đối kháng trong đầu. Có thể nói bản tính thiện lương đã khiến hăn có chút nhu nhược.

Kim Sóng lại vừa xốc lên khăn che của đệ tam kiện đấu giá phẩm, là một mỹ nữ, chuẩn xác mà nói, cũng không thể xem là người, vóc dáng mặc dù tương tự loài người nhưng lưng lại có nhung mao màu vàng, cái tai mũ

hình tam giác dựng lên, kỳ lạ nhất chính là kiêu đồn của nàng có một cái đuôi to dài a.

Mái tóc dài màu xám có vẻ tán loạn, nhưng không giấu nổi dung mạo tuyệt mỹ, toàn thân xích lôa bò ở trong lồng, hai tay che ngực, ngón tay có móng vuốt sắc bén, thân trước nàng tựa hồ như không có nhung mao, một đôi mắt to màu bích lục không ngừng khép mở, trên cổ có đeo một cái vòng sắt nối với lồng sắt, không ngừng bị thanh rên rỉ.

Nham Thạch thất thanh nói:

- Thú nhân!

A Ngốc ngẩn người, nhìn về phía Nham Thạch. Nham Thạch cũng không có giải thích, sắc mặt hắc càng thêm trầm trọng.

Kim Sóng đặc ý vỗ vỗ lồng sắt, nữ thú nhân xích lôa sợ đến mức thân mình run rẩy không ngừng, cuộn vào một góc. Kim Sóng cất cao giọng nói:

- Hôm nay đệ nhất kiện trân quý phẩm hiện tại bắt đầu đấu giá. Tất cả mọi người cũng nghe thấy, vừa rồi đã có người hô lên lai lịch của nàng. Không sai, nàng đúng là thú nhân, chủng loại có bộ dạng rất giống loài người. Nàng thuộc về chủng tộc yếu nhược - Miêu nhân tộc. Bởi vì có quan hệ với Hồ nhân tộc cường đại nên Miêu nhân tộc cũng không có bị các chủng thú nhân tộc khác đuổi diệt. Miêu nhân này có thể nói là cực phẩm trong Miêu nhân, hơn nữa, ta hướng mọi người cam đoan, nàng tuyệt đối là xử nữ. Ta nghĩ, các vị đều là danh chấn nhất phương, mỹ nữ thấy qua đã nhiều, nhưng Miêu nhân trân quý quả thật phi thường hiếm thấy. Bất quá, ta nhắc nhở mọi người, Miêu nhân lực công kích mặc dù không phải rất mạnh nhưng cũng tính là lợi hại, hơn nữa, nàng còn có tốc độ cực nhanh, quả thực khiến chúng ta mất không ít khí lực mới bắt được về. Cho nên, các vị nếu như muốn hưởng thụ cũng phải có bản lĩnh khổng lồ chế nàng. Có một Miêu nhân làm nô lệ, đó là chuyện tuyệt vời cỡ nào a! Tốt lắm, hiện tại bắt đầu chính thức đấu giá. Giá khởi điểm 30 vạn kim tệ.

Nhìn Miêu nhân trong lồng sắt, A Ngốc trong lòng không ngừng nổi sóng, nếu như nói Tử Hà Xa vừa rồi kết cục đã định, căn bản không cách nào cứu giúp, nhưng Miêu nhân trước mắt chính là đang đứng bên mép vực cuộc đời, không tìm được A Ngốc đã giơ thẻ bài lên hô:

- Ta xuất 40 vạn kim tệ.

Nham Thạch ngẩn người, quay đầu nhìn A Ngốc. A Ngốc kiên định hướng hân gật đầu. Nham Thạch tán dương cười, toát ra thần sắc đã hiểu.

A Băng bên cạnh A Ngốc đột nhiên viết lên tay hân:

- Người muốn cứu nàng sao? Như vậy sợ rằng sẽ rất khó rời khỏi đây. Từ bỏ đi.

A Ngốc lắc đầu, truyền âm nói:

- Không, ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ. Ta muốn cứu Miêu nữ này, nếu phải làm nô lệ thì phải chịu khổ cực thế nào a!

A Băng có chút hờ lạnh, tại trên tay hân viết:

- Người có thể cứu một người chứ không thể cứu tất cả. Theo ta được biết, nơi này đấu giá nữ nhân, tuyệt đối không dưới 100 người.

A Ngốc thất thần, đúng vậy! Lúc này ta có thể cứu Miêu nữ này, nhưng lần tới thì sao chứ? Nữ nhân khác tiếp tục bị đấu giá ta còn có thể cứu sao? Phải như thế nào thì chuyện này mới không xảy ra nữa chứ?

Kim Sóng hơi kinh ngạc nhìn A Ngốc, nói:

- Hào, vị khách quý này xuất 40 vạn kim tệ, còn có khách quý nào xuất ra giá cao hơn không?

- 41 vạn.

Một tiếng hô giá vang lên, có lẽ Miêu nhân này quả thật có lực hấp dẫn rất mạnh, giá cả hô lên liên tiếp. Trong chốc lát, giá đã nâng đến ngoài 50 vạn.

A Băng viết trên tay A Ngốc, nói:

- Nếu như người thật sự muốn cứu nàng, sẽ phải xuất ra giá không nhỏ, chút nữa thôi giá sẽ nâng lên rất cao đó.

A Ngốc do dự một chút, lần nữa giơ lên thẻ bài, hô:

- 100 vạn.

Toàn trường nhất thời xôn xao, tại trong mắt các khách quý ngồi đây, mặc dù Miêu nhân cũng coi như kỳ vật, nhưng cũng tuyệt không đáng giá đến 100 vạn kim tệ, thanh âm hô giá nhất thời biến mất.

Kim Sóng cao giọng hỏi ba tiếng, chỉ hướng A Ngốc nói:

- Hào, thành giao 100v kim tệ. Miêu nữ này thuộc về khách quý số 36.

A Ngốc lấy ra một trăm vạn kim tệ, buông tay A Băng, đi lên trên đài, đưa cho Kim Sóng, trầm giọng nói:

- Nàng hiện tại thuộc về ta rồi chứ?

Kim Sóng gật đầu, mỉm cười nói:

- Cái lồng sắt này cũng tặng kèm cho ngài luôn. Nếu như ngài muốn xxx, có thể trước dùng mê hồn hương nhằm tránh xảy ra phản kháng.

Lời Kim Sóng nói nhất thời khiến cho đám khách quý phía dưới cười ầm.

A Ngốc sắc mặt càng thêm ngưng trọng, lắc đầu, nói:

- Ta nghĩ, ta không cần cái lồng sắt này.

Vừa nói, ngẩng đầu đi tới trước lồng sắt, hai tay thô bạo bắt lấy khóa sắt, bạch quang chợt lóe, cường ngạnh sử dụng Sanh Sanh chân khí giải khai lồng sắt.

Miêu nữ cuộn mình ở trong góc, ánh mắt sợ hãi, thân mình run rẩy không ngừng.

A Ngốc dùng ngôn ngữ Tác Vực Liên Bang ôn nhu nói:

- Đừng sợ, ta sẽ không làm thương tổn người, tin tưởng ta, theo ta, được không?

Miêu nữ nhìn A Ngốc ánh mắt chân thành thân thể dần dần thả lỏng, nhưng vẫn không hề nhúc nhích.

A Ngốc thở dài một tiếng, hoàng quang chợt lóe rồi biến mất. Vòng sắt trên cổ Miêu nữ liền bị cắt đứt, dọa nàng giật mình. A Ngốc nhu hòa truyền âm nói:

- Tin ta, ta sẽ không làm người bị thương, theo ta đi, sau khi rời khỏi đây, ta nhất định sẽ trả lại tự do cho người, để người trở lại thú nhân tộc.

A Ngốc trên tay phát ra bạch quang nhàn nhạt, Sanh Sanh chân khí tràn ngập năng lượng thần thánh xuyên thấu qua da thịt chui vào trong cơ thể Miêu nữ, dẹp đi sự hoảng loạn trong lòng nàng.

Miêu nữ rốt cuộc không hề bài xích nữa, cẩn thận từ từ hướng đến chỗ A Ngốc.

A Ngốc tiện tay vung lên, giật tấm khăn đỏ từ tay Kim Sóng quấn quanh thân thể Miêu nữ, thấp giọng nói:

- Tin tưởng ta.

Thân thể nhẹ nhàng phiêu nhiên quay lại chỗ ngồi của mình.

Biểu hiện của A Ngốc chẳng những khiến Kim Sóng trợn mắt há mồm, mà các vị khách quý khác cũng đều kinh ngạc không hiểu.

- Tiểu tử này là ai, trước kia như thế nào chưa từng thấy?

- Chắc là người mới của Âm Hào, nhìn trang phục hần hần là ma pháp sư, nhưng hần mới rồi sử dụng chính là ma pháp sao?

- Không biết được, bất quá, tu vi tiểu tử này tựa hồ không kém, vẫn là không nên trêu chọc mới tốt.

A Ngốc cũng không hề để ý đến lời những người đó nghị luận, ôm Miêu nữ hướng đến ghế salon. Nham Thạch kêu hai bạch y cô gái đứng lên, chuẩn bị sẵn chỗ, A Ngốc đặt Miêu nữ trên ghế, Miêu nữ thân thể mặc dù không bị hành hạ gì, nhưng tinh thần nàng tựa như rất bị thương, không ngừng run rẩy.

A Ngốc không ngừng truyền Sanh Sanh chân khí vào cơ thể Miêu nữ, ôn nhu nói:

- Đừng sợ, đừng sợ, hết thấy đều đã qua, ta nhất định sẽ để ngươi về nhà.

Miêu nữ đôi mắt to chớp chớp, vẫn như trước không rên một tiếng, thân thể cuộn mình trong tấm khăn đỏ. Sanh Sanh chân khí dễ chịu khiến tâm tình nàng dần dần vững vàng hơn. A Băng ở bên cạnh phía còn lại của A Ngốc nhìn Miêu nữ, khe khẽ thở dài, thấp giọng nói:

- Nàng thật sự là hảo mệnh a!

Tựa như nhớ tới điều gì, Băng tâm tình có vẻ rất buồn bã.

A Ngốc quay đầu hỏi Băng:

- Nơi này không có toilet, ngươi có thể tìm giúp nàng quần áo mặc không?

Mới vừa rồi ôm được thân thể mềm mại của Miêu nữ khiến ý chí A Ngốc lần nữa được khảo nghiệm, hần chung quy không thể cứ để Miêu nữ được quần quanh bằng tấm vải đỏ được.

Băng gật đầu, hướng Miêu nữ nói:

- Ngươi theo ta đến đây đi.

Miêu nữ lắc đầu, nhắm mắt lại, dán chặt vào thân thể A Ngốc không chịu rời đi. Sanh Sanh chân khí cùng ánh mắt thiện lương của A Ngốc khiến Miêu nữ giống như bơ vơ giữa biển rộng vớ được thanh gỗ mục vậy, nhất quyết không chịu buông ra.

A Ngốc ngăn người, hẳn thật không nghĩ tới tình huống này. Khẽ thở dài, nói với Băng:

- Ta và người cùng đi đi.

Nói xong, lần nữa ôm Miêu nữ, nói với Nham Thạch một tiếng rồi theo Băng ra ngoài đại sảnh.

Băng dẫn bọn họ đi tới một căn phòng, lấy ra một bộ y phục màu trắng giống nàng, hơi giặt mình nhìn A Ngốc vẫn đang đứng đó, nói:

- Người còn không tránh, chẳng lẽ muốn xem người ta thay quần áo sao?

A Ngốc cả kinh, vội vã đặt Miêu nữ ở một bên, nhưng Miêu nữ lại gắt gao nắm lấy vạt áo hắn, nói gì cũng không chịu buông.

A Ngốc cười khổ nói:

- Ta không đi xa, ta ở bên ngoài chờ các người, yên tâm đi. A Băng cô nương là người tốt, nàng sẽ không làm người bị thương, mặc xong quần áo người nhất định sẽ cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Miêu nữ có chút mê man nhìn A Ngốc, run giọng nói:

- Ta..... ta...sợ.... ta.... sợ.

Băng lắc đầu, nói:

- Quên đi, người ở lại cũng không sao, nhắm mắt lại là được.

A Ngốc gật đầu, miễn cưỡng giựt lại vạt áo đang bị Miêu nữ gắt gao giữ lấy, đứng ở một bên nhắm hai mắt lại.

Trong chốc lát, thanh âm của Băng vang lên.

- Tốt lắm, người có thể mở mắt rồi.

A Ngốc mở hai mắt, Miêu nữ trước mặt đã mặc vào y phục đồng dạng với Băng, ngượng ngùng cuộn mình trên giường, trừ bỏ hai cái tên trên đầu, bề ngoài nhìn không ra điểm khác người nào. Băng ngồi cạnh nàng, trên mặt hiện lên một nụ cười nhẹ. Nhất thời xuất hiện 2 mỹ nữ khiến hắn có chút ngây dại. Băng nói:

- Chúng ta cần phải trở về, bằng hữu người vẫn còn đang chờ người đấy.

A Ngốc lúc này mới phản ứng lại, hướng Miêu nữ nói:

- Có thể cho ta biết tên người là gì không? Ta mua người thật sự không có ác ý, đợi đến khi rời khỏi đây, người lập tức sẽ khôi phục tự do. Trước đi theo ta nhé, có được không?

Miêu nữ nhẹ nhàng gật đầu, thấp giọng nói:

- Ta...ta gọi là Mễ Mễ.

A Ngốc nói:

- Vậy chúng ta đi thôi.

Cẩn thận kéo Mễ Mễ đứng lên, có lẽ kim giây còn chưa kịp nhúc nhích, Mễ Mễ mới vừa đứng lên, thân thể không khỏi thoáng một cái, ngã vào lòng A Ngốc. A Ngốc vội vã ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, ôn nhu nói:

- Cẩn thận một chút, đừng để bị té.

Nói xong liền cầm tay Mễ Mễ đi ra ngoài.

Mễ Mễ thân thể tựa hồ áp vào cánh tay A Ngốc đi theo hần ra ngoài.

Ở phía sau, Băng đάy mắt lóe lên tâm tình phức tạp, trong đó bao hàm nhiều nhất là sự ghen ghét.

Một lần nữa trở lại đấu giá sảnh, Mễ Mễ trước mặt nhất thời khiến Nham Thạch huynh đệ mắt sáng ngời, bộ dạng nàng nhu nhược khiến người ta tâm sinh ý nghĩ thương xót.

A Ngốc ngồi xuống chỗ cạnh Nham Thạch, Mễ Mễ kề bên hần, có lẽ bởi vì A Ngốc mang đến cảm giác an toàn nên thân thể nàng đã không còn run rẩy nữa.

Mà lúc trước chỗ ngồi đó vốn là của Băng, nàng trong mắt toát ra một tia thất vọng, yên lặng ngồi ở một bên.

Đấu giá đài trống không, A Ngốc hỏi Nham Thạch:

- Đại ca, Tinh Linh xuất hiện chưa?

Nham Thạch lắc đầu:

- Phòng đấu giá Âm Hào thật sự làm cho ta mở rộng tầm mắt a! Người vừa rời đi, vật phẩm tiếp đã được đưa lên đấu giá, tất cả đều là những vật

trên quý khó gặp, giá bán ra đều muốn ngoài 50v kim tệ. Vừa rồi Kim Sóng nói đấu giá hội nghị ngơi, hẳn là sẽ rất nhanh bắt đầu nửa đoạn sau.

A Ngốc gật đầu, nhìn Miêu nữ bên cạnh, thấp giọng hỏi:

- Mễ Mễ, người như thế nào lại tới đây chứ?

Nghe A Ngốc hỏi, Mễ Mễ tựa như nghĩ tới cái gì, thân thể chấn động, ngẩng đầu nhìn A Ngốc, đôi mắt màu xanh ngọc trong suốt rơm rớm nước, nói nhỏ:

- Ta thật sự có thể tin tưởng người sao?

A Ngốc trịnh trọng gật đầu, nói:

- Người nhất định phải tin tưởng ta, ta nhất định sẽ trả lại tự do cho người.

Mễ Mễ gắt gao bắt lấy cánh tay A Ngốc, thấp giọng nói:

- Ta vốn tại Miêu nhân tộc có cuộc sống rất nhanh nhẹn, chúng ta Miêu nhân tộc mặc dù là chủng tộc thú nhân yếu nhược, nhưng lại được Hồ nhân tộc bảo vệ, cuộc sống vẫn luôn an ổn, các huynh trưởng hồ nhân tộc đều luôn che chở bọn ta. Có một ngày, ta đang ở trong rừng chơi đùa, đột nhiên, một cái lưới lớn từ trên trời giáng xuống, đem ta bắt vào lồng, từ đó cuộc sống của ta cũng bắt đầu thay đổi.

- Một đám hắc y nhân xuất hiện trước mặt ta, ta bị bọn họ dùng mê hương làm bất tỉnh, không biết qua bao lâu thời gian, mới thanh tỉnh lại. Khi tỉnh lại, đã ở trong cái lồng sắt kia.

- Nơi này loài người thật đáng sợ a! Bọn họ luôn dùng ánh mắt tham lam thèm muốn nhìn ta, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống ta vậy. Ta sợ, ta thật sự rất sợ. Rồi khỏi tộc nhân chắc hẳn sẽ chẳng có kết cục nào tốt đẹp cả. Ta vốn tưởng rằng chính mình sẽ chết, người...người thật sự có thể đem ta đưa trở về sao?

Nghe xong Mễ Mễ nói, A Ngốc không khỏi trong lòng thầm hận, nhất định là do đám Đạo Tặc công hội gây nên, bọn họ tại sao lại cứ thích bắt nạt người yếu nhược như vậy.

- Mễ Mễ cô nương, ta nhất định sẽ đem người đưa trở về. Sẽ không để người phải chịu ủy khuất lần nữa. Người trước ngủ một chút đi, đợi đến khi tỉnh lại hết thấy đều đã tốt.

Sanh Sanh chân khí được A Ngốc khống chế nhẹ nhàng kích thích huyết mạch trong cơ thể Mễ Mễ. Mễ Mễ chậm rãi yếu đuối trong lòng A Ngốc, trầm lắng ngủ.

Bằng nhìn Mễ Mễ trong lòng A Ngốc, không nói được một lời, lặng lẽ ngồi ở một bên. Nàng đáy mắt không chút hiển lộ tâm tình đã khôi phục vẻ lạnh băng như trước.

Lúc này, Kim Sóng cũng đã đi lên đài, tuyên bố đấu giá hội bắt đầu.

Từng kiện từng kiện đấu giá phẩm cổ quái không ngừng được hô giá qua lại, hiển nhiên không có một kiện vật phẩm nào phải lưu lại. Trong đấu giá phẩm đó, bao gồm cả thiên hạ chí độc Vô Nhị Thánh Thủy khiến máu nóng trong cơ thể A Ngốc dần dần sôi trào. Tại sao...tại sao tại Lạc Nhật đế quốc lại có thể để chuyện tình tà ác như thế ngang nhiên xuất hiện, bọn người kia chẳng lẽ không còn nhân tính nữa sao?

Minh Vương kiểm mặc dù tà ác, nhưng so với bọn chúng vẫn còn muốn thua kém hơn, trong thiên hạ thử hỏi tà ác nhất là gì, hẳn là lòng người mới đúng.

Không, ta nhất định không thể để những chuyện như thế này tái diễn nữa, có bao nhiêu nhân mạng vì lợi ích của các thế lực hắc ám mà thiệt mạng a!

Tận sâu trong nội tâm A Ngốc đã gieo xuống vừng vàng hạt giống của sự cừu hận.

Rốt cuộc, đấu giá hội cũng đã tới hồi cuối, Kim Sóng vẻ mặt hưng phấn cao giọng nói:

- Hảo, hiện tại tiến hành đấu giá kiện vật phẩm cuối cùng.

Một xe đẩy theo thanh âm tăng lên cũng dần đi lên đài. Kim Sóng nói:

- Kiện vật phẩm này trong đấu giá hội ngày hôm nay tuyệt đối là kiện vật phẩm trân quý nhất, các vị khách quý, đây là một cơ hội hiếm có, hy vọng mọi người có thể nắm chặt cơ hội này.

Nói xong, hắn mạnh mẽ rút tấm khăn che màu đỏ xuống, lộ ra một cái lồng sắt thật lớn.

A Ngốc ba người liếc mắt qua một cái đã ngay lập tức nhận ra, trong lồng sắt là một cô gái cuộn mình trong góc, chính là một thiếu nữ Tinh

Linh Tộc.

Tay chân nàng đều bị thiết liên tỏa trụ, trên trán mang theo một cái đầu cô, trên đầu cô có một viên bảo thạch màu đen lấp lóe quang mang yếu ớt. Đôi cánh trong suốt rộng rãi sau lưng đem thân thể hoàn toàn bao bọc lại, bất quá bởi vì đôi cánh trong suốt nên bộ dạng lúc ẩn lúc hiện càng thêm kích thích. Đôi tai hơi nhọn biểu thị thân phận nàng, mái tóc dài màu xanh biếc che khuất gương mặt, nhưng bất kể là ai cũng sẽ không hoài nghi vẻ đẹp của nàng, bởi vì nàng chính là tộc nhân Tinh Linh Tộc.

Thiếu nữ Tinh Linh xuất hiện, nhất thời làm cho "Khách quý" Các thất kinh, thanh âm nghị luận không ngừng vang lên.

A Ngốc liếc nhìn Nham Thạch huynh đệ một cái, ba người đồng thời sinh ra cảm xúc hưng phấn, rốt cuộc cũng đã tìm được tộc nhân Tinh Linh Tộc.

Kim Sóng cất cao giọng nói:

- Mọi người hẳn là đều thấy được, không sai, trong lồng sắt chính là một cô gái Tinh Linh Tộc. Hơn nữa còn là một vị Tinh Linh ma pháp sư cấp bậc đại Tinh Linh, năng lực ma pháp của nàng đã được vị Luyện kim thuật sĩ tôn quý do chúng ta mời về chế trụ bằng một loại khí cụ, chính là chiếc đầu cô trên trán nàng. Có đầu cô này cùng thiết liên trên người nàng, loại này thân thể thiếu nữ Tinh Linh tộc tùy thời chủ nhân đến thưởng thức, mỹ nữ Tinh Linh tộc không thể dùng lời để hình dung được.

- Mức độ trân quý của nàng, ta tin tưởng tất cả mọi người đều có thể hiểu được. Riêng đầu cô giá trị cũng đã hơn 10v kim tệ, cuối cùng kiện đấu giá phẩm thiếu nữ Tinh Linh tộc này để giá khởi điểm là một vạn kim cương tệ đi, thỉnh các vị khách quý ra giá. Mọi người có thể tuyệt đối yên tâm, thiếu nữ Tinh Linh này chúng ta đã kiểm tra qua, tuyệt chưa bị nhúng chàm bởi nam nhân nào.

"Khách quý" Các tựa hồ đều đã trở nên điên cuồng, người thứ nhất hô giá là 3v kim cương tệ. Giá cả không ngừng tăng mạnh, trong chốc lát, khi A Ngốc ba người vẫn còn đang ngơ ngác nhìn thì giá cả dĩ nhiên đã kéo đến lên tới 6 vạn kim cương tệ.

A Ngốc nhớ tới lời lúc trước A Băng nói, đột nhiên giơ lên thẻ bài, la lớn:

- Ta xuất 8 vạn kim cương tệ.

Cả trường đại sảnh náo loạn nhất thời an tĩnh, ai ai cũng hiểu được 8 vạn kim cương tệ đại biểu cho cái gì, chính là đại biểu cho 80v tử tinh tệ, 800 vạn kim tệ a!

Kim Sóng nhìn A Ngốc, mỉm cười nói:

- Hào, khách quý số 36 ra giá 8 vạn kim cương tệ, không biết còn có vị khách quý nào tăng giá hay không. 8v kim cương tệ một lần, 8v kim cương tệ hai lần...

- Chờ một chút, ta xuất 10 vạn kim cương tệ.

Một thanh âm khàn khàn từ trong góc vang lên.

A Ngốc ba người ánh mắt không khỏi đồng thời hướng nhìn lại, người nọ đứng trong bóng tối không nhìn rõ được dung mạo, nhưng A Ngốc lại mơ hồ cảm giác được sự uy hiếp từ hắc. 10v kim cương tệ, đã là cái giá A Ngốc ba người không thể xuất ra nổi, nhưng đối mặt với tộc nhân Tinh Linh Tộc, bọn họ đã rơi vào tình thế bắt buộc.

A Ngốc do dự một chút, khom người quay lưng về phía A Băng, thấp giọng niệm chú ngữ Thần Long Chi Huyết, lam quang nhàn nhạt ánh lên hiện ra trên tay hắc Vạn tái Cự Linh Xà xà cân đem theo từ đỉnh Thiên Cương sơn. A Ngốc thúc dục công lực đến cực hạn, lợi dụng khí thể mạnh mẽ của Sanh Sanh biến chém rời chừng năm trượng xà cân, cao giọng hô:

- Ta xuất 9v kim cương tệ, gia tăng 5 trượng Vạn tái Cự Linh Xà xà cân.

Mặc dù hắc cũng không rõ lắm giá trị của xà cân, nhưng theo lời Thiên Cương kiếm thánh xà cân này độ cứng cõi, tuyệt đối không dưới huyền thiết.

Kim Sóng ngăn người, hắc biết rõ A Ngốc ba người có bao nhiêu tiền, khi hắc nghe được cái giá 10v kim cương tệ đã nghĩ rằng A Ngốc bọn họ tất nhiên sẽ phải lui bước, nhưng thật không nghĩ đến, A Ngốc dĩ nhiên lại hô lên cái giá này.

Hắc nhíu nhíu mày, nói:

- Khách quý số 36, chúng ta đấu giá hội chỉ lấy tiền mặt, xà cân của ngài có giá trị dường nào chúng ta cũng đều không chấp nhận.

A Ngốc cẩn thận đặt Miêu nữ trên ghế sa lon, đứng dậy, giơ lên Cự Linh Xà xà cân, nói:

- Xà cân giá trị nhiều ít bao nhiêu, ta cũng không biết chính xác, nhưng ta có thể trình trọng nói cho các vị biết, độ cứng cỏi của nó bất luận kẻ nào ở đây cũng đều không thể làm đứt đoạn.

Nói xong, hần phi thân lên đài đấu giá, đứng bên cạnh lồng sắt giam giữ thiếu nữ Tinh Linh, trầm giọng nói:

- Thiếu nữ Tinh Linh này ta nhất định phải có được, nếu như ai có thể xuất ra giá hợp lý, ta có thể đương tràng bán xà cân này cho hần. Giá khởi điểm một vạn kim cương tệ.

Dưới đài có người hỏi:

- Ai có thể chứng minh xà cân trong tay người là của Vạn tái Cự Linh xà? Nó chỉ là sinh vật tồn tại trong truyền thuyết mà thôi.

A Ngốc cau mày nói:

- Ta lấy danh dự mình ra cam đoan, xà cân này tuyệt đối là Vạn tái Cự Linh xà.

- Ai mà tin được chứ, danh dự người đáng tiền lắm sao?

- Ta tin tưởng hần, trong tay chính là xà cân của Vạn tái Cự Linh xà.

Một thân ảnh từ giữa đám khách quý đứng lên.

A Ngốc chăm chú nhìn lại, đúng là cao cấp Luyện kim thuật sĩ Thước Sóng đã gặp tại Thánh Quý lúc trước.

Thước Sóng hô lớn một tiếng, dẹp luôn sự ồn ào hỗn tạp do thanh âm nghị luận gây ra, trầm giọng nói:

- Thước Sóng ta tất cả mọi người hần đều đã biết, vị ma pháp sư trên đài này chính là trưởng lão ma pháp sư công hội. Ta tin tưởng với thân phận hần, tuyệt sẽ không nói dối lừa gạt mọi người. Trưởng lão, ta xuất ra 2 vạn kim cương tệ mua xà cân này. Ta nghĩ, dùng nó để luyện khí hần sẽ rất tốt.

A Ngốc mỉm cười, hướng Thước Sóng gật đầu.

Nghe xong Thước Sóng nói, các vị khách quý dưới đài không khỏi nổi lên lòng nghi hoặc. Thước Sóng là khách thường niên của đấu giá hội, nơi

này mọi người đều biết, luyện kim thuật sĩ ánh mắt vốn cực kỳ sắc bén, bất kể thứ gì Thuộc Sóng đã từng coi trọng trước đó, không cái nào không là tinh phẩm.

Gặp hẳn ra giá, nhất thời có người hô giá theo, cuối cùng dĩ nhiên nâng lên tới 3 vạn kim cương tệ, được một phú thương mua mất.

Khi phú thương tiếp nhận xà cân Vạn tái Cự Linh xà từ trong tay A Ngốc, không khỏi có chút nói thầm, đồ vật này thật sự không biết có đáng tiền như vậy không?

A Ngốc nhìn ra nghi hoặc trong lòng hắn, liền ngâm xướng:

- Hồi hỏa nguyên tố tràn ngập trong thiên địa! Thịnh ban cho ta lực lượng thiêu đốt của các người, ngưng tụ thành cầu, hiện ở tay ta.

Một hỏa cầu màu lam xuất hiện trên tay A Ngốc, đột nhiên nóng rực khiến tên phú thương phải lui ra sau vài bước.

A Ngốc nói:

- Nhiệt độ hỏa cầu này cũng khá cao, người thử xem đi.

Hắn vươn tay phải nâng hỏa cầu lên, giả bộ đi tới lồng sắt của thiếu nữ Tinh Linh. Thiếu nữ này giống hệt Miêu nữ khi nãy, cuộn tròn một góc, run rẩy không ngừng.

A Ngốc khống chế hỏa cầu bay lên, rất nhanh va chạm với lồng sắt, thối phù một tiếng, hỏa cầu từ trên tay bay xuyên qua lồng sắt, rất nhanh chóng lồng sắt hóa lỏng.

A Ngốc vừa lại đi tới bên cạnh phú thương đang trợn mắt há mồm, cầm lại xà cân trong tay hắn, nung dưới hỏa cầu, nhưng tựa hồ như hỏa cầu không có độ nóng vậy, xà cân nhẹ nhàng rơi xuống lòng bàn tay A Ngốc, một điểm dấu hiệu hư hao cũng không có.

Phú thương mở to hai mắt nhìn, nói:

- Thật sự thần kỳ như vậy sao?

A Ngốc dập tắt hỏa cầu trên tay, trả lại xà cân cho phú thương, trên xà cân vẫn còn lưu lại nhiệt độ nóng cháy khi bị nung khiến phú thương cầm lấy mà phải quát to một tiếng, nhưng hắn trong lòng lại tràn ngập vui sướng, hiển nhiên đối với xà cân này phi thường hài lòng.

Thước Sóng dưới đài cũng vô cùng kinh ngạc, mới vừa rồi A Ngốc sử dụng mặc dù chỉ là một hỏa cầu thuật rất phổ thông, hơn nữa tựa hồ còn chưa dụng hết toàn lực, nhưng uy lực lại phi thường to lớn, ngoài nhiệt độ cao, khả năng khống chế cũng đã vượt qua hẳn. Hẳn trong lòng không khỏi có chút hối hận, tại sao bản thân lại không kiên trì lấy được xà cân kia cơ chứ.

A Ngốc chuyển hướng nhìn Kim Sóng, nói:

- Ta xuất ra 12v kim cương tệ, mua thiếu nữ Tinh Linh này.

Kim Sóng hơi giật mình nhìn A Ngốc, biểu hiện vừa rồi của A Ngốc làm hẳn rung động thật lớn.

- Hào, khách quý số 36 xuất giá 12v kim cương tệ, còn có người nào ra giá cao hơn không?

Thanh âm khàn khàn khi này không vang lên nữa, A Ngốc rốt cuộc cũng đã thành công đấu giá được thiếu nữ Tinh Linh.

Hắn hướng tới trước lồng sắt, hai tay dùng sức làm biến dạng lồng sắt, rồi nói với thiếu nữ Tinh Linh:

- Theo ta đi, ta sẽ không làm thương tổn ngươi.

Thiếu nữ Tinh Linh ngạc nhiên ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt thanh lệ thoát tục, nàng có vẻ trầm tĩnh hơn rất nhiều so với Miêu nữ khi này, trong mắt lưu chuyển quang mang phần hận.

A Ngốc than nhẹ một tiếng, hoàng mang chợt hiện, thiếu nữ Tinh Linh tay chân thiết liên tất cả đều biến mất.

Kim Sóng tiến đến cạnh A Ngốc, nói:

- Khách quý, ngài tháo bỏ xiềng xích, không sợ nàng sẽ chạy trốn sao?

A Ngốc hừ một tiếng, không để ý đến hẳn, cứ như vậy tiến vào lồng sắt, một tay giơ về phía thiếu nữ Tinh Linh.

Cửa lồng sắt rất nhỏ, thiếu nữ Tinh Linh mặc dù đã không còn bị thiết liên trói buộc, nhưng cũng chẳng thể nào lén trốn khỏi A Ngốc.

Nàng nhắm mắt lại, nước mắt chảy xuống, đột nhiên, nàng cảm giác được toàn thân nhẹ bẫng, tựa hồ hết thảy đều thay đổi, tinh thần lực vốn bị giam cầm nay lại nhanh chóng hồi thăng.

Nàng mạnh mẽ mở mắt, phát hiện A Ngốc cũng không hề vồ lấy thân thể nàng, nguyên bản chỉ là chộp tới đầu cô trên trán.

A Ngốc trong mắt toát ra sự phẫn nộ, đầu cô này ản chứa không ít ma pháp năng lượng.

Kim Sóng và thiếu nữ Tinh Linh nhìn A Ngốc hai tay nắm chặt đầu cô dùng sức chà xát, bột phấn không ngừng từ trên tay A Ngốc đổ xuống, đầu cô đã biến mất.

Thiếu nữ Tinh Linh quên mất năng lực bản thân đã được khôi phục, đã có thể dùng Tinh Linh ma pháp công kích, hơi giật mình nhìn thiếu niên cao lớn trước mặt này, không biết làm sao cho đúng.

Kim Sóng kinh hô:

- Ngài...ngài sao lại phá hủy đầu cô, năng lực Tinh Linh ma pháp.....

A Ngốc lạnh lùng trừng mắt nhìn Kim Sóng, từ trong lòng móc ra Tinh Linh Xuyên sớm đã trở nên trong suốt, đưa tới trước mặt thiếu nữ Tinh Linh, nói:

- Nhận ra nó chứ?

Thiếu nữ Tinh Linh nhận ra Tinh Linh Xuyên, nhất thời trong mắt quang mang đại phóng, năng lượng tự nhiên quen thuộc thật sâu kích thích nàng. Như đứa nhỏ lạc cha mẹ tìm lại được gia đình, tộc nhân không hề bỏ rơi mình, rốt cuộc cũng đã tới cứu mình. Nàng mạnh mẽ nhào vào lòng A Ngốc khóc rống thất thanh.

A Ngốc ôm thân thể mềm mại của nàng, dưới ánh mắt chăm soi của mọi người đưa nàng về chỗ Nham Thạch huynh đệ, cùng Miêu nữ, nhìn thoáng qua Băng bên cạnh, trầm giọng nói:

- Chúng ta đi thôi.

Không đợi Kim Sóng cùng các vị khách quý khác ở đây phản ứng lại, bọn họ đã rất nhanh chóng ra khỏi đại sảnh, theo thang lầu xuống phía dưới.

Băng lẳng lặng ngồi trên ghế sa lon, cũng không có di động, tay nàng run rẩy không ngừng.

Kim Sóng đi tới bên cạnh nàng, thấp giọng hỏi:

- Băng tiểu thư, người làm sao vậy?

Băng trước mặt chủ nhân thì địa vị so với hắn cao hơn nhiều, cho nên hắn cũng không dám dễ dàng đắc tội.

Băng thân thể chấn động, đứng lên, lạnh lùng nói:

- Chủ nhân ở nơi nào?

Kim Sóng có chút khó khăn nói:

- Trước chủ nhân trở về Thành Chủ phủ đệ, hiện tại hắn là ở ngay phụ cận câu lạc bộ đêm. Người cũng biết, mấy người kia đối với chủ nhân trọng yếu phi thường, hiện tại hắn là nên đi đối phó với bọn họ mới đúng.

Băng đáy mắt hiện lên một tia hàn mang, cũng không nói thêm gì, xoay người đi ra phía ngoài.

Ra đến đại sảnh phòng đấu giá, A Ngốc phát hiện Băng cũng không có theo tới, trong lòng không khỏi có chút mất mát, nhưng thành công cứu được thiếu nữ Tinh Linh, hắn tâm tình phi thường tốt, gặt gao ôm trong lòng hai thân thể mềm mại, được sự hộ vệ của Nham Thạch huynh đệ, nhanh chóng rời khỏi câu lạc bộ đêm Âm Hào.

A Ngốc so với trước kia đã thanh minh hơn rất nhiều, hắn hiểu rõ, câu lạc bộ đêm Âm Hào ẩn giấu một thế lực khổng lồ phía sau, chỉ có hoàn toàn rời khỏi Hắc Ám thành, thiếu nữ Tinh Linh cùng Miêu nữ Mễ Mễ mới có thể chính thức được an toàn, nhưng bọn họ thật sự có thể thuận lợi rời đi sao?

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Bí Mật Miêu Nữ

> Đêm đã khuya, trăng mờ sao thưa, thế giới bên ngoài hết sức hôn ám, Hắc Ám thành một mảnh yên tĩnh, đại đa số mọi người đều đã tiến vào mộng đẹp.

Tại ngã tư đường trong một con hẻm nhỏ hẻo lánh, A Ngốc ngừng lại, đưa Miêu nữ cho Nham Thạch, vỗ vỗ lưng thiếu nữ Tinh Linh, nói:

- Đừng khóc, người đã được cứu. Chúng ta chịu ủy thác của Tinh Linh Nữ vương mà đến. Yên tâm đi, rất nhanh người hắc có thể về nhà.

Vừa nói hắc vừa từ Thần Long Chi Huyết lấy ra một chiếc áo ngoài rộng thùng thình khoác lên người thiếu nữ Tinh Linh che đi thân thể mềm mại của nàng. A Ngốc dụng Sanh Sanh đầu khí khoét áo choàng tạo thành 2 khẩu tử phóng thích đôi cánh của thiếu nữ Tinh Linh.

Thiếu nữ Tinh Linh thân thể mềm mại có chút run rẩy, sợ hãi nói:

- Tạ ơn! Chúng ta đi nhanh đi, ta muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

- Không dễ dàng như vậy đâu.

Một thanh âm trầm thấp vang lên, A Ngốc và Nham Thạch huynh đệ chợt quay đầu, chỉ thấy một trung niên nhân sắc mặt tái nhợt dẫn theo mấy chục danh hắc y nhân xuất hiện trong tầm nhìn của bọn họ. Trung niên nhân vóc người không cao, nhìn qua phi thường nhã nhặn, một thân bào phục hoa lệ phụ trợ cho khuôn mặt tái nhợt của hắc, làm cho người ta một loại cảm giác sắc rượi quá độ.

Hắc mang vẻ mặt tươi cười nhìn về phía A Ngốc, mấy chục danh hắc y nhân phía sau dĩ nhiên không phát ra một tia tiếng vang nào, ngoài việc trầm ngưng khí thế, hiển lộ thực lực cường đại.

Áp lực khổng lồ đến nghẹt thở.

Trung niên nhân mỉm cười, nói:

- Các người hảo, tại hạ Hoắc Đốn, danh Tử Tước, là cháu của Hắc Ám thành Thành Chủ. Ta biết, các người cũng không nhận thức ta, nhưng thân phận khác của ta hẳn sẽ khiến các người cảm thấy kinh ngạc, ta chính là lão bản của câu lạc bộ đêm Âm Hào.

A Ngốc cảnh giác nhìn trung niên nhân trước mặt, mặc dù trung niên nhân này công lực tựa hồ cũng không cao, nhưng từ trên người hẳn, A Ngốc lại cảm giác được hơi thở của sự nguy hiểm.

- Người tìm đến chúng ta làm gì?

Thiếu nữ Tinh Linh run rẩy di động trốn ra phía sau A Ngốc, hiển nhiên đối với vị Hoắc Đốn Tử Tước này vô cùng e ngại.

Trung niên nhân vẫn như trước mỉm cười.

- Hãy thả lỏng một chút, ta tới đây cũng không có ác ý gì, chỉ là muốn cùng ma pháp sư tôn quý ngài đàm đạo.

A Ngốc hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ta và người có gì mà đàm đạo chứ, người là Tử Tước thì sao? Người là lão bản Âm Hào thì thế nào? Chúng ta dường như cũng không nợ tiền người.

Nhớ tới tào ngộ của Tôn Thập Nạp cùng câu lạc bộ đêm Âm Hào, A Ngốc không khỏi nổi nóng, tức giận điên cuồng thẳng.

Hoắc Đốn tựa như không hề cảm giác thấy cơn giận của A Ngốc, nhìn thiếu nữ Tinh Linh phía sau lưng A Ngốc, nói:

- Ta nghe nói, ngài là trưởng lão ma pháp sư công hội, hơn nữa còn có năng lực triệu hồi rồng. Ta đối với thực lực ngài phi thường có hứng thú. Không biết ngài có nguyện ý đến Thành Chủ phủ làm ma pháp sư cao cấp nhất cho chúng ta. Hắc Ám thành có thể nói là thành thị phồn hoa nhất trên đại lục, chỉ cần ngài nguyện ý, bất luận là yêu cầu gì, ta đều có thể đáp ứng. Đương nhiên, cái giá ngài đã phải trả để mua thiếu nữ Tinh Linh cùng Miêu nhân ta cũng đều trả lại cho ngài. Thậm chí, chỉ cần ngài nguyện ý, ta còn có thể giúp ngài tìm ra các thiếu nữ Tinh Linh khác.

Nham Lực tức giận hừ một tiếng, nói:

- Người thật quá bại hoại, căn bản không xứng làm người, chuyện xấu nào người cũng dám làm.

Hoắc Đồn cũng không bởi vì bị Nham Lực sỉ nhục mà tức giận, lạnh nhạt nói:

- Chuyện xấu? Cái gì gọi là chuyện xấu? Cái này chỉ là do nhận thức của ta cùng các người bất đồng mà thôi. Ta làm cái gì? Ta bất quá chính là chỉ buôn bán vài thứ, khai mở sòng bạc mà thôi, này có tính là cái gì chứ. Chỉ cần có thực lực, có tiền, ta chính là chính nghĩa. Cả đời người cũng chỉ vội vã có trăm năm, sao không làm cho cuộc sống bản thân tiêu sái hơn chứ. Đến lúc người già yếu không thể động đậy, người hăn sẽ hối hận? Ta thì không, bởi vì, trong cuộc sống cái gì có thể hưởng thụ ta đều đã hưởng thụ qua. Ta chết mà không tiếc, nhưng các người thì sao, có một thân cường đại thực lực, nhưng cái gì cũng chưa từng được thử qua, thật đáng thương, sống như vậy còn có ý nghĩa gì nữa?

A Ngốc tiến lên từng bước, nghe xong Hoắc Đồn nói, trong đầu hăn đột nhiên trở nên vô cùng thanh minh, lạnh lùng nhìn Hoắc Đồn:

- Người nói chỉ là quan điểm của chính người. Hưởng nhạc của người đều dựa trên thống khổ của người khác. Thứ người theo đuổi đơn giản chính là quyền lợi cùng kim tiền. Nhưng cái chúng ta theo đuổi lại khác, không sai, về mặt vật chất, người quả thật đã hưởng thụ tới cực hạn, nhưng về mặt tinh thần thì sao chứ? Người vui sướng sao? Người làm nhiều ác sự như vậy, chẳng lẽ mỗi ngày đều có thể ngủ ngon, sẽ không mơ tới oan hồn đòi lấy mạng người? Tâm an thân tự an, thân an tâm tự khoan. Lòng người vốn không an, người sao có thể nói chính mình sống vui sướng được chứ? Người là người tà ác nhất ta từng thấy, hai tay người dính đầy máu tanh. Muốn chúng ta làm tay sai cho người, nằm mơ.

Hoắc Đồn rất cuộc biến sắc, lời A Ngốc nói chính là nỗi thống khổ trong lòng hăn, vấn đề tâm linh luôn luôn khiến hăn thống hận nhưng không cách nào giải quyết. Hiện tại cơ hồ không có sự tình gì có thể làm cho hăn động tâm. Hăn mở nhẹ hai mắt, thở dài, nói:

- Hảo, hảo cho một trường lão ma pháp sư công hội. Nếu người cứ cố chấp như thế, ta đây sẽ không thể lưu lại người. Trong khái niệm của ta, chỉ

có hai loại người, một loại là người hữu dụng, loại còn lại chính là người chết. Nếu người lựa chọn loại sau, ta đây cũng chỉ có thể thành toàn cho người.

Hắn vừa dứt lời, đám hắc y nhân phía sau nhất thời xông tới, khí thế khổng lồ bao trùm ngõ nhỏ. A Ngốc đứng trước nhất hứng mũi chịu sào, áp lực cực lớn khiến hắn không thể không lùi lại mấy bước. Đám hắc y nhân thật mạnh a! Cảm giác công lực không hề kém so với đám Nhân sát giả khi trước xuất hiện tại Ma pháp sư công hội.

Nhưng A Ngốc cũng không e ngại, hắn kiên trì tin tưởng, lấy công lực bản thân quần công cũng không có bất cứ vấn đề gì, hắn chỉ lo cho Miêu nữ mới khôi phục chút thể lực và thiếu nữ Tinh Linh mà thôi.

Hắn trầm giọng nói:

- Hai vị đại ca, hai người bảo vệ các nàng. Ta đến ngăn cản địch nhân tiến công.

Nham Thạch thấp giọng nói:

- Nếu cần nên tranh thủ triệu hồi rồng. Ta không tin những người này lại không sợ rồng công kích.

A Ngốc trong lòng vừa động, nhớ tới Thánh Tà trong Thần Long Chi Huyết, nhất thời tin tưởng tăng hơn nhiều.

Hoắc Đồn cười lạnh nhìn bọn họ, nói:

- Có lẽ thực lực người rất mạnh, nhưng không có bản lãnh sử dụng thì cũng không hữu dụng đâu? Chẳng lẽ người không phát hiện, người đã trúng độc sao?

A Ngốc nhớ tới kịch độc có trong bữa cơm tối nay, cười lạnh nói:

- Chúng ta thật sự trúng độc sao? Ta như thế nào lại không cảm thấy.

Hoắc Đồn ngửa đầu nhìn trời, thản nhiên nói:

- Ân, thời gian không sai biệt lắm. Người hắn đã nghĩ rằng không ăn bữa tối nay thì các người sẽ không trúng độc? Ta, Hoắc Đồn Tử Tước tại Hắc Ám thành lo chuyện sao có thể không thành được chứ, tuổi trẻ như các người như thế nào có thể đấu với ta. Lời nói của các người trong phòng, không một thanh âm nào lọt khỏi lỗ tai ta. Không sai, các người rất thông minh, đồ ăn đó chuẩn bị thật vô ích.

- Nhưng trước đó tại Thánh Quý thánh, hoa quả cùng điểm tâm trong sảnh ăn, chỉ sợ các người đã không cẩn thận kiểm tra đi.

- Kỳ thật, cho dù không trúng độc, các người cũng không xứng làm đối thủ của thủ hạ ta, cho dù người thật sự có thể triệu hồi rồng đến, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể tạo ra tác dụng gì, bất quá, con người của ta làm việc luôn luôn cẩn thận, chưa bao giờ lưu lại cho địch nhân bất cứ cơ hội nào.

- Haiz...., hiện tại kịch độc vô sắc vô vị thật sự là nhiều lắm, tùy tiện một loại cũng không dễ dàng bị phát giác. Ta nghĩ, hiện tại các người hẳn là đã cảm thấy trên người có chút hàn ý chứ.

A Ngốc ba người nhất thời giật mình.

Hoắc Đốn vừa dứt lời, A Ngốc đột nhiên cảm giác được kim thân màu bạc tại đan điền có chút chấn động, tựa hồ có một cỗ hàn lưu trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, nhất thời không nhận được rung mình một cái.

Hắn cực kỳ hoảng sợ, vội vã thúc dục Sanh Sanh chân khí trong cơ thể, cố gắng xua tan cỗ hàn ý.

Đúng lúc này, 5 luồng lực lượng bén nhọn chọt từ phía sau lao tới, cảm bản không kịp phản ứng, thân thể A Ngốc đã bay lên, năng lượng tê tâm liệt phế trong nháy mắt truyền khắp toàn thân.

Oa một tiếng, A Ngốc vẫn trên không trung nhất thời máu tươi phun ra điên cuồng.

Năm luồng đấu khí bén nhọn từ lưng nhanh chóng xuyên thấu vào trong cơ thể, tàn phá kinh mạch bừa bãi, ngân quang từ kim thân đại phóng, chặt vật mãi mới có thể miễn cưỡng hóa giải 5 luồng đấu khí bén nhọn đó. Nhưng kịch độc cũng bởi vận khởi đấu khí mà càng nhanh chóng phát tác, trận trận hàn ý không ngừng xâm nhập thể xác và tinh thần hắn.

Bịch, A Ngốc đập mạnh vào vách tường, thân thể yếu đuối chậm rãi rơi xuống, lực công kích cường đại khiến hắn toàn thân xụi lơ, Sanh Sanh chân khí trong cơ thể suýt nữa bị đánh xơ xác, kim thân màu bạc bộ dáng đã có chút mơ hồ.

Một luồng hàn ý mãnh liệt không ngừng dâng lên, xâm nhập kinh mạch hắn. Máu tươi không ngừng từ khoe miệng chảy ra, hắn đứng thẳng nhìn lại

nơi mình đã đứng khi trước. Chỉ thấy Miêu nữ vẫn mê man đứng đó, cau mày giơ lên lợi trào nhỏ bé.

Nham Thạch và Nham Lực đều là vẻ mặt xanh mét, thiếu nữ Tinh Linh càng lại sợ đến mức ngốc trệ, toàn thân có chút run rẩy.

Hoắc Đốn cùng đám hắc y nhân kia cũng không có động tĩnh gì. Hoắc Đốn mỉm cười tiêu sái tiến lên, hướng Miêu nữ có chút lễ lễ nói:

- Mễ Mễ tiểu thư, khổ cực ngài.

Mễ Mễ nguyên bốn bộ dạng khiếp sợ khi nãy sớm đã biến mất không thấy, quyến rũ cười, nói:

- Tử Tước đại nhân, ngài đừng khách khí, lúc trước Hắc Ma đã có chút thất lễ ta còn muốn thay Giáo chủ hướng ngài nói tiếng xin lỗi ấy chứ. Bất quá, tiểu tử này cũng thật sự là quá khờ khạo đi, dĩ nhiên lại có thể dễ dàng tin tưởng ta. Nhưng ta rất kỳ quái, một kích toàn lực vừa rồi đáng lẽ đã phải xuyên thấu thân thể hắn mới đúng. Thật không tưởng được có gì ngăn cản. Xem ra, muốn ăn khối trái tim này rất khó khăn a!

- Aaaaa...

Tiếng rống giận dữ vang lên.

Nham Thạch và Nham Lực đồng thời quơ binh khí hướng Miêu nữ cùng Hoắc Đốn vọt tới.

Miêu nữ khinh thường cười lạnh, thân thể mềm mại đột nhiên biến thành thân ảnh mơ hồ. Nham Thạch huynh đệ do quá xúc động, công lực chân chính căn bản không thể hoàn toàn phát huy, hơn nữa trong cơ thể hàn độc cũng đang hạn chế công lực bọn họ, chỉ cảm thấy hơi hoa mắt, ngực đã bị trúng đòn nghiêm trọng phún huyết ra.

Miêu nữ Mễ Mễ vẫn đang đứng tại chỗ, xoa xoa lợi trào, cau mày nói:

- Da bọn họ thật là dày a! Miêu trào của ta mà cùng không cách nào xuyên thấu. Bất quá, khi bọn họ vận công kích độc sẽ lại càng nhanh phát tác. Haiz, thật sự là không biết sống chết.

A Ngốc trên mặt tràn ngập thần sắc khó tin, mờ mịt nhìn Miêu nữ, thì thào nói:

- Tại sao? Người tại sao lại công kích chúng ta?

Đến bây giờ hắn vẫn không hiểu được, tại sao Miêu nữ trước sau lại có biến hóa lớn đến thế.

Miêu nữ cười một nụ cười tà ác, lộ ra một đôi tiểu hổ nha

- Haizzz, chỉ có thể trách người quá khờ khạo, bất quá, công lực người thật không sai, chân khí người truyền vào cho ta đến giờ vẫn còn thấy rất thoải mái. Kỳ thật, ngay từ khi người bước vào thành là đã nằm trong kế hoạch của Tử Tước rồi. Hoắc Đốn Tử Tước, người hắn cũng nên giải thích cho bọn hắn nghe đi.

Nàng tựa như cũng không muốn giết ngay đám người A Ngốc, giống như mèo vờn chuột, vờn chán rồi mới vồ lấy ăn tươi.

Hoắc Đốn Tử Tước đối với vị Miêu nữ Mễ Mễ này phi thường cung kính, mỉm cười nói:

- Ma pháp sư tiên sinh, ta nghĩ, giờ người đã bị trọng thương, chỉ sợ người cũng sẽ không còn cơ hội triệu hồi rồng nữa. Hiện tại, chúng ta cũng có thể hảo hảo nói chuyện. Ta biết năng lực người rất mạnh, chẳng những công lực không kém, mà lại còn có năng lực triệu hồi rồng, đây là lần đầu tiên ta nghe nói về sự tồn tại ma pháp triệu hồi này.

A Ngốc oán hận nói:

- Người muốn gì?

Hắn không ngừng ngừng tụ chân khí tại đan điền, nhưng kịch độc Lãnh Ngưng Sương cũng không ngừng đánh sâu vào đan điền hắn, tựa hồ như là một loại tán công độc dược vậy. Nham Thạch và Nham Lực huynh đệ tình huống lại càng hồng bét, vừa rồi trúng đòn nghiêm trọng của Miêu nữ cũng đều té trên mặt đất, mặt mũi xanh mét, ngã ngời tựa hồ không thể đứng dậy.

Hoắc Đốn chiếm hết thượng phong, vẻ mặt đắc ý, hai tay chấp sau lưng, nói:

- Ma pháp sư tiên sinh, ngài không nên gấp gáp, nghe ta nói hết lời đã. Kỳ thật, ta nghĩ người còn nhớ rõ chuyện đã xảy ra ở Ma pháp sư công hội tại Quang Minh thành chứ. Không nói gạt người, chuyện đó đúng là do ta, nhưng lại bởi vì sự xuất hiện của người mà phá hỏng tất cả, mà từ khi đó bắt đầu, chúng ta cũng đã chú ý tới người.

Miêu nữ trừng mắt nhìn Hoắc Đốn, đôi mắt Bích lục phảng phất có thể câu hồn đoạt phách khiến Hoắc Đốn rùng mình một cái.

Miêu nữ cất tiếng nói:

- Tử Tước đại nhân, có một số việc không nên nói ra mới tốt.

Hoắc Đốn cười làm lành:

- Bọn họ đều đã mất sức phản kháng, nói cho bọn họ cũng không sao, không để bọn họ tâm phục khẩu phục, sao có thể thuận lợi gia nhập phe cánh chúng ta chứ?

Miêu nữ trừng mắt nhìn, hì hì cười, nói:

- Như vậy tùy người đi. Tiểu ma pháp sư này rất có ý tứ, nếu như hắn đáp ứng theo người, trước cho ta mượn chơi đùa vài ngày nga.

Hoắc Đốn trong lòng một trận ác hàn, miễn cưỡng cười nói:

- Hảo, hảo.

Trong lòng thầm nghĩ, cho người chơi đùa vài ngày, người còn trả lại sao?

A Ngốc đột nhiên cảm giác từ ngực truyền đến một tia ấm áp, chính là từ đệ nhị kim thân do Thiên Cương kiếm thánh truyền cho truyền đến. Hắn nhìn kỹ lại thì kinh ngạc phát hiện, đệ nhị kim thân đang rót năng lượng kim sắc cho kim thân màu bạc, thân ảnh vốn có chút mờ hồ vì trúng kích độc Lãnh Ngưng Sương giờ đã lại khôi phục hình thái.

A Ngốc có thể rõ ràng chứng kiến, kim thân màu bạc trên mặt quần quanh một tầng ti trạng màu tím.

Hắn cẩn thận thúc dục chân khí muốn cách li ti trạng, nhưng Sanh Sanh chân khí muốn bài trừ tất cả độc tố cũng phải mất một thời gian nhất định.

Thiếu nữ Tinh Linh thối lui đến bên cạnh Nham Thạch huynh đệ, hoảng sợ nhìn đám người hắc y nhân che kín khuôn mặt, thời gian dài bị giam giữ khiến thân thể nàng dị thường suy yếu, mặc dù tinh thần lực đã khôi phục một ít nhưng tạm thời vẫn chưa thể xuất ra Tinh Linh ma pháp.

Hoắc Đốn hít sâu khẩu khí, chuyển hướng A Ngốc nói:

- Chúng ta chú ý tới người vì bởi không muốn để người lần nữa phá hỏng kế hoạch, thậm chí còn muốn người gia nhập chúng ta, cho nên ta đã phái ra một người đi tìm tung tích người. Vốn ta tưởng rằng, người chắc

chấn sẽ bị Ma pháp sư công hội lưu lại, cũng không nghĩ đến, bọn họ dĩ nhiên lại có thể buông tha cho cao thủ như người tùy tiện rời đi. Ta phái người đang trú tại quân đội phòng ngự Quang Minh tỉnh nghe ngóng được hành tung của người. Rốt cuộc tại địa phương cách Hắc Ám thành không xa đã tìm được tung tích. Còn nhớ Tôn Thập Nạp chứ? Đó chính là thủ hạ của ta, hẳn tên thật là Ứng, buồn cười nhất chính là, các người cư nhiên lại có thể dễ dàng tin tưởng người khác, ta muốn cho người hiểu được, muốn trên đại lục sinh tồn, không chỉ cần vũ lực cường đại, mà còn phải cơ trí nữa. Mà các người thật quá ngu ngốc, từng bước một rơi vào cái bẫy ta bày sẵn.

Nghe xong Hoắc Đốn nói, A Ngốc ba người sắc mặt đại biến, A Ngốc thất thanh:

- Cái gì? Tôn Thập Nạp đại thúc là người của người?

Hoắc Đốn mỉm cười, nói:

- Như thế nào? Không tin sao? Người không tin không quan hệ, chờ người quyết định đi theo ta, ta sẽ cho người nhìn thấy Ứng

Hắn sở dĩ không dẫn Ứng đến, là bởi vì hắn cảm giác được nội tâm Ứng đã thay đổi. Hoắc Đốn mặc dù âm thầm xảo trá, nhưng làm việc cực kỳ cẩn thận, chưa bao giờ cấp cho địch nhân hoặc là có khả năng trở thành địch nhân lưu lại một tia cơ hội.

- Sau khi các người tại nơi của Phì thúc náo loạn một hồi thì sẽ tới câu lạc bộ đêm Ám Hào chúng ta. Khoản nợ đó căn bản là do chúng ta chuẩn bị từ sớm che mắt mà thôi. Dưới sự phối hợp của Ứng cùng Kim Sóng, đem bọn người quay vòng vòng. Vốn, ta muốn dùng sự hấp dẫn từ Ám Hào dần dần thay đổi các người, nhưng không nghĩ tới các người cư nhiên lại không thèm đếm xỉa, vẫn thẳng ta không ít tiền, cuối cùng đấu giá được vị Tinh Linh này.

- Khi biết các người muốn tham gia đấu giá hội, vừa lúc tiểu thư Mễ Mễ đi tới nơi này, sau khi thương lượng, chúng ta liền quyết định diễn xuất làm trò cho các người xem. Vốn là không có hy vọng gì, nhưng người thật là đủ ngu ngốc, lại thật sự đấu giá bằng được Mễ Mễ tiểu thư.

A Ngốc thì ào nói:

- Nguyên lai...nguyên lai tất cả đều là bầy. Mẽ Mẽ đáng thương đều là giả vờ. Người căn bản không phải bị Âm Hào bắt tới, có đúng hay không?

Mẽ Mẽ hì hì cười, nói:

- Đương nhiên không phải, những lời ta nói với người cơ hồ không một câu nào là thật a! Cũng có một chút, ta quả thật là Miêu nhân của thú nhân tộc. Ta nghĩ người nhất định là chưa hề đi qua thú nhân tộc nhỉ. Miêu nhân chúng ta cũng không phải một chủng tộc yếu nhược. Tại thú nhân tộc, chúng ta mặc dù không phải cường đại nhất, nhưng cũng tuyệt đối nằm trong top 3. Hồ nhân tộc thì tính là cái gì, bọn chúng còn muốn dựa vào chúng ta chống đỡ ấy chứ. Khờ tiểu tử, người thật là đáng yêu a! Hoắc Đồn Tử Tước, nhanh chấm dứt đi, ta cũng không có thời gian chơi đùa với người chỗ này.

Hoắc Đồn gật đầu, hướng A Ngốc nói:

- Các người hiện tại đều đã trúng kịch độc bị trọng thương nặng, căn bản không có bất cứ cơ hội gì. Thứ trân quý nhất hẳn là tính mạng bản thân. Hiện tại các người có hai lựa chọn, một là thần phục ta, còn lại chính là chết. Nếu là người khác, ta căn bản sẽ không phí lời, nhưng nhân tài khó gặp, ta rất hy vọng người có thể đi theo ta. Ta đếm đến 10, hy vọng các người có sự lựa chọn sáng suốt. Nhất..., nhị...

A Ngốc lúc này vừa mới bức ra được một ít kịch độc Lãnh Ngưng Sương, vẫn chưa đủ lực phản kháng, nhưng thời gian đã không cho phép hắn chậm trễ nữa.

Nham Thạch huynh đệ tình huống so với hắn còn muốn xấu hơn, bọn họ thân thể đều đang run rẩy, khuôn mặt hồng nhuận biến thành màu xám, hiển nhiên cũng đang không ngừng chống lại kịch độc.

Căn rằng một cái, A Ngốc dùng tinh thần lực hướng Thánh Tà phát ra tín hiệu cầu viện, rất nhanh thấp giọng niệm khởi chú ngữ.

- Thần Long Chi Huyết dẫn đường, mở ra đi, thời không đại môn.

Lúc này, Hoắc Đồn vừa mới đếm đến 5, A Ngốc thanh âm mặc dù thấp, nhưng hắn vẫn nghe thấy, không khỏi có chút ngần ngại. Hắn biết sử dụng ma pháp căn bản có lực lượng cường đại, vốn hắn tưởng rằng, muốn triệu hồi rồng - sinh vật cường đại chắc chắn cần phải dụng một lượng khổng lồ

tinh thần lực mới được, mà A Ngốc lại đang bị trọng thương, sao có khả năng thi triển.

Phản ứng của Miêu nữ so với hắc còn nhanh hơn nhiều, như thiểm điện hướng A Ngốc đánh tới, miêu trảo bén nhọn lóe ra quang mang xanh biếc chói mắt, chụp vào đỉnh đầu A Ngốc.

Lam quang từ ngực A Ngốc phóng xuất, một bóng đen khổng lồ chợt xuất hiện, đúng lúc đối kháng với lợi trảo của Miêu nữ. Bịch một tiếng, Miêu nữ cùng vẻ mặt kinh ngạc bị chấn bay ngược về, miêu trảo bị chấn đến đau nhức.

Thân ảnh thật lớn của Thánh Tà xuất hiện trước mặt mọi người, con ngõ nhỏ hẹp hoàn toàn bị thân hình to lớn của nó ngăn trở.

Thánh Tà kim nhãn tràn ngập sự phẫn nộ, A Ngốc bị thương khiến hắc muốn bùng nổ, mà công kích của Miêu nữ mặc dù không có xuyên thấu long lân của hắc, nhưng cũng đủ khiến hắc vô cùng đau đớn, không chút do dự, một luồng long tức màu xám mang theo khí tà ác phun ra. Trong nháy mắt bao trùm cả con ngõ nhỏ.

Miêu nữ kéo theo thân thể Hoắc Đốn, trong nháy mắt bay lên, long tức lướt qua dưới chân nàng. Đám hắc y nhân kia có đến gần mười người vì khoảng cách quá gần mà không kịp phản ứng lại, đã bị ngõ hẹp cản trở không kịp chạy mà kêu lên thảm thiết, tất cả đều đã bị long tức có tính ăn mòn của Thánh Tà biến thành tro bụi.

Thánh Tà rít gào một tiếng, lại một luồng long tức nữa hướng Miêu nữ trên không phun ra. Miêu nữ bích nhãn quang mang chợt hiện, ném Hoắc Đốn ra ngoài, miêu trảo tại không trung đan xuất tể mật vòng công kích, một mảnh đầu khí màu xanh biếc che chắn trước người.

Long tức của Thánh Tà dị thường cường đại. Ngay tại thời điểm long tức cùng đầu khí tiếp xúc, Miêu nữ giật mình phát hiện, đầu khí chính mình rất nhanh bị biến mất. Khi long tức hoàn toàn đột phá vòng đầu khí, nàng vận khởi lực lượng chặt vật tránh thoát, nhưng cũng dọa nàng toàn thân đầy mồ hôi lạnh.

A Ngốc lạnh lùng nói:

- Thánh Tà, người bảo vệ chúng ta, chờ ta xua tan độc khí sẽ tới giúp người.

Ngõ nhỏ thật sự rất hẹp khiến Thánh Tà không cách nào giang rộng cánh, nhưng long tức của hắn lại khiến mọi người kiêng kỵ vạn phần. Miêu nữ, Hoắc Đồn cùng nhất chúng hắc y nhân lùi lại phía xa xa, giật mình nhìn thân hình thật lớn của Thánh Tà.

Hoắc Đồn thất thanh nói:

- Đây...đây không có khả năng, ma pháp sư trong tình trạng bị trọng thương căn bản không có khả năng ngâm xương chú ngữ cường đại. Hắn như thế nào có thể triệu hồi rồng?

Miêu nữ bị dọa tới mức toàn thân mồ hôi lạnh, mới vừa rồi nếu như trốn chậm một chút thôi, chỉ sợ chính mình cũng bị hóa thành tro bụi dưới long tức kia. Trong đôi mắt đẹp lộ quang chột hiẹn, nàng nói:

- Con rồng đó vì bảo vệ mấy người kia, thân thể nhất định phi thường mất linh hoạt, thừa dịp này, mọi người phân tán công kích, đừng xung đột chính diện, lần ra phía sau nó, giết chết mấy tên nhân loại kia.

Nói xong, nàng dẫn đầu tiến ra, toàn thân hóa thành một cái hư ảnh, nhanh như chớp phóng đến chỗ Thánh Tà. Nghênh đón nàng hẳn nhiên là một đạo long tức, lúc này Miêu nữ đã có chuẩn bị, thân thể lách sang một bên, tránh thoát đạo năng lượng thật lớn đó.

Miêu nữ hướng kim nhãn của Thánh Tà chớp tới.

Thánh Tà trong mắt toát ra thần sắc khinh thường, kim nhãn chẳng những không phải là nhược điểm của hắn, ngược lại chính là địa phương chứa đựng năng lực cực mạnh, lưỡng đạo kim mang điện xạ ra, mang theo mệnh môn hơi thở thần thánh cùng tinh thần chấn động hướng Miêu nữ nghênh tiếp.

Miêu nữ tại không trung thất kinh, cố gắng đánh ra một đạo đấu khí, thân thể nhanh chóng tại không trung quay cuồng. Tốc độ nàng thật kinh người, trong tình trạng chật vật như thế vẫn miễn cưỡng né tránh được công kích của Thánh Tà.

Trong lúc Thánh Tà ứng phó Miêu nữ, đám hắc y nhân còn lại cũng đều từ bốn phương tám hướng phi tới. Các loại binh khí hỗn loạn đủ loại màu

sắc đấu khí phi xuống từ bốn phương tám hướng công kích Thánh Tà. Thánh Tà ở trong ngõ hẹp này vốn đã rất khó di động, hơn nữa còn phải bảo vệ đám người A Ngốc phía sau nên hiển nhiên ứng phó có chút khó khăn.

Dùng long tức miễn cưỡng bức lui công kích của tám người, nhưng cũng bị trúng hơn mười đạo đấu khí, long lân bảo vệ thân thể Thánh Tà truyền đến từng đợt đau đớn kích liệt khiến hắc tức giận, thân thể to lớn đột nhiên vùng lên, hai bên vách tường dưới lực lượng kinh khủng liền bị sụp đổ trong nháy mắt tạo ra khoảng rộng hơn 6 thước giúp long cánh có thể hoàn toàn mở rộng.

Ngay lập tức long cánh hướng đám hắc y nhân tấn công, đồng thời không ngừng phun ra long tức, nhất thời lại có ba người chết trong tay hắc. Đám hắc y nhân còn lại phi thân mãnh liệt trở ra.

Đứng ở xa xa Hoắc Đốn thở dài nói:

- Thật sự là đáng sợ, lực lượng đó quả thật cường đại a!

Miêu nữ rơi xuống bên cạnh Hoắc Đốn, trong mắt hàn mang không ngừng lóe lên. Từ khi rời tộc đến nay, nàng chưa từng gặp trường hợp nào khó xoi như vậy, mới vừa rồi Thánh Tà trong mắt bắn ra kim quang làm cho nàng lần đầu tiên cảm giác được tử vong uy hiếp.

Miêu nữ đột nhiên quỳ xuống hai tay chạm đất

- Meo meo.....!

Thanh thúy tiếng mèo kêu từ miệng nàng truyền ra, đôi tai Miêu nữ đột nhiên dài ra, lợi trảo chợt tăng trưởng gấp đôi ban đầu, đôi mắt bích lục biến thành một màu xanh biếc, thân thể hoàn toàn biến thành một đạo màu trắng nhanh như thiểm điện, hướng Thánh Tà đánh tới.

Thánh Tà tự nhiên phát hiện sự uy hiếp, há mồm phun ra một đạo long tức. Miêu nữ động tác thật sự quá nhanh, nàng tại không trung kỳ dị xoay người, tránh thoát long tức, ầm ầm nổ tung. Khi Thánh Tà còn chưa kịp có phản ứng tiếp theo thì đã bị trúng một chiêu trước ngực.

Thánh Tà phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương, thân thể bị đụng chột lui về sau ba thước, suýt nữa dẫm phải A Ngốc đang ngồi khoanh chân

dưới đất, ngực đã biến thành một mảnh huyết nhục mơ hồ, lân phiến cứng rắn như vậy dĩ nhiên lại bị Miêu nữ này va chạm đánh nát một mảnh.

Đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra Thánh Tà bị thương nặng đến vậy.

Miêu nữ thân thể sau khi đã thương Thánh Tà thì cũng bị lực phản chấn mà bắn ngược quay về, rơi xuống bên cạnh Hoắc Đốn, sắc mặt nàng có chút tái nhợt, công kích vừa rồi nàng đã dốc hết toàn lực, nhưng lại vẫn như cũ không cách nào giết chết cự long cường hãn đó.

Hoắc Đốn vội vã đỡ lấy thân thể có chút không yên của Miêu nữ, thấp giọng hỏi:

- Mễ Mễ tiểu thư, hiện tại làm sao bây giờ?

Mễ Mễ tàn nhẫn nói:

- Đám thủ hạ kia đều là lũ phế vật hay sao? Còn không nhanh lên, không thấy con rồng kia đã bị thương à. Nhân cơ hội này trước hết giết chết đám nhân loại kia, chỉ cần gã ma pháp sư chết, con rồng này tự nhiên sẽ biến mất.

Hoắc Đốn bởi vì Thánh Tà xuất hiện mà sớm đã rối loạn, lúc này mới lần nữa khôi phục năng lực, chỉ huy đám thuộc hạ hướng đám người phía sau Thánh Tà phóng đi.

Thánh Tà trước ngực không ngừng chảy máu, kịch liệt đau đớn khiến nó không ngừng co rút.

Thánh Tà bị thương, A Ngốc tự nhiên cảm ứng được. Hắn trong lòng đại đau nhức, so với chính mình bị thương còn muốn khổ hơn.

Lúc này thanh âm Thánh Tà lại vang lên trong lòng hắn.

- Ca ca, mau đưa tiểu đệ ta ra ngoài đi. Ta phải giết chết tên hỗn đản này trước.

Thanh âm vừa dứt, Thánh Tà thân thể đã bay lên, hướng xa xa chỗ Hoắc Đốn và Miêu nữ đánh tới.

Hoắc Đốn và Miêu nữ đồng thời ngăn người, bọn họ như thế nào cũng nghĩ không thông, tại sao con rồng này lại không bảo vệ chủ nhân mà lại hướng bọn hắn công kích.

Nhưng bọn họ lập tức đã hiểu ra, khi đám thủ hạ Hoắc Đốn sắp vọt tới cạnh A Ngốc, thì một thân ảnh màu trắng to lớn xuất hiện trong lam quang,

thân ảnh này còn muốn to hơn rất nhiều so với con rồng lúc trước, dĩ nhiên đó chính là Cốt Long.

Cốt Long tại Thần Long Chi Huyết sớm đã bị Thánh Tà hàng phục, hơn nữa tại trong Thần Long Chi Huyết, nó cảm giác so với cuộc sống tại ma giới thì dễ chịu hơn nhiều, mấy ngày qua sớm đã thích ứng, chẳng những đem lúc đầu thương tổn Thánh Tà gây ra hoàn toàn chữa hết, hơn nữa công lực lại còn tăng lên, trên trán xuất hiện một cái cốt đâm, toàn thân bộ xương cũng càng thêm tráng kiện.

Mới vừa rồi, nó đột nhiên cảm giác được lão đại bị thương, nhất thời cực kỳ phẫn nộ, thân ảnh vừa hiện, thật lớn cốt trảo nhất thời chụp bay vài tên hắc y nhân. Dưới lực công kích mạnh mẽ của Cốt Long, đám hắc y nhân bị đụng phải nhất thời biến thành một bãi thịt bùn.

Cốt Long tựa hồ có cùng thuộc tính với Minh Vương kiếm, hẳn dĩ nhiên hấp thu linh hồn người chết, trong mắt lục mang không ngừng lóe ra, đám hắc y nhân đã chết đều bị hút sạch huyết nhục, nhưng tốc độ Cốt Long hấp thu rõ ràng muốn chậm hơn nhiều so với Minh Vương kiếm, hơn nữa phải sau khi chết mới có thể hấp thu.

Cốt Long ngang nhiên đứng ở trước người A Ngốc, tựa như một tòa pháo đài sắt thép, bất cứ tên hắc y nhân nào cũng đều không thể thông qua phạm vi công kích của nó. Công kích từ muôn vàn màu sắc đấu khí khác nhau đều không cách nào có thể hư hao đến bộ xương vô cùng tráng kiện cứng rắn của nó, mặc dù động tác của nó có chút thông thả, nhưng chúng hắc y nhân không cách nào ngăn cản từng bước lùi trì.

Hoắc Đốn và Miêu nữ bất chấp kinh ngạc, bởi vì Thánh Tà đã nhào tới trước mặt bọn họ, long trảo thật lớn theo khí thế cường đại hạ xuống chộp tới hai người. Miêu nữ biết rõ, mặc dù công kích của bản thân không cách nào giết chết được con rồng trước mặt này, nhưng nếu như bị nó bắt được, sợ rằng đấu khí căn bản không có nửa điểm tác dụng phòng ngự.

Lợi dụng sở trường thân pháp cực nhanh, mang theo Hoắc Đốn lách mình bỏ chạy, khiến Thánh Tà nhất thời chụp vào khoảng không.

Miêu nữ vút Hoắc Đốn sang một bên, cả giận nói:

- Người nhanh đi tìm viện binh tới đây. Nơi này ta trước sẽ giữ chân bọn chúng.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 66

Kim Sắc Thôn Phệ

> Hoắc Đốn sớm đã có ý thối lui, nghe vậy liền không do dự quay đầu chạy đi.

Miêu nữ hừ một tiếng, thân thể như hóa thành tia chớp xanh, không ngừng di chuyển vòng quanh Thánh Tà. Thánh Tà mặc dù tốc độ không chậm, nhưng vẫn như cũ đuổi theo không kịp tốc độ của Miêu nhân trưởng thành.

Miêu nữ di chuyển vòng quanh ngẫu nhiên công kích phía sau Thánh Tà, mặc dù không cách nào gây thương tích nhưng cũng đủ làm Thánh Tà rống giận, quên hết thủy, lửa mạng đuổi theo công kích Miêu nữ.

Miêu nữ trong lòng mừng thầm, mục đích hiện tại của nàng chính là cuốn lấy con rồng này, chờ đợi viện quân đến.

Nơi ngõ nhỏ phía sau A Ngốc đột nhiên xuất hiện một gã hắc y nhân, là thủ hạ trung thành của Hoắc Đốn. Hắn từ xa len lút quanh quẩn ra tới phía sau ngõ nhỏ, leo tường mà vào, lặng lẽ tiến đến gần A Ngốc.

A Ngốc một bên chú ý thể cục trận chiến phía trước, một bên không ngừng vận công bức độc, căn bản không có chú ý tới phía sau. Nham Thạch huynh đệ cũng đang đều đầu khổ chống lại kịch độc Lãnh Ngưng Sương. Mà thiếu nữ Tinh Linh bởi vì sự xuất hiện 2 đầu cự long mà sớm đã ngây dại.

Cốt Long mặc dù cường đại, nhưng nó còn xa mới bằng được Thánh Tà. Nó một bên chống cự lại đám hắc y nhân tiến công, một bên chú ý tới lão đại đang đuổi giết Miêu nữ.

Hắc y nhân đã lén ra sau cách A Ngốc 5 thước, hắn chậm rãi nắm trong tay đoản nhận, không hề phát ra một tia tiếng động, nhanh như chớp hướng

động mạch cổ A Ngốc chém tới.

A Ngốc đột nhiên cảm giác được kim phong lâm thể, nhưng do đang bận bức độc, hăn căn bản không có công phu phản ứng. Khi hăn quay đầu lại đồng thời cũng vừa lúc chứng kiến hàn quang vẽ đến trước mặt mình.

A Ngốc hai tròng mắt nhắm lại, thầm nghĩ:

“Xong hết rồi, cứ nghĩ có 2 đầu long cường đại là có được cơ hội sống, thật không nghĩ tới phải chết ở chỗ này.”

Trong thời khắc sinh tử này, một thân ảnh màu trắng đột nhiên xuất hiện, từ trên trời hạ xuống chuẩn xác đánh vào người thuộc hạ của Hoắc Đốn, chủ thủ trong tay đâm thấu cổ họng hăn.

Lúc này, trong tay hăn đoán nhận chỉ còn cách cổ họng A Ngốc chưa đầy một thước, A Ngốc có thể cảm nhận rõ hàn khí nhẹ nhàng từ đoán nhận phả ra. Máu tươi phun như mưa khiến ma pháp bào màu đỏ của A Ngốc càng thêm đậm màu.

A Ngốc nhìn về phía thân ảnh vừa ra tay cứu mình, thất thanh nói:

- Là người?

Người tới không phải ai khác, chính là người A Ngốc mới quen một ngày trước tại Câu lạc bộ đêm Âm Hào - Băng.

Băng khuôn mặt vẫn lạnh tanh như trước, nhưng đáy mắt lại toát ra một tia vui mừng, dường như thổi phào nhẹ nhõm. Nàng từ trong lòng lấy ra tam khối dược hoàn, đưa cho A Ngốc.

- Mau. Ăn một viên. Đây là giải dược.

A Ngốc ngẩn người, nhìn ánh mắt lo lắng của Băng, tiếp nhận dược hoàn, dứt khoát nuốt vào một viên. Trong mắt hăn hiện tại, Băng là một người đáng để tin nhiệm.

Được Sanh Sanh chân khí thúc dục, một cỗ ấm lưu từ đan điền dâng lên, không ngừng khu trừ kịch độc Lãnh Ngưng Sương. A Ngốc trên người hàn ý dần dần biến mất, chân thành nhìn A Băng, cảm kích nói:

- Cảm ơn người.

A Băng thoáng cười, A Ngốc tin nhiệm khiến nàng trong lòng cảm thấy ấm áp

- Mau giúp bằng hữu người giải độc đi. Rồi nhanh chóng rời khỏi đây, chủ..., Hoắc Đốn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho các người đâu, chỉ có rời khỏi Hắc Âm thành, các người mới có thể an toàn.

A Ngốc gật đầu, đem 2 viên giải độc hoàn còn lại phân biệt nhét vào miệng Nham Thạch huynh đệ, thiếu nữ Tinh Linh nhìn A Ngốc, ân cần hỏi:

- Người...người không sao chứ?

A Ngốc lắc đầu, nói:

- Trước rời khỏi đây đã rồi nói sau.

Lúc này, hãn công lực đã khôi phục một ít, mặc dù công kích lúc trước của Miêu nữ Mễ Mễ khiến hãn bị thương nặng, nhưng hãn hiện tại lại cảm giác được bản thân tràn đầy năng lượng. Cổ năng lượng này là do Băng mang đến, nhìn thoáng qua dung mạo tiêu mỹ của Băng, A Ngốc phóng người lên, hướng Thánh Tà đang quần đấu với Miêu nữ đánh tới.

Thánh Tà trong lòng đang buồn bực, nó căn bản không thể chạm vào Miêu nữ, nàng bằng vào thân pháp cực nhanh của mình, ngẫu nhiên đánh lén hãn làm hãn cực kỳ phẫn nộ nhưng không thể né tránh.

Mễ Mễ toàn tâm trí đều đặt trên người Thánh Tà, nàng biết rõ, A Ngốc ba người đều bị trọng thương, hơn nữa còn bị kịch độc quấy nhiễu, chỉ cần chính mình kiên trì đến khi Hoắc Đốn mang viện binh đến, những người này một người cũng chạy không thoát.

Đúng lúc này, nàng đột nhiên cảm giác được một cỗ áp lực khổng lồ hướng chính mình bức tới, trong lòng cả kinh, quay đầu nhìn lại, giật mình phát hiện, một quang vồng màu vàng thật lớn đang hướng chính mình chụp tới. Mà đầu cự long nọ cũng đang hướng chính mình vọt lại, phong bế mọi đường chạy trốn của nàng. Từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên nàng sinh ra cảm giác vô lực, quát to một tiếng, trong nháy mắt kích thích tiềm lực toàn thân, chợt hướng phía sau quang vồng phóng đi, hai tay huyền hóa ra vô số quang mang đấu khí xanh biếc.

A Ngốc dụng Sanh Sanh biến ảo hóa xuất Thiên la địa võng, như thế nào có thể để Miêu nữ dễ dàng thoát được đây chứ, năng lượng bình thường khi so sánh với năng lượng Sanh Sanh biến thì thật là nhỏ yếu.

A Ngốc lần đầu tiên cảm giác hận một người là như thế nào, không riêng gì việc Miêu nữ khiến hắn bị trọng thương, càng chủ yếu là bởi vì nàng đã lợi dụng lòng thiện lương lừa gạt hắn.

Ầm ầm nổ tung, Miêu nữ bị năng lượng Sanh Sanh biến đánh sâu vào phi ngược trở lại, vừa lúc bị trảo của Thánh Tà chụp trên mặt đất. Thánh Tà trong lòng phần nộ dụng trảo chụp nát chân khí hộ thể của Miêu nữ. Miêu nữ miệng phun máu tươi, vô lực rơi xuống, nhất thời bị thương không nhẹ, nếu như không phải thân thể nàng vô cùng mạnh mẽ thì lần này nàng cũng ăn đủ.

A Ngốc trong tay huyền hóa ra hoàng kiếm năng lượng, khoát lên cổ họng Miêu nữ, lạnh lùng nhìn nàng.

Miêu nữ trong mắt toát ra thần sắc kinh hoàng, năng lượng kiếm mang đến áp lực khổng lồ khiến nàng không dám hơi động.

Thánh Tà hoan hỉ kêu một tiếng, không hề để ý đến Miêu nữ nữa, xoay người hướng tiểu đệ Cốt Long phóng đi. Khi Thánh Tà cùng Cốt Long trước sau phối hợp, đám hắc y nhân còn sót lại rất nhanh bị tiêu diệt sạch sẽ.

A Ngốc bức trụ Miêu nữ, trong mắt toát ra ánh mắt phần hận, thì thào nói:

- Tại sao? Người tại sao muốn lừa gạt ta, TẠI SAO?

Cảm giác bị lừa gạt khiến hắn vô cùng khó chịu, lòng hắn cảm thấy đau, rất đau....

Hết thấy đều đã khá hơn, Nham Thạch huynh đệ đã khôi phục lại, sắc mặt hơi tái cùng Băng đã đi tới.

Thánh Tà và Cốt Long cũng tụ tập lại cạnh mọi người, Nham Thạch oán hận nói:

- A Ngốc, giết nàng, tiện nhân này thiếu chút nữa đã hại chết chúng ta.

A Ngốc trong tay hoàng kiếm năng lượng vừa lại ép xuống vài phần, Miêu nữ hoảng sợ nói:

- Không, không nên a! Ta cũng là bị bắt buộc mà thôi, nếu như ta không trợ giúp Hoắc Đốn, ta cũng sẽ chết rất bi thảm a! Tha ta đi, ta sau này cũng không dám nữa.

Miêu nữ bi thanh cầu khẩn, đôi mắt bích lục ngập nước không ngừng chảy xuôi xuống, nàng thân mình bộ dáng cực kỳ động lòng người, vô cùng đáng thương khóc khiến lòng A Ngốc không khỏi lại mềm ra.

A Băng tiến đến cạnh A Ngốc, lạnh lùng nói:

- Nàng tuyệt đối không chịu sự sai khiến của Hoắc Đốn. Ta trước kia căn bản là chưa từng thấy nàng, nữ nhân này rất ác độc. Mau giết nàng.

A Ngốc cắn răng, hướng Miêu nữ nói:

- Nói! Rốt cuộc người tại sao lại giúp Hoắc Đốn?

Miêu nữ Mễ Mễ ghen ngào đáp:

- Ta...ta nói. Kỳ thật, ta vốn là công chúa Miêu nhân tộc, sau bị một đám người tà ác bắt được, bọn họ tàn khốc ngược đãi ta, cũng hạ cấm chế trên người ta, ta không thể không bị bọn họ khống chế a! Ta cũng không biết lai lịch bọn chúng chỉ biết thủ lĩnh bọn chúng được xưng là Giáo chủ. Tha ta đi, ta sau này cũng không dám hại người nữa.

Đúng lúc này, chung quanh đột nhiên truyền đến tiếng bước chân dày đặc, mọi người đồng thời cả kinh, Băng biến sắc nói:

- Không tốt, khẳng định là viện binh của Hoắc Đốn Tử Tước. Mau đi.

Tiếng bước chân dày đặc vô cùng rung động, đại biểu cho bao nhiêu người a! Mọi người đều biết rõ chỉ có quân đội huấn luyện nhiều năm mới có thể phát ra tiếng bước chân đồng nhất chỉnh tề như thế.

A Ngốc tâm thần đặt trên đám người phía xa sắp xuất hiện, hoàng kiếm năng lượng trong tay nhất thời buông lỏng một ít. Miêu nữ Mễ Mễ trong mắt hiện lên một tia dị mang, thân thể mềm mại đang té trên mặt đất nhẹ nhàng lui ra sau một thước, thoát ly khỏi sự khống chế của A Ngốc, thân hình bạo khởi, nhất trào hướng ngược A Ngốc chớp tới, tốc độ nàng cực nhanh, chỉ có thể dùng tốc độ điện quang để hình dung.

A Ngốc theo phản xạ ngửa người về sau, trên tay năng lượng kiếm xuất ra, nhưng Miêu nữ tốc độ tại ngưỡng cửa tử vong lại phát huy tới cực hạn, thật sự quá nhanh. A Ngốc vừa động, kiếm năng lượng vừa xuất, lợi trào đã đến sát trước mặt hắn.

A Ngốc trước người đột nhiên xuất hiện một người, thân ảnh cao cao dùng chính thân thể mình kịp lúc chặn lại công kích của Miêu nữ, huyết

quang phún ra, Miêu nữ hữu trảo đã cắm vào thân ảnh vừa nhảy lên nọ.

Nàng ngẩn người, không chút do dự rút nhanh lợi trảo ra, thân hóa lục quang, nhanh như chớp, tránh thoát đạo long tức công kích của Thánh Tà, mấy người vừa động, đã biến mất trong tầm mắt mọi người.

Miêu nữ chạy.

Thân ảnh vừa giúp A Ngốc ngăn trở công kích yếu đuối ngã vào lòng A Ngốc, máu tươi không ngừng từ cơ thể nàng phún dũng ra, chính là Băng, Băng tại thời khắc mấu chốt nhất, lần nữa cứu tính mạng A Ngốc, phía ngực phải nàng hoàn toàn bị miêu trảo xuyên thấu. A Ngốc gất gao ôm lấy cơ thể mềm nhũn của Băng, toàn thân máu nóng sôi trào.

- Không.....

Tiếng gào phá tan bầu trời đêm yên tĩnh, vang vọng đến tận trời cao.

Lúc này, viện binh Hắc Ám thành khôi giáp chinh tề đã xông tới.

Nham Thạch huynh đệ đều rút ra binh khí, hai mắt màu đỏ trùng trùng nhìn kỹ đám địch nhân trước mặt. Bị Miêu nữ đánh lén nếu như bọn họ không có cự linh xà lưng bảo vệ thì đã sớm chết dưới miêu trảo của nàng rồi, bọn họ trong lòng phần nộ đã đạt tới cực hạn.

A Ngốc gất gao ôm Băng, nhanh chóng dụng Sanh Sanh chân khí phong bế huyết mạch, nhưng do vết thương quá lớn, huyết lưu mặc dù đã giảm bớt nhưng vẫn như cũ không ngừng chảy ra.

A Ngốc tận lực đem Sanh Sanh chân khí không chút nào giữ lại điên cuồng đưa vào cơ thể Băng. Băng sắc mặt tái nhợt dọa người, gương mặt nàng đã không còn băng lãnh nữa, mỉm cười nhìn A Ngốc, trong mắt lộ vẻ mê lương.

- Đừng uống phí khí lực, mang ta rời khỏi nơi này có được không? Ta không muốn chết ở cái địa phương dơ bẩn này. Mang ta rời khỏi Hắc Ám thành đi.

Đám binh lính Hắc Ám thành vây tụ lại chứng kiến bộ dạng của Thánh Tà và Cốt Long thì đều bị dọa đến không dám tiến thêm, giờ cao binh khí trong tay tạo dáng tùy thời chuẩn bị công kích.

A Ngốc cực kỳ hối hận, hận chính mình tại sao lại quá mềm yếu không dứt khoát một kiếm kết liễu Miêu nữ, nếu vậy Băng đã không bị thương

nặng như thế. Nếu như chính mình tu vi ma pháp cao thâm, có thể lợi dụng Thần Long Chi Huyết trợ giúp Băng trị liệu vết thương, nhưng hiện tại hắc cái gì cũng làm không được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Băng sinh cơ dần dần trôi đi.

Cắn răng một cái, A Ngốc ôm lấy Băng nhẹ nhàng bay lên lưng Thánh Tà, thấp giọng nói:

- Hảo huynh đệ, hiện tại phải dựa vào người.

Thánh Tà nghe được thanh âm A Ngốc từ đáy lòng vang lên

- Ca ca, người kêu mọi người leo lên lưng tiểu đệ ta đi, lực lượng của hắc so với ta cũng không khác mấy. Ta ở phía trước mở đường giúp hắc đưa mọi người đào tẩu.

A Ngốc gật đầu, quay đầu nhìn về phía Cốt Long. Cốt Long tựa như nhận được chỉ thị của Thánh Tà, đã nằm sấp thấp xuống. A Ngốc hét lớn một tiếng

- Đại ca, mang theo Tinh Linh leo lên lưng Cốt Long. Chúng ta lao ra ngoài.

Nham Thạch lui lại sau mấy bước, một tay ôm thiếu nữ Tinh Linh, cùng Nham Lực phi thân lên lưng Cốt Long.

A Ngốc vọt người lên, rơi xuống cổ Cốt Long, hắc dụng ma pháp bào gọt gao cột vào miệng vết thương của Băng, ôn nhu nói:

- A Băng, người nhất định phải kiên trì. Tin tưởng ta, ta nhất định có thể mang người thoát khỏi đây.

Băng như trước ôn nhu mỉm cười, tựa hồ thân thể bị thương không còn chút nào đau đớn nữa. Nàng áp đầu vào ngực A Ngốc, thì thào nói:

- Người.... khiến ta trong lòng cảm thấy ấm áp. Ta không.... sao! Bất luận xảy ra..... việc gì, ta... cũng đều đãcảm thấy..... thỏa mãn.

A Ngốc dụng Sanh Sanh chân khí miễn cưỡng duy trì tính mạng cho Băng, nàng bị thương nghiêm trọng, kinh mạch bị đứt đoạn, tính mạng đang từ từ tiêu thất.

A Ngốc hô lớn:

- Mau lao ra.

Thánh Tà ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rống ngâm thật lớn, thân thể to lớn bay lên, một đạo long tức màu xám dày đặc hướng đám binh lính phun ra, nhất thời trên trăm tên lính bị đạo long tức công kích liên biến mất.

Cốt Long theo sát sau lưng Thánh Tà, thân thể khổng lồ căn bản không phải binh lính bình thường có thể xúc phạm tới. Hơn trăm vạn binh lính tạo thành một vòng tròn bao quanh, không ngừng công kích bọn họ, nhưng ngã tư đường dù sao cũng rất nhỏ hẹp, binh lính có thể vọt tới trước hai đầu cự long số lượng cũng không nhiều. Tuy vậy, đám trọng khải bộ binh cũng tạo thành uy hiếp nhất định đối với Thánh Tà, nó chỉ có thể không ngừng phun ra long tức tiêu diệt đám địch nhân cận thân.

Hắc Ám thành ma pháp sư mặc dù thiếu, nhưng cũng không phải không có, nay đã bị hoàn toàn mua chuộc không ngừng hướng lương đầu cự long phát ra đủ loại ma pháp. Sự liên hợp công kích của hơn 10 danh ma pháp sư quả là đáng sợ.

A Ngốc dùng Sanh Sanh biến ảo hóa xuất một tầng vòng phòng ngự nhằm bảo vệ phía sau Cốt Long, nhưng hãn lực lượng cũng có hạn, vừa phải duy trì tính mạng cho Băng lại muốn bảo vệ mọi người, mồ hôi lạnh không ngừng túa ra. Trong cơ thể Sanh Sanh chân khí còn sót lại càng ngày càng ít, nếu như không phải Sanh Sanh chân khí có đặc tính tự hồi phục, hãn đã sớm công lực khô kiệt.

Nham Thạch huynh đệ hiện tại căn bản giúp không được gì, thiếu nữ Tinh Linh thì miễn cưỡng có thể phóng thích ra một kết giới mỏng mang màu xanh nhạt trợ giúp A Ngốc chống cự, nhưng tình thế đối với bọn họ càng ngày càng bất lợi, Thánh Tà dù sao cũng vẫn chỉ là một tiểu long, long tức của hãn cũng chỉ có hạn, lúc trước đã tiêu hao đại lượng năng lượng, tới giờ phút này, nó đã không dám phun ra long tức nữa, chỉ có thể dựa vào thân thể mạnh mẽ, long trảo lợi hại không ngừng phóng về phía trước.

A Ngốc đột nhiên phát hiện, Cốt Long thân thể tựa hồ có chút biến hóa, Cốt Long không ngừng hấp thu linh hồn của đại lượng binh lính tử vong, đôi mắt nguyên bản lục mang nay dần đã biến thành màu tím, thân thể thật

lớn phát ra từng trận tiếng vang nhẹ, lực công kích chẳng những không yếu bớt mà ngược lại còn tăng cường.

Thánh Tà lúc này đã trở nên điên cuồng, lân phiến màu xám nay đã nhiễm hồng máu nhân loại, biến thành một con cự hồng long. Hắn không ngừng giết chóc, đã có hơn một ngàn binh lính chết ở trong tay nó.

Nhưng người chung quanh tụ họp lại ngày càng nhiều, Thánh Tà cũng đã suy yếu dần, đám ma pháp sư như trước không ngừng phóng thích ra ma pháp, một khối hỏa cầu, một chi nhũ băng không ngừng đánh sâu vào thân thể nó. Chúng nó mặc dù không làm thương tổn tới hai con rồng, nhưng lại làm cho A Ngốc mấy người ứng phó càng thêm khó khăn.

Thánh Tà đột nhiên ngừng thân thể, kim sắc trong đôi mắt nhìn về phía A Ngốc, đột nhiên, nó sau lưng hai cánh hoàn toàn triển khai, thân thể đứng thẳng lên, tiếng rồng ngâm trong suốt rền vang triệt cửu thiên. A Ngốc rõ ràng chứng kiến, Thánh Tà từ kim giác trên trán đến sau lưng, 7 cái kim giác bắt đầu tản mát ra mãnh liệt kim sắc quang mang.

Thánh Tà thì thảo niệm gì đó, thanh âm kỳ quái bất luận kẻ nào cũng vô pháp nghe hiểu, nhưng làm cho người ta một loại cảm giác tâm thần bị chấn nhiếp.

A Ngốc mấy người cùng Cốt Long đột nhiên lui về sau vài bước, thân thể có chút run rẩy. Đôi mắt màu tím sậm hiển lộ ánh mắt sợ hãi.

Đám binh lính cách Thánh Tà chừng ba thước toàn bộ bị đánh bay.

Thanh âm rồng ngâm của Thánh Tà vẫn đang cuồn cuộn không dứt, kim giác tản mát ra quang mang bao trùm toàn bộ thân thể, nhìn qua, Thánh Tà dường như biến thành kim sắc vậy. Nó đột nhiên khom hạ thân thể, long vĩ có chút vênh lên, 7 kim giác phía lưng chỉ hướng bầu trời, kim giác quang mang càng ngày càng thịnh, đột nhiên, mỗi đơn vị kim giác đều bắn ra một cỗ kim sắc quang mang, quang mang chiếu sáng bầu trời đêm, tại địa phương cách mặt đất chừng ba mươi thước, thất đạo kim quang hội tụ cùng một chỗ, năng lượng khổng lồ khiến Cốt Long không tự giác lần nữa lui về sau 10 thước.

Thánh Tà nặng nề rống lên một tiếng, lân phiến cứng rắn cũng không kháng cự nổi năng lượng không ngừng bạo khai làm lộ ra huyết nhục bên

trong, năng lượng kim sắc khổng lồ không ngừng từ trên người Thánh Tà tuôn ra, tràn ngập chân trời.

Ma pháp công kích từ chung quanh bay tới không ngừng bị kim sắc quang mang hấp thu, đám ma pháp sư trợn mắt há mồm nhìn tràng diện quỷ dị này mà không biết làm sao.

Đám lính vây công đều không dám tiến lên trước, tất cả đều đứng lặng tại chỗ.

A Ngốc nhìn Thánh Tà sau lưng giàn dựa máu tươi, trong lòng đại đau nhức, thông qua tinh thần lực lớn tiếng la lên

- Tiểu Tà, người đang làm gì vậy?

Thánh Tà lần đầu tiên không để ý đến lời kêu gọi của A Ngốc, thân thể đang cuộn mình dần dần đứng thẳng lên, kim giác không ngừng phát ra kim sắc quang mang, ngưng tụ trên không trung thành một quang cầu đường kính đạt tới ba thước.

Thánh Tà đang sử dụng năng lực chỉ có Long vương trưởng thành mới có, Long chú – kim sắc thôn phệ, đây là một kỹ năng có phạm vi sát thương công kích đặc thù, chỉ Long vương mới có thể thi triển. Vì để sử dụng kỹ năng này, Thánh Tà cơ hồ hao hết toàn bộ tiềm lực, khiến hãn lâm vào ngủ say đến tận hơn hai năm sau.

Nhưng nó không biết chính là, cùng với sự xuất hiện của Long chú, Cốt Long đối với nó đã hoàn toàn thần phục.

Thánh Tà thông thả giơ lên nhất chích tiền trao, kim sắc long mục nhìn quét ngang đám binh lính nhân loại thấp bé, đáy mắt toát ra một tia khinh thường. Nó cúi đầu kêu một tiếng, tựa như muốn nói gì đó, trong mắt đột nhiên kim quang đại phóng, lập tức trên không trung kim sắc năng lượng cầu trong nháy mắt hoàn toàn bạo phát.

Năng lượng thần thánh khổng lồ đem cả bầu trời đêm hoàn toàn chiếu sáng, kim sắc quang mang như mặt trời chiếu rọi khắp nhân gian, trừ bỏ phạm vi 50 thước lấy Thánh Tà làm trung tâm, phương viên hàng ngàn km hoàn toàn bị kim sắc quang mang bao phủ.

Đám lính Hắc Ám thành cơ hồ còn không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết cũng đã nhanh chóng biến mất, chung quanh phòng ốc, kiến trúc

không ngừng tan rã dưới sự chiếu rọi của kim sắc năng lượng. A Ngốc mấy người hoàn toàn thất thần, trơ mắt nhìn chung quanh biến thành một hải dương kim sắc năng lượng tràn ngập mênh mông.

A Ngốc tự hỏi, nếu như chính mình công lực đang ở trạng thái đỉnh phong, dụng Sanh Sanh biến ảo hóa xuất tăng phòng ngự, liệu mạng bảo vệ thân thể, may ra mới có thể dưới kim sắc quang mang bảo trì một đường sinh cơ.

Đây như một màn công kích của cấm chú, thật sự rất huyết lệ, ngay cả đang đứng giữa bờ vực sinh tử như Băng cũng đều phải nhìn đến ngây dại.

Hắc Ám thành là một trong tam đại thành thị của Lạc Nhật đế quốc, diện tích đạt tới một vạn sáu ngàn km vuông.

Thần thánh lịch ngày 23 tháng 3 năm 995, tất cả dân Hắc Ám thành đều sẽ không quên

Lúc nửa đêm, tuyệt đại bộ phận bình dân đều còn đang ngủ say, Hắc Ám thành địa khu Tây Bắc đột nhiên sáng lên, tựa như thần đang dùng thánh quang quan tâm con dân, kim sắc quang mang thật lớn lấy một người làm trung tâm nhanh chóng lan ra, đem cả tòa thành thị hoàn toàn chiếu sáng.

Nhưng ánh sáng đó cũng không phải thần tích, cũng không phải thánh quang, đó là ánh sáng mang đến tử vong cùng hủy diệt.

Trong phạm vi ánh sáng, Hắc Ám thành tây bắc bộ, toàn bộ 100% diện tích, tất cả kiến trúc và tánh mạng đều bị quang mang thôn phệ biến thành hư vô.

Hết thảy đều đơn giản, nhưng lại cực kỳ chân thật.

Hắc Ám thành hơn 60% quân đội hoàn toàn biến mất dưới chiêu công kích hủy thiên diệt địa này. Kim sắc quang mang duy trì chỉ trong vài giây rồi dần dần biến mất, chung quanh biến thành một mảnh hoang vu, tựa như chưa hề có kiến trúc từng tồn tại.

Khi trời đêm khôi phục yên tĩnh, chỉ có thanh âm thở dốc của mọi người là còn có thể nghe rõ.

Thân thể mềm nhũn, Thánh Tà tê liệt trên mặt đất, A Ngốc đáy lòng vang lên tiếng Thánh Tà

- Ca... Ca..., thu hồi... ta vàotrong ...Thần Long Chi Huyết... đi. ...Ta phải ngủ một đoạn thời gian, ... trong ...thời gian... này.... sợ rằng ...sẽ không giúp ...được ...ca. Ca... ca ...hết thấy ...phải... cần... thận....

A Ngốc niệm động chú ngữ, đau lòng thu hồi Thánh Tà vào trong Thần Long Chi Huyết.

Cố gắng của Thánh Tà cũng không có uổng phí, chung quanh binh lính và ma pháp sư không còn đuổi giết mọi người nữa. Tại ngoài ngàn thước mới có ẩn hiện một ít binh lính còn sót lại. A Ngốc nhìn một chút A Băng đang trong lòng, vỗ vỗ cổ Cốt Long, hô lớn:

- Đi, chúng ta lao ra Hắc Ám thành.

Cốt Long tựa hồ bị hù dọa đến ngậy người bởi công kích Thánh Tà lúc trước phóng thích ra. Một hồi lâu mới phản ứng lại, tru lên một tiếng, bước động long túc thật lớn, dựa theo phương hướng A Ngốc chỉ dẫn rất nhanh vọt đi.

Đám binh lính may mắn còn sống đều ngậy người, chứng kiến bộ dạng Cốt Long hung ác thì đều lập tức bỏ chạy tứ tán. A Ngốc bọn họ không bị chút ngăn trở nào, Cốt Long rất nhanh vọt đi, lập tức đến cửa thành Tây.

Cửa thành cao lớn, thấy bọn họ lao đến binh lính thủ thành lập tức bắn tên, một cơn mưa tên lao xuống nhằm ngan cản dám người A Ngốc.

A Ngốc ra lệnh Cốt Long dừng lại ở ngoài phạm vi công kích của mũi tên, trong mắt lãnh mang chột hiện, cẩn thận đặt Băng xuống lưng Cốt Long, từ Thần Long Chi Huyết lấy ra Huyền Thiết cung, hít sâu khẩu khí, thúc dục chân khí còn sót lại không nhiều lắm trong cơ thể, một vầng sáng màu vàng lưu chuyển thành mũi tên dài xuất hiện tại dây cung.

A Ngốc hét lớn một tiếng, ra sức giương căng Huyền Thiết cung.

- Hủy diệt hết thấy ngăn cản ta đi.

Dây cung phát ra âm thanh vù vù, hư ảnh màu vàng chột lóe rồi biến mất.

Cốt Long lần nữa sinh ra cảm giác sợ hãi, giống như công kích của lão đại phát ra từ trên lưng hấn căn bản không có khả năng ngăn cản!

A Ngốc tiến pháp mặc dù không chuẩn xác, nhưng cửa thành thật sự quá lớn, nghĩ muốn không bắn trúng cũng khó.

Lợi tiên năng lượng nhanh như chớp trúng mục tiêu nửa phiến cửa thành bên trái. Tiếng nổ ầm ầm, cửa thành nổ tung xuất hiện một thân ảnh có đường kính ba thước khiến cả thành lâu đều lạnh run. A Ngốc hô to một tiếng,

- Đi!

Cốt Long không chút do dự chạy như điên lao ra để lại phía sau một tràng bụi dài.

A Ngốc với nhất tiễn kinh thế đã chấn nhiếp binh lính thủ thành, hơn nữa kim quang khinh khủng lúc trước, khiến cho bọn hăn ngơ ngác đứng đó, hiển nhiên quên luôn cả tiến công.

Đợi đến khi bọn họ muốn ngăn cản, Cốt Long đã theo đà đưa mọi người đến trước cửa thành. Cửa thành đối với Cốt Long mà nói là có chút hơi nhỏ.

Cốt Long trong mắt quang mang màu tím không ngừng lóe lên, đột nhiên mở ra, một đạo ánh sáng tím nhàn nhạt chiếu xạ, tiếp bước A Ngốc, hoàn toàn làm nổ tung bộ phận cửa thành còn sót lại.

Đây là do Cốt Long đã hấp thu hơn một ngàn linh hồn, năng lực tăng lên sinh ra kỹ năng Thực chi viêm.

Nhìn thành quả của mình tạo ra, Cốt Long hưng phấn hét lớn một tiếng, cũng không quay đầu lại nhanh chóng xông ra ngoài. Tốc độ đột nhiên tăng lên gấp đôi, sau lưng thừa thốt vũ tiễn căn bản không cách nào xuyên thấu tầng phòng ngự của A Ngốc.

Cốt Long không ngừng chạy, bởi vì đã hấp thu đông đảo năng lượng linh hồn và vì quá tức giận nên nó không cảm thấy mệt mỏi chút nào, vẫn băng băng đi sâu vào trong rừng, A Ngốc mới kêu nó ngừng lại.

Dụng Thần Long Chi Huyết thu hồi Cốt Long, A Ngốc cẩn thận đặt Băng vẫn đang hôn mê xuống đất. Bản thân kinh mạch đau đớn dị thường, công lực còn thừa không tới lưỡng thành. Nham Thạch thở dài một tiếng, nói:

- Hiện tại ta mới hiểu được, lực lượng của con người quả thật quá nhỏ bé. Nếu như không phải có 2 đầu long của người, sợ là chúng ta đã táng thân trong Hắc Ám thành rồi.

Nước mắt theo hai gò má A Ngốc chảy xuôi xuống, thì thào nói:

- Nếu như có Nguyệt Nguyệt ở chỗ này thì tốt rồi! Băng, người ngàn vạn lần không được chết a!

Hắn lúc này công lực đã không còn đủ để cứu Băng.

Băng thân thể dần dần biến lạnh, sức sống cũng từ từ tiêu thất.

Thiếu nữ Tinh Linh đi tới cạnh Ngốc, liếc nhìn một chút, ôn nhu nói:

- Hãy để ta thử một lần xem sao. Được không?

A Ngốc ngăn người, nói:

- Người có thể cứu nàng sao? Mau, mau.... van cầu người, cứu nàng đi.

Thiếu nữ Tinh Linh gật đầu, nói:

- Người không cần cầu ta, người là bằng hữu của Nữ vương bệ hạ, vừa lại người đã trực tiếp cứu ta. Người là ân nhân của ta a! Cho dù chúng ta không có bất cứ quan hệ gì, ta cũng sẽ không thấy chết mà không cứu được, bất quá, ta sợ năng lực bản thân không đủ, chỉ có thể thử xem. Người cũng nên nghỉ ngơi trong chốc lát, thể lực người tiêu hao quá lớn, như vậy người có giúp cũng không có nhiều tác dụng. Yên tâm điều tức đi! Khi người tỉnh lại, ít nhất ta sẽ không để tình trạng nàng tệ hơn hiện tại. Truy binh sắp tới rồi, chỉ có thực lực tăng cường một ít mới có thể ứng phó.

Kỳ thật, hiện tại Hắc Ám thành đã hoàn toàn lâm vào khủng hoảng, đại lượng thị dân và quân đội đều tử vong, khiến cả thành thị đều rối loạn, làm gì còn tâm tư truy bắt đám người A Ngốc chứ.

Nghe thiếu nữ Tinh Linh khuyên nhủ, A Ngốc thân thể dần dần trầm tĩnh lại, nhẹ nhàng gật đầu, ngồi xuống, bắt đầu điều tức.

Nham Thạch huynh đệ đi tới cạnh A Ngốc, một tả một hữu hộ tại hai bên, cầm chắc binh khí, ngưng thần nhìn kỹ phương hướng Hắc Ám thành, trên mặt đều toát ra thần sắc kiên nghị.

Thiếu nữ Tinh Linh nói:

- Các người cũng nên nghỉ ngơi trong chốc lát đi, mới vừa rồi các người cũng đều đã bị thương.

Nham Thạch lắc đầu, nói:

- Không, chúng ta muốn chắc chắn A Ngốc huynh đệ được an toàn. Người mau chữa thương cho vị cô nương này đi. Đợi A Ngốc tỉnh lại, chúng ta sẽ điều tức.

Nham Thạch trong lòng hối hận không từ nào có thể hình dung.

Trong ba người, hẳn vẫn luôn tin mình là người cơ mẫn nhất, nhưng tại thời khắc mấu chốt, suýt nữa khiến ba người lâm vào vạn kiếp bất phục. Nếu như không phải A Ngốc đã triệu hồi 2 đầu long cường đại, còn có A Băng kịp thời đưa tới giải dược Lãnh Ngưng Sương, ba người căn bản không có một tia cơ hội chạy trốn.

Thiếu nữ Tinh Linh gật đầu, quỳ gối bên cạnh Băng, nhẹ nhàng cẩn thận giải băng bó, vết thương lộ ra cả đầu khớp xương bên trong.

Thiếu nữ Tinh Linh vươn ngón trỏ, thì thảo niệm vài câu chú ngữ. Đầu ngón tay nàng xuất hiện một điểm đậm màu xanh biếc quang mang, ngón trỏ vươn ra, cẩn thận điểm hướng vết thương của Băng, lục quang hiện lên.

Thiếu nữ Tinh Linh nhắm mắt lại thì thảo chú ngữ, sau khi dụng tự nhiên ma pháp kiểm tra, nàng giật mình phát hiện, xương vai, xương quai xanh của Băng đều đã hoàn toàn nát bấy, căn bản không thể chữa trị.

Thở dài, thiếu nữ Tinh Linh chậm rãi ngâm xướng:

- Thần Tự Nhiên vĩ đại, thỉnh ngài cho ta mượn linh khí trong thiên địa, xoa dịu sanh linh trước mắt này.

Quang mang màu xanh biếc bao quanh thân thể thiếu nữ Tinh Linh, nàng chậm rãi đưa tay đặt ở phía trên Băng, quang mang lóe ra, chậm rãi đưa vào cơ thể Băng, xoa dịu vết thương của nàng.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Tử Thần Sinh Ra

> A Ngốc tiêu hao thật sự quá lớn, kim thân màu bạc tại đan điền đã trở nên mờ mờ không ánh sáng. A Ngốc cẩn thận thúc dục năng lượng trong cơ thể vận chuyển không ngừng, kích thích tiềm năng, một bên tu bổ kinh mạch, một bên khôi phục công lực.

Không biết qua bao lâu thời gian, A Ngốc công lực rốt cuộc cũng đã khôi phục được 5 thành, thương thế cũng đã tốt hơn nhiều.

Hắn lo lắng cho tình trạng của Băng nên chậm rãi thu công, dần tỉnh táo lại.

Vừa mở mắt, hắn liền chứng kiến thiếu nữ Tinh Linh toàn thân lóng lánh quang mang màu xanh biếc, đang cố gắng trị liệu cho Băng. Nàng vừa mới khôi phục được chút pháp lực, khổ cực chống đỡ, trên trán giàn giụa mồ hôi.

A Ngốc trong lòng căng thẳng, vội vã tiến đến.

Vết thương của Băng đã khép lại rất nhiều, nhưng sắc mặt vẫn đang tái nhợt, nhúu mày, tựa như đang trải qua vô tận thống khổ.

Thiếu nữ Tinh Linh hít sâu khẩu khí, tán đi ma pháp trong tay, thân thể mềm mại thoáng một cái, suýt nữa ngã sấp xuống, được A Ngốc kịp thời đỡ được mới có thể đứng vững thân thể. A Ngốc vội vàng hỏi:

- Cô nương, nàng thế nào rồi?

Thiếu nữ Tinh Linh buồn bã lắc đầu, thấp giọng nói:

- Ta đã hết sức. Suốt mấy canh giờ, ta cơ hồ đã đem toàn bộ pháp lực trị liệu nhưng vẫn đang không cách nào vãn hồi. Nàng không chỉ bị Miêu nữ làm thương nặng, mà trong cơ thể nàng còn có một loại kịch độc, độc tố sớm đã xâm nhập cốt tủy, tựa hồ vẫn dựa vào dược vật để duy trì tánh

mạng. Hiện tại nàng mất máu quá nhiều, độc tố đã hoàn toàn phát tác, lúc trước chỉ là dựa vào chân khí của người để duy trì. Lúc này chỉ sợ ngay cả là Nữ vương bệ hạ tự mình tới, cũng không thể cứu tính mạng nàng.

A Ngốc toàn thân đại chấn, hơi giật mình nhìn kiêu nhan thê mĩ của Băng, nước mắt không ngừng rơi.

- Tại sao? Tại sao lão thiên lại bất công như thế? Ta...ta không thể để nàng chết, nhất định còn có biện pháp, nhất định còn có biện pháp.....

A Ngốc nắm tay Băng, ôm chặt nàng trong lòng, liều mạng không ngừng rót chân khí mới ngưng tụ được không nhiều vào cơ thể Băng. Bạch quang bao trùm thân thể mềm mại của nàng, khiến nàng trông thật thánh khiết.

Băng sắc mặt dĩ nhiên dần dần hồng nhuận hơn, khu xuất một bùm máu tươi, chậm rãi tỉnh lại.

Thiếu nữ Tinh Linh khẽ thở dài, nàng biết rõ, Băng tánh mạng đã hết, này chỉ bất quá là hồi quang phản chiếu lần cuối cùng mà thôi.

Lặng lẽ đứng lên, nàng không muốn quấy rầy giây phút cuối cùng này của bọn họ, nháy mắt ra hiệu với Nham Thạch huynh đệ, lôi kéo hai người đi ra xa ba thước.

A Ngốc cũng không biết được hết thấy mọi việc phát sinh phía sau lưng. Hắn thấy sắc mặt Băng hồng nhuận hẳn lên, nhất thời vui mừng khôn xiết, càng không ngừng rót Sanh Sanh chân khí vào cơ thể Băng.

Băng rốt cuộc cũng mở mắt, đôi đồng tử đã trở nên xám trắng không chút thần thái. Nàng nhìn thấy đầu tiên là gương mặt lo lắng của A Ngốc, trên mặt không khỏi thoáng xuất hiện nụ cười.

- Ta...chúng ta ra khỏi Hắc Ám thành rồi sao?

Thanh âm nàng trầm thấp mà có chút khàn khàn. Thiếu nữ Tinh Linh mặc dù không thể trị khỏi hoàn toàn cho nàng, nhưng cũng đã giúp thương thế ổn định hơn một ít, nên nàng nói chuyện cũng không cần quá cố sức.

A Ngốc gật đầu, ôn nhu nói:

- Người đừng nói chuyện, chúng ta hiện tại đã ở ngoài thành. Yên tâm đi, ta nhất định có thể giúp người trị bệnh. Sau này người không bao giờ phải sống ở những nơi hắc ám như thế này nữa.

Băng mỉm cười, nói:

- Đứa nhỏ ngốc, tình huống của chính mình chẳng lẽ ta còn không rõ ràng sao? Ta năm nay 23 tuổi, mặc dù ta đã sắp chết, nhưng chỉ có hôm nay là ngày ta cảm thấy hạnh phúc nhất kể từ lúc chào đời.

A Ngốc ngẩn người

- Ta...ta không phải một tiểu hài tử. Ta chỉ nhỏ hơn người có 5 tuổi mà thôi a! Người nhất định sẽ không chết.

Băng mê man, thì thào nói:

- Người thật sự là ngốc nghếch a! Nhưng lại rất đáng yêu. Người biết không? Người là người duy nhất ta thích trong cuộc đời này. Ta sắp đi, người nguyện ý nghe ta thổ lộ hết chứ? Ta muốn cho người biết quá khứ của ta, như vậy, cho dù chết, ta cũng có thể nhắm mắt.

A Ngốc đáy lòng dâng lên mãnh liệt nỗi sợ hãi, la lớn:

- Không.... không...Người nhất định sẽ không chết...Nhất định sẽ không. Ta nhất định có thể cứu sống người. Người phải kiên trì a!

Nước mắt tuôn rơi không thể khống chế. Hắn đột nhiên cảm giác được cô gái này vô cùng trọng yếu đối với hắn. Nàng mặc dù mới chỉ quen biết hắn được một ngày nhưng lại đã 2 lần cứu tính mạng hắn.

Băng miễn cưỡng giơ tay lên, vuốt ve gương mặt A Ngốc, mỉm cười nói:

- Nhân sinh rồi cũng đều đến lúc phải chết, có lúc, sống so với chết càng muốn thống khổ hơn. Chết đối ta mà nói chính là giải thoát. Ta.... điều duy nhất nuối tiếc chính là người. Người không phải cảm thấy ta quá tùy tiện chứ, chúng ta chỉ mới gặp nhau có một ngày mà ta lại nói những lời như vậy với người.

Nàng lấy tay chặn miệng A Ngốc nói:

- Đừng nói! Hãy nghe ta nói đi, ta thời gian đã không còn nhiều lắm, nhưng ta vẫn còn muốn nói rất nhiều, rất nhiều. Đây là nguyện vọng cuối cùng của cuộc đời ta, thành toàn cho ta đi, nhé?

Nước mắt A Ngốc theo bàn tay Băng không ngừng chảy xuôi xuống. Hắn nhẹ nhàng gập đầu, gặt gao nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh băng của Băng.

Băng nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nhìn bầu trời đêm yên tĩnh, trong mắt một mảnh mê mang nói:

- Mặc dù mới chỉ biết nhau có một ngày, nhưng thân ảnh người cũng đã in đậm thật sâu trong trái tim ta. Ta cũng không biết tại sao lại như vậy. Ta mệnh bạc, vốn rất khổ. Ta sinh ra trong một thôn nhỏ cách Hắc Ám thành không xa. Hiện tại thôn nhỏ đó đã bị Hắc Ám thành chiếm cứ, không còn nữa. Lúc ta còn chưa biết gì, mẫu thân ta đã qua đời, từ đó phụ thân tính tình bởi vì cái chết của mẫu thân mà trở nên phi thường thô bạo. Sau khi mẫu thân ta qua đời một năm, hắc liên tìm cho ta mẹ kế. Mẹ kế đối với ta rất lạnh nhạt, nhất là sau khi có đệ đệ. Ta trong nhà chỉ là người thừa mà thôi, bất luận là phụ thân hay mẹ kế, bọn họ cứ hễ tức giận thì lại đánh ta, mắng ta, tựa như ta sinh ra chính là để cho bọn họ đánh chửi vậy, do đó đã hình thành nên tích cách băng lãnh của ta.

- Tám năm trước, khi đó ta 15 tuổi, trong thôn đột nhiên xuất hiện một đám người. Bọn chúng muốn đuổi hết chúng ta ra khỏi thôn viên, cưỡng hành chiếm đất. Người trong thôn đương nhiên không thể mặc kệ, liền tranh chấp ầm ĩ cùng bọn họ. Nhưng những người đó căn bản không thèm nói chuyện, bọn họ bắt đầu điên cuồng tàn sát thôn dân. Ta nhớ kỹ lời của một gã đồ phụ đó nói “thực lực chính là công lý, không muốn nhường đất thì các người phải đi đến địa ngục rồi.”

- Đúng vậy, ngoại trừ ta, toàn thôn già trẻ lớn bé hơn 200 tánh mạng tất cả đều biến mất, chỉ trong vòng 2 canh giờ toàn bộ đều biến mất, phụ thân đã chết, mẹ kế đã chết, đệ đệ cũng đã chết, nhưng ta phát hiện bản thân lại không có một chút bi ai nào. Ta đang đợi, đợi đao phủ đến giết chết ta. Tuy mới chỉ có 15 tuổi nhưng ta lại cảm thấy chết so với sống còn sung sướng hơn.

- Nhưng bọn họ lại không có làm như vậy! Lúc đó, là lần đầu tiên ta gặp được Hoắc Đốn Tử Tước, cũng chính là chủ nhân của ta.

Nói tới đây, Băng hô hấp có chút dồn dập, được Sanh Sanh chân khí của A Ngốc trợ giúp mới dần dần ổn định lại.

A Ngốc ghen ngào nói:

- Băng! Người...người đừng nói nữa. Nghỉ ngơi trước đi đã.

Băng nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Không! Ta muốn nói. Hãy để cho ta nói hết đi....

- Sau này ta mới biết được, đám người kia chính là do Hoắc Đồn Tử Tước mang đến. Hãn không có giết ta, là bởi vì coi trọng tư sắc của ta. Hãn đem ta mang về Hắc Ám thành, ta lúc đó yếu nhược như thế nào có thể phản kháng lại chứ.

- Tại Hắc Ám thành, hãn tìm người cho ta trang phục, cho ta tắm sạch toàn thân, cho ta ăn ngon. Lúc ấy, ta tưởng rằng chính mình đã gặp được người tốt, là trời cao phái hãn đến cứu vớt ta thoát khỏi phụ thân và mẹ kế. Nhưng là vận ta nào có tốt như thế chứ! Hoắc Đồn là một tên súc sanh, không lâu sau, khi ta mới khỏe lên đôi chút, hãn liền cưỡng gian một hài tử chỉ mới có 15 tuổi như ta. Ta thân thể từ khi đó đã bị hãn nhiễm bẩn.

- Ta hận...Ta căm hận hãn. Ta hận không thể ăn tươi nuốt sống hãn, nhưng vì quá yếu nhược nên không thể đối kháng. Chỉ có thể im lặng chống cự. Hãn nói với ta, ta sau này chính là nô lệ của hãn, chỉ có thể gọi hãn chủ nhân. Có lẽ tại tính cách ta băng lãnh nên hợp nhãn hãn. Hãn tìm đến rất nhiều người dạy ta đủ mọi thứ, bao gồm võ kỹ, các loại tài nghệ cùng... phương pháp câu dẫn nam nhân.

- Nhớ kỹ lời ta nói chứ? Ta nói ta là một nữ nhân không còn trong trắng. Hoắc Đồn vì hưởng nhạc, vì liễm tài, vì mượn sức thể lực khác, chẳng những chính mình thường xuyên hưởng thụ thân thể ta, còn muốn đưa ta cho kẻ khác cầu phú quý, cùng bọn họ dâm nhạc.

- Ta hận...ta hận mọi người. Ta đã từng nghĩ đến việc tự sát, nhưng rồi lại không nỡ chết, bởi vì, ta còn muốn báo thù, ta muốn giết Hoắc Đồn khi đó ta mới có thể chết nhắm mắt. Vì tín niệm này, ta một mực chờ đợi, đợi chờ cơ hội tìm Hoắc Đồn báo thù. Nhưng ta lại phát hiện, bị trúng kịch độc của Hoắc Đồn không chỉ riêng mình ta, hễ là thủ hạ thân tín của Hoắc Đồn đều bị trúng kịch độc chậm phát tác này. Loại độc này độc tính dị thường kịch liệt, Hoắc Đồn thường kì mỗi tháng phát cho chúng ta giải dược để ức chế độc tính phát tác.

- Nếu như ai trái ý hãn thì sẽ liền bị độc phát bỏ mình. Kịch độc mặc dù đáng sợ, nhưng sao thể so với sự ác độc của hãn. Vì tìm kiếm cơ hội, ta tận

lực lấy lòng hân, rốt cuộc cũng thành thân tín của hân.

- Cứ như vậy, ta đã ở bên cạnh Hoắc Đốn đợi tám năm. Hoắc Đốn là người cực kỳ cẩn thận, hân chưa bao giờ lộ ra sơ hở, bên cạnh luôn có cao thủ thủ hộ, cho dù là đang trên giường, hân cũng vẫn luôn duy trì hết sức cảnh giác. Tám năm, ta vẫn chưa tìm được một cơ hội ám sát.

A Ngốc cắn môi, nước mắt khóc không ngừng, hân rốt cuộc cũng đã hiểu được tại sao trong đáy mắt Băng vẫn luôn ẩn chứa thần sắc bi ai cùng tang thương. Nàng bất quá cũng chỉ là cô gái 23 tuổi nhưng lại đã trải qua quá nhiều thống khổ không cách nào tưởng tượng.

Băng xóa đi nước mắt đọng lại trên gương mặt A Ngốc, thanh âm phần hân trở nên nhu hòa hơn.

- Ta nghe băng hữu gọi người A Ngốc, đây là tên của người sao?

A Ngốc gật đầu, nghẹn ngào không nói nên lời.

Băng mỉm cười nói:

- Cái tên thật ngộ nhưng lại rất hợp với người! Đừng khóc, A Ngốc, cẩn thận nghe ta nói hết đi. Người là người duy nhất trong cuộc đời ta có thể thổ lộ a! Ngày hôm qua, ta nhận được thông tri của Kim Sóng về mệnh lệnh của Hoắc Đốn, hân yêu cầu ta tiếp cận người, hấp dẫn người. Khi ta lần đầu tiên nhìn thấy người tại cửa Phú Quý thính thì cũng không có cảm giác người có điểm gì đặc biệt, ma pháp sư ta cũng đã gặp qua, ra mắt không ít, chỉ là chưa từng thấy người nào trẻ tuổi như người mà thôi. Trái tim của ta sớm đã chết, vì vậy liền theo lời Kim Sóng tiếp cận người.

- Chỉ cần liếc mắt qua một chút thôi là ta nhận ra được ngay người cũng chỉ chân ướt chân ráo bước vào giang hồ, ta có thừa khả năng hấp dẫn người, nhưng...không nghĩ tới ý chí người lại kiên định như vậy. Ta cũng không quá khó coi nếu không muốn nói là xinh đẹp nhưng lại không khiến người lay động dù chỉ một chút, lúc ấy ta thật sự nghĩ rằng người không có năng lực của nam nhân nữa ấy chứ.

Nghe Băng giải bày, A Ngốc bị ý hơi liêm, mặt có chút đỏ lên, nói:

- Ta...ta...

Băng sắc mặt dần dần âm đạm, nhưng vẫn gắng tươi cười, dứt quãng nói:

- Người ...cái... gì a! Sau đó các người ...đến đó... luân bàn, ta... phát hiện... người... quả nhiên.. như lời.. Hoắc Đồn nói... biết cả võ kỹ ... lần ma pháp.... Người dùng... đấu khí ...khống chế... luân bàn... điều khiển... hạt châu. Ta ...thật sự ...nhẫn nại ...không được ...liền nghĩ ... muốn thử ...dò xét... người, ai dè... công lực... không đủ ...lại bị ...người ...phát hiện...Khụ...Khụ...Ta ...lúc đó... mới ...minh bạch ...đích thực ... người có ...thực lực... cường đại.... Ta ...muốn chọc... tức người ...nổi giận ...giết chết ...ta... nhưng... nhưng... người lại... không có..., trong... đôi mắt ...trong suốt ...của người... ẩn hiện ...một tia... tức giận, ... lòng dạ ...người ...thiện lương ...ta chưa từng... được gặp qua... tại Hắc Ám thành..., ta ...không khỏi ...sinh ra ...chút hảo cảm, ...không đành lòng ... vậy hãm... người tại ...nơi này, ...cho nên... ta ...liền khôi phục ...vẻ băng lãnh ...thường ngày... Khi đến ...Thánh Quý sảnh..., nhận được ... ám lệnh ...của Kim Sóng ...bắt ta... dùng thân thể ...câu dẫn... người..., cho người ...trầm luân... vào sắc dục. ...Lòng ta... thực cũng muốn ...nhìn người ...một chút ...rốt cuộc có thể ...cường lại được ...sức hấp dẫn ...của ta ...hay không. ...Vì vậy..., ngay sau khi ...vào phòng ...ta... đã lập tức thoát y..., nhưng... nhưng... người lại nói... muốn giúp ta ...rời khỏi... nơi này. ...Sự thiện lương ...của người ...đánh sâu vào... trái tim ta. ...Khi người quay lại... nhìn thấy... thân thể... xích lửa ...của ta... liền chảy ... máu mũi, trông người lúc đó... thật ngốc nghếch. ...Nhìn bộ dạng ...chật vật ...của người ...chạy ra ngoài, ... lần đầu tiên... ta ...cảm thấy ...vui sướng ...lạ thường.

Nhớ lại trong phòng chính mình, bộ dạng chật vật khi đối mặt cơ thể xích lửa của Băng, A Ngốc không khỏi toàn thân đại chấn. Băng yêu hãn, Băng là người con gái đầu tiên chính mieengj nói yêu hãn. Cảm thụ thân thể đã dần dần cứng ngắc của Băng, A Ngốc nước mắt tuôn trào, run rẩy nói:

- Đứng! Người đừng nói. Ta...ta...

Băng đôi mắt như trở nên ảo mộng, đôi lông mi thật dài chớp nhẹ nói:

- Sau đó... tại đấu giá hội..., được ...dựa vào ...người người ...một đoạn... thời gian..., ta... thật sự ...cảm thấy... rất ...hạnh phúc.... Hơi

ấm... trên ...người người... khiến ...trái tim ...ta... ấm áp. ... Ta ...thật rất muốn ...được dựa vào... người ...lâu lâu ...một chút.... Nhưng khi ... Miêu nữ ...xuất hiện... đã cướp đi... niềm vui thú... của ta. ...Sau khi... các người..... rời khỏi Đấu giá hội..., ta ...phát hiện... Hoắc Đốn... mang người ...đuổi theo... các người. ...Với dã tâm ...và thủ đoạn ...của hắn..., ta... chắc chắn ...các người ...đã trúng phải... Lãnh Ngưng Sương.... Hoàn hảo... hắn... mang đi ...đại lượng... nhân thủ... nên thủ vệ... để lại ...cũng không tính ...là sâm nghiêm.... Bởi vì ...quan hệ... giữa ta và hắn... cũng được tính ...là mật thiết, ... cũng không quá ...chú ý ...đến hành động ...của ta ...nên mới... thành công ...trộm được ...giải dược. ... Tại thời khắc... người bị ...đánh lén, ... ta may ...đã kịp thời ...chặn trước... cứu người. ... Giờ ta... nghĩ lại... mà vẫn ...còn sợ. ...Muộn một ...tích tắc... thôi, ...ta ...sẽ phải... tận mắt... chứng kiến ...cái chết ...của người, ...so với... tình trạng... hiện giờ... ta ...càng muốn... thống khổ... hơn. ...

A Ngốc giờ đã biết rõ, tính mạng mình được kéo về như thế nào. Tất cả là nhờ có Băng. Băng đã hai lần liều mình cứu hắn hắn mới có thể toàn mạng đến giờ. Hắn gặt gao nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Băng, một bên quán chú Sanh Sanh chân khí, trong mắt ánh lên thần sắc cảm kích.

- Băng! Cám ơn người! Người nhất định phải kiên trì a, người không thể chết được. Ta...ta sẽ dùng cuộc đời ta báo đáp lại cho người.

Băng đôi mắt càng thêm âm đạm, nàng ho khan vài tiếng, máu tươi từ khóe miệng chảy ra, ôn nhu nhìn A Ngốc, thanh âm càng thêm suy yếu

- Ta nghe... mà thật ...cao hứng...! Nhưng..... ta cứu người... cũng không phải ...để người ...cảm kích ta.... Ngốc... tiểu tử..., ta ...không xứng... với người..., chỉ ...hy vọng ...có thể ...yêu người... từ xa ...mà thôi.... Ta ...không ...gắng gượng ...được nữa..., người... hãy bảo trọng.... Lạc Nhật... đế quốc... không phải ...là nơi ...thích hợp với... người..., hãy nhanh chóng ...rời đi..... Lạnh quá..., ôm chặt ta... chút được không...? Ta ...yêu người..., hiện tại... ta... càng yêu ...người.... Trên trời cao..., ta... nhất định ...sẽ dõi theo ...người.... A... Ngốc ...A

...Ngốc, ta... chỉ có... hy vọng ...duy nhất ...là ...mỗi ngày... đều... được... nhìn thấy... người... là ta... đã ...mãn nguyện..... rồi. ...

Bàn tay Băng đang vuốt ve A Ngốc dần dần vô lực rơi xuống. Nàng lẳng lẳng nhắm mắt lại, trên mặt mang theo nụ cười thỏa mãn tựa vào lòng A Ngốc, một giọt nước mắt trong suốt theo gương mặt tái nhợt của nàng chảy xuôi. Băng ra đi rất thỏa mãn, không oán không hối hận, nàng tựa như cũng đã không còn bất cứ điều nuối tiếc gì nữa.

A Ngốc gắt gao ôm lấy thân thể đã mất hết sinh cơ của Băng, cả người hoàn toàn ngốc trệ, cứ lẳng lẳng ngồi như vậy, không hề nhúc nhích. Lòng hắn đang chảy máu, đau thương đến cực điểm, đại não trống rỗng. Hắn không muốn tin, ngày hôm qua xế chiều Băng vẫn còn đó, hiện tại đã biến thành một cỗ thi thể lạnh ngắt.

Nham Thạch huynh đệ cùng thiếu nữ Tinh Linh đứng ở phía sau A Ngốc, bọn họ biết, hiện tại nói cái gì cũng vô pháp khu trừ bi thương trong lòng A Ngốc, chỉ có thể yên lặng đứng đó, cảm thụ bi thương của hắn.

Một lúc lâu, A Ngốc cẩn thận đặt thi thể Băng trên mặt đất, nhẹ giọng nói:

- Băng, người cũng không phải không còn trong trắng, trong lòng ta, người là một con người thuần khiết. Người an tâm đi, nguyện vọng của người ta nhất định sẽ giúp người thực hiện. Ta sẽ vĩnh viễn mang người theo bên mình, để người có thể ở bên ta, được không? Ta nghĩ, người nhất định sẽ thật cao hứng nhỉ. Trước hết ta sẽ diệt trừ mọi ô danh, trả lại sự trong sạch cho người.

- Tràn ngập hỏa nguyên tố trong thiên địa! Thịnh ban cho ta lực lượng ấm áp của các người, ngưng tụ thành cầu, hiện ở tay ta.

Hỏa cầu màu thâm lam xuất hiện trên tay A Ngốc.

- Băng, ta muốn vĩnh viễn lưu lại vẻ hoàn mỹ của người. Đi thôi hỏa cầu của ta.

Hắn nhắc nhẹ tay, nâng thân thể Băng lên cách mặt đất, tay kia phóng xuất hỏa cầu. Trong khoảnh khắc đó, thân thể Băng đang trôi tại không trung đã bị ngọn lửa màu thâm lam vây quanh, dưới nhiệt độ cao, chậm rãi hóa thành tro bụi.

A Ngốc dùng Sanh Sanh chân khí tạo thành một lồng khí bao quanh thân thể Băng tránh cho tro phần phi tán mất.

Dưới sự cắn nuốt của ngọn lửa, thân thể Băng dần biến mất, trong lồng khí chỉ còn lại một mảnh tro cốt màu trắng. A Ngốc hai tay thu về, thúc dục chân khí trong cơ thể không ngừng ngừng kết tro cốt, thể tích dần dần thu nhỏ, cuối cùng cũng biến thành một tiểu đoàn bằng nắm tay.

A Ngốc nhắm mắt lại, tay phải không ngừng hướng tro cốt đoàn vạch tới, từng đạo hoàng quang hiện lên, tro cốt đoàn dần dần biến hình. A Ngốc bằng vào trí nhớ của mình, đem tro cốt đoàn khắc họa thành bộ dạng Băng. Chưa từng có kinh nghiệm điêu khắc nên A Ngốc đã hoàn toàn dựa vào nội tâm tình cảm của mình để khắc họa lên khuôn mặt Băng, trông rất sống động,

A Ngốc mở hai tròng mắt, thân thủ hướng cái đầu ra chiêu, cái đầu màu trắng bay xuống tay hắn. A Ngốc mỉm cười nhìn cái đầu, rồi nhìn vào đôi mắt Băng không khỏi có chút ngây dại.

Nham Thạch vạt áo sớm đã ướt nhẹp nước mắt. Hắn từ phía sau tiến tới nắm lấy bả vai A Ngốc

- A Ngốc, đừng quá bi thương. A Băng cô nương đã chết rồi.

A Ngốc yên lặng lắc đầu, nói:

- Không, nàng không có chết, nàng vĩnh viễn sống trong lòng ta. Ta sẽ dẫn nàng đi khắp đại lục, đưa nàng đi ngắm cảnh đẹp khắp nơi trên đại lục rộng lớn này...vĩnh viễn.

Vừa nói, hắn vừa trân trọng thu cái đầu mang khuôn mặt Băng vào trong lòng. Xoay người, hắn trên mặt không chút biểu cảm hướng Nham Thạch nói:

- Đại ca, chúng ta ngồi xuống đi, trước nên khôi phục trạng thái cho tốt đã. Tinh Linh tỷ tỷ, cảm ơn người trước đã giúp ta kéo dài tánh mạng Băng.

Nói xong liền ngồi ngay xuống tu luyện.

Nham Thạch ba người nhìn nhau, nếu như A Ngốc khóc lớn đại náo, bọn họ đều sẽ thấy không kỳ quái, nhưng A Ngốc lại bình tĩnh như thế gây cho bọn họ một loại cảm giác sờn vũ muốn đến phong mãn lâu. Tựa như có

chuyện gì đó kinh khủng sắp xảy ra. Ba người cũng đều khá mệt mỏi, cuxg không gắng gượng được nữa, lập tức ngồi xuống bắt đầu tu luyện.

Một ngày sau, A Ngốc dẫn đầu tỉnh lại, thương thể cùng công lực đã hoàn toànk hồi phục, toàn thân tràn ngập Sanh Sanh chân khí.

Thiên tần hoàng hôn, ánh trời chiều khiến mặt đất biến thành màu đỏ.

A Ngốc khuôn mặt trầm tĩnh đứng thẳng, từ trong lòng lấy ra cái đầu mang khuôn mặt Băng, thì thào nói:

- Băng, 8 năm nguyện vọng của người hãy để ta thay người thực hiện đi. Nếu như không phải ta nhu nhược, Miêu nữ sẽ không có cơ hội thương tổn đến người. Ta tại trước mặt người thề, bắt đầu từ hôm nay, ta A Ngốc không bao giờ tùy tiện buông tha cho bất kì một tên ác nhân nào nữa. Ta sẽ khiến cho bọn chúng toàn bộ đều xuống địa ngục, linh hồn trọn đời không được siêu thăng. Ta sẽ trở thành ác mộng của bọn chúng, trở thành người mang đi linh hồn tà ác của bọn chúng - Tử thần.

Cái chết của Băng khiến A Ngốc hoàn toàn thay đổi, hẳn mặc dù vẫn rất thiện lương nhưng sát khí trong lòng cũng đã tăng đến cực hạn. Trên người tản ra sát khí lạnh như băng, bàn tay thon dài vô ý thức đã sờ vuốt Minh Vương kiếm trước ngực.

Sát khí lạnh lẽo khiến Nham Thạch đang tĩnh tu cũng phải bừng tỉnh. Nham Thạch mở mắt, chứng kiến A Ngốc thì không khỏi chấn động toàn thân. A Ngốc toàn thân ma pháo bào màu đỏ mặc dù đã rách nát nhưng hẳn đứng đó, khí thể ngạo uyên sơn nhạc khiến Nham Thạch thật sau rung động, nhất là vẻ mặt lạnh như băng của hắn khiến lòng phát lạnh.

Nham Thạch đột nhiên cảm giác được, A Ngốc trước mặt không còn là A Ngốc thiện lương mềm yếu trước kia nữa.

Đứng lên, Nham Thạch đi tới cạnh A Ngốc.

- Huynh đệ, người làm sao vậy?

A Ngốc thản nhiên nói:

- Đại ca, thương thể của người tốt rồi chứ?

Nham Thạch đáp:

- Đã không có việc gì, chỉ là công lực vẫn chưa khôi phục hoàn toàn mà thôi.

A Ngốc nheo mắt, nhìn trời chiều dần dần biến mất

- Đại ca, ta có chuyện nhất định phải hoàn thành, đừng ngăn ta, được chứ?

Nham Thạch ngần người, nói:

- Người muốn đi làm gì?

A Ngốc trên mặt toát ra một tia lãnh khốc cười

- Ta phải về Hắc Ám thành giúp Băng hoàn thành tâm nguyện.

Nham Thạch trong lòng rung mình, trầm giọng nói:

- Người muốn quay lại Hắc Ám thành? Người biết như vậy sẽ phải đổi mặt với cái gì không?

A Ngốc nhẹ nhàng gật đầu, đem tro cốt mang khuôn mặt Băng giơ lên trước mặt,

- Ta đương nhiên biết sẽ phải đổi mặt với cái gì? Ta đã phát thệ trước mặt Băng. Từ nay về sau, ta A Ngốc tuyệt đối sẽ không nhu nhược nữa, chỉ cần là người tà ác, ta nhất định sẽ tước đoạt tính mệnh cùng linh hồn bọn hắn. Nham Thạch đại ca, đừng ngăn cản ta. Người hiện tại cũng không thể ngăn cản được ta, ở chỗ này chờ ta trở về đi. Tin tưởng ta, hiện tại không ai có thể ngăn cản được ta đâu.

Cảm thụ sát khí lạnh băng từ người A Ngốc, Nham Thạch khe khẽ thở dài, hắn có thể hiểu được nội tâm của A Ngốc lúc này. Lúc đầu khi biết Vân nhi chết chính mình so với hắn còn muốn điên cuồng hơn hay sao? Nếu như khi đó chính mình có thể lập tức tìm được hung thủ, chỉ sợ có là thiên thần cũng không thể ngăn cản. Ngẩng đầu nhìn về phía A Ngốc có chút ngốc trẻ, thở dài nói:

- Đi thôi, huynh đệ. Nam nhân có lúc, có một số việc nhất định phải làm, bất quá, người còn có rất nhiều nhiệm vụ chưa hoàn thành, đáp ứng ta, vì chúng ta, vì sư phụ đã lâu không gặp, cũng vì Nguyệt Nguyệt. Người nhất định phải còn sống trở về.

A Ngốc chấn động toàn thân, hắn vốn đã ôm tâm niệm liễu chết, lời Nham Thạch nói khiến hắn lại lần nữa thức tỉnh dục vọng được sống. Đúng vậy! Ta còn có băng hữu, còn có Ca Lí Tư sư phụ, còn có Nguyệt Nguyệt

không biết có thể gặp lại hay không. Ta không thể chết được, ta còn phía tiêu diệt thế lực tà ác khắp thế gian. Hẳn liền trịnh trọng gật đầu,

- Đại ca! Người yên tâm! Ta nhất định còn sống trở về.

Nham Thạch gật đầu, nói:

- Vậy người hiện tại nên đi đi, chúng ta ở đây chờ người trở về. Đừng để chúng ta đợi lâu.

A Ngốc nhẹ nhàng vuốt ve tro cốt Băng, nhẹ giọng nói:

- Băng, chúng ta đi thôi, người phải nhìn kỹ, nhìn ta như thế nào thay người hoàn thành tâm nguyện.

Giọng nói nhỏ dần, A Ngốc hai chân nhún nhẹ, toàn thân vọt lên, hướng về Hắc Ám thành bay đi.

Nhìn bóng lưng A Ngốc rời đi, Nham Thạch thì thào nói:

- Huynh đệ! Người nhất định phải còn sống trở về a!

Hắn cũng muốn cùng đi với A Ngốc, nhưng hẳn biết rõ công lực hiện tại của bản thân vẫn chưa khôi phục. Nếu như cứ cố đi theo, chỉ sợ sẽ làm liên lụy A Ngốc. A Ngốc có rồng bảo vệ, nhất định có thể trở về. Thánh Tà lúc trước bày ra năng lực khiến hắn đến giờ trong lòng vẫn còn sợ hãi. Nhưng hẳn nào đâu biết rằng, bởi vì kích thích tiềm lực quá độ, Thánh Tà đã tiến vào trạng thái ngủ say hoàn toàn. Hơn nữa, A Ngốc vì muốn thay Băng báo thù, căn bản là không ý định mượn lực trợ thủ.

A Ngốc nhanh như chớp chạy về Hắc Ám thành, xa xa hẳn đã thấy được tường thành Hắc Ám.

Màn đêm đen bao trùm, được vài vì sao tô điểm.

Cửa thành bị phá hủy vẫn chưa kịp chữa trị, chỉ có hơn 10 người vệ binh cẩn thận canh gác.

A Ngốc sớm đã cởi bỏ ma pháp bào đã rách nát, lộ ra bên trong cự linh xà giáp toàn thân. Hẳn cẩn thận tìm đến góc khuất của tường thành, dụng Sanh Sanh biến bao trụ hai tay, nhẹ nhàng nhảy lên cao 7 thước, hai tay như thiết, lặng yên không một tiếng động cắm vào thành tường. Hẳn cẩn thận quan sát bốn phía một chút, hai tay dùng sức, thân thể lần nữa bay lên vài thước.

Đồng dạng thi triển mấy lần, A Ngốc đã lên đến đầu thành. Bởi vì trời đã khuya, trên thành binh binh thủ thành cũng không phải rất nhiều, hăn thừa dịp khoảng không giữa hai đội tuần tra, cẩn thận xuyên qua tường thành nhảy xuống phía bên kia. Thân hình chợt lóe, đã trốn vào góc khuất. Một loạt lính tuần tra cầm cây đuốc vội vã ngang qua, bọn lính trên mặt đều toát lên thần sắc nghiêm trọng.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Huyết Tẩy Âm Hào

> A Ngốc ngưng thần vận công, phát hiện có hơi thở chung quanh. Khi hẳn cảm giác không còn bất cứ nguy hiểm nào nữa liền phiêu hững vào trong thành, thi triển thân pháp thành công thâm nhập Hắc Âm thành.

Hắc Âm thành nội vẫn yên tĩnh như thường, xuyên qua một loạt dân phòng, có thể rõ ràng chứng kiến một bãi hoang tàn không còn sót lại gì. Tỉnh táo lại A Ngốc mới nhận thức được đây là do sức phá hoại của Thánh Tà gây ra ngày hôm qua, thật không tưởng hơn ngàn vạn km tàn phá không lưu lại chút gì.

Hít sâu khẩu khí, A Ngốc đem thân pháp khu động đến cực hạn, như làn khói nhẹ giữa đêm khuya, hướng về câu lạc bộ đêm Âm Hào biến mất.

Câu lạc bộ đêm Âm Hào trở thành mục tiêu đầu tiên của hắn.

Câu lạc bộ đêm Âm Hào vẫn rất yên bình, tựa như thành nội bị phá tan tan hoang cũng không liên quan gì đến họ, đứng cửa tiếp khách vẫn như trước có hai cô gái, có thể nguyên do khách nhân thưa thớt nên hai người có dịp nói chuyện phiếm với nhau.

- Tỷ tỷ, người nói, ngày hôm qua kim quang thật lớn đó rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra a? Ta hôm qua đi hỏi Kim Sóng tổng quản, liền bị hắn mắng vài câu, nhưng lại cái gì cũng không nói.

- Người à, cũng đừng quá tò mò, đó là chuyện mà chúng ta không cần biết. Biết nhiều cũng chưa chắc có lợi! Người không có nghe nói sao? Chuyện xảy ra hôm qua hết thấy đều đã bị Thành Chủ phủ hoàn toàn phong tỏa tin tức, chưa ai biết là chuyện gì đã xảy ra. Ta cũng chỉ nghe nói, tối qua đã từng điều động đại lượng quân đội. Một mảnh hoang vu đã chết không ít người đâu đấy chứ. Hiện tại tất cả mọi người đều nói, đó là bởi vì thiên

thần tức giận Hắc Âm thành chúng ta nên mới trách phạt xuống. Hôm nay đại bộ phận sông bạc đều rất ảm đạm, chúng ta nơi này cũng chỉ tới có mấy chục người mà thôi.

- A! Không thể nào, thiên thần ngàn vạn lần không nên tức giận a! Nếu lần tới bùng nổ đến chỗ chúng ta thì biết làm sao bây giờ! Thiên thần này giận dữ liền ra tay giết nhiều người như vậy, không phải thành tử thần rồi sao?

- Hừ, đừng nói lung tung, thiên thần mà người cũng dám phán xét. Bất quá, lúc này lão bản của chúng ta chắc cũng đang rất bận bịu a, lão bản cũng là người tai to mặt lớn trong thành mà lại. Lúc này trong thành tổn thất, sợ rằng phải lấy ngàn vạn lần kim tệ làm đơn vị tính toán. Được rồi, đừng thảo luận vấn đề này nữa. Hôm nay vắng vẻ như thế, không chừng chúng ta còn được nghỉ sớm ấy chứ.

Nghe đến đó, A Ngốc khoe miệng nở một nụ cười lạnh, âm thầm nghĩ đến, thiên thần? Thiên thần nếu như anh minh thì đã sớm phá hủy hoàn toàn Hắc Âm thành rồi. Nếu hắc không muốn thực hiện thì để ta đến thay thế hắc đi.

Không sai, hiện tại bắt đầu, ta chính là ác mộng đối với mọi thế lực tà ác. Ta chính là Tử thần.

Thân ảnh chợt lóe, A Ngốc chợt xuất hiện trước mặt hai cô gái.

Hai gã cô gái đột nhiên phát hiện trước mặt có nhiều hơn một người liền thất sắc, vừa định kêu lên sợ hãi thì cũng vừa nhận ra bản thân đã không thể phát ra tiếng. Bởi vì, cổ họng các nàng đều đã bị một bàn tay to chặn ngang. A Ngốc hừ lạnh một tiếng, nói:

- Nói. Kim Sóng hiện đang ở đâu? Đừng nghĩ sẽ hô hoán, nếu như lên tiếng, ta sẽ lập tức kết liễu các người.

Vừa nói, hắc chậm rãi buông lỏng bàn tay trái ra.

Cô gái kia không ngừng thở dốc, vuốt vuốt cổ họng, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ

- Đừng...đừng giết chúng ta! Kim tổng quản ở ngay bên trong. Cụ thể hắc đang ở tầng mấy chúng ta cũng không biết a!

A Ngốc lạnh lùng quét mắt nhìn các nàng, Sanh Sanh chân khí vận chuyển, nhất thời đánh ngất rồi tiện tay vung lên tống các nàng vào góc khuất cách đó 10 thước.

Lần nữa bước vào đại môn câu lạc bộ đêm Âm Hào, A Ngốc trên mặt thần sắc càng thêm băng lãnh. Địa phương hắc ám này chính là nơi đã hành hạ Băng tám năm trời!

Từng bước tiến vào bên trong, đập vào mắt là một đại sảnh trống trải, chỉ có vài thị nữ qua lại. Các nàng đều thấy được A Ngốc đang đến, không khỏi ngẩn người, một thị nữ hơi lớn mật run giọng nói:

- Tiên sinh, ngài là tới muốn đánh bạc sao?

A Ngốc trên mặt không biểu lộ gì, lắc đầu, thản nhiên nói:

- Không. Ta không phải đến đánh bạc. Ta tới để giết người. Nói cho ta biết, Kim Sóng đang ở đâu?

Cô gái hơi chút kinh ngạc, kêu lên sợ hãi rồi cùng vài tên thị nữ khác xoay người bỏ chạy.

A Ngốc cũng không thèm để ý đến bọn họ, trực tiếp hướng tầng một Phú Hoa thính đi đến.

Trong đại sảnh chỉ có thừa thớt hơn mười người khách nhân, A Ngốc đến, nhất thời hấp dẫn ánh nhìn của mọi người.

- Nói cho ta biết, Kim Sóng đang ở đâu?

A Ngốc thanh âm không lớn, nhưng lại rõ ràng truyền thẳng vào trong tai của mỗi người ngồi trong đại sảnh. Một gã quản sự tiến lên trước, lạnh lùng nói:

- Người là ai? Tìm Tổng quản chúng ta làm gì?

A Ngốc nhìn về phía quản sự, từ hơi thở có thể nhận định hẳn cũng có một thân công phu không kém.

- Mặc kệ cái gì, chỉ là muốn cái mạng hãn mà thôi.

Quản sự ngẩn người, ngược lại giận dữ

- Nguyên lai người muốn đến gây rối, đến Âm Hào gây sự, ta xem người chán sống rồi.

Chung quanh sòng bạc bảo tiêu cùng nhân viên nhất thời xông tới, nhìn qua, mỗi một người cũng đều có chút công phu, A Ngốc thở dài nói:

- Các người đều đã bị nhiễm tà ác, linh hồn đã ô trọc, không xứng được tái sinh.

Hắn chậm rãi giơ hai tay lên, hoàng quang từ từ sáng rõ, hai thanh đoản kiếm màu vàng xuất hiện trên tay A Ngốc.

Quản sự không biết từ đâu rút ra một bả chủy thủ, lóe ra quang mang xanh biếc, nhanh như chớp hướng đến A Ngốc.

A Ngốc khinh thường hừ một tiếng, thân thể nhẹ nhàng trôi nổi, vặn vẹo quỷ dị, trong tay kiếm năng lượng lần lượt thay đổi chém ra, lợi dụng tốc độ kinh người chọt lóe qua thân thể mấy người, rồi lảng lảng xuất hiện phía sau nhóm người. Đây là từ trong vô thức hắn đã thi triển Minh Vương kiếm thức thứ nhất, chỉ là uy lực so với khi thi triển cùng Minh vương kiếm thì yếu hơn nhiều.

Nhìn đám đồ khách cùng thị nữ đều hoa dung thất sắc, hắn lạnh lùng nói:

- Đánh bạc là rất hại người, sau này không nên tiếp tục nữa. Nhớ kỹ tên ta – Tử thần!

Nói xong, thân ảnh chọt lóe, biến mất không thấy.

Mười mấy thân ảnh đứng đó sau khi A Ngốc biến mất, đột nhiên từ mi tâm trên trán máu tươi điên cuồng phun ra, mang theo chút não tương, chầm rãi đổ ngực xuống, tròng mắt đã biến thành xám trắng, thần sắc hoảng sợ không cam lòng.

A Ngốc không hề dừng lại, hướng tầng hai Phú Quý thính lao đi.

Cửa Phú Quý thính vẫn như cũ có tám cô gái, có thể bởi vì sắc trời u ám mà thần sắc các nàng đều lộ vẻ mệt mỏi.

A Ngốc nhìn trang phục các nàng không khỏi nhớ tới tình cảnh lần đầu gặp Băng, giật mình có chút ngây dại đứng tại thang lầu.

Các cô gái cũng phát hiện ra sự tồn tại của hắn, nhìn trang phục kì dị của A Ngốc, mặc dù cũng có chút giật mình nhưng các nàng đều đã được đào tạo kĩ lưỡng, một thị nữ mang nụ cười kiều mị tiến về phía A Ngốc:

- Đại gia, ngài muốn đến thưởng ngoạn gì vậy? Trang phục ngài thật thú vị a! Là kiểu mới sao? Như thế nào...

A Ngốc thản nhiên nói:

- Nói cho ta biết, Kim Sóng tổng quản đang ở đâu? Ta tìm hắn có chút việc.

Cô gái nhú nhú mày, nói:

- Tiên sinh, chúng ta không thể tùy tiện tiết lộ hành tung của Tổng quản. Có thể nói cho ta biết, ngài tìm Kim tổng quản có chuyện gì không?

A Ngốc khòe miệng tươi cười

- Người không nói cũng không sao. Tự ta sẽ đi tìm.

Vừa nói vừa hướng Phú Quý thính đi nhanh đến.

Khí thể lạnh lẽo trên người A Ngốc khiến tám gã cô gái không dám tiến lên ngăn cản, tùy ý hắn mở cửa đại môn.

A Ngốc lạnh lẽo quét nhìn khắp Phú Quý thính, hướng về phía người trông coi và nhóm bảo tiêu hỏi:

- Ai có thể nói cho ta biết Kim Sóng đang ở đâu. Ta có thể tha chết cho.

Nhóm bảo tiêu nhìn nhau cười vang rồi cùng lao về phía A Ngốc.

Phú Quý thính kết quả cùng tầng một Phú Hoa thính giống nhau, tất cả nam nhân đều chết hết. Khi A Ngốc rời Phú Quý thính, tám cô gái đứng cửa sớm đã biến mất không thấy đâu, hiển nhiên đã bị một màn chém giết vừa rồi dọa ngây người.

Đồng dạng chuyện tình cũng phát sinh tại tầng ba Thánh Quý thính, trong Thánh quý thính không có một khách nhân, bảo tiêu cùng nhà cái thân thủ rõ ràng cao hơn nhiều so với hai tầng dưới, A Ngốc phải mất chút công phu, bằng vào Sanh Sanh biến thiên biến vạn hóa mới giải quyết được hoàn toàn.

Khi hắn giết chết đến người cuối cùng, trong lòng đột nhiên sinh ra một loại khoái cảm phê huyết, áp lực trong lồng ngực tựa hồ như biến mất một ít. Lạnh lùng cười, xoa đi vết máu trên tay, xoay người ra khỏi Thánh Quý thính, hắn đứng yên ở cửa, A Ngốc tin rằng mình đã giết nhiều người như vậy, không tin Kim Sóng lại không có phản ứng gì, hiện tại hắn chỉ cần yên lặng chờ đợi là được.

A Ngốc sở dĩ có thể thuận lợi “thanh trừ” cả ba tầng đồ thính của Câu lạc bộ đêm Âm Hào, đầu tiên, nguyên nhân chính yếu chính là cao thủ nơi này tất cả đều đã bị Hoắc Đốn mang đi. Hoắc Đốn bởi vì trở về Thành Chủ

phủ điều binh, vẫn chưa chết dưới Long chú của Thánh Tà, hiện tại Hắc Ám thành thế cục rối ren, hẳn cần phải có cao thủ bảo vệ mới có thể an tâm.

A Ngốc đứng tại chỗ, nhẹ nhàng vuốt ve ngực nơi Minh Vương kiếm được cột vào, bỗng dày đặc tiếng bước chân truyền đến, A Ngốc khoé mắt toát ra một tia lãnh mang, hẳn biết, người hẳn đợi rất cuộc cũng đã đến.

Quả nhiên, tiếng bước chân từ từ tới gần, thân ảnh quen thuộc của Kim Sóng rất cuộc cũng xuất hiện trong tầm mắt của A Ngốc, phía sau hẳn có hơn 20 bảo tiêu võ trang đầy đủ.

Kim Sóng nghe được thị nữ hồi báo, nói có người đến nháo sự, nhất thời trong lòng giận dữ. Hẳn trong lòng vốn đã buồn bực, chuyện xảy ra hôm qua khiến Câu lạc bộ đêm Ám Hào hôm nay khách nhân giảm bớt không ít, cơ hồ đã không đủ thu, vừa nghe thấy có người đến nháo sự, nhất thời mang theo thủ hạ khí thế hung hung chạy đến.

Khi hẳn chứng kiến tình cảnh tầng thứ nhất Phú Hoa thính thì cực kỳ hoảng sợ, bởi vì hẳn biết rõ công lực thủ hạ hẳn không hề kém, mà nhanh như vậy có thể một kích trí mạng, giết chết toàn bộ, chứng tỏ người đến nháo sự có công lực rất thâm hậu.

Bước lên lầu hai Phú Quý thính, phát hiện tình huống đồng dạng, hẳn da đầu liền muốn bốc hỏa, nhưng dù sao trước mặt thủ hạ lúc này hẳn tuyệt không thể lùi bước, kiên trì đến cùng dẫn người tiến lên tầng ba, đập lên bậc cầu thang, liếc mắt một cái hẳn liền thấy ngay A Ngốc đang đứng ở cửa Thánh Quý thính, bởi vì trang phục A Ngốc hoàn toàn thay đổi khiến hẳn nhất thời không nhận ra. Nhưng từ sát khí lạnh lẽo trên người A Ngốc, hẳn lập tức nhận ra ngay đó là thủ phạm.

Căn rằng một cái, Kim Sóng mang theo thủ hạ hướng A Ngốc đi đến,

- Vị huynh đệ này, không biết Câu lạc bộ đêm Ám Hào chúng ta cùng người có thâm cừ đại hận gì, người dĩ nhiên lại hạ độc thủ, giết nhiều người của chúng ta như vậy.

A Ngốc thản nhiên nói:

- Kim Sóng, không nhớ ta sao? Ta chính là vị ma pháp sư các người muốn ám hại - A Ngốc. Không, hiện tại hẳn nên gọi ta là Tử thần A Ngốc

mới đúng. Chúng ta cừu như thâm hải, linh hồn tà ác của các người cần phải tinh lọc lại mới được. Lúc chết đi cũng chỉ là những tấm bia mà thôi.

Kim Sóng trong lòng run lên, người khác không biết tối qua kim quang đó là cái gì, nhưng hắn lại biết rõ. Hắn hiểu được, năng lượng có sức hủy diệt trên ngàn vạn km đó chính là do A Ngốc phát ra. Hôm nay, hắn tới báo cừu, dĩ nhiên chính là tìm mình. Nghĩ tới đây, Kim Sóng thân thể không khỏi có chút run rẩy, thanh âm cứng ngắt nói:

- A Ngốc, A Ngốc khách quý, không phải ta, ta cái gì cũng đều không biết!

A Ngốc nheo mắt, hàn mang như lưỡi dao sắc bén đảo qua trước mặt mỗi người.

- Không biết? Người là thân tín của Hoắc Đốn mà lại nói không biết. Mau nói! Hoắc Đốn hiện đang ở đâu? Miêu nữ ở nơi nào?

Hắn trên người tản mát ra khí thế bức người khiến Kim Sóng cùng nhóm thủ hạ trong lòng tràn ngập hoảng sợ. Kim Sóng run giọng nói:

- Ta...ta không thể nói! Nói...ta sẽ chết rất bi thảm....

A Ngốc mỉm cười

- Nếu như người không nói, ta hiện tại sẽ cho người chết rất bi thảm, tình huống 2 tầng dưới chẳng lẽ người không thấy được sao?

Nhớ tới đám thủ hạ phía dưới mi tâm thủng lỗ máu, Kim Sóng không khỏi thân thể chấn động. Hắn biết người trước mặt thâm sâu khó dò, nhất định sẽ đi tìm Hoắc Đốn phiến toái, nhưng dù sao bảo vệ tánh mạng trước mắt quan trọng hơn, so với độc tính thì chậm phát tác hơn. Nghĩ vậy, hắn nhìn qua đám thủ hạ rồi dứt khoát nói:

- Hào, ta nói cho người, bất quá, người không thể giết ta.

A Ngốc lạnh lùng nhìn hắn, nói:

- Nói.

Thanh âm băng hàn nhanh như chớp đâm thẳng vào tâm can Kim Sóng, hắn trong lòng một tia phòng tuyến cuối cùng cũng hoàn toàn tan rã, thân thể mềm nhũn, suýt nữa ngã sấp xuống, thì thào nói:

- Chủ nhân...chủ nhân cùng Miêu nữ tiểu thư hắn đều trong Thành Chủ phủ đệ. Ngài có thể tìm thấy họ ở đó, Thành Chủ phủ ngay thành bắc, có

rất nhiều cao thủ hộ vệ.

A Ngốc hỏi:

- Nói cho ta biết, tại sao Hoắc Đồn lại có thể lấy thân phận Tử Tước nhanh như vậy điều động quân đội trong thành?

Kim Sóng nếu đã quyết định nói thì sẽ không giấu diếm nữa, không chút do dự đáp:

- Kỳ thật, trên danh nghĩa, chủ nhân mặc dù chỉ là cháu Thành Chủ, nhưng Thành Chủ lại không có con, quyền lực Hắc Ám thành cơ hồ tất cả đều nằm trong tay chủ nhân. Hơn nữa, chủ nhân vẫn giao hảo tốt với thế lực đại quý tộc khổng lồ thuộc đế quốc cao tầng, cho nên, ở chỗ này hẳn mới có thể hô phong hoán vũ như thế.

A Ngốc gật đầu, thản nhiên hỏi:

- Kim Sóng, có thể hay không nói cho ta biết, người cùng thủ hạ tổng cộng đã từng hại chết bao nhiêu người?

Kim Sóng chấn động toàn thân, hẳn nghe ra hàm nghĩa trong lời nói của A Ngốc, run giọng nói:

- Ta...ta...đều là chủ nhân bức ta làm như vậy a! Không phải chúng ta nguyện ý! A Ngốc đại gia, ngài mới vừa rồi đã đáp ứng không giết ta mà.

A Ngốc vươn ngón trở nhẹ nhàng quơ quơ, nói:

- Ta dường như cũng chưa có đáp ứng người điều gì, trợ trụ vi ngược tử không đủ tích, thời gian của ta không nhiều lắm, để cho các người chết dưới Minh Vương kiếm đi, coi như là ân huệ cuối cùng cho linh hồn của các người. Nhớ kỹ, đây là vinh quang của các người.

Vừa nói, hẳn vừa sờ vuốt Minh Vương kiếm nơi ngực.

Kim Sóng cùng đám thủ hạ hiện tại có thể nói là có công lực mạnh nhất thuộc Câu lạc bộ đêm Ám Hào. Hẳn vừa nghe A Ngốc không chịu bỏ qua, nhất thời ác thanh chỉ vào A Ngốc nói:

- Tiến lên cho ta, chỉ có giết hẳn chúng ta mới mong có đường sống.

Đám bảo tiêu bị Kim Sóng sai khiến, chỉ hơi chút do dự liền hướng A Ngốc phóng đi. Đột nhiên, bọn họ cảm giác được một cỗ hàn ý lạnh băng trong nháy mắt trải rộng toàn thân, không tự chủ rùng mình, động tác nhất thời chậm một ít.

A Ngốc dùng Sanh Sanh đấu khí bao vây tà lực Minh Vương kiếm, lẳng lẳng nhìn bọn họ, dưới sự khống chế của A Ngốc, tà lực chỉ tràn ngập ba tầng lầu Âm Hào tuyệt không có tràn ra ngoài.

Nhìn đám bảo tiêu từ từ lui về phía sau Kim Sóng, A Ngốc đáy lòng dâng lên sát ý vô tận, Bãng, người xem nhé, ta hiện tại sẽ bắt đầu báo thù cho người.

- Minh Vương nhất thiên, thiên...địa...động...

U lam quang mang như từ địa ngục phiêu khởi, mang theo thân ảnh A Ngốc hướng đến nhóm bảo tiêu, hơi thở tử vong mênh mông sớm đã khiến nhóm bảo tiêu cùng Kim Sóng tất cả đều cứng ngắc đứng tại chỗ. Khí tác ác câu dẫn sự sợ hãi nguyên thủy trong lòng họ, căn bản không hề có chút ý niệm chống cự trong đầu. Không một người nào có thể ngăn cản thế tiến công của A Ngốc, Minh Vương kiếm chưa tới một thước cắm thật sâu vào mi tâm Kim Sóng, không có máu tươi chảy ra.

Thân kiếm ám lam tựa như vui sướng kêu to, Kim Sóng hai mắt trong nháy mắt biến thành sắc xám trắng, toàn thân dần dần khô kiệt, khoảnh khắc trong lúc đó biến thành thây khô. Hắn ở trong Âm Hào đã từng giết hại vô số người, rốt cuộc cũng chết dưới tay Minh Vương kiếm.

Minh Vương kiếm không chỉ hấp thu linh hồn hắn mà còn hấp thu luôn hồn phách của tất cả đám bảo tiêu. Bọn họ cương cứng đứng tại chỗ, trên người cũng không còn một tia sinh cơ.

A Ngốc chậm rãi rút Minh Vương kiếm từ mi tâm Kim Sóng, có Sanh Sanh chân khí hộ thể, hắn đã không còn e ngại tà lực ngập trời này nữa.

Lần đầu tiên thấy rõ thân thanh Minh Vương kiếm, thân kiếm tựa như làn thu thủy, ám lam quang mang không ngừng lưu chuyển, từng đạo vân lộ quỷ dị khắc họa trên thân kiếm tựa như có ngàn vạn linh hồn đang rên rỉ.

Chậm rãi đưa Minh Vương kiếm vào vỏ, A Ngốc trong lòng có cảm giác thư sướng nói không nên lời. Kim Sóng chết khiến áp lực trong hắn thư hoãn rất nhiều, lần đầu tiên cảm giác việc giết người lại là một việc tốt đẹp như vậy.

A Ngốc cũng không có dừng lại, hắn biết rõ kết quả khi dụng Minh Vương kiếm, đi bước một, thông thả xuống tầng dưới.

Kim Sóng đã chết, hăn nghĩ với nơi này thế là đã đủ, dù sao mục tiêu cuối cùng của hăn là Hoắc Đốn, là Miêu nữ, mà không phải đám thị nữ này. Tao ngộ bi thảm của Băng khiến hăn cũng tràn ngập thương xót đối với đám thị nữ.

- Mọi người nghe! Câu lạc bộ đêm Âm Hào đã xong đời. Lập tức rời khỏi đây. Nếu không chết không có chỗ chôn.

Thanh âm lạnh băng không mang theo chút cảm xúc lan tràn len lỏi đến từng ngõ ngách thuộc Câu lạc bộ đêm Âm Hào. Tiếng kêu sợ hãi, thanh âm khóc hô hoán không ngừng truyền đến, dần dần thanh âm đình chỉ. A Ngốc dụng tinh thần lực dò xét khắp Âm Hào, không còn phát hiện một tia tức giận tồn tại, thân ảnh màu đen phiêu nhiên rời đi.

Hăn ra đến cửa Âm Hào, nhìn kim bích huy hoàng, vừa lại vô cùng hắc ám, A Ngốc cười, đúng vậy, hăn cười, rốt cuộc tiêu diệt được nhất giác hắc ám, hăn dị thường thỏa mãn.

- Hồi hỏa nguyên tố tràn ngập trong thiên địa a! Thịnh ban cho ta lực lượng thiêu đốt, lấy tên ta, xuất hiện đi, ngọn lửa nóng cháy.

Xích xích hai tiếng, hai ngọn lửa màu thâm lam nhất thời xuất hiện trong lòng bàn tay A Ngốc. Hăn chậm rãi hợp hướng trung ương, cao giọng ngâm xướng:

- Bốc lên đi, hỏa cầu!

Với tinh thần lực kinh người, ngọn lửa màu lam không ngừng ngừng kết thành một hỏa cầu đường kính 5 li trôi tại không trung.

A Ngốc trong mắt tinh mang chột lóe rồi biến mất, lam hỏa cầu phô thiên cái địa nhằm kiến trúc thật lớn phía trước mặt, ngọn lửa thâm lam mang theo nhiệt độ vô cùng cao, kim bích huy hoàng của Câu lạc bộ đêm Âm Hào bị thiêu đốt hừng hực, kiến trúc to lớn đó dần dần bị ngọn lửa thâm lam cắn nuốt và tàn phá.

Nhìn thành quả của mình, A Ngốc hài lòng nheo mắt, từ trong lòng móc ra cái đầu mang khuôn mặt Băng, hướng khuôn mặt về phía ngọn lửa, thì thào nói:

- Băng, ngươi thấy thế nào? Âm Hào đã hại ngươi chịu khổ nhiều năm nay đã bị ngọn lửa cắn nuốt. Ngọn lửa có phải rất đẹp? Nó sẽ gột rửa sạch

địa phương ô trọc này, để nơi này sau này không còn có thể hại người nữa.

Thở dài một tiếng, A Ngốc nói tiếp:

- Băng, chúng ta phải đi tìm cái kẻ đã hại cả đời người.

Cẩn thận đặt lại cái đầu mang khuôn mặt Băng vào trong lòng, thân hình A Ngốc chợt lóe, hướng thành Bắc phiêu nhiên.

Hắc Ám thành Thành Chủ phủ đệ trong một căn phòng âm u, Hoắc Đồn đi qua đi lại, Miêu nữ Mễ Mễ vẽ mặt âm trầm ngồi ở một bên.

Trải qua một ngày nghỉ ngơi, Mễ Mễ thương tổn đã cơ bản khỏi hẳn, nhưng bọn hắn tâm tư lại như chìm xuống tận đáy cốc. Kế hoạch thập toàn thế cuối cùng cứ nhiên lại bị phá hủy, hơn nữa lại còn tạo thành tổn thất vô cùng lớn cho Hắc Ám thành, đến gần hai vạn binh sĩ đã chết dưới năng lượng kim sắc đó.

Hoắc Đồn mặc dù đã phong tỏa tin tức, nhưng hắn biết rõ đây cũng không phải biện pháp tốt, thượng tầng Lạc Nhật đế quốc sớm muộn gì cũng sẽ biết chuyện này. Hiện tại, hắn sợ hãi nhất chính là sự trả thù của ma pháp sư nọ, vừa nghĩ tới ma pháp sư đó trẻ như vậy đã có thể triệu hồi rồng, hắn trong lòng lại trận trận băng hàn. Trong đầu lại hiện lên hình ảnh hơn ngàn vạn phương viên đã biến thành tro bụi, lực lượng đó hắn không thể ứng phó.

Mễ Mễ không nhịn được nói:

- Người đừng đi qua đi lại nữa.

Hoắc Đồn dừng lại cước bộ, nhìn về phía Mễ Mễ,

- Tiểu thư, người hãy nghĩ biện pháp cho ta a! Hiện tại với tình huống này, người nói ta phải giải thích sao với Công tước đại nhân đây. Hơn nữa, đám người kia rất có thể sẽ quay lại trả thù. Ta dù sao cũng là bằng hữu của Quý giáo, tài chính vận hành đại bộ phận đều do ta cung ứng, chẳng lẽ các người nguyện ý nhìn ta chết như vậy sao?

Miêu nữ trầm ngâm một chút, giọng căm hận nói:

- Đều do tiện nhân Băng gây chuyện xấu, nếu như không có nàng xuất hiện, ma pháp sư đó sợ rằng sớm đã chết. Ta hiện tại cũng không biết phải giúp người như thế nào cho thỏa đáng. Với quan hệ giữa người và Công tước đại nhân, hắn hẳn sẽ tha thứ cho người, giờ trước hết phải giải quyết

tên ma pháp sư kia mới được, hắn không chỉ uy hiếp đến người, mà còn uy hiếp tới cả chúng ta nữa. Thực lực hắn thật đáng sợ, cho dù không có sự trợ giúp của rồng, ta cũng không chắc đã là đối thủ của hắn.

Hoắc Đồn thở dài, nói:

- Không nghĩ tới sẽ phiền toái đến vậy, tên tiểu tử đó bị trọng thương lại trúng kịch độc mà vẫn có thể triệu hồi đến 2 con rồng lực lưỡng. Cao thủ trong phủ đệ mặc dù không ít, nhưng lực lượng kim sắc đó bọn họ không hắn có thể chống cự được.

Những người chứng kiến Thánh Tà sử dụng Long chú tất cả đều đã chết, bọn họ cũng chỉ phỏng đoán kim quang đó là do đám người A Ngốc phát ra, chứ không rõ tình huống cụ thể.

Miêu nữ nhớ tới kim quang tối qua mà vẫn còn hoảng sợ, lúc kim quang mới xuất hiện, nàng liền cảm giác không tốt, liền mạng chạy trốn, rốt cuộc cũng thoát được phạm vi công kích của kim quang, nhưng kim quang lóng lánh đó cũng đã khiến nàng cực kỳ rung động, năng lượng hủy diệt thiên địa đó khiến nàng giờ vẫn còn sợ hãi, thở dài, nàng nói:

- Ta nghĩ người nên tạm thời rời nơi này đi, theo ta hồi Giáo, chờ chúng ta nghĩ ra biện pháp tiêu diệt gã ma pháp sư đó, người hãy quay lại Hắc Ám thành chinh đốn thế lực.

Đề nghị của Miêu nữ quả thật làm cho Hoắc Đồn động tâm, nhưng hắn như thế nào có thể dễ dàng từ bỏ sản nghiệp ở đây chứ. Hắn căn cơ đều ở đây, nếu rời đi, đến lúc trở về không biết sẽ biến thành bộ dạng gì nữa.

Hơn nữa, thúc thúc sắp không xong, nhiều năm hồi lộ quyền quý, chỉ cần thúc thúc chết, hắn có thể danh chính ngôn thuận tiếp nhận phong hào Bá tước cùng vị trí Hắc Ám Thành Chủ. Tất cả những thứ đó hắn không cách nào từ bỏ được a!

Đang khi Hoắc Đồn do dự không quyết, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân cấp bách, thanh âm bối rối vang lên:

- Tử Tước, Tử Tước đại nhân, bất hảo.

Hoắc Đồn nhíu mày, mở cửa, chứng kiến tên thủ hạ vẻ mặt kinh hoảng không ngừng thở hổn hển, cả giận nói:

- Hoảng cái gì? Đã phát sinh chuyện gì?

Tên thủ hạ thở hỗn hển nói:

- Đại...đại nhân! Câu lạc bộ đêm Âm Hào bốc cháy, hỏa thế tựa hồ rất lớn, từ chúng ta bên này cũng có thể thấy rõ. Ngài...ngài mau đi xem một chút đi.

Hoắc Đốn trong lòng kinh hãi, câu lạc bộ đêm Âm Hào có thể nói là nguồn thu chính của hắn, hao phí gần mười năm tâm huyết mới có quy mô ngày hôm nay, trở thành sòng bạc đệ nhất Hắc Ám thành.

Cuống quýt, hắn quay đầu nhìn về phía Miêu nữ. Miêu nữ trong mắt hàn mang lóe ra, âm thanh lạnh lùng nói:

- Lửa sẽ không tự dung bốc cháy, đi, chúng ta đi trước xem một chút. Dem theo tất cả các cao thủ, hết thầy cẩn thận chút.

Nhìn Miêu nữ tỉnh táo, Hoắc Đốn tâm buông xuống một ít, phân phó thủ hạ:

- Mau, triệu tập mọi người lại đây tập hợp tại đình viện. Nhớ kỹ, không được kinh động Thành Chủ đại nhân. Gác vệ đều điều đi cho ta, ta cũng không muốn có tên vô dụng nào chứng kiến cái gì, người hiểu được không?

- Vâng, Tử Tước đại nhân.

Gã thủ hạ ứng tiếng, xoay người chạy đi truyền lệnh.

Hoắc Đốn xoay người lấy trường kiếm khảm bảo thạch trên vách tường xuống. Thanh kiếm này hắn lấy được từ tay một Luyện kim thuật sĩ cấp bậc đại sư, kiếm dài ba thước nhị tấc, không cần tận lực thúc dục, thân mình mang hơi thở thần thánh. Nghe nói là do một gã bạch y tế tự gia tăng thần thánh ma pháp, có năng lực khu trừ hết thầy tà lực.

Lúc đầu khi hắn cầm thanh kiếm này cũng tự cảm thấy buồn cười, lấy sự tình bản thân lại đi dùng thanh kiếm này nghe có chút châm chọc.

Kiểm nắm nơi tay, hơi thở thần thánh nhập vào cơ thể, nhất thời làm cho Hoắc Đốn tâm thần yên ổn không ít.

Miêu nữ nhìn trường kiếm trong tay Hoắc Đốn, trên mặt toát ra một tia chán ghét, cau mày nói:

- Người như thế nào lại dùng loại này kiếm?

Hoắc Đốn cười khổ nói:

- Cũng chỉ có cầm nó ta mới có thể an tâm, hy vọng không phải tên ma pháp sư đó tìm về trả thù.

Miêu nữ đẩy mắt hiện lên một tia hàn mang, là một trong thập nhị đại thiên vương, lần đầu tiên gặp phải loại địch nhân không cách nào đối kháng, trong lòng lửa giận sớm đã thiêu đốt. Giọng căm hận nói:

- Cho dù có là hắc tối thì sao, sớm muộn gì ta cũng sẽ khiến hắc chết dưới miêu trảo của ta. Đi thôi, thủ hạ của người hắc đã tập hợp đầy đủ.

Hoắc Đốn gật đầu, hai người cùng nhau đi ra khỏi phòng, rất nhanh đi tới đình viện trong Thành Chủ phủ đệ. Đình viện tụ tập khoảng 40- 50 người, từng thân thể đều lưu lộ khí thế trầm ngưng, đám thủ hạ này đều là do Hoắc Đốn dùng các loại phương pháp cam kết mà đến. Trong đó bao gồm hai gã đại ma pháp sư đã thoát ly ma pháp sư công hội, nếu như không phải lúc trước đối phó A Ngốc đã chết mất hơn mười vị ma pháp sư thì thủ hạ hắc thực lực còn càng mạnh.

Nhìn đám thủ hạ công lực phi phàm, Hoắc Đốn tâm tư yên ổn rất nhiều, nhìn phương xa câu lạc bộ đêm Âm Hào phát sáng, Hoắc Đốn giọng căm hận nói:

- Mọi người hắc là đã đều thấy được, Câu lạc bộ đêm Âm Hào của ta bốc cháy, chắc chắn có kẻ phá hoại. Ta không biết là ai lại lớn gan như vậy, bất quá, bất luận là ai, ta cũng không sẽ tha. Hiện tại là lúc các người nên bày ra thực lực của mình. Theo ta.

Vừa nói vừa cùng Miêu nữ hướng phủ đệ đại môn đi đến.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 69

Minh Vương Tam Thức

> Một thanh âm lạnh lẽo đột nhiên vang lên:

- Ta nghĩ...Các người không cần đi. Bởi vì ta đã tới.

Trong góc khuất đại môn một đạo thân ảnh chậm rãi đi ra, thân ảnh hôn ám được ánh trăng chiếu xuống dần dần sáng rõ, đó là một người toàn thân hắc y, mái tóc dài màu đen bù xù phía sau, khuôn mặt anh tuấn không chút cảm xúc, sát khí lạnh băng không ngừng truyền ra từ thân thể hắn.

Điều khiến mọi người kinh ngạc chính là thanh đoản kiếm trong túi da cột nơi ngực hắn. Đoản kiếm dài chừng một thước, viên hắc thạch nơi chuôi kiếm lóe lên quang mang yêu dị, tựa như đang không ngừng hấp dẫn linh hồn mỗi người, tà khí thần nhiên từ chuôi kiếm lan tỏa.

Hoắc Đốn hít một hơi lạnh khí, trước mắt hiện tại chính là người hắn sợ thấy nhất, nay đã xuất hiện.

A Ngốc nhìn dần cao thủ trước mặt, trong lòng không buồn không vui, hoàn toàn trầm tĩnh. Hắn trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất: Sát. Chỉ có giết sạch nơi này, hắn mới có thể bình tĩnh.

Tại Hoắc Đốn, cũng tại Miêu nữ! Băng a! Người trên trời có linh thiêng thì hãy phù hộ cho ta, để ta có thể giết chết đám người tà ác này.

Hoắc Đốn trong tay trường kiếm lóe ra bạch quang nhàn nhạt, bao trùm thân thể hắn. Tà khí mặc dù không cách nào xâm nhập nhưng hắn vẫn như cũ cảm giác mình toàn thân phát lạnh. Mặc dù đối thủ chỉ có một người, nhưng lại là đối thủ cường đại nhất, cường đại đến mức hắn căn bản không cách nào có thể chống cự.

A Ngốc tay phải cầm Minh Vương kiếm, hắn biết rõ, đám cao thủ nhân số rất nhiều, lấy lực lượng tự thân thì không có khả năng đối kháng.

Miêu nữ liếc nhìn Hoắc Đốn, rồi phát hiện thấy A Ngốc nàng cũng phi thường giết mình, nhưng nàng trong lòng phần nhiều chính là oán hận, vừa nghĩ tới chính mình vì sinh tồn mà phải cúi mình lạy lục xin tha trước tên thiếu niên này, lòng nàng tràn ngập lửa giận, lục quang nhấp nháy, thân thể nàng đã hoàn toàn miêu hóa.

Lệ trào lóc lên lục quang bén nhọn, đồng tử híp lại như sợi chỉ nhỏ. Nàng biết rõ chỉ có giết chết tên trước mặt này, lòng nàng mới có thể an ổn, tay nàng nâng lên, lạnh lùng hỏi:

- Câu lạc bộ đêm Âm Hào là do người phóng hỏa?

A Ngốc nhẹ nhàng gật đầu, nhìn lục quang trên người Miêu nữ, hằn nheo hai tròng mắt, toàn thân sát khí đại phóng, bạch quang nhàn nhạt vây quanh thân thể. Sanh Sanh chân khí đạt tới độ bát trọng cảnh giới đã bị hấn thúc dục đến cực hạn.

- Không sai, câu lạc bộ đêm Âm Hào hiện tại chắc cũng đã hóa thành tro bụi. Hoắc Đốn Tử Tước, thủ hạ của người cũng đều đã chết. Linh hồn tội lỗi của bọn họ đang kêu gọi người đó. Ta nghĩ, hẳn đã đến lúc người nên qua bồi tiếp bọn họ rồi.

Hoắc Đốn mạnh mẽ rút trường kiếm trong tay, phần nộ quát:

- Người dám hủy diệt tâm huyết nhiều năm của ta?

A Ngốc lạnh lùng đáp:

- Tâm huyết? Vì tâm với huyết của người, vì dục vọng đó của người đã hại chết biết bao nhiêu người người có thể nhớ hết không? Bể đã chết, nàng vì ta mà chết. Nguyên vọng duy nhất của nàng, chính là giết NGƯỜI. Người đã phá hỏng cuộc đời nàng. Hôm nay người hãy đền mạng đi, mặc dù cái chết của người vẫn chưa thể nào xứng.

Hoắc Đốn nắm trong tay trường kiếm thúc dục đấu khí không ngừng cũng khiến quang mang đại phóng, hơi thở thần thánh làm hấn bình tĩnh hơn nhiều, mũi kiếm chỉ hướng A Ngốc, quát:

- Lên cho ta. Giết hẳn. Ta thưởng mười vạn kim tệ.

Thủ hạ hấn bình thường đều sống an nhàn sung sướng trong phủ đệ, mặc dù cũng biết sự tình xảy ra tới qua nhưng bọn hấn lại không biết đó chính là thành tích của A Ngốc. Nhìn thiếu niên trang phục quái dị trước mắt tuổi

không lớn mà cũng dám đến Thành Chủ phủ gây rối. Bọn họ sớm đã sẵn sàng, vừa nghe lệnh Hoắc Đốn, nhất thời có 4 thân ảnh nhanh như chớp nhằm phía A Ngốc.

Một đao, một kiếm, hai trường thương, mang theo mệnh mông đầu khí hướng A Ngốc công tới. Hai gã đại ma pháp sư cũng đã niệm khởi chú ngữ công kích quen thuộc nhất của mình. Đám còn lại thân thể cũng đều lóe lên đầu khí quang mang, áp lực khổng lồ phong tỏa giam chặt A Ngốc tại trung ương.

A Ngốc nheo mắt hàn mang đại phóng, áp lực khổng lồ kích thích oán hận trong hãn, nhớ tới cái chết của Băng, hãn toàn thân công lực chợt bộc phát, Sanh Sanh chân khí không ngừng thúc dục khiến Minh Vương kiếm tà khí nhất thời đại thịnh.

Trên không, bốn gã cao thủ bị tà khí xâm nhập động tác lập tức bị trì hoãn, đám cao thủ chung quanh cũng bởi e ngại tà khí xâm nhập nên cũng đã thu hồi bớt áp lực đối với A Ngốc. Thừa dịp, A Ngốc động

- Minh Vương nhất thiết, Thiên – Địa - động.

U lam quang mang nhấp nháy, tà khí ngập trời tràn ngập khắp trong đình viện. A Ngốc thân thể hóa thành hư ảnh, lóe qua trước mặt bốn người, quang mang thu liễm, mọi người đều ngây dại.

Trong nháy mắt Minh Vương kiếm rời vỏ, những cao thủ tại trường đều đồng thời cảm giác được toàn thân đại hàn, dùng hết toàn lực thúc dục đầu khí chống cự tà khí công kích, không hèn mà cùng lui lại vài bước, sắc mặt tái nhợt, trong cơ thể kinh mạch gần như đứt đoạn, trong đầu một trận mê muội. Nếu như không phải bọn họ thân mình đều có công lực không kém thì đã bị hút lấy linh hồn rồi.

Bịch, bịch, bịch, bịch 4 thanh âm nhẹ nhàng vang lên. Bốn người rơi xuống mặt đất. Không, chính xác là 4 thân thể rơi xuống mặt đất. Bọn họ mỗi người mi tâm đều có một lỗ thủng, linh hồn cùng huyết nhục đều đã bị Minh Vương kiếm hoàn toàn hấp thu. Thương cảm nhất chính là hai gã đại ma pháp sư, bọn hãn căn bản còn chưa kịp phát động chú ngữ thân thể đã bị tà khí ăn mòn, ngây ngốc đứng tại chỗ, mất đi linh hồn.

Miêu nữ và Hoắc Đốn đồng thời thất thanh:

- Thiên hạ chí tà - Minh Vương kiếm!

A Ngốc hừ lạnh:

- Các người giờ mới biết sao?

Hắn sở dĩ không có liên tục công kích, là bởi vì muốn đột phá đấu khí hộ thân của đám cao thủ này thì không thể không thúc dục tà khí của Minh Vương kiếm. Tà lực khổng lồ không chỉ hấp thụ linh hồn địch mà còn cản trở lại hắn. Tà khí quá mức khiến hắn không thể không tạm dừng để vận khởi Sanh Sanh chân khí khu trừ tà khí ra bên ngoài cơ thể.

Hắn kinh ngạc phát hiện, tà khí bị hắn bức ra khỏi cơ thể đều đã bị Thần Long Chi Huyết hấp thụ.

Bạch quang lóng lánh, A Ngốc rất nhanh đã khôi phục bình thường.

Hoắc Đồn run rẩy, sợ hãi trong khoảnh khắc lan tỏa toàn thân, mặc dù nắm trong tay thanh kiếm mang hơi thở thần thánh nhưng cảm giác băng hàn vẫn tràn ngập.

Miêu nữ so với hắn càng thêm chấn động, mặc dù công lực nàng cũng thuộc loại siêu việt nhưng tà khí khi này cũng khiến nàng điêu đứng, tuy rất nhanh trí nàng đã núp sau lưng Hoắc Đồn nhưng cũng đã một thân mồ hôi lạnh.

Danh tiếng Minh Vương nổi như cồn – Thiên hạ đệ nhất sát thủ, tung hoành đại lục 30 năm chưa bao giờ thất thủ. Sáu năm trước hắn đột nhiên mất tích, thiên hạ chí tà Minh Vương kiếm cũng biến mất theo.

Bọn họ trong lòng không có chút ý niệm kháng cự, thanh Minh Vương kiếm đã mất tích sáu năm nay lại xuất hiện ngay trước mặt họ. Bọn họ biết rõ, bản thân lúc này không chỉ đắc tội với một long ma pháp sư, mà còn đắc tội với một sát thủ nắm giữ thiên hạ chí tà - Minh Vương kiếm.

- Người, người như thế nào có được Minh Vương kiếm?

Hoắc Đồn run rẩy hỏi.

A Ngốc lạnh lùng cười:

- Người sợ sao? Giờ đã muộn rồi! Minh Vương kiếm...tại sao ta có, người không xứng được biết! Nói cho người hay, ta chính là tử thần sẽ lấy đi tính mạng của tất cả các người.

- Minh Vương tái thế, Quỷ - Thần – kinh.

A Ngốc lần đầu tiên thi triển nhị thức Minh Vương kiếm, thân thể bạo phát, toàn thân phát ra một luồng sáng màu u lam bắn thẳng về phía trước, mấy danh cao thủ đang đứng vây bắt hắn đồng thời đều đau khổ kịch liệt chống đỡ tà lực, căn bản là không có cơ hội, cũng không thể trốn tránh hơi thở tử vong từ thân ảnh A Ngốc.

A Ngốc thân ảnh như u linh nhẹ nhàng lấy đi hơn 10 tính mạng, dưới sự thôn phệ của tà khí, những cao thủ hoàn toàn lâm vào hoảng loạn. Trong đó có 7, 8 gã cao thủ công lực mạnh nhất đột nhiên thúc dục công lực toàn thân miễn cưỡng chống cự tà lực, quơ binh khí đâm về phía A Ngốc.

Bọn họ sợ hãi, bởi họ biết nếu không trúng, lần nữa Minh Vương kiếm tuốt ra khỏi vỏ chính là lúc kết thúc tất cả. Tốt hơn hết là liều mạng một kích, chỉ có giết chết A Ngốc mới có cơ may bảo trụ tính mạng.

Đồng thời công kích có cả Miêu nữ và Hoắc Đốn, Miêu nữ kéo Hoắc Đốn lao lên, thông minh như nàng hiển nhiên đã nhận ra A Ngốc cần nghỉ một hơi lấy sức sau nhát kiếm vừa rồi. Chỉ có nhân cơ hội này mới có thể giết hắn.

A Ngốc hiểu rõ nhược điểm của mình, nhưng nếu không dụng Minh Vương kiếm, hắn làm thế nào có thể đối mặt với đám cao thủ đó chứ. Trước khi đến đây, hắn đã thề nhất định phải bằng vào năng lực bản thân giúp Băng báo thù. Hơn nữa hắn cũng không dám tùy tiện triệu hồi Cốt Long. Thánh Tà đã ngủ say, không có Thánh Tà trợ uy, hắn cũng không dám chắc Cốt Long xuất thân ma giới đó có đột nhiên phản bội hay không.

Kiểm minh lại lóe lên, tà khí cực thịnh không ngừng xâm nhập thân thể hắn. Trong cơ thể kim thân màu bạc quang mang đại phóng.

Liên tục chống đỡ công kích của đối phương khiến A Ngốc không còn thời gian bức tà khí ra ngoài cơ thể. Căn răng lần nữa thúc dục tà kiếm. Quát to:

- Minh Vương hóa nhận, Trảm - Lập - quyết.

U lam quang mang trên bầu trời biến ảo thành một lưỡi dao sắc bén thật lớn, mang theo vô cùng lệ khí tàn nhẫn chém tới.

U lam quang nhận tựa như ma thần đứng ngạo nghễ trên không trung.

7, 8 cao thủ đang trong thế tiến công dưới một trăm này liền lập tức biến mất.

Miêu nữ Mễ Mễ khi thấy A Ngốc hô lớn liền biết không tốt, vì bảo vệ tính mạng, nàng lấy hết sức đẩy mạnh Hoắc Đốn, mượn phản lực thối lui ngay về sau.

Hoắc Đốn vì bị đẩy mạnh nên càng gia tốc lao về phía lam mang điên cuồng đó. Hắn căn bản không kịp mắng Miêu nữ, dụng hết lực chém ra thanh kiếm thần thánh. Bạch quang thần thánh giúp hắn cản trở tuyệt đại bộ phận tà khí, nhưng nó sao có thể đối kháng được với thiên hạ chí tà - Minh Vương kiếm chứ?

Phốc một tiếng. Thanh Thần Thánh kiếm bị lam mang chặt đứt, hơi thở thần thánh cũng không thể ngăn cản ánh sáng yêu dị của Minh Vương kiếm. Hoắc Đốn cứng người, toàn thân phát lạnh, linh hồn cùng lực lượng điên cuồng bị hút đi, ý chí mơ hồ. Hắn trước khi chết chỉ thấy được hai tròng mắt đỏ lờm, đó là hai tròng mắt của A Ngốc, và đó cũng chính là tròng mắt của Tử thần.

A Ngốc hạ xuống đất, không ngừng thở hỗn hển. Miêu nữ đã chạy trốn không thấy bóng dáng.

Cả tòa Thành Chủ phủ đệ bị tà khí tàn phá bừa bãi. Những cao thủ khác, binh lính thủ vệ cùng người hầu kẻ hạ trong Thành Chủ đều sớm đã bị tà khí thôn phệ linh hồn. Minh Vương kiếm huyết tẩy cả tòa phủ đệ, lấy đi đến mấy trăm nhân mạng.

A Ngốc vẫn không ngừng thở dốc. Minh Vương kiếm mặc dù đã vào vỏ, nhưng tà khí phản phệ lại không ngừng cắn nuốt thân thể hắn. Ý thức hắn đã dần dần mơ hồ, kim thân màu bạc tại đan điền bị bao quanh một tầng bụi khí.

Tại sao...Tại sao lại như vậy? Sư tổ không phải đã từng nói, với năng lực hiện tại của ta đã có thể sử dụng tứ chiêu Minh Vương kiếm pháp sao?

Nhưng tại sao ta mới thi triển tam chiêu đã không chịu nổi sự phản phệ chứ? Không, tuyệt đối không thể bị tà khí khống chế,

- Không.....

A Ngốc trong lòng tràn ngập sợ hãi. Hắn tận sâu đáy lòng biết rõ, nếu như bị Minh Vương kiểm khống chế thì sẽ có kết quả ra sao.

Tay trái thủ hộ giới chỉ bỗng sáng lên. Một cỗ hơi thở thần thánh mệnh mông theo ngón tay lan lên cánh tay rồi chảy vào cơ thể hắn, nhanh chóng làm dịu kinh mạch, xua đi tà khí quanh kim thân, bảo vệ cội nguồn năng lượng của hắn.

A Ngốc đột nhiên phát hiện, đệ nhị kim thân nơi ngực run rẩy rất nhỏ, tà khí xung quanh bị nó rũ bỏ, năng lượng như nước lũ chảy xuống chỗ trũng, đả thông kim thân màu bạc. A Ngốc đột nhiên cảm giác được trong cơ thể như sinh ra một loại năng lượng bùng nổ.

Phốc một tiếng. Cánh tay hắn trương to, một tầng khí xám nồng hậu bị trục xuất ra ngoài cơ thể. Thần Long Chi Huyết nơi ngực sáng lên, lập tức hấp thu hết bụi khí.

A Ngốc yếu đuối trên mặt đất, không ngừng thở dốc. Hắn cảm nhận rõ, vì để chống cự lại tà lực khống chế, kim thân màu bạc tại đan điền đã mất đi hơn phân nửa năng lượng. Đệ nhị kim thân giao tiếp năng lượng, cũng biến mất đồng thời với tà khí. Năng lượng đấu khí như vậy cho tới giờ cũng chưa từng thấy qua.

Sự việc đến bước này, A Ngốc trong lòng dị thường hưng phấn, tối thiểu hắn cũng đã giết chết được cừu nhân của Băng. Đáng tiếc chính là đã để Miêu nữ trốn thoát.

Một hồi lâu, A Ngốc thư thái xuất ra một chưởng khí, chậm rãi đứng lên, sờ sờ ngực Minh Vương kiếm. Nó mang tà lực ngập trời, thật sự là một bả song nhận kiếm, uy lực mặc dù cường đại, nhưng cũng đồng dạng mang thật lớn nguy hiểm.

Nhìn tử thi chung quanh, A Ngốc vẻ mặt không chút thống khổ, hắn còn cảm giác trong lòng rất thư sướng. Đi tới trước thân khô của Hoắc Đốn, A Ngốc mang cái đầu lâu mang khuôn mặt Băng hướng về phía thân khô.

- Băng, người nhìn thấy chưa? Ta đã thay người kết liễu Hoắc Đốn, cái tên súc sanh đó sẽ không còn có thể hại người được nữa. Người yên tâm, Miêu nữ đó ta cũng sẽ tuyệt đối không bỏ qua. Lần sau gặp lại chính là ngày giỗ của nàng ta.

A Ngốc nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu. Hắn cảm thấy dường như Băng đang mỉm cười với hắn, trong lòng áp lực liền biến mất. A Ngốc vươn tay phải, hoàng ti năng lượng được khống chế khắc họa từng đường nét lên vách tường Thành Chủ phủ, hai chữ to rõ ràng: TỬ THẦN.

Nhìn kiệt tác của mình, A Ngốc lạnh lùng cười.

“Tất cả thế lực hắc ám, các người chờ xem, chờ Tử Thần ta đại giá quang lâm. Ta muốn tất cả bọn người đều phải táng thân dưới Thiên hạ chí tà - Minh Vương kiếm”

Cẩn thận thu hồi cái đầu, A Ngốc triển khai thân hình, từ đầu tường thành Thành Chủ phủ đệ biến mất.

Thành Chủ phủ phát sinh chuyện thăng đến ngày thứ hai mới có người phát hiện. Lúc phát hiện thây khô, ai nấy cũng đều sợ ngây người. Trên tường, hai chữ “TỬ THẦN” thật to khiến ai nấy cũng đều rung động.

Mọi người từ miệng một thị nữ may mắn thoát chết, được biết: Tử Thần này đã thiêu rụi toàn bộ Câu lạc bộ đêm Âm Hào, đồng thời cũng đã tiêu diệt toàn bộ người có trong Thành Chủ phủ.

Mọi người liên tưởng đến việc kim sắc quang mang xuất hiện vào đêm trước, rất tự nhiên kết nối hai chuyện vào với nhau. Chuyện rất nhanh truyền khắp đường cái hẻm nhỏ, danh hào Tử Thần đã in dấu thật sâu trong mỗi con người Hắc Ám thành. Mọi người bắt đầu khủng hoảng, những người hành nghề hắc ám đều thu liễm hơn, nơm nớp lo sợ không dám tái làm chuyện ác.

Bọn họ sợ rằng đối tượng kế tiếp sẽ là mình. Trong lòng bọn họ, đó không phải là người mà là thần đế trên trời phái xuống.

Cuối cùng, Giáo đình cũng phải nhúng tay, bằng vào giáo hội khổng lồ hùng mạnh đã đè ép chuyện này xuống nhưng danh hào Tử Thần thì sẽ không ai có thể quên.

Trái ngược, những dân thường ngày thường luôn bị thế lực hắc ám ức hiếp thì nay lại âm thầm vui sướng. Đã không còn bị Hắc Ám thành Thành Chủ phủ ức hiếp, cuộc sống của họ trở nên yên bình hơn. Bọn họ thậm chí còn cầu khẩn và chờ mong Tử thần lần nữa phủ xuống. ... Trong rừng, Nham Thạch huynh đệ và thiếu nữ Tinh Linh lo lắng chờ đợi, A Ngốc đã đi

rất lâu rồi Xa xa trên bầu trời từ từ xuất hiện ánh rạng đông, bầu trời u ám từ từ biến thành màu thâm lam, ánh bình minh đã tới, nhưng A Ngốc lại vẫn chưa trở về.

Nham Lực mấy lần muốn đi Hắc Ám thành tìm A Ngốc, nhưng đều bị Nham Thạch ngăn cản. Hắc hiểu được, hiện tại chỉ có thể đợi, cùng đợi A Ngốc trở về.

Một thân ảnh như u linh xuất hiện tại hướng rạng đông, bóng đen tốc độ cực nhanh, nhanh như chớp hướng về phía rừng cây.

Nham Thạch huynh đệ khẩn trương rút ra binh khí. Với kinh nghiệm đã trải qua tại Hắc Ám thành hết thảy đã khiến bọn họ thành chim sợ cành cong. Thiếu nữ Tinh Linh tinh thần lực còn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng nàng vẫn cố gắng niệm khởi lên một Tinh Linh chú ngữ công kích. Trên mặt đất chui ra vài rễ cây mây bò đến trước ba người, chỉ cần bóng đen kia có ý đồ bất lợi, nàng sẽ khống chế cây mây phát động công kích.

Thân ảnh bay nhanh tới gần, rốt cuộc dưới ánh rạng đông chiếu rọi, Nham Thạch cũng đã thấy rõ, chính là A Ngốc. Hắc toàn thân cự linh xà giáp, mặc dù sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng tinh thần lại phi thường hưng phấn.

- A Ngốc.....

Nham Thạch huynh đệ không hẹn mà cùng hô to.

A Ngốc cao cao nhảy lên, tung bay đến trước mặt Nham Thạch huynh đệ. Hai huynh đệ không khỏi gắt gao ôm lấy bả vai hắc. Một đêm chờ đợi cùng lo âu rốt cuộc huynh đệ mình cũng trở về. Bọn họ cực kỳ phấn khởi.

A Ngốc đã trở về, còn sống đã trở về. Trên người ngay cả một điểm máu tanh cũng không có. Cho dù có không thành công, nhưng hắc tối thiểu vẫn còn sống.

A Ngốc ôm vai Nham Thạch huynh đệ, huynh đệ tình nghĩa nồng đậm làm xua tan đi băng giá trong tim hắc.

- Hai vị đại ca! Yên tâm đi, ta không sao.

Một hồi lâu, Nham Thạch huynh đệ mới bình tĩnh lại, ngồi trên tảng đá đánh giá A Ngốc.

- Huynh đệ, người đã trở về, chúng ta đều lo lắng muốn chết a! Thế nào? Hiện tại Hắc Ám thành ra sao rồi?

A Ngốc trên mặt toát ra một tia âm lãnh, mỉm cười:

- Còn có thể thế nào? Câu lạc bộ đêm Ám Hào đã không còn. Thành Chủ phủ toàn bộ đám tà ác đều bị ta giết sạch. Hoắc Đốn đã chết, ta cũng xem như báo thù được một nửa cho Băng. Đáng tiếc lại để Miêu nữ chạy mất.

Nham Thạch huynh đệ và thiếu nữ Tinh Linh hoàn toàn ngây dại. Bọn họ biết rõ, A Ngốc đối phó tương đương với thế lực cả Hắc Ám thành! Hắn lấy tự thân lực lượng hủy đi sông bạc lớn nhất Hắc Ám thành, còn giết chết Hoắc Đốn. Thật khó tin a!

Nham Lực thì thào:

- Huynh đệ, người đã làm như thế nào vậy?

A Ngốc chỉ chỉ Minh Vương kiếm, thản nhiên nói:

- Là nó giúp ta, những linh hồn tà ác đó đều đã bị Minh Vương kiếm hấp thu.

Nham Thạch trong lòng nổi lên một tia bất an, nhíu nhíu mày, nói:

- Huynh đệ, người không phải đã nói, không cần Minh Vương kiếm sao?

A Ngốc lắc đầu:

- Không! Ta đã thay đổi chủ ý, Minh Vương kiếm mặc dù là thiên hạ chí tà, nhưng nó cũng rất hữu dụng. Từ nay về sau, ta tuyệt đối sẽ không nương tay đối với đám người tà ác. Ta sẽ để cho bọn chúng từng bước từng bước, đều ôm hận mà chết dưới Minh Vương kiếm.

Nham Thạch chợt bắt lấy bả vai A Ngốc, lớn tiếng nói:

- A Ngốc! Ta biết cái chết của A Băng cô nương gây đả kích rất lớn với người, nhưng ta không hy vọng người biến thành như vậy. Chẳng lẽ, người thật sự muốn biến thành ác ma giết người hay sao? Quay lại đi, đại ca vẫn thích một A Ngốc đơn thuần thiện lương trước kia, mà không phải A Ngốc phệ huyết hiện tại.

A Ngốc không nhúc nhích tùy ý để Nham Thạch bắt được, nhưng ánh mắt hắn lại từ từ kích động, một tầng hơi nước xuất hiện trong đáy mắt:

- Không, ta không muốn quay lại làm A Ngốc trước kia. Ta không muốn. Nếu như không phải do ta mềm yếu, Băng sẽ không chết. Đều do ta, là ta đã giết chết Băng. Ta cực kỳ hối hận. Ta thật sự hối hận! Nếu như lúc đầu ta một kiếm giết chết Miêu nữ, cho dù trong cơ thể Băng có kịch độc, ta cũng có thể nghĩ ra biện pháp cứu sống nàng. Ta muốn giết. Ta muốn giết. Ta muốn giết hết đám ác nhân trong thiên hạ.

Hắn đột nhiên chấn động song chưởng, đem Nham Thạch đánh văng ra, toàn thân lạnh lạnh sát khí, thân thể không ngừng co rút. Trong đôi mắt tơ máu chen chúc, bộ dáng dị thường dọa người.

Nham Thạch bị A Ngốc chấn đau. Hắn biết, hiện tại chính mình nói cái gì chẳng nữa A Ngốc cũng không nghe, thở dài, nói:

- Tốt lắm, sau này hăng hay. Người trước ngồi xuống, nghỉ ngơi đi. Bất luận nói như thế nào, chúng ta cũng đã đại náo Hắc Ám thành, sau này trong Lạc Nhật đế quốc nửa bước khó đi, thế lực sau lưng Miêu nữ kia có vẻ rất khổng lồ, chúng ta nhất định phải cẩn thận mới được.

A Ngốc dần dần bình tĩnh lại, thấp giọng nói:

- Xin lỗi, Nham Thạch đại ca, ta đã quá kích động.

Nham Lực vỗ vỗ bả vai A Ngốc, nói:

- Bất luận người biến thành bộ dáng gì, chúng ta cũng đều là huynh đệ của người. Đại ca cũng là vì muốn tốt cho người, không hy vọng người bị cừu hận che mắt.

A Ngốc nhẹ nhàng gật đầu. Một đêm chiến đấu hăng hái, khiến toàn thân hắn uể oải không chịu nổi, chậm rãi ngồi xuống, tựa vào đại thụ phía sau nghỉ ngơi.

Nham Thạch thấy A Ngốc bình tĩnh trở lại, nói tiếp:

- Nếu muốn tiếp tục tìm đến các Tinh Linh Tộc tộc nhân khác, chúng ta thân phận tuyệt đối không thể dễ dàng bại lộ. A Ngốc, sau này người không nên mặc ma pháp sư bào, chúng ta đều sẽ mặc thường phục che đi thân phận, tận lực đi theo đường nhỏ xa xôi một ít.

Thiếu nữ Tinh Linh đi tới trước mặt ba người, có chút khép nép nói:

- Cám ơn ba vị cứu giúp! Ta...ta còn chưa biết phải xưng hô với ba vị như thế nào nữa.

Nham Lực ha ha cười, nói:

- Ta gọi là Nham Lực. Đây là đại ca ta Nham Thạch. Vị này là long ma pháp sư – A Ngốc huynh đệ của chúng ta. Người sau này cứ gọi tên chúng ta là được. Chúng ta đến Lạc Nhật đế quốc mục đích chính là muốn cứu tất cả tộc nhân các người. Chính là Tinh Linh nữ vương phó thác cho chúng ta.

Lập tức, ba người thuật lại sự việc tại Tinh Linh thành cho thiếu nữ Tinh Linh nghe.

Nghe xong Nham Lực tự thuật, thiếu nữ Tinh Linh trong mắt tràn ngập cảm kích, khóc ròng. Đột nhiên, quỳ rạp xuống đất, nghẹn ngào nói:

- Cám ơn...cám ơn các vị đã trợ giúp Tinh Linh Tộc chúng ta. Nếu như không được các vị cứu giúp, sợ rằng ta đã trở thành ngoạn vật trong tay những người đó.

Nham Lực vội vã đỡ thiếu nữ Tinh Linh đứng lên. Nham Thạch đi tới, ôn nhu nói:

- Tinh Linh muội muội, đừng khóc! Hiện tại người đã hoàn toàn tự do, chờ chúng ta cứu được toàn bộ sẽ đưa mọi người về Tinh Linh thành. Được không? Hiện tại, người nên nói cho chúng ta biết các người bị bắt đi tổng bao nhiêu tộc nhân, đại khái đã ở địa phương nào.

Thiếu nữ Tinh Linh đột nhiên quệt nước mắt mỉm cười, nụ cười như hoa nở động lòng người, nói:

- Người gọi ai là Tinh Linh muội muội, ta năm nay 141 tuổi rồi đó.

Nham Thạch lúc này mới nhớ tới tuổi tác của Tinh Linh tộc, không khỏi há mồm cứng lưỡi, nói không ra lời.

Nham Lực ha ha cười, nói:

- Chúng ta hẳn là phải gọi người Tinh Linh đại tỷ mới đúng

Thiếu nữ Tinh Linh mỉm cười, nói:

- Kỳ thật, dựa theo tỉ lệ mà nói, với độ tuổi của con người ta tương đương chừng 20 tuổi mà thôi.

A Ngốc thân nhiên nói:

- Tinh Linh tỷ tỷ, người có biết các tộc nhân khác bị bắt đang ở nơi nào không?

Thiếu nữ Tinh Linh sắc mặt buồn bã, lắc đầu, nói:

- Ta không biết. Ta tên Trác Vân. Lúc đầu tại Tinh Linh sâm lâm, ta cùng một tỷ muội bị một đám hắc y nhân bắt đi. Bọn họ cho chúng ta ăn một loại mê dược, thần chí lâm vào trạng thái u mê. Sau này khi ta thanh tỉnh mới phát hiện, tổng cộng có 16 Tinh Linh bị bọn họ bắt, trong đó còn có cả tiểu công chúa. Đám hắc y nhân lạnh băng, chưa bao giờ cùng chúng ta nói một câu. Chúng ta thủy chung bị nhốt trong vài cái xe ngựa.

- Không biết qua bao lâu, bọn chúng mang chúng ta xuống xe, nhốt chung trong một nhà lao. Chúng ta hoàn toàn bị cấm chế, ngay cả tự vận lực lượng cũng không được.

- Sau đó, một đám tộc nhân bị mang đi. Ta cùng một muội muội và một vị huynh trưởng bị đưa đến câu lạc bộ đêm Âm Hào. Bọn họ không lâu trước đã bị câu lạc bộ đêm bán đi, cũng chỉ còn lại một mình ta.

- Bọn họ ở nơi nào ta một điểm cũng không biết. Các vị...các vị nhất định phải cứu bọn họ a! Bị loại người đáng sợ đó bắt đi, bọn họ tao ngộ nhất định rất thâm thảm.

Trác Vân đích mắt to đỏ lên, sau lưng cánh chim trong suốt nhẹ nhàng rung rung, trên mặt thể hiện rõ sự đau thương.

Nham Thạch trầm ngâm nói:

- Theo như người nói, phán đoán của chúng ta rất chính xác. Tinh Linh toàn bộ đều bị đem bán đến Lạc Nhật đế quốc. Xem ra, chúng ta chỉ có thể lần lượt đi tìm.

A Ngốc đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, từ Thần Long Chi Huyết lấy ra Tinh Linh Xuyên, nói:

- Trác Vân tỷ tỷ, nếu như người luôn bên cạnh chúng ta, vậy Tinh Linh Xuyên sao có thể cảm nhận được hơi thở của các tộc nhân khác chứ?

Trác Vân nói:

- Cái này đơn giản, chỉ cần Tinh Linh Xuyên hấp thu một giọt máu của ta nó sẽ không cảm nhận hơi thở của ta nữa. Các người lại dùng nó để tiếp tục tìm kiếm các tộc nhân khác là được.

Vừa nói, nàng vừa đi tới cạnh A Ngốc, nhẹ nhàng cắn ngón trỏ, nhỏ một giọt máu tươi lên Tinh Linh Xuyên.

Quả nhiên như lời nàng nói, Tinh Linh Xuyên quang mang từ từ âm đậm, dần dần khôi phục bình thường. Nham Thạch nói:

- Chúng ta ở chỗ này trước nghỉ ngơi đã, đợi A Ngốc thân thể điều chỉnh cho tốt rồi tìm nơi thay đổi trang phục, sau đó đi đến thành thị tiếp theo tìm kiếm Tinh Linh.

A Ngốc gật đầu, nhắm mắt lại bắt đầu tu luyện. Hắn tu luyện một ngày một đêm, mới hoàn toàn khôi phục. A Ngốc phát hiện, kim thân màu bạc tại đan điền tựa hồ hấp thu một ít năng lượng của đệ nhị kim thân, công lực có hơi chút gia tăng.

Hai ngày sau, bọn họ tìm được một thôn nhỏ hẻo lánh, thay đổi trang phục bình dân. Vì thân phận Trác Vân có chút đặc thù, vẫn mua cho nàng thêm áo choàng che đi đôi cánh chim trong suốt, từ bề ngoài, ai cũng không cách nào nhìn ra.

Cứ như vậy, một chuyến bốn người tiếp tục bước trên con đường cứu vớt Tinh Linh.

Lúc này, danh hào Tử thần đã lan truyền khắp Lạc Nhật đế quốc.

Sát thủ công hội.

- Cái gì? Tử thần? Nơi nào có tử thần?

Chủ thương có chút khiếp sợ hỏi.

Phó hội trưởng Sát thủ công hội cung kính đáp:

- Theo Đạo tặc công hội truyền đến tin tức. Hắc Ám thành xảy ra đại sự, chẳng những đệ nhất đại sòng bạc bị hủy, Thành Chủ phủ cũng bị huyết tẩy, không ai có thể trốn thoát. Trước đó một đêm, Hắc Ám thành xuất hiện kim sắc thần quang, một góc tòa thành diện tích hoàn toàn biến mất, tràng diện phi thường quỷ dị.

Chủ thương lâm vào trầm tư, một lúc lâu mới nói:

- Biết Thành Chủ phủ những người đó đã chết như thế nào không?

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 70

Thẩm Phán Trưởng

> Phó hội trưởng lắc đầu, nói:

- Còn chưa rõ! Chuyện phát sinh tại Hắc Ám thành gây chấn động đến cả cao tầng Lạc Nhật đế quốc. Hoàng đế đế quốc tự mình hạ lệnh, phái đại thần thân tín đến xử lý, tất cả tin tức đều bị phong tỏa. Đạo tặc công hội cũng chỉ mới biết được tin tức mà thôi, cụ thể chuyện tình tất cả đều không rõ ràng lắm. Ta nghĩ, chúng ta cũng chỉ có thể đợi.

Chủ thượng nói:

- Đã lâu như vậy rồi, truyền nhân của Minh Vương vẫn chưa có tin tức?

Phó hội trưởng có chút xấu hổ nói:

- Chúng ta vẫn đang tìm kiếm, hơn nữa Đạo tặc công hội cũng có hỗ trợ nhưng tên tiểu tử đó cứ như biến mất vậy, một điểm tin tức cũng không có.

Chủ thượng đầy mắt hiện lên một tia hàn quang, lạnh lùng nói:

- Một đám phế vật, tên tiểu tử cũng không trọng yếu, quan trọng là trên người hắn có Minh Vương kiếm. Minh Vương kiếm có thể đem đến cho chúng ta bao nhiêu ích lợi, người hắn là rất rõ ràng. Lập tức gia tăng lực lượng, sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Nhanh chóng tìm được hắn cho ta.

Phó hội trưởng dùng cánh tay bị cụt lau mồ hôi lạnh trên trán, liên thanh đáp ứng.

Chủ thượng kinh khủng thế nào hắn là người biết rõ nhất, chính mình mất đi một cánh tay, công lực giảm hẳn, đã mất đi rất nhiều giá trị lợi dụng. Nếu như không tìm được đệ tử của Minh Vương, rất có thể Chủ thượng sẽ viện lý do đá mình đi, thậm chí là giết chết mình. Vì bảo trụ tánh mạng, nhất quyết phải tìm ra tên tiểu tử đó.

Đạo tặc công hội thật sự không biết tin tức cụ thể của Hắc Ám thành sao? Đương nhiên không phải, là tổ chức tinh thông tin tức nhất trên trên đại lục, chuyện lớn như vậy, bọn họ sao lại không rõ ràng được chứ.

Trong nội phòng, Diệt Phượng được thủ hạ hồi báo, trong mắt hàn mang chợt lóe. Hai ngày trước, khi nàng thu được tin tức này, sát khí liền nổi lên.

Tin tức đưa về, những người chết trong Hắc Ám thành, đại bộ phận đều biến thành thây khô. Khiến nàng rất nhanh liên tưởng đến cái chết của tứ thúc. Chỉ có Minh Vương kiếm mới có thể tạo thành kết cục như vậy.

Nửa năm, rốt cuộc có tin tức của kẻ đã hại chết tứ thúc. Hơn nữa hẳn ngay trong Lạc Nhật đế quốc, thời khắc báo thù đã đến. Nàng biết rõ Sát thủ công hội cũng đang tìm kiếm A Ngốc, cho nên tự mình báo cáo phụ thân đại bộ phận tình huống, lấy lý do Lạc Nhật đế quốc phong tỏa tin tức mà che giấu chi tiết.

Chỉ khi người khác không biết, chính mình mới có thể len lén báo thù.

Cầm trong tay tờ giấy vò nát, đầu khí bùng phát, biến thành một đồng nát bấy.

- Hừ! Hung thủ hại chết tứ thúc. Ta tuyệt đối sẽ không cho người sống thêm. Người chờ xem, ta nhất định sẽ giết chết người, an ủi linh hồn tứ thúc. ***** Thần thánh giáo đình, bên trong Quang minh đại điện. Huyền Dạ cùng nhạc phụ - Na Nghiêm, cũng là một danh Hồng Y tế tự đang xem xét tin tình báo từ Lạc Nhật đế quốc.

Thần thánh giáo đình không hề tiến hành sản xuất, hoàn toàn dựa vào tín đồ quyên tặng để duy trì. Mà hoàng gia Lạc Nhật đế quốc hàng năm đều quyên tặng mấy ngàn vạn kim tệ, ba quốc gia kia gom lại cũng không đạt được số lượng này.

Giáo đình sở dĩ vẫn bảo hộ Lạc Nhật đế quốc, mặc dù cũng bởi tiền nhân lưu ngôn sứ mạng, nhưng phần nhiều là bởi vì Lạc Nhật đế quốc là nguồn thu chính của bọn họ.

Lạc Nhật đế quốc hắc ám thế lực hoành hành bọn họ không phải không biết, chỉ bất quá, vì muốn Giáo đình ngày càng phát triển, bọn họ cũng chỉ mắt nhắm mắt mở giả vờ không biết, càng hưởng chi, hắc ám thế lực mặc

dù hoành hành tại Lạc Nhật đế quốc nhưng lại căn bản không gây uy hiếp đến giáo đình cho nên cũng mặc cho bọn họ đi.

Na Nghiêm thì thào nói:

- Hắc Âm thành gặp phải kim sắc thần quang, đây là không có khả năng. Ngay cả chúng ta là nơi gần với thần nhất cũng chưa từng thấy thần quang, như thế nào ở đó có thể? Chẳng lẽ, thật là thiên thần hiển linh, cảnh cáo chúng ta sao?

Hai vị Hồng Y tế tự khác hiện không trong giáo đình, cho nên, tình báo tự nhiên tới tay Huyền Dạ. Chuyện Lạc Nhật đế quốc vốn vẫn đều do Na Nghiêm phụ trách, xảy ra đại sự, hẳn tự nhiên trong lòng khẩn trương.

Huyền Dạ đối với Lạc Nhật đế quốc vẫn luôn không có hảo cảm, cau mày nói:

- Hẳn là không phải thần tích, nếu không, chúng ta bên này sao lại không có cảm ứng. Ngàn vạn km biến thành đất bằng, nếu như chúng ta liên thủ cùng Bạch y tế tự, phát xuất cấm chú cũng có thể đạt tới kết cục này. Có thể hay không là do người làm? Lạc Nhật đế quốc cũng quả thật nên bị chút trừng phạt. Trước đó vài ngày, ta qua Tế tự điện tại Lạc Nhật thành yêu cầu Hoàng đế Lạc Nhật đế quốc Tuyên Y hạ lệnh thả Tinh Linh tộc nhân đã bắt ra. Bọn họ cư nhiên không thừa nhận, còn nói rằng chưa từng nhìn thấy Tinh Linh xuất hiện. Hừ, bọn chúng hiện tại thật quá kiêu ngạo. Nếu như không phải kinh tế Giáo đình dựa vào bọn chúng, ta đã sớm ủng hộ Hoa Thịnh đế quốc hủy diệt cái đám hèn hạ đó rồi.

Nhắc lại lại khiến hắc tức giận, Lạc Nhật đế quốc hoàng đế Tuyên Y tựa như không thèm để hắc vào trong mắt. *** Na Nghiêm đối với người con rể này phi thường hài lòng, Huyền Dạ chẳng những là con của Giáo hoàng, thực lực tự thân cũng làm cho mọi người kính phục. Tuổi còn trẻ đã đạt tới danh Hồng Y tế tự. Là người có khả năng nhất kế thừa chức Giáo hoàng. Lúc đầu biết được hắc thích nữ nhi mình, Na Nghiêm ngay cả ngủ cũng còn cười tùm.

- Ân, không nên xúc động, gặp chuyện phải bình tĩnh chừng chặc. Lời tiên nhân nói chắc chắn có đạo lý. Bất quá, chuyện này hẳn là không đơn giản. Nhất định phải cẩn thận xử lý.

Huyền Dạ đầy mắt hiện lên một đạo hàn quang, âm thanh lạnh lùng nói:

- Mặc dù ta không biết thần quang như thế nào xuất hiện, nhưng Thành Chủ phủ bị huyết tẩy thì ta lại biết rõ là do ai làm.

Thi thể biến thành thân khô chỉ có Minh Vương kiếm mới có thể làm được. A Ngốc! Người tại sao lại dám xưng Tử thần? Hừ! Nhớ kỹ lúc đầu ta đã từng nói, nếu như người dùng Minh Vương kiếm làm ra ác sự, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người, cho dù là Thiên Cương kiếm thánh cũng sẽ không bảo vệ được người.

Na Nghiêm kinh ngạc hỏi:

- Người biết do ai làm?

Huyền Dạ gật đầu, đáp:

- Nhạc phụ! Con muốn qua Lạc Nhật đế quốc xem một chút. Sự tình này để con thay người xử lý đi.

Na Nghiêm nhú nhú mày, nói:

- Chuyện lớn như vậy, chúng ta có chẳng nên hướng Giáo hoàng đại nhân bẩm báo rồi hãy quyết định?

Huyền Dạ trong lòng vừa động, tỉnh táo lại. Hẳn nhớ tới lời Nguyệt Nguyệt nói, A Ngốc chính là cứu thế chủ, chính mình đi ngăn cản hẳn sao? Bất luận A Ngốc có thật là cứu thế chủ hay không, trước khi biết rõ ràng, phụ thân tuyệt sẽ không cho phép ta động thủ.

Đã hơn nửa năm, Nguyệt Nguyệt vẫn một mực bế quan, phụ thân mặc dù không nói nhưng nhìn thấy phụ thân mặt dày dạn hưng phấn từ đó có thể thấy được, Nguyệt Nguyệt tiến bộ nhất định rất nhanh chóng.

Giáo hoàng toàn bộ tâm tư đều đặt trên người Nguyệt Nguyệt. Nếu như mình xử lý A Ngốc, phụ thân nhất định sẽ rất tức giận.

Linh quang chợt lóe, Huyền Dạ đột nhiên nhớ tới lúc đầu phụ thân từng ra lệnh phái bốn gã Thánh thẩm phán giả đi theo giám thị A Ngốc, trong mắt quang mang đại phóng, nói:

- Nhạc phụ, chuyện này hãy chậm đã. Người tận dụng thế lực của chúng ta tại Hắc Ám thành ổn định dân tâm trước đã. Ta đi Thẩm Phán Sở một chuyến.

Na Nghiêm kinh ngạc nói:

- Cái gì? Người muốn đi tìm Huyền Viễn. Người còn không rõ tính tình hần sao?

Huyền Dạ cười khở:

- Ta như thế nào không biết, trừ bỏ phụ thân, hần ai mặt mũi cũng đều không cấp, bất quá, hần dù sao cũng là thân thúc thúc của ta. Ta là vì Giáo đình làm việc, hần là không có việc gì đâu.

Thánh thẩm phán giả chỉ biết đem tin tức báo cáo lại cho Giáo hoàng và Thẩm phán trưởng, mà Giáo hoàng hiện tại một mực giám sát Huyền Nguyệt tu luyện, căn bản tìm không được bóng người, cũng chỉ có thể đi tìm Thẩm phán trưởng.

Huyền Viễn, chính là Thẩm phán trưởng của Thẩm Phán sở, thân đệ đệ của Giáo hoàng. Ba tuổi đột nhiên mất tích, thẳng đến hơn 40 tuổi mới phản hồi giáo đình. Bằng vào năng lực siêu nhiên đạt được chức vị Thẩm phán trưởng.

Huyền Dạ thà đối mặt địch nhân, cũng không nguyện ý đối mặt vị thúc thúc này của mình.

Huyền Viễn tính cách cực kỳ cô tịch, trừ phi phát sinh đại sự, hần hiếm khi rời khỏi Giáo đình, căn bản không có người dám đến gần hần. Sự vụ trong Thẩm Phán sở bình thường đều do hai người Phó thẩm phán trưởng xử lý, còn hần chỉ lẳng lặng tu luyện trong mật thất, ngoại trừ Giáo hoàng, ai cũng đều không tiếp.

Trong Giáo đình, trên danh nghĩa mặc dù hần chức vị tương đương Hồng Y tế tự, nhưng Huyền Dạ lại biết rõ, vị thúc thúc 70 tuổi này uy lực võ kỹ chỉ thấp hơn Thiên Cương kiếm thánh, thực lực đã vượt xa xa bốn gã Hồng Y tế tự.

Nếu như không phải bởi vì sự kiện có liên lụy tới người có khả năng là cứu thế chủ, Huyền Dạ nói cái gì cũng không nguyện ý đi gặp thúc thúc.

Na Nghiêm ha hả cười, nói:

- Nếu người không sợ nếm mùi thất bại thì hãy đi đi, chuyện này sẽ giao cho người. Ta tuổi cũng lớn, muốn nghỉ ngơi một chút. Được rồi, đã hơn nửa năm không gặp Nguyệt Nguyệt, con bé bây giờ vẫn còn đang bế quan

tu luyện sao? Giáo hoàng đại nhân cũng thiệt là, Nguyệt Nguyệt mới chỉ là hài tử 16 tuổi, sao cứ bắt con bé phải khổ cực như vậy.

Hắn thương yêu nhất chính là người cháu ngoại này. Chính nữ nhi mình lúc nhỏ vì muốn nàng có chỗ đứng trong Giáo đình mà đối với Na Toa thật sự là rất nghiêm khắc. Nhưng đối với cháu ngoại, hắn lại cưng chiều hết mức, làm cho thi thoảng Na Toa cũng cảm thấy ganh tỵ.

Huyền Dạ thở dài, hắn cũng rất muốn gặp nữ nhi, Na Toa cũng đã nhắc khéo mấy lần, nhưng hắn như thế nào có thể mở miệng cầu phụ thân đây.

- Phụ thân giữ bí mật tuyệt đối về chuyện Nguyệt Nguyệt, ngay cả ta cũng không biết cụ thể, xem ra, chúng ta chỉ có thể chờ đợi. Nhắc phụ, người đi trước nghỉ ngơi, ta hiện tại phải đi tìm thúc thúc.

Nói xong, hướng Na Nghiêm hành lễ rồi rời Quang Minh đại điện.

Rời Quang Minh đại điện, Huyền Dạ một mình một người, hướng Đông Bắc đi đến Thẩm Phán sở.

- A! Đây không phải Hồng Y giáo chủ đại nhân sao? Ngọn gió nào lại đem ngài thổi tới đây vậy?

Một thanh âm trong trẻo vang lên.

Huyền Dạ chăm chú nhìn lại, chính là một trong hai vị Phó Thầm Phán Trưởng của Thẩm Phán sở, danh xưng Ba Phi.

Ba Phi tuổi cùng Huyền Dạ không sai biệt lắm, từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, quan hệ phi thường thân mật. Hắn thân cao một thước bảy, dung mạo bình phàm, nhưng có một thân công lực không tầm thường, am hiểu sử dụng một thanh quang minh đoản nhận.

Lúc 37 tuổi, chỉ bằng sức lực tự thân đạt được chức vị Phó Thầm phán Trưởng.

Huyền Dạ hướng lão hữu của mình đi đến, cười nói:

- Như thế nào, lão Ba, người không chào đón ta sao?

Ba Phi ha ha cười, nhìn chí hữu

- Như thế nào lại không chào đón được chứ. Từ khi người lên làm Hồng Y giáo chủ tới nay, chúng ta thời gian ở cùng nhau cũng ít đi nhiều, lúc rảnh rồi cùng ta uống một chén!

Huyền Dạ nói:

- Ta há sợ người sao, người lên làm Phó thẩm phán trưởng cũng rất bận rộn, chẳng có giây nào nhàn rồi a.

Ba Phi buông tay bất đắc dĩ nói:

- Không có biện pháp a! Chuyện nhiều lắm mà Thẩm Phán trưởng đại nhân lại lười để ý, cũng chỉ có ta cùng Phong thúc nhiều bề bộn một ít.

Huyền Dạ mỉm cười nói:

- Đi thôi, mang ta đi đến nơi thúc thúc tỉnh tu, ta tìm người có chút việc.

Ba Phi khẽ cau mày, nói:

- Huynh đệ, không phải ta đã kích người, mặc dù người là cháu của Thẩm phán Trưởng nhưng hãn cũng không nhất định sẽ gặp người. Muốn thử nếm mùi thất bại sao?

Huyền Dạ cười khố nói:

- Nếu như không phải có chuyện trọng yếu, người nghĩ rằng ta nguyện ý tìm đến thúc thúc sao? Hãn tính tình như thế nào há ta còn không rõ? Đi thôi, kiên trì đến cùng a!

Ba Phi ha ha cười nói:

- Nếu người không sợ, ta đây sẽ mang người qua. Ta cũng muốn nhìn một chút bộ dạng của người lúc đó.

Huyền Dạ tức giận nói:

- Người à, đã là Phó Thẩm phán Trưởng mà tính vẫn như trẻ con.

Hai người cùng nhau hướng về Thẩm Phán sở đi đến, dần dần không còn thấy kiến trúc cao lớn nữa. Một bên đi tới, Huyền Dạ đột nhiên hỏi:

- Được rồi, chị dâu cùng con nuôi ta gần đây thế nào? Đã lâu rồi không gặp được bọn họ.

Ba Phi nhìn qua nhìn lại một chút, thấy không ai chú ý tới mình, lúc này mới cười khố:

- Tính tình chị dâu người ra sao người còn không biết ư, đau đầu lắm! Mấy ngày vừa rồi lại âm ỉ, làm cho lòng ta thật không yên.

Huyền Dạ thấp giọng nói:

- Không phải lại bị chị dâu đuổi xuống giường nữa chứ?

Ba Phi nét mặt già nua đỏ lên, nói:

- Người nói gì vậy? Này cũng không biết là đã bao lần rồi, đối phó nàng ta một điểm biện pháp cũng không có. Mỗi ngày đều cẩn thận mà sao nàng vẫn cứ soi vào tật xấu của ta chứ?

Hắn trời sanh chính là cá thể quân nghiêm, khi còn trẻ cũng đã rất có danh khí, thần nữ thích hắn nhiều không đếm xuể, nhưng hắn trong một lần chấp hành nhiệm vụ đã coi trọng một cô gái ngoại giáo, cô gái ra vẻ thiên nhân, hắn nhất thời vừa thấy đã yêu. Nhưng người ta lại không để ý tới hắn, cũng không đặt một đời tuổi trẻ tuấn kiệt của hắn vào trong mắt.

Sau lại, hắn mới biết được, cô gái đó là nữ nhi của một đại quý tộc thuộc Quang Minh đế quốc, vì vậy liền cầu khẩn phụ thân. Ngay lập tức Thẩm phán trưởng lúc đó liền tự thân xuất mã đi cầu thân. Hao hết tâm lực, rốt cuộc cũng gheênh được nàng về.

Lấy được nàng, Ba Phi rất vui mừng nhưng người ta với hắn một điểm hảo cảm cũng không có, mặc kệ hắn lấy lòng như thế nào cũng không ưa.

Kết hôn 20 năm, ở bên ngoài Ba Phi đường đường là một Phó Thẩm phán Trưởng, nhưng trong nhà, hắn lại là chúa sợ vợ. Tật xấu này của hắn cơ hồ toàn Giáo đình đều biết, ai ai cũng cười thầm.

Nhưng Ba Phi cũng chẳng thêm để ý, hắn đối với thê tử luôn một lòng yêu thương, chỉ cần thê tử muốn gì, hắn nhất định sẽ làm bằng được.

Hai người có một đứa con trai, năm nay 19 tuổi, kế thừa được dung mạo mẫu thân cùng thiên phú võ học của phụ thân, hiển nhiên danh khí tại Thẩm Phán sở cũng không nhỏ.

Huyền Dạ bất đắc dĩ lắc đầu, thầm nghĩ, lão bà của mình thật tốt a!

- Các người kết hôn đã nhiều năm như vậy, chị dâu tính tình một điểm cũng không thay đổi sao?

Ba Phi chán nản lắc đầu:

- Người cũng biết, lúc đầu đều chỉ do ý mình ta, nàng căn bản với ta không có cảm tình, mặc dù đã lâu như vậy nhưng ta chưa từng cảm giác được nàng thích ta. Nhưng nàng càng như vậy, ta lại càng muốn đối tốt với nàng nhiều hơn. Nếu như nàng có thể thích ta dù chỉ một chút thôi, ta có chết cũng cam lòng.

Huyền Dạ nhìn Ba Phi bộ dạng thương tâm, vội vã nói lảng sang chuyện khác:

- Con nuôi ta dạo này thế nào? Hiện tại công lực ra sao rồi?

Hai nhà là bằng hữu thân thiết, con Ba Phi tự nhiên nhận Huyền Dạ là cha nuôi, mà Huyền Nguyệt cũng nhận Ba Phi là cha nuôi. Ba Phi cực kỳ yêu thích Huyền Nguyệt, lúc nào cũng mong ước mau chóng gả nàng cho con mình, vừa nghe Huyền Dạ hỏi, nhanh miệng nói:

- Ta dạy dỗ con mình còn kém người sao? Mọi thứ tốt cơ hồ đều đã truyền thụ cho hần, hiện tại chỉ là soa chút hỏa hậu mà thôi. Năm ngoái, Thẩm Phán trưởng đại nhân vẫn tự mình chỉ đạo qua hần một tháng, đây chính là ngay cả ta cũng không được cái quang vinh đặc thù này! Sau này, tiểu tử tiền đồ nhất định sẽ trên ta. Được rồi, Nguyệt Nguyệt thế nào? Đã rất lâu rồi chưa thấy nha đầu đó, ta còn có chuyện muốn nói với con bé.

Huyền Dạ làm sao không biết ý tứ của Ba Phi, mỉm cười nói:

- Nha đầu hiện tại đang theo Giáo hoàng đại nhân tu luyện, đã bế quan cũng hơn nửa năm rồi?

Ba Phi bật cười nói:

- Nha đầu kia cũng rất ương ngạnh, người cùng Giáo hoàng đại nhân đều là những người đứng đầu Giáo đình chúng ta, Nguyệt Nguyệt nếu không thể kế thừa thành tựu của các người thì thật đáng tiếc. Bọn nhỏ cũng đều đã lớn, chúng ta cũng đã già rồi. Lần trước ta và người cũng đã nói chuyện, có phải hay không nên trước định thành hôn sự của 2 đứa nhỏ. Ngu tiểu tử nhà ta cũng giống ta khi xưa, đối với Nguyệt Nguyệt cũng là cực kỳ si mê, đã sớm nói qua với ta, không phải Nguyệt Nguyệt thì nhất quyết không lấy.

Huyền Dạ trong lòng cười khở, quan hệ giữa nữ nhi hần cùng A Ngốc, hần như thế nào có thể nói cho Ba Phi đây chứ, chỉ có thể hy vọng nữ nhi đi theo phụ thân tu luyện thì sẽ quên tiểu tử A Ngốc kia đi.

- Bọn chúng vẫn còn quá nhỏ, Nguyệt Nguyệt nhà ta mới 16 tuổi mà thôi. Ta thật không muốn gả nàng đi quá sớm, người cấp bách cái gì chứ?

Ba Phi cười nói:

- Ta có thể không cấp bách sao? Nguyệt Nguyệt xinh đẹp như vậy, sau này người theo đuổi nàng còn có thể thiếu sao! Ta mặc kệ, kết hôn mặc dù không nóng nảy, nhưng chung quy vẫn nên đính hôn trước đi. Ta coi như người đáp ứng rồi đó nha.

Huyền Dạ bật cười nói:

- Người à, đã lớn như vậy rồi mà cứ như trẻ con ấy. Ta thật không thể đáp ứng người ngay, chờ ta về thương lượng với Na Toa đã. Huống chi, còn phải chính Nguyệt Nguyệt đồng ý mới được. Ta cũng sẽ không miễn cưỡng nữ nhi mình làm điều nó không muốn.

Hắn kỳ thật cũng rất nguyện ý cùng Ba Phi tiết thành thông gia, nhưng với tình huống hiện tại, hắn như thế nào có thể đáp ứng!

Ba Phi có chút bất mãn nói:

- Tiểu tử nhà ta có gì không xứng với Nguyệt Nguyệt nhà người chứ?

Huyền Dạ nói:

- A! Tới rồi, nơi này chính là địa phương thúc thúc tỉnh tu sao.

Lúc này, hai người đã đi tới hoa viên phía sau Giáo đình, phía cuối hoa viên có một tiểu phòng cô độc, phòng tử không lớn, do nham cương cứng rắn xây thành.

Ba Phi dừng cước bộ, trên mặt toát ra thần sắc e ngại,

- Người tự mình đi đi! Ta thật không chịu được tính tình của Thẩm phán trưởng.

Huyền Dạ bất đắc dĩ lắc đầu, một mình một người hướng tiểu phòng đi đến. Khoảng cách còn có chừng 10 thước, hắn liền cảm nhận rõ năng lượng khổng lồ phập phồng từ tiểu phòng truyền ra, trong lòng không khỏi âm thầm sợ hãi, cung kính cất giọng nói:

- Hồng Y tế tự Huyền Dạ, cầu kiến Thẩm Phán trưởng đại nhân.

Hai người tại Giáo đình cấp bậc mặc dù ngang bằng, nhưng Huyền Dạ đối với vị thúc thúc này sự tôn kính cũng không thấp hơn Giáo hoàng phụ thân hắn.

Hắn dùng hết ma pháp lực bao vây thanh âm lại, chậm rãi đưa vào phòng. Năng lượng trong phòng đột nhiên thu liễm, một thanh âm trầm thấp vang lên

- Ai cho người đến quấy rầy ta, không biết ta đang tu luyện sao?

Thanh âm trầm thấp mà lạnh băng, không mang theo một tia cảm tình, dường như vị Thảm phán trưởng này căn bản là không biết bên ngoài đứng chính là cháu mình.

Huyền Dạ nghe thanh âm trầm thấp đó mà có chút chấn động, hắc trong lòng lẫm nhẫm, vội vã thúc dục thần lực trong cơ thể bảo vệ toàn thân,

- Thảm Phán trưởng đại nhân! Huyền Dạ lần này đến đây là có chuyện quan trọng muốn bẩm báo.

Thanh âm trầm thấp lại lần nữa vang lên

- Nói đi, hy vọng chuyện quan trọng theo như lời người nói có thể làm cho ta hài lòng.

Huyền Dạ khoe miệng có chút run run,

- Là như thế này, đại khái tại hơn nửa năm trước, Giáo hoàng đại nhân từng hạ lệnh, để 4 vị Thánh thẩm phán giả đi giám thị một người. Gần đây, Giáo đình nhận được tình báo từ Lạc Nhật đế quốc, Hắc Ám thành Thành Chủ phủ bị huyết tẩy. Từ tử trạng của những người chết trong phủ, ta phán đoán, đúng là do người mà 4 vị Thánh thẩm phán giả đang giám sát gây nên, cho nên, ta tới đây là muốn hỏi ngài một chút, Thánh thẩm phán giả hiện tại đang ở đâu.

- Hắc Ám thành tên này đã sớm đáng chết, người quản nhiều như vậy làm cái gì? Trong Giáo đình chỉ có Giáo hoàng đại nhân mới có thể chỉ huy Thánh thẩm phán giả, người sao lại tới hỏi ta? Mau rời đi.

Huyền Dạ vội la lên:

- Nhưng Thánh thẩm phán giả qua mỗi một đoạn thời gian đều truyền hồi một ít tin tức, tin tức đó hẳn là trong tay ngài mới đúng.

- Chuyện này không có gì trọng yếu, không nên tái phiền ta.

Một cỗ kinh khí mênh mông từ trong phòng xuyên thấu qua vách tường truyền ra. Huyền Dạ cả kinh, đã bị kinh khí chấn ra ngoài, rơi xuống bên cạnh Ba Phi, mặc dù có thần thánh lực tương hộ, nhưng vẫn khiến hắn có chút tức giận. Đã biết thúc thúc, thật đúng là bất cận nhân tình a!

Ba Phi thấp giọng cười trộm, nhìn Huyền Dạ đung phấp phấp, hẳn dường như phi thường vui vẻ.

Huyền Dạ trừng mắt nhìn hắc, trong đầu đột nhiên linh quang chớp động, lớn tiếng nói:

- Thẩm Phán trưởng, trước đó ta đã từng gặp qua Thiên Cương kiếm thánh, cũng đã cùng hắc giao thủ, ngài không muốn biết cụ thể tình huống sao?

Huyền Dạ nắm rõ, niềm lạc thú duy nhất của thúc thúc là tu luyện võ kỹ, mà tứ đại kiếm thánh vẫn luôn là mục tiêu của người. Hắc đã từng nói, khi hắc 80 tuổi hắc có thể đạt tới công lực ngang bằng trình độ với tứ đại kiếm thánh.

Quả nhiên, Huyền Dạ nói đã chạm đúng chỗ, cánh cửa vẫn luôn đóng chặt nay mở ra một thân ảnh chợt lóe ngay lập tức xuất hiện trước mặt Huyền Dạ.

Người này mặc trường bào màu trắng, tóc cùng chòm râu bừa bộn không chịu nổi, đôi mắt phượng khép hờ bắn ra đạo đạo hàn quang, đúng là thần thánh Giáo đình Thẩm phán trưởng Huyền Viễn. Hắc đứng cách Huyền Dạ một thước, thản nhiên nói:

- Người đã gặp qua Thiên Cương kiếm thánh? Nói cho ta biết, hắc hiện giờ như thế nào?

Huyền Dạ cảm giác toàn thân đều bị một cỗ năng lượng mênh mông khóa chặt, áp lực cực lớn không ngừng chấn nhiếp tâm thần. Hắc nhìn thúc thúc, nói:

- Hơn nửa năm trước, ta đi Thiên Cương sơn, ở nơi đó ta có cơ hội diện kiến Thiên Cương kiếm thánh. Hắc nhìn qua dĩ nhiên cùng ta tuổi không sai biệt lắm. Ngoại trừ mái tóc đã bạc trắng, trên người toàn thân đều trắng kiện. Hắc công lực phi thường kinh khủng, tiện tay vung lên đã có thể đem mây mù trở thành lợi khí, xuyên thấu qua một ngọn núi ở rất xa tạo thành một cái động. Ta thất bại, ta căn bản không có cơ hội niệm chú ngữ cũng đã thất bại. Hắc là võ giả cực mạnh mà ta đã thấy. Giáo hoàng đại nhân đã nói, dưới tình huống một chọi một, thế gian chưa người nào có thể là đối thủ của hắc.

Toàn thân buông lỏng, áp lực khổng lồ đột nhiên biến mất. Huyền Viễn hai tay sau lưng, trong mắt quang mang lấp lóe, ánh mắt có chút mê mang,

tựa như đang suy nghĩ về cảnh tượng Huyền Dạ nhìn thấy Thiên Cương kiếm thánh, nhẹ nhàng thở dài một tiếng,

- Xem ra, ta vẫn còn kém hẳn! Chênh lệch rất lớn.

Huyền Dạ thấy thúc thúc tựa hồ không giống lúc trước liền nhanh nhẩu nói:

- Giáo hoàng phái bốn gã Thánh thẩm phán giả giám thị, chính là tân đệ tử của Thiên Cương kiếm thánh. Hơn nữa, hẳn trên người còn có thiên hạ chí tà Minh Vương kiếm, cho nên, ta mới đến hỏi ngài Thánh thẩm phán giả hiện đang ở đâu. Lần này Hắc Ám thành đã chết không ít người. Chúng ta thật muốn hiểu tình huống rõ ràng.

Huyền Viễn liếc nhìn Huyền Dạ nói:

- Mấy ngày trước truyền về tin tức, cái tên bị giám thị giết toàn là những kẻ đáng chết. Hẳn bây giờ vẫn còn trong Lạc Nhật đế quốc. Hơn nữa người này có năng lực phi thường mạnh mẽ. Tuổi còn trẻ, đấu khí cũng đã đạt tới cảnh giới rất cao. Theo Thánh thẩm phán giả báo cáo, công lực hẳn không hề dưới bất kỳ một gã Thánh thẩm phán giả nào, cho dù là không cần dụng Minh Vương kiếm. Đồng thời, người này còn có năng lực ma pháp rất mạnh, có thể triệu hồi 2 con rồng, một con cự long màu bạc mắt vàng và một cốt long. Tại Hắc Ám thành thần quang giống như thần tích nọ có thể cũng là do bọn họ làm ra. Có thể từ thiên quân vạn mã thoát ra khỏi Hắc Ám thành, ngay cả ta cũng đều rất kinh ngạc. Không nghĩ tới năng lực đệ tử của Thiên Cương kiếm thánh cũng đã đạt được trình độ đến như vậy.

Nguyên lai, lúc đầu bốn gã Thánh thẩm phán giả một mực âm thầm bảo vệ đám người A Ngốc. Khi bọn hắn bị Hoắc Đốn vây công lâm vào tuyệt cảnh, Thánh thẩm phán giả đã chuẩn bị ra tay. Nhưng A Ngốc đột nhiên triệu hồi ra 2 đầu cự long, khiến cho bọn hắn tạm thời bỏ đi chủ ý.

Sau đó đám người A Ngốc lại bị thiên quân vạn mã vây khốn, bọn họ giám thị ngay cách đó không xa, thẳng đến khi Thánh Tà phóng xuất long chú, bốn người chỉ còn cách thối lui tránh né, liên hợp thực lực chống đỡ công kích của cấm chú, miễn cưỡng bảo vệ tánh mạng, nhưng cũng đã bị thương nặng.

Bọn họ là những người may mắn duy nhất còn sống dưới uy lực thôn phệ của long chú kim sắc. Vốn bọn họ đã mất đi tung tích đám người A Ngốc nhưng sau đó A Ngốc lại lần nữa quay lại Hắc Ám thành báo thù, mới lại bị bọn họ giám thị.

Huyền Dạ thất thanh:

- Cái gì? Triệu hồi cự long, này, điều này sao có thể? Triệu hồi ma pháp sớm đã thất truyền, hơn nữa, Giáo đình điển tịch cũng không có ghi lại có thể triệu hồi rồng a!

Huyền Viễn hừ lạnh

- Sự thật xảy ra trước mắt, tiểu tử tự xưng Tử thần đó quả thật có thể triệu hồi rồng, không những thế con là 2 đầu cự long.

Huyền Dạ trong lòng dâng lên trận trận hàn ý, chẳng lẽ, Nguyệt Nguyệt nói hết thấy đều là sự thật? A Ngốc thật sự là Cứu thế chủ ngàn năm đại kiếp sao? Nếu không hẳn như thế nào có thể triệu hồi sinh vật cường đại như rồng chứ?

Nhớ tới ước định giữa mình cùng Thiên Cương kiếm thánh, hẳn lần đầu tiên mất đi tin tưởng, mặc dù hẳn năng lực siêu phàm, nhưng cũng chưa từng gặp qua rồng nó như thế nào, thật không thể tưởng tượng.

- Cám ơn ngài, Thẩm Phán trưởng, ta muốn lập tức bẩm báo với Giáo hoàng đại nhân, thỉnh người đến định đoạt.

Huyền Viễn xoay người, đưa lưng về phía Huyền Dạ,

- Không cần, hẳn sớm đã biết rồi.

Huyền Dạ ngẩn người, vừa muốn nói cái gì đó, một thân ảnh màu trắng đột nhiên xuất hiện tại bên cạnh Huyền Viễn

- Đúng vậy, ta sớm đã biết rồi.

Người đến đúng là phụ thân Huyền Dạ, Giáo hoàng đương đại.

Ba Phi cùng Huyền Dạ vội vã cung kính nói:

- Bái kiến Giáo hoàng đại nhân.

Giáo hoàng mỉm cười, nói:

- Đều là người một nhà, không cần đa lễ. Chuyện này ta cũng rất khiếp sợ, xem ra, lời Nguyệt Nguyệt nói hết thấy đều là chân thật. A Ngốc lần này mặc dù giết không ít người, nhưng chính như lời Thẩm phán trưởng

nói, những người đó đều là những người đã bị hắc ám ăn mòn linh hồn. Chuyện này còn chưa thể rung chuyển căn cơ của Lạc Nhật đế quốc, mặc dù vấn đề kinh tế của Giáo đình là được bọn họ trợ giúp rất lớn, nhưng chúng ta tuyệt sẽ không đi ủng hộ thế lực hắc ám, chuyện này để tự họ giải quyết đi. Đối với việc Cứu thế chủ, cứ để tùy ý hãn phát triển mới tốt, chúng ta không nên nhúng tay, hết thảy tự có thiên ý. Dạ nhi, người truyền lệnh cho người của chúng ta tại Lạc Nhật đế quốc, để bọn họ trợ giúp thế lực địa phương bình phục dân tâm.

Huyền Dạ nhanh miệng nói:

- Vâng, Giáo hoàng đại nhân.

Giáo hoàng nói:

- Tốt lắm, các người đi xuống đi, ta cùng Thẩm phán trưởng còn có chuyện cần nói

Huyền Dạ cùng Ba Phi liếc nhau, thì lễ lui về sau đi ra ngoài.

Nhìn thân ảnh bọn họ rời đi, Giáo hoàng nói:

- Huynh đệ, người vẫn cứ chấp mê như vậy sao?

Huyền Viễn thần nhiên nói:

- Võ kỹ là mục tiêu duy nhất ta theo đuổi. Ta nguyện vọng, chính là có thể đánh bại tứ đại kiếm thánh. Điều này người hãn là biết.

Giáo hoàng thở dài một tiếng, nói

- Kỳ thật, với công lực người hiện tại, ngoại trừ Thiên Cương kiếm thánh, hãn là cùng ba vị kiếm thánh khác cũng không kém mấy. Người sao cứ phải tự khổ mình chứ?

Huyền Viễn:

- Nhưng Thiên Cương kiếm thánh mới là mục tiêu ta truy đuổi, hãn có thể làm đến đích, ta cũng nhất định có thể làm đến. Đại ca, người không cần khuyên ta.

Giáo hoàng thở dài, nói:

- Đi ra ngoài tán tâm đi, chẳng lẽ người không muốn đi xem một chút người thanh niên kia sao?

Huyền Viễn thân thể chấn động, nói:

- Người đồng ý cho ta rời khỏi Giáo đình?

Giáo hoàng gật đầu, nói:

- Người đã ở trong Giáo đình đủ lâu rồi, đi ra ngoài một chút cũng tốt. Bất quá, người hẳn là biết, lấy công lực người hiện tại khiêu chiến tứ đại kiếm thánh thì vẫn còn hơi sớm một chút. Ta không hy vọng nghe được tin tử của người. Hài tử đó tên gọi A Ngốc. Ta hy vọng người tự mình đi xem một chút. Nếu như hẳn thật là Cửu thế chủ, ta nghĩ, người hẳn là có thêm động lực để kích thích tiềm năng.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 71

Tâm Tư A Ngốc

> Huyền Viễn yên lặng gặt đầu:

- Hy vọng, hắc cũng có thể trở thành động lực kích thích ta tu luyện.

Cám ơn người, đại ca.

Nói xong, cũng không quay đầu lại liền hướng phòng mình đi đến.

Giáo hoàng thở dài một tiếng, nhìn thân ảnh huynh đệ mình trong lòng lại một trận bi ai.

Hai người từ sau khi sinh không lâu, Huyền Viễn liền biến mất. Khi Huyền Viễn trở về thì hắc đã trở thành một gã Hồng Y giáo chủ. Vị đệ đệ này thật sự là rất mạnh, luôn vì không thể vượt qua hắc mà khó chịu. Hắc liều mạng tu luyện không chỉ vì muốn khiêu chiến tứ đại kiếm thánh, mà còn chính bởi vì muốn bản thân siêu việt.

Một tháng trước, A Ngốc bốn người dựa theo bản đồ mua tại Hắc Ám tỉnh tìm kiếm các thành thị có quy mô lớn một chút, nhưng kết quả vẫn là con số không, căn bản là không có một chút tin tức về Tinh Linh.

A Ngốc trở nên rất trầm mặc, trong một ngày, rất khó có thể nghe thấy tiếng hắc. Điều này làm Nham Thạch huynh đệ lo lắng không thôi, nhưng lại không biết làm thế nào.

Mở bản đồ, Nham Thạch nhìn một chút nói:

- Trong Hắc Ám tỉnh, chúng ta chỉ còn một tòa đại thành Vân Mẫu cuối cùng. Nếu như nơi này vẫn không có tung tích Tinh Linh, chúng ta sẽ lập tức tới ngay tỉnh kế tiếp.

Vân Mẫu thành ở phía cực tây Hắc Ám tỉnh, dựa theo bản đồ địa vị đại thành này trong Hắc Ám tỉnh chỉ thấp hơn Hắc Ám thành. Bọn họ còn cách

thành thị này hai mấy ngày lộ trình.

Trải qua một tháng khôi phục, thiếu nữ Tinh Linh Trác Vân tâm cảnh đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại. Nàng là một nữ nhân điềm tĩnh, hơn nữa phi thường dịu dàng, bình thường đều là yên lặng đi theo phía sau A Ngốc ba người. Mỗi khi nghỉ ngơi, đều chủ động chiếu cố sinh hoạt hàng ngày của ba người, làm cho ba người đối với nàng hảo cảm tăng nhiều.

- A Ngốc, ta nói người phần chấn một chút có được hay không? Đừng lúc nào cũng im lặng như vậy.

Nhìn A Ngốc cúi đầu đi tới, Nham Lực bất mãn nói.

A Ngốc ngẩng đầu, trong mắt lưu lộ thần sắc mờ mịt. Cừu của Băng đã báo được một nửa, nhưng không biết tại sao, hăn trừ bỏ cảm giác thống khoái ban đầu, tâm trạng lại lâm vào đáy cốc. Cứ nghĩ tới tình ý đậm sâu của Băng đối với hăn trước khi chết, hăn lại chỉ muốn khóc rống lên.

- Xin lỗi! Nham Lực đại ca, ta chỉ là không muốn nói chuyện mà thôi.

Nham Thạch thở dài, nói:

- A Ngốc, chuyện đã qua, đừng suy nghĩ nhiều nữa! Cừu của Băng cô nương người đã thay nàng báo. Ta nghĩ, trên trời nàng có linh thiêng cũng sẽ được yên nghỉ. Nàng cũng sẽ không hy vọng chứng kiến bộ dạng này của người. Người mau chóng tỉnh lại đi a!

A Ngốc miễn cưỡng cười, nói:

- Đại ca, ta sẽ. Chúng ta đi nhanh đi, không phải còn muốn đi Vân Mẫu thành tìm Tinh Linh sao?

Tiến về phía trước, A Ngốc đột nhiên cảm giác toàn thân lạnh lẽo, tựa như có cái gì kinh khủng sắp xuất hiện, không khỏi đề cao cảnh giác, hướng bốn phía quan sát một chút, nhưng lại không phát hiện gì khác thường.

Nhưng vào đúng lúc này, dị biến phát sinh. Bên cạnh hăn đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn, bụi đất mịn mù như phô thiên cái địa hướng bốn người tạt đến. Đằng sau lớp bụi đất ẩn dấu hàn mang, mục tiêu của hàn mang, chính là ngực A Ngốc.

A Ngốc kinh nghiệm qua nhiều lần kiếp nạn, sớm đã không còn là cậu thiếu niên chất phác như lúc mới vừa bước vào đại lục. Hăn trong mắt hàn

quang đại thịnh, Sanh Sanh chân khí phóng xuất, tay trái trước người liền hóa xuất một vòng tròn, hoàng quang đầu khí hình thành một tấm chắn bảo hộ cơ thể.

“Đinh địch” một tiếng, tấm chắn do Sanh Sanh biến ảo đã chặn được mũi nhọn công kích. Một cổ đầu khí bén nhọn tựa như muốn phá tan phòng ngự của Sanh Sanh biến.

A Ngốc một tháng nay, bởi vì đã có thể bắt đầu hấp thu năng lượng của đệ nhị kim thân nơi ngực nên công lực tăng trưởng không ít. Sanh Sanh biến là chí cường đầu khí, sao có thể dễ dàng bị đột phá.

Hắn quát lạnh một tiếng, tay trái không ngừng thúc dục chân khí, ngăn cản đầu khí bén nhọn xâm nhập. Tay phải huyền hóa ra một thanh quang nhận, hướng chủ nhân hàn mang chém tới, mệnh môn năng lượng đem bụi đất trong không trung hoàn toàn bức tán, hoàng mang chợt lóe tới.

Người đánh lén hiển nhiên không ngờ A Ngốc lại phản ứng nhanh như vậy, thân thể thoáng một cái, nhanh như chớp hướng bên cạnh A Ngốc vọt tới, hai đạo hàn mang một hướng cổ họng, một tiểu phúc, động tác thuần thực như nước chảy mây trôi mau lẹ mà hữu hiệu, sát khí lạnh lạnh vững vàng tỏa trụ thân thể A Ngốc.

A Ngốc đối mặt hai đạo hàn mang này trong lòng có một loại cảm giác quen thuộc.

Hắn đã không còn quá ngây ngô như trước, địch nhân tốc độ mặc dù mau, nhưng hắn tốc độ đồng dạng cũng không kém, thân hình chợt lóe, nhanh chóng lao đến, hai tay tại không trung lần lượt thay đổi huy vũ, hoàng ti đầu khí mềm mại hướng tên đánh lén quần quanh.

Người đánh lén tựa hồ lấy làm kinh hãi, Sanh Sanh biến mang đến áp lực khiến hắn giật mình, dùng hết toàn lực thoái lui, nhưng vẫn bị hoàng ti đầu khí quần quanh một ít.

“Xoẹt” một tiếng, khăn che mặt của người đánh lén liền bị ti đầu khí kéo xuống, lộ ra một gương mặt tuyệt mỹ nhưng băng lãnh. Nàng kinh hô một tiếng, lui nhanh về sau ba trượng.

A Ngốc đứng lặng tại chỗ, hai mắt không chớp chăm chăm nhìn cô gái trước mặt muốn lấy mạng mình. Sự xinh đẹp của cô gái không phải là

nguyên nhân khiến hắc ngốc trệ, mà chính là do gương mặt băng lãnh của nàng. Ánh mắt lạnh băng đó giống với ánh mắt của Băng nhìn hắc, đôi mắt ẩn chứa hận ý khiến A Ngốc cảm thấy hết sức thân thiết, không kiềm chế bật thốt lên:

- Băng...!

Cô gái ngăn người, cũng không có tiếp tục công kích.

Nham Thạch huynh đệ cùng Tinh Linh Trác Vân cũng đã tiến lại đây, vây quanh A Ngốc cảm tức nhìn cô gái trước mặt. Khi bọn hắc nghe được A Ngốc hô tên Băng, không khỏi đều lặng đi một chút. Cô gái trước mặt này mặc dù cũng đồng dạng xinh đẹp như Băng nhưng khí chất có chút khác biệt.

A Ngốc thanh âm run rẩy, từng bước một hướng cô gái trước mặt đi đến, run giọng nói:

- Băng, là người sao? Băng.....

Cô gái nhìn đôi mắt tràn ngập kỳ vọng của A Ngốc, không biết tại sao, sát tâm vốn kiên định nay lại mềm xuống, cau mày nói:

- Ai là Băng của ngươi. Ta là muốn tới lấy tính mệnh của ngươi!.

Cô gái này chính là Thu hoạch giả trẻ tuổi nhất của Đạo Tặc công hội, con của Hội trưởng Đạo tặc công hội - Diệt Phượng.

Nàng từ lúc nắm được tin tức của A Ngốc liền lặng lẽ từ Công hội chạy ra, theo A Ngốc đám người mấy ngày, rốt cuộc thăm dò được phương hướng. Ở nơi địa phương hẻo lánh này tìm cơ hội chuẩn bị giết chết A Ngốc, báo thù cho Tứ thúc.

Nhưng nàng thật không ngờ, A Ngốc công lực hiện tại so với lúc còn trong Tinh Linh sâm lâm khác biệt quá lớn. Mặc dù chưa dùng Minh Vương kiếm, nhưng cũng không hề để cho nàng chiếm được chút thượng phong.

A Ngốc nhìn cô gái trước mặt cảm nhận khí chất cơ hồ giống Băng, trong lòng trào dâng nỗi tưởng niệm. Ngay cả chính hắc cũng không rõ ràng, càng không thể gọi tên cảm giác đối với Băng là gì nữa.

Đối với Băng, hắc cũng không có cảm giác khắc cốt ghi tâm như đối với Huyền Nguyệt. Nhưng Băng chết đã để lại ấn ký thật sâu trong lòng hắc.

Đó là sự tiếc nuối lớn nhất của hắn.

Băng là vì hắn mà chết, đã hai lần cứu tánh mạng hắn, mặc dù Băng từng chịu đủ vũ nhục, nhưng trong lòng A Ngốc, nàng thật rất thuần khiết. Lúc này, cô gái trước mặt cứ như Băng sống lại, sao có thể khiến hắn không kích động được chứ.

Diệt Phượng biết hôm nay bất luận như thế nào cũng không thể giết được A Ngốc, hừ lạnh một tiếng, thân thể chợt lui về phía sau.

A Ngốc thấy Diệt Phượng rời đi, hét lớn:

- Băng! Người đừng rời bỏ ta.

Thân hình vọt tới trước, tiềm thức vận dụng Sanh Sanh biến, kim thân màu bạc tại đan điền quang mang đại phóng, hoàng ti đấu khí hóa thành từng đạo ti tuyến mảnh khảnh xuất hiện, hướng thân thể mềm mại của Diệt Phượng trườn tới.

Diệt Phượng cả kinh, đoán nhận trong tay xuất tế võng phòng ngự, nhưng A Ngốc cũng không có sát ý, ti đấu khí đều là nhu kính, hoàng ti năng lượng bay múa theo đoán nhận, chẳng những không có bị Diệt Phượng đánh lui, ngược lại liền bao phủ kín mỗi vị trí trên người nàng.

Diệt Phượng cảm giác toàn thân căng thẳng, thân thể dĩ nhiên bị ti đấu khí cuốn lấy, không thể động đậy.

A Ngốc nhẹ nhàng xuất hiện trước mặt Diệt Phượng, nước mắt tràn mi, gắt gao ôm Diệt Phượng vào lòng, thì thào nói:

- Băng...Băng! Người đừng rời xa ta nữa. Hãy ở lại bên ta có được không?

Diệt Phượng thân thể trong lồng ngực ấm áp của A Ngốc thì hoàn toàn cứng ngắc. Từ lúc chào đời tới nay, trừ bỏ phụ thân, đây là lần đầu tiên nàng bị một nam nhân khác ôm. A Ngốc trên người truyền đến hơi thở của nam nhân khiến nàng trong lòng kịch liệt rung động. Cảm thụ tình cảm nồng đậm của A Ngốc, Diệt Phượng cứng người đứng đó, trong đầu trống rỗng.

Nham Thạch huynh đệ chạy tới, Nham Thạch một tay giựt A Ngốc lại. Vừa rời hắn cũng đã thấy hết thấy, cô gái băng lãnh giống Băng này là đang

muốn lấy mạng A Ngốc a! Hắn như thế nào có thể để mặc A Ngốc tưởng lầm là Băng chứ.

“Ba” một tiếng, Nham Thạch tát mạnh vào mặt A Ngốc, cả giận nói

- A Ngốc, người nhìn cho rõ đi! Nàng không phải Băng. Nàng là tới giết người, chẳng lẽ người không muốn sống nữa sao?

Bị Nham Thạch tát mạnh, A Ngốc tâm thần nhất loạn, Sanh Sanh biến khổng chế tự nhiên biến mất.

Diệt Phượng cảm giác được toàn thân nhẹ hơn, trên người quẩn quanh hoàng ti đấu khí nhất thời biến mất. Nàng trừng mắt nhìn A Ngốc. Trước khi bàn tay to của Nham Lực tóm được, nàng đã lui về sau, né tránh đặng mạn do Trác Vân huyền hóa ra, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của mọi người.

A Ngốc đứng lặng tại chỗ, trơ mắt nhìn Diệt Phượng rời đi, trong lòng sinh ra một loại mất mát buồn vô cớ. Khi này hắn ôm Diệt Phượng đã hiểu được, cô gái này không phải Băng, gương mặt nàng mặc dù băng lãnh, nhưng thân thể như lửa nóng, còn Băng thì cả thân thể và tâm đều lạnh băng.

Hắn thì thào nói:

- Nàng...nàng không phải Băng, không phải Băng.

Nham Thạch trong mắt nộ quang bùng bùng, rống lớn:

- Người điên rồi sao? Lại đi ôm nữ nhân muốn giết người vào lòng? Nếu như đấu khí người kém một chút, sớm đã bị nàng một đao giết rồi. Vừa rồi rõ ràng là người của Đạo tặc công hội. Người đã quên chuyện xảy ra trong Tinh Linh sâm lâm sao? Người cái tên hỗn đản này, muốn chết hả.

A Ngốc chấn động, ánh mắt sáng lên một ít. Lúc này mới nhớ tới chuyện tại Tinh Linh sâm lâm. Đúng vậy, một đôi đoản nhận, thân pháp quỷ dị đó, đấu khí bén nhọn đó, đúng là của Đạo tặc công hội. Ta...ta làm sao vậy? Tại sao ta lại như vậy.

Nham Thạch đi tới trước người A Ngốc, từ trong lòng hắn lấy ra cái đầu mang hình Băng ném lại, cả giận nói:

- Người nhìn lại đi! Đây mới là Băng, vừa rồi không phải.

A Ngốc lại càng hoảng sợ, cuống quýt bắt lấy cái đầu, ngồi xồm xuống, cẩn thận xem xét chứng kiến không có một điểm hư hao mới thở phào nhẹ nhõm.

Trác Vân cũng nhịn không được, nàng chạy đến bên cạnh, ôm đầu A Ngốc vào lòng, nức nở nói:

- Các người đừng ép hắn, các người chẳng lẽ không phát hiện hắn có bao nhiêu thương tâm sao?

Cảm thụ sự ôn nhu của Trác Vân, A Ngốc thân thể từ từ buông xuôi, lại không kìm được ghé vào lòng khóc rống. Một tháng nay áp lực tích tụ một khắc này được hoàn toàn phóng thích. Thân hình cao lớn khóc oa trong lòng Trác Vân run rẩy không ngừng. Nước mắt rơi xuống thấm đẫm vạt áo Trác Vân.

Nham Thạch đứng đó lâm vào ngốc trệ. Hắn cũng bởi vì lo lắng an nguy A Ngốc mới nổi giận như thế. Hắn sớm đã coi A Ngốc như thân huynh đệ ruột thịt, tình cảm thâm hậu khiến hắn như thế nào có thể không quan tâm được chứ.

Mới vừa rồi lúc hàn mang hướng A Ngốc công tới, tim hắn thắt lại, thật vất vả chứng kiến A Ngốc chiếm được thượng phong. Nhưng hắn lại dĩ nhiên chủ động ôm nữ nhân muốn giết mình cho nên Nham Thạch mới bạo phát.

Nhưng nhìn bộ dạng thống khổ hiện tại của A Ngốc, Nham Thạch ý thức được, một tháng qua, chính mình đối A Ngốc quan tâm quá ít. Băng chết, đã gây nên đả kích đối với A Ngốc so với chính mình tưởng tượng còn muốn nặng nề hơn.

A Ngốc tình cảm cực kỳ đơn thuần, đã bị đả kích lớn như thế, tự nhiên rất khó khôi phục lại.

Nham Lực đi tới cạnh đại ca mình, hắn tựa hồ trầm ổn hơn rất nhiều, thấp giọng nói:

- Cứ để cho hắn khóc đi, khóc thoải mái tâm trạng cũng sẽ tốt hơn một ít.

Trác Vân như đại tỷ tỷ, không ngừng vỗ về A Ngốc, dùng sự ôn nhu của bản thân an ủi tâm linh hắn.

Không biết qua bao lâu thời gian, A Ngốc cùng Trác Vân đều đã ngồi xuống, tiếng khóc A Ngốc dần dần đình chỉ, thân thể mệt lả áp vào bộ ngực mềm mại của Trác Vân cứ thế ngủ thiếp đi.

Nham Thạch đi tới cạnh Trác Vân, nhìn Trác Vân nụ cười nhân từ giống như mẫu thân, trái tim hẫng vốn đã băng lãnh bởi cái chết của Vân nhi nay lại dĩ nhiên rung động. Trác Vân ôn nhu thiện lương cùng Vân nhi thật giống nhau.

Trác Vân cũng thấy được hẫng, hướng hẫng ra dấu chó có lên tiếng, thấp giọng nói:

- Hẫng không chút nào dễ dàng tinh thần mới buông lỏng, chúng ta đều đừng phiền hẫng, để hẫng hảo hảo ngủ một giấc, chờ hẫng tỉnh lại, nhất định sẽ tốt hơn rất nhiều.

Vừa nói, nàng vừa ôn nhu mỉm cười, nụ cười này tại trong mắt Thạch Nham thật động lòng người, phảng phất như cho hẫng thấy được Vân nhi trở về.

Ở một khắc này, hẫng đột nhiên hiểu được nguyên nhân A Ngốc hô tên Băng khi chứng kiến cô gái ám sát hẫng, Vân nhi hai chữ thiếu chút nữa bật thốt ra từ miệng hẫng lúc này.

Diệt Phượng cũng không có đi xa, nàng lúc trước nhẹ nhàng rời khỏi, chạy ra không xa vừa lại lặng lẽ quay lại. Nàng cũng không biết tại sao chính mình lại trở về, rõ ràng đã không có cơ hội ám sát.

Nàng quay lại vừa lúc chứng kiến Trác Vân ôm A Ngốc vào trong lòng, thấy bộ dạng A Ngốc thất thanh khóc rống. Nhìn A Ngốc thân hình không ngừng rung động, nàng trong lòng đột nhiên đau xót khó hiểu. Mặc dù nàng không rõ ràng lắm hẫng vì sao lại khóc nhưng mơ hồ cảm giác được, cùng cô gái tên Băng mà hẫng vừa gọi tên kia nhất định có liên quan.

Nhớ tới tình cảnh mới rồi A Ngốc ôm lấy chính mình, người luôn luôn tinh táo như Diệt Phượng trong lòng bỗng nhiên rối loạn, nấp ở trong rừng cây, không khỏi có chút ngây đại. Khi đến đoạn A Ngốc ngủ thiếp đi trong lòng Trác Vân, trong lòng nàng lại có chút ghen ghét.

Âm thầm cả kinh, Diệt Phượng dùng sức lắc đầu, “Ta đây làm sao vậy, hửn là cừu nhân của ta a! Ta như thế nào lại có loại cảm giác này chứ. Hiện tại cũng báo không được thù, sau này sẽ tìm cơ hội sau vậy.”

Nghĩ tới đây, nàng lặng lẽ xa xa rời đi, trước khi đi, vẫn không nhận được quay lại nhìn A Ngốc một cái. Lúc này mới triển khai thân hình, phiêu nhiên rời đi.

A Ngốc cảm giác đã ngủ thật lâu, mặt trời chiều ngã về tây hửn mới tỉnh lại. Hảo thoải mái a! Một tháng, chưa một ngày hửn được ngủ thoải mái như lần này. Hửn chậm rãi mở mắt, phát hiện chính mình đang gối lên đùi Trác Vân, cánh tay nàng đang khoát lên vai hửn ngủ.

Chấn động toàn thân, hửn nhớ tới chuyện lúc trước. Trong lòng bi ai tựa hồ đều đã được hoàn toàn hóa giải, ngực không hề bị đè nén khó chịu nữa, thư sướng nói không nên lời, thật sâu hít vào một hơi, muốn ngồi xuống, nhưng lại làm Trác Vân bừng tỉnh.

Trác Vân mỉm cười nhìn A Ngốc, ôn nhu nói:

- A Ngốc, người đã tỉnh!.

A Ngốc mặt đỏ lên, ngồi thẳng dậy, phát hiện Nham Thạch huynh đệ đều ở một bên dựa vào đại thụ ngủ, mà chính mình cùng Trác Vân còn đang ở giữa đường, hoàn hảo nơi này cực kỳ hẻo lánh, cơ hồ chưa có người nào đi ngang qua. A Ngốc cúi đầu, có chút quần bách nói:

- Trác Vân tỷ tỷ! Ta...ta...

Trác Vân mỉm cười nói:

- Được rồi! Đừng nói nữa, người trong mắt tỷ tỷ là đệ đệ thiện lương nhất. Chuyện quá khứ không thể quên, nhưng con người còn phải tiếp tục sống, không nên đắm chìm trong bi thương. Tiến tới. Chỉ có dũng cảm đối mặt, mới là lựa chọn tốt nhất. Ngày mai nhất định sẽ tốt hơn.

Trác Vân gắng sức muốn đứng lên, nhưng thân thể có chút cứng ngắc, không khỏi suy nghĩ. A Ngốc vội vã dìu lấy cánh tay Trác Vân.

- Tỷ tỷ, cẩn thận.!

Trác Vân nói, rốt cuộc làm cho A Ngốc nén bi thương bừng tỉnh, sự ôn nhu của Trác Vân cho hửn cảm giác như nhận được sự quan tâm của mẫu

thân. Tình nghĩa tỷ đệ nồng đậm ở một khắc này thành lập.

Trác Vân hoạt động thân thể mềm mại, cảm giác thư thái rất nhiều. Hướng về phía Nham Thạch huynh đệ nói:

- Gọi bọn hắc đứng lên đi. Nơi này cách Vân Mẩu thành không xa, chúng ta tới nơi đó nghỉ ngơi, hoang vùng đồng nội - vùng ngoại ô buổi tối nhất định sẽ rất lạnh.

Quả thật, tháng năm khí trời thường có chút hàn ý.

A Ngốc đi tới bên cạnh Nham Thạch, hồi tưởng lại những lời hắc lúc trước nói. A Ngốc hiểu rõ sự quan tâm của Nham Thạch huynh đệ. Nhớ tới đã hơn một tháng tâm tình bản thân bất ổn, trong lòng không khỏi một trận áy náy. Vỗ vỗ bả vai Nham Thạch nói:

- Đại ca! Đứng lên đi! Chúng ta phải đi rồi.

Nham Thạch mở mắt, chứng kiến người gọi mình chính là A Ngốc, không khỏi toát ra một tia sắc mặt vui mừng,

- Huynh đệ! Người đã tỉnh. Lúc trước đại ca nói có chút quá đáng. Người đừng để ý.

A Ngốc lắc đầu, nói:

- Đại ca! Ta biết người đều là vì muốn tốt cho ta, như thế nào trách người đây chứ. Chúng ta lên đường đi thôi.

Nói xong, cũng liền kêu Nham Lực dậy.

Trác Vân đi tới bên cạnh ba người, nhìn A Ngốc cười nói:

- Người ngủ thật say a! Ngủ hết một ngày! Tỷ tỷ đói bụng rồi, ta cũng không thể làm gối đầu không công một ngày được nhỉ! Buổi tối người cần mời ta một bữa thật thịnh soạn mới được nha.

A Ngốc trên mặt toát ra vẻ tươi cười:

- Tỷ tỷ, cảm ơn tỷ, không có sự quan tâm của tỷ, chắc ta vẫn còn đang trầm luân trong cừu hận. Ta từ nhỏ chính là cô nhi, tỷ nguyện ý làm thân tỷ tỷ của ta chứ?

Trác Vân chân thành nhìn A Ngốc, vành mắt có chút đỏ lên, gật đầu nói:

- Đương nhiên, ta đương nhiên nguyện ý, từ hôm nay trở đi, người chính là đệ đệ tốt của ta.

Nói xong, liền tung đôi cánh bay đến trước mặt A Ngốc, lần nữa ôm hẳn vào lòng.

A Ngốc tiếp xúc với thân thể mềm mại của Trác Vân, trong lòng không hề có chút tà niệm, chỉ thấy tràn ngập sự ấm áp, thì thào nói:

- Tỷ tỷ, sau này ta tuyệt đối sẽ không để bất luận kẻ nào làm tổn thương tới tỷ.

Nham Thạch có chút hâm mộ nhìn Trác Vân cùng A Ngốc, mỉm cười nói:

- Trác Vân cô nương, cảm ơn người.

Trác Vân buông A Ngốc, mỉm cười nói:

- Khách khí gì chứ! Nếu như không được mọi người cứu giúp, hiện giờ chắc ta đã sớm không còn. Ta mới là người nên cảm tạ mới đúng!

Nham Lực ha ha cười, nói:

- Đều là người một nhà cả, tạ đến tạ lui còn có ý tứ gì chứ, không phải muốn ăn cơm sao? Bụng ta đã sớm réo ầm ĩ rồi, chúng ta nhanh đến Vân Mẫu thành đi thôi.

Một chuyến bốn người thư thái đi trên con đường dẫn đến Vân Mẫu thành, A Ngốc rốt cuộc cũng đã khôi phục lại vẻ tươi cười như xưa, khiến cho Nham Thạch huynh đệ tâm tình cũng tốt đẹp lên.

Rốt cuộc đến nửa đêm, mọi người cũng đã đến được Vân Mẫu thành. Mặc dù đã là nửa đêm nhưng Vân Mẫu thành lại vẫn vô cùng náo nhiệt, hai bên đường tập nập các loại hàng quán.

Lúc đầu tại Hắc Ám thành, tất cả tiền thắng cược cơ hồ đều dùng để chuộc Trác Vân. Nhưng trên thẻ Tạp Trung cho vẫn còn thừa hơn ba nghìn kim tệ, cũng tính là đủ cho bốn người tiêu xài.

Vừa bước vào thành, A Ngốc đột nhiên dừng lại, ba người còn lại thì ngạc nhiên không hiểu gì, Trác Vân hỏi:

- Đệ đệ, người làm sao vậy?

A Ngốc vui mừng, từ trong lòng lấy ra Tinh Linh Xuyên, nói:

- Nơi này có tộc nhân của tỷ.

Quả nhiên, trên Tinh Linh Xuyên lóe ra quang mang yếu ớt, hiển nhiên chứng tỏ cách đó không xa có tung tích của tộc nhân Tinh Linh tộc.

Chứng kiến Tinh Linh Xuyên sáng lên, Trác Vân mừng rỡ:

- Thật tốt quá, rốt cuộc cũng có tin tức của tộc nhân khác rồi.

Nham Thạch cũng dị thường hưng phấn, đứng cạnh Trác Vân, nói:

- Đúng vậy! Chúng ta chỉ cần dựa theo phản ứng của Tinh Linh Xuyên, dò xét mọi chỗ trong thành thị này, nhất định sẽ tìm được vị trí của Tinh Linh tộc nhân.

Nham Lực nói:

- Một tháng tìm được một người, tốc độ vậy cũng là đủ rồi, hy vọng sau này cũng có thể thuận lợi như thế. Bất quá...chúng ta có phải hay không nên ăn gì đó trước đã.

Trác Vân cùng Nham Thạch cơ hồ đồng thời nói:

- Người chỉ có biết ăn thôi.

Nói xong, hai người liền nhìn về phía đối phương, thần sắc trên mặt cả hai đều có chút xấu hổ.

Nham Lực ủy khuất nói:

- Có thực mới vực được đạo a! Không ăn no thì làm sao có sức đi cứu người chứ!

Trác Vân mỉm cười nói:

- Như vậy ăn cơm trước đi.

Bốn người tùy tiện tìm một tiểu quán ngồi xuống, nhiệm vụ gọi cơm tự nhiên do người có sức ăn tốt nhất-Nham Lực hoàn thành. Hắn không chút khách khí gọi hơn mười món ăn mới ngừng lại, vốn đang muốn vò rượu, nhưng vừa nghĩ tới buổi tối có khả năng đi cứu người nên lại thôi.

Khi đợi thức ăn được đem lên, Nham Thạch nói:

- Nơi này đã có tung tích Tinh Linh, ta nghĩ, hẳn là vì tại đây có nhiều quý tộc hoặc phú thương đó.

Trác Vân gật đầu nói:

- Có khả năng. Tinh Linh có thể bán được đến mấy trăm vạn kim tệ, điều này người bình thường không thể thừa nhận. Chúng ta bắt đầu tìm từ các gia đình quý tộc đi. Có Tinh Linh Xuyên dẫn đường, tối nay, nhất định có thể tìm được tung tích tộc nhân. Tiểu công chúa cũng không biết thế nào, nàng đơn thuần như vậy, ta thật sự rất sợ nàng đã bị thương tổn.

Lúc này, thức ăn đã dần được đem lên, Nham Thạch nói với người phục vụ:

- Chúng ta là từ ngoại thành tới, không biết trong Vân Mẫu thành ai là người giàu nhất?

Phục vụ sinh có chút ngẩn người, nói:

- Người giàu nhất? Vậy đương nhiên là Hầu tước phu nhân.

Nham Thạch ngẩn người, nói:

- Như thế nào lại là một nữ nhân?

Phục vụ sinh thấp giọng nói:

- Hầu tước phu nhân không thể coi là người bình thường, Hầu tước đại nhân là Thành Chủ, nghe nói có quan hệ thân thích với đương kim bệ hạ, từng đảm nhiệm chức vụ Tài vụ đại thần của đế quốc, sau này mới cáo lão thoái cư đến đây làm Vân Mẫu thành Thành Chủ. Vân Mẫu thành cùng Hắc Ám thành là hai thành thị lớn nhất Hắc Ám tỉnh, Hầu tước đại nhân từng đồng thời là Tổng đốc của cả tỉnh đấy chứ. Người ngầm đi, hẳn nếu từng là Tài Vụ đại thần, có thể không có tiền sao? Sau này tới Vân Mẫu thành, cơ hồ làm lũng đoạn cả thị trường buôn bán. Hầu tước phu nhân là hai mươi năm trước gả cho Hầu tước đại nhân, khi đó nàng mới hai mươi mấy tuổi. Sau khi Hầu tước đại nhân qua đời, bởi vì không có con nối dòng, tài sản của hắn tự nhiên đều được Hầu tước phu nhân kế thừa. Hầu tước phu nhân không có thể như người bình thường, ta nghe nói nàng có thể có hậu thuẫn rất mạnh, là muội muội của một vị đại quý tộc đế quốc, cho nên Thành Chủ hiện tại cũng không dám đắc tội nàng. Ở đây, thế lực của Thành Chủ cũng không lớn bằng nàng đâu đấy.

A Ngốc kỳ quái hỏi:

- Người sao lại biết rõ ràng như vậy?

Phục vụ sinh chừng xem một chút, thấy không ai chú ý tới bên này, có chút xấu hổ nói:

- Vân Mẫu thành ai chẳng biết đại danh của Hầu tước phu nhân! Người hỏi ai cũng có thể nói vài câu. Nay Hầu tước phu nhân mặc dù đã qua bốn mươi, nhưng...

Nói tới đây, hắn đột nhiên ngừng lại, xấu hổ cười cười, xoay người đi. A Ngốc nhìn về phía Nham Thạch, Nham Thạch trầm ngâm nói:

- Xem ra, này hầu tước phu nhân không đơn giản a! Như thế này hỏi nữa hỏi.

Lúc phục vụ sinh bưng lên món thứ hai, Nham Thạch kín đáo đưa cho hắn một ít kim tệ, thấp giọng hỏi:

- Chuyện người kể về Hầu tước phu nhân chúng ta cảm thấy rất hứng thú, mới vừa rồi người còn chưa nói hết đâu đây chứ.

Phục vụ sinh nhìn một chút kim tệ trong tay, lập tức tươi cười đầy mặt, thấp giọng nói:

- Không phải ta không muốn nói, chỉ là thế lực Hầu tước phu nhân trong thành quá lớn, ta sợ gặp phải phiền toái.

Nham Thạch mỉm cười nói:

- Chúng ta chỉ là tò mò mà thôi, tùy tiện hỏi tuyệt sẽ không nói lung tung.

Phục vụ sinh gật đầu, vừa đặt thức ăn lên bàn vừa nói:

- Hầu tước phu nhân rất phong tao, diện thủ vô số, nghe nói Thành Chủ hiện tại cũng có qua lại với nàng, chỉ cần là thiếu niên trẻ tuổi anh tuấn thì nàng sẽ không bỏ qua. Đại gia, vóc người ngài quá ổn, nếu làm cho nàng xem, nói không chừng có thể một bước lên trời, thành phú ông ấy chứ.

Nham Thạch nét mặt già nua đỏ lên, nhìn lên Trác Vân một cái, nói:

- Người đừng nói lung tung. Hầu tước phu nhân đang ở địa phương nào?

Phục vụ sinh cười hắc hắc, nói:

- Hầu tước phu nhân sẽ ngụ ở trang viên tại thành Nam, diện tích vô cùng rộng lớn, kiến trúc xa hoa lộng lẫy. Haiz.... đáng tiếc ta lớn lên xấu, nếu không, cũng đi thử xem, xem một chút có hay không cơ hội làm cho nàng coi trọng. Ta đây tự cả đời áo cơm không lo.

Nham Thạch đáy mắt toát ra thần sắc khinh thường, hướng A Ngốc cùng Trác Vân nói:

- Ăn cơm đi!

Phục vụ sinh thấy Nham Thạch không để ý tới hắn nữa, hậm hực lui xuống.

Nham Lực sớm đã nhanh tay đem mỹ thực trước mắt nhét đầy trong miệng. Trác Vân ăn rất chậm, cũng rất ít, vừa ăn, nàng vừa hướng Nham Thạch nói:

- Chúng ta có nên đi xem một chút phủ đệ của vị Hầu tước phu nhân kia? Theo lời phục vụ sinh đó thì Hầu tước phu nhân hẳn là có năng lực mua được Tinh Linh.

Nham Thạch gật đầu, tránh ánh mắt của Trác Vân, thấp giọng nói:

- Có khả năng, cơm nước xong chúng ta liền đi xem sao.

A Ngốc ngó một chút Nham Thạch, vừa lại nhìn một chút Trác Vân, đột nhiên có một loại cảm giác quái dị. Hẳn cảm giác được, đại ca luôn luôn dừng cảm, dĩ nhiên dường như rất sợ đối mặt với Trác Vân.

Sau khi ăn xong, bốn người hướng thành Nam đi đến, A Ngốc trong tay nắm chặt Tinh Linh Xuyên, càng về phương Nam quang mang trên Tinh Linh Xuyên càng thịnh.

- Đại ca, xem ra thật sự có Tinh Linh tại nơi ở của Hầu tước phu nhân đó. Chúng ta định đi vào như thế nào, là xông vào hay là chờ đợi cơ hội?

Trong mắt hàn mang chớp động, ở trong lòng hẳn, những người mua Tinh Linh làm nô lệ thì đều là ác nhân. Trong lòng ngực trầm mặc sát khí dần dần dâng lên, cảm giác phệ huyết không ngừng xâm nhập tâm linh hẳn, sát, nhất định phải giết hết các ác nhân này, bình dân mới có được cuộc sống bình thường.

Nham Thạch suy nghĩ một chút, nói:

- Nếu Hầu tước phu nhân có thể lực không lồ như vậy, chúng ta không nên xông vào, len lén đi vào tìm kiếm đi. Có Tinh Linh Xuyên chỉ dẫn, nhất định có thể tìm được.

Ngay lúc bước vào thành Nam Vân Mẫu thành, Tinh Linh Xuyên đã trở nên toàn thân bích lục, hiển nhiên mục tiêu ngay trong phủ Hầu tước phu nhân.

Chứng kiến phủ đệ hoành tráng trước mắt không khỏi khiến người ta hấp một hơi lạnh khí, trách không được phục vụ sinh nọ dùng từ trang viên để hình dung nơi này, Trang viên tường viện cao tới hai thước, tại trên

tường còn có hai thước thiết chế hàng rào nhọn hoắt, mấy người phi thân lên gốc đại thụ ngoài trang viên lén nhìn vào.

Bên trong vườn, có thể chứng kiến rõ một đội binh lính tuần tra. Tại trung tâm trang viên, một tòa thành ba tầng đứng ngạo nghễ ở nơi đó, bao quanh tòa thành là một con sông ngũ thước..... [lược bỏ 3000 từ miêu tả vẻ đẹp của trang viên: người dịch]. Ngoài cửa trang viên, xếp hàng dài xe ngựa hoa lệ, bọn xa phu thì đang đứng tán gẫu.

Nham Thạch thở dài nói:

- Thật biết hưởng thụ! Nơi này còn xa hoa hơn nhiều so với Thành Chủ phủ Hắc Âm thành a.

Trác Vân chỉ chỉ xe phu phía dưới, hướng A Ngốc nói:

- Đệ đệ, người có thể nghe được bọn họ bên kia nói gì không?

A Ngốc ngẩn người, nói:

- Ta thử xem sao.

Vừa nói liền ngưng thần vận công, dùng Sanh Sanh chân khí tăng độ nhạy của tính giác lên.

Một gã xe phu ngáp một cái nói:

- Đã hai canh giờ rồi, yến hội như thế nào còn chưa chấm dứt.

Một xe phu khác nói:

- Chờ thôi, các lão gia phu nhân đó ai ai cũng đều muốn thưởng ngoạn, sao có thể nhanh chóng được, may mà không phải yến hội thâm đêm, nếu không chúng ta còn thảm hại hơn.

- Hầu tước phu nhân cơ hồ mỗi tối đều tổ chức yến hội, lão gia nhà ta lúc nào cũng háo hức tham gia, nghĩ muốn chiếm được sự ưu ái của nàng nhưng hẳn cũng không giấu lại bản thân đã bao nhiêu tuổi rồi. Hầu tước phu nhân thích chính là mặt trắng nhỏ, như thế nào sẽ coi trọng hẳn đây chứ.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 72

Hầu Tước Phu Nhân

> Huynh đệ, người nói nhỏ thôi, nếu để các lão gia biết được bảo đảm người sẽ ăn đủ ah.

- Ta mới không sợ đâu, lão gia nhà ta đã sắp làm gia nghiệp bại lộ rồi, ngay cả bảo tiêu cũng nuôi không nổi. Qua thêm mấy ngày nữa, nếu hãn không trả tiền công cho ta, ta sẽ đi tìm chỗ khác. Nếu có thể đến Hầu tước phủ làm phu xe thì tốt rồi. Người không thấy được bọn phu xe Hầu phủ có bao nhiêu kiêu ngạo, một bộ dạng cao cao tại thượng, cứ như bọn họ cũng là quý tộc không bằng.

- Được rồi, huynh đệ, người cũng đừng oán giận, đãi ngộ ở đây chính là so với chúng ta tốt hơn nhiều. Hầu tước phu nhân có nhiều nhất là tiền a! Cái này kêu thì có tác dụng gì.

A Ngốc nghe đến đó, quay đầu hướng mọi người nói:

- Dường như Hầu tước phu nhân đang tổ chức yến hội. Các phu xe kia đều là của khách nhân mang đến.

Nham Thạch suy nghĩ một chút, nói:

- Hiện tại đang có yến hội, thủ vệ cũng tự nhiên sẽ nghiêm cẩn hơn, chúng ta chờ một chút đi. Đợi khách nhân vừa đi, thủ vệ tất nhiên sẽ thư giãn một chút, chúng ta sẽ tranh thủ đi tìm người.

Trác Vân tán dương gật đầu, nói:

- Đó là một ý kiến hay, chúng ta chờ một chút đi.

Nham Thạch đáy mắt toát ra một tia thần sắc vui mừng, hẩn liếc mắt qua Trác Vân rồi đem ánh mắt trở lại trong trang viên.

Bốn người tại trên đại thụ lẳng lặng chờ đợi.

Hai canh giờ trôi qua, trời đã về khuya, Nham Lực đã không nhin được nữa, đứng lên đang chuẩn bị hành động. Lúc này, tòa thành bên trong trang viên đại môn đột nhiên mở ra, hòa cùng tiếng cười đùa là vài người đi ra. Bọn họ quần áo hoa lệ, có nam có nữ, đều là một bộ dạng say khướt, ngã trái ngã phải đi ra ngoài. Bốn người trong lòng vui vẻ, tinh thần bỗng chốc phấn chấn hẳn lên. Các quý tộc cùng hộ vệ lần lượt lên xe ngựa của chính mình dần dần rời đi.

Trang viên khôi phục lại sự yên tĩnh. Thủ vệ cùng đèn đuốc đều giảm bớt không ít. Nham Thạch trầm giọng nói:

- Đi, chúng ta nhanh hành động.

Bốn người lặng lẽ từ trên cây hạ xuống, chuẩn bị tốt quần áo dạ hành, lặng lẽ lẩn vào góc khuất. A Ngốc nói:

- Ta đi vào trước.

Nơi này hẳn công lực cao nhất nên đi vào trước thám thính, ba người còn lại đợi sau. A Ngốc nhẹ nhàng phiêu khởi, đáp nhẹ lên đỉnh hàng rào, cúi người xem xét động tĩnh, thấy chung quanh không có thủ vệ lại đây, mới lao xuống rồi hướng ba người phất phất tay. Lúc này mới nhẹ nhàng hạ người vào trong trang viên.

Nham Thạch huynh đệ cùng Trác Vân cũng theo vào, bọn họ hạ xuống cạnh A Ngốc. Lúc này, một đội thủ vệ hướng chỗ bọn họ đi tới. Bốn người vội vã trốn sau một bụi hoa mộc. Thủ vệ lướt qua bụi hoa mộc, bốn người liền thở phào nhẹ nhõm.

Nham Lực vừa định di động, lại bị A Ngốc kéo lại. Nham Lực ngẩn người, ngạc nhiên nhìn về phía A Ngốc. A Ngốc chỉ chỉ trước mặt hẳn. Nham Lực nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy trên mặt đất có một sợi ti tuyến rất nhỏ, phía trên có treo mấy cái chuông nhỏ. Nguyên lai, A Ngốc nhân lúc đuốc sáng khi đám hộ vệ đi qua, phát hiện trước người Nham Lực có cái gì loang loáng, chăm chú nhìn lại mới phát hiện ra cái cơ quan này.

Nham Thạch thấp giọng nói:

- Xem ra, bố trí trong Hầu tước phủ thật đúng là không ít! Chúng ta phải thật cẩn thận mới được.

A Ngốc truyền âm cho Nham Thạch nói:

- Đại ca, nơi này thủ vệ đường như cũng không quá mạnh, hay là chúng ta xông thẳng vào đi. Bọn họ chắc sẽ không đỡ được chúng ta đâu.

Nham Thạch còn chưa kịp đáp lời, Trác Vân đã cướp nói:

- Không được, đệ đệ, người bình tĩnh một chút, ta so với người càng muốn nhanh chóng cứu tộc nhân hơn, nhưng là, người đã quên sự việc tại Hắc Ám thành sao? Hầu tước phu nhân thế lực khổng lồ như vậy, chẳng lẽ nàng lại không thể điều động binh lính trong thành, một khi xông vào kinh động đến quan phủ, sợ rằng chúng ta lại lâm vào tuyệt cảnh.

A Ngốc gật đầu, nói:

- Được rồi, tỷ tỷ, ta nghe lời tỷ.

Nham Thạch mỉm cười nói:

- Huống chi, Hầu tước phu nhân có gia sản khổng lồ như vậy, nàng nhất định sẽ cho cao thủ bảo vệ nơi này. Bên ngoài mặc dù hộ vệ bình thường, nhưng tòa thành bên trong sẽ như thế nào chúng ta cũng không chắc được. Vẫn nên cẩn thận mới tốt. Tốt nhất là có thể thần không biết quỷ không hay cứu thoát được tộc nhân Tinh Linh Tộc.

A Ngốc đáy mắt hiện lên một tia lãnh mang:

- Hừ, Lạc Nhật đế quốc toàn là ác nhân, Hầu tước phu nhân này cũng đã không biết giết hại bao nhiêu người rồi ấy chứ?

Cảm giác được bạo khí trên người A Ngốc, Nham Thạch nhú nhú mày, trong lòng dâng lên một tia lo lắng.

- Tốt lắm, chúng ta đi thôi. A Ngốc, người ở phía trước dò đường, cẩn thận một chút.

A Ngốc gật đầu, đem linh giác tăng lên tới cực hạn, cẩn thận di động về hướng tòa thành. Ở trong vườn hoa u nhã này, khắp nơi đều cất dấu cơ quan, nếu như không phải A Ngốc mục lực kinh người, bốn người sớm đã bị phát hiện. Qua nửa canh giờ, bốn người mới mò tới được bên ngoài tòa thành.

Nhìn tòa thành cao ngất, A Ngốc nói:

- Đại ca, người xem, chỉ có duy nhất một gian có đèn, vậy chắc Hầu tước phu nhân sẽ ngự ở nơi đó.

Nham Thạch theo hướng A Ngốc chỉ nhìn lại, quả nhiên, trên đỉnh tòa thành nhất cấp có một gian phòng mơ hồ lộ ra quang mang, các nơi khác đều tối đen như mực. Hắc khê gật đầu, nói:

- Hắc là nơi đó.

A Ngốc nói:

- Ta trước đi tới xem một chút, các người ở dưới giúp ta coi chừng.

Vừa nói, liền cởi áo ngoài, lộ ra bên trong cự linh xà lân giáp màu đen. Nham Thạch cũng không có biện pháp khác tốt hơn, đành phải gật đầu, nói:

- Hết thấy cẩn thận! Nếu như bị phát hiện, không nên miễn cưỡng. Chúng ta trước hết rút khỏi nơi này rồi tìm biện pháp sau.

A Ngốc gật đầu, nhìn một chút bốn phía không có động tĩnh gì, lặng lẽ di chuyển hướng về phía bờ bên kia. Khi hắc sắp hạ xuống bờ đối diện, đột nhiên chứng kiến có người đi đến, trong lòng cả kinh, vội vàng tung chưởng hướng phía sau nhằm mượn phản lực lẩn trốn, thân thể chợt gia tốc, mắt thấy trực tiếp sắp đụng vào tường thành ngón tay liền dùng sức, dưới tác dụng của Sanh Sanh chân khí trào thành công cứng rắn cắm vào thạch bích.

Hắc hiện tại cách mặt đất chừng ba thước, hướng bốn phía nhìn một chút, các thủ vệ vẫn như cũ tuần tra không hề phát hiện động tĩnh bên này. A Ngốc hai tay dùng sức, dần phiêu khởi đến gần ngọn đèn ngoài cửa sổ, hướng vào trong nhìn chỉ thấy nơi này là một gian phòng trống, mơ hồ có tiếng nước chảy vang lên.

A Ngốc đột nhiên trong lòng vừa động, quay đầu nhìn xuống phía dưới chợt thấy một đội hộ vệ đang hướng tòa thành đi tới, mặc dù bản thân đã mặc bộ đồ đi đêm nhưng A Ngốc vẫn lo sợ bị lộ nên liền cẩn thận đẩy cửa sổ nhảy vào trong phòng.

Trong phòng có vẻ ấm hơn bên ngoài một chút, giữa phòng là một chiếc giường lớn, phía trên là một tấm thảm màu vàng, đồ đạc trong phòng vô cùng lộng lẫy và phi thường quý giá.

Tiếng nước chảy tựa hồ là từ phía gian ngoài truyền đến. A Ngốc cẩn thận tiến đến gần cửa phòng đang khép hờ. A Ngốc nhìn ra ngoài, bên ngoài là một đại sảnh trống trải không người. Tiếng nước chảy là từ một

phòng bên cạnh đại sảnh phát ra. A Ngốc lặng lẽ đến gần, cửa phòng kia cũng không có đóng chặt, hẳn cảm giác được bên trong tựa hồ có người. Ghé mắt vào quan sát, hẳn liền mặt mũi đỏ bừng.

Bên trong là một thân hình thiếu nữ xích lỏa đang ở dục trì tắm rửa, da thịt trắng nõn như ẩn như hiện, tuổi của nàng mặc dù không nhỏ nhưng từ hình dáng nuột nà đó cũng có thể thấy được khi còn trẻ nàng nhất định là một tuyệt sắc thiếu nữ, chỉ là hiện tại trên khóe mắt đã có chút dấu vết thời gian làm bại lộ độ tuổi của nàng, ngâm mình trong nước nóng khén mặt nàng ửng hồng, hiện lên bộ dáng khiến người mê say.

A Ngốc tựa vào vách tường trong phòng tắm, nghĩ thầm, chẳng lẽ, nàng ta chính là Hầu tước phu nhân? Đột nhiên, A Ngốc cảm thấy Tinh Linh Xuyên trong lòng nóng lên, trong lòng cả kinh, lại nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, tựa hồ không chỉ có một người.

“Bang bang” tiếng đập cửa vang lên, một thanh âm cung kính vang lên:

- Phu nhân, người đã mang đến.

Mỹ phụ tựa hồ từ phòng tắm bước ra, A Ngốc lại càng hoảng sợ, vội vã tiến sâu vào phòng trong, xuyên qua cửa phòng nhìn ra phía ngoài. Chỉ thấy, mỹ phụ trên người vây quanh là một cái khăn tắm rộng thùng thình, một đầu tóc đen ẩm ướt xõa dài sau lưng, nàng đi tới trong đại sảnh, nói:

- Vào đi.

Thanh âm của nàng nhu mì êm tai, khiến cho toàn thân như có cảm giác muốn nhũn ra.

Cửa mở, hai gã tráng hán nâng một người tiến vào, người kia toàn thân bị vây trong bạch bố, chỉ có đầu lộ ra bên ngoài, từ đó có thể nhìn thấy được dung mạo anh tuấn cùng lỗ tai dựng thẳng, đúng là một nam Tinh Linh.

Nam Tinh Linh nọ toàn thân tựa hồ đang không ngừng run rẩy, sắc mặt hồng nhuận, nhắm mắt lại như đang giả vờ.

Mỹ phụ thấy nam Tinh Linh nhất thời mặt mày hớn hở, hướng một gã tráng hán hỏi:

- Đã cho hắn ăn chưa?

Tráng hán có chút tham lam liếc nhìn mỹ phụ một cái, cung kính đáp:

- Đã ăn, phu nhân.
- Như vậy hảo, theo ta vào đi.

Vừa nói, xoay người hướng phòng trong đi tới.

A Ngốc vội vàng xoay người, nhìn mọi nơi một chút, tựa hồ cũng chỉ có dưới giường mới có thể ẩn núp, liền vội vã chui vào. Hắn vừa mới chui vào, đã nghe được tiếng mở cửa vang lên, tiếng bước chân ngày càng đến gần, giường chiếu một trận chấn động, hai gã tráng hán tựa hồ đem Tinh Linh đặt ở trên giường. Thanh âm mỹ phụ vang lên:

- Đem hắn cột chắc, đừng để hắn lộn xộn.

Một trận thanh âm vang lên, A Ngốc cảm giác được hai gã tráng hán tựa hồ đang tại bên giường bận rộn. Trong chốc lát công phu, mỹ phụ nói:

- Tốt lắm, các người đi ra ngoài đi. Đóng cửa cho kỹ. Nhìn cái gì vậy. Muốn ta khoét hai tròng mắt của người sao?

Tráng hán hoảng sợ thành khẩn nói:

- Nô tài không dám, nô tài không dám.

Hai người vội vã lui ra ngoài. Trong phòng, chỉ còn lại có mỹ phụ, nam Tinh Linh cùng A Ngốc dưới giường.

Mỹ phụ nghe được tiếng đóng cửa bên ngoài xong liền vứt bỏ hài, giường chiếu lập tức một trận chấn động, hiển nhiên nàng cũng đã lên giường.

- Tiểu bảo bối, ta rất nhớ ngươi a! Hôm nay nhân gia uống không ít rượu, một lát nhất định sẽ rất hưng phấn a.

Nam Tinh Linh truyền đến tiếng hít thở, tựa hồ tâm tình rất không ổn định. Mỹ phụ nói:

- Đây 900 vạn kim tệ thật sự là đáng giá, ngươi là nam nhân xinh đẹp nhất mà ta đã thấy, ngươi xem, ngươi có khuôn mặt anh tuấn, vóc người hoàn mỹ, ta thật muốn đem ngươi một ngụm ăn tươi, nhưng là có chút không nỡ nha. Làm gì có nam nhân nào so được với ngươi chứ. Ngươi xem, hai tròng mắt của ngươi đều đỏ, có phải hay không nghĩ muốn tỷ tỷ nhanh giúp ngươi giải quyết một chút a! Đừng có gấp! A! Ngươi phía dưới cứng quá! Tỷ tỷ rất thích bộ dáng này của ngươi.

A Ngốc mặc dù không thể hoàn toàn nghe hiểu mỹ phụ nói gì, nhưng cũng mơ hồ biết nàng đang làm cái gì, không khỏi một trận mặt đỏ tới mang tai, vốn định đi ra ngoài cứu Tinh Linh, nhưng vẫn là nhịn xuống. Giường chiếu một trận run rẩy, Tinh Linh tiếng hít thở càng thêm nặng nề.

Mỹ phụ trong thanh âm có chút bất đắc dĩ

- Ai...! Người mặc dù rất đáng yêu, đáng tiếc chính là rất không nghe lời, người nếu biết nghe lời một chút đã không bị ăn nhiều khổ. Ăn nhuễn cân tán, người có cố gắng giãy dụa như thế nào cũng vô ích thôi. Ân? Xem ra hôm nay buổi tối bọn chúng cho người ăn không ít hợp lộ a! Nhanh như vậy đã hưng phấn đến thế. Chờ một chút đi, chờ người hưng phấn thêm chút nữa, nhân gia ăn mới càng thống khoái nha.

- Lần đầu tiên đem người mang về, người đương nhiên mừng ta lão yêu bà, nhân gia thật sự rất thương tâm, ta sống hơn 40 năm, ai nhìn thấy ta không nói ta xinh đẹp, chỉ có người, chỉ có người hội mừng ta. Mặc dù ta phong bế năng lực nói chuyện của người nhưng nhân gia lại rất thích luồng dương khí mới mẻ của người. Người yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không giống những người đã từng đối đãi với người. Nghe nói Tinh Linh sinh mệnh đều rất dài, hơn nữa dung mạo cũng sẽ không thay đổi, ta còn muốn lưu người để hưởng dụng cả đời đây chứ.

- Những tiểu tử trước kia không một ai có thể so với người, vài ngày ta sẽ chơi đùa một chút. Buồn cười chính là, bọn họ cư nhiên còn muốn tiền của ta, ta lại không nghĩ cho bọn hắn, cho nên không thể làm gì khác hơn là đem giết hết bọn chúng, bất quá, bảo bối của bọn chúng ta đều còn lưu trữ, tính đến giờ cũng có đến mấy trăm cái đi. Hì hì, những lúc rảnh rỗi, ta thi thoảng sẽ đi xem một chút các bảo bối được ngâm trong dược bình đó, rất có cảm giác thành tựu a! Tốt lắm, tỷ tỷ biết người nhẫn nại không được, hiện tại sẽ tới ngay.

- Ah..., hảo năng, hảo thoải mái a!

Giường chiếu không ngừng chấn động, rung lắc, thanh âm “bạch bạch” liên tiếp vang lên.

A Ngốc trốn dưới giường nghe được không sót chút gì, mặc dù hắn không biết bảo bối là cái gì, nhưng hắn lại rõ ràng hiểu được nàng ta là một

ác phụ, đã giết ít nhất mấy trăm mạng người. Rốt cuộc hắn cũng không thể nhẫn được nữa, trượt từ dưới giường đi ra, liền thấy trên giường tử chi của nam Tinh Linh bị trói tại đầu giường, mỹ phụ toàn thân xích lỏng đang ở trên người hắn không ngừng lên xuống.

Mỹ phụ thấy A Ngốc, cũng không có bất cứ phản ứng nào, vừa không ngừng rung lắc thân thể vừa nói:

- Đã sớm biết có người đột nhập. Nhân gia nơi này phòng vệ chu đáo như thế, người cư nhiên cũng có thể tiến vào tận đây. Thật sự là không tầm thường. Ân, bộ dáng mặc dù bình thường, nhưng vóc người thật đúng là hảo.

A Ngốc ngăn người, hắn không nghĩ tới, mỹ phụ cư nhiên đã biết hắn ở chỗ này. Mỹ phụ mỉm cười, nói:

- Tiểu bảo bối, đừng giết mình, lúc người đứng ngoài phòng tắm ngắm tỷ tỷ, trống ngực nhanh hơn, tỷ tỷ tự nhiên liền phát hiện. Ân, ân, hảo thoải mái a!

Nàng như trước đang không ngừng lên xuống, rung lắc thân thể xích lỏng, nam Tinh Linh gắt gao nhắm hai mắt, mồ hôi không ngừng chảy xuống, tựa hồ như đang giãy dụa.

A Ngốc trong lòng giận dữ, mãnh mẽ ra chiêu hướng mỹ phụ chụp tới, Sanh Sanh đấu khí mệnh môn thẳng đến thân thể mềm mại của mỹ phụ.

Mỹ phụ kêu “ô u” một tiếng, tay phải phát lên, một cổ đấu khí màu đỏ nhạt xuất ra nghênh đón. “Bịch” một tiếng, A Ngốc dĩ nhiên bị đẩy lui từng bước, mà mỹ phụ vẫn đang cười tại trên người nam Tinh Linh, mặt lộ vẻ tươi cười nhìn hắn:

- Tiểu bảo bối, công lực của người không kém, tỷ tỷ rất thích nam nhân có võ kỹ cao cường như người. Lũ ma pháp sư đều là một đám mềm oặt, một điểm cũng không dùng được.

A Ngốc thất kinh, mới vừa rồi mỹ phụ phát ra đấu khí màu đỏ nhạt lực lượng phi thường nhu hòa, nhưng là trong đó lại hàm chứa niệm lực rất mạnh, Sanh Sanh đấu khí cũng chỉ vừa chạm vào liền bị hóa giải hoàn toàn, chấn hắn về phía sau mấy bước, công phu này thật quái dị hắn chưa từng thấy qua.

A Ngốc nào biết rằng, Hầu tước phu nhân này cũng không phải người bình thường, khi nàng còn nhỏ đã từng ăn qua thiên hạ chí âm vật, lớn lên có bản tính kì âm. Ở Lạc Nhật đế quốc học được một loại phương pháp tu luyện tà ác, hấp thụ nguyên thần của nam tử để thăng công lực. Hầu tước chính là chết ở trên người nàng.

Bởi vì nàng có hậu thuẫn cường ngạnh không ai biết. Sau khi Hầu tước chết, nàng càng thêm cuồng hoan, lợi dụng thế lực khổng lồ của mình, nàng không ngừng hấp thụ nguyên thần của tráng nam, công lực tăng nhiều.

Ngay khi A Ngốc đứng ngoài phòng tắm nàng đã biết rồi, tự thị công lực cao cường, cũng không có đem A Ngốc để vào mắt, muốn lợi dụng tình cảnh mình cũng nam Tinh Linh giao hoan để câu dẫn A Ngốc. Cũng không nghĩ đến thiếu niên nhìn qua không lớn tuổi này đối mặt với thân thể trần truồng của nàng dĩ nhiên lại không hề động tâm, hơn nữa công lực không kém, có thể tiếp được nàng một chương mà không ngã.

A Ngốc theo tiềm thức sờ vuốt Minh Vương kiếm, tà lực lạnh như băng lấy Minh Vương kiếm làm trung tâm nhanh chóng lan tràn, mỹ phụ biến sắc, người nhẹ nhàng đứng lên, từ trên người nam Tinh Linh nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất. Nhíu nhíu mày, nói:

- Nguyên lai, người chính là tử thần theo như lời con mèo nhỏ. Thiên hạ chí tà Minh Vương kiếm, con mèo nhỏ sợ người, ta ngân nữ thì không. Người nếu không ngại nam Tinh Linh này chết đi thì liền dùng. Ta không tin người có thể khống chế được tà lực không làm tổn thương đến hãn.

A Ngốc trong lòng rung mình, biết lời ngân nữ nói chính là sự thật. Ngay khi hãn vừa buông lỏng, trong nháy mắt ngân nữ liền động, toàn thân tản mát ra đấu khí hồng sắc nồng đậm, hai tay biến ảo những hình thái kỳ dị hướng A Ngốc chụp tới.

A Ngốc thân thể lui về sau, hai tay hướng về phía trước, Sanh Sanh biến ảo thành một hoàng thuẫn, đón nhận hồng sắc đấu khí của ngân nữ.

Một tiếng buồn bực vang lên, ngân nữ thân thể bay ngược về sau nét mặt còn mang theo vẻ kinh ngạc. A Ngốc dụng Sanh Sanh biến xuất ra cố thể đấu khí, khiến hồng sắc đấu khí của nàng mất đi đặc tính niêm dính, suýt nữa không cách nào hóa giải lực công kích khổng lồ.

A Ngốc tay phải huyền hóa ra kim trường kiếm, hướng ngân nữ xông tới. Ngân nữ hừ lạnh một tiếng, thân thể giống như cá nhỏ trơn trượt. Khi A Ngốc công kích, hồng sắc đấu khí dưới sự khống chế của ngân nữ, từ mặt bên hướng A Ngốc đánh tới.

Động tĩnh trong phòng tựa hồ đã kích động đến những người bên ngoài, phòng ngoài vang lên tiếng bước chân ồn ào hỗn tạp.

A Ngốc biết, nếu không sử dụng Minh Vương kiếm hãn sẽ rất khó giải quyết vị Hầu tước phu nhân này, hạ quyết tâm hãn trầm giọng quát:

- Thiên la địa võng.

Quang võng màu vàng nhanh như chớp theo thủ thế của A Ngốc liền phủ xuống, công kích của ngân nữ vừa tiếp xúc quang võng liền lập tức tan rã. Nàng ta cả kinh, bất chấp thể diện, thân thể bay ngược đụng nát cửa phòng ngửa lúi ra ngoài nhanh như chớp mới may mắn hóa giải được công kích của A Ngốc.

A Ngốc không chút do dự lập tức cỡi trời cho nam Tinh Linh, dùng tấm thảm trên giường bao thân thể lỏa lồ của hãn lại, rồi tung bay ra ngoài từ cửa sổ. Hai chân dùng sức đạp vào tòa thạch bích, thân thể như mũi tên nhọn hướng địa phương ba người Nham Thạch ẩn nấp phóng đi.

Nham Thạch thấy A Ngốc trở về, vội vàng hỏi:

- Thế nào?

A Ngốc thấp giọng nói:

- Mau đi, đặc thủ.

Nói xong, liền lập tức phóng ra ngoài. Ngân nữ bị A Ngốc công kích làm cho chật vật không chịu nổi, từ trên mặt đất chật vật đứng lên. Thủ hạ của nàng vừa vọt vào đã bị nàng giận dữ hét:

- Bắt kẻ đột nhập cho ta, không để chúng chạy thoát.

Tiếng thét chói tai của nàng dưới tác dụng của đấu khí truyền lan xa, nhất thời kinh động cả tòa trang viên.

A Ngốc bốn người bay nhanh, Trác Vân phi thân dựng lên, quang mang màu xanh biếc từ trên người nàng phát ra, nơi này thực vật đông đảo, đúng là địa phương thích hợp thi triển tự nhiên ma pháp. Rất nhanh dưới tác

dụng của chú ngữ, cỏ cây chung quanh đột nhiên phong trưởng, hình thành từng đạo lá chắn, ngăn chặn sự truy kích của các hộ vệ.

Bốn người tốc độ cực nhanh, trong giây lát đã đến vách tường của trang viên. A Ngốc cùng Nham Thạch huynh đệ phi thân ra khỏi trang viên, theo phương hướng hoang lạc mà chạy.

Ngân nữ đứng ở phía trước cửa sổ nhìn thân ảnh bốn người A Ngốc rời đi, biết đám thủ hạ dưới tay mình căn bản không có khả năng đuổi theo, nàng cũng không dám tùy tiện, dù sao mùi vị tử thần từ Minh Vương kiếm cũng đã tạo thành uy hiếp rất lớn đối nàng.

Trong mắt lửa giận không ngừng thiêu đốt, nàng cùng Miêu nữ giống nhau, đều là một trong 12 đại thiên vương của một tổ chức thần bí, nhìn “sủng vật” mình yêu mến bị cướp đi, đồng thời lại khiến chính mình một thân chột vật không chịu nổi khiến nàng trong lòng phần nộ tới cực điểm.

Chuyện trong trang viên hiển nhiên không có kinh động đến bên ngoài, giữa đêm khuya Vân Mẫu thành dị thường yên tĩnh chỉ có ánh trăng le lói, bốn người hướng phía thành nam chạy đi. Rất nhanh, liền thấy được cửa thành.

Cửa thành thủ vệ rất nhiều, A Ngốc quay đầu hỏi Nham Thạch:

- Đại ca, hiện tại làm sao bây giờ? Lao ra sao?

Nham Thạch lắc đầu, nói:

- Bay qua đi. Đừng đem chuyện nháo thành quá lớn.

A Ngốc có chút lo lắng nhìn nam Tinh Linh được bọc bởi tấm thảm trong tay, nhiệt độ cơ thể không ngừng tăng lên. Hắn biết, đây nhất định là hậu quả do ăn phải hợp lộ. Hắn nhớ trong ghi chép của Ca Lí Tư đã có thấy qua loại độc dược này, hiện tại phải tìm được một địa phương an toàn mới có thể nghĩ biện pháp giải độc cho hắn.

Bốn người cẩn thận kiểm một góc khuất, lặng lẽ phi thân qua thành lâu. A Ngốc mặc dù trong lòng ôm một người, nhưng hắn phi thân qua cũng không quá khó khăn. Thủ vệ thành lâu cũng không tính sâu nghiêm, đại bộ phận binh lính đều tranh thủ ngủ. Bốn người không có kinh động binh lính, thành công ra khỏi thành, hướng phía tây nam khuất dạng. Chạy không

ngừng nghỉ đến khi Vân Mẫu thành biến thành một chấm đen mọi người mới ngừng lại được.

Tất cả mọi người có chút thở dốc, Trác Vân hưng phấn tiến đến cạnh A Ngốc, nói:

- Lại cứu được thêm một tộc nhân của chúng ta sao? Mau, để cho ta xem xem đó là ai.

A Ngốc đem thảm tử đặt trên mặt đất, cười khổ nói:

- Tỷ tỷ, tộc nhân này là nam tính, hơn nữa đang lỏa thể, tỷ vẫn là trước không nên nhìn mới tốt.

Trác Vân mặt cười đỏ lên, nói:

- Vậy người trước cho hắn mặc quần áo đi.

Nói xong, xoay người đưa lưng về phía A Ngốc.

A Ngốc từ Thần Long Chi Huyết lấy ra một bộ quần áo của Nham Thạch, đem thảm tử mở ra, giật mình phát hiện thân thể nam Tinh Linh biến thành màu đỏ, mồ hôi không ngừng chảy ra, dường như dị thường thống khổ.

Nham Thạch thấy vậy kinh ngạc hỏi:

- A Ngốc, hắn bị sao vậy?

A Ngốc nói:

- Đại ca, ta nghe Hầu tước phu nhân nói, hắn dường như ăn phải nhuyễn cân tán cùng độc dược hợp lộ.

Nham Thạch cả kinh, hắn trước kia có nghe người trong tộc nói qua, hợp lộ là một loại xuân dược cực mạnh, vội nói:

- Mau, A Ngốc, người thử dùng tà khí Minh Vương kiếm giúp hắn tỉnh táo lại. Nếu còn tiếp tục như vậy, hắn nhất định sẽ bị dục hỏa đốt người mà chết.

Nghe được Nham Thạch nói, Trác Vân vội xoay người lại, nhất thời kinh hô lên tiếng khi nhìn thấy dung mạo của thiếu niên Tinh Linh. Thiếu niên Tinh Linh này đối với nàng mà nói vô cùng quen thuộc. Đây là thanh mai trúc mã của nàng, cũng chính là vị hôn phu của nàng: Khất Linh.

Ngày đó, chính là bởi vì hai người chạy ra ngoài hẹn hò mới tạo cơ hội cho Đạo tặc công hội bắt được. Nàng kích động nắm lấy bả vai Khất Linh,

lắc lắc thân thể hẳn.

- Linh, người làm sao vậy, Linh.

A Ngốc đề lại chuỗi Minh Vương kiếm, dùng Sanh Sanh chân khí bao lấy một tia tà khí băng lãnh đưa vào thể nội Khất Linh. Khất Linh thân thể một trận run rẩy, dần dần bình tĩnh. A Ngốc bắt được uyển mạch, thúc dục chân khí trong cơ thể đưa vào thể nội Khất Linh, trợ giúp hẳn khu trừ hai loại độc tố trong cơ thể. Dưới tác dụng của Sanh Sanh chân khí, độc tố trong thể nội Khất Linh từng chút bài trừ ra bên ngoài cơ thể, đồng thời, A Ngốc cũng giải khai cấm chế phong bế thanh âm của hẳn.

Khất Linh chậm rãi thở ra một ngụm trường khí, chậm rãi mở hai mắt. Trác Vân phát hiện đôi mắt hẳn nguyên bản trong suốt nay lại trở nên mờ mờ, ánh mắt trở nên đờ đẫn không ánh sáng.

- Linh, là ta, Linh, người được cứu rồi. A Ngốc đệ đệ bọn họ, là Nữ vương bệ hạ mời tới cứu chúng ta. Người được cứu rồi.

Khất Linh nhìn về phía Trác Vân, đáy mắt toát ra một tia ngạc nhiên, run rẩy nói:

- Vân! Là nàng sao? Vân! Ta... ta còn có thể gặp lại nàng, không nghĩ tới, ta thật sự được gặp lại nàng.

Trác Vân đem Khất Linh ôm vào trong lòng mình, an ủi nói:

- Không có việc gì! Linh, chàng đã an toàn, đợi cứu được hết các tộc nhân còn lại, chúng ta có thể về nhà.

Nhìn bọn họ thân thiết, Nham Thạch đáy mắt toát ra một tia buồn bã. Hẳn lui về sau từng bước, yên lặng cúi đầu.

Khất Linh khí lực tựa hồ khôi phục một ít, hẳn từ trong ngực Trác Vân giãy dụa thoát ra

- Vân! Ta xin lỗi nàng.

Nước mắt trong suốt theo khóe mắt chảy xuống, hẳn thân thể run rẩy không ngừng, thì thào nói:

- Vân! Ta thân thể đã ô trọc, ta không còn xứng với nàng nữa. Ta không thể trở lại Tinh Linh Tộc. Ta không thể bởi vì thân thể dơ bẩn của ta làm ô uế Tinh Linh thành. Xin lỗi Liễu Vân.

Hắn tay phải bạo khởi, vận khởi một chút lực lượng vừa mới khôi phục chọt cắm vào ngực trái mình. Mọi người ai cũng không nghĩ tới Khất Linh vừa mới được cứu thoát liền đi tìm cái chết, căn bản không kịp ngăn cản, máu chảy không ngừng, Khất Linh đã chậm rãi té xuống, ngã vào trong lòng Trác Vân.

- Không...

Trác Vân lớn tiếng khóc hô

- Linh, tại sao...? Linh, chàng tại sao lại muốn như vậy a!

A Ngốc đứng giật mình, vội vã bắt lấy cổ tay Khất Linh, không ngừng đem Sanh Sanh chân khí đưa vào thể nội hắn.

Khất Linh trên mặt toát ra một tia cười khổ, hướng A Ngốc nói:

- Huynh đệ, cảm ơn người đã cứu ta, đừng uống phí khí lực, ta đã tự tay hủy đi trái tim mình. Thật sự rất cảm ơn người, cho ta cơ hội tự sát này. Chỉ có chết, mới có thể rửa sạch linh hồn ta.

Hắn thanh âm dần dần yếu ớt, chuyển hướng Trác Vân, đứt quãng nói:

- Vân! Ta... yêu... nàng. Ta... thật sự... rất yêu... nàng... Nhưng là... ta không... còn... có thể... cùng... nàng... một chỗ... Vân... là ta đã... cô... phụ... nàng... Đừng... vì niệm... ta. Nàng... hãy... hảo hảo... bảo trọng... Nhất định... sẽ... có người... mạnh mẽ... hơn ta... đến... bảo hộ... nàng... yêu nàng. Vân, ta... thật... hoài niệm... khoảng... thời gian... chúng ta... tại... Tinh... Linh... thành... Ta... rất... muốn... cùng... nàng...

Thanh âm đình chỉ, hai hàng nước mắt chảy xuôi xuống, Khất Linh trên mặt mang theo mỉm cười tại trong lòng Trác Vân trút hơi thở cuối cùng.

Đêm, vẫn yên lặng như thường. Trác Vân ôm thi thể Khất Linh hoàn toàn ngốc trệ. A Ngốc cũng thất thần, hắn như thế nào cũng không nghĩ tới, lao lực khổ trí cứu Khất Linh ra liền như vậy chấm dứt.

Nham Thạch ngồi xuống bên cạnh Trác Vân. Nếu như mới vừa rồi chứng kiến Trác Vân ôm Khất Linh trong lòng hắn sinh ra một tia ghen ghét nhưng hiện tại trong lòng hắn tràn ngập thương tiếc.

- Trác Vân...

Hắn nhẹ giọng gọi. Trác Vân ánh mắt ngốc trệ chuyển hướng Nham Thạch. Nham Thạch thở dài một tiếng, ôm Trác Vân vào trong lòng, buồn

bã nói:

- Muốn khóc liền khóc đi. Không nghĩ tới hắn lại cường liệt như thế.

Trác Vân lên tiếng khóc lớn, cái chết của Khất Linh đã tạo thành đả kích quá lớn đối với nàng, nước mắt thấm ướt vạt áo trước ngực Nham Thạch.

Nàng khóc hô:

- Tại sao? Tại sao chàng lại ngốc như vậy. Chàng không phải tự nguyện mà! Không ai trách chàng cả, Linh...Linh. Chàng tại sao ngốc như vậy a!

Nham Thạch có chút ghen ngào, nhẹ nhàng vuốt ve tóc Trác Vân.

- Hắn là một Tinh Linh cao ngạo, bị vũ nhục lớn như vậy. Hắn giác linh hồn đã bị nhiễm bẩn cho nên mới lựa chọn cái chết. Có lẽ, hắn còn sống so với chết sẽ càng thêm thống khổ. Nàng không thấy được sao? Hắn là mang theo nộ cười mà ra đi. Ta nghĩ, hắn nhất định sẽ thăng lên thiên đường. Đừng khổ sở.

Trác Vân mạnh mẽ đẩy Nham Thạch ra, hô lớn:

- Không...không. Ta không nên để hắn chết. Người như thế nào biết hắn còn sống so với chết càng thống khổ hơn?

Nàng ôm lấy Khất Linh không ngừng lay.

- Linh! Chàng là đang dọa ta có đúng hay không? Trước kia tại Tinh Linh thành chàng cũng từng dọa ta như thế. Ta sợ rồi, chàng mau tỉnh lại đi. Linh...

Nham Thạch nhắm hai mắt lại, thở dài, nói:

- Trác Vân, nếu như nàng ở trong cảnh ngộ của hắn, bị ác nhân vũ nhục, lúc gặp lại hắn nàng sẽ lựa chọn như thế nào?

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 73

Huyền Nguyệt Xuất Quan

> Trác Vân chấn động, lời Nham Thạch nói đánh sâu vào lòng nàng. Đúng vậy, nếu như chính mình là người bị lăng nhục, bản thân như thế nào có thể đối mặt với người yêu, như thế nào đối mặt tộc nhân? Chính mình cũng sẽ không chút do dự đi tìm chết. Nham Thạch lần nữa ôm Trác Vân vào lòng, ôn nhu nói:

- Khóc đi, khóc được sẽ tốt hơn. Hắn đã chết, linh hồn hắn cũng tuyệt không nguyện ý chứng kiến người thống khổ. Hãy để hắn an tâm ra đi đi.

A Ngốc gắt gao nắm chặt tay, trong lồng ngực lửa giận không ngừng thiêu đốt. Khất Linh là bởi vì bị ngân nữ lăng nhục mới phải tự sát. Tại sao đám tà ác đó lại muốn giết hại Tinh Linh thiện lương như thế. Hắn vụt đứng lên. Nham Thạch vô cùng hoảng sợ, vội vàng kéo vạt áo hắn:

- A Ngốc, người làm gì?

A Ngốc băng lãnh nói:

- Ta muốn báo thù.

Sát khí trong lồng ngực A Ngốc vừa mới bình phục không lâu nay lại vì cái chết của Khất Linh lần nữa hùng hực thiêu đốt. Hắn giãy người thoát khỏi lôi kéo của Nham Thạch, xoay người hồi Vân Mẫu thành.

- Người đứng lại đó cho ta!

Trác Vân hô lên. A Ngốc ngăn người, ngạc nhiên nhìn về phía Trác Vân.

Trác Vân từ trong ngực Nham Thạch đứng lên, trên mặt lệ ngân nhìn qua trông thật thê mĩ. Giọng nàng run rẩy nhưng kiên định không cho phép cự tuyệt.

- Không được quay lại. Ta đã mất đi người yêu, chẳng lẽ người còn muốn ta mất đi đệ đệ sao?

Nụ cười khi nhìn Trác Vân biến mất, A Ngốc giọng căm hận nói:

- Tỷ tỷ, người hãy để cho ta đi đi. Chẳng lẽ Tinh Linh đại ca cứ như vậy chết đi sao? Ta phải đem ác phụ ghê tởm kia đến tế linh hồn Tinh Linh đại ca. Người yên tâm đi, ta nhất định có thể thành công.

Trác Vân dùng sức lắc đầu, thống khổ nói:

- Không! Người không thể đi. Nếu như người tuyệt đối nắm chắc, ngay lúc cứu Khất Linh người đã có thể giết ác phụ đó. Minh Vương kiếm của người mặc dù mạnh mẽ, nhưng người đã quên mọi việc phát sinh tại Hắc Ám thành sao? Đám ác nhân đó đầy âm mưu quỷ kế người đơn thuần như người sao có thể ứng đối. Bọn họ nhất định đang mở ra thiên la địa võng chờ người.

- A Ngốc, nghe tỷ tỷ nói, không nên đi. Tỷ tỷ đã đủ đau lòng lắm rồi, tuyệt không nghĩ muốn thương tâm một lần nữa. Người biết lần trước người quay lại Hắc Ám thành vì Bằng báo thù, chúng ta có bao nhiêu lo lắng không? Lần đó người thành công, nhưng lần này người có dám cam đoan? Vân Mẫu thành có thiên thượng vạn binh lính người chắc có thể đối kháng? không nên hành động theo cảm tính, hơn nữa cho dù người thành công thì thế nào? Khất Linh đã chết, cho dù người giết bao nhiêu người, hãn cũng không thể sống lại.

A Ngốc vội la lên:

- Nhưng mà, tỷ tỷ...

Nham Thạch ngắt lời A Ngốc, tỉnh táo nói:

- A Ngốc! Người trước bình tĩnh một chút, thù của Tinh Linh huynh đệ chúng ta nhất định phải báo. Bất quá, người trước hãy kể lại chi tiết mọi chuyện phát sinh, để cho chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp.

A Ngốc chán nản thở dài, đem mọi chuyện phát sinh kể lại một lần.

Nghe xong A Ngốc tự thuật, Nham Thạch hít một ngụm lãnh khí:

- Cái yêu phụ này dĩ nhiên hại nhiều người như vậy. Sanh Sanh biến của người cũng không thể xúc phạm tới nàng, có thể thấy được công lực nàng cao như thế nào. Sợ rằng thật sự như lời của Trác Vân, nàng ta đang bày thiên la địa võng đợi chúng ta. Trác Vân cô nương nói đúng, người không thể đi, hơn nữa, chúng ta phải nhanh một chút rời khỏi nơi này.

A Ngốc một quyền hướng mặt đất, âm âm nổ tung. Trên mặt đất nhất thời xuất hiện một hố sâu đường kính một thước, bùn đất tứ tán. Hắc giọng căm hận nói:

- Vậy cái chết của Tinh Linh đại ca thì sao? Trác Vân lau nước mắt, mặt cười tái nhợt, - Ta hiện tại không nghĩ đến báo thù, mà là những tộc nhân đã bị bắt đi. Khất Linh đã phải chịu loại hành hạ nhục nhã như vậy. Chỉ sợ bọn họ cũng... Nếu thật như vậy, với tâm tính cương liệt của tộc nhân chúng ta, sợ rằng Khất Linh cũng không phải là người cuối cùng sẽ tự sát. Mọi người trong lòng rung mình, Trác Vân nói rất đúng, nếu như những Tinh Linh khác cũng chịu vũ nhục như vậy, chắc chắn họ sẽ không thừa nhận nổi. Nham Thạch dứt khoát nói: - A Ngốc, chúng ta trước cứu Tinh Linh Tộc nhân quan trọng hơn. Sớm cứu bọn họ một khắc, cơ hội cứu sống bọn họ sẽ cao hơn. Đợi cứu được tất cả báo thù cũng không muộn. A Ngốc hơi giật mình đứng tại chỗ, nhìn thi thể Khất Linh, trong lòng oán hận không ngừng bốc lên. Trác Vân cẩn thận đặt thi thể Khất Linh xuống, nàng đi tới trước mặt A Ngốc, kéo tay hắn, nước mắt nói: - Đệ đệ, nghe lời Nham Thạch đại ca đi, hy vọng tộc nhân khác cũng may mắn được như ta. A Ngốc chưa từng hối hận việc tu luyện tại Thiên Cương sơn làm chậm trễ nửa năm thời gian. Nếu như không có nửa năm đó, chỉ sợ bọn họ một Tinh Linh cũng không cứu được, nhưng là, cái chết của Khất Linh khiến trong lòng hắn không bình tâm nổi. Nhìn ánh mắt cầu khẩn của Trác Vân, hắn trầm trọng gật đầu. - Được rồi! Vậy chúng ta hãy mau lên đường thôi. Trác Vân xoay người nhìn về phía thi thể Khất Linh, nước mắt lần nữa tràn mi, khóc nói: - A Ngốc, tỷ tỷ cầu người một việc! A Ngốc ngăn người, nói: - Tỷ tỷ cứ nói, bất luận việc gì ta đều đáp ứng người! Trác Vân hít sâu khẩu khí, nói: - Dùng phương pháp lần trước đối với Băng, người hãy hỏa táng thi thể Khất Linh, ngưng kết tro cốt thành thủ cấp của hắn để ta có thể vĩnh viễn mang hắn theo bên người. Lời nàng nói tràn ngập bi ai cùng không nở, Nham Thạch không khỏi buồn bã thở dài. A Ngốc yên lặng gật đầu, niệm chú ngữ, dùng hỏa cầu thuật hỏa táng thi thể Khất Linh, ngưng kết tro cốt lại rồi đưa cho Trác Vân. Trác Vân nhẹ nhàng vuốt ve tro cốt Khất Linh, thì thào nói: - Linh! chúng ta cuối cùng có thể vĩnh viễn cùng một chỗ! Người

trong lòng ta vẫn luôn là một Tinh Linh thuần khiết thiện lương a. Lúc này ngay cả Nham Thạch cũng không biết phải an ủi Trác Vân như thế nào, đành phải nói: - Chúng ta lên đường thôi, còn có rất nhiều Tinh Linh huynh đệ chờ chúng ta đến giải cứu. Một chuyến bốn người, mang theo tâm tình bi ai mà trầm trọng lên đường, chạy hướng tòa thành thị tiếp theo. ===== Qua nhiều tháng sau, Thần thánh Giáo đình. Giáo hoàng đứng giữa Quang Minh thần điện, nhìn cháu gái đang lơ lửng giữa không trung. Một năm đã trôi qua, ba ngày trước, Giáo hoàng kinh ngạc phát hiện ánh sáng thiên sứ quanh người Huyền Nguyệt rốt cuộc bắt đầu dần dần thu liễm. Hẳn hiểu được, quá trình thần chi tẩy lễ tiến hành một năm qua sắp kết thúc, cháu gái đã hoàn toàn thoát thai hoán cốt. Trải qua một năm tẩy lễ, nàng sau này thành tựu tất nhiên sẽ ở trên hẳn. Ba ngày, từ khi phát hiện quá trình tẩy lễ sắp kết thúc, Giáo hoàng nửa bước không rời canh giữ trong Quang Minh thần điện. Giữa không trung Huyền Nguyệt toàn thân được bao quanh bởi bạch quang thánh khiết, thiên sứ dung nhập vào trong cơ thể nàng dần dần thoát ly, ánh sáng thiên sứ dần dần ảm đạm đi rất nhiều. Huyền Nguyệt thân thể trở nên trong suốt ánh kim, tràn ngập hơi thở thần thánh, chậm rãi hạ xuống. Giáo hoàng biết quá trình tẩy lễ đã kết thúc, cao giọng ngâm xướng thần chú, cả tòa Quang Minh thần điện kim quang bùng phát mãnh liệt, nhất là tại kim sắc lục mang tinh trên mặt đất, hơi thở thần thánh khổng lồ nâng thân thể mềm mại của Huyền Nguyệt, khống chế thân thể nàng dần dần hạ xuống. Huyền Nguyệt thân thể mặc dù dần thoát khỏi ánh sáng thiên sứ, nhưng sau lưng nàng sáu đôi quang cánh trong suốt vẫn đang nhẹ nhàng chụp động hạ xuống ngay tại trung tâm kim sắc lục mang tinh trên mặt đất. Giáo hoàng lần nữa niệm thần chú, Huyền Nguyệt kim quang trên người dần dần thu liễm, hai tay tạo thành chữ thập tại trước ngực, khoe miệng vĩnh lên, lộ ra một tia mỉm cười thần nhiên. Ngay cả Giáo hoàng một người đã trải qua vô số tang thương cũng bị dáng vẻ của Huyền Nguyệt làm chết lặng, nụ cười lạnh nhạt động lòng người như thiên sứ hạ phạm, thật sâu chấn nhiếp tâm linh Giáo hoàng. Một năm thần chi tẩy lễ, Huyền Nguyệt trên người chẳng những tràn ngập hơi thở thần thánh, mà thân thể cũng thành thực hơn rất nhiều, thân cao chừng một thước bảy, tóc dài màu

lam như thác nước phiêu tán ở sau lưng, thả buông xuống đến mặt đất, nhìn qua tuyệt mỹ như vậy. Giáo hoàng hít sâu khẩu khí, bình tĩnh tâm tình, từ bên cạnh cầm lấy phục sức thần nữ đã chuẩn bị trước đó, đi từng bước đến bên cạnh, đem áo choàng trắng phủ lên người Huyền Nguyệt, che đi thân thể mềm mại của nàng. Giáo hoàng vươn ngón trỏ, nhẹ nhàng ấn lên mi tâm Huyền Nguyệt, ngâm xướng: - Lực lượng thần thánh gột rửa lòng người, lực lượng tinh khiết quán chú thân xác, tĩnh lại đi, đưa con của thần. Kim sắc quang mang từ đầu ngón tay Giáo hoàng chiếu thẳng đến thân thể Huyền Nguyệt khiến nàng run nhẹ, chậm rãi mở mắt. Đôi mắt trong suốt không lẫn tạp chất, ánh nhìn nhu hòa, con ngươi màu lam ẩn giấu một tia kim quang thần nhiên. Phảng phất như chưa từng có gì phát sinh qua, nàng lại trở về là Huyền Nguyệt trước kia. Một năm thần chi tẩy lễ, đối với Huyền Nguyệt mà nói tựa hồ chỉ trong nháy mắt, nhưng chính trong cái nháy mắt này khiến nàng cảm giác được sự trưởng thành của chính mình, trong lòng bình tĩnh không còn sự ngoạn nháo trước kia. Khi tầm mắt đến trước mắt Giáo hoàng, nàng thần nhiên hỏi: - Gia gia, ta đây là làm sao vậy? Giáo hoàng hiền lành vuốt ve mái tóc dài màu lam của Huyền Nguyệt, mỉm cười nói: - Hài tử, người trưởng thành, người thật sự là niềm kiêu ngạo của gia gia, không làm cho ta thất vọng! Xem ra, lựa chọn ban đầu của ta là chính xác, thần chi tẩy lễ hoàn toàn kích phát tiềm lực của người. Trải qua một năm thần chi tẩy lễ, thân thể người đã hoàn toàn thay đổi. - Một năm? Huyền Nguyệt trong lòng hơi có chút kinh ngạc. Giáo hoàng nhẹ nhàng gật đầu nói: - Dĩ nhiên đã một năm. - Hảo, chúng ta cũng nên đi ra ngoài. Ba người không biết đã tới hỏi ta bao nhiêu lần. Bắt đầu từ ngày mai, người sẽ theo gia gia học tập thần thánh ma pháp giáo đình. Huyền Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu. Sau khi Giáo hoàng niệm chú ngữ, hai người liền xuất hiện trong thần điện, trong đại điện không có một bóng người. Đang chăm chú ngắm nhìn pho tượng thiên sứ trong Kỳ thần điện, trong lòng Huyền Nguyệt bỗng sinh ra một tia linh ngộ. - Gia gia, ngài xem, pho tượng này tựa hồ là còn sống? Giáo hoàng ngăn người, trong lòng mừng rỡ, có thể từ pho tượng thiên sứ trong Kỳ thần điện linh ngộ điều gì, đủ để chứng minh Huyền Nguyệt bây giờ và trước kia bất đồng, chính hawnsn sau khi tiếp

nhận tầy lể, tiếp tục tu luyện 20 năm mới có được cảm giác này. - Người đâu? Thỉnh Hồng Y tế tự Huyền Dạ, bạch y tế tự Na Toa đến đây. Thanh âm hân truyền ra xa xa bên ngoài. - Vâng, Giáo hoàng đại nhân! Một thanh âm trầm thấp bên ngoài Kỳ thần điện đáp lại. Huyền Nguyệt như trước nhìn không chuyển mắt pho tượng thiên sứ sau lưng Giáo hoàng, tựa hồ cũng không có nghe được lời Giáo hoàng. Lòng nàng tràn ngập bình tĩnh, ở một khắc này, không có bất luận kẻ nào có thể quấy nhiễu tâm cảnh của nàng. Pho tượng thiên sứ cao lớn trước mặt tựa như đang hướng nàng mỉm cười, cho nàng cảm giác ấm áp như sự quan tâm của phụ thân, mẫu thân. Huyền Nguyệt cứ đứng ngốc lạng thẳng đến Huyền Dạ cùng Na Toa bước vào mới chấm dứt. Na Toa vừa vào đại điện, liền chứng kiến nữ nhi một thân trang phục thần nữ, bất chấp hướng Giáo hoàng hành lễ, kích động kêu lên: - Nguyệt Nguyệt, nhớ chết mù mù. Phi thân về phía Huyền Nguyệt, nhanh chóng ôm siết lấy nữ nhi đã một năm không thấy. Huyền Nguyệt lảng lảng áp vào ngực mẫu thân, sự ấm áp này quá chân thật, không khỏi bật thốt lên: - Mù mù. Huyền Dạ mặc dù nhớ thương nữ nhi không kém Na Toa, nhưng tính hân vốn trầm ổn, hướng Giáo hoàng hành lễ: - Bái kiến Giáo hoàng đại nhân, thỉnh ngài khoan thứ Na Toa vô lễ. Giáo hoàng hiển nhiên tâm tình đang vô cùng tốt, mỉm cười nói: - Không quan hệ! Các người cũng đã lâu không thấy Nguyệt Nguyệt. Huyền Dạ nhìn chăm chăm nữ nhi, hân giật mình phát hiện hơi thở thần thánh trên người Huyền Nguyệt còn muốn nồng hậu hơn so với Na Toa đã tu luyện nhiều năm, liền hỏi: - Phụ thân, Nguyệt Nguyệt tiến độ một năm nay ra sao? Thần thánh ma pháp nàng học đã tới cảnh giới nào rồi? Giáo hoàng mỉm cười, nói: - Một năm này nàng không học điều gì nhưng cũng đã thay đổi rất nhiều. Huyền Dạ thất thanh: - Cái gì? Một năm chưa từng học điều gì? - Sau này người sẽ hiểu. Hôm nay là thời gian một nhà các người đoàn tụ, ngày mai bắt đầu, ta muốn tiếp tục dạy Nguyệt Nguyệt. Đi thôi. Huyền Dạ tâm tồn nghi hoặc mang theo thê tử cùng nữ nhi rời khỏi Kỳ thần điện về nhà. Na Toa nắm tay Huyền Nguyệt như rất sợ cô đột nhiên biến mất, hòa ái hỏi: - Nguyệt Nguyệt, nói cho mù mù, một năm này người theo gia gia học được gì? Huyền Nguyệt lắc đầu: - Mù mù, ngài đừng hỏi, gia gia nói đây là bí mật không thể nói. Na Toa

cùng Huyền Dạ hai mặt nhìn nhau, nghe được những lời này của Huyền Nguyệt, họ đều cảm giác được nữ nhi mình thay đổi. Một ngày sau, Na Toa cùng Huyền Dạ tâm tình có chút buồn bực đưa nữ nhi về Kỳ thần điện. Bọn họ đều cảm giác được nữ nhi đã thay đổi rất nhiều, không hề hoạt bát như trước mà biến thành một thiếu nữ trầm tĩnh, đối với cái gì cũng đều hiểu thấu. Hai người không khỏi có chút lo lắng, mặc dù bộ dạng này của Nguyệt Nguyệt mới đích xác giống thần nữ, nhưng bọn hắn vẫn thích nữ nhi hoạt bát hiểu động trước kia hơn. Bất luận bọn họ hỏi như thế nào, Huyền Nguyệt cũng đều không nói một năm qua nàng đã trải qua điều gì, giống như thời gian một năm hoàn toàn trống không. Điều duy nhất khiến bọn họ vui mừng chính là, Nguyệt Nguyệt tựa hồ đã quên A Ngốc, một lần cũng không có nhắc qua hắn. ===== Kỳ thần điện. - Bái kiến Giáo hoàng đại nhân. Huyền Dạ một nhà ba người cung kính hướng Giáo hoàng hành lễ. Giáo hoàng mỉm cười nói: - Đều là người một nhà, không cần đa lễ. Sau này, các người mỗi thập thiên có thể đến xem Nguyệt Nguyệt một lần. Thời gian còn lại không nên tới quấy rầy nàng. Ta tin tưởng, Nguyệt Nguyệt nhất định có thể trở thành thế hệ đứng đầu Giáo đình. Huyền Dạ, Na Toa, các người đi ra ngoài đi. - Dạ! Huyền Dạ cùng Na Toa có chút không cam lòng rời đi. Trong Kỳ thần điện chỉ còn lại Giáo hoàng cùng Huyền Nguyệt. Huyền Nguyệt bỗng nhiên phát hiện, bản thân thật quá bình tĩnh, cho dù đối mặt với thân tình phụ mẫu, tâm tình vẫn như cũ không sợ hãi, dường như không cảm thấy hứng thú với bất cứ điều gì. - Gia gia, chúng ta hiện tại bắt đầu sao? - Nguyệt Nguyệt, người phải nhớ kỹ, người là người đầu tiên trong Giáo đình không tiếp nhận Giáo hoàng vị mà được thần chi tẩy lễ. Hơn nữa, thời gian người tiến hành tẩy lễ dài hơn 4 lần so với Giáo hoàng bình thường, loại tình huống này cũng chưa từng được ghi lại trong điển tịch của Giáo đình. Thần chi tẩy lễ đến tột cùng đã thay đổi người đến trình độ nào gia gia cũng không rõ ràng, nhưng gia gia tin tưởng thành tựu của người sau này nhất định sẽ vượt qua ta, trở thành đại thần thông giả, tiền đồ của người không thể hạn lượng. Tuy có trụ cột tốt nhưng cũng phải trải qua cố gắng mới có thể đạt được tiến bộ. Tốt lắm, chúng ta bắt đầu đi. Sau khi tiếp nhận thần chi tẩy lễ, quá trình học tập thần thánh ma pháp của

Huyền Nguyệt rút cuộc cũng bắt đầu. ===== Một năm sau. Lạc Nhật đế quốc, Sát thủ công hội. "Bịch. " Thân thể Phó hội trưởng Sát thủ công hội phi thăng, đập mạnh vào vách tường. Chủ thượng lạnh như băng nói: - Cơ hội ta đã cho người quá nhiều, đã qua một năm rồi, chuyện ấy người vẫn không có hoàn thành, lưu lại người có ích lợi gì? Bắt đầu từ bây giờ, hàng ngày người đến diệt sát tổ tổ một gã diệt sát giả. Cút cho ta. Phó hội trưởng chậm rãi từ trên mặt đất bò dậy, cúi đầu, lau máu tươi nơi khóe miệng, trong mắt chợt lóe qua một tia oán độc, không có tái giải thích cái gì, hẩn khom người lui ra ngoài. Chủ thượng trong lòng tức giận mênh mông, đã qua một năm rồi, thiếu niên A Ngốc kia vẫn không khống chế được, trước sau bốn lần tìm được dấu vết hẩn, nhưng mỗi lần phái sát thủ đi đều không có người sống trở về, cuối cùng một lần vận dụng hai gã nguyên sát cư nhiên cũng bị mất mạng. Xem ra, tiểu tử này đã nắm giữ được cách dùng Minh Vương kiếm, công lực có vẻ đã tăng tiến nhiều không còn yếu kém như hồi còn ở cùng Minh Vương. Xem cách thức hạ thủ không lưu tình đối với đám sát thủ, hẩn hẩn là cực kỳ hận Sát thủ công hội, không có khả năng thu phục nữa. Hừ, nếu không thể cho ta sử dụng, vậy người chỉ có thể đi xuống địa ngục thôi. Chỉ cần có trong tay Minh Vương kiếm, không lâu sau ta có thể tự mình bồi dưỡng ra được một Minh Vương. - Người đâu? - Chủ thượng! - Nhanh đi gọi chín người diệt nhất đang bế quan ra cho ta. - Dạ, chủ thượng. Trong chốc lát, chín đạo thân ảnh màu đen lặng yên xuất hiện trong phòng, Chủ thượng nhìn chín người trên thân tràn ngập hơi thở nguy hiểm, không khỏi hài lòng gật đầu, nói: - Bảy năm qua các người một mực khắc khổ tu luyện, ta rất hài lòng. Công lực các người giờ đã tiến bộ rất nhiều. Hiện nay thành viên nguyên sát đã bị tổn thất rất nhiều, bắt đầu từ hôm nay, các người sẽ chính thức trở thành nguyên lão Sát thủ công hội, tấn thăng nguyên sát tổ, trực tiếp do ta chỉ huy. Nguyên sát tổ sát thủ tại Sát thủ công hội địa vị không chỉ cao bình thường, chỉ nghe lệnh của duy nhất hội trưởng, đồng thời có thể điều động đơn vị sát thủ khác cấp thấp hơn. - Tạ Chủ thượng! Chín tên sát thủ vô bi vô hỉ đáp ứng. . - Ân. Hiện tại, có một nhiệm vụ muốn các người chấp hành. - Còn nhớ rõ bảy năm trước lúc các người đuổi theo giết Minh Vương không? Lần đó nhiệm vụ các người

thất bại. Minh Vương sau đó thu một người đệ tử, mặc dù Minh Vương đã bị chúng ta giết chết, nhưng hắn lại đem Minh Vương kiếm truyền cho đệ tử. Đệ tử hắn hiện tại đã trở thành tân Minh Vương, tự phong danh hiệu Tử thần. Sát ý của hắn so với Minh Vương lúc trước chỉ hơn chứ không kém. Ta từng trước sau phái tử bát sát thủ đi vào thu phục, nhưng đều chết dưới kiếm của hắn. Tổng cộng tổn thất 17 danh nhần sát giả, 8 gã diệt sát giả cùng 2 gã nguyên sát giả. Theo ta phỏng đoán, hắn công lực hắn không dưới Minh Vương. Hiện tại, hắn ngay tại Lạc Nhật đế quốc cảnh nội, nhiệm vụ của các người chính là tìm giết chết hắn, rồi mang theo Minh Vương kiếm trở về gặp ta. Sự thành tất có trọng thưởng. Tình huống cụ thể, các người đi tìm phó hội trưởng hỏi, nga, bởi vì hắn mấy lần thất bại, ta đã hạ hắn xuống cấp diệt sát giả. Đi thôi, cho các người ba tháng thời gian, đừng khiến ta thất vọng. Hội sẽ tùy thời cung cấp tình báo cho các người. Lần này hành động do Diệt nhất lãnh đạo. Khi nghe đến hai chữ Minh Vương, chín tên sát thủ đáy mắt đều toát ra một tia quang mang khác thường. - Dạ, chủ thượng. Bóng người chợt lóe, trong mắt thất hôn ám lại khôi phục bình tĩnh. - Tử thần? Hừ, lần này ta không tin vẫn không giết được người. Hiện tại hắn là lúc nên đi hoàn thành yêu cầu của vị quý tộc đó. Lúc trước hắn vẫn không tiếp nhận nhiệm vụ ám sát tử thần, chính là vì vẫn ôm ý niệm mượn sức A Ngốc trong đầu, nhưng hiện tại, hai thành viên nguyên sát tổ chết đã làm cho hắn hoàn toàn từ bỏ. Chủ thượng đáy mắt lóe ra hồng mang khiếp người, lảng lảng biến mất. ===== "Đinh——", A Ngốc tiện tay cản lại sự tiến công của Diệt Phượng, Sanh Sanh chân khí mệnh môn đẩy lui Diệt Phượng xa hơn ba thước. Diệt Phượng lão đảo, miễn cưỡng đứng vững, thở hổn hển, đôi mắt đẹp lóe lên sự phẫn nộ cùng kinh ngạc. Đã hơn một năm, chính nàng trước sau mười mấy lần ám sát hắn nhưng không cách nào tạo thành bất cứ thương tổn gì. Nàng kinh ngạc phát hiện, mỗi lần gặp lại công lực hắn đều gia tăng, khoảng cách giữa nàng và hắn càng ngày càng xa, nhưng hắn mỗi lần đều không gây thương tổn chỉ là đánh lui hoặc mặc cho tự mình rời đi. Tại sao sát khí của mình càng ngày càng nhạt, công kích cũng càng ngày càng yếu ớt? Hôm nay vốn kế hoạch là muốn liều mạng xuất kích, nhưng là mới xuất một chiêu, đã bị hắn cản trở về, toàn

thân sinh ra cảm giác vô lực. Thiếu niên trước mặt mang khuôn mặt băng lãnh, phảng phất như một tòa băng sơn, khí thế trầm ổn áp bức khiến nàng không thở nổi. Tứ thúc a! Người tại sao không giúp ta? Tại sao giờ đây mỗi lần nhìn thấy hắc, trái tim ta đều có chút nhiễu loạn. Nham Thạch huynh đệ cùng Trác Vân đứng bên cạnh cau mày nhìn cô gái công kích không biết chán này, trong lòng không có một điểm lo lắng. Bọn họ sớm đã nhận ra, cô gái này chính là một trong những thu hoạch giả thuộc Đạo tặc công hội. Mười mấy lần ám sát A Ngốc, nàng căn bản không có một điểm cơ hội thành công. Bọn họ biết, A Ngốc sở dĩ không thương tổn nàng, chính vì nàng có khí chất giống Băng. Thường xuyên nhìn thấy công kích với công lực phi phạm của cô gái, bọn họ đã thành thói quen. Trác Vân không nhịn được nói: - Cô nương, người sao phải khổ vậy chứ? Người căn bản giết không được A Ngốc, buông tha đi! Diệt Phượng đá mắt tức giận đại thịnh, hừ một tiếng, quay đầu bỏ đi, chỉ sau mấy cái lắc mình liền biến mất khỏi tầm mắt mọi người. Nàng nghĩ thầm, nếu hiện tại giết không được hắc, bản thân phải tìm biện pháp tăng công lực lên mới được, có lẽ, lần gặp mặt sau sẽ tìm được cơ hội ấy chứ. Rời khỏi Đạo tặc công hội đã hơn một năm, cũng là lúc nên trở về. Nhìn Diệt Phượng rời đi, A Ngốc đáy lòng sinh ra cảm giác buồn mất mát vô cớ. Đã một năm rưỡi qua đi, sát ý trong lòng hắc càng ngày càng thịnh. Trong một năm rưỡi này, đã không biết có bao nhiêu ác nhân chết trong tay hắc, ngay cả chính hắc cũng không nhớ rõ. Mỗi lần giết người, hắc đều thấy cực hưng phấn, nhất là những đám sát thủ được phái tới để dò xét hắc. Mỗi lần đều không để chúng có cơ hội nói chuyện, khiến cho bọn chúng ôm hận dưới Minh Vương kiếm. Thù của Âu Văn thúc thúc, chính hắc đang cố gắng báo thù. Tính cả Trác Vân và Khất Linh, bọn họ đã cứu được 15 Tinh Linh. Nhưng ngoại trừ Trác Vân may mắn, thì mười bốn Tinh Linh khác khi cứu được đều đã bị vui đập thê thảm. Ngay khi được cứu bọn họ đều lập tức lựa chọn tự sát để giải thoát linh hồn mình. Bọn họ thật quá cương liệt. Khi một người toàn tâm muốn chết, bất luận là ai cũng đều không thể ngăn cản. Nhìn từng Tinh Linh nối tiếp nhau tự sát, A Ngốc tâm càng trở nên băng lãnh, ra tay cũng càng thêm ngoan độc. Mỗi một lần cứu thoát Tinh Linh, đám quý tộc cất giấu cùng

đồng lõa đều bị hãn tàn nhẫn giết chết, sau đó lưu lại hai chữ Tử Thần trên vách tường. Hãn hoàn toàn phát tiết cừu hận của mình trên thế lực hắc ám này, tựa hồ chỉ có không ngừng giết chóc, mới có thể làm cho tâm hãn thoải mái một ít. Tử thần đã thành cái tên khiến đám quý tộc Lạc Nhật đế quốc nghe tên đã lập tức biến sắc, bọn họ chỉ sợ bản thân sẽ trở thành mục tiêu kế tiếp của tử thần nên thu liễm liễu rất nhiều. Liên hợp Quý tộc ra một hắc lệnh, chỉ cần ai có thể giết chết tử thần, bọn họ nguyện ý trả ngàn vạn kim tệ. Nhưng cho tới bây giờ, trừ bỏ hầu tước phu nhân, còn chưa có ai sống sót dưới tay tử thần. A Ngốc, tựa hồ đã chính thức trở thành vị thần mang hơi thở tử vong. Một năm rưỡi thời gian tận mắt nhìn thấy 14 tộc nhân tự sát, Trác Vân tâm đã chết lặng. Nàng trên lưng đeo một bọc nhỏ chứa 14 thủ cốt (tro cốt hình đầu – giống tro cốt của Băng), mỗi một thủ cốt đại biểu tính mạng của một tộc nhân! Ngây ngốc đứng đó, tâm nàng đau đớn đến không thể hô hấp. Nếu như không phải được Nham Thạch huynh đệ cùng A Ngốc không ngừng an ủi, sợ rằng nàng đã sớm hỏng mất. Nàng hiện tại chỉ có một tín niệm, đó chính là cứu thoát công chúa Tinh Linh Tộc. Nham Thạch huynh đệ nhìn A Ngốc tính cách dần thay đổi đều vô cùng lo lắng. Mặc dù bọn họ muốn khuyên bảo A Ngốc, nhưng từng cái chết của Tinh Linh tộc nhân khiến sát tâm trong họ càng ngày càng nặng, như thế nào khuyên bảo A Ngốc đây? Hoàn hảo, A Ngốc giết đều là ác nhân, đây cũng là điều duy nhất đáng giá vui mừng. A Ngốc công lực qua một năm rưỡi nay tăng trưởng không ít. Trải qua khảo nghiệm huyết tinh cùng sự cố gắng không ngừng rốt cuộc thành công hấp thu 7 thành Sanh Sanh chân khí mà Thiên Cương kiếm thánh truyền cho, hơn nữa hãn cũng đã đạt tới thượng giai đệ bát cấp Sanh Sanh quyết. Trong đan điền kim thân màu bạc đã biến thành đĩa nhỏ một tắc, dấu khí Sanh Sanh huyền hóa ra cũng chuyển dần từ vàng nhạt sang xanh biếc, pha trộn vào nhau tạo thành màu vàng xanh, uy lực cùng phạm vi khống chế gia tăng lên rất nhiều. Nhưng một tháng trước công lực hãn dường như gặp bình cảnh, rất khó để thăng lên nữa, cũng không có biện pháp hấp thụ thêm năng lượng từ đệ nhị kim thân nơi ngực. A Ngốc mặc dù hoang mang nhưng không tìm được biện pháp giải quyết, chỉ có thể tiếp tục không ngừng cố gắng tu luyện, hy vọng vào một

ngày nào đó có thể đột phá. Nham Lực cau mày nói: - A Ngốc, nữ đạo tặc cứ dây dưa với người quá phiền toái. Đạo tặc công hội cũng không có người nào tốt. Lần trước chính là bọn chúng tại Tinh Linh sâm lâm bắt đi Tinh Linh. Nếu như không phải tại bọn chúng, những Tinh Linh đó cũng sẽ không bị chết thảm. Người tại sao lại không dứt khoát ra tay với nàng? A Ngốc đương nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của Nham Lực, thở dài, cười khổ đáp: - Nham Lực đại ca, nàng mặc dù không phải người tốt, vẫn luôn muốn giết ta. Nhưng mỗi lần đối diện với khuôn mặt băng lãnh đó, ta lại không nhẫn tâm nổi. Ta biết người trong Đạo tặc công hội đều là ác nhân, nhưng ta... Nham Lực nói: - Cho dù không giết nàng, người cũng có thể bắt nàng tra khảo chút địa điểm có Tinh Linh, chúng ta đỡ phải tìm loạn khắp nơi.. Nham Thạch trầm giọng quát: - A Lực, người đừng nói nữa. Nếu như ta đoán không sai, Đạo tặc công hội chỉ phụ trách bắt người giao cho cố chủ mà thôi, bọn họ cũng không biết nơi nào. Ta xem, cô nương đó tính cách khá giống A Ngốc nếu không cũng sẽ không chỉ vì chuyện báo thù mà không ngừng đột kích A Ngốc. Về phần chuyện bắt đi Tinh Linh, đó chính là vấn đề của lãnh đạo giả Đạo tặc công hội, bọn họ hoàn toàn bị lợi nhuận cao sai khiến. Mà cô nương này hẳn chỉ là chấp hành giả mà thôi. A Ngốc cảm kích nhìn Nham Thạch, thật tâm hẳn không hề muốn thương tổn đến cô nương thường xuyên đến ám sát hắn. Mỗi lần nhìn thấy gương mặt đó, hắn đều cảm giác như Băng sống lại. Trong tâm hắn, địa vị của Băng thậm chí đã không dưới Huyền Nguyệt, thở dài, hắt lạnh lùng mở miệng:

- Đạo tặc công hội sẽ nằm trong mục tiêu càn quét tiếp theo của ta.

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 74

Tìm Kiếm Công Chúa

> Trác Vân thở dài một tiếng, nói: - Chúng ta đi thôi, phía trước không xa chính là Lạc Nhật thành, đây là thành trì duy nhất chúng ta chưa tìm, hy vọng sẽ tìm được công chúa ở đây. Đã hơn hai năm trôi qua, nếu như không kịp cứu công chúa, Tinh Linh huyết mạch một khi dùng hết, sợ rằng... A Ngốc đi tới cạnh Trác Vân, kiên định nói: - Tỷ tỷ, tỷ yên tâm, chúng ta nhất định có thể cứu được Tinh nhi công chúa. Bốn người theo đại lộ phía tây đi tới Lạc Nhật thành. Ở nơi đó, không biết điều gì đang chờ đợi họ? ***** Lạc Nhật thành, đô thành Lạc Nhật đế quốc, cũng là Lạc Nhật đế quốc đệ nhất đại thành. Tường thành cao 50 thước không ngừng có binh lính qua lại tuần tra, cửa thành rộng rãi đủ để cho 20 người song song đi qua, Lạc Nhật thành đưa lưng về phía biển chiếm hơn 3 vạn km², gấp hai lần Hắc Ám thành. Người lui tới cùng xe ngựa nối liền không dứt, đúng là một cảnh tượng náo nhiệt. Cửa thành Lạc Nhật có mấy chục binh sĩ canh gác, ánh mắt bọn họ không ngừng đảo qua từng người đi lại trên đường, hễ nhìn ai khả nghi, lập tức sẽ đi tới kiểm tra một phen. A Ngốc sờ sờ Tinh Linh Xuyên trong lòng, vòng tay cũng không có phản ứng, hắn không khỏi nhú nhú mày, thấp giọng nói với Nham Thạch:

- Đại ca, trong Lạc Nhật thành dường như không có Tinh Linh. Nham Thạch ngăn người: - Không phản ứng sao? A Ngốc nhẹ nhàng gật đầu. Nham Thạch suy nghĩ một chút, nói: - Thành này nhìn qua vô cùng lớn, có lẽ bởi vì Tinh Linh Xuyên phạm vi điều tra có hạn, chúng ta cứ đi dạo một chút đã. Đây là tòa đại thành cuối cùng của Lạc Nhật đế quốc rồi. Sự phán đoán lúc đầu của Nguyệt Ngân huynh đệ đã được chúng ta kiểm chứng đến 90%, cơ hồ có thể khẳng định là thế lực hắc ám thuộc Lạc Nhật đế quốc đã

thuê Đạo tặc công hội đi bắt Tinh Linh. Nếu là vậy, bọn họ không có lý do gì không đem công chúa điện hạ giấu tại Lạc Nhật đế quốc, mà Lạc Nhật thành chính là địa phương có khả năng lớn nhất. Chúng ta một đường hướng Tây mà đi, tất cả đại thành thị đều không có bỏ qua. Ta tin tưởng, công chúa điện hạ nhất định là ở chỗ này. Trác Vân nói: - Nham Thạch nói có lý, trước vào thành đã. Đại thành trong Lạc Nhật đế quốc chúng ta đều đã đi, nếu như ngay cả nơi này cũng không có tung tích công chúa điện hạ thì chỉ sợ càng khó tìm. Chẳng lẽ trời muốn diệt Tinh Linh Tộc ta? Sự sầu lo hiện lên trong đôi mắt nàng. Tâm quan trọng của huyết mạch Tinh Linh vương nàng vô cùng rõ ràng, nó liên quan đến vận mệnh của cả Tinh Linh Tộc. A Ngốc an ủi: - Tỷ tỷ, tỷ đừng có gấp, chúng ta nhất định có thể cứu được công chúa! Vào thành xem một chút đi. Vừa nói bốn người liền hướng cửa thành đi đến. Khi đến trước cửa thành, ánh mắt binh lính thủ thành nhất thời rơi vào bốn người bọn họ. Mặc dù bốn người đều mặc trang phục bình dân, nhưng khí tức A Ngốc cùng Nham Thạch huynh đệ trong lúc vô ý toát ra đã làm cho binh lính phát giác. - Đứng lại. Đầu mục cầm đầu hô lớn về phía bốn người. Bốn người trong lòng rung mình, Nham Thạch mỉm cười nói: - Vị binh đại ca này, ngài có chuyện gì sao? Vì tránh cho phiền toái, binh khí của hãn cùng Nham Lực đều được thu vào Thần Long Chi Huyết của A Ngốc, cho nên, hãn cũng không lo lắng bọn lính kiểm tra cái gì. Binh lính trên dưới đánh giá Nham Thạch vài lần, nói: - Các người từ nơi nào tới? Đến đô thành làm gì? Nham Thạch đáp: - Chúng ta từ nông thôn tới, đến đô thành muốn tìm cơ hội kiếm tiền, dựa vào khí lực kiếm miếng cơm mà thôi. Binh lính nghi hoặc hừ một tiếng, nói: - Các huynh đệ, giữ lại lực soát cho ta, xem bọn hãn có gì khả nghi hay không. Nham Thạch huynh đệ mặc dù không sợ lực soát, nhưng A Ngốc cùng Trác Vân thì không thể. Hãn ngược mang theo Minh Vương kiếm, mà thân phận Trác Vân là Tinh Linh, đây đều không thể để người khác biết. Bấy, tám tên lính đã hướng bốn người đi tới. Nham Thạch vội vã móc ra ngân tệ, nhét vào tay tên đầu mục, thấp giọng nói: - Đại ca, có một ít cấp các huynh đệ mua chút rượu uống. Trong chúng ta có nữ quyến, lực soát thân sợ rằng không tiện, ngài xem, có thể hay không chiếu cố một chút, sẽ không lực

soát. Tên đầu mục tung hứng ước lượng ngân tệ trong tay, rồi mới nâng tay ngăn cản thủ hạ, cười hắc hắc, gật đầu nói: - Được rồi, ta xem các người cũng không có gì khả nghi. Xem ý tốt của người! Vào đi. Nham Thạch trong lòng vui vẻ, bốn người vội vã đi vào thành. Nham Lực hướng Nham Thạch thấp giọng hỏi: - Đại ca, thủ vệ Lạc thành khi trước cũng không có nghiêm ngặt như này? Tại các thành thị khác cũng không có kiểm tra a? Nham Thạch đáp: - Nơi này dù sao cũng là đô thành Lạc Nhật đế quốc, kiểm tra nghiêm ngặt cũng là bình thường. Tốt lắm, trước tìm chỗ nghỉ ngơi. Chúng ta phải cẩn thận một ít, trước đã mấy lần bị người sát thủ công hội tìm tới, chứng tỏ hành tung chúng ta không đủ bí mật, tận lực ít gây chuyện mới tốt. Ân? A Ngốc, người làm sao vậy? A Ngốc đột nhiên bất động đứng nguyên tại chỗ, lấy tay đè ngực, vẻ mặt kinh ngạc. Trác Vân tựa hồ cũng cảm giác được cái gì, tiến đến cạnh A Ngốc, thấp giọng hỏi: - Có phải vòng tay có phản ứng? A Ngốc gật đầu, mang theo bốn người đi tới một góc hẻo lánh, đem Tinh Linh Xuyên lấy ra. Tinh Linh Xuyên lóe ra thần thái khác thường, toàn thân bích lục, đây là tín hiệu phụ cận có Tinh Linh. Nham Lực vui vẻ nói: - Thật tốt quá, có phản ứng, chứng tỏ Tinh Linh công chúa ngay phụ cận không xa, chúng ta thật tốt số. Trác Vân vui mừng, nhưng sắc mặt vui mừng chỉ trong nháy mắt liền cau mày: - Cơ hồ có thể khẳng định, công chúa điện hạ ngay trong Lạc Nhật thành, nhưng nếu như ta đoán không sai, bởi vì công chúa là huyết mạch Tinh Linh vương nên phản ứng của Tinh Linh Xuyên sẽ mạnh và ổn định, chúng ta không thể dựa vào mức độ cảm ứng mạnh yếu để xác định phương vị của công chúa, vậy phải làm sao bây giờ? Lạc Nhật thành to như thế, chúng ta chung quy không thể dò xét từng nhà được, chẳng những thời gian không cho phép mà như thế rất dễ bị phát hiện. Hơn nữa, chúng ta một khi bị phát hiện, sợ rằng nửa bước cũng khó đi chứ đừng nói đến cứu công chúa ra. Bốn người nhất thời lâm vào trầm mặc, suy nghĩ hồi lâu, ai cũng không có biện pháp gì tốt. Trác Vân thở dài: - Đáng tiếc ta không có năng lực cảm ứng huyết mạch Tinh Linh vương, nếu nữ vương bị hạ đích thân tới thì tốt rồi. Với năng lực thông thiên triệt địa, bị hạ nhất định có thể tìm được công chúa. Thật sự không được, chúng ta nên nhanh chóng trở về Tinh Linh Tộc,

thỉnh nữ vương bệ hạ đích thân đến. A Ngốc trong lòng vừa động, nhớ tới quyển trục lúc đầu Tinh Linh nữ vương cho hẳn, chặn lại nói: - Tỷ tỷ, ta có biện pháp triệu hoán nữ vương bệ hạ đến Lạc Nhật thành. Lập tức, lấy quyển trục từ Thần Long Chi Huyết ra, đem chuyện trải qua nói cho ba người. Trác Vân nghe xong mừng rỡ, - Thật tốt quá, lập tức triệu hoán nữ vương bệ hạ đến đây đi. Bằng vào năng lực của nàng, nhất định có thể xác định vị trí công chúa, chúng ta hạ thủ sẽ dễ dàng hơn nhiều. Nham Thạch ngăn lại A Ngốc đang chuẩn bị mở quyển trục ra, nói: - Trước đừng có gấp, chúng ta tìm địa phương đặt chân đã, quyển trục này mở ra còn chưa biết có tạo nên hiện tượng gì hay không. Nếu như bị người Lạc Nhật thành phát hiện sẽ không tốt lắm. Hơn nữa, nữ vương bệ hạ nếu chỉ có thể triệu hoán trong 2 canh giờ thì chúng ta phải nắm chắc 2 canh giờ này, như vậy mới có thể đem công chúa điện hạ cứu ra. Trác Vân đáy mắt toát ra sự tán dương, thở dài: - Ta đã quá xúc động, như vậy chúng ta nhanh lên đi thôi, trước tìm nơi đặt chân. Hơn nữa.... cảm ơn người, Nham Thạch. Nham Thạch thật sâu nhìn Trác Vân, ở chung hơn một năm, cảm tình của hẳn với Tinh Linh cô nương thiện lương trước mặt càng ngày càng khó kiềm chế. Tâm hẳn từ khi Vân Nhi chết tựa hồ nay lại lần nữa sống lại. Trác Vân giống Vân Nhi, từ cái nhăn mày đến nụ cười, đều khiến tâm linh hẳn rung động. Nhưng cũng chính vì cái chết của Vân Nhi khiến hẳn không cách nào đối mặt với tình cảm của chính mình. Hẳn đối với Trác Vân mặc dù dĩ thường quan tâm, nhưng không dám biểu lộ ra, chỉ là sẽ thường xuyên yên lặng một bên nhìn Trác Vân. Mỗi lần cứu Tinh Linh tộc nhân, Nham Thạch luôn bảo hộ tại bên cạnh Trác Vân, chỉ sợ nàng có việc gì. Biến hóa của Nham Thạch ngay cả chất phác như A Ngốc cũng hiểu được, thì Trác Vân sao lại không rõ ràng chứ? Nhưng là, bởi vì Khất Linh cùng những Tinh Linh đã chết, tâm tình Trác Vân vẫn phi thường sa sút, tình cảm chất phác của Nham Thạch cũng không phải không đã động nàng, chỉ là nàng hiện tại cũng không dám đối mặt với phần tình cảm này. Lúc bình thường, Nham Thạch và Trác Vân luôn có ý vô tình tránh ánh mắt đối phương. Trác Vân có chút tránh né trốn bên cạnh A Ngốc. Bốn người đi tới ngã tư đường Lạc Nhật thành, ngã tư đường này là ngã tư rộng nhất họ được chứng kiến, đạt tới

mấy chục thước. Nơi này dường như cũng không có ấn dấu thế lực hắc ám nào, chung quanh mặc dù cửa hàng san sát nhưng cũng không giống với các thành thị khác, không có những địa phương như sông bạc hoặc kỹ viện.

- Đại ca, người xem lầu điểm kia thế nào? Nham Lực chỉ vào lầu điểm lớn phía trước cách đó không xa. Lầu điểm bề ngoài rất bình thường, cũng không có bất cứ trang sức gì hoa lệ, trước cửa có đại bài tử viết bốn chữ to “Đồng Tâm lầu điểm”. Nham Thạch gật đầu, nói: - Được rồi, chọn nơi này đi. Bốn người tiến vào lầu điểm, tất cả đều ngăn người, khung cảnh bên trong cùng bên ngoài so sánh quả thực là một trời một vực. Từ bên ngoài nhìn vào chỉ là một tòa tiểu lâu hai tầng bình thường, nhưng vừa tiến vào bên trong, đại sảnh dĩ nhiên rộng đến gần ngàn thước vuông, trang sức xa hoa mặc dù so ra kém câu lạc bộ đêm Âm Hào, nhưng cũng hoa lệ tương đương. Đại sảnh bốn góc có bốn cây cột đỉnh lương thật lớn chống đỡ, trong đại sảnh bố trí mặc dù không nhiều lắm, nhưng các loại trang sức lại phi thường khảo cứu. Lúc này, trong lầu điểm khách nhân cũng không nhiều, bên sườn trái là quầy thu tiền, chỉ có thất, tám khách nhân đang tiến hành đăng ký. Chứng kiến bốn người tiến vào, hai gã bồi bàn kiệu tráng đi lên đón, vẻ mặt không nóng không lạnh. Một gã bồi bàn âm dương quái tức giận nói: - Đứng lại, các người tới đây làm gì? A Ngốc ngăn người: - Các người nơi này không phải lầu điểm sao? Chúng ta tới nơi này, đương nhiên là ở trọ. Một gã bồi bàn hừ một tiếng, khinh thường nói: - Các người mới từ nông thôn đến sao, cũng không hỏi thăm Đồng Tâm chúng ta là địa phương nào. Chỉ bằng các người còn không xứng ở chỗ này. Nhanh rời đi không thì đừng trách chúng ta đuổi ra ngoài. Đúng là đồ nhà quê! Nham Lực tiến lên từng bước, trụ vững mũi chân, tóm lấy áo bồi bàn, cả giận nói: - Người nói ai là đồ nhà quê? Bồi bàn ngăn người, hăn hiển nhiên thật không ngờ bốn người trước mặt này quần áo bình thường lại có dũng khí hướng hăn động thủ. Bàn tay Nham Lực lực lượng mười phần, mặc dù vóc dáng lùn, nhưng một trảo này lại làm cho bồi bàn không thể phản kháng nổi. Hăn thử thoát ra vài lần, nhưng lại phát hiện ngực mình như bị một tòa núi lớn đè nặng, khó có thể nhúc nhích, cả giận nói: - Quý lùn, buông cái tay thối của người ra, không muốn sống có phải hay không? Nham Lực ghét nhất bị người

khác nói hăn lùn, nhất thời giận dữ, cánh tay dùng sức đơn độc nâng bồi bàn giơ lên. Nếu như để hăn quăng bồi bàn này ra ngoài sợ rằng không chết cũng trọng thương. Nham Thạch kéo cánh tay Nham Lực, cau mày nói: - A Lực! Đừng xúc động! Trước hãy buông hăn xuống. Chúng ta không phải đến đây để nháo sự. Nham Lực nhìn Nham Thạch, hừ một tiếng, buông lỏng tay đem bồi bàn nọ thả xuống. Bồi bàn đập đập lui lại mấy bước, được đồng bạn trợ giúp mới đứng vững được, nguyên bản khuôn mặt hãnh diện đã trở nên tái nhợt, thanh âm càng trở nên run rẩy - Người, người... Nham Thạch quát: - Người cái gì người, dùng mắt cầu nhìn người, không muốn chết cút ngay. Nói xong, bốn người ngang nhiên hướng bàn quầy đi đến. Bọn họ vừa bước được vài bước, lập tức có hơn mười gã bồi bàn xông tới, một bộ khí thế hung hãn. Đúng lúc này, một người có bộ dáng quân sự từ bàn quầy đã đi tới, cau mày hỏi: - Chuyện gì xảy ra? Hai gã bồi bàn lúc trước chạy đến bên người quân sự, thuật lại chuyện mới phát sinh. Tên quân sự kia nhìn từ trên xuống dưới đám người A Ngốc, có chút không nhìn được nói: - Chúng ta nơi này không có tiền là không thể tới, chẳng lẽ các người không rõ ràng sao? Các người không chịu nổi tiêu phí ở đây. Nhanh rời đi thôi. Vừa nói vừa phẩy phẩy tay như đuổi ruồi. Điều này khiến người luôn bình tĩnh như Nham Thạch cũng không khỏi nổi nóng, đi nhanh tiến lên, từ trong lòng móc ra tòn tiền tạp, ném lên người tên quân sự, lạnh lùng nói: - Mắt chó của người bị mù à, nhìn kỹ xem. Quân sự ngăn người, kinh nghiệm bao năm khiến lão cho dù bị Nham Thạch nhục mạ cũng không tức giận, nhặt tòn tiền tạp từ mặt đất lên, trong mắt nhất thời toát ra một tia kinh ngạc, - A! Đây, đây là..... Nham Thạch hừ lạnh nói: - Người có thể đi tra, trong thẻ có ít nhất một trăm vạn kim tệ, chúng ta đã đủ tư cách trụ lại nơi này của các người chưa? Lạc Nhật đế quốc có mức tiêu phí rất cao, đã qua hơn một năm, số tiền ban đầu đem theo họ đã sớm dùng hết, mà A Ngốc lại không có ý đến ma pháp sư công hội lấy công tác phí cho nên biện pháp họ hay dùng là đến sông bạc cũng chẳng ít. Mặc dù đã thu liễm rất nhiều so với lúc ở Âm Hào, nhưng trong tay vẫn đang có tới mấy trăm vạn kim tệ, cũng đủ bọn họ dùng thoải mái. Quân sự trở mặt rất nhanh, cung kính đem tòn tiền tạp trả lại cho Nham Thạch, quay đầu

trường đám bồi bàn cả giận nói: - Còn không mau tản ra, dưỡng các người ăn nhàn cơm sao? Ngay cả khách quý cũng nhận thức không được? Chuyển hướng Nham Thạch quyến rũ nói: - Thật không cố ý, đều là bọn kẻ dưới thất lễ. Thỉnh ngài tha thứ chúng ta chậm trễ, mấy vị khách quý xin theo ta! Vừa nói, quay đầu ở phía trước dẫn đường. Nham Lực không ngừng nhếch miệng, loại sắc mặt này hẳn xem đã nhiều. Ở Lạc Nhật đế quốc này có tiền là có hết thảy. Bốn người được quản sự dẫn tới trước quầy bên trái, quản sự hỏi: - Mấy vị khách quý, không biết có cái gì muốn chúng ta phục vụ? Nham Thạch nói: - Chúng ta muốn ở trọ. Các người nơi này không phải lữ điểm sao? Đăng ký ba phòng. Lạc Nhật đế quốc bất cứ lữ điểm nào phòng trọ cũng là phòng hai người ở. Bọn họ dọc đường đi, vẫn đều là Nham Thạch huynh đệ hai người một phòng, A Ngốc và Trác Vân thì mỗi người một phòng. Quản sự ngăn người, bật cười nói: - Nguyên lai thật sự là hiểu lầm, mấy vị nhất định là từ bên ngoài tới đi. Chúng ta Lạc Nhật thành cùng các thành thị khác bất đồng. Dù sao cũng là thủ đô đế quốc, cho nên sông bạc cùng kỹ viện cũng không thể công khai, do đó đại đa số đều sửa lại bảng hiệu, giống nơi này của chúng ta, mấy vị không phải muốn ngoạn sao? Bốn người đồng thời ngăn ra, nguyên lai Lạc Nhật thành cũng không phải không có sông bạc cùng kỹ viện, mà đều là treo đầu dê bán thịt chó. A Ngốc cau mày nói: - Vậy các người nơi này có địa phương trụ lại hay không? Quản sự nói: - Đương nhiên là có, bất quá bình thường đều là vì đại hào khách chuẩn bị, giá cả tự nhiên cao hơn một ít. Nham Thạch đẩy tiền tạp lên trước, nói: - Giá cả không thành vấn đề, chúng ta muốn nhất chính là hoàn cảnh phải an tĩnh, chúng ta không thích ồn ã, hiểu chưa? Triệu hồi Tinh Linh nữ vương là chuyện bí mật, tuyệt không thể để ngoại nhân phát hiện. Quản sự vội vã tiếp nhận thẻ thiếp, nói: - Hiểu được, hiểu được! Chúng ta nơi này phòng khách quý luôn luôn trong hoàn cảnh u nhã. Ba gian sao? Không thành vấn đề! Hẳn nhanh chóng làm xong thủ tục, ba gian phòng một ngày phí dừng chân đến 300 kim tệ. Nham Thạch hiện tại hiểu được tại sao ngay từ đầu đám bồi bàn đã ngăn bọn họ, tiêu phí nơi này quả thật không phải người nào cũng có thể chịu nổi, sợ rằng so với câu lạc bộ đêm Âm Hào còn hoang hơn. Quản sự tự mình đưa bọn họ đến phòng

khách quý. Lữ điểm này nhìn từ bên ngoài thật bình thường nhưng bên trong lại phi thường rộng rãi, trong đó chủ yếu chia thành hai đại bộ phận sòng bạc và kỹ viện, không có tư sản ngoài mấy chục vạn, thật đúng là rất khó ở chỗ này ngoạn nhân. Xuyên qua hành lang thật dài, hai bên hành lang phân biệt với đại sảnh trung tâm là hai loại doanh sinh. Theo lời quản sự, trong kỹ viện cũng có rất nhiều khách phòng bình thường nhưng để phiêu khách các sử dụng. Tại cửa kỹ viện có hơn 10 cô gái không ngừng hướng đến mấy người vẫy tay, bất quá tư sắc bình thường, ngay cả người háo sắc như Nham Lực cũng không cảm thấy hứng thú. Bốn người theo quản sự đi tới hậu viện lữ điểm, trong hậu viện có một tòa tiểu lâu không lớn, quản sự đưa bọn họ vào trong, tại tầng hai mở ba gian phòng cho bọn họ. - Mấy vị khách quý, nếu có cái gì muốn thỉnh cứ việc phân phó, bên trong lâu có người hầu, tùy thời nghe các vị sai phái. Nham Thạch có chút không nhịn được nói: - Người đi xuống đi, có việc ta sẽ gọi bọn hã. Quản sự tựa hồ vẫn đang có chút không cam lòng, hỏi: - Mấy vị thật sự không tới sòng bạc hay đi ngoạn nhân sao? Chúng ta nơi này thuộc loại nhất lưu. Kỹ viện bên kia cũng có những nữ lưu nhất đẳng chiêu đãi, phục vụ nguyên bộ, bao ngài hài lòng. Nham Thạch cũng không trực tiếp cự tuyệt, lạnh nhạt nói: - Chúng ta đường xa mà đến, muốn nghỉ ngơi, nghỉ ngơi tốt hãy tính. Nói xong, bốn người cùng nhau vào một phòng, đem quản sự đóng ở bên ngoài. Trong phòng bố trí quả thật vô cùng hoa lệ, nhưng một trăm kim tệ một ngày phí dừng chân có vẻ quá sang quý. Nham Lực đặt mông ngồi lên giường lớn, nói: - Đại ca, chúng ta hiện tại liền chuẩn bị hành động sao? Nham Thạch lắc đầu, nói: - Không vội, hành động cũng phải đợi buổi tối bắt đầu. Trác Vân hạ đầu lập xuống lộ ra đôi tai nhọn nói: - Đợi đến tối chúng ta lập tức hành động. Vẻ mặt nàng vẫn hiện lên nỗi sầu lo, khi nào còn chưa cứu được Tinh Linh công chúa thì nỗi lo lắng của nàng cũng sẽ không biến mất. A Ngốc suy nghĩ một chút, nói: - Tỷ tỷ, không biết tại sao? Ta có cảm giác hành động tối nay sẽ không được thuận lợi. Trác Vân ngăn người, nói: - Tại sao? Lấy thực lực hiện tại của chúng ta, còn có nữ vương bộ hạ cùng mấy vị trưởng lão, cho dù tập hợp quyền thế quý tộc cũng vô pháp ngăn cản hành động của chúng ta. A Ngốc nói: - Ta cũng không hiểu

được tại sao có loại cảm giác này, bất quá cẩn thận một chút vẫn hơn. Chúng ta trước tu luyện một lúc đã, đợi đến tối bảo trì trạng thái tốt nhất sẽ hành động. Trác Vân gật đầu, nàng đối với thực lực của A Ngốc rất tin phục, dù sao mỗi lần đi cứu Tinh Linh, cơ hồ đều là do A Ngốc chống cự đại đa số địch nhân. A Ngốc biểu hiện ra thực lực tại trong lòng nàng đánh giá đã không dưới đại Tinh Linh của Tinh Linh tộc. - Tốt lắm, ta đến phòng cách vách nghỉ ngơi. Nói xong, dưới cái nhìn của Nham Thạch nàng yên lặng rời đi. Nhìn Trác Vân rời đi, Nham Thạch cau mày nói: - A Ngốc, người có chuyện gì sao? Từ thần sắc đờ đẫn trên mặt A Ngốc, Nham Thạch sớm đã nhìn ra có điều không đúng. A Ngốc tựa hồ vẫn đang lo lắng cái gì, chỉ là làm trò không biểu hiện trước mặt Trác Vân. A Ngốc đáy mắt hiện lên một tia hàn mang, thở dài một tiếng, nói: - Đại ca, ta thật sự rất sợ Tinh Linh công chúa sẽ giống như nữ Tinh Linh trước đó. Nữ Tinh Linh được cứu ra cách đây hai tháng, trước sau đã ba lần tự sát, nhưng tâm linh đã bị tổn thương nghiêm trọng, cuối cùng đã tự tuyệt kinh mạch mà chết. Trước sau mười bốn cái chết của các Tinh Linh đã gây cho A Ngốc một vết thương vô cùng sâu, khiến rằng thống hận đối với sự tham lam, âm u của tầng lớp quý tộc, từ thần lại một lần nữa xuất hiện tại gia trung của các quý tộc, nhưng vẫn không đủ để bình phục nội tâm bi thương của A Ngốc. Từ cái chết của Băng đến hiện tại, đã qua một năm rưỡi nhưng nội tâm hắn vẫn thủy chung bị vây trong sự âm u, tăm tối. Mắt thấy sắp cứu vớt được Tinh Linh nhưng lại để vượt mất từng người một, A Ngốc tràn ngập bàng hoàng. Nếu như Tinh Linh công chúa cũng tự sát, nhiệm vụ thất bại, một lần lại một lần đả kích khiến A Ngốc sắp hỏng mất. Giả vờ trước mặt Trác Vân bởi vì hắn không thể nói ra lo lắng của mình. Hắn hiểu được, tận mắt chứng kiến cái chết của từng tộc nhân, sự đả kích Trác Vân phải chịu lớn hơn hắn rất nhiều, hắn không thể kích thích nàng. Nham Thạch thở dài, nói: - Huynh đệ, lo lắng của người ta hiểu được. Hiện tại chỉ hy vọng Tinh Linh huyết mạch có thể bảo trụ được sự trong sạch cho công chúa như lời nữ vương bộ hạ đã nói. Nếu không, chúng ta thật sự rất khó giao phó với nữ vương bộ hạ. Hắn như thế nào có thể không lo lắng đây chứ? Bộ dạng Trác Vân đau lòng đối mặt với sự ra đi của từng tộc nhân cũng khiến tâm linh

hắn bị chấn nhiếp. A Ngốc giọng căm hận nói: - Lạc Nhật đế quốc đúng là một đám súc sanh, các loại thủ đoạn tà ác không chỗ nào không có. Ta sợ... Tinh Linh huyết mạch cũng rất khó... Nham Thạch vỗ vỗ bả vai A Ngốc, nói: - Hiện tại lo lắng cũng vô dụng, hết thảy mọi chuyện đều có thiên ý. Nếu như trời cao để Tinh Linh công chúa phải chịu vũ nhục, chúng ta cũng vô pháp thay đổi. A Ngốc trong mắt đột nhiên tinh mang đại thịnh, trầm giọng nói: - Trời cao, trời cao tính cái gì? Nếu như thật sự có thiên thần tồn tại, hắn tại sao không thương xót cho những người thiện lương, mà lại để mặc thế lực tà ác hoành hành, cho dù trời cao muốn ngăn cản ta, ta cũng muốn cùng hắn đấu một trận. Tinh nhi công chúa nếu như đã bị vũ nhục, ta sẽ khiến tất cả quý tộc Lạc Nhật đế quốc chôn cùng nàng. Trên người A Ngốc tản ra sát ý mêm mông, Nham Thạch huynh đệ không hèn mà trong lòng đều rung mình. Nham Thạch thúc dục đấu khí trong cơ thể, chống cự áp lực khổng lồ do A Ngốc gây ra, ôm trụ bờ vai của hắn, nói: - Huynh đệ, người trong lòng sát ý quá mạnh mẽ, cứ như vậy sẽ không tốt. Người có cảm giác được, Minh Vương kiếm tựa hồ dần mất đi khống chế? A Ngốc ngăn người, tỉnh táo lại, cúi đầu, thì thào nói: - Đại ca, ta như thế nào không biết chứ? Minh Vương kiếm tuy uy lực cường đại nhưng nó cũng đồng thời ăn mòn thể xác và tinh thần ta. Nếu như không phải được Sanh Sanh chân khí khống chế, chỉ sợ hiện tại ta sớm đã bị nó phản khống rồi. Nhưng đối mặt với những tên đáng chết đó, ta sao có thể buông tha? Nhưng hắn cũng không nói ra, tà lực Minh Vương kiếm không chỉ ăn mòn tâm linh mà còn hạn chế công lực hắn tăng trưởng. Mặc dù đã hơn một năm, tuy Sanh Sanh chân khí tiến bộ rất nhanh nhưng mỗi khi hắn đánh sâu vào đệ bát trọng đều bị một lực lượng tà ác ngăn cản khiến hắn không cách nào đột phá lên đệ cửu trọng Sanh Sanh chân khí. Đến không được đệ cửu trọng, Sanh Sanh biến sẽ rất khó có sự đột phá. Hắn cũng không muốn lại dùng Minh Vương kiếm, nhưng mỗi khi gặp phải nguy hiểm lại chỉ có Minh Vương kiếm là vũ khí công kích lợi hại nhất. Ba chiêu đầu Minh Vương kiếm có thể nói là vô kiên bất tồi, đến bây giờ bỏ lúc đầu để Miêu nữ chạy thoát thì cũng chưa có người nào còn sống dưới kiếm Minh Vương. Vì đạt tới mục đích tru sát ác nhân, hắn một lần lại một lần sử dụng Minh Vương

kiếm, không biết đã có bao nhiêu người chết dưới khí tức tà ác đó. Minh Vương kiếm cắn nuốt linh hồn càng nhiều, lực cản trở của khí tà ác cũng càng lúc càng lớn. A Ngốc trong lòng thường thường sẽ dâng lên một cổ cảm giác ghê phiến, tựa hồ trong thiên hạ tất cả mọi người đều đáng chết. Trong lòng sát khí cũng thường xuyên không lý do dâng lên, nếu như không phải trong nội tâm hắn vẫn luôn tồn tại thiện niệm, đồng thời được thần lực của Sanh Sanh chân khí bảo vệ, sợ rằng hắn đã sớm không thể chống cự chính thức biến thành một ác ma giết người không ghê tay. Nham Thạch lắc đầu, nói: - Huynh đệ! Những người đó mặc dù đáng chết nhưng người cũng nên tận lực không sử dụng Minh Vương kiếm mới tốt. Nếu không...nếu có một ngày người thật sự không thể khống chế, chết trước hết chỉ sợ chính là chúng ta - những người gần gũi người nhất, không phải sao? A Ngốc toàn thân đại chấn, ánh mắt ngốc trệ nhìn về phía Nham Thạch. Hắn biết rõ những lời Nham Thạch nói cũng không phải loạn ngôn, mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra. A Ngốc nhất thời cảm giác chính mình sáng tỏ rất nhiều. Hít sâu khẩu khí, A Ngốc nói: - Đại ca! Ta trở về phòng tu luyện. Chỉ có đem Sanh Sanh chân khí đột phá đến giới hạn ta mới có thể khống chế được Minh Vương kiếm. Nói xong, dứt khoát đi ra khỏi phòng Nham Thạch huynh đệ, tiến vào phòng cách vách. Nhìn A Ngốc rời đi, Nham Thạch bất đắc dĩ thở dài, hướng Nham Lực nói: - Chúng ta cũng bắt đầu tu luyện đi. Hy vọng A Ngốc có thể khống chế được chính mình. Nham Lực nói: - Đại ca! Tình huống của A Ngốc thật nghiêm trọng như vậy sao? Nham Thạch ngưng trọng gật đầu, nói: - Chỉ sợ so với ta nói càng nghiêm trọng hơn. Người chẳng lẽ không phát hiện, gần đây mấy lần A Ngốc giết người quả thực đã thay đổi thành một người khác, lãnh khốc tựa ác ma, thủ hạ không lưu tình. Có lúc, đối thủ rõ ràng không phải rất mạnh, nhưng hắn lại vẫn như cũ sử dụng Minh Vương kiếm, đem những người đó biến thành thây khô. Người không thấy ác tâm sao? Nhưng A Ngốc tựa hồ cũng không cảm thấy. - Nhìn A Ngốc biến thành bộ dáng này, lòng ta thật sự rất khó chịu. Nếu như sớm biết rằng sẽ như thế, lúc đầu ta sẽ không đồng ý hắn đáp ứng Tinh Linh nữ vương. Cứu Tinh Linh cố nhiên trọng yếu, nhưng nếu như A Ngốc thiện lương biến thành ác ma, sợ rằng sẽ càng thêm đáng sợ.

Ai, trong lòng ta vị trí của A Ngốc nặng hơn nhiều so với Tinh Linh công chúa ah! Người hẳn là nhớ kỹ lời nhắc nhở của Phổ Lâm tiên tri đi, chúng ta tuyệt đối không thể cứ để mặc hẳn như thế. Nham Lực thật sâu cảm nhận được lo lắng của huynh trưởng, cắn răng hỏi: - Đại ca! Nếu có một ngày A Ngốc thật sự không khống chế được chính mình, chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Nham Thạch toàn thân đại chấn, nhìn về phía Nham Lực. Huynh đệ hai người toàn thân phát lạnh đứng ở đó. Bọn họ đều cùng nghĩ tới một đáp án, nhưng lại cũng không nguyện ý tiếp nhận cái đáp án này. Nham Thạch gian nan nói: - Hy vọng ngày nào đó vĩnh viễn không nên đến mới tốt. Bắt đầu từ hôm nay, sau này nhất định phải hết sức ngăn cản A Ngốc sử dụng Minh Vương kiếm. Đều do chúng ta công lực quá yếu, nếu như có thể giúp hẳn chia sẻ một ít, có lẽ hiện tại sẽ tốt hơn nhiều. A Lực, chúng ta phải cố gắng tu luyện gấp bội.

A Ngốc tiến vào phòng khoanh chân ngồi trên giường lớn. Hẳn cũng không có lập tức bắt đầu tu luyện, yên lặng hồi tưởng những lời Nham Thạch nói, từng đợt hàn ý khiến thân thể hẳn có chút run sợ. A Ngốc nhẹ nhàng vuốt ve Minh Vương kiếm. “Tại sao? Tại sao người đem cho ta thực lực cường đại, rồi lại gây cho ta đại phiền phức như thế. Người ảnh hưởng đến tâm linh của ta, chẳng lẽ ta thật sự sẽ biến thành ác ma hay sao? Không...không...ta không thể biến thành ác ma. Ta là A Ngốc, trước kia ta vốn thiện lương như vậy nhưng từ sau cái chết của Băng ta đã thay đổi, trở nên cuồng sát. Không thể cứ như vậy được.”

THIỆN LƯƠNG TỬ THẦN

Đường Gia Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 75

Tử Thần Thiện Lương

> Đột nhiên, A Ngốc nhớ tới tình huống lần đầu tiên hắn sử dụng Minh Vương kiếm. Khi đó hắn ra chiêu “Minh Vương nhất thiểm! Thiên địa động!” giết chết một gã thu hoạch giả cấp bậc đạo tặc có công lực cao hơn hắn rất nhiều. Do công lực thấp nên ra chiêu xong thì hắn suýt bị tà khí cắn nuốt, nhờ sự trợ giúp của Thần Long Chi Huyết mới miễn cưỡng ức chế, nhưng lần đó cũng không có chỗ nào bất thường. Bản thân hắn cũng không cảm nhận được tâm tính có gì biến hóa, tựa như thân thể chưa từng bị tà khí xâm nhập. Trải qua nửa năm tu luyện trên Thiên Cương sơn, công lực Sanh Sanh chân khí gia tăng mạnh. Nhưng sau cái chết của Băng hắn sử dụng lại Minh Vương kiếm, lúc này thì cảm nhận rõ tâm linh bị tà khí ăn mòn, tại sao vậy? Chẳng lẽ...chẳng lẽ... A Ngốc đột nhiên cảm giác được bản thân tựa như bắt được cái gì, không ngừng cố gắng suy nghĩ. Không biết qua bao lâu, một tia linh quang đột nhiên xuất hiện, hắn trong nháy mắt hiểu rõ. Vì sao khi công lực Sanh Sanh chân khí cao thâm lại bị tà khí ảnh hưởng, nguyên nhân chính bởi vì tâm tính hắn thay đổi. Cái chết của Băng khiến bản chất thiện lương của hắn mãnh liệt bị sát khí che dấu, khát vọng giết người, giết chết tất cả ác nhân. Chính bởi trong lòng có sát niệm nên tà khí Minh Vương kiếm mới có thể thuận lợi xâm lấn kinh mạch hắn, từ từ làm sâu sắc sát tâm khiến bản tính thiện lương cũng dần biến mất. Chỉ có thân mình bảo trì thiện lương, hơn nữa được Sanh Sanh chân khí khống chế, mới có thể hoàn toàn không bị Minh Vương kiếm ảnh hưởng. Chính mình thật sự rất ngu xuẩn, lại rơi vào bẫy của Minh Vương kiếm.

Chỉ cần hắn tại lúc sử dụng Minh Vương sinh ra sát tâm, tà khí sẽ thừa cơ thâm nhập thân thể. Không thể như vậy! Chỉ có bản thân khôi phục

trạng thái tâm lý trước kia mới có thể từ từ khu trừ tà khí, dùng thần lực Sanh Sanh chân khí đem nội tâm hoàn toàn khôi phục bình thường, không để Minh Vương kiểm khống chế. Nhưng muốn thay đổi tâm tính đã hơn một năm dần trở nên âm trầm, lạnh lùng nghĩ dễ vậy sao. Mặc dù A Ngốc đã hiểu được những sát khí trong lòng sao dễ dàng khu trừ hết? A Ngốc sau khi hiểu được tình huống bản thân hơn một năm qua, nội tâm dần bình tĩnh trở lại. Khẩu quyết tu luyện Sanh Sanh quyết có một điểm mấu chốt chính là thuận theo tự nhiên. Đúng vậy, nếu đã như vậy, bản thân cứ thuận theo tự nhiên đi, chỉ cần tận lực tránh điên cuồng giết chóc, nội tâm có thể dần khôi phục. Khi đó, chỉ có hãn khống chế Minh Vương kiểm, chứ không phải bị nó phản khống. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không thể sử dụng vượt qua năng lực Minh Vương kiểm pháp. Tham muốn giết sạch đám ác nhân không hẳn là do hãn tà ác, hẳn là vì muốn cho dân chúng lương thiện có được cuộc sống bình an nên hãn mới ra tay, như vậy, cho dù bản thân là tử thần nhưng như trước vẫn là tử thần thiện lương. Nghĩ vậy, A Ngốc hít sâu, tâm dần bình tĩnh lại, bắt đầu ngồi xuống. Trong đan điền, kim thân màu bạc đang vận chuyển Sanh Sanh chân khí, bạch quang thuần khiết từ kim thân màu bạc phát ra. A Ngốc đột nhiên cảm giác được bạch quang tinh khiết lặng lẽ tiến vào nội tâm, Sanh Sanh chân khí tự nhiên vận chuyển, không ngừng tản ra lấy đan điền làm khởi điểm, trải qua kinh mạch toàn thân rồi lại chảy vào trong đan điền. A Ngốc cảm giác được toàn thân trở nên ấm áp. Trên khuôn mặt hãn mang nụ cười thản nhiên, tựa như vừa biến trở về A Ngốc chất phác thiện lương trước kia. Màn đêm dần phủ xuống Lạc Nhật thành, bầu trời đầy sao phụ trợ cho vầng trăng sáng. Hôm nay ánh trăng phá lệ sáng ngời, hết sức động lòng người. Nham Thạch huynh đệ cùng Trác Vân đi tới cửa phòng A Ngốc, bởi vì lo lắng cho A Ngốc nên sớm từ trong nhập định tỉnh táo lại. Cửa không khóa, ba người lặng lẽ tiến vào trong phòng. Bọn họ kinh ngạc phát hiện, A Ngốc khoan chân ngồi trên giường tựa hồ có sự thay đổi. Dưới bạch quang của Sanh Sanh chân khí, khuôn mặt chất phác của A Ngốc mang theo nụ cười thản nhiên, nhìn qua vô cùng điềm tĩnh, không mang theo một tia sát phạt. Sanh Sanh chân khí không ngừng lưu chuyển quanh thân thể, phụ trợ cho sự

chân chất tinh khiết của A Ngốc. Trác Vân vừa định nói chuyện, liền bị Nham Thạch bưng kín cái miệng nhỏ nhắn, Nham Thạch dùng thanh âm cực thấp nói: - Đừng quấy rầy hửn! Hửn tựa hồ đã tìm được phương pháp khu trừ sát khí rồi. Chúng ta trước đi ra ngoài đi. Ba người ra khỏi phòng A Ngốc, Nham Thạch mới buông tay. Trác Vân có chút kinh ngạc hỏi: - Nham Thạch, A Ngốc hửn làm sao vậy? Nham Thạch đã rất lâu rồi không vui mừng như vậy, tươi cười nói: - Các người không phát hiện A Ngốc có sự biến hóa sao? Nụ cười đầm đĩnh trên mặt hửn nói cho ta biết, A Ngốc thiện lương rốt cuộc đã trở về. Trác Vân cả kinh: - Người là nói, A Ngốc hửn... Bàn tay Nham Thạch mới vừa rồi mang đến độ ấm khiến trên mặt nàng không khỏi có chút nóng rần, nhưng lời Nham Thạch nói càng làm cho nàng kinh ngạc. Nham Thạch gật đầu nói: - Đúng vậy, không biết hửn làm như thế nào, nhưng ta có thể khẳng định, A Ngốc đang hóa giải sát khí trong nội tâm mình. Chúng ta chờ đi. Có lẽ, huynh đệ thiện lương của chúng ta sẽ khôi phục lại bộ dáng ngày xưa của hửn. Nếu như vậy thật tốt quá. Chúng ta không cần phải lo lắng nữa. Trác Vân nói: - Vậy hành động tối nay tính sao bây giờ? Nham Thạch nhú nhú mày, trịnh trọng nói: - Trác Vân tiểu thư! Ta biết người phi thường nóng lòng muốn cứu Tinh nhi công chúa Tinh Linh tộc các người. Chúng ta cũng vô cùng nguyện ý trợ giúp Tinh Linh Tộc hoàn thành tâm nguyện này. Nhưng ta nói thẳng, A Ngốc huynh đệ trong lòng chúng ta có địa vị cao hơn nhiều so với Tinh Linh công chúa. Có lẽ, người nghe ta nói như vậy sẽ mất hứng nhưng ta chỉ nói lời thật lòng mình. Thời gian cứu Tinh Linh công chúa vẫn còn, nhưng cơ hội để A Ngốc khôi phục bình thường có lẽ cũng chỉ có lần này. Cho nên, bất luận mất bao lâu, ta đều sẽ đợi, chờ A Ngốc tự thân tỉnh lại. Ta hy vọng người có thể hiểu lời nói của ta. Không nên quấy rầy A Ngốc, ta rất hy vọng huynh đệ mình trở về! Trác Vân thất thần, nàng có chút mờ mịt nhìn Nham Thạch. Ánh mắt Nham Thạch kiên nghị nhìn nàng. Một hồi lâu, Trác Vân thở dài, nói: - Người a! Ta đối A Ngốc đệ đệ quan tâm chẳng lẽ kém người sao? Như vậy cùng chờ đợi đi, hai năm đều đã qua, cũng không cấp bách một ngày hai ngày. Ta về phòng trước. Vừa nói, vừa xoay người tiến về phòng. Gần đến cửa phòng, Trác Vân quay đầu lại nhìn Nham

Thạch, thản nhiên cười, nói: - Người thật sự là đứa ngốc! Bất quá, ta không thích ngữ khí vừa rồi người nói chuyện. Sau này không nên dùng giọng điệu đó nói chuyện với ta nữa. Nói xong, khuôn mặt mang theo một tia ửng đỏ mở cửa trở về phòng, chỉ để lại Nham Thạch huynh đệ ngốc lặng tại hành lang. Nham Lực chọc chọc đại ca đang ngốc trệ, nói: - Đại ca! Sao ta có cảm giác không khí giữa hai người có biến hóa. Nàng, có phải hay không... Nham Thạch tỉnh táo lại, gõ gõ đầu Nham Lực một chút, nói: - Đừng nói lung tung. Mau đem cái ghế trong phòng ra đây, chúng ta luận phiên hộ pháp cho A Ngốc. Không thể để hấn bị kinh nhiễu. Nham Lực vuốt vuốt chỗ trên đầu bị Nham Thạch gõ đau, đáp ứng một tiếng, có chút bất mãn trở về phòng. Tim Nham Thạch đang nhảy lên một cách mãnh liệt, mới vừa rồi đôi mắt Trác Vân ẩn ý cười, hoàn toàn làm chủ tâm thần hấn. Mặc dù Trác Vân đã trở về phòng, nhưng hấn lại cảm giác Trác Vân vẫn đang đứng ở cửa phòng mỉm cười với hấn. Cảm giác động lòng người khiến hấn trên mặt có chút nóng lên. Đã hơn một năm ở chung, thân ảnh Trác Vân sớm đã khắc sâu trong lòng hấn. Dùng sức lắc đầu, Nham Thạch thì thào tự nói: - Ta làm sao vậy? Hiện tại lại đi nghĩ mấy thứ này? A Ngốc lần này giảng co đủ ba ngày, hấn cũng không biết Sanh Sanh chân khí đã vận chuyển bao nhiêu chu kỳ, chỉ là cảm giác được chính mình thủy chung được bao bọc bởi sự ấm áp, thoải mái nói không nên lời. Hít sâu một hơi, A Ngốc thúc dục Sanh Sanh chân khí vận chuyển quay lại kim thân màu bạc trong đan điền, kim thân tựa hồ trở nên thánh khiết, ngân quang lưu chuyển, mặc dù năng lượng còn viễn xa không bằng đệ nhị kim thân ba tấc nơi ngực, nhưng cảnh giới tựa hồ cũng không kém quá xa. Chậm rãi mở mắt. Mặc dù là ban ngày, nhưng đôi mắt hấn lại như hai đạo lãnh điện nhiếp hồn phách. Cảm giác dễ chịu chưa từng có tràn ngập trong lòng A Ngốc, xúc động, tâm tình nhiễu loạn toàn bộ biến mất. Nội tâm hấn hoàn toàn yên tĩnh, hết thảy trong mắt đều tràn ngập sắc thái động lòng người. Ý niệm vừa động, hấn nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất, vươn vai vài cái, Sanh Sanh chân khí mệnh môn khiến hấn toàn thân bùng nổ lực lượng. Mặc dù không thể xác định chính xác tâm tình khôi phục được bao nhiêu. Nhưng A Ngốc lại nắm chắc, tà khí Minh Vương kiếm hiện tại tuyệt đối không ảnh

hưởng đến hần, đồng thời, Sanh Sanh chân khí cũng có tiến bộ nhất định. A Ngốc cảm giác được ngoài cửa phòng tựa hồ có người, hơi thở quen thuộc, mở cửa ra. Ngoài cửa, ngồi ở trên ghế Nham Lực mờ mịt quay đầu - A Ngốc, người đã tỉnh? Nham Lực vui mừng lẫn sợ hãi hỏi. A Ngốc mỉm cười nói: - Nham Lực đại ca, người là đang hộ pháp cho ta sao? Thật sự là đa tạ người. A Ngốc ấm áp tươi cười như xuân phong làm cho Nham Lực ấm áp, ha hả cười nói: - Đều là huynh đệ, còn có cái gì cảm ơn với không cảm ơn. Mau, đại ca hần mấy ngày nay cũng lo lắng cho người không ít đâu! A Ngốc gãi gãi đầu, nói: - Thật ngại quá. Nham Lực đại ca, ta nhập định đã bao lâu? Nham Lực hơi giật mình nhìn A Ngốc, thì thào nói: - Ta nói huynh đệ, động tác gãi gãi đầu này ta đã một năm chưa được thấy. Đại ca nói rất đúng, người thật sự đã khôi phục bộ dáng lúc trước. Thật tốt quá, thật sự là tốt quá, đại ca biết nhất định sẽ thật cao hứng. A Ngốc cũng thất thần! Đúng vậy! Từ lúc Băng mất, chính mình đã thật lâu không làm hành động này. Vừa nghĩ, hần đã bị Nham Lực kéo vào phòng Nham Thạch. - Đại ca, đại ca, A Ngốc đã tỉnh. Hần đã khôi phục bình thường. Nham Lực hưng phấn kêu. Nham Thạch thủ hộ ngoài phòng A Ngốc một đêm, vừa mới ngủ không bao lâu, mắt buồn ngủ mông lung nói: - Tỉnh dậy thì tỉnh dậy! Đừng ấm ỉ ta, ta đang mệt.! Đột nhiên, Nham Thạch tựa hồ ý thức được lời Nham Lực nói, ngồi bật dậy, đôi mắt mông lung khôi phục trong suốt, bình tĩnh nhìn A Ngốc nơi cửa. A Ngốc vẻ mặt cảm kích, kêu một tiếng: - Nham Thạch đại ca! Nhìn đáy mắt A Ngốc bình tĩnh, Nham Thạch cảm giác máu trong cơ thể hoàn toàn sôi trào, lập tức từ trên giường nhảy xuống, thông thả hướng A Ngốc đi đến. Thì thào nói: - A Ngốc, thật là người sao? A Ngốc căn căn môi dưới, dùng sức gật đầu, nói: - Đại ca, là ta! Nham Thạch mãnh liệt nhào tới, ôm đầu vai A Ngốc, thiết hán hai tròng mắt đã ươn ướt, có chút nghẹn ngào nói: - Huynh đệ, hảo huynh đệ, hoan nghênh người trở về. A Ngốc trở tay ôm Nham Thạch, kích động nói: - Đại ca! Cảm ơn người! Nếu như không phải lời người nói cảnh tỉnh ta, chỉ sợ ta thật sự sẽ không xong. Huynh đệ A Ngốc của ta đã trở về. Nham Thạch hai mắt đỏ bừng nhìn A Ngốc - Đừng nói nữa huynh đệ! Hết thấy đã không còn trọng yếu, chỉ cần người khôi phục, đại ca so với cái gì đều cao hứng. Đại

ca vô cùng hoài niệm A Ngốc thiện lương! Biến thành tử thần A Ngốc, đại ca thật sự khó có thể tiếp nhận. Huynh đệ, đáp ứng đại ca, sau này không nên để cừu hận che mắt nữa. A Ngốc mỉm cười nói: - Đại ca! Không thể trách khỏi phải đối mặt với ác nhân cừu hận, ta vẫn sẽ như cũ biến thành tử thần tiêu diệt ác nhân. Nhưng ta sẽ là tử thần thiện lương. Nham Lực có chút không rõ nhìn A Ngốc, cau mày nói: - Thiện lương tử thần? Không phải vẫn là tử thần sao? Chẳng lẽ người còn chưa có khôi phục? Nham Thạch chỉ lặng người một chút, trong nháy mắt hiểu được, mỉm cười nói: - Huynh đệ! Người rốt cuộc thông suốt. Đúng vậy, người là thiện lương tử thần. Vĩnh viễn sẽ không thay đổi. A Ngốc kéo Nham Lực lại gần, quàng tay ôm đầu vai hai huynh đệ Nham Thạch, nói: - Chúng ta tam huynh đệ vĩnh viễn là huynh đệ tốt nhất. Hai vị đại ca, cảm ơn các người vẫn luôn quan tâm, chiếu cố ta. A Ngốc sau này sẽ vĩnh viễn không bị Minh Vương kiểm khống chế. Nó chỉ là công cụ để ta tiêu diệt ác nhân, vì sinh tồn của đại đa số lương dân, nó chắc chắn sẽ hấp thu càng nhiều tà linh. Nào chúng ta cùng nhau cố gắng lên, trước cứu Tinh Linh công chúa ra. Giờ khắc này, A Ngốc rốt cuộc hoàn toàn thoát khỏi tà khí Minh Vương kiểm, chính thức trở thành thủ hộ giả. - A! Các người tam huynh đệ hảo thân thiết! Cũng không tính tỷ tỷ một phần sao? Thanh âm Trác Vân sau lưng ba người vang lên. Mặt ôn nhu mang theo tươi cười đi đến. A Ngốc quay đầu mỉm cười với Trác Vân: - Tỷ tỷ! Sao có thể không tính phần tỷ. Tỷ cũng sẽ vĩnh viễn là tỷ tỷ tốt của A Ngốc ta! Trác Vân nhìn A Ngốc cười chất phác, nói: - A Ngốc! Tỷ tỷ thật sự rất bội phục người, chỉ dùng ba ngày thời gian đã trả lại cho ta một tiểu nam hài thiện lương. Hì hì. Trác Vân vừa nói vừa lấy tay nhéo mặt A Ngốc. A Ngốc quần bách nói: - Tỷ tỷ! Sao người có thể nói vậy, ta sao có thể là tiểu nam hài. Nham Thạch đại ca, người trước nghỉ ngơi đi. Đợi đến đêm, chúng ta sẽ gọi người. Đêm nay sẽ là lúc chúng ta cứu Tinh Linh công chúa. Nếu như nàng bị ác nhân vũ nhục, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho bất cứ ai đã thương tổn nàng. Khuôn mặt vừa nãy còn tươi cười, vừa nói trong đáy mắt A Ngốc liền hiện lên một đạo hàn mang khiếp người. Khí thế bàng bạc vô hình đó khiến Nham Thạch huynh đệ và Trác Vân đồng thời cả kinh. Trong mắt bọn họ, A Ngốc giờ đã trưởng

thành, hắt trên người tràn ngập khí thể ngạo uyên sơn nhạc, không giống với khí thể hóa thân tử thần khi trước. Màn đêm lần nữa buông xuống, Lạc Nhật thành, Đồng Tâm lữ điếm, bên trong một gian phòng khách quý, tam nam nhất nữ bốn người ngồi vây quanh cùng một chỗ, đều mặc y phục dạ hành, trên mặt lưu lộ thần sắc ngưng trọng. - Thần Long Chi Huyết dẫn đường, hãy mở ra, thời không đại môn! Vầng sáng màu lam từ trước ngực A Ngốc khởi phát, một quyển trục nhỏ từ từ biến lớn, rơi vào tay A Ngốc. Nhìn quyển trục trong tay lóe lên quang mang màu xanh biếc, trong mắt bốn người đều toát ra sự nóng cháy. A Ngốc mở chốt khóa quyển trục, hít sâu khẩu khí, dùng Sanh Sanh chân khí vút quyển trục lên không trung. Quyển trục trên không trung chậm rãi mở ra, quang mang màu xanh biếc bùng phát, một cỗ hơi thở sinh cơ trong nháy mắt tràn ngập trong phòng, khiến bốn người đều có một loại cảm giác vui vẻ thoải mái. Trong quyển trục màu xanh biếc hiện lên một bức họa đồ, chiếm 3 phần là hình ảnh Tinh Linh cổ thụ xanh biếc đánh sâu vào cảm thụ của người nhìn, trên cổ thụ là một đôi nam nữ Tinh Linh đang ngồi, khuôn mặt đều mỉm cười thản nhiên, ôm ấp nhau cực thân mật. Quang mang màu xanh biếc dần chuyển thịnh, hình ảnh trong quyển trục dần trở nên mơ hồ. Đột nhiên, một đạo lục quang từ quyển trục điện xạ ra, quang mang lóng lánh, trên mặt đất trong phòng xuất hiện một ngôi sao sáu cánh đường kính chừng một thước màu xanh biếc. ***** Tinh Linh thành, Tinh Linh sâm lâm. Tinh Linh nữ vương nhẹ nhàng chụp động đôi cánh trong suốt trên thụ quan Tinh Linh thụ, gương mặt tuyệt mỹ cười buồn, thì thào nói: - Hơn hai năm! Ta rốt cuộc cũng đã đợi được tin tức của các người. Quang mang chợt lóe, Tinh Linh nữ vương biến mất. ***** Trong phòng đã hoàn toàn bị lam quang bao phủ. Bốn người A Ngốc chờ mong ngóng đợi. Quang mang chợt đại thịnh, kích thích khiến bốn người tạm thời mất đi thị giác. Khí tức sinh cơ bất chợt tràn ngập, 14 thân ảnh lam y xuất hiện cùng lúc khiến căn phòng có vẻ trở nên chật chội. Quyển trục thành công triệu hoán Tinh Linh nữ vương, bốn vị đại Tinh Linh sử cùng với chín Tinh Linh sử. Hơn hai năm, lần nữa nhìn thấy Tinh Linh nữ vương, A Ngốc toàn thân đại chấn, tràn ngập cảm tình kêu lên: - Tinh Linh a di! Tinh Linh nữ vương không lòng dạ nào quan sát

tình huống chung quanh, bay đến trước mặt, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt A Ngốc, ôn nhu nói: - Hải tử! Người đen đi, cũng cường kiện hơn. Hai năm này hẳn chịu không ít khổ. Cảm thụ sự quan tâm của Tinh Linh nữ vương, A Ngốc đôi mắt đã ươn ướt - Không khổ! A di, ta không khổ! Trác Vân “bịch” một tiếng quỳ rạp xuống đất, khóc rống: - Nữ vương bệ hạ! Audi đại Tinh Linh sử giúp Trác Vân đứng lên - Tiểu Vân, người là được mấy người A Ngốc cứu ra sao? Trác Vân nhẹ nhàng gật đầu, lần nữa được gặp trưởng bối trong tộc khiến nội tâm nàng khó giữ được bình tĩnh, vạn phần kích động nói không nên lời. A Ngốc buồn chán nói: - Tinh Linh a di! Xin lỗi, ta không hoàn thành lời nhờ vả của người... Lập tức, hẳn liền kể lại ngắn gọn chuyện phát sinh trong hai năm qua. Khi hẳn nói đến trước sau có 14 Tinh Linh lựa chọn tự sát để gột rửa linh hồn bản thân, cả phòng nhất thời trở nên yên lặng. Tinh Linh nữ vương ánh mắt có chút ngốc trệ, môi đỏ mọng có chút run rẩy, hai hàng nước mắt chảy xuôi xuống, thì thảo nói: - Hải tử ngốc a! Tại sao? Tại sao các người ngốc như vậy, thân thể mặc dù bị ác nhân vũ nhục, nhưng tâm linh các người vẫn thủy chung là thuần khiết.... Mười bốn danh tộc nhân chết, tạo thành đả kích lớn đối với Tinh Linh nữ vương, toàn thân nàng có chút run rẩy, được Audi trợ giúp mới có thể khống chế được. Nham Thạch trầm giọng nói: - Nữ vương bệ hạ! A Ngốc nói quyền trục chỉ có thể triệu hoán các người trong 2 canh giờ. Hiện tại việc này không nên chậm trễ, ngài có biện pháp tìm được tung tích công chúa hay không? Tinh Linh nữ vương miễn cưỡng ức chế tâm tình kích động của mình, nhẹ nhàng gật đầu, nói: - Ta có biện pháp! A Ngốc, người đem Tinh Linh Xuyên cho ta. A Ngốc đem Tinh Linh Xuyên cho Tinh Linh nữ vương. Nàng đặt Tinh Linh Xuyên vào lòng bàn tay mình, bắt đầu dùng Tinh Linh ngôn ngữ ngâm xướng chú ngữ. Tinh Linh Xuyên tản ra bích lục quang mang tựa như đang vui sướng, bích lục quang mang dần dần thu liễm, Tinh Linh nữ vương đột nhiên mở hai mắt, nói: - Ta biết vị trí của Tinh nhi, chúng ta hiện tại liền đi luôn? A Ngốc bốn người sớm đã chuẩn bị tốt, lặng lẽ mở cửa sổ, A Ngốc nói: - A di! Ngài dẫn đường, hôm nay nhất định phải đem Tinh nhi công chúa cứu ra. Tinh Linh nữ vương gật đầu, nói: - Hy vọng Tinh nhi nàng vẫn bình an, vì sự tồn vong của Tinh Linh Tộc,

các dũng sĩ Tinh Linh Tộc! Chúng ta xuất phát. Nói xong, mang theo bốn vị đại Tinh Linh sử, chín Tinh Linh sử cùng với Trác Vân chụp động cánh tung bay ra. A Ngốc cùng Nham Thạch huynh đệ triển khai thân hình, trên mặt đất theo sát sau đó, bọn họ đều thi triển tốc độ đến cực hạn theo hướng dẫn của Tinh Linh nữ vương, hướng tây Lạc Nhật thành lên đường. Đêm đã khuya, trên đường cơ hồ không có người đi lại. Dưới trăng, 18 thân ảnh nhanh như điện di chuyển trong đêm. Theo hướng tây phóng đi, sau mười lần thay đổi khúc quanh, Tinh Linh nữ vương đột nhiên ngừng lại, nàng chỉ vào phía trước nói: - Tinh nhi ở chỗ này! Mọi người theo hướng nàng chỉ nhìn lại, phía trước là tường vây cao lớn ngoài ngũ thước, tường đá màu trắng nhìn qua dày dị thường, cửa lớn rộng mở hai bên có hơn trăm binh lính thủ vệ, trên cao vẫn tự điều khắc bốn chữ cái to: Lạc Nhật hoàng cung. Mọi người không khỏi ta hít một hơi lạnh khí, bọn họ như thế nào cũng không nghĩ tới, địa phương nhất Tinh nhi công chúa dĩ nhiên sẽ ở hoàng cung Lạc Nhật đế quốc. Tinh Linh nữ vương cắn chặt hàm răng, nàng có chút do dự, đột nhiên quay đầu nói với A Ngốc: - A Ngốc! Ba người các người tốt nhất không nên vào. Hoàng cung Lạc Nhật đế quốc hẳn nhiên sẽ có đông đảo cao thủ thủ vệ. Đây dù sao cũng là chuyện tình của Tinh Linh Tộc chúng ta. Các người ở chỗ này chờ, nếu như chúng ta thành công cứu Tinh nhi liền giao cho các người, các người hộ tống nàng trở về Tinh Linh Tộc. Nếu như thất bại, vậy chỉ có thể oán trời cao muốn tuyệt đường Tinh Linh tộc ta, chỉ trách Tinh Linh tộc ta mệnh khổ. Nói xong liền chụp động cánh tiến vào hoàng cung. A Ngốc vội kéo cánh tay Tinh Linh nữ vương, la lên: - A di! Chúng ta nếu đều đã tới, lại như thế nào có thể không giúp ngài chứ? Hôm nay cho dù chết ở chỗ này, chúng ta cũng nhất định vì Tinh Linh Tộc tận lực. Nghe được A Ngốc nói, Tinh Linh nữ vương chấn động toàn thân, đôi mắt đẹp toát ra cảm tình thăm thiết, nàng nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc A Ngốc, thở dài: - Hải tử! A di biết người có ý tốt nhưng a di không thể ích kỷ như vậy khiến người đi mạo hiểm. Các người ở chỗ này chờ đi! A di tin tưởng, còn chưa có người nào có thể ngăn cản chúng ta. Cho dù chúng ta cứu không được Tinh nhi thì Lạc Nhật đế quốc cũng tất phải thảm trọng. Nói xong, tranh thoát bàn tay A Ngốc, khẽ bay lên. Nham Thạch đột nhiên

nói: - Bệ hạ! Ngài trước chờ một chút, ngài cứ như vậy xông vào, sợ rằng rất khó cứu được Tinh Linh công chúa. Chúng ta nên bàn kế hoạch một chút. Tinh Linh nữ vương buồn bã cười, nói: - Không có thời gian, hiện tại chúng ta chỉ có thể ở chỗ này duy trì hơn một canh giờ, sau đó sẽ bị Tinh Linh cổ thụ đưa trở về. Nham Thạch lắc đầu nói: - Ta có một ý định, kỳ thật rất đơn giản, dùng biện pháp này tỷ lệ chúng ta thành công sẽ cao hơn nhiều. Tinh Linh nữ vương ngăn người, hỏi - Biện pháp gì? Nham Thạch nói: - Nữ vương bệ hạ! Ta nghĩ, ngài nhất định có thể cảm giác được vị trí của công chúa điện hạ. Chỉ cần ngài dùng tự nhiên ma pháp tạo ra hỗn loạn trong nội cung, sau đó sẽ tranh thủ tìm kiếm, tỷ lệ thành công sẽ cao hơn nhiều không phải sao? Tại địa phương hỗn loạn sẽ hấp dẫn đại lượng địch nhân, ý tứ của ta chắc ngài hiểu được. Đôi mắt Tinh Linh nữ vương sáng lên - Ta thật sự là cấp bách hồ đồ, hảo, liền làm như vậy. Gây hỗn loạn sao? Hảo, dùng Tinh Linh sinh trưởng đi. Bốn vị đại Tinh Linh sử, các người giúp ta, chín Tinh Linh sử hộ pháp. Chúng ta thối lui đến bên kia. Vừa nói, nàng vừa chỉ hẻm nhỏ âm u cạnh hoàng cung. Mười tám người nhanh chóng lui đến. Tinh Linh nữ vương ngưng trọng nhìn tộc nhân, trầm giọng nói: - Thành hay bại ở hành động lần này, hảo, chúng ta bắt đầu đi. Lấy danh nghĩa Tinh Linh Tộc vương, ta kêu gọi người, linh hồn Tinh Linh! Bốn gã đại Tinh Linh sử phân biệt đứng ở bốn góc quanh Tinh Linh nữ vương, đồng thời ngâm xướng: - Ta kêu gọi người, linh hồn Tinh Linh! Một cổ thần nhiên bích lục quang mang vòng quanh bọn họ dâng lên, lấy trung tâm là Tinh Linh nữ vương. Tinh Linh nữ vương nhắm mắt, hai tay tại trước ngực làm ra một thủ thế quái dị, nhẹ giọng nói: - Lấy Tinh Linh huyết mạch viện dẫn, tỉnh lại đi, Tinh Linh chi tâm. Bích lục quang mang xung quanh thân thể đột nhiên cường thịnh, nàng không ngừng dùng Tinh Linh ngôn ngữ ngâm xướng chú ngữ, bích lục quang mang càng ngày càng thịnh, đem chung quanh hẻm nhỏ sáng rõ. A Ngốc lấy làm kinh hãi, hẳn biết rõ cứ như vậy sợ rằng chú ngữ còn chưa có chấm dứt đã bị người trong cung phát hiện. Vội vã thúc dục Sanh Sanh chân khí, sử dụng Sanh Sanh công pháp biến hóa ra một vòm năng lượng bảo vệ, bao phủ phía trên Tinh Linh nữ vương cùng tứ đại Tinh Linh sử, che chắn quang mang bọn họ tản mát ra.

Chín tên Tinh Linh sử cũng đồng thời ý thức được vấn đề này, bọn họ nhanh chóng rút một mảnh lá cây từ bộ quần áo được làm từ thực vật của mình, thúc dục chú ngữ, lá cây nhanh chóng mở rộng, hình thành một tầng lá chắn, bao phủ từng tầng quanh lá chắn do A Ngốc dùng Sanh Sanh chân khí hình thành. Từ bên ngoài xem, quang mang cơ hồ ẩn không thấy. Tinh Linh nữ vương không ngừng ngâm xướng chú ngữ, từ mi tâm nàng xuất hiện một tiểu Tinh Linh màu xanh biếc, bộ dáng giống nàng như đúc, toàn thân trong suốt, nhẹ nhàng hạ xuống vai nàng, từng tầng sóng gợn màu xanh biếc lấy tiểu Tinh Linh làm trung tâm không ngừng lan tràn, các Tinh Linh chung quanh lập tức cảm giác tinh thần đại chấn. Tinh Linh nữ vương chú ngữ cũng không có đình chỉ, nàng như trước nhắm mắt, không ngừng ngâm xướng, mà bốn gã đại Tinh Linh sử cũng không ngừng ngâm xướng, một vòng giới bích lục quang mang từ trên người bọn họ phát ra, dung nhập vào trong cơ thể Tinh Linh nữ vương. A Ngốc quay đầu hỏi Trác Vân:

- Tỷ tỷ, cái này là chú ngữ gì? Trác Vân sắc mặt ngưng trọng nói:

- Đây là một trong những cấm chú của Tinh Linh Tộc chúng ta, nó khiến tất cả thực vật trong phạm vi khống chế điên cuồng tăng trưởng, sau đó công kích tất cả sinh vật không có hơi thở Tinh Linh, nhưng chỉ là hạn chế công kích thân thể, không tạo thành thương tổn chính thức. Kỳ thật, ma pháp Tinh Linh Tộc rất hiểm độn địch nhân vào chỗ chết. Các người ngay cạnh chúng ta, tự nhiên sẽ không bị công kích. Mục đích của cấm chú này nhằm cứu vớt thực vật hoặc là khi Tinh Linh thành lọt vào công kích không cách nào mới có thể sử dụng. Không nghĩ tới Nữ vương bệ hạ cư nhiên hiện tại dùng đến, chờ xem đi, chú ngữ này ta cũng chỉ mới nghe nói qua, đây là lần đầu tiên chứng kiến đấy. Uy lực của những cấm chú thường phi thường cường đại.